Casa Domnului

Carte primită prin Cuvântul Interior şi transcrisă de

Jacob Lorber

Volumul I

PREFAȚĂ

Această foarte profundă lucrare despre creație, Dumnezeu, Univers şi omenire, oferă ceea ce ştiința nu s-a dovedit capabilă să ofere, iar religia a reuşit doar în foarte mică măsură. Ea explică foarte clar natura iubirii, rolul pe care aceasta îl joacă în viața oamenilor şi felul în care aceasta stă la baza întregii creații.

Au existat întotdeauna ființe pure şi devotate care au auzit Cuvântul Interior în inimile lor – cu adevărat Vocea lui Dumnezeu – oferindu-le cunoaşterea la care au aspirat cu ardoare şi pe care s-au dovedit suficient de mature spre a o primi. Uneori, această Voce a vorbit doar în beneficiul acelor ființe, dar alteori Ea a oferit mari revelații pentru toți aceia care sunt dornici să învețe şi apți să primească învățătura.

Cea mai cuprinzătoare revelație care a fost primită prin Cuvântul Lăuntric este aceea redată în scris de către Jacob Lorber (1800-1864), un umil profesor de muzică, violonist şi compozitor, care a trăit la Graz, în Austria. La vârsta de 40 de ani, acestuia i s-a oferit postul de director al teatrului din Trieste, post pe care l-a primit cu recunoştință, întrucât îi aducea mult sperata recunoaştere în lumea artei, precum şi securitatea materială. Dar nu a fost să fie aşa. În dimineața în care îşi planificase plecarea la Trieste, după ce şi-a spus rugăciunea de dimineață, Lorber a auzit limpede o voce în regiunea inimii, spunându-i: “Ridică-te, ia pana şi scrie!”

Lorber s-a supus acestei chemări misterioase şi a scris ceea ce îi dicta vocea: “Astfel, Domnul mi-a vorbit mie, şi prin mine (Jacob Lorber), tuturor oamenilor. Acesta este adevărul adevărat şi plin de credință. Acela care doreşte să-Mi vorbească, să vină la Mine şi-i voi sădi răspunsul în inima sa. Dar numai inimile pure şi blajine pot auzi sunetul Vocii Mele”.

Când dictarea a început, Lorber şi-a dat seama că ceea ce auzea era începutul unei cărți care necesita continuarea muncii sale un timp îndelungat. Citind ceea ce scrisese, a fost copleşit de emoție şi a înțeles Cine era autorul acelor revelații. Decizia pe care trebuia să o ia era dificilă, dar el a reuşit să treacă testul şi să renunțe la câştigurile materiale în favoarea muncii de “scrib” al Domnului – aşa cum s-a autodenumit –, muncă pe care a desfăşurat-o timp de 24 de ani.

“Casa Domnului” a fost prima carte pe care a primit-o prin inspirație Lorber, iar dacă vor persevera în studiul acestei lucrări atât de profunde, cititorii care aspiră cu ardoare către adevăr şi cunoaştere vor afla în ea o adevărată comoară, o sursă inepuizabilă de înțelepciune şi lumină ce-i va aduce foarte aproape de Tatăl Ceresc.

Cuprinzătoarea revelație primită prin intermediul lui Jacob Lorber, conține două volume (de aproximativ 500 de pagini fiecare). Cea mai cunoscută lucrare a sa este “Marea Evanghelie a lui Ioan”, în 10 volume, o relatare amănunțită, aproape de zi cu zi, a celor trei ani petrecuți de apostolul Ioan cu Iisus. Mai sunt de asemenea trei lucrări referitoare la ghidarea sufletelor după trecerea în lumea cealaltă, la natura universului şi a corpurilor cereşti, la locul lor în planul lui Dumnezeu privind creația şi mântuirea, la evoluția sufletelor-atomi în drumul lor parcurs prin diferitele lumi, şi la multe alte subiecte.

Stilul acestor lucrări este uneori neobişnuit, dar cititorul care caută înfocat adevărul va simți curând iubirea care stă la baza acestor revelații şi va înțelege că “iubirea este rădăcina întregii înțelepciuni”, aşa cum în repetate rânduri se afirmă în aceste lucrări.

Editorul

Melbourne 1992

PREZENTAREA DOMNULUI

Cel care a scris această carte a căutat cu fervoare şi a găsit ceea ce a căutat. A întrebat şi i s-a răspuns, şi de vreme ce a bătut la uşa potrivită, aceasta i s-a deschis, lui şi tuturor acelora care au inima curată şi bunăvoinţă. Dar acelora care nu caută cu inima caută, ci întotdeauna numai cu raţiunea presupusă pură, examinând şi criticând, deoarece ei bat doar în coaja moartă a materiei şi nu caută numele viu al eternului Dătător al tuturor darurilor, lor nu li se va da, deşi vor cere, şi nu li se va deschide, deşi vor bate. Şi aceasta întrucât Spiritul Domnului nu se revelează niciodată pe Sine prin intelectul învăţaţilor acestei lumi, ci numai întru şi prin simplitatea inimii acelora consideraţi săraci cu duhul de către aceşti învăţaţi. Dar nu va mai fi mult şi mintea învăţaţilor din lume nu va sta prin nimic mai presus decât simplitatea celor sărmani.

Acela care va citi această carte cu umilinţă, recunoştinţă şi devoţiune, va dobândi prin ea multă graţie şi binecuvântare şi nu va da greş în a-L recunoaşte pe adevăratul ei autor. Elita intelectuală nu va face totuşi nici o diferenţă dacă îi va citi pe profetul Daniel, pe Sir Walter Scott, pe Rousseau sau pe Hegel, deoarece pentru gândirea lumească, obişnuită, totul este lumesc, iar comunicarea la un nivel mai înalt decât cel obişnuit este privită ca o fantasmagorie izvorâtă din ignoranţă sau din dorinţa unor oameni plini de fantezie de a fi cineva, ori de a dobândi ceva pe calea misticismului, de vreme ce sunt incapabili să-şi împlinească aceste năzuinţe pe calea raţiunii pure, pe care ei nu o posedă.

Dar nu vă lăsaţi înşelaţi! Câţi nu s-au îndoit de cele patru Evanghelii! Dar valorează ele mai puţin din această cauză în inimile celor care cred cu adevărat în Dumnezeu? De câte ori n-am fost Eu, Domnul Dătător de viaţă şi al tuturor darurilor cu adevărat folositoare, pus la îndoială de către învăţaţii lumii, care m-au considerat doar un om, un hipnotizator, ba chiar un înşelător, sau pur şi simplu un personaj închipuit; chiar şi astăzi există milioane de oameni care Mă văd astfel! Dar alte milioane au ales o altă cale. Ei, cei care înfăptuiesc Cuvântul Meu, şi nu se limitează doar să îl asculte, au înţeles în simplitatea inimilor lor că Iisus din Nazaret a fost cu mult mai mult decât ceea ce mulţi învăţaţi ai lumii au crezut despre El. De aceea, cei cărora li se adresează această carte să nu se lase influenţaţi de judecata lumească, care acceptă numai cele ce ţin de lume, ci să asculte vocea inimii. Ei, cei simpli, vor putea avea o opinie corectă în faţa bunului Dumnezeu. Mintea învăţaţilor se va poticni adeseori. Ferice de acela care nu se va rătăci pe drumul îndoielilor!

Acela care citeşte această carte şi o consideră de inspiraţie divină, dar nu-i este prea clar dacă ea vine de la un spirit înalt sau de la unul mai puţin înalt, este încă extrem de orb, iar intelectul lui acoperă cu un văl gros viziunea corectă a inimii.

Cine crede cu tărie în Mine, Îmi cunoaşte desigur puterea, bunătatea şi suprema înţelepciune, iar acela poate şi trebuie să înţeleagă că Eu posed puterea şi înţelepciunea în eternă deplinătate, şi că pot să gonesc pentru totdeauna duşmanul de pe câmpul meu; pentru că Eu şi Satana nu ne-am înfipt încă plugul în aceeaşi brazdă. Din păcate, acest lucru se întâmplă adesea atunci când este implicat intelectul egoist, pentru că fiind el însuşi întunecat, el nu vede altceva decât întuneric, pretutindeni. Dar în ochii aceluia care este format şi învăţat întru spiritul Tatălui, totul apare diferit, întrucât adevărul pur şi luminos purifică şi luminează totul.

Să mai spunem că aceia care afirmă că pentru a putea accepta ideea că această carte a fost inspirată direct de *Cel preaînalt*, i-ar trebui mai multă simplitate, pace, o viziune mai amplă, precum şi o anumită profunzime în ideologia generală pe care o prezintă (aluzie la critica unui alt celebru învăţat german, *nota publ.)*, aceia ar trebui să-şi examineze ei înşişi cu multă grijă inimile, pentru a vedea dacă nu cumva chiar lor le lipseşte ceea ce cred că îi lipseşte Cuvântului inspirator. Ei îşi fac o părere despre această carte, ca şi învăţaţii europeni, fără să pătrundă în spiritul ei. Deşi, pentru a exprima o părere, este în mod evident nevoie de mult mai mult decât de simpla lectură a unui capitol al cărţii.

Ce anume înţeleg asemenea cititori prin simplitate? Eu cred că scrierile care, în pofida profunzimii lor nespus de misterioase pentru mintea umană limitată, sunt prezentate într-un asemenea mod încât până şi copiii le-ar putea pricepe, din momentul în care ştiu să

citească şi dispun de primele rudimente în materie de scriere şi aritmetică, se caracterizează într-adevăr prin simplitate. Limbajul şi imaginile utilizate nu constituie neapărat o măsură a simplităţii, ci numai înţelegerea facilă a ceea ce este scris, de către orice fiinţă cu inima simplă. Orice altceva – precum scrierile învechite şi stângace sau alegoriile corespunzătoare lor, vechi de câteva mii de ani –, sunt tot atât de departe de simplitate pe cât este intelectul lumesc, inferior, departe de înţelepciune. Cât despre remarca potrivit căreia cărţii i-ar lipsi viziunea largă, pacea şi profunzimea ideologiei generale pe care o prezintă, ele sunt cu atât mai mult prezente în această carte cu cât înţelepciunea critică şi lumească îşi imaginează că ar lipsi; pentru că acela care poate dărui pace inimii trebuie să posede el însuşi pace din belşug. Desigur, nu se poate dărui pace intelectului care nu este deloc receptiv la aşa ceva, şi care, de aceea, nu poate afla pacea într-o scriere, după cum nu poate afla izvorul pacea până când nu atinge cele mai mari adâncimi ale mării.

Şi totuşi, dacă intelectul învăţaţilor laici s-ar umili să coboare din presupusele lui înălţimi până în cămăruţa inimii, atunci el ar putea găsi, în afară de pacea propriei inimi, pacea care înainte credea că-i lipseşte acestei cărţi, precum şi cea mai largă viziune cu putinţă. Dar atâta timp cât acest intelect este asemeni cocoşului de pe turla înţelepciunii lumeşti, sucindu-se încontinuu în toate direcţiile, după cum bate vântul, este foarte probabil ca el să nu-şi găsească niciodată liniştea, şi, fără ea, să nu se bucure în zbuciumatele sale înălţimi nici de viziunea largă.

Dacă crede cineva că acestei cărţi îi lipseşte profunzimea ideologiei, acesta trebuie să afle că Cel care a dăruit această carte nu a intenţionat să dezvolte în cei care o citesc, în liniştea şi simplitatea inimilor lor, o viziune complicată care, din nefericire, s-a răspândit printre prea mulţi oameni, ci doar să trezească evlavia, gratitudinea, credinţa vie şi dragostea de Dumnezeu şi de oameni în inimile lor, şi să le întărească pentru a dura veşnic.

În plus, aceia care citesc această carte cu o atitudine corectă, dobândesc suficientă profunzime într-o ideologie mai bună decât cea oferită de învăţaţi, care, pe calea raţionamentelor seci, nu vor atinge probabil niciodată profunzimea unei viziuni totalizatoare asupra lumii şi universului. Numai în această carte poate fi găsită aceasta de către cititorul potrivit – precum şi în alte lucrări care vor apărea mai târziu, în care, ca şi aici, soarele nostru şi toate planetele din sistemul solar, ceilalţi sori şi celelalte sisteme solare, vor fi revelate şi descrise într-un mod suficient de comprehensibil, atât din punct de vedere material, cât şi, înainte de toate, din punct de vedere spiritual.

Dacă într-o lucrare de o asemenea anvergură este prezentată cu suficient de multă claritate dezvoltarea materială, dar mai cu seamă spirituală, a tuturor lucrurilor, chiar de la începuturile creaţiei – ceea ce înseamnă perioade de timp şi stări de existenţă eterne –, şi totuşi cineva poate considera că respectivei lucrări îi lipseşte profunzimea ideologiei, atunci cu adevărat nici măcar în ceruri nu se poate găsi remediul care să-i vindece pe asemenea învăţaţi de regretabila lor miopie.

"Noi, simplii iubitori ai lui Dumnezeu – pot pe drept cuvânt să spună adevăraţii cititori ai acestei cărţi – nu avem – cu excepţia universităţii lui Dumnezeu absolvită în inimile noastre – nici o altă şcoală, nici de la Paris, nici de la Jena sau de la Gottingen, şi aceasta pentru că nu am schimba pentru nimic în lume locul nostru cu cel al celebrităţilor înţelepciunii voastre lumeşti; noi preferăm viziunea noastră interioară asupra profunzimii marii şi sfintei creaţii a lui Dumnezeu, în locul miilor de ani cheltuiţi de voi într-o căutare cu ochii legaţi. Noi putem vedea din calendarul vostru cât de departe v-au dus aparatele şi matematicile voastre, iar căile pe care le urmaţi nu ne sunt străine. Dar niciodată instrumentele şi ecuaţiile voastre nu vor putea măsura cât de departe poate pătrunde viziunea iluminatoare a unei inimi în care sălăşluieşte Dumnezeu".

Aşa că acela care doreşte să citească această carte spre folosul sufletului său, să o citească în simplitatea plină de devotament a inimii şi nu cu mintea critică a omului învăţat; să fie întotdeauna un păstrător grijuliu al inimii sale, şi astfel, el va găsi în această carte din plin ceea ce altul, cu o înaltă educaţie, din nefericire nu a găsit.

Iar acum, le dăruiesc întreaga Mea binecuvântare şi graţie adevăraţilor cititori, cei cu inima pură şi bunăvoinţă. *Amin!*

Capitolul 1

POVEȚELE TATĂLUI CERESC PENTRU COPIII LUI

(1 martie 1840)

Astfel mi-a vorbit Domnul mie, şi prin mine (Jacob Lorber) – tuturor, iar acesta este adevărul adevărat şi plin de credință:

1. Acela care doreşte să-Mi vorbească, să vină la Mine şi-i voi sădi răspunsul în inima sa. Dar numai inimile pure şi blajine pot auzi sunetul Vocii Mele.

2. Iar acela care Mă preferă lumii întregi şi Mă iubeşte ca o mireasă drăgăstoasă pe mirele ei, va merge cu Mine braț la braț şi mereu Mă va vedea ca pe fratele lui, aşa cum Eu îl văd pe el în eternitate, mai înainte ca el să fie.

3. Spune-le celor bolnavi că nu trebuie să se întristeze de suferințele lor, ci să se întoarcă la Mine cu adâncă şi deplină credință. Eu voi fi mângâierea lor şi voi face să curgă prin inimile lor un şuvoi din cel mai scump balsam, şi vor afla în ei fântâna nesecată de viață eternă. Ei se vor vindeca şi se vor primeni ca iarba după ploaie.

4. Spune-le acelora care Mă caută: cu adevărat, Eu sunt peste tot şi nicăieri. Sunt peste tot unde oamenii Mă iubesc şi respectă poruncile Mele, şi nicăieri acolo unde ei doar Mi se roagă şi Mi se-nchină. Căci nu este iubirea mai scumpă decât rugăciunea şi păstrarea poruncilor mai scumpă decât închinarea? Adevărat, adevărat vă spun: acela care Mă iubeşte, Mi se închină întru spirit, şi acela care respectă poruncile Mele, cu adevărat Mă slăveşte. Dar numai cine Mă iubeşte poate respecta poruncile Mele, iar pentru cel care Mă iubeşte nu am decât o singură poruncă – aceea de a Mă iubi pe Mine şi Cuvântul Meu Viu, cel care este cu adevărat viața veşnică.

5. Spune-le celor slabi că gura Mea aşa a grăit: Eu sunt Dumnezeu Atotputernic. Să se întoarcă la Mine şi Eu îi voi întări. Dintr-un prinzător de muşte voi face un îmblânzitor de lei, şi cel din urmă fricos va putea distruge lumea şi va scutura ca pleava puterile pământului.

6. Spune-le deschis dansatorilor că toți sunt mânuiți de către Satan. Satan îi apucă de picioare şi-i învârte până când îi amețeşte atât de tare că ei nu mai pot nici sta, nici merge, nici dormi, nici odihni, nici vedea, auzi, mirosi ori gusta, nici simți – ceva – vreodată, pentru că ei sunt cu toții morți, şi morți fiind, nu pot primi nici sfat, nici ajutor. Şi chiar de vor dori să se întoarcă la Mine, vor simți că mâini puternice le țin strâns picioarele şi îi învârt mai departe. Şi de vor privi în sus, la cer, ei nu vor vedea soarele, ci numai un fulger orbitor care îi va face să închidă ochii şi să nu mai dorească să vadă nimic niciodată.

7. Acela ai cărui ochi fizici sunt orbi, poate totuşi să vadă cu ochii spiritului. Dar acela care în spiritul său a orbit, este orb în eternitate.

8. Spune-le jucătorilor de jocuri de noroc că mai întâi de toate, ei îşi pierd chiar viața lor la joc, şi tot ceea ce lor li s-a dăruit pentru a trăi. Căci jocul este un puț plin cu mâl otrăvitor. Jucătorul crede că acolo se ascunde un izvor de bogăție şi zilnic se adapă din el, înghițindu-i miasmele pestilențiale, otrăvindu-se mereu şi mereu şi aflând în cele din urmă moartea eternă a spiritului, în locul aurului visat.

9. Aceia care au Scripturile dar nu le citesc, sunt asemeni însetaților care, deşi se află lângă o fântână cu apă curată, nu vor să bea, fie din teama de apă – comportându-se precum câinii turbați, care decât să bea şi să-şi potolească setea, mai bine muşcă pietrele – , fie, cel mai adesea, din simplă lene. Ei preferă să fie serviți cu nămol urât mirositor din haznaua cea mai apropiată pentru a-şi potoli setea, şi, în cele din urmă, pentru a pieri.

10. Spune-le seducătorilor: acela care păşeşte în carne, în moarte păşeşte, şi curând pofta lui trupească îl va da ca hrană pentru viermi. Numai cel ce păşeşte întru spirit va atinge lumina, izvorul vieții întregi. Mare va fi partea lui şi o va putea păstra de-a pururi.

11. Acelora înnebuniți după măreție, spune-le cu toată seriozitatea că goi vor sta în fața judecătorului lor. Splendoarea lor va dispărea ca băşicile de săpun. Goana după fast şi putere se va sfârşi în cea mai de jos sclavie şi vor fi pentru totdeauna ruşinați pentru nebunia lor. Căci nu este un mare nebun acela care vrea să îmbrace mizeria în aur în timp

ce nestematele le lasă să zacă în noroi? O, atâția nebuni sunt pe lume în ziua de azi! Ei văd lumina ca întuneric şi întunericul ca lumină!

12. La Răsărit s-a aprins deja o stea care îi va netezi drumul lui Orion, iar focul lui Sirius îi va mistui pe toți. Şi voi arunca un mare număr de stele pe Pământ, pentru ca toți făcătorii de rău să piară şi pentru ca lumina Mea să strălucească pretutindeni.

13. Eu, Iehova, Domn în eternitate, vă dau ca ultimă povață Adevărul şi dreapta Credință. *Amin!*

14. Fie aceasta pentru voi, toți cei care ați mărturisit atât de puțin, şi pe urmă, pentru toți ceilalți. *Amin!* Acestea sunt cuvintele Mele cele dintâi şi cele de pe urmă. *Amin!*

Capitolul 2

POVEȚELE DOMNULUI PENTRU OAMENI

(16 martie 1840)

Astfel mi-a vorbit Domnul mie, şi prin mine – tuturor, iar acesta este adevărul adevărat şi plin de credință:

1. Tu eşti Lot al Sodomei, de aceea, veghează ca necurățenia să nu te sufoce şi să nu sporeşti astfel şi tu zestrea prostituatei, căci nu semeni cu nimeni de dinaintea ta ori care va veni după tine. Ca om, eşti în întregime supus cărnii şi poftelor ei, dar ca spirit, eşti pe deplin liber, cu ochi deschişi să vadă şi urechi deschise să audă. Îți mânjeşti cu noroi trupul, în timp ce şuvoaie de lumină îți scaldă spiritul. Trupul tău se hrăneşte cu carne de porc, în timp ce spiritul tău este înconjurat de mii de îngeri. Ți-ai umplut inima pământească cu mizerie şi noroi, dar Eu mi-am făcut sălaş în inima spiritului tău. Tu vorbeşti cu prostituatele, în timp ce Eu îți vorbesc ca unui frate. Tu puți ca o hazna, iar spiritul tău respiră dulcile arome ale celor mai înalte ceruri. Tu eşti o creatură oribilă, dar ochii tăi strălucesc mai tare ca nişte sori. Deci curăță-ți carnea şi devino una cu Mine, pentru ca şi Eu să pot deveni una cu tine.

2. Spune-le mamelor temătoare să nu le crească pe fiicele lor în frică de bărbați şi de lume. Pentru că dacă cineva se teme de un lucru, acel lucru îl va supune orbeşte atunci când tentația apare, şi cel care este temut va avea asupra celui ce se teme o victorie uşoară. Mai bine este să le învețe pe fiicele lor să Mă iubească şi să Mă respecte ca pe un biruitor, şi atunci ele vor dispreţui cele lumeşti şi vor trăi sărbătoarea nemărginitei Mele iubiri. Nu se vor aşeza la mezat spre a-şi găsi un soț, ci vor veni la Mine. Aduceți-le la Mine şi vă spun: nici o dorință nu le va rămâne neîmplinită şi nebinecuvântată de Mine. Căci Eu sunt Dumnezeu Cel Atotstăpânitor, care, având totul, poate – şi doreşte – să dăruiască totul.

3. Săracul nu trebuie să se milogească la uşa bogatului ca un câine de pripas, umplându-şi inima de tristețe şi amărăciune. Ci să vină cu mare credință la Mine, şi Eu îi voi dărui tot ce doreşte. Îl voi hrăni pe cel flămând, îi voi da să bea celui însetat, îl voi îmbrăca pe cel gol şi-l voi vindeca pe bolnav. Ologul va zburda ca un cerb, leprosul se va curăța, orbul va vedea, surdul va auzi, iar pe cel slab îl voi face mai tare ca un leu. Cel sfios va fi mai cutezător ca un mânz şi cel vârstnic îşi va afla odihna. Sărmanul este fratele Meu cel mai apropiat şi Eu Mă îngrijesc de el. De aceea, el nu trebuie să se lase alungat de la uşa bogatului ca un câine, căci bogatul este fratele lui Satana şi fiu al diavolilor din infern.

4. Spune-le prietenilor Mei să nu-Mi iubească slujitorii mai mult decât pe Mine. Să lase mântuirea lor în mâinile Mele, nu în mâinile acestora, şi să se încreadă în Mine pe deplin. Căci slujitorul trebuie să acționeze după cum i se porunceşte, ca nu cumva să greşească. Însă acela care face legea se află deasupra lui şi el poate primi pe oricine doreşte. Cei ce poartă jugul vor fi ei înşişi judecați, şi numai cei care vin la Mine pot primi iertarea.

5. Biserica Mea pe Pământ este o baie de purificare. Acela care se îmbăiază în ea să vină la Mine, iar Eu îl voi zvânta cu căldura iubirii Mele şi-l voi ține alături. Dar acela care se mulțumeşte doar să se bălăcească, va fi precum roata morii care niciodată nu iese din apă.

6. Dacă cineva se căieşte cu adevărat, acela să vină la Mine şi Eu îl voi primi ca pe fiul risipitor şi-l voi păstra în tăria Mea. Căci slujitorul Meu poate da sfaturi, dar mântuirea este lucrarea Mea; slujitorul se poate ruga, dar numai Eu pot da binecuvântarea. Slujitorul trebuie să facă judecată dreaptă, dar numai Domnul poate arăta îndurare. Aşa că să nu uite aceia că Domnul se află deasupra slujitorilor!

7. Spune-le cu credinţă, cuvânt cu cuvânt, fără şovăială, iar ei să ia aminte: dacă pe Mine vor să Mă iubească, atunci să nu se teamă de lume, căci Eu sunt mai mult decât lumea.

8. Pentru lume, Eu sunt un erou neînsemnat, căruia nu trebuie să i se dea prea multă atenţie. Învăţaţii se uită de sus la Mine, şi în cazul cel mai bun, Mă consideră un om onest. Unii dintre ei Mă ignoră complet; pentru aceia, Eu nici nu exist. Alţii admit că ar fi ceva divin în Mine, dar îşi menţin puţin timp această părere, după care se lasă influenţaţi de înţelepciunea lumească. Curând ajung să Mă respingă şi să vadă în Mine un Dumnezeu pentru femei bătrâne. Pentru unii dintre slujitorii şi lucrătorii Mei, care-şi închipuie despre ei că sunt mari, Eu servesc drept paravan şi acoperământ divin pentru nonsensurile pe care le afirmă şi pentru imensa şi evidenta lor prostie. Alţii Îmi permit să-Mi păstrez natura divină, dar ar vrea în schimb ca Eu să le permit să facă din Mine ceea ce interesele lor vremelnice o cer. Şi ceea ce este încă mai rău: să devin o absurditate perfectă! Să dăruiesc iubire şi compasiune doar atâta timp cât le convine lor, după care să fiu mai neîndurător decât o stâncă. Eu, Mântuitorul lumii, cel care a îndurat suferinţa morţii pe cruce, să Mă preschimb într-un tiran demn de dispreţ. Ar vrea să Mă vadă zorind de la o judecată la alta şi pronunţând condamnare după condamnare. Iubirea Mea ar trebui să fie vremelnică, în timp ce tirania şi judecata crudă să fie veşnice. O, nebuni fără minte! Nesfârşita Mea răbdare, bunătate şi blândeţe, iubirea Mea eternă pentru fiinţele de Mine create, nu vor servi cu siguranţă niciodată scopurilor lor lacome, şi toate planurile lor se vor nărui curând. Adevăr le spun acelora că vor fi măsuraţi cu aceeaşi măsură, şi după faptele lor le va fi răsplata.

9. Aceia care nu ştiu încă cine sunt şi cum sunt, mai bine ar fi să nu ştie nimic despre Mine, pentru că numai atunci aş putea Eu să-i reînviu pe tărâmul spiritului. Dar dacă ceea ce ştiu îi face incapabili să primească ajutorul Meu, pentru că ucigându-Mă pe Mine în ei, distrug însăşi viaţa care le-a fost dată, atunci ei se vor usca precum strugurii rupţi din vie.

10. Ascultaţi cu atenţie ce vă spun acum: Eu sunt singurul Dumnezeu etern, în tripla Mea natură de Tată Divin, Fiu născut om şi Spirit al vieţii, acţiunii şi cunoaşterii. Eu sunt întru eternitate iubirea şi înţelepciunea adevărată. Nu am primit niciodată nimic de la nimeni. Tot ceea ce există este de la Mine, şi tot ceea ce are cineva, de la Mine are. Cum aş putea fi Eu un tiran şi să osândesc? O, proştilor! Eu vă iubesc, iar voi Mă dispreţuiţi. Eu sunt Tatăl vostru, iar voi Mă priviţi ca pe un călău. Când vă binecuvântez, voi blestemaţi. Când Eu zidesc, voi dărâmaţi. Ceea ce Eu înalţ, voi faceţi să se încovoaie sub îndoielile voastre. Eu sădesc sămânţa, voi o înăbuşiţi în mizerie. Voi vă împotriviţi Mie în toate. Dacă aş fi aşa cum spuneţi voi că sunt, adevăr vă spun că Pământul nu ar mai exista; el chiar nici nu ar fi fost creat vreodată! Dar de vreme ce sunt ceea ce sunt, tot ceea ce a existat, există încă şi va exista întotdeauna. Iar voi sunteţi ceea ce sunteţi, fără ca Eu să vă osândesc, pentru că, astfel, alegeţi ceea ce veţi fi în viitor. Celor care Mă acceptă şi Mă iubesc aşa cum Eu îi iubesc, le voi dărui libertatea şi fericirea în veşnicie.

11. Spune-le funcţionarilor şi slujitorilor Mei: lăcaşurile Mele nu sunt bănci sau oficii de schimb, căci cel care îmi slujeşte Mie, nu îmi slujeşte pentru bani, ci îmi slujeşte cu iubire. Iar acela care nu îmi slujeşte cu iubire este un străin pentru Mine, şi Eu nu îl voi cunoaşte. Căci cum ar putea acela să-Mi fie slujitor credincios dacă el vinde comorile stăpânului său şi-şi însuşeşte ceea ce nu-i al lui, asemeni unui hoţ? – Iuda Iscariotul M-a vândut pentru 30 de arginţi fără să ştie dinainte ce se va face cu Mine; pentru aceasta, el a fost hulit de lume şi a pierit. Dar şi acum – după ce am fost torturat, ucis şi ridicat pe cruce, mai sunt dintre cei care Mă vând. O, hoţi neruşinaţi şi ucigaşi, cu ce să vă compar? Monştri, pui de năpârcă, dacă astfel Îmi slujiţi voi Mie, oare nu la fel ar trebui să vă răspund? Iubitul Meu Pavel v-a învăţat că acela care slujeşte altarul trebuie să şi trăiască în altar, şi că numai lucrarea iubirii este bună. Dar lucrarea voastră nu este a iubirii, şi de aceea, voi nu sunteţi decât tâlhari, hoţi şi ucigaşi ai Evangheliei şi ai întregului adevăr. Ţineţi minte: după cum este fapta voastră, la fel va fi răsplata! Iubirea nu se poate cumpăra, ci ea există doar pentru ea însăşi. Eu sunt iubirea cea adevărată şi niciodată nu voi putea fi câştigat pentru alt preţ decât pentru iubire. Eu v-am mântuit pe toţi

prin iubire, şi de aceea cer acum iubire de la voi. Aşa că acela care doreşte să-Mi slujească, să-Mi slujească cu iubirea cu care Eu am murit pe cruce pentru el.

12. Spune-le deschis şi adevărat mai-marilor acestei lumi că tronurile lor nu sunt mai înalte decât tronul împărăţiei Mele. Curând, Eu voi distruge orice tron care Mi se împotriveşte Mie. Şi vai de cei care îi slujesc! Căci Eu sunt Cel Preaînalt, iar legea Mea este şi va rămâne eternă. Aceia care, precum moliile, se trudesc să roadă legea Mea şi să facă din murdăria lor legi noi care să se opună legii Mele, vor fi striviţi sub greutatea ei şi vor pieri ca şi cum nu ar fi existat vreodată. Oricine încalcă într-un fel sau altul legea Mea poate fi iertat dacă revine pe calea cea bună, îşi recunoaşte greşelile, se căieşte, se întoarce şi rămâne la Mine, şi Eu rămân în el. Dar acela care încearcă să submineze legea Mea, va fi strivit de ea şi va înceta să mai existe pentru totdeauna. Căci toate legile lumeşti se opun poruncilor Mele, afară numai de acelea care au fost date prin iubirea Mea, de către oameni anume învăţaţi de Spiritul Meu. Vai de tiranii şi despoţii care conduc lumea abuzând de autoritatea tronurilor lor. Căci atunci când paharul se va umple, ei vor cunoaşte puterea celui slab. Pământul e al Meu şi câmpul e al Meu. Aceasta vă spune, printr-un om simplu, Singurul Dumnezeu, Domnul Iubirii şi al Împărăţiei, vouă, înţelepţilor acestei lumi. V-o spun Eu, Iehova. *Amin!*

Capitolul 3

DOMNUL CA TATĂ AL COPIILOR SĂI

(20 martie 1840)

Aşa mi-a vorbit mie Domnul, şi prin mine – tuturor, şi acesta este adevărul adevărat şi plin de credinţă.

1. Eu sunt o gazdă bună. Cu Mine nici o fărâmitură nu se va pierde. Cine investeşte în Mine, mult câştig va avea, iar pentru cel care rămâne în inima Mea, câştigul lui va creşte mereu. Ridicaţi-vă ochii şi uitaţi-vă la cerul înstelat! Cine a reuşit vreodată să numere sorii şi toate planetele pe care le-am creat cu miile pentru fiecare dintre ei? Iar Eu, Cel care sunt însuşi Adevărul în fiecare cuvânt pe care îl rostesc, vă spun: voi da un pământ pentru o para chioară şi un soare pentru un pahar cu apă. Adevăr vă spun: cel mai neînsemnat ajutor dat din omenie vecinului tău, mult va fi preţuit şi mult va fi răsplătit.

2. Mă întrebaţi dacă peste tot există oameni ca aici, pe pământul pe care îl locuiţi voi. Iar Eu vă spun: da, există pretutindeni oameni ieşiţi din trupul Meu şi care Mă cunosc după partea din care au ieşit. Aceia care au ieşit din mâinile Mele, Mă cunosc după mâini; aceia care au ieşit din picioarele Mele, Mă cunosc după picioare; aceia care au ieşit din capul Meu, după capul Meu Mă cunosc; aceia care au ieşit din părul Meu, Mă cunosc după păr; aceia care au ieşit din spatele Meu, Mă cunosc după spate; şi toţi aceia care au ieşit din alte părţi ale esenţei Mele trupeşti, Mă cunosc în mod corespunzător părţii din care au ieşit. Viaţa şi fericirea lor corespund întocmai acelei părţi. Ei sunt cu toţii creaturile Mele pe care le iubesc, căci pretutindeni Eu sunt iubirea adevărată.

3. Iar oamenii acestui pământ au ieşit chiar din inima Mea, şi Eu i-am creat întocmai după chipul Meu. Ei nu sunt doar creaturile Mele, ci sunt copiii Mei preaiubiţi, care Mă cunosc nu ca Dumnezeu şi Creator, ci ca Tatăl lor bun, care, după o scurtă perioadă de-ncercare, îi va lua în casa Sa şi va împărţi totul cu ei, vor trăi împreună în vecie şi vor împărăţi lumea. Dar iată, toate creaturile Mele Mă iubesc ca pe Creatorul lor şi-Mi mulţumesc bucuroase pentru viaţa pe care au primit-o; numai copiii Mei nu-şi vor Tatăl şi îi resping iubirea.

4. Iată, văd cu întristare cum în fiecare clipă ei se usucă cu miile şi pier. O, de i-aş putea ajuta! Nu este dureros ca Cel Atotputernic să nu poată da ajutor?

5. Şi iarăşi, voi Mă întrebaţi: cum de este aceasta cu putinţă? O, da, vă spun că acest lucru este foarte posibil. Căci iată, toate creaturile Mele sunt ţinute în puterea Mea, însă copiii Mei sunt ţinuţi în iubirea Mea. – Puterea Mea porunceşte, iar ei se supun, în timp ce iubirea Mea doreşte numai şi-i îndeamnă cu blândeţe pe copiii Mei, care sunt liberi. Iar ei, liberi fiind, refuză să asculte şi nu vor să şadă în faţa Tatălui. Şi întrucât sunt liberi, aşa cum şi Eu sunt, nu-i pot ajuta împotriva voinţei lor. Puterea Mea poate trece peste orice, dar voia Mea se supune voinţei copiilor Mei. Însă băgaţi de seamă: Eu sunt

Tatăl vostru şi sunt de asemenea Dumnezeul vostru; nimeni nu este mai presus decât Mine. Vreţi să Mă cunoaşteţi ca *Tată* sau ca *Dumnezeu?* Faptele voastre îmi vor da răspunsul.

6. Luaţi aminte: Iubirea sălăşluieşte numai în Tatăl, şi ea este Fiul. Oricine dispreţuieşte această iubire va fi supus puterii Divinităţii, pierzându-şi libertatea pentru totdeauna; moartea va fi partea lui, căci Divinitatea sălăşluieşte deopotrivă în rai şi în iad, pe când Tatăl numai în rai. Dumnezeu judecă totul conform puterii Lui, dar graţia şi viaţa eternă sunt numai în Tatăl, şi ele poartă numele Fiului. Divinitatea poate distruge orice; dar Fiul, prin iubirea pe care o poartă, este viu, şi El poate da viaţă şi însufleţi totul.

7. Toate acestea le spune copiilor Săi Tatăl chibzuit, pentru ca ei să poată alege calea cea bună şi să primească moştenirea pe care le-a pregătit-o El şi să o păstreze în vecie.

8. Spune-le cu iubire fraţilor şi prietenilor tăi că Eu, Tatăl lor cel iubitor, îi aştept cu braţele deschise să-i strâng lângă inima Mea mereu şi mereu. Nu au nici un motiv să plece din nou de la Mine, ci să rămână şi să privească faţa Mea, iar ochii Mei vor mărturisi mereu cât de mult îi iubesc şi cât de sincere sunt intenţiile Mele în ceea ce-i priveşte.

9. Spune-le că Eu mi-am întors ochii de la păcatele lor şi le-am spălat până ce le-am făcut ca zăpada de albe. Nici un obstacol nu le mai stă în cale. Eu nu voi mai fi pentru ei un Tată nevăzut, ci Îmi vor putea privi faţa şi vor fi veseli şi fericiţi. Şi toate grijile lor le voi lua asupra Mea.

10. O, cu câtă bucurie le voi purta de grijă! Ce sunt toate bucuriile şi încântările cerurilor pentru Mine, Tatăl, faţă de beatitudinea de a fi iubit de dragii Mei copii, ca Părinte unic şi adevărat?

11. Căci iată, vă dăruiesc vouă toate extazurile cerurilor pentru acest unic extaz, pe care îl păstrez pentru Mine. Şi de aceea, copiii Mei nu trebuie să numească pe nimeni, decât numai pe Mine, Tatăl lor, căci Eu sunt acela şi nimeni nu-Mi poate lua acest drept; Eu sunt Cel Unic, nimeni nu este mai presus decât Mine.

12. Iată, îi chem pe toţi (fraţii şi prietenii tăi) pe numele: HLVTSSAASS. Ei toţi vor primi salutul Meu părintesc şi vor avea întotdeauna, dacă doresc să vină, porţile cerurilor deschise, căci acestea sunt ochii spiritului lor; şi chiar de astăzi Eu voi locui în inimile lor. Un singur lucru trebuie ei hotărât să facă, şi anume să-şi cureţe carnea în fântâna cu apă vie. Ei vor lua atunci un toiag care este pe jumătate negru şi pe jumătate alb şi îl vor rupe în două: partea cea neagră o vor arunca la picioarele lumii, iar partea cea albă o vor păstra ca mărturie că au rupt pentru totdeauna legătura cu lumea şi cu carnea ei.

13. Aceasta înseamnă că ei vor stărui asupra celor dinlăuntrul lor, vor recunoaşte cine sunt şi-Mi vor mărturisi în inimile lor slăbiciunile pe care le vor afla. Eu voi îndepărta necurăţenia din inimile lor şi le voi umple cu focul divin al iubirii Mele părinteşti. Astfel curăţaţi, ei se vor putea apoi înfăţişa, în credinţă, preotului. Iar Eu voi veni şi voi lua cu ei parte, în faţa altarului, la cea mai mare sărbătoare.

14. Spune-le de asemenea că ei nu trebuie să fie în nici un fel neîncrezători faţă de ceea ce ţine de biserică, căci Eu curăţ orice hrană înainte de a o da acelora care doresc să ia parte întru spirit şi adevăr la sărbătoarea Mea, iar ei se pot înfrupta fără teamă. Ceea ce Eu dau copiilor Mei este curat şi sfinţit, căci lor le-am dăruit binecuvântarea Mea. Eu voi binecuvânta templul şi locul în care vor primi sfinţenia. Pentru că Eu, Tatăl lor Preasfânt, voi fi cu ei oriunde vor merge, şi nici un fir de păr de pe capul lor nu se va rupe.

15. Spune-le limpede să fie încredinţaţi că iubirea Mea îi aşteaptă şi că nu-Mi voi închide braţele până când nu vor primi cu toţii îmbrăţişarea Mea, până nu vor cunoaşte adevărata iubire, faţă în faţă cu Tatăl Preasfânt, şi adevărata fericire care nu se sfârşeşte niciodată. *Amin!"*

16. Spune-le tuturor acelora care Mă caută că, pentru ei, Eu sunt mereu acasă, nu Mi-am fixat ore de primire ca regii şi mai-marii acestei lumi. O inimă iubitoare este mereu binevenită la Mine, nu doar în zi de Sabat sau în zi sfântă, ci în fiecare clipă, la orice oră din zi şi din noapte, uşa Mea vă stă deschisă. Aşa că oricând veţi bate, Eu vă voi răspunde: "Intră!"

17. Voi puteţi, şi chiar trebuie, să mărturisiţi deschis că Eu nu v-am silit în nici un fel, ci v-am lăsat întotdeauna libertatea de a veni sau nu la Mine să Mă întrebaţi ce

vă frământă, şi că, atunci când voi M-aţi întrebat, nu s-a întâmplat niciodată să nu ştiu ce să vă răspund. Când M-aţi întrebat din iad, Eu v-am răspuns, când aţi fost pe Pământ, Eu v-am vorbit, şi v-am vorbit şi când aţi ajuns în ceruri. Urechea Mea a fost deschisă zi şi noapte pentru voi. Ceea ce-ţi spun acum să scrii, tu scrii după cum ai răgaz pentru aceasta; Eu voi fi mereu mulţumit cu atâta cât poţi şi doreşti tu să-ţi dai osteneala. De aceea, spune-le să fie încredinţaţi că pentru Mine nu contează când vor veni ei la Mine, căci, oricând va fi aceasta, vor fi primiţi şi ascultaţi.

18. Spune-le copiilor că ei trebuie să nu Mă ia în râs niciodată, ci să Mă privească cu seriozitate. Eu nu glumesc nici când apreciez o glumă. Iau totul în serios, fie că e vorba de mare sau mic, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie, fără excepţie.

19. Căci, să ştiţi, Eu distrug instantaneu şi pentru totdeauna creaturile Mele care se dovedesc nefolositoare. Dar, pentru copiii Mei, am o mulţime de alte mijloace pentru a-i pedepsi şi a-i cuminţi dacă sunt îndărătnici, şi voi face aceasta până vor fi încredinţaţi că Eu sunt stăpânul casei, dacă nu vor să Mă accepte ca Părinte Sfânt şi iubitor.

20. Vai şi amar acelora care înţeleg greşit şi interpretează greşit pedepsele Mele părinteşti! Vă repet: vai de aceia! Ei vor fi respinşi de Tatăl şi se vor confrunta pentru totdeauna cu Dumnezeul neînduplecat. Aceste lucruri le spun prin umilul şi leneşul Meu servitor (n.n. Jacob Lorber). *Amin!* Eu, Iehova, *Amin!"*

Capitolul 4

ADEVĂRATA BISERICĂ

(22 martie 1840)

Astfel mi-a vorbit mie Domnul, şi prin mine – tuturor, iar acesta este adevărul adevărat şi plin de credinţă:

1. Graţia Mea este o comoară de mare preţ. Acela care o primeşte nu va mai dori nimic în vecie. De aceea, cu toţii să vă străduiţi să o obţineţi, căci Eu sunt oricând gata să o dăruiesc oricui o cere.

2. Căci, iată, dacă voi doriţi iertarea păcatelor voastre, vă spun că acestea vă vor fi iertate atunci când veţi dovedi că într-adevăr le-aţi ispăşit întru Iisus, cel care este Cuvântul Meu viu şi iubirea Mea pentru voi. Porţile cerurilor vă sunt deschise, şi dacă doriţi, puteţi intra şi puteţi vedea faţa Tatălui vostru sfânt, cel care sunt Eu, Dumnezeul etern, Iehova.

3. Puteţi face aceasta cu ajutorul Cuvântului viu, care este Iisus Christos, Iubirea eternă şi Împărăţia Mea, izvorul întregului bine şi întregului adevăr. Iubirea v-a fost dăruită încă de la început, căci ea este chiar viaţa din voi, aşa după cum puterea este existenţa creaturilor Mele, care, întrucât nu sunt libere, deşi tot din iubirea Mea au apărut, nu sunt însăşi iubirea, ci doar efectul ei. Aceasta înseamnă că tot ceea ce apare din putere este doar materie moartă; chiar dacă are aparenţa vieţii, este în realitate moartă.

4. De ceea, dacă cineva îşi leagă iubirea de lumea materială, iubirea lui va pieri atinsă de răsuflarea morţii, iar rezultatul va fi un morman de materie, sau, altfel spus, chiar moartea.

5. Dar acela care îşi îndreaptă iubirea către Mine, şi o leagă de Mine, uneşte iubirea lui cu însuşi izvorul iubirii şi al vieţii, şi devine nemuritor.

6. Dar, iată ce vă spun: iubirea se află în el oarbă şi în întuneric, ceea ce înseamnă că el este liber şi independent, dar este totodată foarte expus pericolului de a se pierde pentru totdeauna.

7. De aceea, Eu am adăugat iubirii lui pentru Mine, în funcţie de intensitatea ei, o parte potrivită de lumină, care este un dar pe care Eu i-l fac şi care poartă numele de graţie. Prin ea, Eu Mă revărs în fiecare om, după cât de mare este iubirea lui.

8. Dacă cineva are iubire, făcând astfel ca legea Mea, care este iubirea cea mai înaltă, să fie vie în el, asupra lui se va revărsa un şuvoi neîntrerupt de lumină şi privirea lui va putea pătrunde în adâncul pământului şi în înaltul cerurilor.

9. Spune-le copiilor, şi spune-le tuturor, de orice religie ar fi – catolici, protestanţi, evrei, musulmani, hinduşi, sau chiar atei – acest lucru care, pe scurt, îi priveşte pe toţi: există numai o singură biserică adevărată pe Pământ, iar aceea este iubirea pentru Mine, dăruită prin Fiul Meu şi prin Duhul Sfânt, manifestat prin cuvântul Meu viu. Iar acest Cuvânt este Fiul, şi Fiul este Iubirea din Mine. Eu şi Fiul una suntem. Aşa că, Eu fiind în voi, în sufletul vostru – căci inima voastră este locuinţa Mea – singura biserică adevărată de pe Pământ este sufletul. Numai în suflet este viaţa eternă şi numai sufletul este biserica dătătoare de beatitudine.

10. Căci iată, eu sunt Domnul a tot ceea ce există. Eu sunt Dumnezeu cel Etern şi Atotputernic şi sunt totodată Tatăl vostru sfânt şi iubitor. Şi toate acestea Eu sunt prin Cuvânt, iar Cuvântul este Fiul. Fiul este iubirea şi iubirea este legea, iar această lege v-a fost dată vouă. Dacă o veţi respecta şi veţi acţiona în acord cu aceasta, voi o veţi cunoaşte. Şi, cunoscând-o, ea va fi vie în voi, vă va umple de slavă şi vă va face liberi, şi atunci voi nu veţi mai fi supuşi legii, ci deasupra ei, în graţie şi lumină, împărăţind cu Mine.

11. Iar aceasta este beatitudinea sau Împărăţia lui Dumnezeu în voi, adică singura biserică beatifică de pe Pământ. Şi viaţa eternă numai în această biserică poate fi găsită.

12. Ori credeţi voi că Eu locuiesc între patru pereţi, în ceremonii, în rugăciuni şi în mătănii? O, nu, este foarte greşit să credeţi astfel, căci Eu sunt numai acolo unde există iubire, Eu Însumi fiind iubirea şi viaţa. Eu vă dăruiesc iubire şi viaţă, şi Mă unesc cu voi doar în iubire şi viaţă, niciodată în materie şi moarte.

13. Eu am biruit moartea şi am supus-o Divinităţii, pentru a avea putere deplină asupra a tot ceea ce există. Astfel, iubirea Mea a devenit lege pentru totdeauna şi ea poate însufleţi tot ceea ce i se supune.

14. Cum puteţi atunci să credeţi că Eu vă aştept în moarte, când Eu sunt însăşi viaţa? Aşa că duceţi-vă mai întâi în biserica cea adevărată, care are viaţa, şi numai după aceea în biserica moartă, care poate astfel să devină vie prin voi.

Capitolul 5

SECRETUL CREAŢIEI

1. Acela care are urechi de auzit, să audă, iar acela care are ochi de văzut, să vadă. Vă voi revela un mare secret din care veţi putea înţelege cum Tatăl vostru preasfânt şi plin de iubire se înfăţişează vouă ca un frate, dându-vă posibilitatea de a-L cunoaşte şi de a vă bucura de El, faţă în faţă. Căci copiii trebuie să cunoască marea casă a Tatălui, pentru totdeauna.

2. Divinitatea a fost în eternitate puterea care a permis infinităţii să existe; Ea a fost, este şi va fi infinitatea însăşi. Adânc, în centrul Ei, Eu am fost în eternitate Iubirea şi însăşi viaţa Ei; dar am fost orb ca un embrion în matcă. Divinitatea însă cunoştea iubirea clocotitoare din inima Ei, şi plăcându-i aceasta, a strâns-o cu putere, ca într-o îmbrăţişare. Iar Iubirea devenea din ce în ce mai fierbinte, şi tot mai multe straturi ale divinităţii o asaltau cu puterile şi forţele lor colosale.

3. Apoi s-a înălţat un murmur mare, un freamăt şi un vuiet, şi Iubirea s-a temut şi a tremurat în adânc sub apăsarea grea pe care o simţea din toate părţile. Atunci, Iubirea a devenit conştientă de Ea Însăşi şi sunetul din inima Ei a devenit cuvânt, iar cuvântul spunea: “Să se facă lumină!” Şi flacăra din inima Iubirii arzătoare a început să strălucească, iar acea strălucire a devenit apoi lumină şi s-a răspândit în toate spaţiile infinităţii.

4. Dumnezeu a văzut marea glorie a Iubirii din El, şi Iubirea a fost întărită cu puterea Divinităţii. Astfel, Divinitatea s-a unit cu Iubirea pentru totdeauna, iar lumina a apărut din căldura îmbrăţişării lor.

5. Iubirea a văzut în Divinitate toate gloriile al căror număr nu are sfârşit, iar Divinitatea a văzut cum toate acestea se revarsă în interiorul Ei prin Iubire. Iubirea şi-a văzut în Divinitate toate gândurile şi s-a bucurat nespus de acestea. După aceea, Iubirea din nou s-a aprins şi puterile Divinităţii s-au strâns în jurul Ei. Gândurile emanate de Iubire au devenit ele însele iubire, şi nesfârşit era numărul lor.

6. Divinitatea a văzut cum Gloria şi Iubirea Sa îi simt puterea. Şi iubirea din interiorul Divinităţii a spus: "Să strângem iute gândurile de glorie şi să le facem să iasă în afară pentru ca ele să fie libere şi să Ne poată percepe; atunci, ele vor deveni conştiente de felul în care Noi le percepem pe ele şi de felul în care le-am perceput mai înainte ca lumina să le lumineze formele!"

7. Apoi, Cuvântul a trecut în Divinitate şi s-a făcut Iubire. Şi iată, Divinitatea a vorbit întâia oară, spunând: "Aşa să fie!" Atunci, o mulţime fără număr de scântei de spirit au ţâşnit libere în afara Divinităţii, şi Iubirea s-a văzut pe Sine înmulţită de nenumărate ori şi a văzut infinita Sa frumuseţe în perfecţiune.

8. Totuşi, toate cele ce existau nu erau încă vii şi nu puteau încă percepe, căci ele nu erau decât forme fixe ale Divinităţii, în afara Iubirii.

9. Şi iubirea a simţit compasiune pentru ele şi a început să vibreze în adâncurile Ei. Această vibraţie s-a înălţat în interiorul Divinităţii şi Divinitatea a dăruit Iubirii acele creaturi captive, permiţându-i să facă cu ele ce doreşte. Şi iată, formele neînsufleţite au căpătat viaţă şi au început să se privească una pe alta, minunându-se şi încălzindu-se la flăcările ce ţâşneau din Iubirea divină, şi de atunci ele au primit independenţa şi capacitatea de a se mişca. Dar ele nu se cunoşteau încă pe ele cine sunt.

10. Atunci, Iubirea a vorbit din nou: "Să le facem să se recunoască pe ele însele, să le dăm voie să Mă cunoască pe Mine, şi prin Mine, să Te cunoască pe Tine".

11. Din nou, Cuvântul s-a înălţat la Divinitate şi a răsunat în interiorul Ei, şi el s-a făcut lege, iar legea este Iubirea care de atunci se revarsă asupra tuturor.

Şi iată, au fost la început Trei Legi, şi din Trei s-au făcut Şapte! Cele Trei Legi de la început au fost: Iubirea, Lumina şi Divinitatea, iar cele Şapte Legi au fost cele şapte spirite ale Lui Dumnezeu. Ele sunt şi aşa vor rămâne pentru totdeauna: 1) Iubeşte Iubirea. 2) Teme-te de Divinitatea care distruge, – ca nu cumva să fii distrus. 3) Iubirea dinlăuntrul tău este sfântă; aşa că s-o respecţi în tine şi în ceilalţi, după cum Divinitatea te respectă şi este binevoitoare cu tine. 4) Fiecare îşi aparţine lui însuşi şi-i aparţine Iubirii lui Dumnezeu. Nici unul să nu se roage altcuiva. 5) Să nu-ţi ascunzi faţa de altul pentru ca acesta să nu poată vedea cum este iubirea, – căci este asemeni Iubirii care te-a chemat în fiinţă. 6) Ce este înlăuntrul tău, este şi-n afara ta, pentru ca nici o simţire să nu-ţi fie străină şi să te piardă. 7) Exteriorul tău va fi reflectarea adevărată a felului în care Iubirea Divinităţii se priveşte pe Ea însăşi în oglinda ta interioară; dacă nu va fi astfel, oglinda ta interioară se va sparge în bucăţi şi tu vei deveni o hidoşenie.

12. Apoi, Divinitatea a rostit cu glas de tunet în spaţiile infinite osândirea la moarte a tuturor celor care nu respectă legea, iar ei au implorat Divinitatea pentru îndurare, cu mare teamă şi cu mare dragoste pentru Iubire. Şi după aceea, au ieşit în deplină libertate din Divinitate şi au făcut ceea ce au dorit. Nimic nu s-a mai opus libertăţii lor din acel moment, căci acum ei cunoscuseră cine sunt, în libertate şi în smerenie, şi legea devenise acum a lor, fiind complet liberi.

13. Totuşi, acum că deveniseră conştienţi de marea lor putere, de măreţia şi splendoarea lor nespus de strălucitoare, cea dintâi din trinitatea divină, lumina Divinităţii, a aprins în ei dorinţa de a supune complet Divinitatea. Multe spirite dintre cele create s-au aprins de acest foc. Şi atunci Divinitatea s-a mâniat foarte tare, şi la fel şi celelalte două spirite din cele trei, şi ele au lăsat acest demon pradă mâniei Ei cumplite.

14. Cele două, precum şi toate spiritele care au apărut din ele, şi cele şapte, al căror număr era însăşi reflectarea perfecţiunii, au fost găsite curate în credinţa şi smerenia lor, şi au fost primite în sferele puterii lui Dumnezeu. Şi Iubirea a văzut că ele au fost găsite curate şi s-a bucurat nespus. Şi atunci, iată, puterea Divinităţii s-a înălţat în Iubire şi s-a arătat mişcată de aceasta. Şi întreaga creaţie a simţit fiorul Divinităţii. Iar Divinitatea şi-a îndreptat către Iubire simţirea Sa, făcând ca ochii întregii creaţii să se deschidă în acel moment şi să vadă pentru întâia oară Iubirea eternă.

15. Atunci, fiinţele, al căror număr nu avea sfârşit, au fost nespus de uimite şi o mare bucurie le-a cuprins, căci ele văzuseră puterea lui Dumnezeu în Iubire, şi văzuseră, de asemenea, că şi în ele exista iubire, deci exista putere, iar această putere era cea care le chemase în fiinţă. Ele se recunoscuseră pe ele însele, recunoscuseră Iubirea şi pe Dumnezeu.

16. Acum, Divinitatea a fost din nou mişcată şi toate creaturile s-au temut. Iubirea a văzut teama lor şi a văzut că aceasta era bună. Iar teama lor a devenit supunere, şi

supunerea a devenit smerenie, şi smerenia a fost iubirea lor. Iar iubirea a devenit legea lor, şi legea a devenit eterna lor libertate, şi libertatea a devenit viaţa lor, iar viaţa a fost eterna beatitudine.

17. Şi iată că acum Iubirea eternă le-a vorbit şi ele au înţeles Cuvântul! Limbile lor s-au dezlegat şi primul cuvânt pe care buzele lor l-au rostit a fost *iubire*. Şi Divinităţii i-a plăcut sunetul vorbirii lor şi s-a înfiorat de iubire ascultându-le glasul. Acest fior a luat formă în interiorul creaţiei, şi forma lui a devenit sunet, şi sunetul a fost cel de-al doilea cuvânt – *Dumnezeu.*

18. Şi numai acum creaturile au fost perfecte. Iar Iubirea le-a spus lor: "Cel dintâi creat dintre voi a fost pierdut. De aceea, voi lua Eu locul lui şi voi rămâne printre voi pentru totdeauna".

19. Atunci din nou limbile lor s-au dezlegat, şi ele au căzut în genunchi şi s-au închinat Iubirii.

20. Şi acum Iubirea privea tot ceea ce Dumnezeu crease prin Ea şi Ea crease prin Dumnezeu. Şi a simţit Iubirea compasiune pentru cel pierdut, iar Divinitatea s-a cutremurat în adâncul Ei, şi atunci un tunet mare a răsunat în toate spaţiile infinităţii lui Dumnezeu. Tunetul a pătruns adânc în inima Iubirii eterne, astfel că singură Iubirea a înţeles ce spunea acest tunet. Şi tunetul a devenit cuvânt în interiorul Ei, iar acest cuvânt a spus: "Îţi dăruiesc toată puterea; fă ceea ce doreşti şi spune: 'Aşa să fie!', şi aşa va fi".

21. Şi atunci, Iubirea s-a înfiorat în inima Ei şi întâia lacrimă a curs din ochiul Iubirii eterne, iar această primă lacrimă revărsată din inima Divinităţii a fost şi va fi pentru totdeauna numită COMPASIUNE.

22. Această lacrimă a devenit o apă mare, care s-a revărsat în spaţiul infinit şi în cele mai profunde adâncuri ale Divinităţii, şi ea a îmblânzit focul mâniei lui Dumnezeu.

23. Şi atunci, Spiritul lui Dumnezeu, în puterea Sa, s-a mişcat uşor peste ape, şi apele s-au despărţit. Iar Dumnezeu i-a vorbit Iubirii Sale, şi Iubirea Sa era însuşi Cuvântul. Cuvântul a coborât în adâncurile extreme, plutind peste ape, iar apele s-au despărţit în picături mari şi mici, care s-au răspândit în toate spaţiile infinităţii. Şi erau atâtea picături câte spirite se pierduseră, adică nesfârşit era numărul lor.

24. Iar ultima picătură a rămas în adâncul apelor, în straturile cele mai profunde ale compasiunii, ea nu s-a împrăştiat ca celelalte. Acolo unde a rămas, ea a fost menită să fie chiar inima Iubirii eterne şi scena celor mai mari înfăptuiri ale acesteia.

25. Şi iată, această ultimă picătură a devenit planeta Pământ, pe care tu şi fraţii tăi locuiţi. Iar celelalte picături s-au transformat în nenumăraţi sori, planete şi felurite alte corpuri cereşti. Şi astfel, au luat fiinţă cerul şi stelele, soarele şi luna, pământul cu uscatul şi apele sale.

26. Ridică-ţi acum ochii şi priveşte: vei înţelege minunile Iubirii eterne! Tu poţi vedea în orice clipă strălucirea soarelui, lumina lunii şi licărirea stelelor din diferite constelaţii, care poartă numele semnelor zodiacale. Poţi vedea, de asemenea, marea varietate de forme ale celor trei regnuri existente pe Pământ. Dar nici una dintre aceste fărâme ale creaţiei nu a pătruns până acum în înţelegerea naturii radiaţiei solare şi a apariţiei soarelui, a strălucirii lunii, a licăririi stelelor şi a imensei varietăţi de constelaţii, ori a structurii Pământului.

27. Însă, pentru că sunteţi copiii Mei, voi trebuie să cunoaşteţi toate aceste frumuseţi, căci Tatăl vostru preasfânt şi plin de iubire vi le-a dăruit tocmai spre a-L recunoaşte, spre a-L iubi mai presus decât orice, şi spre a vă iubi unii pe alţii aşa cum Tatăl vă iubeşte pe voi toţi.

28. Când au luat fiinţă sorii şi planetele lor, prin eterna şi infinita compasiune şi iubire ale lui Dumnezeu, ei nu aveau nici căldură, nici lumină, nici strălucire, pentru că atunci era încă o noapte adâncă pe sorii, planetele şi lunile create. Dar în centrul sorilor, Iubirea eternă a trimis o scânteie din graţia Sa, şi această scânteie – mai iute ca fulgerul – a împrăştiat întunericul şi a făcut ca sorii să strălucească, iar strălucirea lor va dura atâta cât scânteia de graţie divină nu le va fi luată.

29. Şi atunci, planetele şi lunile au început şi ele să strălucească, şi au fost împărţite sorilor, atâtea câte trebuia pentru fiecare soare. Şi Iubirea a suflat duh asupra lor, prin puterea şi slava Divinităţii. Lumina a vibrat atunci în interiorul sorilor, mările s-au revărsat peste maluri şi aerul s-a mişcat peste planete şi a adiat asupra lor, aşa cum Spiritul

lui Dumnezeu s-a mişcat peste apele compasiunii. Lunile au răsărit deasupra pământurilor cărora le-au fost date şi au rămas deasupra lor ca fructele într-un copac, apoi au prins a se roti în jurul acestora în cercuri largi, fiindu-le de atunci însoţitori permanenţi. Iar acolo unde erau mai multe luni, ele au primit fiecare câte o orbită fixă de rotaţie, ca semn al dragostei Tatălui pentru copiii Lui, care pot cu toţii să-i vadă faţa, fiecare tot atât de mult. La fel văd lunile feţele pământurilor lor, şi nu se pot întoarce niciodată de pe orbitele pe care le-au primit, spre a nu-şi distruge reciproc structurile de lumină.

30. Căci, vedeţi voi, lunile nu sunt solide, ci poroase, aşa cum este spuma mării atunci când se întăreşte şi capătă o aparenţă solidă. Ele sunt neroditoare şi lipsite de apă. Aerul pământurilor este pentru ele la fel de greu ca apa, iar aerul lor este precum eterul dintre pământuri şi sori. Iar ele au fost create spre a primi spiritele materiei şi a le păstra până ce acestea îşi dovedesc statornicia, se maturizează şi devin apte să primească graţia divină.

31. Partea solidă a pământurilor este partea ce corespunde mâniei Divinităţii, îmblânzită prin compasiune, care acum încătuşează spiritele celor rătăciţi. Ei vor fi ţinuţi captivi în pământuri (n.n. în materie) până ce va veni vremea ca – pe neaşteptate – să fie eliberaţi din strânsoarea lor şi să primească o altă legătură în materie, mai puţin strânsă, însă suficient de puternică pentru a-i ţine captivi încă, şi din care vor putea ieşi la lumină atunci când Iubirea eternă îi va trezi din nou. Apele mărilor şi râurilor sunt pline de asemenea spirite care învaţă în acel mediu umilinţa, şi aerul, de asemenea, este plin de ele, căci în aer ele se purifică. Iubirea eternă este prezentă în fiecare formă; cu toate acestea, mânia Divinităţii a fost numai îmblânzită, nu şi stinsă pentru totdeauna.

32. Luaţi acum aminte: în centrul soarelui există o scânteie de graţie care dă lumină prin intermediul focului mâniei lui Dumnezeu. În centrul Pământului există însă o scânteie din mânia lui Dumnezeu, sub forma unui balaur de foc, care ţine în captivitatea trainică a pietrei hoardele de demoni ce urmează să străbată mai întâi apele compasiunii, atunci când le va veni timpul să fie eliberaţi, pentru a încerca a doua oară să dobândească libertatea şi viaţa eternă. Iar acum puteţi înţelege misterul existenţei voastre şi minunea marii iubiri pe care Puterea eternă v-o poartă, căci Ea vă permite să renaşteţi de mai multe ori, astfel ca cei pierduţi să fie recuperaţi şi să primească viaţa eternă, libertatea, legea, iubirea şi lumina. Iată de ce am vrut să cunoaşteţi toate aceste lucruri, pentru că ele vă pot face să înţelegeţi cât de imensă este Iubirea eternă, dacă Ea tolerează atât de multe şi înfăptuieşte asemenea minuni pentru voi, fiinţe îndărătnice.

33. Prin suflarea duhului compasiunii, Iubirea a făcut ca planetele să se rotească în jurul sorilor lor şi în jurul propriilor axe, spre a le arăta copiilor Ei că, în tot ceea ce fac, ei trebuie să urmeze exemplul acestora. Cei slabi să fie asemeni lunilor, cei puternici asemeni pământurilor, iar cei renăscuţi să fie asemeni sorilor. Cei slabi vor vedea tăria Iubirii care nu-i abandonează niciodată dacă, asemeni lunilor, ei îşi întorc statornic faţa către Ea, rotindu-se în jurul Ei în cercuri mici, chiar dacă puterea Ei este prezentă într-o sferă foarte mare. Iar cei puternici vor fi asemeni pământurilor care se rotesc independent, pregătindu-se să fie gata în orice clipă să primească, prin graţia Iubirii, lumina şi căldura. Prin puterea Ei interioară, Iubirea le dăruieşte acestora lumina, căldura şi viaţa, care vor produce fructe de tot felul. Aceste fructe îi vor hrăni pe cei slabi, îi vor însufleţi pe cei întrupaţi şi-i vor încânta pe cei renăscuţi. Iar cei renăscuţi din apele compasiunii Iubirii, în fiinţa cărora graţia se manifestă plenar, vor fi asemeni sorilor. Lumina lor va străluci pretutindeni, şi căldura lor îi va reînvia pe cei slabi şi-i va stimula pe cei puternici să îi hrănească, căci, între copiii unuia şi aceluiaşi Tată, trebuie să existe o frăţie adevărată.

34. Priviţi acum şi mai profund şi veţi vedea de ce am rânduit Eu astfel lucrurile! Iată, luna are multe pete şi zone întunecate, pământul are calote polare îngheţate, munţi înalţi, văi adânci, izvoare, râuri, lacuri, mări şi oceane; iar soarele are pete mari şi mici. Toate acestea sunt efectele iubirii şi graţiei, sau – altfel spus – ale căldurii şi luminii care, în esenţă, nu sunt altceva decât manifestarea Iubirii eterne şi a puterii Divinităţii. Priviţi acum luna şi pe cel slab, observaţi cât de mare este asemănarea dintre ei; astfel, vi se va revela natura lunară. Priviţi acum pe cel puternic şi lucrările lui; veţi înţelege natura pământului. Căci, de la un pol la altul, pământul este liniştea adâncă a spiritului iubirii îndreptându-se către Iubire, iar rostul lui este acela de a permite deplasarea, conform ordinii prestabilite, a tot ceea ce înconjoară acest spirit, către scopul comun: conservarea. Totul depinde de această linişte; nimic nu se poate realiza fără ea, iar acela care nu este asemeni polilor Pământului, nu va putea niciodată să pătrundă în universul lui interior, aşa cum face axa care uneşte cei doi poli. Iubirea voastră trebuie să fie rece ca gheaţa polară,

pentru a vă permite să absorbiţi toată căldura iubirii divine. Căci ceea ce este deja fierbinte nu mai poate primi căldură, şi numai ceea ce este rece, în liniştea sa adâncă, poate să absoarbă complet căldura şi să o trimită apoi cu putere în toate zonele vieţii. Acela care absoarbe căldura, care este însăşi Iubirea lui Dumnezeu, şi nu îi permite după aceea să curgă prin el mai departe, este un avar ce va fi distrus de aceasta, aşa cum este topită gheaţa de căldura focului. Dar acela care o primeşte precum polii pământului şi îi permite apoi să curgă către tot ceea ce îl înconjoară, fie acestea aproape sau departe, este cu totul în acord cu voia Celui Sfânt, de la care vine iubirea.

35. Această iubire va face multe roade, ea se va înălţa către lumina graţiei şi va privi în permanenţă în profunzimile nemărginite ale Divinităţii – aşa cum polii Pământului privesc în spaţiile infinite ale creaţiei Iubirii lui Dumnezeu. Cu ochii larg deschişi, ea va absorbi razele proaspete venite din spaţiile infinite în care nenumăratele fiinţe ale compasiunii se deplasează, fiecare după natura ei, şi se va scălda în beatitudinea Iubirii eterne. Aşa cum polii Pământului sunt strălucitori, la fel iubirea îndreptată către Iubire se va aprinde şi va deveni ea însăşi strălucitoare ca un soare.

36. Acela care rămâne constant în centrul iubirii iluminatoare, care este graţia, va avea spatele ca o coloană fierbinte de iubire, aşa cum Pământul are axa polară, ochii lui vor străluci de înţelegere, aşa cum strălucesc polii Pământului, braţele lui se vor mişca precum râurile, iazurile şi izvoarele, iar faptele sale vor curge către mările compasiunii divine, a căror sare este graţia şi înţelegerea Iubirii eterne şi a vieţii veşnice.

37. Ei bine, iată, v-am dat cheia cu care puteţi dezlega taina Pământului care vă poartă.

Capitolul 6

STELELE ÎN CORESPONDENŢA LOR

1. Acum, ridicaţi-vă ochii către soare, care este imaginea fidelă a celui renăscut! Priviţi cu atenţie şi veţi vedea că pe centura sa apar uneori pete. Din punctul de vedere al naturii, acestea sunt erupţii solare, cumva asemănătoare erupţiilor vulcanice de pe Pământ. Ele reprezintă însă izbucniri ale mâniei Divinităţii şi palide semne ale puterii Ei, capabile să distrugă totul. În funcţie de caracterul lumii respective, ele se fac parţial simţite pe planete sub forma furtunilor mai mult ori mai puţin violente, după cât de mare este pata care le-a generat. Dar Iubirea, care devine activă în asemenea situaţii, varsă din nou apa compasiunii peste soare, şi şuvoaiele care se revarsă din nesfârşitele mări ale Graţiei Ei îmblânzesc din nou focul. Astfel, totul reintră în ordinea perfectă în care Eu sunt de-a pururi Însăşi Iubirea Eternă. Nimic din ceea ce a fost creat şi există nu poate fi în afara acestei ordini. Iar acela care, în mod voit, iese din ordinea firii şi acţionează împotriva vieţii şi a iubirii, va pieri pentru totdeauna.

2. Aţi văzut acum ce este soarele, a cărui natură este – şi trebuie să fie – simplă, pentru că scopul existenţei lui este – şi trebuie să fie – acela de a se înscrie în ordinea Iubirii.

3. Întoarceţi-vă acum privirea la cei renăscuţi, la copiii lui Dumnezeu şi la legea Iubirii, cea care permite viaţa în libertate şi în lumina graţiei revărsate din oceanul compasiunii. Soarele îşi va lepăda în faţa ochilor voştri vălurile care îl acoperă, şi nici una dintre tainele lui nu vă va rămâne ascunsă.

4. Iată, şi soarele are polii lui, prin care lumina şi căldura ce vin din liniştea graţiei din centrul său se revarsă în afară, scăldând totul în jur. Căci, fără linişte, lumina şi căldura nu pot fi primite. Liniştea este însăşi Iubirea lui Dumnezeu. Numai din linişte, din pace, vine putinţa de a primi lumina şi viaţa.

5. Căci, după cum aţi văzut, atunci când aerul este liniştit, este o zi senină şi luminoasă pe pământ, iar atunci când vânturi puternice bat din toate direcţiile, nori negri se adună şi întunecă lumina soarelui.

6. Dorinţele voastre şi grijile de tot felul se aseamănă vânturilor. Ele împiedică lumina graţiei să curgă prin voi, aşa cum norii aduşi de vânturi împiedică razele soarelui să atingă pământul.

7. De aceea, nu vă faceţi griji, ci lăsaţi în seama Mea toate dorinţele şi grijile voastre, pentru ca pacea să vă cuprindă şi Eu să Mă pot revărsa în voi.

8. Aşa cum Pământul se roteşte cu regularitate în jurul nemişcării polilor lui, respectând ordinea determinată de puterea Iubirii Mele, astfel încât nici o parte a lui nu rămâne vreodată fără lumină, la fel şi acţiunile voastre trebuie să fie determinate de iubirea Mea, care se află în voi încă de la început, şi care mai târziu a devenit activă în funcţie de capacitatea voastră de a primi Cuvântul pe care Iubirea eternă vi l-a dat, prin graţie, ca lege. Aşa cum noaptea aduce pământului odihna, la fel voi trebuie să vă împrospătaţi puterile prin iubire. Şi aşa cum ziua luminează pământul, la fel voi veţi fi luminaţi de soarele graţiei divine.

9. Veţi fi la fel ca iarna care este rece în nemişcarea ei, şi de aceea, capabilă să primească până în cele mai mari adâncuri ale pământului căldura. Şi acolo unde iarna a venit, puteţi fi încredinţaţi că primăvara va veni şi ea curând, fiind copilăria iubirii în voi. Şi vara va veni şi ea, ca vârsta celei mai intense activităţi a iubirii, care, prin graţie, a devenit acum puternică în voi. Apoi tăcuta toamnă, încărcată de fructele lucrării iubirii şi graţiei, va veni la rândul ei, iar voi veţi renaşte ca sorii spre a vedea faţa Tatălui vostru preasfânt, şi tot ca sorii veţi dărui lumină peste tot în lume, prin marea putere a graţiei, iubirii şi compasiunii nesfârşite a bunului vostru Părinte.

10. Dar cine nu este precum luna şi nu devine precum pământul, nu va putea niciodată să devină precum soarele. Acela este ca o cometă, fără statornicie, iar substanţa sa este furată din coroana de graţie a soarelui; drumul său este în afara ordinii, ca cel al hoţilor şi al tâlharilor, iar ceea ce îl goneşte prin cosmos dintr-un loc în altul, este doar teama de lumină. Nicăieri nu-şi va afla odihna. Lumina îl va urmări pretutindeni şi va scânteia în noaptea lui adâncă.

11. Şi, în final, el se va prăbuşi ca o stea căzătoare şi va fi exclus din ceruri pentru întunecimea lui şi pentru cutezanţa de a fi furat, ca un hoţ, graţia divină. Căci furtul luminii îl va distruge pentru totdeauna. El va pieri precum acele fructe care sunt prea de timpuriu expuse soarelui, mai înainte ca iubirea să le facă să crească. Neavând încă tăria necesară, din cauza prea slabei legături cu seva iubirii, în loc să se coacă, ele devin din zi în zi mai mici şi mai moi, până ce în final cad din copac, sunt strivite sub picior şi distruse pentru totdeauna.

12. Iată, aţi aflat acum care este natura şi semnificaţia sorilor, pământurilor, lunilor, cometelor şi stelelor căzătoare, în toate părţile lor, de la cele mai mari, la cele mai mici.

13. Spiritul iubirii şi graţiei se află în voi şi el deţine întreaga înţelepciune. Acela care îl ascultă va explora cele mai mari profunzimi, va cerceta moartea şi va găsi răspuns la toate întrebările lui. Va înţelege toate fiinţele vii, se va hrăni cu iubirea lor şi va fi încântat de lumina lor. De va pune urechea la pământ, iarba îi va destăinui secretele iubirii, pământul îi va povesti despre adâncurile lui, munţii îi vor asculta glasul şi cuvântul lui va pătrunde până în măruntaiele pământului. Şi de va privi marea, lumina ochilor lui va străluci în fiecare picătură de apă şi va pătrunde în fiecare fir de nisip. Şi toate spiritele captive încă în aceste elemente vor ţâşni la lumina revărsată de ochii lui, ca peştii şi viermii mării atraşi de o flacără ce străluceşte la suprafaţa apei, lăsându-se prinşi spre a fi apoi eliberaţi din închisoarea nopţii eterne. Ei vor recunoaşte Iubirea, îşi vor potoli setea bând din apa compasiunii şi se vor ridica deasupra slăbiciunii. Astfel, vor afla cât de mare este puterea iubirii Tatălui lor şi a Cuvântului, care este Iubirea dinlăuntrul Tatălui, şi a Spiritului, care este puterea dinlăuntrul amândurora.

14. Iată, toate aceste lucruri – şi multe altele – doreşte Spiritul Meu să vă înveţe, dacă veţi da ascultare vocii Lui! Însă sunetul vocii Lui nu este puternic, el este foarte fin, şi tocmai de aceea pătrunde în absolut tot, precum căldura iubirii şi lumina graţiei şi a compasiunii Tatălui vostru preasfânt.

Capitolul 7

ERELE PRIMARE ALE PĂMÂNTULUI ŞI LUNII. CREAREA LUI ADAM ŞI EVA.

1. Acum am să vă arăt crearea lumii vii, de la cele dintâi ființe până la cele de pe urmă, de la cele mai mici la cele mai mari, şi veți putea înțelege cum totul s-a făcut prin iubirea şi înțelepciunea Mea, şi cum totul se înscrie în ordinea eternă a amândurora, cea care este însuşi Cuvântul şi puterea dinlăuntrul Divinității. Şi veți înțelege că nimic nu există în întreaga infinitate, fie acel lucru mare sau mic, care să fi apărut altfel decât pe această cale!

2. Priviți şi ascultați: aşa cum Pământul a luat ființă, la fel au luat luna, soarele şi stelele; dar la început Pământul era sterp, iar suprafața sa se înfățişa precum suprafața unei mări. Nori groşi pluteau pe deasupra apelor, pătrunzând până foarte adânc în spațiile morții. Lumina soarelui nu putea străbate stratul gros de nori şi nu putea lumina picătura ruptă din compasiunea divină. Luna era şi ea acoperită de vaporii degajați din picătura de compasiune. Acest strat de vapori a avut însă un rol foarte important, căci numai în căldura din interiorul lui s-a putut naşte Pământul şi cu ea s-a hrănit luna. Aşa cum găina stă pe ouă şi le cloceşte, soarele a stat deasupra Pământului şi l-a încălzit cu razele sale, ce purtau căldura şi lumina iubirii lui Dumnezeu, până ce el s-a maturizat suficient, şi până când luna a crescut destul spre a putea fi dată la o parte de la sânul mamei sale.

3. Apoi, straturile groase de nori s-au împărțit în două şi au rămas nemişcate deasupra polilor. Centura Pământului a devenit liberă, soarele şi-a privit chipul în apele Pământului, iar Pământul a reflectat cu recunoştință lumina către sânul bogat al soarelui. Cu ochii larg deschişi, el a privit luna scăldându-se în lumina grației Iubirii eterne, revărsată de soare.

4. Iată cum a fost mai departe: Pământul se simțea acum împlinit, pentru că era hrănit cu compasiunea Iubirii şi îşi vedea draga lui lună rotindu-se cu vioiciune în jur. Iubirea îi umplea pieptul şi dorea ca încă o dată să îşi ofere sânul plin cu laptele compasiunii. Dar laptele se întărise la căldura iubirii sale şi devenise pământ ferm, ridicându-se deasupra mărilor. Iar mările se retrăseseră în adânc, asemeni zerului care se separă în laptele prins, pentru a linişti mânia existentă încă în inima pământului, prin sarea grației compasiunii revărsată de Dumnezeu în toată puterea şi tăria Sa.

5. Şi atunci, o pace adâncă s-a făcut pe Pământ şi în toate spațiile infinității lui Dumnezeu. Pentru prima dată, Iubirea eternă a coborât pe Pământ în întreaga Ei deplinătate, învăluindu-l cu atotputernicia Ei.

6. Atunci, plante de tot felul, ierburi, arbuşti, copaci, au răsărit din solul Pământului. Mările, lacurile, râurile, iazurile şi izvoarele s-au umplut de peşti şi de alte viețuitoare. Aerul s-a umplut de păsări. Iar numărul după care au fost alcătuite toate speciile care au apărut în ape, pe pământ şi în aer, era acelaşi cu numărul după care a fost creat omul, cu numărul grației Iubirii şi cu numărul mântuirii şi renaşterii viitoare.

7. Ascultați şi căutați acum să înțelegeți ceea ce nimeni până la voi nu a auzit şi nu a înțeles: acest număr este esența tainică a Însăşi Iubirii eterne; el este expresia ordinii şi legii existente dintotdeauna în interiorul şi în exteriorul Iubirii, ordine şi lege care există întocmai şi acum, şi va exista mereu în toată măreția şi puterea lui Dumnezeu. Şi a luat Iubirea lut, care era precum smântâna deasupra laptelui prins, şi cu mâinile puterii Sale, l-a frământat şi a făcut din el primul om, respectând numărul ordinii Sale, şi a suflat asupra lui duhul vieții. Iar răsuflarea Ei a devenit în om suflet. Sufletul s-a răspândit în întreaga ființă a omului, pecetluind pentru totdeauna legătura lui cu numărul ordinii, conform căruia a fost creat. Dar nu numai omul a fost creat după acest număr, ci şi toate spiritele şi toate lumile din spațiul infinit, Pământul cu tot ce există pe el, luna şi soarele.

8. Şi iată, primul om de pe Pământ, ieşit din mâinile puterii şi tăriei Iubirii eterne, s-a numit “Adam”, sau “Fiul Compasiunii şi Grației”.

9. Acest Adam a luat locul celui dintâi spirit creat, cel care căzuse. Lui nu i s-a arătat de la început cine este, şi de vreme ce nu se cunoştea pe sine şi nu vedea nici o asemănare între el şi lumea înconjurătoare, el se simțea fără rost.

10. Atunci Iubirea eternă, nevăzută de el, căci ochii sufletului lui erau încă orbi, a suflat asupra lui şi el a adormit în dulcea Ei pace. Apoi, Iubirea a făcut în inima lui Adam, sub forma unui vis minunat, un chip asemănător lui, de un farmec nespus şi de o mare frumusețe.

11. Iubirea eternă a văzut marea bucurie a lui Adam, care contempla interior acel al doilea eu al său. Atunci, Iubirea l-a atins pe Adam în partea în care i se dăruise o inimă, întru totul asemănătoare inimii Divinității, pentru a primi prin ea iubirea şi viața pe

care Dumnezeu le revărsa asupra lui. Ea a scos această iubire de sine în afara lui Adam, în scopul pregătirii locuinței Sale în interiorul lui, spre a împlini prin aceasta legea viitoare a grației compasiunii. Iar iubirea de sine scoasă în afara lui Adam, a pus-o într-un trup material căruia i-a dat numele "Caiva", sau, aşa cum se obişnuieşte să i se spună, "Eva". Toate acestea le-a înfăptuit Iubirea eternă pentru a pregăti mântuirea prin iubirea de sine şi renaşterea viitoare.

12. După aceea, Iubirea eternă l-a atins din nou pe Adam şi l-a trezit spre a contempla iubirea de sine scoasă acum în afara sa, iar el a fost nespus de încântat să îşi contemple iubirea, care arăta acum atât de drăgălaş. Această iubire, numită "Eva", l-a găsit plăcut pe Adam, s-a plecat în fața lui şi l-a urmat de atunci pretutindeni, în tot ceea ce făcea.

13. Atunci, Iubirea eternă l-a strigat pe Adam pentru prima oară pe nume. "Adam!" – i-a spus Ea. "Eu sunt Domnul Gloriei, Tăriei şi Puterii!"

14. Şi i-a spus mai departe Iubirea eternă: "Priveşte-ți femeia!" – Iar Eva a răspuns: "Priveşte, Doamne, spre roaba care aşteaptă la picioarele fiului Tău poruncile sale!"

15. Iar Iubirii i-au plăcut foarte mult lucrările puterii Sale, înfăptuite prin grația compasiunii, şi a continuat să le vorbească lui Adam şi Eva despre toate lucrurile, cum să le numească şi cum să le folosească. Iar atunci când ei au înțeles toate acestea şi ştiau să folosească toate câte existau, Iubirea din nou le-a vorbit, spunându-le: "Acum voi ați învățat despre toate lucrurile, le cunoaşteți şi ştiți cum să le folosiți, afară numai de *unul*, iar despre acesta vă voi învăța chiar acum, dăruindu-vă puterea de a procrea şi de a vă reproduce. Dar încă nu aveți permisiunea să folosiți această putere, decât numai după întoarcerea Mea, şi numai dacă vă voi găsi înveşmântați în straiele supunerii, smereniei, credinței şi castității. Vai vouă însă de vă voi găsi goi, căci atunci vă voi lepăda morții!"

Capitolul 8

CĂDEREA

1. După aceea, Iubirea eternă şi-a acoperit chipul şi s-a retras pentru o anumită perioadă de timp, în acord cu numărul ordinii eterne, redevenind oarbă în adâncul compasiunii Ei. Ea nu dorea, şi chiar nu putea, să ştie ce vor face noile creaturi cu libertatea lor, pe care judecata Divinității a hotărât să o supună unui test pe parcursul unei scurte şederi pe Pământ. Locul dăruit lor spre locuință a fost o vale ca o grădină, situată pe partea cu sol ferm a Pământului, care s-a numit Paradis. Acesta a fost locul unde mai târziu a curs lapte şi miere, şi locul marilor înfăptuiri ale Iubirii eterne, numit pentru totdeauna – "Bethleem". Acolo, Cuvântul etern s-a întrupat şi a văzut pentru prima oară lumina grației Sale strălucind deasupra picăturii compasiunii divine, mai intens decât soarele, luna şi toate stelele.

2. Mânia Divinității, care voia să pună libertatea lui Adam şi Eva la încercare, a născut în ei dorința şi a făcut-o să crească conform unor rațiuni numai de Ea cunoscute. Iată cum a fost: în acea grădină se găsea un pom care făcea cele mai frumoase roade, iar Eva a simțit deodată o mare dorință de a gusta din ele. Ea i-a spus lui Adam: "Uite, Adam, mie îmi este tare poftă de fructele acestea. Dacă vrei, voi lua unul, îl voi gusta şi pe urmă ți-l voi da ție, ca primul dar din mâinile mele".

3. Iar Adam a tăcut, cugetând la vorbele Evei. Atunci, o voce interioară, care era sfântă, căci venea chiar de la Divinitatea dinlăuntrul lui, i-a spus: "De vei mânca fructul acestui copac, vei muri!" Adam s-a speriat foarte tare şi nu a putut să-i răspundă iubitei sale Eva.

4. Iar în Eva dorința devenea tot mai mare. Ea a întins mâna şi a rupt un măr din acel pom. Aceasta l-a întristat foarte tare pe Adam, căci el ştia acum că Eva a fost necredincioasă inimii lui. El i-a spus:

5. "Eva, Eva, ce-ai făcut! Noi nu am fost încă binecuvântați de Domnul vieții, tăriei şi puterii. Tu ții în mână fructul morții; aruncă-l departe de tine, ca să nu murim atunci când vom apărea goi în fața Domnului dreptății!"

6. Spusele lui Adam au speriat-o foarte tare pe Eva şi atunci ea şi-a înfrânat pofta, lăsând să cadă la pământ mărul pe care îl ţinea în mână. Adam s-a bucurat mult de aceasta, pe de o parte pentru că Eva s-a eliberat de dorinţă, şi pe de altă parte pentru că el însuşi a scăpat din cursa mortală în care Eva era cât pe ce să îl atragă.

7. Dar dorinţa pe care Eva a smuls-o din inima ei şi a lăsat-o să cadă la pământ, a luat – prin puterea osândei mâniei Divinităţii – forma unui şarpe mare; acesta a apucat mărul cu fălcile, s-a târât în copac, răsucindu-se în jurul trunchiului lui şi în jurul fiecărei crenguţe, de la rădăcină până la vârf, şi a ţintuit-o pe Eva cu privirea. Eva l-a văzut şi a rămas cu ochii pironiţi în ochii lui. Prin ea, Adam a devenit de asemenea conştient de existenţa şarpelui, deşi el încă nu-l vedea.

8. Eva s-a apropiat de şarpe şi s-a uitat cu mare încântare la mişcările seducătoare pe care acesta le făcea în jurul copacului, şi la culorile opalescente ale pielii lui reci şi solzoase.

9. Şarpele s-a apropiat şi a pus mărul pe genunchiul Evei, care acum se aşezase, a ridicat capul şi i-a vorbit astfel:

10. "Eva, priveşte-ţi fiica pe care tu ai aruncat-o la pământ, uită-te cum se răsuceşte în jurul copacului dorinţei tale. Nu respinge acest mic dar pe care l-am pus acum pe genunchiul tău, ci gustă fără teamă din fructul iubirii. Căci nu numai că nu vei muri, dar vei dobândi cunoaşterea întregii vieţi a acelui Dumnezeu de care tu te temi crezând că este puternic, când de fapt el este mai slab decât tine!" Limba şarpelui s-a desfăcut în două şi a devenit mai ascuţită decât o săgeată. Şarpele şi-a culcat apoi capul pe pieptul Evei ca un copil care vrea să sugă, dar în loc să sugă, şi-a înfipt colţii veninoşi în sânul Evei şi atunci Eva s-a recunoscut pe ea în şarpe.

11. Adam a văzut că lângă copac se petrece ceva, şi, apropiindu-se, a fost foarte încântat de înfăţişarea noii Eve, fără să-şi dea seama că nu era decât un şarpe. Şi iată, atunci când dorinţa s-a aprins în el, sub forma poftei trupeşti pentru acea a doua Eva, el a luat fructul de pe genunchiul ei şi l-a mâncat, trădându-şi iubirea. În plăcerea resimţită atunci, el s-a recunoscut ca fiind Cel Dintâi, cel care, din cauza orgoliului său nemăsurat şi a iubirii oarbe de sine, pierduse împărăţia luminii şi a Iubirii eterne, şi căzuse pradă mâniei Divinităţii, care l-a osândit fără milă la moartea veşnică.

12. După ce şi-a dat seama cine a devenit, şi prin el, şi înşelătoarea Evă, o mare părere de rău s-a înălţat în pieptul lui. Eva s-a ruşinat când a devenit conştientă de goliciunea ei şi s-a acoperit îngrozită cu frunze de smochin. Adam, de asemenea, a întins mâna să rupă frunze cu care să-şi acopere goliciunea, şi apoi s-a ascuns într-o peşteră, vărsând lacrimi amare de durere. Singură şi copleşită de vina de a-l fi sedus pe Adam, Eva s-a ascuns plângând după o tufă de mărăcini.

Capitolul 9

JUDECATA DOMNULUI

1. Iubirea eternă, prin puterea compasiunii Ei, şi-a dat la o parte mâna cu care îşi acoperise ochii, şi atunci lumina graţiei a ţâşnit din ochii Ei şi a pătruns în peştera în care Adam plângea şi în spatele tufei de mărăcini după care se ascunsese îndurerată Eva.

2. Iar lacrimile lui Adam s-au păstrat în inima pământului şi s-au numit, cum se numesc şi astăzi, *"thumim"* sau diamante. Ele s-au cristalizat, prin lumina graţiei Iubirii eterne, ca semne ale căinţei lui sincere, fiind un exemplu viu al înţelepciunii iluminatoare. Şi s-au împrăştiat pe întregul pământ, readucând speranţa şi alinarea. Prin ele se vestea renaşterea viitoare care, asemeni lacrimilor lui Adam, făcea posibilă primirea celei mai frumoase reflectări a luminii compasiunii revărsată din oceanul de graţie al Iubirii eterne, şi de asemenea, prin ele se dovedea că cele mai tari ispite ale lumii pot fi înfrânte.

3. Iar lacrimile Evei, vărsate cu amarnică durere lângă tufa de mărăcini în spatele căreia se ascunsese, s-au păstrat în sânul pământului şi s-au colorat în roşu, culoarea ruşinii ei de a fi trădat iubirea sfântă a lui Adam.

4. Şi a văzut Iubirea eternă că pe bună dreptate erau lacrimile Evei vărsate în faţa lui Adam, fiul compasiunii Iubirii. Şi căldura Ei le-a întărit, dându-le forma unor mici pietre preţioase care s-au numit *"urim",* şi care simbolizează lacrimile sincere ale Evei. Şi

iată, o lacrimă a căzut pe tufişul de mărăcini în dosul căruia se ascunsese Eva, şi florile lui – care până atunci fuseseră albe – s-au înroşit, căci aceea era lacrima inocenţei ei pierdute. Iată că, până în prezent, deşi oamenii au cunoscut toate plantele pământului, ei nu au cunoscut totuşi adevărata lor semnificaţie întru spirit, şi nici nu o vor cunoaşte până ce nu vor atinge stadiul renaşterii, aceasta fiind manifestarea compasiunii Iubirii care a revărsat asupra lor graţia mântuirii.

5. Acesta este un alt secret neînţeles încă de copiii acestei lumi, datorită imensei lor aroganţe. Două dintre aceste flori au făcut fructe prin lacrimile sincere ale Evei, datorită inocenţei lor şi credinţei cu care au păstrat binecuvântarea Iubirii eterne de-a lungul tulburărilor tuturor timpurilor şi marilor războaie ale lui Iehova cu popoarele Pământului. Acestea au făcut-o roditoare pe soţia lui Avraam, atunci când graţia s-a coborât asupra ei, prevestind marea lucrare a Iubirii pline de compasiune. Şi au făcut-o roditoare pe soţia lui Zaharia, spre a se împlini cea mai mare înfăptuire a Iubirii Dumnezeului etern.

6. Iar acum întoarceţi-vă ochii din nou către Adam şi Eva, veniţi împreună cu Mine la ei şi priviţi cum Eu, Iubirea eternă, i-am găsit părăsiţi şi goi, vărsând lacrimi amare de ruşine şi părere de rău. Şi i-am chemat afară de unde se ascunseseră.

7. Dar ei nu au îndrăznit să privească faţa Părintelui lor, căci erau înspăimântaţi de tunetul judecăţii din adâncurile mâniei Divinităţii.

8. Flăcările mâniei lui Dumnezeu s-au năpustit înfricoşătoare din spaţiile infinite asupra Pământului, acolo unde Iubirea rămăsese alături de copiii Ei căzuţi în durere şi în căinţă, copiii pe care îi crease prin graţia nesfârşitei Ei compasiuni.

9. Atunci s-a dat o luptă aprigă între Iubirea eternă, care din nou a arătat îndurare faţă de creaturile Ei îndurerate şi pline de căinţă, şi Divinitatea care dorea să distrugă totul.

10. Flăcările mâniei Divinităţii au învăluit Pământul mai iute decât fulgerul, pătrunzând până în inima lui şi mistuind absolut totul. S-au înălţat apoi la cer şi au cuprins luna, soarele şi stelele. Şi întreaga infinitate a devenit un ocean de foc, şi un tunet s-a rostogolit atunci prin spaţiile infinite. Pământul a gemut, marea a strigat, luna a plâns, soarele s-a tânguit şi toate stelele au ţipat înspăimântate în faţa distrugerii eterne, iar ţipătul lor a răsunat mai tare decât toate tunetele. Vocile lor îngrozite au vibrat în adâncurile nesfârşite ale mâniei Divinităţii, spunând:

11. "Dumnezeule sublim, potoleşte-Ţi cumplita mânie şi stinge flăcările distrugătoare ale îndreptăţitei Tale supărări. În perfecţiunea sfinţeniei Tale, cruţă-i pe cei nevinovaţi. Căci focul mâniei Tale va distruge deopotrivă pe cei în drept, dar şi Iubirea eternă dinlăuntrul Tău, şi te va face pe Tine Însuţi prizonierul imensei Tale puteri".

12. Apoi ei au auzit ceea ce Divinitatea le-a răspuns, dar nimeni nu a înţeles cuvintele Ei, decât numai Iubirea eternă, care, în timpul izbucnirii mâniei Divinităţii, i-a apărat pe noii creaţi, cuprinşi de căinţă, de marea de foc ce făcea Pământul să geamă. Prin marea putere a graţiei Ei, flăcările mistuitoare nu au atins locurile unde Adam şi Eva îşi plângeau rătăcirea.

13. Iată teribilul răspuns ce s-a făcut auzit din străfundurile mâniei Divinităţii:

14. "Ce-Mi foloseşte Mie ca Pământul să geamă şi să delireze, luna să plângă, stelele să se tânguie şi să jelească, dacă sunt singur, părăsit de Iubirea Mea? Căci Ea Mi-a devenit necredincioasă şi a coborât pe Pământ la cele două lepădături ale răului. Ce voi face Eu fără Iubire? De aceea, voi stârpi de la rădăcină toate lucrările Ei, voi distruge totul şi nu voi lăsa nimic în fiinţă, în vecii vecilor, pentru ca Ea să nu se mai îndepărteze de Mine. Voi rămâne singurul Dumnezeu, pentru totdeauna, aşa cum am fost în Eternitate. Iar voi, putrede alcătuiri create de Iubirea Mea, care v-aţi dovedit atât de slabe, veţi cădea în nimicnicie. Voi putea atunci să Îmi regăsesc Iubirea şi să o întăresc din nou cu puterea eternei Mele sfinţenii!"

15. După aceea, legăturile creaţiei s-au rupt în toate spaţiile infinităţii lui Dumnezeu. Cu un bubuit de tunet, formele create s-au rostogolit gemând, ţipând şi văitându-se în spaţiile vaste din Adâncul adâncurilor distrugerii. Şi la fel s-a prăbuşit Pământul care zăcea strivit la pieptul Iubirii pline de compasiune.

16. Noii creați tremurau la vederea acestei terifiante scene de distrugere, de o amploare pe care nici un spirit creat nu va fi vreodată capabil să o conceapă; căci era fără de margini.

17. Iată ce a spus şi ce a făcut atunci Iubirea cea plină de compasiune. Ascultați şi priviți marile înfăptuiri ale puterii şi compasiunii Ei:

18. "Mărite şi Atotputernice Dumnezeu, în deplina Ta tărie, putere şi sfințenie! Opreşte-Ți cumplita mânie şi stinge focul Tău nimicitor. Ascultă în pacea sfințeniei Tale cuvintele pe care Iubirea Ta eternă, care este chiar viața Ta, le spune acum. Ea este eternă, aşa cum Tu eşti puternic, Tu eşti în Ea şi Ea este în Tine. Nu o ucide, căci prin Ea Te ucizi şi pe Tine, ci lasă Iubirea să-Ți dea satisfacție şi să ceară căința pentru ofensele aduse sacralității Tale. Nici un sacrificiu nu este prea mare pentru Iubirea Ta, căreia Tu poți să-i ceri ispăşirea eternă!"

19. Ascultați şi înțelegeți bine ce s-a întâmplat mai departe. Focul s-a potolit în acel moment, şi prin toate spațiile infinității s-a făcut simțită o blândă adiere, care s-a amestecat cu geamătul tunetului ce se mai auzea încă printre ruinele lumilor distruse. Acestea încă mai ardeau, luminând ca nişte imense fulgere spațiile nemărginite. Iar Iubirea a înțeles glasul de tunet al lui Dumnezeu, care spunea :

20. "Întreaga vină pentru această suferință va cădea asupra Ta, aşa cum cad rămăşițele lumilor distruse pe suprafața Pământului. Voi stârpi acele creaturi care reprezintă o ofensă adusă sfințeniei Mele, şi în acelaşi timp, o legătură perpetuă între Mine şi Tine. Iată, blestem acum Pământul, pentru ca nici o pată să nu mai întineze asupra sacralității Mele, făcându-Mă să devin un Dumnezeu profan, ca Tine. Tu eşti cauza acestui blestem, aşa că Tu va trebui să-l porți, de dragul sacralității Mele, şi să speli cu sângele Tău Pământul de păcatul lui Adam".

21. Iubirea I-a răspuns atunci: "O, Dumnezeule mare şi sfânt, Domn al tăriei şi al puterii! Aşa să fie, după cum voieşti Tu!"

22. Deodată, focul mâniei s-a stins pe Pământ şi în toate spațiile creației. Rămăşițele sorilor şi planetelor distruse au fost adunate şi lipite la loc prin puterea Iubirii, căreia Divinitatea îi dăduse permisiunea să facă acest lucru. Ele s-au aranjat din nou în ordinea în care fuseseră în momentul creării lor, dar încă mai purtau, spre eternă aducere aminte, urmele de neşters ale distrugerii lor totale, ca un stigmat al Iubirii eterne. Mai târziu, Ea a spălat cu sângele vărsat pe cruce aceste urme de pe fața întregii creații.

23. Ici şi colo, pe suprafața pământului, în adâncul lui sau în adâncul mărilor, au mai rămas resturi ale lumilor distruse, ca semne ale tăriei şi puterii lui Dumnezeu, şi în acelaşi timp, ca mărturii elocvente ale marilor înfăptuiri ale Iubirii pline de compasiune.

24. Ascultați şi înțelegeți ce a fost mai departe. Când Iubirea eternă a acceptat cererile Divinității, dându-i chiar dinainte satisfacție pentru ofensa adusă, Dumnezeu s-a văzut din nou înțeles de Iubire, şi numai de Ea, şi atunci, ca un foşnet blând şi ca o adiere, glasul lui s-a auzit spunând:

25. "Marea Ta compasiune s-a înălțat până la Mine şi a apărut în fața ochilor Mei atotvăzători. În pacea sacralității Mele, am recunoscut marea Ta sinceritate şi credința Ta eternă. Am strâns lacrimile de căință ale lui Adam şi lacrimile de durere ale Evei, şi le-am umplut cu căldura imensei tale compasiuni.

26. Şi iată ce am hotărât: îmi voi retrage asprele pedepse şi voi lăsa să curgă, aşa cum ai cerut Tu, un ocean de compasiune asupra rănilor acestor lumi, spre a îndrepta răul pe care mânia Mea l-a făcut. Nimeni în afară de Mine nu poate face aceasta, căci numai Eu pot arăta atâta bunătate, Eu – care sunt Tatăl preasfânt. Acesta să fie pentru totdeauna Numele Meu. Iar Tu, Iubirea Mea, eşti Fiul Meu. Şi sfințenia, legătura atotputernică dintre Noi şi dintre toate câte au luat ființă prin Noi, să fie Sfântul Duh şi să umple toate spațiile infinității, în vecii vecilor. *Amin!* Acestea vi le spune Tatăl preasfânt. *Amin!*

27. Iar acum, Fiul Meu iubit, spune-le celor doi aflați în căință şi în durere, înscrie-le adânc în inimă aceste cuvinte: că ei trebuie să păstreze cu credință porunca iubirii şi a compasiunii, până la sfârşitul zilelor lor, şi că le voi trimite, atunci când va fi timpul, un mijlocitor între ei şi Mine, care să-i mântuiască de marele lor păcat şi să ridice povara grea a nesupunerii care apasă asupra lor.

28. Până atunci, ei vor stărui în răbdare şi în umilinţă, îşi vor câştiga cu sudoarea frunţii pâinea pe care o vor mânca, şi niciodată nu vor avea destul, până nu va veni vremea ca să trimit în mijlocul lor mântuitorul care va fi perfect şi bun, pentru că Noi suntem perfecţi şi buni şi sacri întotdeauna.

29. Şi spune-le că numai cei care vor respecta cu stricteţe poruncile Mele nu vor fi judecaţi. Însă cei care se vor abate oricât de puţin de la acestea vor avea de înfruntat asprimea judecăţii adevărului etern”.

30. Astfel a vorbit Tatăl preasfânt şi preabun prin Fiul Său, Cel care este Iubirea eternă dinlăuntrul Lui, şi prin Duhul Sfânt, graţia pe care Noi o revărsăm asupra lumii, spre a nu fi uitat niciodată păcatul care a adus suferinţa trupului şi moartea lui temporară, până în ziua în care va fi dobândit viaţa de după moarte prin mântuitorul promis.

31. Acestea sunt spusele unicului, preasfântului şi bunului vostru Părinte. *Amin! Amin! Amin!”*

Capitolul 10

ÎMPĂCAREA CU DUMNEZEU

1. Ascultaţi acum şi înţelegeţi bine ceea ce Iubirea eternă a făcut şi a spus. Când preabunul şi preasfântul Părinte şi-a încheiat cuvântul, arătând compasiune, dar, totodată, ameninţând cu judecata aspră şi moartea în păcat pe aceia care vor încălca legea supremei graţii, Iubirea eternă a fost tulburată în adâncul inimii Ei, şi pentru a doua oară a vărsat lacrimi de compasiune şi lacrimi de bucurie faţă de îngăduinţa şi bunătatea Tatălui preasfânt. Ea le-a spus atunci lui Adam şi Eva, cu cea mai adâncă emoţie, din profunzimile de necuprins ale fiinţei Ei:

2. “Adam, ai avut în faţa ochilor teribila judecată a lui Dumnezeu, iar Eva a perceput-o prin tine. Eu voi deschide acum ochii şi urechile ei – precum şi ale tuturor acelora pe care îi va aduce pe lume, şi al căror număr este egal cu cel al stelelor de pe cer, al firelor de iarbă de pe pământ şi al firelor de nisip din mări, adică nesfârşit – pentru ca ea să poată vedea cu propriii ei ochi şi să audă cu propriile urechi felul în care Divinitatea a condamnat-o în mânia Ei, iar Iubirea eternă i-a arătat apoi infinita Sa compasiune.

3. Eu am scris legea în inima ta, iar tu trebuie să o scrii în inima Evei. Şi ca semn menit să vă reamintească, ţie şi tuturor urmaşilor tăi, judecata lui Dumnezeu pentru păcatul tău, voi înălţa din loc în loc munţi care vor arde pe rând, până la sfârşitul timpurilor. Şi voi trimite pe cer fulgere de lumină care să vă aducă aminte de distrugerea totală care s-a produs cândva, urmate mereu de tunete ce vor striga cu putere numele marelui şi puternicului Dumnezeu, spre a vi-L aduce aminte în cazul în care aţi putea vreodată să Îl uitaţi.

4. Iar lacrimile de compasiune şi lacrimile de bucurie pe care le-am vărsat faţă de marea bunătate a preasfântului Părinte, vor fi semnul etern al unei noi creaţii, şi le voi răspândi în întreaga imensitate a cerului. Ele vor lumina Pământul în fiecare noapte, vă vor da puteri în amurgul vieţii, şi vor vesti mereu ziua ce va să vină.

5. Ridică-ţi acum ochii la cer şi priveşte mulţimea acestor vestitori şi marea lor splendoare. Aceia a căror lumină este roşiatică mărturisesc despre compasiunea Mea, iar aceia a căror lumină este alb strălucitoare sunt semnul bucuriei faţă de graţia celui mai bun şi mai sfânt Părinte. Brâul alburiu care scânteiază deasupra stelelor compasiunii şi bucuriei, chiar prin mijlocul bolţii cerului – şi care este format din stelele primelor timpuri, apărute din lacrima Iubirii, ce mărturisesc compasiunea faţă de spiritele căzute – vor servi ca semn al eternei şi sfintei legături dintre Iubirea eternă, cea care a adus în fiinţă toate câte există, şi Divinitatea care judecă totul, conform sacralităţii Sale.

6. Iar acum tu, Adam, şi tu, Eva, priviţi în ochiul Meu stâng, care se află deasupra inimii. El reflectă ochiul vostru drept şi vă învăluie cu blândeţe şi compasiune. După cum puteţi vedea, acolo mai este o lacrimă, mai mare decât toate celelalte, şi ea a început deja să curgă pentru voi.

7. Acolo unde brâul alb de pe bolta înstelată pare să fie întrerupt este locul unde voi trebuie mereu să priviţi şi să fiţi adânc tulburaţi în interiorul vostru. Căci acel loc

este pentru voi şi pentru întreaga creaţie semnul perpetuu al rupturii care s-a produs cândva între Mine şi Divinitatea preasfântă, din cauza compasiunii Mele pentru voi. Iar locul unde brâul pare să se fi întregit din nou trebuie să vă reamintească împăcarea pe care Eu, Iubirea eternă, am mijlocit-o între Divinitatea sacră şi intangibilă şi voi, care v-aţi dovedit necredincioşi şi păcătoşi faţă de Ea.

8. Iată deci care este originea acestei lacrimi!

9. Într-o zi, această lacrimă va răsări pentru voi şi pentru urmaşii voştri, sub forma frumoasei stele a dimineţii, cea care va dărui lumină popoarelor Pământului ce vor păşi în timpurile viitoare pe calea deschisă de Adam şi Eva. Ea va spăla murdăria păcatului de pe faţa Pământului şi va curăţa lacrimile voastre de căinţa şi durerea pricinuite de amăgirea şarpelui.

10. Priviţi acum încă o dată. Voi lăsa să cadă această lacrimă deasupra uneia dintre cele două flori rămase albe în acest tufiş. Într-o zi, din ea se va naşte o femeie de o mare puritate, care va strivi capul şarpelui. Deşi şarpele îi va muşca călcâiul, veninul lui nu-i va pricinui nici un rău. Această lacrimă este originea a toate câte se află acum în faţa voastră: strălucitoarea stea a dimineţii, care va răsări pentru toate popoarele Pământului cu dreaptă credinţă, şi judecată eternă asupra tuturor copiilor îndărătnici ai şarpelui.

11. Şi Duhul Sfânt al Tatălui va coborî întrupat pe Pământ, spre a propovădui copiilor voştri marile timpuri ce vor urma şi modul în care va veni la voi Cel care se află acum în faţa voastră. Voi încă Îl mai vedeţi şi încă Îl mai auziţi, dar aceasta nu va mai fi cu putinţă decât la venirea Lui promisă de Tatăl preasfânt prin Mine, căci Eu sunt Iubirea eternă dinlăuntrul Lui.

12. Cunoaşteţi acum tot ceea ce este necesar pentru a primi binecuvântarea Mea!

13. Aşa că vă binecuvântez cu tăria şi puterea Iubirii eterne a Tatălui preasfânt şi cu puterea Spiritului Său, care este Duhul Sfânt dinlăuntrul Nostru. Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul cu seminţia voastră binecuvântată.

14. Şi ori de câte ori vă apropiaţi unul de altul, din cauza binecuvântării primite, oferiţi-vă mai întâi inimile Mie. Dacă nu veţi face aceasta, şarpele care este viu încă şi va fi întotdeauna viu în adâncul mâniei Divinităţii, va fura de la voi fructele faptei voastre. Iar tu, Eva, şi toate urmaşele tale, veţi înlocui fructul binecuvântat cu fructe viermănoase şi stricate. Acestea îi vor zdrobi pe copiii binecuvântaţi ai luminii şi vor fi în număr atât de mare încât mânia şi furia lor vor fi fără de margini. Astfel, tu vei păşi pe urmele păcatului tău, şi vina ta se va vădi în marile Timpuri, precum şi după aceea.

15. Iar după ce vă oferiţi inimile Mie, aşteptaţi să primiţi binecuvântarea Mea. Acesta este un serviciu sacru pe care Mi-l datoraţi ori de câte ori vă apropiaţi unul de altul, de dragul binecuvântarii Mele. Această unică şi uşoară poruncă, pe care tocmai aţi auzit-o acum de pe buzele Mele, va fi prima voastră biserică, şi aşa va rămâne în memoria Mea; ea trebuie să vă aducă aminte de faptele Iubirii eterne, să vă facă recunoscători faţă de Aceasta şi să vă întoarcă feţele către teama sfântă de Dumnezeu.

16. Vă voi trimite un mesager din spiritul fără păcat venit de sus, cu o sabie de foc în mâna sa, care vă va călăuzi şi vă va arăta de la un capăt la altul Pământul. El vă va lumina asupra greşelilor lumii, dar, de asemenea, vă va pedepsi aspru dacă vă veţi abate de la calea Mea.

17. Toate acestea vi le spune iubirea eternă, în numele Tatălui preasfânt. *Amin!”*

Capitolul 11

NAŞTEREA LUI CAIN ŞI ABEL

1. Apoi, Iubirea eternă a dispărut din faţa ochilor lui Adam şi Eva, întorcându-se în sânul Tatălui.

2. Iar acum tu, slujitor leneş şi foarte ineficient, eşti atât de tare de ureche, încât trebuie să îţi dictez cuvânt cu cuvânt şi tu tot nu înţelegi; Mă întrebi fiecare lucru de două, de trei, de cinci, chiar şi de zece ori câteodată, iar Eu îţi repet întocmai fiecare

cuvânt. Fii mai atent şi vom face progrese mai mari, pentru ca atunci când – foarte curând – această lucrare a graţiei Mele va fi necesară, ea să fie gata. Iată, îţi vorbesc acum din nou, Eu, Cel care sunt Iubirea dinlăuntrul întregii fiinţe a Tatălui preasfânt.

3. Continuă să scrii! – Cei doi nou creaţi au rămas singuri-singurei pe tot întinsul pământului, şi îngerul promis a apărut purtând sabia de foc în mâna sa dreaptă. Când au dat cu ochii de el, ei s-au speriat foarte tare şi au fugit tremurând din faţa lui.

4. Teama a grăbit sorocul Evei şi iată că ea a adus pe lume, în dureri şi suferinţă, fructul pe care, din pricina orbirii lui Adam, şarpele l-a pus în ea.

5. Adam a privit la pruncul gol din faţa lui şi a văzut că acesta îi seamănă. Şi el s-a bucurat foarte mult. Eva a văzut bucuria lui Adam şi atunci a strâns fierbinte la pieptul ei plin fructul iubirii.

6. În acel moment, ea a simţit o înţepătură în sân, la fel ca atunci când şarpele a muşcat-o, şi a pus îngrozită copilaşul pe pământ, fiind încredinţată că din nou a păcătuit.

7. Dar iată, îngerul a apărut în faţa perechii speriate, şi privindu-i cu bunătate, le-a spus cu voce fermă aceste cuvinte:

8. "Nu vă temeţi de slujitorul lui Iehova care v-a fost trimis de sus spre a vă arăta pământul şi a vă lumina asupra păcatelor şi greşelilor acestei lumi, dar care de asemenea poate să vă pedepsească cu asprime, pe voi şi pe urmaşii voştri, de vă veţi abate de la căile deschise vouă de Iubirea Eternă şi de sacralitatea nesfârşită a lui Dumnezeu.

9. Acest fruct nu mai este un păcat pentru voi, deşi el este rezultatul triplei voastre nesupuneri faţă de Dumnezeu şi reprezintă moartea cărnii pe care voi aţi adus-o în trupurile voastre, prin dorinţa egoistă. Nu trebuie să aruncaţi acest fruct, ci, conform voinţei de sus, el trebuie păstrat ca mărturie, spre umilinţa voastră şi spre a înţelege cum aţi căzut în păcat şi cum, prin păcat, aţi adus moartea în lume. Numiţi acest fruct 'Cain' sau 'Aducătorul Morţii'".

10. Aceste cuvinte ale mesagerului divin au mai potolit minţile înspăimântate ale celor doi, şi Eva a luat cu mâini tremurânde copilaşul de pe pământ. La îndemnul îngerului, ea şi-a oferit sânul plin copilului, pentru ca acesta să soarbă din el viaţa pământului.

11. Apoi, îngerul a păşit în stânga lui Adam, în timp ce Eva, cu pruncul în braţe, s-a aşezat în partea dreaptă a lui Adam, astfel ca inima ei să fie liberă de orice povară şi să rămână devotată bărbatului, în toate.

12. Astfel, în această aşezare perfectă, au mers ei peste tot pe Pământ, pentru a vedea toate locurile, pentru a pregăti locuinţe pentru copiii lor şi pentru a semăna sămânţa pentru pâinea pe care, în marea Ei compasiune, Iubirea le-a dăruit-o spre a se hrăni.

13. Căci Pământul, cu tot ce exista pe el, se supunea lui Adam. Marea şi toate apele se supuneau chiar şi celei mai mici dorinţe a lui, de la suprafaţă şi până în cele mai mari adâncimi, aşternându-i cu respect la picioare oglinda apei pentru a păşi pe ea în siguranţă. Vânturile i se supuneau, şi toate creaturile pământului, apei şi aerului ascultau cuvântul său.

14. Adam se minuna de marea putere pe care Iubirea eternă i-a dat-o asupra atât de multor lucruri. Copleşit de graţia imensă primită din cer, el i-a spus Evei:

15. "Eva, soţia mea, priveşte cum ne-a binecuvântat Domnul puterii şi tăriei. Să-i oferim inimile noastre pentru ca binecuvântarea Lui să sporească pe Pământ, aşa cum El a promis. Şi să durăm o nouă locuinţă în acest loc, prin lumina graţiei Lui".

16. Iar Eva, plină de umilinţă şi cu bucurie sinceră, i-a răspuns: "Adam, iată, roaba ta se află la picioarele tale, aşteptând un semn de la domnul ei pe Pământ. Să fie după cum doreşti tu; ia inima mea şi ofer-o Domnului nostru din ceruri!"

17. Atunci, Adam, cu sufletul plin de smerenie, a făcut cu Eva ceea ce Domnul i-a poruncit.

18. Şi iată, binecuvântarea s-a arătat Evei şi Adam s-a bucurat de acest lucru. Ascultaţi acum ceea ce îngerul lui Iehova a spus fericitei perechi, iar cuvintele lui erau într-o perfectă armonie, căci ele veneau de sus, de la Însăşi Iubirea eternă care vorbea prin gura îngerului:

19. “Adam, tu ai învăţat multe lucruri în timpul şederii tale pe Pământ. Ai văzut câmpiile şi apele sale şi tot ceea ce trăieşte, creşte şi se mişcă pe ele. Ai văzut mamuţi uriaşi şi creaturi mărunte care mişună pe jos, până la cel mai mic viermişor. Ai văzut rechinii puternici ai mărilor şi măruntele fiinţe ce trăiesc într-un strop de apă. Ai văzut, de asemenea, vieţuitoarele aerului zburând până în înaltul cerului, de la vulturul gigantic până la neînsemnata gărgăriţă şi la ţânţarul mititel. Şi ai dobândit cunoaşterea puterii şi foloaselor tuturor acestora. Din toate câte ţi-au fost date ţie, ai putut înţelege cât de darnică a fost Iubirea eternă cu tine, şi de asemenea cu tine, Eva.

20. Tu le vorbeşti munţilor şi ei te ascultă. Tu întrebi mările şi ele îţi răspund. De îţi trimiţi cuvântul către adâncul pământului, nu vei rămâne fără răspuns. De ţi-l vei trimite către toţi copacii, toate florile şi toate firele de iarbă, ele îţi vor face cunoscute numele lor şi-ţi vor spune la ce anume sunt bune pentru ca tu să le poţi alege şi folosi după libera ta voinţă. Toate creaturile îţi vorbesc, fiecare după felul ei, dându-ţi răspunsuri clare despre modul în care au fost create ca să-ţi fie de folos, în totală şi oarbă supunere faţă de voinţa ta. Chiar şi vânturile te-au învăţat cum să le foloseşti după voia ta. La fel şi tu, Eva, ai văzut, ai auzit şi ai înţeles toate aceste lucruri.

21. Acum ascultaţi cu atenţie amândoi! Iubirea eternă v-a dăruit toate acestea, în marea Ei graţie, pentru ca voi să le păstraţi şi să le folosiţi cu înţelepciune, conform voinţei Tatălui preasfânt. Dar dacă nu vă veţi îngriji în toată vremea să aveţi inimile pure în faţa lui Iehova, ele vor ieşi una după alta din puterea voastră. Aşa că fiţi înţelepţi, aşa cum este Părintele preasfânt şi nesfârşit de bun, din înaltul cel mai de sus al creaţiei şi până în adâncurile ei.

22. Căci de veţi fi aşa, toate acestea vor rămâne de acum încolo supuse voinţei Tatălui preasfânt, la fel ca şi propriei voastre voinţe, precum şi a tuturor urmaşilor voştri. Iar urmaşii voştri vor fi tot atâţia câte le vedeţi în faţa ochilor.

23. Dar acela care nu va rămâne la fel de curat ca acum, va pierde dreptul de a mai păstra darurile care i s-au dat, şi ele îi vor luate imediat ce se va dovedi altfel de cum sunteţi voi acum. Urmaşii Evei se vor semeţi peste capetele altora, îşi vor pierde credinţa, se vor hrăni cu murdării de viperă şi-şi vor pune copiii să sugă venin la sân de năpârcă. Şi toţi urmaşii urmaşilor Evei vor fi otrăviţi de aceştia, şi vor muri de moartea amară a trupului şi a spiritului, în eternă ruşine şi chinuitoare dizgraţie.

24. Iar acum ascultaţi amândoi! Voi vă aflaţi încă în Paradis; acest loc v-a fost dat vouă de către Iubirea eternă înainte şi după ce aţi păcătuit, înainte şi după distrugerea lumii. Dar dacă vreodată veţi uita să vă supuneţi cu credinţă legilor Iubirii şi ale înţelepciunii Tatălui, vă voi goni din această frumoasă grădină cu sabia de foc pe care o vedeţi în mâna mea, şi niciodată nu vi se va mai permite să intraţi în ea în timpul vieţii voastre terestre, nici vouă şi nici urmaşilor voştri, până în vremea mântuirii. Numai după aceea copiii mântuiţi – şi cei care se vor naşte din ei – vor avea din nou voie să intre în această grădină.

25. Ia aminte, Adam, şi tu, Eva, de asemenea! Fructul viu care va ieşi din tine se va numi ‘Abel’ şi lui i se va da gloria eternă a Iubirii. Numele lui este ‘Fiul Graţiei’ şi el este primul asemeni Aceluia care într-una din zilele Marilor Timpuri se va coborî în deplina sa perfecţiune din sânul puterii şi sfinţeniei lui Dumnezeu.

26. Iar acum, după ce v-am îndrumat, v-am arătat şi v-am spus totul, conform voinţei Iubirii eterne, misiunea mea în numele Iubirii Tatălui preasfânt şi preabun a fost îndeplinită şi voi nu o să mă mai puteţi vedea. Dar chiar şi nevăzut vă voi urmări pas cu pas, aşa cum este voinţa nestrămutată a lui Iehova.

27. Mă veţi putea însă vedea ori de câte ori vă veţi oferi cu umilinţă inimile Domnului Gloriei. Eu voi pune jertfa voastră într-un vas pe care-l voi duce lui Dumnezeu, şi îl voi goli în faţa Fiului; astfel, marelui şi preasfântului Părinte îi va fi plăcută fapta voastră.

28. Pe de altă parte, mă veţi vedea şi dacă vă veţi abate de la legea iubirii şi de la poruncile Tatălui preasfânt – mă veţi vedea la fel cum mă vedeţi acum – cu sabia de foc în mâna mea dreaptă; atunci vă voi alunga din grădina Paradisului şi voi lua de la tine, Adam, o mare parte din darurile pe care ţi le-a dăruit Iubirea eternă, în marea ei graţie. Vei rămâne atunci slab şi neajutorat, speriat chiar şi de firul ierbii”.

29. Iar acum tu, care eşti scribul orb al *noului* Meu *Cuvânt viu* în tine, şi de asemenea în voi toţi, priviţi-l pe Adam în grădina Paradisului. El era un om perfect, un

adevărat domn al Pământului, înzestrat cu multe calități, cu *o singură* excepție. El trebuia să nu uite niciodată că toată perfecțiunea lui nu era altceva decât un dar primit de la Mine, pe care îl putea păstra, dar numai până în momentul în care o singură dată ar fi uitat de Mine, aşa cum îi spusese şi îngerul care devenise invizibil.

30. Şi iată ce vă spun Eu acum: tot ceea ce avea Adam ca dar de la Mine, şi încă multe alte nenumărate comori, vă voi dărui vouă pentru totdeauna. Şi tot ceea ce este al Meu, va fi şi al vostru de asemenea, *dacă Mă iubiți pe Mine și nimic altceva decât pe Mine.*

31. Căci unde vă este iubirea pentru care Eu am plătit un preț atât de mare şi care aş fi vrut să fie pentru totdeauna a Mea? O, a mai rămas atât de puțin din ea pe Pământ! Este atât de blândă şi atât de uşor de dobândit, dar voi nu o vreți şi nu o căutați acolo unde ea vă aşteaptă, şi respingeți înalta ei valoare.

Capitolul 12

PROMISIUNEA DOMNULUI

1. O, copii ai lui Adam, de ce nu vă grăbiți voi să deveniți copiii Mei? Cât de multă trudă vă costă ca să obțineți pâinea lui Adam, frământată cu sudoarea palmelor voastre, pângărită de balele şarpelui, otrăvită de veninul viperelor, şi prin care, de o mâncați cu lăcomie – chiar pe voi înşivă vă mâncați, şi ceea ce primiți în schimb este moartea voastră temporară, şi totodată, moartea eternă!

2. Câtă vreme pâinea Mea este plină de mierea iubirii Mele şi înmuiată în laptele vieții întotdeauna libere dinlăuntrul Meu. O puteți mânca cu cea mai mare bucurie şi ea niciodată nu vă va face rău, ci dimpotrivă, vă va întări şi vă va înzestra cu toată tăria şi puterea dinlăuntrul Meu, atât în timpul trecătoarei voastre vieți pământeşti, cât şi în eternitate, dacă veți dori să o acceptați. Căci iată, curând după Marea Mea înfăptuire, care este marea operă a mântuirii voastre, prețul pâinii Mele era încă foarte ridicat şi oamenii nu puteau lua din ea decât foarte puțin, şi aceasta doar prin jertfa sângelui lor, dându-şi viața pentru Mine. În acea vreme, pâinea Mea era amară în gurile acelora care o plăteau în felul acesta, şi ea nu conținea încă mierea iubirii şi laptele vieții libere, dar laptele şi mierea le-au fost date cu dreaptă măsură chinuiților cumpărători, în lumea spiritelor. Şi deşi au plătit-o atât de scump, mare este numărul acestor cumpărători.

3. Dar acum, când o dăruiesc fără nici o plată oricui o doreşte, şi ea este plină de lapte şi de miere, pretinzând doar modesta recompensă a iubirii voastre, ea este respinsă cu dispreț, şi odată cu ea imensa iubire a marelui şi bunului ei Dătător.

4. Să ştiți aceasta: acum porțile cerurilor Mele sunt larg deschise. Oricine doreşte să intre, poate să o facă, dar să intre curând, numaidecât să intre, căci Marile Vremuri ale Grației au sosit şi Noul Ierusalim va coborî pe Pământ. Toți cei care Mă iubesc vor putea să locuiască în el, şi ei se vor hrăni cu pâine îmbibată cu miere şi vor bea apa curată a vieții, care va curge din belşug din Fântâna eternă a lui Iacob.

5. Coborârea marelui Meu oraş va fi pe de o parte o grație nemărginită acordată copiilor Mei, dar va însemna pe de altă parte strivirea sub pereții lui a celor care s-au dovedit orbi şi surzi. Căci va fi destul de mare pentru a acoperi fața întregului Pământ. Iar aceia care nu vor vedea coborârea lui şi nu-i vor simți apropierea în aerul limpede al Pământului, nu vor găsi nici un loc unde să se ascundă pentru a nu fi striviți.

6. Căci greutatea lui va fi atât de mare încât va strivi munții, amestecându-i cu văile. Voi aşeza casele lui pe smârcuri şi în mlaştini, şi toată murdăria lor va fi strivită complet de temeliile acestor case ale marelui oraş al lui Dumnezeu, Tatăl vostru din ceruri şi de pe Pământ.

7. Şi adevăratul Păstor îşi va chema oițele, iar ele îi vor auzi şi îi vor recunoaşte glasul, de la un capăt la altul al Pământului. Ele vor veni şi vor paşte fericite pe vastele păşuni ale Tatălui, care sunt chiar marile grădini ale noului oraş sfânt, oraşul Noului Rege al tuturor popoarelor, aşa cum a fost, este şi va fi.

8. Aceste grădini vor fi Paradisul pe care Adam l-a pierdut şi pe care Eu, Cel Dintâi, l-am găsit şi l-am păstrat cu credință pentru ei, să le fie locuință veşnică.

9. Acesta este motivul pentru care vă arăt în amănunt marea Mea casă şi creaţia Mea, precum şi felul în care a venit pe lume primul om. Îl veţi însoţi cu Mine din prima până în ultima zi a vieţii lui, şi vă voi arăta apoi marea curtezană şi distrugerea Babilonului; după aceea vă voi conduce în marele Meu oraş sfânt, unde vă voi dărui locuinţă veşnică, dacă Mă veţi iubi mai presus decât orice altceva.

10. Iată împărăţia cerurilor pe Pământ! Într-o zi, cerurile vor înceta să mai existe fizic şi vor exista numai spiritual. Însă fiecare cuvânt pe care Eu îl rostesc va dăinui veşnic, atât în plan fizic, cât şi în plan spiritual. *Amin!"*

Capitolul 13

IZGONIREA DIN PARADIS

1. Să ne întoarcem acum la Adam şi Eva, şi să vedem cum şi-au condus vieţile ei şi urmaşii lor, sub ochii atotvăzători ai sfinţeniei lui Iehova. Iată că după o scurtă perioadă, care după timpul vostru ar însemna în jur de treizeci de rotaţii complete ale Pământului în jurul Soarelui, numite de voi ani, Adam şi Eva trăiau împreună cu urmaşii lor binecuvântaţi, al căror număr era acelaşi cu numărul anilor care trecuseră. Singurul care nu era binecuvântat era Cain.

2. Şi iată ce s-a întâmplat mai departe. Ziua Domnului era o zi hotărâtă în inima lui Adam ca zi de odihnă a Înseşi Iubirii eterne. Ea fusese confirmată ca atare mai târziu de către îngerul Domnului, care îi amintise în câteva ocazii faptele măreţe ale Iubirii pline de compasiune, şi care îi spusese că este necesar ca în acea zi să contemple cu profund respect infinita sfinţenie a lui Dumnezeu, bunul lui Părinte. În acea zi, Adam hoinărea singur prin natură şi admira frumuseţea lumii, care i se părea imensă. Toate gândurile lui erau îndreptate către Dumnezeu.

3. Absorbit în contemplaţie, el a ajuns pe marginea unui râu mare. Numele lui era "Eheura", sau "Aminteşte-ţi Timpul lui Iehova" – iar numele acesta îi era dat de rostirea apei râului în curgerea ei. Dar Adam, adâncit în gânduri lumeşti, nu a înţeles glasul râului.

4. Cum mergea el aşa pe mal, piciorul stâng i s-a agăţat de o plantă târâtoare care traversa cărarea şi se răsucea apoi în jurul unui copac gros. Atunci, el s-a simţit deodată apăsat de o mare greutate şi o senzaţie necunoscută i-a cuprins trupul. Era durerea. Necăjit pe plantă, s-a uitat furios la ea şi a întrebat-o de ce nu-şi cunoaşte stăpânul.

5. Planta i-a răspuns: "Nu, nu te cunosc".

6. Atunci Adam, la rândul lui, s-a uitat mai bine la plantă şi nici el nu a recunoscut-o. A întrebat iarăşi: "Care este numele tău şi la ce foloseşti tu?"

7. În acel moment, o boare de vânt a prins a adia printre frunzele ei, şi Adam i-a înţeles şoapta care spunea: "Culege boabele de pe ramurile mele, striveşte-le şi bea-le sucul. Atunci vei afla care este numele meu şi la ce anume folosesc".

8. Iar Adam, orbit de gândurile lui lumeşti, a uitat că aceea era ziua Domnului şi a făcut ceea ce i-a spus planta să facă. A luat câteva boabe, le-a strivit şi a văzut că erau foarte dulci. Această nouă descoperire i-a plăcut tare mult, şi chiar s-a supărat pe înger că nu i-a arătat de la început această plantă cu boabele ei atât de bune.

9. A cules după aceea mulţi ciorchini cu asemenea boabe şi i-a adus acasă, unde a ajuns când soarele era la apus.

10. Eva, împreună cu Cain, i-au ieşit în întâmpinare şi l-au ajutat să-şi ducă povara. Ei au fost singurii care şi-au făcut griji întreaga zi pentru Adam, întrebându-se unde s-o fi dus. Ceilalţi ştiau că aceea este ziua Domnului şi că nu se cuvine să-şi facă griji într-o asemenea zi pentru Adam, tatăl trupurilor lor, căci ei erau copiii binecuvântaţi şi toate gândurile lor erau îndreptate către Dumnezeu şi către Iubirea eternă. Adam le-a povestit despre noua lui descoperire, iar Eva a fost foarte încântată, şi numaidecât s-a şi apucat de treabă, făcând cu ajutorul lui Cain ceea ce i-a sfătuit planta să facă.

11. Pe urmă, Adam a luat primul să bea din zeama acelor boabe şi a spus: "Să vedem cum le spune şi la ce sunt ele bune".

12. Şi a băut cu lăcomie acel suc, apoi i-a dat Evei şi lui Cain, şi în final şi celorlalţi, cu excepţia lui Abel care nu era de faţă, căci focul de pe altarul pe care îl ridicase pentru a-i aduce jertfă iubirii şi sfinţeniei lui Iehova încă mai ardea.

13. Iar Adam, Eva şi toţi care au băut acel suc s-au îmbătat şi au fost copleşiţi de dorinţa arzătoare a cărnii, comiţând de-a valma păcat trupesc, în timp ce Abel se ruga pe altarul lui Iehova.

14. Când au terminat de păcătuit, uitând cu desăvârşire în beţia lor de Dumnezeu şi de porunca de a-şi oferi inimile, îngerul cu sabia de foc a apărut mai întâi în faţa lui Abel şi i-a spus cu blândeţe:

15. "Lui Iehova i-a plăcut jertfa ta, şi de aceea te-a ales pe tine pentru a-i salva pe fraţii, surorile şi părinţii tăi de la pieire, din cauză că ei, în ziua Domnului, au uitat de Dumnezeu şi şi-au coborât inimile spre pământ, neputând să mai primească din cauza aceasta binecuvântarea, care – conform ordinii prestabilite – se revarsă în această zi din înalt în tot spaţiul infinit.

16. Aşa că am redevenit vizibil, întâi şi-ntâi ca să adun jertfa ta în vasul graţiei şi compasiunii, care este Fiul etern din Tatăl, şi să o prezint feţei Sale preasfinte. Dar mai întâi de aceasta, trebuie să-i pedepsesc pe cei care au încălcat legea iubirii şi poruncile graţiei sfinte, să iau de la ei o mare parte din darurile care li s-au dat, să-i lovesc cu orbirea şi să-i alung din Paradis.

17. Părăseşte-ţi acum altarul sacrificial, vino în stânga mea, aşa încât mâna dreaptă să-mi rămână liberă pentru a-i pedepsi pe păcătoşi, şi urmează-mă în casa păcatului. Când îi voi trezi din beţie şi dezmăţ, şi când, văzându-mă cu sabia dreptăţii în mână, vor fugi înspăimântaţi, urmează-i ca şi cum ai fi la fel ca ei. Dar tu păstrează pentru părinţii trupului tău o mică parte din darurile pe care ei le-au pierdut, căci acestea le vor fi de mare ajutor atunci când, osteniţi şi înlăcrimaţi, vor cădea la pământ pe o câmpie îndepărtată numită 'Eulalia' sau 'Pământul Refugiului'. Pe acea câmpie tu vei înălţa un altar ca acesta de aici, pe care îl vei ţine aprins chiar şi sub apele care într-o zi vor potopi Pământul. Atunci, acea vale se va preschimba într-un munte necălcat de picior de muritor, până la venirea Marilor Timpuri, când el îşi va înclina piscul spre o vale care se va numi 'Bethleem', sau micul oraş al marelui rege. Acest oraş va fi într-o zi cel mai mare de pe Pământ. Lumina lui va străluci mai tare decât lumina spiritelor tuturor sorilor. Pe acel altar nou, tu vei arde jertfele pentru Domnul, aduse din toate împărăţiile Pământului, pentru a-i uşura de păcate pe cei care au păcătuit, pentru a-i întări pe cei pedepsiţi şi pentru a-i mângâia pe cei în suferinţă".

18. Când îngerul a terminat ceea ce avea de spus, s-a ridicat şi a păşit solemn, împreună cu Abel, spre locuinţa lui Adam, care era rotundă şi foarte spaţioasă, în acord cu puterea stăpânului. Locuinţa era formată din cedri înalţi care creşteau liber, aşezaţi în cerc, şi semăna cu templul lui Solomon. Ea se găsea aproape de peştera în care se căise cândva Adam şi de tufa de mărăcini în dosul căreia jelise Eva, şi avea două intrări, una strâmtă orientată spre est, şi una largă orientată spre vest.

19. Şi era miezul nopţii atunci când îngerul Domnului, împreună cu Abel, a ajuns la intrarea dinspre est.

20. Când Abel a pus piciorul pe prag, a început să plângă de mila familiei sale, asupra căreia ştia prea bine ce urgie avea să se abată.

21. Atunci îngerul i-a spus cu voce blândă: "Nu plânge, Abel, fiu binecuvântat de graţia divină, ci fă ceea ce Iubirea eternă te-a învăţat prin mine să faci. Şi să nu te temi de glasul de tunet cu care îi voi osândi pe aceşti păcătoşi care dorm".

22. Iar Abel a făcut aşa cum i-a spus îngerul şi a văzut cum asupra alor lui s-a abătut mânia înspăimântătoare a îngerului. Acesta a strigat cu putere:

23. "Ridică-te, Adam, adu-ţi aminte ce-ai făcut şi pleacă din acest loc, căci nu mai poţi rămâne aici. Ai pierdut Paradisul până la venirea marilor Timpuri, atât pentru tine, cât şi pentru toţi urmaşii tăi. Prin păcatul de a fi uitat de Ziua Domnului şi de a te fi îmbătat cu sucul acestei plante, ai pierdut şi o mare parte din darurile pe care le-ai avut. Planta aceasta nu este altceva decât o nouă scorneală a şarpelui, cu scopul de a-ţi răpi libertatea, de a-ţi înlănţui picioarele şi de a-ţi sminti minţile, pentru ca tu să-L uiţi pe Dumnezeu şi să adormi în mare păcat.

24. Aşa că pleacă unde vei vrea, departe de faţa Domnului. Însă oriunde te vei duce, te vei întâlni din plin cu mânia dreaptă a lui Dumnezeu, în timp ce partea ta de iubire ţi se va da cu picătura”.

25. Adam s-a ridicat atunci împreună cu Eva şi cu toţi ceilalţi care au adormit după ce s-au îmbătat cu sucul plantei şarpelui, şi ei au fost izgoniţi din Paradis cu toţii, mai puţin Abel, care îşi păstrase cumpătul, nu gustase din băutura otrăvită şi îşi amintise de Ziua Domnului (aşa cum trebuie să faceţi şi voi, de asemenea, fiind copiii adevăraţi ai Tatălui preabun şi preasfânt, întocmai ca şi Mine; trebuie să vă amintiţi în mod constant de ziua de Sabat şi să ştiţi că ea este cu adevărat ziua Domnului, iar atunci să faceţi precum v-am învăţat).

26. Când Adam a văzut îngerul, a fost, la fel ca şi urmaşii lui, într-atât de speriat încât nu a putut să rostească măcar un cuvânt în apărarea lui. Era încremenit de frică, căci abia atunci îşi dăduse seama ce făcuse el înaintea lui Iehova, şi împreună cu el, tot neamul lui.

27. S-a aruncat la picioarele îngerului lui Dumnezeu, a plâns şi a implorat îndurarea, căci sabia de foc îi deschisese ochii, şi el recunoscuse în înspăimântătoarea ei lumină dreapta pedeapsă pentru păcatul uriaş şi de nespus în care căzuse datorită neatenţiei lui.

28. Dar îngerul era orb şi surd la rugăminţile lui Adam, aşa cum îi poruncise Iubirea Tatălui, şi a vorbit cu vocea de tunet pe care i-o dădea puterea lui Iehova.

29. “Nu există îndurare în osândă şi libertate în judecată. Aşa că du-te, îndeplineşte-ţi pedeapsa, altminteri osândele lui Iehova te vor ajunge din urmă. Căci recompensa justiţiei este pedeapsa. Acela care o acceptă şi o consideră pe drept, mai poate încă aştepta compasiune, dar acela care se opune justiţiei şi consecinţelor ei, este un trădător al sacralităţii inviolabile a lui Dumnezeu. El va fi supus judecăţii lui Dumnezeu, unde nu mai există nici o libertate, ci doar închisoarea eternă în mânia Divinităţii.

30. Mergi dar, plângi şi imploră. Du-te acolo unde te vor purta picioarele. Şi acolo unde vor refuza să te mai servească, acolo să rămâi. Plângi, imploră şi roagă-te să nu pieri împreună cu Eva şi cu toţi ceilalţi”.

31. Atunci Adam s-a ridicat din nou şi a vrut să plece, aşa cum i-a poruncit Dumnezeu prin îngerul Lui, dar îi era cu neputinţă să se mişte, căci picioarele îi erau înţepenite. Şi a început să tremure din toate încheieturile de frica judecăţii lui Dumnezeu, cu care îl ameninţase îngerul.

32. Şi Adam din nou a căzut la picioarele lui, plângând şi strigând: “Doamne, Atotputernice şi Mărite Dumnezeu, în marea glorie a sfinţeniei Tale, nu-ţi închide în inimă infinita Ta iubire şi compasiune faţă de mine, care sunt atât de slab în faţa Ta. Dă-mi atâta putere câtă îmi trebuie ca să pot fugi din faţa judecăţii Tale, pentru ca aceasta să nu mă ajungă. O, Doamne, stăpân al tuturor creaturilor, ascultă-mi ruga!”

33. Şi iată, Iubirea eternă i-a vorbit atunci lui Abel prin gura îngerului, aşa cum Eu vorbesc acum prin tine:

34. “Abel, iată-l pe tatăl trupului tău; ajută-l. Şi iat-o pe Eva, mama trupului tău, cum se stinge căzută la pământ. Ridică-i pe amândoi şi pe toţi ceilalţi, şi întăreşte-i pentru călătoria care îi aşteaptă. Bunului şi preasfântului Părinte îi va plăcea dacă tu le vei arăta iubire tatălui şi mamei trupului tău, precum şi surorilor şi fraţilor tăi, indiferent dacă ei au fost sau nu binecuvântaţi. Căci tu îi poţi întări cu puterea ta, şi belşugul de graţie care este cu tine s-ar putea revărsa şi asupra lor. Condu-i cu răbdare şi iubire filială şi frăţească la locul pe care ţi-l voi arăta pentru ei.

35. Ajunşi acolo, lasă-i să se odihnească, iar tu concentrează-ţi întreaga fiinţă asupra Mea, căci Eu te voi înzestra cu o mare putere, pentru a-i putea apoi întări pe părinţii tăi, atât cât au nevoie, şi pentru a-ţi reînsufleţi fraţii şi surorile, de asemenea după nevoile şi posibilităţile lor. Acum fă ceea ce ţi-am poruncit, şi fă-o cu iubire şi cu ascultare faţă de Mine”.

36. Piosul Abel s-a simţit atunci copleşit de o mare iubire şi compasiune, a căzut în genunchi şi i-a mulţumit lui Dumnezeu din adâncul inimii, înecându-se în lacrimi. După aceea, întărit de puterea venită de sus, i-a luat de mână pe părinţii lui şi a făcut ceea ce marea iubire a lui Dumnezeu i-a poruncit.

37. Când Adam a văzut că Abel îi ajută pe fraţii şi pe mama lui, şi îl ajută şi pe el, a spus adânc mişcat: "O, fiul meu mult iubit, tu ai venit să-mi fii alături în marea mea nenorocire. Primeşte deci binecuvântarea mea, în semn de mulţumire şi de consolare pentru faptul că noi, tatăl şi mama ta, suntem atât de slabi.

38. Şi pentru că tu eşti încă vrednic înaintea sfântului Părinte, mulţumeşte-i tu pentru mine şi pentru noi toţi, cei care ne-am dovedit nevrednici de numele Lui, cel mai sfânt cu putinţă.

39. Iar acum să plecăm, căci aceasta este voia Domnului".

40. Şi iată, îngerul a învârtit sabia dreptăţii, iar ei au plecat în mare grabă şi au mers, au mers, zi şi noapte, fără odihnă.

41. Au ajuns pe urmă la acea câmpie despre care am mai vorbit, când soarele arzător se găsea exact deasupra capetelor lor. Nicăieri unde vedeai cu ochii nu era un fir de iarbă, nici copac, nici tufiş, ci numai pământul gol. Adam şi Eva, împreună cu copiii lor, extenuaţi complet şi ei, au căzut din picioare în acest loc şi au adormit pe ţărâna fierbinte, sleiţi de puteri. Înţepeniţi în somnul lor adânc, ei de fapt alunecau în inconştienţă, ceea ce era o nouă capcană în care slăbiciunea lor îi atrăgea.

42. Atunci, îngerul Domnului, cel care îi alungase din Paradis, a venit în faţa lui Abel, care, plin de putere şi de prospeţime, rămăsese în picioare când toţi ceilalţi căzuseră, şi i-a spus:

43. "Abel, iată, dintre toate sacrificiile pe care tu le-ai făcut pentru Dumnezeu Cel Sfânt, în marea curăţenie a inimii tale, acesta este cel mai mare şi totodată cel mai plăcut Domnului. Ia această sabie a dreptăţii, aşa cum voieşte El, din mâna fratelui tău din înalt – căci noi doi suntem copiii aceluiaşi Părinte preasfânt – şi foloseşte-o după cum te învaţă puterea şi înţelepciunea iubirii, spre binele neamului tău. Redă vieţii puterea pierdută, prin intermediul fraţilor tăi, readu pe Pământ iubirea din Iubirea Tatălui preasfânt şi aprinde din nou în inimile lor flacăra fricii drepte de Dumnezeu. Eu nu te voi părăsi, îţi voi fi mereu alături, însă voi rămâne nevăzut. Dacă tu vei dori să mă vezi, mult iubitul meu frate, atunci voi sta în faţa ta, gata oricând să te ajut să împlineşti voia Domnului.

44. Căci iată, dreptul de-a mânui această sabie semnifică deplina ta libertate, întocmai ca şi a mea, şi faptul că voia Domnului a devenit acum voia ta. El te-a ridicat mai presus de toate legile şi toate poruncile Sale, care au devenit acum ale tale. Tu eşti din acest moment, ca şi mine, un fiu nemuritor al iubirii Tatălui preasfânt, în împărăţia pură a luminii spiritelor libere.

45. Iar acum, fă cu părinţii şi cu fraţii trupului tău ceea ce-ţi spun iubirea şi înţelepciunea ta!"

Capitolul 14

ADAM ÎŞI RECUNOAŞTE GREŞEALA ŞI SE CĂIEŞTE

1. Plin de o imensă bucurie şi de graţia primită de sus, Abel a căzut în genunchi şi a spus: "O, Tu, Mărite, Preasfinte, bunule şi iubitorule Părinte, iată-mă la picioarele tale, umilul Tău servitor, nevrednic să-mi înalţ privirea către Tine, Atotputernice şi Îndurătorule Stăpân. Ascultă ruga fierbinte a unui copil care Te imploră să ai milă faţă de părinţii lui slabi şi faţă de fraţii şi surorile lui! Nu lua, Doamne, de la mine puterea pe care am primit-o ca pe un mare dar de la Tine; ci permite, cu bunăvoinţa Ta, ca această mare putere să se reverse asupra părinţilor şi fraţilor mei, pentru ca păcatul lor să fie iertat şi pentru ca ei să redobândească viaţa veşnică, în tăria şi puterea Ta.

2. Şi fă, cu mila şi bunătatea Ta, ca această regiune să devină fertilă, pentru ca cel slab să găsească aici hrana cu care să-şi întărească trupul şi apa proaspătă de izvor cu care să-şi potolească setea. Şi mai fă ca animale multe, folositoare omului, să trăiască pe acest pământ, să se supună voinţei lui şi să-i slujească.

3. O, Mărite, Preasfinte, bunule şi iubitorule Părinte, ascultă ruga mea şi îngăduie ca aceste lucruri să se împlinească, spre gloria numelui Tău sfânt în inimile celor care se căiesc!"

4. Şi iată ce s-a întâmplat mai departe, după ce piosul Abel şi-a încheiat rugăciunea, atât de plăcută Mie. O briză răcoroasă a început să sufle peste deşert, şi nori luminoşi au acoperit bolta cerească. Apoi a început să plouă, şi odată cu picăturile de ploaie, seminţe de toate felurile au căzut în brazdele ce se formau datorită ploii dezlănţuite a lui Iehova în nisipul ce mai înainte fusese sterp şi uscat. Cât ai clipi, întinsul deşert a devenit verde ca o grădină, cu iarbă, flori, arbuşti şi copaci de mii de feluri. Iar în locul în care Abel stătuse în genunchi şi se rugase Mie, întru spirit şi adevăr, a crescut un arbore înalt până la cer, cu ramuri bogate, acoperite de frunze mari şi încărcate cu fructe asemănătoare pâinii, cu gust dulce, foarte plăcut. Numele lui este "Bahahania" (sau "Tărie şi Odihnă pentru Cel Slab"), cunoscut până astăzi sub numele de "arborele de pâine".

5. Şi din norii cei luminoşi, din care s-au revărsat asupra deşertului atâtea binecuvântări, o voce blândă i-a răspuns lui Abel: "Abel, mult iubitul Meu fiu eliberat, ia în mâna stângă sabia şi atinge-i cu ea pe cei ce dorm. Trezeşte-i spre a se căi şi a-şi îndrepta în viitor căile către Mine, iar tu să fii în faţa lor un exemplu adevărat al Aceluia care va veni într-o zi, în Marile Timpuri. Spune-le că nici unul dintre ei nu va fi liber până atunci, ci cu toţii se vor supune legii şi poruncilor Mele până vor veni acele vremuri, şi chiar şi după aceea. Însă aceia care nu vor participa la lucrarea renaşterii prin Fiul care, ca unic biruitor al morţii, va fi cândva calea, lumina, adevărul şi viaţa veşnică, nu vor fi liberi niciodată.

6. Tu, ca înger al luminii, eşti liber şi vei fi absolvit după venirea Celui Unic. Însă, mai înainte, trebuie să te dovedeşti apt de aceasta, făcând ca smerenia, iubirea şi pietatea ta să crească, în ciuda tuturor persecuţiilor şi răutăţilor pe care le vei avea de îndurat, pentru gloria numelui Meu, din partea fraţilor şi surorilor tale".

7. Abel s-a ridicat din nou, puternic şi pe deplin întărit, plutind deasupra pământului, în semn de adevărată libertate, şi a făcut precum i s-a poruncit.

8. Atunci, noi energii ale vieţii au curs prin trupurile celor adormiţi. Ei s-au trezit imediat, s-au ridicat şi au văzut cu uimire şi adâncă emoţie schimbările care avuseseră loc în jurul lor. Acestea i-au bucurat foarte mult, dar Adam, alături de Eva, s-a ridicat în picioare şi le-a spus copiilor lui:

9. "Copii, nu este timpul încă să vă bucuraţi, ci mai întâi să plângeţi şi să vă căiţi, împreună cu mine şi cu Eva, pentru marea noastră vină şi pentru ceea ce am pierdut! Paradisul pământesc, cu tot ceea ce ne oferă el, nu are nici o importanţă, căci după cum puteţi vedea, Domnul l-a refăcut doar datorită infinitei Lui compasiuni pentru noi şi ne-a dăruit atât de multe încât am putea cu uşurinţă să uităm pierderea celorlalte nenumărate minuni, pe care doar ni se pare că le-am fi redobândit acum, odată cu Paradisul pierdut, prin imensa Lui iubire. Dar priviţi cu mai multă atenţie la fiarele pământului şi aerului care se apropie de noi, priviţi iarba, florile, arbuştii, copacii toţi, mari şi mici, şi ascultaţi adierea vântului. Întrebaţi-le orice doriţi şi aşteptaţi apoi să primiţi de undeva un răspuns.

10. Eu am făcut aceasta imediat ce m-am trezit, şi toate aceste lucruri au rămas tăcute la întrebările mele, căci ele nu mai înţeleg limba mea. Ciripitul păsărelelor, răgetele fiarelor, murmurul apei şi sunetele ierbii, florilor şi copacilor mari şi mici, ajung într-adevăr la urechile mele, dar am fost şocat – şi încă mai sunt – căci nu le mai înţeleg.

11. Şi totuşi, îmi dau seama că mai bine este că mi-a fost luată această putere, dar am redobândit în schimb graţia Tatălui Preasfânt, care este mai presus, şi totodată înlăuntrul tuturor creaturilor.

12. Tot ceea ce am pierdut eu, aţi pierdut şi voi prin mine, căci aţi păcătuit cu toţii alături de mine, în afară de unul singur care îşi spune fiul meu, dar de care eu nu sunt vrednic. El a păstrat întreaga graţie şi binecuvântare a tuturor puterilor sale, fiind curat şi drept în faţa ochilor atotvăzători ai celui mai sfânt şi mai bun Părinte, ai Fiului Lui şi ai Sfântului Duh.

13. Acesta este mult iubitul meu Abel, pe care se pare că Domnul l-a luat de la noi, căci ochii mei nu-l pot vedea nicăieri. Şi sunt sigur că merităm acest lucru, pentru că eu, şi cu mine voi toţi, trebuie să învăţăm mai întâi ce înseamnă să pierdem graţia Iubirii eterne şi să ne supunem judecăţii aspre a lui Dumnezeu, datorită păcatului de a nu fi ascultat când a trebuit de legile blânde ale iubirii şi de poruncile uşoare ale graţiei.

14. O, copii, ţineţi seama de toate acestea şi încercaţi să vă convingeţi că ele sunt adevărate. Apoi judecaţi voi înşivă ce fel de timpuri sunt acestea pentru noi. Ar trebui să plângem şi să jelim, adânc îndureraţi, sau să căutăm bucuria în inimile noastre?

15. Da, copiii mei, Iubirea eternă şi Tatăl preasfânt ne-au părăsit pentru că aşa meritam, dar ne-au dăruit, în marea lor graţie, o mare bucurie – şi noi putem, ba chiar trebuie, să fim nespus de fericiţi că am primit-o – şi anume, bucuria de a ne căi şi de a plânge.

16. Iată, acesta este singurul dar pe care ni l-a lăsat Dumnezeu: lacrimile căinţei şi ale durerii. Să-i mulţumim pentru el.

17. O, cât de norocoşi suntem încă dacă Domnul ne-a făcut acest dar! Ce am fi fost noi fără el?

18. Aşa că haideţi, profund conştienţi de marea noastră depravare, să cădem în genunchi şi să plângem până ce ochii noştri vor fi secătuiţi de lacrimi, dăruindu-i în acest fel Domnului ceea ce Îi aparţine Lui, şi ceea ce astăzi i se înfăţişează într-un mod atât de nevrednic. Apoi, fie ca El să dispună de noi aşa cum va găsi sfânta Lui dreptate de cuviinţă; facă-se ceea ce este – şi va fi în eternitate – voia Sa cea preasfântă, întotdeauna bună".

19. Şi iată, Adam a căzut în genunchi şi a făcut aşa cum a înţeles el că este bine, pentru a arăta o mică mulţumire faţă de graţia primită prin tăcuta şi tainica îndurare a Iubirii eterne dinlăuntrul Tatălui. A plâns şi s-a căinat plin de amărăciune, împreună cu toţi ai lui, cu excepţia lui Cain. Acesta s-a aşezat în genunchi ca toţi ceilalţi, dar ochii lui au rămas uscaţi. Necăjit că nu poate să plângă şi el ca fraţii lui, s-a ridicat şi a plecat de acolo. Cum mergea el aşa pe câmpie, uitându-se la iarba verde, a dat deodată cu ochii de un şarpe. S-a aplecat asupra lui, l-a luat, l-a tăiat în bucăţi, şi cuprins de mânie şi de părere de rău, l-a mâncat, făcând astfel ca trupul şarpelui să devină una cu propriul lui trup.

Capitolul 15

MĂRTURISIREA LUI CAIN

1. După ce Cain a făcut ce a făcut, piosul său frate, Abel, l-a urmat şi i-a vorbit astfel, în numele Iubirii eterne:

2. "O, frate, de ce ai mâncat carnea şarpelui, când există atâtea fructe cu care ţi-ai fi putut potoli foamea? Tatăl nostru, Adam, a băut zeama acelei plante fără să ştie că chiar şarpele i-a pregătit-o, cu viclenie şi meşteşug, pentru că, în infinita lui răutate, el dorea să îl distrugă pe tatăl nostru, împreună cu toţi urmaşii lui. Din această cauză a ajuns el să păcătuiască în faţa Domnului dreptăţii, şi toţi ceilalţi au devenit păcătoşi prin el. Chiar şi eu m-am împovărat cu greutatea vinei înaintea lui Dumnezeu, şi a trebuit să ispăşesc acest păcat la fel ca voi toţi, cei care aţi băut din băutura pierzaniei. Am părăsit Paradisul la fel ca voi, şi am luat asupra trupului meu sarcina vieţilor voastre, şi asupra sufletului meu binecuvântările spirituale cuvenite vouă, astfel încât greutatea pe care o duc eu este de două ori mai mare.

3. Iar tu mănânci carnea unui şarpe viu şi bei sângele lui. De ce ai făcut asta, Cain?"

4. Şi atunci, Cain, trecându-i furia şi supărarea, s-a uitat la Abel şi a spus: "Iată, am făcut aceasta din răzbunare, dorind să distrug şarpele şi să mă distrug şi pe mine, de vreme ce nu am fost găsit niciodată vrednic de binecuvântarea Domnului. Şi am mai făcut-o pentru că am venit pe lume printr-o greşeală care nu a fost a mea, ci a părinţilor mei. Ei au fost înaintea mea, iar eu am apărut atunci când ei s-au dovedit păcătoşi în faţa lui Iehova.

5. De ce trebuie să mă căiesc pentru o vină pe care nu am avut-o niciodată, de vreme ce eu sunt numai fructul păcatului, nu şi cauza lui; şi de ce trebuie să fiu eu lipsit de binecuvântarea pe care voi toţi o primiţi din belşug şi să mă târăsc din greu sub povara blestemului lui Iehova, în timp ce voi zburdaţi ca cerbii?

6. Iată motivele faptei mele. Şarpele din iarbă mi-a spus: 'Mănâncă-mă, hrăneşte-te cu carnea mea, potoleşte-ţi setea cu sângele meu şi vei deveni domnul Pământului. Urmaşii tăi vor face legile pe Pământ, iar puterea şi tăria lor vor întrece cu mult puterea şi tăria fraţilor tăi binecuvântaţi. Eu nu-ţi dau nici o poruncă, ci numai puterea de a stăpâni totul, după cum ţi-e voia!'

7. Şi a zis mai departe şarpele: 'Carnea mea va distruge în tine vina nemeritată în faţa lui Dumnezeu, iar sângele meu îţi va dărui o realitate nouă, lipsită de orice vină, dăruită în schimb cu întreaga putere şi tărie!' Apoi şarpele a tăcut, eu l-am ucis, l-am tăiat în bucăţi şi l-am mâncat, aşa cum ai văzut".

8. Atunci, Abel a învârtit cu mâna dreaptă sabia dreptăţii deasupra capului lui Cain, iar ochii acestuia s-au deschis şi a văzut marea greşeală de a-L învinui pe Dumnezeu şi pe părinţii lui pentru propria nenorocire. El şi-a recunoscut într-o clipă întreaga vină şi a văzut căile necunoscute ale Iubirii eterne, în misterioasa şi infinita ei înţelepciune. A înţeles că acum el este şarpele ispititor care, datorită nemărginitei înţelepciuni a Iubirii eterne, a devenit prin el om. În acest fel, el putea – şi chiar trebuia –, trecând prin nenumărate încercări, să devină conştient de starea sa nebinecuvântată de infirm, şi astfel, pe deplin conştient, independent şi liber, să se întoarcă la Domnul puterii şi tăriei. Atunci el va avea, la fel ca şi ceilalţi fraţi ai lui, deplina binecuvântare, şi va fi reprimit în marea graţie a Iubirii atotiertătoare.

9. Şi a mai înţeles Cain că de fapt, şarpele pe care tocmai îl mâncase era el însuşi, partea rea din el. Numai prin mânie şi-a redobândit duhul pe care îl avusese în trecuta lui natură, iar cuvintele şarpelui erau propriile lui cuvinte, rostite adânc înlăuntrul lui, de către făptura originară, existentă mai înainte ca întreaga creaţie şi lumea vizibilă, materială, să existe.

10. A văzut că, asimilând din nou şarpele în propria sa fiinţă, el s-a întărit în partea rea a fiinţei lui, în ceea ce era greşit în el, şi a văzut din aceasta cât de adânc a căzut el din nou în moarte.

11. Atunci, copleşit de o imensă remuşcare, s-a aruncat la pământ, plângând şi strigând: "O, mărite, atotputernice şi preasfinte Dumnezeule! Numai acum îmi recunosc infinita mea vină şi slăbiciune înaintea Ta, recunosc dreptatea şi infinita Ta iubire!

12. Iată-mă, nevrednic de a exista. Distruge-mă complet şi pentru totdeauna, pentru ca nimic din mine să nu mai rămână, şi marea mea vină personală să fie ştearsă de pe frunţile urmaşilor binecuvântaţi ai lui Adam şi Eva!"

13. Atunci, fratele lui a luat sabia în mâna stângă şi a rotit-o din nou, dar de această dată deasupra pieptului lui Cain.

14. Un şuvoi nou de viaţă a pătruns în fiinţa lui Cain şi foamea lui de moarte l-a părăsit. În locul ei, l-a năpădit o puternică foame de viaţă. Dar el nu găsea nimic cu care să şi-o satisfacă imediat, aşa că s-a întors din nou către Abel şi a spus:

15. "Frate, simt o imensă foame pentru ceva care să conţină viaţă, şi nu moarte, precum carnea şarpelui şi sângele lui rece. Căci iată, frate, am privit adânc înlăuntrul meu şi am recunoscut cum am fost *înainte* şi cum sunt *acum,* şi ca urmare a acestui fapt, o mare remuşcare m-a cuprins, o mare foame şi o imensă sete faţă de iubirea divină şi infinita ei compasiune. Dar eu plâng fără glas şi căinţa mea este lipsită de lacrimi. De aceea, te rog, dăruieşte-mi glasul iubirii şi stinge-mi setea cu lacrimile căinţei.

16. Căci ascultă şi înţelege, frate: eu, cel mai mare, am devenit mai neînsemnat decât un fir de nisip; eu, cel mai puternic, am devenit mai slab ca un ţânţar; şi eu, cel mai strălucitor, am ajuns mai întunecat ca miezul Pământului.

17. Şi astfel sunt eu acum, cel care am existat mai înainte ca tu să vii pe lume dinlăuntrul meu, ca un spirit mititel, dar care a ajuns deja mai mare decât orice am fost eu vreodată atunci când lumea nu exista încă. M-am închis în prea marea mea tărie şi am devenit mai slab decât toate. Căci acela care are mult, pierde mult, iar acela care are puţin, pierde puţin; iar acela care are totul, pierde totul prin greşeala mea. Însă şi cei care pierd puţin sau mult, pierd tot prin greşeala care simt acum că mă arde pe dinăuntru.

18. O, frate Abel, nu şovăi să-mi dai hrana vieţii, pentru a redobândi şi eu glasul cu care să-mi plâng durerea, şi dăruieşte-mi mie, nebinecuvântatul, băutura prin care să nu mor în căinţa mea fără de lacrimi".

19. Atunci, Abel a păşit din nou pe pământ spre Cain, şi i-a spus: "Cain, frate slab al trupului meu şi fiu al lui Adam şi Eva, ridică-te şi urmează-mă. Te voi conduce înapoi la părinţii noştri şi la toţi fraţii şi surorile noastre, unde vei găsi din belşug ceea ce-ţi este de trebuinţă; îţi vei potoli astfel foamea şi setea.

20. Dar odată ce te-ai săturat şi ți-ai stins setea, aminteşte-ți de Dumnezeu, de iubirea şi de grația Lui plină de compasiune. Aminteşte-ți că cel dintâi este cel din urmă şi cel din urmă este cel dintâi.

21. Iar acum, urmează-mă în linişte şi umilință. Lasă întreaga ta tărie să cunoască liniştea, şi întreaga ta putere – umilința. Astfel, vei găsi şi tu grație înaintea Aceluia a cărui infinită iubire nu are hotare în eternitate".

Capitolul 16

SARCINA DOMNULUI PENTRU ABEL

1. Şi iată, ei au plecat împreună din locul în care stătuse Cain, între apus şi miazănoapte, către copacul înalt sub care se odihneau părinții şi frații lui, între răsărit şi miazăzi. Aceştia erau încă la pământ, plângând şi jeluindu-se.

2. Când au ajuns la ei, Abel i-a spus lui Cain: "Iată belşugul de fructe ale căinței şi durerii. Apleacă crengile lui, satură-ți foamea şi potoleşte-ți setea".

3. Iar Cain a făcut bucuros ceea ce fratele lui, prin Mine, l-a sfătuit să facă, şi atunci a început să plângă în hohote şi să se vaite cu voce tare, iar din ochii lui lacrimile de remuşcare curgeau şiroaie.

4. Iubirii eterne i-a plăcut căința lui, şi Ea a vorbit prin gura îngerului către piosul Abel. Acesta, la rândul lui, se îneca în lacrimi de compasiune pentru fratele său, ceea ce de asemenea îi era pe plac Iubirii eterne. Ea i-a spus:

5. "Abel, fiu binecuvântat al iubirii, mergi la Adam şi la Eva, părinții trupului tău, mângâie-i şi arată-le copacul vieții, pe care l-am binecuvântat pentru voi toți spre a fi hrană trupurilor voastre, şi de asemenea, spre a vă întări în iubire.

6. Şi spune-i lui Adam că el poate, fiind acum din nou întărit, să-şi mângâie copiii şi să le dea pâine din copacul vieții, spre a-şi întări şi ei trupurile şi iubirea. Spune-i, de asemenea, Evei să meargă la Cain, să-l mângâie şi să-l aducă în fața lui Adam. Iar Adam să prindă cu mâna lui stângă mâna dreaptă a fratelui tău, să-şi pună mâna dreaptă pe creştetul lui, să sufle asupra lui de trei ori şi să-l ridice de la pământ de şapte ori. Atunci Cain va fi capabil să primească treptat binecuvântarea Mea, după câtă credință va avea.

7. Iar tu, Abel, ia sabia în mâna dreaptă şi urmează-Mă mai departe de acest loc. Vei întâlni spre răsărit un munte înalt, în plin deşert. În el vei găsi o scobitură în care îți vei înfige sabia, mai întâi cu mânerul, vârful fiind orientat către soare, iar cele două tăişuri de foc fiind unul către miazăzi, iar celălalt spre miazănoapte.

8. Apoi îngenunchează şi adu-i mulțumiri lui Dumnezeu, până ce flacăra sabiei se va stinge, iar ea se va preschimba într-o tufă de mărăcini, cu boabe albe şi roşii. Culege de pe acest arbust trei boabe albe şi şapte boabe roşii, şi întoarce-te la familia ta. După ce au trecut patruzeci de zile de când te-ai întors, ridică-Mi un altar sacrificial, aşa cum ai avut când erai în Paradis. Pune pe acel altar legături de grâne şi fructe şi aprinde-le cu focul iubirii, pe care Eu ți-l voi trimite de sus sub forma unui fulger de lumină.

9. După ce ai făcut aceasta, ia lut în mâinile tale, frământă-l bine şi fă din el un vas mai larg în partea de sus şi îngust către bază, aşa cum este inima ta. Umple vasul acesta cu apă curată şi pune-l pe inima lui Iehova, deasupra flăcării sacrificiale a iubirii. Când apa va fi fierbinte şi va începe să fiarbă, aruncă în vas cele trei boabe albe. După scurt timp, aruncă şi cele şapte boabe roşii. Când vei vedea că toate boabele s-au înmuiat, ia vasul de pe foc, şi, cu mâna dreaptă, ia boabele în aceeaşi ordine în care au fost puse în vas. Trece-le pe urmă în mâna stângă, lasă-le să se răcească şi apoi mănâncă-le. Ia vasul cu apa în care ai fiert boabele, varsă apa pe inima lui Iehova, şi du vasul gol tatălui trupului tău.

10. Boabele acestea te vor face tare întru înțelepciune şi iubire, iar apa va domoli focul iubirii. Vasul trebuie să fie un simbol pentru Adam şi pentru toți urmaşii lui al felului în care trebuie să arate inimile lor: în ele să se pregătească fructele dreptății, fierbând în apa compasiunii, la focul iubirii, pentru a fi hrană pentru copiii iubirii binecuvântate, care astfel vor deveni liberi să primească spiritul sacru al lui Dumnezeu.

11. Iar acum mergi şi fă întocmai ceea ce Eu, Iubirea eternă, te-am învăţat să faci. După ce toate acestea se vor fi împlinit, îţi voi vorbi din nou prin îngerul Meu, care este gura iubirii şi înţelepciunii Tatălui preasfânt. Mergi şi fă precum ţi-am spus!”

12. Iar Abel a făcut aşa cum i se poruncise şi a plecat dintre ai săi, după ce mai înainte a primit binecuvântarea tatălui trupului lui, spre a-Mi împlini voia, revelată în secret inimii lui.

13. Adam l-a îmbrăţişat plângând, Eva l-a strâns cu putere lângă inima ei, şi toţi fraţii şi surorile lui i-au strâns cu căldură mâinile înainte de această scurtă despărţire, pentru a-L sluji pe Iehova. Cain, de asemenea, i-a strâns mâna şi s-a plecat adânc în faţa lui. Apoi Abel a plecat, binecuvântat de toţi ai lui şi de Dumnezeu din cer, şi însoţit de îngerul Domnului.

Capitolul 17

NOUL SERVICIU DIVIN ŞI REGULI DE VIAŢĂ

1. Şi după ce a împlinit conştiincios Cuvântul Domnului, Abel s-a reîntors la familia lui, care l-a aşteptat îndelung. Acolo el a îndeplinit, de asemenea, jertfa cerută de Iubirea eternă, şi i-a dat vasul gol lui Adam, aşa cum i se poruncise. Apoi Iubirea eternă i-a vorbit din nou prin gura îngerului:

2. “Abel, tu, cel mai ascultător fiu al iubirii Mele binecuvântate şi plină de compasiune, te fac acum preot şi învăţător al tuturor fraţilor şi surorilor tale, şi mângâietor al părinţilor tăi. În fiecare zi de Sabat, dimineaţa, când răsare soarele, vei aduce o ofrandă, formată din cele mai bune şi mai curate fructe, despre care îţi voi da mai târziu instrucţiuni precise. Iar seara, când soarele apune, le vei aprinde cu focul iubirii. Îţi voi arăta cum acesta stă ascuns în piatră, în mod natural, şi cum poate fi el întotdeauna obţinut de acolo. Şi nu-ţi vei acoperi capul de la miezul nopţii al acelei zile până la miezul nopţii al zilei următoare, pentru ca astfel, creştetul capului să-ţi rămână liber pentru a primi graţia Mea. Dar fraţii tăi îşi vor descoperi capetele numai dimineaţa, iar apoi din nou seara. Iar surorile trupului tău îşi vor ţine feţele acoperite pe parcursul întregii zile sfinte. Numai Eva va avea permisiunea, în miezul zilei, să privească de trei ori spre altarul lui Dumnezeu.

3. Adam nu-şi va acoperi niciodată capul, în întreaga lui viaţă, ca semn al faptului că el este tatăl trupului tău, şi pentru ca tu să-l recunoşti în orice moment şi să-i arăţi iubire şi respect.

4. Vai de acela care îndrăzneşte vreodată să se opună tatălui său! Asupra lui voi îndrepta privirea Mea mânioasă, căci capul tatălui său este precum sfinţenia lui Dumnezeu. Oricine poate primi iertarea păcatelor dacă simte căinţă în inima lui, dar niciodată nu-l voi ierta pe acela care aduce în vreun fel insulte sfinţeniei Mele. Acela va fi cuprins de focul nestins care va devora fiecare lacrimă a sa şi care îl va distruge pentru totdeauna.

5. Iar pe acela care-şi va insulta mama şi se va opune iubirii ei, Eu nu îl voi vedea atunci când se va afla în suferinţă. Căci mama este precum iubirea dinlăuntrul Meu, şi cine îndrăzneşte să-i arate dispreţ, va avea viaţă grea şi va călători pe căile fierbinţi ale lui Iehova.

6. De asemenea, fratele care luptă contra fratelui va pierde graţia Mea, iar compasiunea Mea va rămâne departe de el. Şi inima Mea va fi împotriva aceluia care-şi dispreţuieşte sora.

7. Căci fraţii tăi sunt totodată fraţii iubirii Mele, iar surorile tale sunt mereu binevenite în iubirea Mea.

8. Aşa că cinsteşte-i pe tatăl tău şi pe mama ta, şi fii credincios fiecăruia în iubire, căci astfel tu respecţi numele lui Iehova şi iubeşti Iubirea Mea. Lasă-te călăuzit de întreita lumină a marii sfinţenii a Spiritului Meu, în ziua Mea sacră, spre a dobândi înşeptita înţelepciune pentru cele şase zile de lucru ale iubirii, şi pentru ca faptele tale să fie drepte în faţa ochilor Mei.

9. Tu, Abel, îi vei învăţa de asemenea pe fraţii tăi diferite deprinderi, pentru fiecare în parte câte una, spre a-şi servi unul altuia în iubire, şi a se sfătui împreună în multe domenii ale cunoaşterii.

10. Le vei învăța pe surorile tale cum să facă fire din iarba pământului şi cum să țească din ele pânză, din care vor face apoi veşminte pentru frații lor şi pentru ele.

11. Lui Adam, Evei şi ție, vă voi da Eu veşminte din cer, fiecare într-o altă culoare: ale lui Adam vor fi albe, ale Evei roşii, iar ale tale vor fi albastre cu dungi galbene. Nimeni altcineva nu va avea voie să folosească aceste culori în alcătuirea propriilor veşminte, care vor fi în toate celelalte culori. Totuşi, şi dintre celelalte culori, negrul nu este permis. De asemenea, nu sunt permise despicăturile hainelor, cu excepția cazului când cineva care a păcătuit îşi sfâşie hainele în căința lui, se mânjeşte cu cărbune şi îşi pune cenuşă pe cap, ca semn că este un păcătos în fața Mea, care şi-a rupt veşmântul protector de grație, s-a mânjit pe sine cu murdăria nesupunerii, iar moartea pluteşte deasupra lui.

12. Cain o va dori de soție pe cea mai frumoasă dintre surorile voastre, numită 'Ahar', sau 'frumusețea Evei'. El va merge cu soția lui în câmpie, va face brazde în pământ cu o unealtă pe care o va găsi acolo, pregătită pentru el. În brazde va semăna grăunțe pe care le va găsi din abundență în acel loc, şi va obține roade pe care le va numi 'grâu'. Când grâul se va coace, adică atunci când spicele capătă culoare brună, el va separa cu grijă boabele de pleavă, le va măcina între pietre, făina o va amesteca cu o cantitate potrivită de apă şi va frământa un aluat. Acel aluat îl va pune la soare pe o piatră întinsă, îl va lăsa să se coacă la dogoarea soarelui a treia parte dintr-o zi, apoi îl va lua şi îi va da numele de 'pâine'. Pâinea astfel obținută o va rupe în două, îi va mulțumi lui Dumnezeu şi o va mânca împreună cu soția lui, Ahar.

13. Iar când va strânge recolta de pe câmp, el îmi va dărui Mie primele zece legături.

14. Dacă-Mi va rămâne mereu credincios, Îmi va plăcea jertfa lui şi o voi primi la Mine ca pe o jertfă a pământului. Dar dacă Mă va uita, nu o voi primi şi nu-i voi permite să se înalțe spre cer, ci o voi lăsa să rămână pe pământ, la picioarele lui.

15. Aşa va trăi el şi se va înmulți, după felul lui. Însă înainte de a face aceasta, va trebui să-Mi ofere inima lui de trei ori şi pe a lui Ahar de şapte ori. Dacă nu va proceda aşa, va cădea în necredință. Va deveni un om rău, iar şarpele va învia în el şi va continua să trăiască apoi prin toate fiicele lui, care vor fi foarte frumoase pe dinafară, dar dezgustătoare pe dinăuntru. Şi ele îi vor corupe pe toți fiii lui şi vor otrăvi cu veninul lor copiii iubirii Mele, pe care îi vor îndepărta de Mine.

16. Iar într-o zi, Eu voi şterge de pe fața Pământului seminția sa. Spune-i toate acestea, să-i fie foarte limpede ce are de făcut şi să-şi aducă aminte de numele Meu preasfânt, Iehova, şi de ziua Mea sacră, ziua de Sabat.

17. Ție, piosul Meu Abel, îți voi dărui o turmă de animale blânde, şi tu le vei conduce la păscut. Iar numele pe care îl vei da lor va fi un nume potrivit. Când le vei chema pe nume, ele te vor recunoaşte ca pe păstorul lor şi vor urma glasul tău pretutindeni.

18. În viitor, jertfa ta nu va mai consta din fructe, aşa cum a fost după ce te-ai întors de pe muntele lui Iehova, ci tu vei sacrifica primul născut al turmei tale, care este cel mai bun şi mai curat dintre fructe, aşa cum deja ți s-a spus mai dinainte.

19. Mai întâi vei aşeza pe altar lemne uscate, apoi vei pune jertfa ta de sânge deasupra lemnelor, apoi îmi vei aduce mulțumiri, şi după aceea vei aprinde rugul, aşa cum ți-am arătat mai demult, cu focul pe care îl vei scoate din piatră.

20. Ca semn că jertfa ta îmi este pe plac, fumul se va înălța mereu direct către cer, ca şi când ar fi absorbit în înalt cu mare repeziciune. Cenuşa care va rămâne, să o acoperi cu o piatră şi s-o laşi pe altar timp de trei zile. În a treia zi, tu vei merge acolo, vei da la o parte piatra de deasupra cenuşei şi o pasăre frumoasă, cu aripi strălucitoare se va ridica din cenuşă şi va zbura la cer. Apoi va porni un vânt care va împrăştia cenuşa în toate zările, pregătind viitoarea înviere a întregii ființe. Această înviere va fi lucrarea iubirii adevărate prin înțelepciunea Sfântului Duh, dăruit copiilor Mei în Marile Timpuri, precum şi tuturor străinilor care vor fi însetați după Acesta.

21. Hrana voastră o veți mânca împreună, dimineața, la prânz şi seara, dar întotdeauna cu cumpătare şi cu teamă de Dumnezeu, şi numai aducându-i Lui mulțumiri, înainte şi după masă, astfel ca hrana să vă fie binecuvântată şi să nu aducă moartea în voi.

22. Acela care nu va face aşa, se va confrunta curând cu urmările rele ale faptelor sale. Pe cel care va uita de trei ori să îşi consacre hrana, îl voi pedepsi cu

somnolență, iar cel care va uita de obicei să își facă consacrarea, din pură indolență, va crește mare ca un bou, gras ca un porc și prost ca un măgar, iar copiii lui vor râde de el și îl vor batjocori pentru înfățișarea lui dezgustătoare. Și de va dori să devină din nou la fel cu ceilalți, care au ascultat această poruncă, el va trebui să postească îndelung și să mănânce pâine uscată.

23. Dar acela care nu va face de obicei consacrarea din cauza nesupunerii încăpățânate și va disprețui această poruncă ușoară a Mea, dăruită prin iubirea Mea pentru voi, va fi copleșit de foamea senzualității și a desfrâului, și el va cădea cu mare ușurință în păcat și apoi în moarte. Acela va avea de purtat o grea bătălie împotriva puternicului șarpe care a sedus-o pe Eva, iar Eu nu Mă voi uita către el până ce nu își va fi învins poftele cărnii, prin mare căință.

24. Dimineața veți mânca fructe din copaci; la prânz veți mânca fructul pomului vieții, iar seara veți bea lapte amestecat cu mierea pe care v-o voi dărui mai târziu. Aceasta va fi găsită pe crengile copacilor, unde o vor depune niște creaturi micuțe ale aerului, pe care voi să le numiți 'celii' (în zilele noastre 'albine'). Numele de 'celie' înseamnă 'grija pe care v-o poartă cerul'. Cu trei zile înainte de Sabat, veți sacrifica un miel, îl veți curăța de sânge, îl veți frige în timpul zilei la focul pe care îl veți scoate din piatră, și seara veți mânca bucuroși carnea lui.

25. Cain și soția lui, Ahar, vor veni de asemenea să mănânce cu voi toți carnea mielului. Dar în celelalte zile, el va rămâne în câmp și va mânca pâinea lui și fructe.

26. Acum tu știi tot ce vă este necesar ca să trăiți. Iar când peste pământ se va lăsa iarna, vă voi dărui de sus veșminte din piele de oaie pentru Adam, pentru Eva și pentru tine. Iar pieile mieilor sacrificați pentru masa de seară vor fi strânse de către frații tăi, ei le vor usca la soare și își vor acoperi trupurile cu ele în anotimpul rece, confecționându-și haine după modelul pe care Eu ți-l voi arăta ție. Când hainele se vor murdări, ei le vor spăla de șapte ori în apă curată, astfel ca ele să fie mereu proaspete și curate, bune tot timpul pentru a fi îmbrăcate".

Capitolul 18

JERTFA LUI CAIN ȘI ABEL

1. Apoi îngerul a pășit spre Abel, i-a dat un sărut frățesc și i-a sfătuit din nou pe toți, și în special pe Cain, să respecte întocmai poruncile pe care le primiseră, pentru ca într-o bună zi să fie vrednici să dobândească întreaga libertate, putere și tărie, care reprezintă marea grație a Iubirii cea plină de compasiune. În acest fel, ei ar fi transformat șarpele în însăși imaginea Iubirii, ar fi dobândit fructele binecuvântării, și niciodată mânia Divinității nu s-ar mai fi manifestat.

2. Iar acum, scribul Meu prostănac, slujitorul Meu cel atât de leneș, ascultă cu amândouă urechile ce s-a întâmplat mai departe. Au mers cu toții la locurile menite și au făcut precum li s-a poruncit de către iubirea supremă dinlăuntrul Meu. Timp de zece rotații complete ale Pământului în jurul Soarelui, ei au trăit respectând întru totul rânduiala bună pe care au primit-o.

3. Dar iată, într-o bună zi, soarele ardea atât de tare deasupra capetelor lor, încât Cain, iritat de fierbințeala insuportabilă și cu totul neobișnuită, a blestemat soarele. Copiii ceilalți erau însă răbdători, se scăldau în apa proaspătă pentru a se revigora, beau apă pentru a-și potoli setea și-L lăudau pe Dumnezeu că în marea Lui compasiune, revărsată prin Iubirea eternă, le-a lăsat iazul în care să se răcorească pe o asemenea vreme potrivnică.

4. Mai departe de coliba pe care și-o construise Cain cu mare îndemânare din trunchiuri de copac și o acoperise cu paie de grâu, curgea un pârâu pe care Eu l-am scos la lumină din adâncul munților, asemănători cu munții de pe lună, care se îndrepta către mijlocul acelei întinse regiuni, numită Ahala (sau 'leagănul copiilor slăbiciunii și al urmașilor lui Adam', pământ străvechi care astăzi este numit 'Africa').

5. Și iată, Cain nu a vrut să se scalde în apă, el s-a lăsat toropit de căldura mare, s-a lenevit și nu a știut ce să facă spre a se simți mai bine. Nici nu s-a întors către Mine să Mă întrebe, nici nu s-a dus la fratele lui, Abel.

6. Şi a venit din nou ziua de Sabat, şi de asemenea, vremea să aducă jertfă lui Dumnezeu. Găsind lucrul acesta foarte plictisitor din cauza lenei şi a căldurii insuportabile, Cain a adus ca jertfă zece legături fără spice, mai întâi pentru că i s-a părut lucru mare să care legăturile pline până la altar pe aşa o căldură, şi apoi, pentru că a considerat că dacă tot vor fi arse, ar fi o pierdere să dea focului grâul cu care el ar fi făcut de trei ori pâine pentru copiii lui şi pentru el însuşi. Şi astfel, cu asemenea gânduri rele, a pus paiele goale pe altar şi le-a dat foc, dar fumul nu se ridica la cer, ci se împrăştia pe pământ, iar Cain a devenit şi mai supărat în inima lui.

7. În acelaşi timp, piosul Abel îşi ardea jertfa în fața ochilor lui Dumnezeu şi spunea, adânc mişcat: "O, Tu, bunule şi preasfinte Părinte, care priveşti cu atâta duioşie spre mine, biată făptură slabă, din imensa tărie a iubirii Tale, prin ochiul măreț al soarelui Tău! Deşi marea Ta iubire pentru mine îmi arde pielea, în căldura iubirii Tale nemărginite pentru noi, păcătoşii, inima mea tresaltă adânc mişcată de dorul tău!

8. Ah, cândva, era mânia Ta care pârjolea pământul, o, Iehova, dar acum este iubirea Ta arzătoare, o, Părinte preasfânt!

9. Cât de dulce îmi pare dogoarea focului vieții dinlăuntrul Tău! Este şcoala sfântă în care mă voi pregăti să primesc viața cea mai pură cu putință, care nu este alta decât cea dobândită prin cunoaşterea Ta. O, cât de infinit de bun trebuie să fii Tu, Tată preasfânt, dacă încă ne mai îngădui pe pământ, pentru a simți măreția de necuprins a grației şi puterii Tale!

10. Focul acesta, pe care slaba mea iubire l-a aprins pentru Tine, este atât de rece în comparație cu focul Tău! Şi este atât de mic şi de întunecat față de cel de a cărui dogoare noi suntem nevrednici atunci când ea se coboară asupra noastră din îndepărtatul Soare, care nu este totuşi decât o mică picătură în nemărginitul ocean al compasiunii Tale infinite!

11. De aceea, te rog, acceptă cu bunăvoință această mică jertfă, în numele nostru al tuturor, ca zălog al iubirii arzătoare pentru Tine, cel mai bun şi mai sfânt Părinte, şi păstrează mereu iubirea Ta intensă pentru noi, pe care cu atâta dărnicie o reverşi asupra noastră prin Soarele Tău. Amin!

12. Căci a Ta este întreaga tărie şi putere asupra a toate câte există pe Pământ. Şi numai Tu singur eşti vrednic să primeşti toată prețuirea, onoarea şi gloria pe care Ți-o oferim noi, care prin marea Ta grație plină de compasiune, avem permisiunea să ne numim copiii Tăi binecuvântați. *Amin!*"

Capitolul 19

CAIN ÎL UCIDE PE ABEL

1. Şi iată ce s-a mai întâmplat în continuare! Altarul lui Abel nu era departe de cel al lui Cain, distanța dintre ele era în jur de şapte ori câte zece paşi. Altarul lui Abel era la răsărit, iar cel al lui Cain la apus.

2. Şi iată, atunci când Cain a văzut că fumul de la altarul lui Abel se ridică la cer, în timp ce fumul de la altarul lui se risipeşte pe pământ, s-a mâniat în inima lui. Dar şi-a stăpânit mânia şi Abel nu a văzut nimic schimbat pe fața lui atunci când a început să se roage lui Dumnezeu pentru el.

3. Abel nu şi-a dat seama de înşelăciunea fratelui său, însă Domnul, auzindu-i rugăciunea, ca răspuns la pioasele sale cereri, i-a vorbit astfel lui Cain:

4. "Cain, de ce Mi-ai devenit necredincios şi ai îngăduit inimii tale să cunoască mânia? Şi de ce ascunzi simțămintele tale şi faci ca mincinoşi să-ți fie ochii? Tu nutreşti gânduri rele pentru Abel! Este aşa sau nu? Tăgăduieşte dacă poți!

5. Te-am auzit blestemându-Mi soarele şi am văzut paiele goale care te-ai gândit că sunt destul de bune pentru Mine, în lenea şi lăcomia ta. Te-am mai văzut, de asemenea, de multe ori comițând păcat trupesc, căci atunci când te-ai culcat cu soția ta ți-a fost lene să faci precum ți s-a poruncit. Spune-Mi, este sau nu este aşa?

6. Iar Eu te-am urmărit liniştit şi nu am permis mâinii Mele drepte să te pedepsească, strivindu-te sub lovitura ei, şi nici nu M-am mâniat în sfințenia Mea. Dar ia

seama la vorbele Mele şi fă ca pioşenia să revină în inima ta, pentru că altfel Eu îmi voi întoarce faţa de la tine şi nu-ţi voi mai primi jertfa. Căci de vei continua să tăinuieşti în tine răutatea, la uşa ta va bate în curând păcatul şi el te va stăpâni, pe tine şi pe copiii tăi, dându-vă sclavi morţii.

7. Chiar din această clipă, nu mai îngădui păcatului să te conducă, ci luptă-te viguros cu ispita, biruieşte-o şi redevino liber, propriul stăpân al voinţei tale. Căci de nu vei face aşa, voinţa ta va fi rea, fiindcă ea nu vine de la Mine, ci din tine vine".

8. Iar Cain s-a lăsat la pământ, hotărât să se căiască, numai că atunci când şi-a plecat ochii, a dat cu ochii de un şarpe chiar la picioarele sale şi s-a speriat atât de tare încât numaidecât a sărit în picioare, gata s-o rupă la fugă la fratele lui, Abel. Dar şarpele i s-a încolăcit în jurul picioarelor şi el n-a mai putut să se mişte.

9. Şarpele a ridicat capul, a deschis gura şi a început să vorbească, minţindu-l pe Cain: "De ce vrei să fugi de mine? Ce ţi-am făcut eu? Uită-te la mine, sunt o fiinţă vie ca şi tine, dar din nefericire eu trebuie să mă târăsc pe pământ, în această formă mizerabilă. Salvează-mă şi atunci vei vedea că sunt la fel ca tine şi chiar mai frumos la înfăţişare decât însăşi soţia ta, Ahar; iar tu vei deveni atunci asemeni lui Dumnezeu, puternic şi stăpân a tot ceea ce există pe acest pământ".

10. Cain i-a răspuns: "Minţi. Atunci când te-am găsit în iarbă şi când tu m-ai îndemnat să te tai bucăţi şi să te mănânc, m-ai înşelat. Cum aş putea să mai cred vreodată vorbele tale? Atunci eu am suferit mult din cauza ta, dar bine cel puţin că am devenit conştient de falsitatea ta şi că nu mă mai încred în tine. Şi apoi, nu ai auzit cuvintele pe care Iehova le-a rostit din înalt?

11. În fine, dacă o fi măcar o fărâmă de adevăr în tine, de bună seamă că voi fi capabil să-mi dau seama de lucrul acesta. Convinge-mă că nu eşti un mare mincinos şi atunci voi crede în tine şi voi face precum doreşti!"

12. Şarpelui atât i-a trebuit. A început să vorbească din nou, spunându-i: "Uite, tot răul se întâmplă numai şi numai din cauza fratelui tău, Abel. El vrea să obţină cu forţa dreptul de a conduce, jefuindu-te pe tine, căci acest drept îţi aparţine prin naştere, tu fiind primul născut. Toate uneltirile lui viclene care au indus în eroare până şi Divinitatea, pretinzându-se pline de pioşenie, au în realitate drept scop obţinerea dreptului de a conduce totul în lume şi de a te sfida şi a te zdrobi pe tine. Căci din ziua în care m-ai găsit în iarbă şi eu te-am sfătuit ce să faci, tu ai putea deveni domn peste tot ce există, iar vicleanul tău frate, ştiind aceasta, a venit la tine imediat spunând că vrea să te ajute şi mimând dragostea frăţească. Într-adevăr, el te-a ajutat, dar nu ca să obţii tronul care ţi se cuvine de drept, ci ca să aluneci în mizerie şi în totala nimicnicie a fiinţei tale exaltate. Aceasta dealtfel ai fi putut să o simţi deja cu mult timp în urmă.

13. Uită-te, Abel s-a dovedit invidios până şi în neînsemnatul fapt că Domnul a acceptat şi jertfa ta, nu doar pe a lui. Prin trucuri infame, numai de el ştiute, a reuşit să influenţeze voinţa, de altfel slabă, a lui Iehova, astfel încât jertfa ta să fie respinsă, şi în plus, să fii aspru mustrat.

14. Şi uită-te apoi cât de dezamăgit a fost Abel că Domnul s-a mulţumit doar să te certe, în loc să te distrugă imediat, cum ar fi vrut el; de aceea se trudeşte el acum să înalţe rugăciuni mincinoase către Domnul, prin care încearcă să-L convingă să facă ceea ce nu a făcut mai demult cu tine.

15. În marea lui viclenie, Abel vrea ca prin linguşeli infame să-L orbească pe Dumnezeu şi să-L convingă să-i transfere lui întreaga Sa putere, pentru ca apoi el, Abel, să-L detroneze. Atunci, Dumnezeu se va târî neputincios pe Pământ, în timp ce Abel va împărăţi lumea de pe tronul lui Iehova, pentru totdeauna.

16. Aşa că acţionează chiar acum, căci este ultima dată când mai pot să-ţi dau ajutorul necesar spre a-L salva pe Dumnezeu şi pe tine însuţi. Du-te iute la Abel şi spune-i cuvinte mieroase care să-l facă să te urmeze de bună voie. Odată ajuns aici, eu îi voi înlănţui mâinile şi picioarele, iar tu vei lua o piatră şi-l vei lovi cu putere în cap. Aceasta îl va trimite în moartea cu care te ameninţa pe tine Iehova. Şi în acest fel, tu vei evita moartea, care altfel s-ar fi abătut în mod sigur asupra ta, şi vei deschide ochii iubirii oarbe a lui Dumnezeu, făcându-L să te numească domn al Pământului şi supunându-ţi ţie păcatul".

17. În slăbiciunea inimii lui, Cain s-a lăsat convins de şarpe şi a dat fuga la Abel spunându-i: "Frate, frate, vino cu mine şi scapă-mă de şarpe, căci din nou vrea să mă distrugă!"

18. Iar Abel i-a răspuns: “Ceea ce tu crezi că s-ar putea întâmpla, s-a şi întâmplat deja. Totuşi, ce-mi ceri tu să fac din depravarea inimii tale, eu am să fac din iubire. Moartea pe care ai de gând să mi-o dai va veni asupra ta, şi sângele pe care mi-l va suge pământul va striga apoi din pământ către Dumnezeu şi va cădea asupra ta şi asupra copiilor tăi. Iar piatra cu care tu îţi vei ucide fratele, va deveni piatra de încercare de care toţi copiii tăi se vor lovi. Şarpele va otrăvi tot sângele de pe pământ şi copiii binecuvântaţi vor cere sângele tău ca răzbunare. Apoi, un mare întuneric se va lăsa peste voi şi nimeni nu va mai înţelege cuvântul fratelui său, aşa cum tu nu îl mai înţelegi acum pe al meu. În marea ta slăbiciune, i-ai permis şarpelui să te orbească. Acesta a fost, este şi va fi întotdeauna adevăratul blestem al dreptăţii lui Dumnezeu.

19. Iată prin urmare că, de vreme ce Domnul mi-a dezvăluit planurile tale diabolice secrete şi mi-a făcut cunoscută marea ta răutate, eu sunt pe deplin conştient de ceea ce vrei tu să faci cu mine, şi vei face, precum şi de motivele pentru ca acest lucru să se petreacă.

20. O, tu, a cărui orbire va continua să existe până la sfârşitul tuturor timpurilor, ia-mă, sunt o victimă nevinovată. Fă cu mine ceea ce ticăloşenia ta te învaţă să faci. Şarpele tău se va dovedi mereu un mare înşelător, iar tu vei afla pe propria piele cine dintre noi a fost cel înşelat.

21. Insulta pe care i-ai adus-o Domnului te-a făcut să-ţi pierzi libertatea. Când planul tău ticălos va fi dus la îndeplinire, ochii şi urechile tale se vor deschide pentru a vedea cum Domnul mă va primi ca pe o jertfă plăcută Lui, culeasă din mâinile tale, căci atunci nu va mai fi nimic de dăruit în tine decât numai moartea cu care îţi vei jertfi propriul frate.

22. Iată, eu am deplină putere asupra ta şi aş putea cu uşurinţă să te distrug, precum voi face să dispară muntele de colo.

23. Îl voi chema la mine şi-i voi spune: ‘Eu sunt Abel, fiul binecuvântat de Dumnezeu, înzestrat cu tăria şi puterea Spiritului Sfânt. Dispari, du-te în nefiinţă, pentru ca fratele meu, Cain, să înţeleagă cât de mare este minciuna în care trăieşte!’

24. Şi uite, frate Cain, că muntele cel uriaş a dispărut în nefiinţă, prin puterea spiritului iubirii dinlăuntrul meu. Mi-ar fi la fel de uşor să te distrug pe tine! Dar ca să-ţi dovedesc că Dumnezeu nu are nici o slăbiciune, am să te urmez de bună voie, precum merge mielul la tăiere”.

25. Atunci, Cain şi-a luat cu gingăşie fratele de braţ şi i-a spus: “Ce crezi tu despre mine, frate! Eu îţi cer ajutorul şi tu nici una, nici alta, mă învinuieşti că vreau să te omor. Vino, urmează-mă în poieniţa unde şarpele te aşteaptă şi distruge-l, aşa cum ai făcut şi cu muntele. Apoi eliberează-mă şi dovedeşte că acuzaţiile pe care ţi le aduce şarpele sunt deşarte!”

26. Însă Abel i-a răspuns: “Ce diferenţă este între tine şi şarpe? – Crezi, în orbirea ta, că şi eu, ca şi tine, sunt un ucigaş de frate? – Te urmez şi voi muri pentru viaţă, în timp ce tu vei trăi pentru moarte!”

27. Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Abel pentru Cain; nici un sunet nu a mai ieşit apoi de pe buzele lui, şi el l-a urmat pe Cain de bunăvoie.

28. Când au ajuns în poieniţa în care şarpele îi aştepta, răutatea lui Cain, în forma şarpelui, s-a încolăcit în jurul picioarelor şi mâinilor lui Abel, trântindu-l la pământ. Cain a luat o piatră grea şi i-a zdrobit capul lui Abel, făcând ca sângele lui să ude pământul peste tot în jurul lui.

29. Apoi şarpele s-a desprins de pe picioarele lui Abel, a luat piatra în fălci, a dus-o la uşa lui Cain şi s-a ascuns în nisip, în dosul unor mărăcini.

Capitolul 20

BLESTEMAREA ŞI ALUNGAREA LUI CAIN

1. Şi iată, din toate părţile s-au adunat nori grei deasupra capului lui Cain şi fulgere cumplite au strălucit pe cer, însoţite de tunete puternice. A început o furtună năprasnică, cu vânt şi grindină, care a distrus complet câmpurile încărcate cu roade. Aceea

a fost prima grindină care a căzut din cer, şi ea a fost semnul Iubirii fără compasiune a Divinităţii, care fusese ofensată a doua oară prin crima lui Cain asupra fratelui său, Abel.

2. Hainul Cain a fugit la coliba lui, unde şi-a găsit soţia tremurând, căzută pe jos, şi pe câţiva dintre copiii săi nebinecuvântaţi zăcând fără simţire lângă ea. La vederea lor, Cain s-a cutremurat şi a blestemat şarpele. Dând să iasă din colibă, s-a împiedicat de piatra pe care fugarul şarpe a pus-o în faţa uşii. El a alunecat pe piatră şi a căzut la pământ, blestemând încă o dată răutatea de neimaginat a şarpelui, precum şi piatra ucigaşă.

3. După ce s-a ridicat din nou, rănit în urma căzăturii, s-a dus la un pârâu din apropiere, cu gând să găsească şarpele şi să-l ucidă.

4. Ajuns pe malul apei, a văzut un monstru îngrozitor care se îndrepta înotând către el. Era lung de 66 de yarzi şi lat de 7 yarzi, avea 10 capete, şi din fiecare cap îi creşteau câte 10 coarne, întruchipând o coroană.

5. Când imensul şarpe a ajuns suficient de aproape de Cain, el i-a vorbit cu toate cele 10 guri în acelaşi timp, spunându-i: "Ei bine, puternice Cain, ucigaş al fratelui tău, dacă te simţi în stare să te pui cu mine, poţi să-ţi începi chiar acum munca de distrugere.

6. Atunci când eram slab şi m-ai găsit în iarbă, ai putut să mă tai bucăţi, să-mi mănânci carnea şi să-mi bei sângele, dar acum acest lucru cu greu ar mai fi posibil pentru tine, căci din sângele fratelui tău mi-ai pregătit hrana care să mă facă mare şi puternic. Dacă încă mai doreşti să mă distrugi, poţi începe chiar acum, iată-mă, răzbună-te sorbindu-mi sângele! Însă, din păcate pentru tine, ai numai zece degete, şi nu zece mâini – câte ţi-ar trebui ca să-mi poţi prinde toate cele zece capete în acelaşi timp, aşa că oricât de puternic ai fi, celelalte opt capete rămase libere te-ar împunge cu coarnele lor şi te-ar devora cu cele opt perechi de fălci când ai încerca să mă ucizi".

7. Când a auzit aceasta, Cain s-a speriat teribil şi s-a ascuns din faţa şarpelui. El şi-a dat seama că şarpele l-a înşelat şi de această dată şi iarăşi l-a blestemat. Şi se gândea: "Acum că fratele meu, Abel, nu mai este, cine oare mă va mai împăca pe mine cu Dumnezeu cel veşnic drept? O, de trei ori blestemat să fii tu, care eşti ucigaşul fratelui meu şi care vrei acum să mă ucizi şi pe mine! O, de-aş şti că ai pieri odată cu mine, de şapte ori m-aş lăsa ucis spre a răzbuna moartea fratelui meu!"

8. Şi iată, şarpele a apărut în faţa lui sub forma unei tinere fete extrem de seducătoare, care i-a vorbit astfel: "Fă aceasta, Cain, şi eu îţi voi devora pe urmă carnea şi-ţi voi bea sângele. Astfel, ne vom amesteca naturile şi ceea ce va rezulta din noi va fi de neînvins şi va conduce de-a pururi întreaga lume".

9. Cain a privit-o pe fată, a văzut cât era de frumoasă şi a spus: "Da, aceasta este forma ta cea adevărată şi totodată forma în care eşti cel mai de temut. Cine te-ar vedea cu cele 10 capete, s-ar înfricoşa şi ar fugi de tine, căci ar vedea grozăvia judecăţii lui Dumnezeu. Dar acela la care ai veni în această formă, ar face totul să te aibă, să te păstreze pentru el şi să te iubească mai mult decât pe Dumnezeu. El ar fi cel mai fericit om din lume dacă l-ai stăpâni cu toate cele zece perechi de mâini ucigaşe ale tale. Oamenii îţi vor înălţa temple şi altare, îţi vor sorbi scuipatul şi-ţi vor mânca murdăria.

10. De nu te-aş văzut sub forma unui monstru cu zece capete, aş fi devenit sclavul tău. Dar când ştiu prea bine cine eşti, te detest cu atât mai mult sub acest chip fermecător, decât sub cel monstruos de mai înainte".

11. Frumoasa fată i-a răspuns: "Dar, Cain, cum poţi să te temi de braţele mele gingaşe, de pieptul meu cel plin?"

12. "O, fii liniştită, nu mă tem deloc", i-a răspuns Cain. "Gingaşele tale braţe sunt colţi de şarpe, plini cu venin, iar pieptul tău voluptos este cloaca unde zace ispita grea cu care şi prin care armele şarpelui vor zdrobi biata mea seminţie! Căci forme asemeni ţie vor face ca gigantul Leviathan să devină cel mai ascultător dintre sclavii tăi".

13. Şarpele-femeie a scăpărat de furie şi întreaga sa făptură a strălucit ca soarele. Apoi a luat forma lui Abel şi iarăşi i-a vorbit lui Cain, ca un frate de astă dată:

14. "Cain, prostănac orb ce eşti, frăţioare, priveşte, acela pe care tu l-ai răpus cu piatra se află acum în faţa ta – transfigurat – şi-ţi întinde mâna să facă pace cu tine. Nu-ţi mai fie teamă de şarpe, căci el este în prezent una cu fiinţa ta. Cine i-a devenit necredincios lui Dumnezeu? Tu sau şarpele? Şarpele a fost acela care s-a împreunat cu soţia ta precum câinii, fără să-şi ofere inima mai întâi, sau tu? Şarpele a blestemat

zăpuşeala zilei şi i-a dăruit – din lene – lui Dumnezeu paiele goale pe altar, sau tu? Spune-mi, şarpele a turbat de mânie şi de invidie pe fratele său sau tu? Nu cumva a fost dintotdeauna şarpele doar o manifestare exterioară a propriei tale slăbiciuni, prin care ai încercat să te convingi că trăieşti o mare durere ucigându-ţi fratele?

15. De ce blestemi acum şarpele, care nu este de fapt decât propria ta făptură, şi cum poţi să-ţi iei fratele iubit drept personificarea lui? Atunci când fratele tău încă se mai afla în corpul fizic şi te-a urmat spre locul unde urma să fie ucis, ademenit de tine că ai avea nevoie să te elibereze de şarpe, nu te-a întrebat el oare dacă tu crezi că ar putea la rândul lui să fie ucigaşul fratelui său?

16. Spune, a fost aşa sau nu? Şi de a fost altfel, atunci da, poţi să blestemi şarpele, dar nu şi pe mine, cel care am venit din ceruri transfigurat în fratele tău, pentru a-ţi oferi ţie, şi numai ţie, un preţios ajutor. Dă-mi mâna ta, care încă mai este mânjită cu sângele fratelui tău, şi eu te voi spăla cu dragostea mea frăţească de marea ta murdărie şi voi face din nou să afli îndurare în faţa lui Dumnezeu".

17. În orbirea lui, Cain s-a lăsat din nou înşelat de Satan şi era cât pe ce să-i ofere acestuia mâna. Dar un fulger puternic a căzut din înaltul cerului între mincinosul şarpe şi Cain. Atunci, presupusul Abel s-a rostogolit la pământ şi a revenit din nou la forma dezgustătoare de şarpe. Cain a început să tremure îngrozit, aşteptând acum judecata inevitabilă a lui Dumnezeu.

18. Atunci, o voce s-a auzit dintre nori: "Cain, unde este fratele tău, Abel? Ce ai făcut cu el?"

19. Văzând şarpele la picioarele sale, pe pământ, Cain a căpătat curaj şi a răspuns: "Dar de ce mă întrebi pe mine, Doamne? Sunt eu păzitorul fratelui meu?"

20. Iar vocea lui Iehova s-a auzit din nou, mai puternică: "Sângele fratelui tău strigă din pământ către Mine! Am văzut ce ai făcut. Unde este Abel, fratele tău?"

21. Cain a spus: "Doamne, păcatul meu este atât de mare încât nu va putea fi niciodată iertat".

22. "Aşa este – i-a răspuns Iehova – de aceea, fii blestemat pe pământul care a înghiţit sângele lui Abel. Atunci când îl vei ara pentru a pune în el sămânţa, el să nu-ţi dea rodul său. Să fii fugar pe pământ, fără acoperiş deasupra capului, ca o sălbăticiune care trăieşte printre mărăcinii câmpului".

23. Auzind aceasta, Cain s-a speriat foarte tare şi a spus cu voce tremurândă: "Doamne, Tu, cel întotdeauna Drept, iată, Tu m-ai îndrumat către aceste câmpuri, iar acum trebuie să fug din faţa Ta şi să fiu pribeag pe pământ. Şi oricine mă va întâlni, mă va ucide. Te implor, Doamne, fii milostiv cu mine, de dragul familiei mele!"

24. Iehova i-a spus: "Nu, nimeni nu-l va ucide pe Cain, iar acela care ar încerca să facă acest lucru, va fi de şapte ori nimicit! Şi pentru ca nimeni să nu ridice mâna supra ta, te voi însemna cu un semn negru, astfel ca nimeni să nu te cunoască şi nici să te ucidă".

25. Cain a plecat împreună cu familia lui departe de Eden, spre pământul nimănui, ţinutul Nod. Edenul era un ţinut foarte frumos, cu coline înverzite, pline cu cele mai bune fructe, iar lui Cain tare i-ar fi plăcut să rămână acolo. Dar, uitându-se mai bine înspre dealuri, el a văzut în toate părţile câte un om cu căutătura duşmănoasă, stând cu piatra în mână şi aşteptându-l să se apropie ca să-l omoare şi să răzbune în acest fel moartea sângeroasă a lui Abel. Această viziune l-a umplut de spaimă, şi a înţeles că nu mai era cu putinţă să rămână acolo.

26. Aşa că a plecat înspre est şi a ajuns într-un târziu într-o vale largă. Acolo a căzut ostenit la pământ şi a dormit fără întrerupere trei zile şi trei nopţi. Apoi, un vânt puternic s-a pornit dinspre munte, a coborât asupra celor ce dormeau, a vuit în câmpia deschisă, iar în final s-a domolit înspre văile ţinutului Nod, care înseamnă "malul arid al mării".

27. Cain s-a trezit şi s-a uitat cu luare aminte înspre munţi. El nu a mai văzut pe nimeni cu piatra în mână, gata să-l ucidă, dar nu ştia încă ce să facă. După un scurt timp, a ridicat mâinile spre cer şi a strigat cât a putut de tare: "O, Doamne, Tu, Cel Drept, dacă vocea mea ajunge la urechile Tale de la o asemenea depărtare, de dragul soţiei şi copiilor mei, priveşte cu bunăvoinţă peste vârfurile acestor munţi la fugarul însemnat de Tine, nevrednic de ochii Tăi preasfinţi, care poartă pentru totdeauna pe frunte semnul întunecat al

păcatului. Fă, Doamne, ca semnul acesta să se şteargă de pe fruntea mea, pentru ca faptele mele din trecut să nu fie recunoscute, căci ele sunt însemnate nu doar pe fruntea mea, ci şi pe mâinile mele şi pe pieptul meu. Eu sunt cel mai mare păcătos al tuturor timpurilor, iar păcatul meu este atât de mare, încât niciodată el nu va putea fi iertat".

28. Şi atunci, un nor a coborât de pe muntele înalt de 77 staturi de om, şi o voce i-a vorbit lui Cain. Era vocea lui Abel, care i-a spus: "Cain, cunoşti această voce?"

29. Iar Cain a răspuns: "O, frate Abel, dacă ai venit să te răzbuni pe mine, ucigaşul tău, fă cu mine ceea ce este drept să faci, dar cruţ-o pe sora ta şi pe copiii ei!"

30. Vocea i-a vorbit din nou: "Cain, acela care comite o crimă este un păcătos, dar acela care răspunde cu rău răului care i s-a făcut, este sclavul păcatului. Cine răsplăteşte binele cu bine, îşi primeşte plata lui, dar după el nu rămâne mai nimic. Cine răsplăteşte înmulţit o faptă bună, este scump fraţilor lui. Şi totuşi, în faţa lui Dumnezeu numai un singur lucru contează, şi anume să răsplăteşti cu bine răul care ţi s-a făcut, să-i binecuvântezi pe cei care te blestemă şi să-ţi dăruieşti viaţa pentru a învinge moartea.

31. Acum este ultima dată când mai vin la tine. Aşa că nu te teme, căci am fost trimis de sus mai întâi pentru a-ţi arăta că Domnul îşi ţine mereu promisiunile, şi în afară de aceasta, pentru a-ţi spune să rămâi pe aceste pământuri, împreună cu familia ta, şi să trăiţi cu toţii din roadele pe care le veţi găsi aici. Află de asemenea că te-am iertat pentru fapta ta ticăloasă, căci eu port înlăuntrul meu marea iubire a Tatălui.

32. Sângele meu va fi spălat de lacrimile pe care le vei vărsa în căinţă, până când semnul de pe fruntea ta se va şterge; iar soţiei şi copiilor tăi să le fii îndrumător, învăţându-i să-L respecte pe Dumnezeu şi să se teamă de El. Şi dacă, făcând aceste lucruri, vei simţi *frica* de Dumnezeu, vei dobândi în cele din urmă dreptul de a trăi, dar ca un om în afara legii; însă de vei simţi *iubirea,* vei dobândi inima puternică a dreptăţii".

Capitolul 21

LEGĂMÂNTUL LUI CAIN CU DUMNEZEU

1. Şi iată, Cain s-a simţit după aceasta vindecat de spaima sa. Norul a dispărut, iar el a vărsat lacrimi amare de căinţă. Apoi a plecat să caute hrană pentru familia sa. A început să se gândească la cât de mult s-a depărtat de Paradis, la felul în care a pierdut iubirea lui Dumnezeu şi a căzut pradă dreptăţii Sale aspre, fiind în faţa judecăţii divine ca pe o muche de cuţit. Şi din ce se gândea, vărsa tot mai multe lacrimi de căinţă şi devenea tot mai conştient de imensa sa vină faţă de Dumnezeu, întrebându-se dacă va mai fi vreodată vrednic să dobândească măcar o mică parte din iubirea pierdută.

2. Cum mergea el şi medita la toate aceste lucruri, a ajuns împreună cu ai săi la o tufă de mure plină cu fructe. Şi pentru că le era tare foame la toţi, s-au repezit la mure să le mănânce.

3. Dar lui Cain i-a trecut imediat un gând prin minte şi le-a spus: "Nevastă, copii, staţi, daţi deoparte această hrană necunoscută, oricât de foame v-ar fi, căci noi nu mai ştim acum dacă ea conţine viaţă sau moarte! Înainte de a o mânca, să îngenunchem şi să ne mărturisim marea noastră vină înaintea lui Dumnezeu. În nimicnicia şi neputinţa noastră, să implorăm binecuvântarea Lui pentru aceste fructe. Iar dacă El ne va da binecuvântarea, din marea Sa compasiune pentru noi, atunci mai întâi să-i mulţumim şi numai după aceea să ne potolim foamea, întru teamă şi umilinţă faţă de El".

4. Şi iată, ei s-au îndepărtat la câţiva paşi de acea tufă de mure şi au făcut precum le-a spus Cain. Plângând, s-au rugat astfel: "O, Tu, Dumnezeule drept, mare şi sfânt, priveşte cu blândeţe la noi, bieţi viermi zvârcolindu-se în ţărâna neputinţei, cum suntem faţă de Tine, Atotputernicul. Atât de mare este vina noastră că nu îndrăznim să ridicăm ochii către sfânta Ta faţă. Priveşte-ne în slăbiciunea noastră şi nu ne lăsa să pierim în păcat.

5. Tufa din faţa noastră este plină cu fructe care par a fi o hrană bună pentru nişte păcătoşi ca noi. Totuşi, ne temem să mâncăm din ele, căci datorită marii noastre ticăloşii, nu mai avem capacitatea de a şti dacă ele conţin moarte sau viaţă.

6. De aceea, te rugăm pe Tine, Cel Drept şi Unic, să ai milă de noi şi să ne spui ce sunt aceste fructe. Îndepărtează veninul şarpelui şi dăruieşte-ne o picătură din binecuvântarea Ta, pentru ca să nu pierim. O, Doamne, Dumnezeule sfânt şi drept, te implorăm, ascultă-ne ruga!”

7. Şi iată, un nor strălucitor, roşu, a coborât de pe munţi în acea vale, s-a oprit deasupra tufei de mure şi din el a căzut un fulger înspăimântător chiar în tufa din care familia lui Cain voia să mănânce fructe. Atunci, un şarpe mare a fugit sâsâind din tufiş şi a pornit cu fălcile căscate înspre Cain, care îngheţase de frică. Dar fulgerele au urmărit şarpele şi l-au gonit cu repeziciune în nisipurile fierbinţi ale întinsului deşert. După ce el a dispărut din faţa vederii lui Cain, acesta s-a întors din nou la tufiş şi i-a mulţumit în tăcere lui Dumnezeu pentru că l-a salvat de la marile primejdii pricinuite de şarpe.

8. Apoi a văzut cum din norul cel roşu ca focul încep să cadă picături care au udat pământul de jur împrejur, pe o distanţă considerabilă.

9. Cain şi familia lui au recunoscut marea generozitate a lui Dumnezeu şi din nou au îngenuncheat în faţa Lui şi i-au mulţumit din adâncul inimii pentru această mare binecuvântare. Înecându-se în lacrimi, ei i-au spus: “O, Doamne, dreptatea Ta este atât de mare şi atât de nebănuită de minţile noastre – dar cât de mare trebuie să fie iubirea Ta dacă poţi încă să ne ierţi, iar Tu, eternă Iubire, poţi încă să-ţi aduci aminte de nişte păcătoşi ca noi şi să ne dăruieşti binecuvântarea Ta! Şi cât de ticăloşi suntem noi, cei care am cutezat să Te judecăm!”

10. Şi iată, în acel moment, din norul care încă răspândea ploaia în deşert, s-a auzit o voce blândă care a rostit aceste cuvinte: “Ascultă, Cain! Mi-am schimbat osânda în iubire. Dar iubirea rămâne numai cu aceia care în viitor vor căuta nu mizeria şi suferinţa, ci, dimpotrivă, fericirea şi libertatea.

11. Uite, îţi dăruiesc o perioadă de 2000 de ani în timpul cărora nimeni nu va fi atins de judecata Mea. Din dreptatea Mea voi face un vas mare pe care îl voi aşeza deasupra stelelor, iar din iubirea Mea voi face un alt vas pe care îl voi aşeza sub pământ. Iar tu vei putea face tot ceea ce doreşti: dacă faci lucruri rele, faptele tale se vor aduna în vasul judecăţii, care, când se va umple, se va revărsa, făcând să curgă pretutindeni întreaga mânie strânsă de Mine împotriva făcătorilor de rele. Iar dacă vasul iubirii rămâne gol sub pământ, voi pune atunci în el moartea prin care cei păcătoşi se vor purifica lent şi dureros. Cine va primi acea primă purificare, se va putea muta apoi în stele pentru a cunoaşte noi încercări, iar dacă în urma acestora se va întări în ticăloşie şi în răutate, la un moment dat va fi împins în jos de pe buza vasului judecăţii, şi acolo va afla, în mânia lui Dumnezeu, plângerea eternă şi scrâşnirea dinţilor.

12. Iar acum, mergi să culegi fructele îndulcite de binecuvântarea Mea şi mănâncă-le ca să-ţi potoleşti foamea, dar să nu uiţi niciodată de la cine ai primit acest dar.

13. Răspândiţi-vă în toată valea, însă nici unul dintre voi să nu îndrăznească vreodată să pună piciorul pe culmile munţilor, căci acestea sunt sfinte şi sunt destinate spre a găzdui pe copiii Mei binecuvântaţi. Acela dintre voi care va încălca această lege, va fi dat pradă animalelor puse să păzească pentru totdeauna aceste pământuri, şi anume urşilor, vulpilor, hienelor, leilor, tigrilor, şi de asemenea, şerpilor mari care trăiesc sub pământ. Această lege este valabilă pentru voi toţi, dar şi pentru toate animalele domestice care se vor supune vouă mai târziu.

14. Numai acela dintre voi care va deveni foarte pios şi va trece cu bine încercarea iubirii Mele, va primi permisiunea de a pătrunde în interiorul muntelui, pentru a scoate de acolo fierul din care îşi va face unelte după trebuinţă, aşa cum va fi învăţat la timpul potrivit.

15. Iar acum mănâncă, împreunează-te cu soţiile tale, fă fii şi fiice, şi rezistă ispitirii permanente a seminţiei şarpelui, cultivând în interiorul tău teama de judecata Mea, Dumnezeu cel Etern, Drept şi Sfânt. *Amin!”*

Capitolul 22

ENOH, FIUL LUI CAIN, FĂURITOR DE LEGI

1. Şi iată, ei au făcut precum li s-a poruncit, şi au trăit un timp în acest fel. Cain s-a împreunat din nou cu soția lui şi ea i-a născut un fiu căruia i-au dat numele “Enoh”, ceea ce înseamnă “Onoarea lui Cain”. Iar Cain i-a adunat pe toți copiii lui şi le-a spus: “Copii, iată-l aici pe fratele vostru nou-născut, pe care Dumnezeu mi l-a dat pentru a restabili ordinea şi a pune capăt certurilor şi rivalităților dintre voi. El vă va dărui legi, va răsplăti credința şi-i va pedepsi pe cei ce greşesc, astfel încât neamul nostru să devină de asemenea un popor glorios, precum acela al copiilor lui Dumnezeu. Aceia nu au nevoie de legi, pentru că ei posedă iubirea care îi poate face liberi, dar noi, prin păcatul meu, am decăzut foarte mult şi suntem cu mult mai prejos decât ei. Dacă vom rămâne în fărădelege, dacă nu va fi unul dintre noi care să ne reprezinte, să ne fie scut în fața marii lor puteri, ei ne vor călca în picioare.

2. Căci, deşi Dumnezeul lor este acelaşi cu Dumnezeul nostru, ei au în El un Tată, în timp ce noi avem un Judecător. Tatăl cunoaşte iubirea lor şi îi veghează mereu. În timp ce noi am fost lăsați să acționăm după propria noastră voie, şi deşi aparent putem face orice ne trece prin cap, nu putem să supraviețuim fără lege şi disciplină. De nu va fi o lege căreia să ne supunem, luptele şi certurile dintre noi ne vor face să ne ucidem unii pe alții, vasul dreptății se va umple mai înainte de vreme şi vom pieri cu toții striviți sub greutatea răutăților pe care le vom înfăptui. Aşa că iată de ce trebuie să ne unim eforturile şi să punem împreună piatră peste piatră pentru a-i ridica fratelui vostru o casă mare şi solidă, iar pentru fiecare dintre voi câte una mai mică. Vom face în jurul casei lui o curte largă, pentru a-i da posibilitatea să ne urmărească pe toți şi să observe mereu faptele noastre. El va fi liber de orice muncă, căci va fi suveranul vostru, iar voi cu toții veți munci pentru el.

3. Totuşi, de la începutul timpurilor eu sunt tatăl vostru şi sunt cel care vă face legile, în numele dreptății lui Dumnezeu. Vai de acela care nu se va supune acestor legi! Blestemul meu va cădea asupra lui şi nu va găsi pic de milă în inima mea, căci acum este timpul dreptății, nu al iubirii.

4. Când există iubire, există de asemenea compasiune, şi nu este nevoie de lege, căci legea este chiar iubirea. Dar când există numai justiție, legea este dreptate pentru dreptate, judecată pentru judecată, răsplată pentru răsplată, loialitate pentru loialitate, supunere față de lege, osândire pentru nesupunere, pedeapsă pentru hulire, blestem pentru trădare şi moarte pentru moarte.

5. Spre a consfinți aceste cuvinte, mă jur acum în fața voastră pe cer – justiția inexorabilă a lui Dumnezeu, şi pe pământ – sălaşul blestemului Divinității, că oricine va îndrăzni să încalce legea, va suporta pedeapsa cuvenită, după cum v-am grăit astăzi ca tată şi ca suveran al vostru.

6. Mai târziu, domn şi legiuitor va fi fratele vostru, care va face legi pentru voi după alegerea sa liberă şi justă. El va fi mai presus de lege şi fiecare dintre faptele sale va deveni şi va rămâne lege pentru voi, până când el se va decide să o revoce.

7. Acum, că v-am făcut cunoscută voința mea, mergeți şi aveți grijă ca tot ce veți face să fie în conformitate cu aceasta, căci altă cale de supraviețuire într-o lume guvernată de justiție nu există, decât numai aceea a supunerii față de lege şi a evitării judecății”.

8. După rostirea acestor cuvinte, ei s-au apucat cu toții de treabă şi au ridicat un oraş. Lucrul la acesta le-a luat 60 de ani. În timp ce locuințele lor se prăbuşeau adeseori, ei munceau din greu la ridicarea palatului suveranului lor şi nu au reuşit să-l termine decât după ce i-am arătat Eu lui Enoh într-un vis cum să-l construiască. Căci Mi s-a făcut milă de sărmanii copii, care după ce că munceau din răsputeri, erau foarte aspru tratați de Cain. Inițial, el aplicase strict legea şi ordinea, dar de la un moment dat începuse să-şi conducă poporul ca un tiran nemilos, guvernând prin frică şi teroare şi pedepsind totul fără pic de compasiune, căci inima lui era lipsită de iubire. Dacă la început a considerat ca fiind justă supunerea față de toate legile, el a greşit atunci când nu a luat în considerație că supunerea prin frică nu înseamnă câtuşi de puțin smerenie, ci doar jalnică iubire de sine. Căci acela care se iubeşte pe sine va ține cont de o lege numai de frica osândei pe care ar trebui să o suporte dacă ar încălca-o, şi pentru că îi este nespus de milă de propria sa piele, dacă ar trebui, printr-un mare nenoroc, să experimenteze suferința pedepsei. La cea mai mică şansă de a păstra neştiute sentimentele sale, el va blestema însă în curând atât legea cât şi pe cel care a dat-o, şi va sfârşi prin a o dispreţui complet.

9. Dacă un asemenea om capătă vreodată mai multă putere, el va fi de două ori mai plin de cruzime atunci când va ataca toate legile anterioare, când le va aboli şi le va

distruge, deopotrivă cu cel care le-a dat. (Notă: Acest lucru ar trebui să fie luat în considerare de către toți conducătorii și legiuitorii acestor timpuri, căci soarta lor nu va fi diferită dacă vor crede că frica este singurul mijloc de a determina oamenii să se supună legilor, transformându-i într-o turmă de sclavi necuvântători. Ei se vor confrunta mai devreme sau mai târziu cu experiența dureroasă a consecințelor legilor ce nu-și au originea în iubirea cea mai pură și mai lipsită de egoism).

10. Căci iată, Cain – deși a acționat mereu conform legii – a dovedit multă cruzime, întrucât el nu a dobândit niciodată grația Mea deplină, nici chiar atunci când a vărsat lacrimi de căință. Nu i-am putut-o oferi pentru că însăși căința lui era orientată spre a nu pierde grația Mea, și niciodată spre a nu pierde iubirea Mea.

11. Toți aceia care se căiesc în acest fel, nu deplâng profund și cu adevărat pierderea vieții, ci doar pierderea traiului bun. Căința lor este falsă, căci ea nu rezultă din dorința reunificării cu Mine. Dacă Eu le-aș dărui atunci ceea ce ei nu au cerut și nici nu doresc, aceasta le-ar aduce numaidecât moartea, căci libera voință este însăși viața omului în prezent.

12. La fel stau lucrurile și în cazul lui Cain. El ar fi putut primi iubire, dar a ales justiția în locul ei, fără să știe că nu poate exista justiție fără iubire, și că, de aceea, justiția este forma cea mai înaltă de iubire, fără de care, în mod necesar, totul ar pieri.

Capitolul 23

LEGILE LUI ENOH, TIRANUL

1. Când construcția orașului s-a terminat, Cain l-a instalat pe Enoh în palatul înalt ridicat pentru el, și acolo, în prezența copiilor și nepoților săi, i-a transferat întreaga sa putere și i-a cerut să dea poporului său legi după propria lui înțelegere și voință, spunând aceste cuvinte:

2. "Privește, Enoh, în acest palat construit special pentru tine, îți transfer toate drepturile mele părintești, întreaga mea putere și autoritate, spre a fi tu de acum înainte călăuzitorul copiilor mei și al meu, prin legile pe care le vei da după cum îți este voia. Ei vor respecta aceste legi și le vor considera sacre, căci nu atât legea este foarte importantă, cât respectarea ei întocmai. Aceasta înseamnă: 'A acționa conform legii este în totalitate bine; a acționa împotriva legii este în totalitate rău'. Iar acest rău va fi pedepsit în funcție de gradul de încălcare a legii.

3. Deci calea noastră este să devenim liberi prin actul respectării legii, nu prin legea ca atare, a cărei natură nici nu este atât de importantă pe cât este supunerea față de ea.

4. Tu însă, ca legiuitor, te vei afla mai presus de lege, libertatea ta va fi sacră în fața legii și în fața supușilor tăi. Căci dacă și tu ai fi constrâns în același fel ca și ceilalți, acțiunile tale nu ar mai fi libere, ori acest lucru este o condiție necesară pentru ca tu să nu devii un prizonier la legii. De aceea, tu trebuie să fii mai presus de aceasta. Tu nu vei cunoaște nici un fel de constrângere, vei fi liber, însă fiecare acțiune a ta trebuie să fie considerată lege de către cei care s-au încredințat cu totul ție. Ei trebuie să acționeze mereu în acord cu voința ta; astfel, ei vor face întotdeauna numai ceea ce dorești tu".

5. După aceea, noul suveran a spus cu o voce dictatorială: "Ascultați, supușii mei, bărbați și femei! Nici unul dintre voi nu va mai avea nimic în stăpânirea lui, ci totul va fi al meu, pentru ca astfel toate certurile și dușmăniile voastre să ia sfârșit. În viitor, voi îmi veți sluji numai mie și veți munci numai pentru cămările mele. Veți primi în schimb hrană, după străduința voastră. Cei ce-mi vor dovedi mai multă credință îmi vor fi mai apropiați decât ceilalți, iar supraveghetorii, funcționarii legii și cei puși să execute pedepsele drepte pe care le voi aplica, vor primi hrană mai bună. Vai de acela care nu se va supune, căci îl voi lepăda la poalele munților, unde fiarele îl vor ucide și-i vor sfâșia trupul în bucăți. Aceia care vor încălca legile mele din lene sau din neatenție, vor fi bătuți cu nuiaua până ce sângele va țâșni. Iar aceia care vor îndrăzni să mi se opună mie, suveranul lor, vor fi torturați de șerpi până-n măduva oaselor, iar limbile lor vor fi tăiate și date șerpilor ca hrană. Dacă cineva va avea vreodată cutezanța să se uite cu invidie la mine, ochii îi vor fi scoși, astfel ca niciodată să nu-și mai poată vedea suveranul. Leneșul

va deveni cărăuşul poverilor celor mai mari şi va fi tratat ca o vită de povară, fiind bătut cu băţul şi cu bâta spre a-şi face picioarele şi braţele să se mişte mai repede.

6. Nu vă dau altă lege decât aceea a supunerii stricte la toate dorinţele şi poruncile mele, la orice oră din zi şi din noapte, *Amin!"*

7. Şi iată, după aceste cuvinte chiar şi Cain s-a simţit adânc tulburat, iar ceilalţi copii şi nepoţi au părăsit casa lui Enoh blestemându-şi în sinea lor tatăl care a avut cruzimea să-i pună să-şi dea atâta osteneală pentru a le pregăti o asemenea soartă mizerabilă.

8. Spre seară li s-a făcut foame, dar n-au îndrăznit să mănânce, ci s-au dus direct la Enoh şi i-au spus: "Doamne, am lucrat toată ziua, dă-ne acum hrana promisă".

9. Iar Enoh s-a ridicat în picioare şi le-a spus: "Unde este rodul muncii voastre? Aduceţi aici să văd ce-aţi lucrat, puneţi totul în cămările mele şi pe urmă eu îi voi da fiecăruia ceea ce i se cuvine".

10. Şi fiecare a adus ceea ce a muncit în ziua aceea, după cum li s-a cerut. Au aşezat fructele strânse la picioarele lui Enoh, unii mai multe, alţii mai puţine, fiecare după cum a putut.

11. Iar Cain şi soţia sa nu au adus nimic, gândind că ei sunt liberi faţă de lege. Enoh a împărţit roadele şi a spus ca să audă Cain: "Cine a muncit, mănâncă. Cine nu a muncit, nu mănâncă".

12. Şi iată cum Cain şi soţia sa au postit în acea seară. Ei au plecat plângând din palatul lui Enoh şi în zadar au căutat alinare, căci la nici unul dintre copiii şi nepoţii lor nu au găsit nici măcar un dram de compasiune. Cain a mers şi a cules resturile de mâncare aruncate pe câmp. Şi cum în anii în care se construise oraşul nu a pus să i se ridice şi lui o casă, Cain şi soţia lui s-au văzut nevoiţi să doarmă pe câmp, sub cerul liber.

13. În ziua următoare, când copiii lui au ieşit la lucru, l-au găsit culegând fructe. "Iată – şi-au spus ei – s-a apucat în sfârşit şi el să muncească acest pământ. A primit exact ceea ce a cerut: dreptate, în loc de iubire!"

14. Toată ziua au lucrat neîntrerupt, până aproape de miezul nopţii, unii culegând fructe, alţii construind case sau noi acareturi, iar alţii slujindu-şi stăpânul, pe soţia şi pe copiii lui, pentru ca aceştia să se poată bucura nestingheriţi de tot confortul şi de o tihnă deplină. Când au terminat, au adus ca şi cu o seară înainte tot ce au muncit la curtea suveranului şi au cerut hrana cuvenită. Şi la fel au făcut Cain şi soţia lui.

15. Iar Enoh s-a ridicat mânios în picioare şi a zis: "De câte ori pe zi mă deranjaţi cu pofta voastră de mâncare? Credeţi că eu strâng fructele muncii voastre pentru ca voi să vă îmbuibaţi fără nici o grijă? Sarcina voastră este să faceţi tot ce puteţi pentru confortul domnului vostru, iar eu şi servitorii mei apropiaţi în nici un caz nu trebuie să muncim pentru voi. Plecaţi imediat de aici şi nici unul dintre voi să nu mai îndrăznească de acum înainte să-mi calce pragul. Voi pune servitorii mei să strângă de la voi fructele care se cuvin casei mele, iar voi veţi mânca ceea ce cade pe jos din arbuşti şi din copaci. Porunca este valabilă atât pentru culegători cât şi pentru constructorii de case. Şi să ştiţi că aceasta este o lege nouă pentru voi, pe care să faceţi bine să o consideraţi sfântă, căci va fi vai de acela care va cuteza să o încalce!"

16. Atunci, Cain l-a întrebat pe Enoh cu o adâncă durere: "O, Enoh, mărite stăpâne şi fostul meu fiu, spune-mi cinstit şi sincer, după inima ta, dacă tatăl şi mama ta nu ar trebui să fie exceptaţi de la legile înţelepte cu care îţi cinsteşti tu supuşii? Iar dacă trebuie să fim asemenea copiilor noştri, atunci îngăduie să fim hrăniţi şi noi, tatăl şi mama lor, care acum, vezi bine, suntem bătrâni şi fără putere. Sau dacă aceasta nu este cu putinţă, îngăduie-ne cu bunăvoinţă să părăsim acest pământ şi să mergem la capătul lumii, spre a nu mai vedea mizeria copiilor mei care se sting sub greutatea jugului dreptăţii".

17. Iar Enoh a spus: "Cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Pot eu să greşesc atunci când acţionez conform puterii şi instrucţiunilor pe care chiar tu mi le-ai dat? Nu tu ai declarat că nimeni în afară de mine nu este liber în faţa legii, şi că nici tu nu faci excepţie? Cum poţi acum să-mi ceri un lucru ilegal, forţându-mă să mă port neîndurător cu tine, primul legiuitor, şi să-ţi aplic chiar ţie consecinţele legale ale nesupunerii faţă de lege, pentru a nu fi pentru ceilalţi un exemplu rău? Şi de aş proceda altfel, aş greşi eu oare? De vreme ce între noi nu există iubire, ci doar dreptate stearpă, în ce temei îmi ceri tu să fac o excepţie pentru tine de la legile pe care le dau după bunul meu plac, să-ţi fac o favoare

care nu este în nici un fel compatibilă cu poziția mea de stăpân al legilor? Ce poate să însemne pentru mine faptul că-mi ești tată, dacă prin tine am venit pe lume în circumstanțe pe care nu le-am dorit niciodată? M-ai zămislit fără voia mea şi tot fără voia mea m-ai făcut suveran. Dacă acum sunt ceea ce sunt, aceasta s-a petrecut în totalitate fără voia mea. Am venit pe lume din pură întâmplare, datorită poftei tale trupeşti, şi am devenit suveran datorită ambiției tale. Poți să-mi spui deci ce obligații aş putea avea față de tine din punct de vedere legal?

18. Aşa că piei din ochii mei, dacă vrei ca asprele pedepse ale justiției mele să nu se abată asupra ta! Aceasta este singura grație pe care ți-o pot oferi, de când pot face ceea ce doresc. Pleacă de aici!

Capitolul 24

CĂLĂTORIA LUI CAIN PE MARE

1. Cain a plecat plângând împreună cu soția sa şi patru dintre copii, doi fii şi două fiice, şi după patru zile de mers a ajuns la țărmul mării. Văzând acea întindere de apă, el s-a înfiorat de teama că a ajuns la capătul lumii. "Dacă Enoh mă urmăreşte acum, unde oare să mă mai duc?", se gândea el.

2. "În fața mea este capătul lumii, de-a stânga şi de-a dreapta mea se înalță culmile munților pe care nu îmi este îngăduit să pun piciorul, iar ochii şi urechile lui Dumnezeu s-au închis pentru mine. În afară de aceasta, am văzut aici tot felul de fructe ciudate şi nebinecuvântate de care nu îndrăznesc să mă ating. Iar proviziile pe care le-am luat la plecare s-au terminat. Ce pot să fac eu acum?

3. Voi încerca din nou să-l chem pe Domnul în ajutor. Ori mă va auzi, ori ne va lăsa să murim. Vom face după voia Lui, pe care, în orbirea noastră, nu am recunoscut-o atâta amar de timp".

4. Și iată, după 77 de ani, Cain a început din nou să Mi se roage. El s-a rugat neîncetat trei zile şi trei nopți, plângând în tot acest timp şi spunând: "Doamne, bunule şi iubitorule Dumnezeu, priveşte cu milă la cel mai mare păcătos, care se află acum la picioarele tale, şi fă cu mine după sfântă voia Ta!" Aceste vorbe le-a repetat el de mai multe mii de ori.

5. Văzându-l că plânge atât de tare şi este atât de nenorocit, Mi s-a făcut milă de el şi l-am trimis la el pe Abel, într-o văpaie de flăcări. El i-a spus din partea Mea următoarele cuvinte: "Cain, ridică-te de la pământ, priveşte-mă şi spune-mi dacă mă mai recunoşti!"

6. Atunci Cain s-a ridicat plin de teamă de la pământ, s-a uitat la flacără, dar nu l-a recunoscut pe Abel, nici vocea, nici chipul lui, şi tremurând de frică a întrebat: "Cine eşti tu, făptură ciudată din foc?"

7. Iar Abel i-a răspuns: "Eu sunt fratele tău, Abel, iar focul acesta este focul iubirii divine pentru tine. Spune-mi ce doreşti". – "O, frate – a spus Cain – dacă tu eşti într-adevăr fratele meu, află că nu mai am nici o dorință. Fiul meu, Enoh, mi-a luat totul, inclusiv dorințele. Acum nu mai am nimic, iată-ne, toți care ne aflăm aici suntem complet lipsiți de dorințe. Atât mai pot să spun: 'Facă-se cu mine totul după voia sfântă a Domnului!'"

8. Atunci, Abel a spus: "Ascultă! Voia Domnului, Tatăl meu şi Dumnezeul tău, este ca tu să mănânci din oricare dintre fructele pe care le găseşti, fără să-ți fie teamă. Căci şarpele te-a condus în acest loc, iar el a rămas printre copiii tăi, în oraşul lui Enoh, unde îşi varsă în continuare veninul. Cu tine el nu mai are acum nici o treabă. Când cineva îşi abandonează voința proprie, diavolul nu mai poate cloci pui în inima lui, dar dacă acela îşi supune voința şarpelui, el îi devine rob şi libertatea de acțiune încetează pentru el.

9. Însă acela care a reuşit să scape din ghearele puternice ale lui Satan şi să salveze ultima scânteie din voința proprie, spre a o depune la picioarele lui Iehova, va primi de la El o voință nouă, ce-l va face să acționeze în viitor ca un instrument al Său. Deci voința Domnului pentru tine este de acum înainte voința ta. Dacă vreodată urmaşii lui

Enoh te vor găsi, pe tine sau pe ai tăi, ei nu vă vor recunoaşte, căci iubirea Domnului va arde pielea voastră, schimbându-i pentru totdeauna culoarea în negru.

10. Numele de 'Cain' ți se va lua şi ți se va da în schimb un alt nume, acela de 'Etiop', care înseamnă 'cel fără altă dorință decât voința lui Dumnezeu'. Acum să-ți faci un coş mare din stuf şi trestie, lung de şapte lungimi de om, lat de trei şi înalt de unul. Să fie trainic, să-l ungi cu răşină şi smoală. Şi când vei fi terminat această treabă, să-l pui lângă apa cea mare, şi timp de 40 de zile să culegi fructe pe care să le strângi lângă coş. La sfârşit, să le urci pe toate înăuntru.

11. Atunci, Domnul va trimite un val din apa cea mare. Acesta va ridica coşul cu voi toți înăuntrul lui, şi vă va duce către un ținut îndepărtat, aflat în mijlocul acestei imensități de ape. Acolo te vei opri şi vei fi în deplină siguranță față de persecuțiile lui Enoh.

12. În aceste întinderi de ape vei vedea mici insule peste tot în jurul tău, şi atunci când veți deveni prea mulți pentru insula pe care v-ați oprit, mergeți o parte dintre voi spre o altă insulă şi tot aşa, până ce veți popula toate insulele din această imensitate de ape, căci aceasta este voința Domnului.

13. Şi de vă veți aduce aminte mereu de Domnul, El vă va dărui într-o zi un continent larg să-l locuiți, unde veți putea rămâne până la sfârşitul lumii. Dar acest pământ va trebui să fie mai întâi purificat prin potop de ape ce se vor revărsa din ceruri şi care îi vor ucide pe urmaşii lui Enoh, şi de asemenea, pe mulți dintre copiii lui Dumnezeu, care s-au lăsat ademeniți de frumusețea fiicelor lui Enoh.

14. Însă voi, cei fără voință egotică, nu veți fi atinşi de apele dezlănțuite, căci voia Domnului vă aşează deasupra apelor imensei Sale compasiuni. Şi de veți avea vreodată nevoie de ceva, ştiți acum unde să căutați. Dăruitorul tuturor bogățiilor nu vă va uita, dacă voi nu-L veți uita în adâncul inimilor voastre.

15. Iar acum vino mai aproape". Cain a făcut atunci un pas către trupul de foc al fratelui său, şi acesta l-a îmbrățişat. După îmbrățişare, pielea lui a devenit neagră, iar părul creț şi sârmos. Şi la fel s-au transformat şi ceilalți cinci care îl însoțeau.

16. Apoi, Abel a spus: "Acum, frate Etiop, eşti eliberat de orice vină, căci tot păcatul a rămas cu Enoh. Tu însă vei acționa mereu în acord cu voia Domnului! *Amin!"*

Capitolul 25

DEZVOLTAREA LINIEI LUI CAIN

1. Pe urmă, Abel a dispărut, iar Etiop a mâncat câteva fructe, pentru prima dată în viața lui pe deplin fericit. El a făcut după aceea tot ce i s-a poruncit.

2. Astfel, ultima linie a lui Cain este cea care populează până în zilele noastre toate insulele, şi care, după marea distrugere a progeniturilor şarpelui prin potopul de ape revărsate din ceruri, s-a extins de asemenea pe marile continente care astăzi se numesc Africa, America şi Australia. Urmaşii lui nu au pierit în ape, şi ei sunt încă şi astăzi, în acest ultim ceas, o mărturie vie a atrocităților comise în trecut şi în prezent de către copiii Mei şi de către copiii lui Enoh.

3. Chiar şi astăzi, acel Etiop din vechime trăieşte ca ființă materială şi spirituală, ascuns pe o insulă din mijlocul oceanului, unde nici un muritor nu îl poate descoperi, şi este un observator constant al faptelor voastre.

4. El s-a hrănit numai cu fructe şi a zămislit 700 de copii timp de o mie de ani. Apoi nu a mai avut nevoie să bea şi să mănânce, căci, reînnoit de Mine, a dobândit capacitatea de a se hrăni numai cu iubirea Mea, care este cea mai bună hrană. Căci acela care se hrăneşte cu ea nu va mai experimenta niciodată moartea, şi niciodată nu va mai simți foamea sau setea fizică. Moartea acestuia va fi o trecere dintr-o viață în alta, rămânând mereu viu în interiorul Ființei eterne, care sunt Eu.

5. Etiop trăieşte fizic, ca primul fiu al omului, pe întinsa față a Pământului. Lui i s-a permis să urmărească acțiunile tuturor oamenilor şi să rămână martorul străvechi al tuturor faptelor Mele drepte, din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre.

6. El i-a cunoscut pe Noe, Avraam, Moise, pe toţi profeţii şi pe marele preot Melchisedek.

7. El a fost martorul naşterii Mele şi al noii Mele creaţii, prin cea mai măreaţă dintre operele Mele, lucrarea mântuirii. Şi la fel va rămâne până ce Noul Oraş Sfânt va coborî pe Pământ, lucru care a şi început să se arate. Acolo, el va fi primit ca păzitor credincios al porţilor oraşului, căci, cu excepţia Mea, nimeni nu posedă o cunoaştere atât de amănunţită a lucrărilor şarpelui decât el, care a suferit atât de mult de pe urma lui.

8. Aceasta este povestea lui Cain, şi v-am dezvăluit-o astăzi vouă pentru ca voi să recunoaşteţi mai uşor şi mai rapid rădăcinile răului în voi. Apoi să le distrugeţi complet, spre a putea găsi pe urmă întru iubirea Mea Paradisul pierdut şi a deveni cetăţeni adevăraţi şi credincioşi ai noului şi marelui Oraş Sfânt, căci Eu sunt Tatăl vostru adevărat, sfânt şi bun, din vecii vecilor. *Amin!”*

Capitolul 26

LEGILE PĂGÂNE ALE LUI ENOH

1. Să ne întoarcem acum în oraşul lui Enoh şi să vedem cum s-au schimbat acolo lucrurile după numai 30 de ani.

2. Enoh îşi alesese de soţie pe cea mai frumoasă dintre femei, la care se adăugau două concubine, şi comitea păcat trupesc cu toate, căci el nu respecta deloc legea dăruirii inimii. Rezultatul a fost că mintea lui a devenit în scurt timp atât de întunecată, încât a uitat complet de îndatoririle guvernării. Puţinele gânduri care îşi mai făceau loc în mintea lui se orientau exclusiv către viaţa de plăceri pe care o ducea, către hainele scumpe, strălucirea şi fastul casei sale, şi către poftele trupeşti.

3. Atâta timp cât supuşii lui îi aduceau cele mai bune fructe, precum şi podoabe şi haine scumpe, el era pe deplin satisfăcut, lăsând legile şi guvernarea de izbelişte.

4. Supuşii, observând că el a devenit indiferent la treburile cetăţii, au început să tragă foloase din orbirea lui. Servitorii lui au băgat imediat de seamă ce se întâmplă, şi fiind la fel de lacomi şi de vicleni ca şarpele însuşi, au găsit multe metode prin care să adoarmă vigilenţa stăpânului lor. Ei au oferit recompense necinstite tuturor supuşilor, sub forma a tot felul de nimicuri menite să le distragă atenţia de la lucrurile esenţiale, pentru ca aceştia să trudească din greu şi să le aducă lor un număr tot mai mare de daruri.

5. Şi văzând aceşti servitori că nu-i ameninţă nici o pedeapsă pentru faptele lor, au început să conducă ei poporul, dând legi în numele lor. Mai întâi, ei au început să se închine suveranului ca unui Dumnezeu, aducându-i tot felul de jertfe. Apoi, cea mai frumoasă dintre fiicele unui supus era oferită suveranului în schimbul scutirii de taxe cu care era gratulat fericitul tată, care devenea în acest fel proprietarul liber al casei în care locuia şi căpăta în plus dreptul de a vizita palatul şi de a-i cunoaşte pe servitori. Şi timp de un an, acesta putea să-l întâlnească pe suveran faţă în faţă şi să-i mulţumească pentru marea sa graţie şi pentru celelalte privilegii.

6. Aceasta a fost – aţi putea spune – o lovitură de geniu dată şarpelui, căci părinţii au început să-şi ţină fiicele acasă, având în mod special grijă ca ele să devină tandre şi frumoase, spre a obţine mai târziu prin ele o oarecare libertate. O frumuseţe hărăzită suveranului nu putea fi văzută de oamenii de rând.

7. Şi acum, să vedem care a fost rezultatul acestei înşelătorii reciproce? Cel mai rău din câte se pot imagina, şi anume acela că servitorii au acaparat întreaga putere a guvernării, convingându-şi cu viclenie stăpânul că el nu mai este conducătorul poporului său, ci dumnezeul lor, şi că este sub demnitatea statutului lui divin ca sublima lui maiestate să se ocupe cu ticluirea de legi pentru viermii pământului. Datorită infinitului lor respect pentru sanctitatea sa deplină, servitorii s-au arătat dispuşi să ia asupra lor această ocupaţie degradantă. Astfel, suveranul nu mai avea nimic de făcut decât să-şi manifeste plăcerea sau insatisfacţia şi să accepte plin de graţie comorile pe care supuşii i le aduceau din abundenţă.

8. Mai mult decât atât, el trebuia să se arate poporului numai *o dată* pe an, şi atunci toată lumea trebuia să se prosterneze înaintea lui şi să i se închine cu faţa la pământ. Iar dacă, în mod excepţional, dorea să-i facă o favoare unuia dintre viermii care i se închinau în ţărână, el îl lovea cu putere în cap pe acel biet vierme cu sfântul lui picior.

9. Iar destinatarul acelui sublim favor, căpătat poate prin faptul că-i dăruise suveranului frumoasa şi încântătoarea sa fiică, era imediat ridicat de la pământ şi lui i se permitea apoi să privească sublima faţă a domnului, deţinător al întregii forţe şi puteri. El devenea din acel moment cetăţean liber al oraşului lui Enoh.

10. Asemenea cuvinte au fost de natură să flateze vanitatea şi iubirea de sine a lui Enoh într-un asemenea grad încât numaidecât a fost de acord cu toate propunerile servitorilor lui. O, ce neînchipuit de mare preostie!

11. Căci iată, până la urmă servitorii lui au dobândit ceea ce şi-au dorit atât de mult, şi anume dreptul de a da legi, de a pedepsi şi de a guverna în totalitate. Existau acum zece legiuitori în loc de unul singur, iar aceştia nu făceau nici o diferenţă între oameni – care erau fraţii lor –, şi animale. Ei împărţeau mulţimea asupra căreia guvernau în animale cugetătoare şi animale necugetătoare. Numai atunci când un asemenea animal cugetător reuşea să joace un rol în planurile lor diabolice, îşi câştiga el dreptul de a se numi om.

12. Când au văzut cei zece legiuitori cum animalele-oameni se supun orbeşte legilor date de ei – lucru natural de altfel, din cauza fricii imense pe care le-o insuflau prin nenumăratele torturi şi pedepse la care îi supuneau – fiecare dintre ei şi-a ales de-a lungul timpului, din rândul oamenilor liberi ai cetăţii, alţi zece servitori, şi împreună cu soţiile şi copiii acestora, au constituit o clasă nouă, cea a nobilimii. Aceşti nobili aveau obligaţia să-şi ofere stăpânului fiicele, dacă erau suficient de frumoase şi de atrăgătoare, în schimbul favorii primite. În acest fel au fost zămisliţi o sumedenie de copii nelegiuiţi, care apoi erau daţi oamenilor-animale să-i crească. Când aceşti copii creşteau, cei de sex bărbătesc deveneau la rândul lor animale-oameni, iar cei de sex femeiesc, prin viclenia şarpelui, erau de obicei înzestraţi cu o mare frumuseţe, astfel că deveneau – la fel ca mamele lor – ţiitoarele stăpânului, uneori încă de la frageda vârstă de 12 ani. Din cauza debutului lor atât de timpuriu, unele dintre aceste fetiţe nu mai puteau avea copii atunci când creşteau. Într-un timp foarte scurt, ele îşi pierdeau şi atractivitatea, fiind aruncate printre animale şi obligate să muncească pentru ele. Ele erau numite “ore”, adică “femeile care au grijă de animale”.

13. Acest mod de viaţă s-a păstrat timp de 30 de ani. În acest timp, din cauza comportamentului desfrânat, populaţia a crescut la câteva sute de mii şi s-a răspândit peste tot, astfel încât nu mai era posibilă supravegherea tuturor. De aceea, cu acordul lui Enoh, care nu avea nici cea mai mică bănuială, căci devenise între timp un ‘zeu’ slab şi inactiv, s-au mai construit alte zece cetăţi, care au primit numele celor zece legiuitori, şi anume:

14. Kad (hoţul), Kahrak (domnul târfelor), Nohad (înşelătorul), Houid (hainul), Hlad (nesimţitorul), Ouvrak (sământa şarpelui), Farak (crudul), Molakim (mincinosul), Ouvrahim (lăudărosul) şi Thahirak (marele făcător de rele).

15. Fiecare dintre aceste oraşe a fost înălţat exact după modelul oraşului lui Enoh, înconjurat de ziduri şi metereze. Şi ţineţi seama de următorul lucru: de vreme ce în acele vremuri oamenii nu cunoşteau încă uneltele care le-ar fi făcut munca mai uşoară, scoabe, sape, târnăcoape, cazmale, etc., ei au făcut totul cu mâinile goale, scurmând pământul ca şoarecii câmpului.

Capitolul 27

POLITICILE PROMOVATE DE CONSILIERII LUI ENOH

1. Nu am să insist asupra caznelor cumplite pe care le-au îndurat bieţii oameni în timpul construirii acestor clădiri, ci am să vă conduc direct la ceea ce este mai important. Când cele zece cetăţi au fost gata, legiuitorii au venit la Enoh şi i-au spus: “Enoh, mare şi sublim zeu, deţinător al întregii puteri şi forţe (N.B. cu toate că în realitate el era deja mai slab decât un ţânţar şi nu mai poseda atunci nici un fel de putere), domn suprem al întregii dreptăţi (N.B. la baza căreia nu se afla altceva decât jaful, curvăsăria,

înşelăciunea, tot ce poate fi mai rău şi mai oribil, împietrirea inimii, răutatea, cruzimea, falsitatea, lauda deşartă şi crime de tot felul)! Priveşte, poporul tău s-a înmulţit sub nespus de înţeleapta ta îndrumare şi sub justiţia ta incomprehensibilă şi insondabilă – pentru ei (N.B. un adevăr perfect, căci justiţia lui era de neînţeles în primul rând pentru el, Enoh), şi s-au răspândit peste tot cuprinsul vastelor teritorii ale gloriei tale depline. De aceea, considerăm că nu mai este cu putinţă să-i supraveghezi pe toţi de la înălţimea reşedinţei tale. Dacă noi nu am veghea, ei ar face totul după voia lor şi s-ar răzleţi, ba chiar ar ajunge să nu ţi se mai închine ţie – deşi adorarea făpturii tale este lege pentru ei – ci ar începe din nou să se închine Dumnezeului lui Cain. Şi s-ar putea ca acestui bătrân Dumnezeu să-i convină să recompenseze pe vreunul dintre închinătorii Lui cu puteri care să-l facă de neînvins. Acesta ar strânge mulţimile în jurul lui, ne-ar ataca, iar în final ne-ar nimici pe toţi. (N.B. De bună seamă că asemenea temeri se potrivesc de minune unui domn atotputernic!)

2. În afară de aceasta, nu am avea nici destui servitori pe care să-i trimitem să strângă dările şi să le aducă aici. Servitorii ar putea să ne înşele, permiţându-şi să mănânce ei înşişi din bogăţia pe care pământul întreg, în supunerea lui, o produce exclusiv pentru tine”. (N.B. Astfel că marele zeu s-a simţit cuprins de chinurile fricii de-a muri de foame!)

3. Enoh s-a neliniştit foarte tare, şi pentru că nici nu ştia cât de mult se înmulţise poporul său, habar nu avea ce să facă. În final, s-a ridicat şi a grăit cu o voce plină de teamă, tremurătoare: “Ce ar fi să îi ucidem treptat, dacă tot sunt prea mulţi, şi astfel să aducem populaţia la numărul iniţial, pe vremea când oamenii erau slabi şi dependenţi? Ce credeţi despre aceasta voi, cei mai credincioşi slujitori ai mei? “(N.B. Iată un plan perfect de aplicare a justiţiei divine!)

4. Cei zece legiuitori au spus: “O, tu, cel mai drept dintre zei, cugetă la ce este cu putinţă şi la ce este cu neputinţă! (N.B. Astfel că celui mai înţelept, mai puternic şi mai drept dintre zei trebuie să-i spună servitorii lui ce este posibil şi ce nu este posibil!) Căci iată, dacă ai ucide fie şi numai unul dintre ei, s-ar ridica în număr mare asupra ta şi asupra noastră şi ne-ar nimici pe toţi. Şi apoi, aminteşte-ţi de vasul de deasupra stelelor de care ne-a povestit Cain de multe ori, şi gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă am comite asemenea atrocităţi”. (N.B. Adică marele, puternicul zeu se teme încă de Dumnezeul cel bătrân!)

5. Enoh le-a spus atunci: “Ascultaţi atunci care este voinţa mea fermă: fiecare dintre voi, cei zece slujitori credincioşi ai mei, să meargă în câte una dintre cele zece cetăţi, să o guverneze în numele meu şi să-i dea legi după înţelepciunea lui proprie, urmărind aplicarea lor cu stricteţe. Dacă vreunul dintre voi lasă să-i slăbească stăruinţa în a se supune acestei porunci, voi pune mai mare peste el pe acela care se va dovedi cel mai zelos. Şi voi vedea aceasta după mulţimea fructelor pe care mi le aduce. Acela care va fi cel dintâi în a aduce daruri ca tribut al majestăţii mele sacre, va fi cel dintâi în străduinţa sa de a-mi lăuda justeţea hotărârilor, iar eu voi lua cu atât mai puţin de la el cu cât tributul lui va fi mai mare. Cei din urmă însă trebuie să îmi aducă mai mult, iar eu voi lua tributul lor ca şi când ar fi puţin, pentru a-i face în felul acesta conştienţi de lenea lor. Pentru faptele lor, ei vor fi fie lăudaţi, fie certaţi. Iar ultimul dintre toţi va fi dat celui dintâi pentru ca acesta să-l facă să fie mai zelos şi mai riguros în aplicarea tuturor legilor. Căci justiţia cea mai severă este singura care stă la baza regatului nostru.

6. Aceasta este voia mea aspră, dar dreaptă, şi v-am comunicat-o acum în calitate de unic Dumnezeu şi domn al vostru, iar voi împreună cu toţi slujitorii, nu puteţi – şi nici nu trebuie – să aveţi un altul. A existat mai demult un Dumnezeu străvechi, care era foarte puternic, căci era drept, dar se spune că Acela şi-a abandonat dreptatea şi a arătat compasiune atât răufăcătorilor cât şi celor drepţi, tratându-i pe toţi cu egală iubire, adică cu ceva asemănător cu ceea ce simţiţi voi pentru femeile frumoase. Aceasta L-a distrus complet, astfel încât El nu mai există acum.

7. Aşa că eu i-am luat locul, de aceea mă vedeţi acum în această poziţie privilegiată. Rezultă logic că orice rugăciune adresată acestui bătrân Dumnezeu este cum nu se poate mai nefolositoare, de vreme ce El nu mai există nicăieri şi în nimic. Voi trebuie să vă raportaţi la mine ca la instanţa supremă, căci în mine sălăşluieşte în prezent întreaga putere şi tărie! *Amin!”*

8. (N.B. Asemenea declaraţii, ba chiar şi mai rele, aud astăzi din gurile mai multor sute de mii de rătăciţi, care ridică absurditatea şi întunecimea minţii lor raţionale la rangul dumnezeirii, autoadorându-se în felul acesta. Ei nu-şi mai spun “dumnezei “- căci numele acesta le sună prea comun şi stupid – ci “filosofi”, “învăţaţi”, sau chiar “oameni de

ştiinţă” şi “doctori”. Aceşti oameni, de cea mai joasă speţă, cei mai puţin luminaţi dintre toţi, ar vrea chiar să Mă forţeze să învăţ de la ei cum să fiu Dumnezeu în vremurile acestea atât de glorioase ale super-învăţăturii. Dar Eu vă spun că viermii pământului sunt mai sensibili decât ei, căci aceia au de bine de rău *un singur* simţ. Aceştia însă, dacă îşi deschid ochii, nu văd mai multe decât vede cârtiţa în muşuroiul ei din pământ, iar de-şi deschid urechile, nu aud mai mult de cât aude peştele în apă. Sunt orbi şi surzi.)

9. Iar cei zece legiuitori au jubilat, căci Enoh le-a împlinit astfel cele mai secrete dorinţe ale lor, dându-le această unică lege care le convenea de minune. Din acel moment, ei erau îndreptăţiţi să facă toate relele imaginabile, înşelând poporul şi pe ‘dumnezeul’ lor prostănac.

(15 mai 1840)

10. După ce şi-a încheiat discursul, ‘zeul’ Enoh i-a lăsat să plece pe cei zece servitori, iar ei au părăsit încăperea aparent adânc mişcaţi de asemenea cuvinte înţelepte. În inimile lor însă nu mai puteau de bucurie văzând cât de mare este prostia lui Enoh, care, cuprins de frică şi anxietate, le-a făcut în voie, ridicând bunul lor plac la rang de unică lege şi începând să creadă despre el că este însuşi Dumnezeu. Dar în ce priveşte acest ultim punct, ei se înşelau totuşi, căci Enoh ştia prea bine cine este, îşi cunoştea slăbiciunea, iar sentimentul profund de gol interior pe care îl încerca îi oferea de asemenea măsura dumnezeirii lui.

11. El voia însă să-i menţină pe ceilalţi într-o grosolană iluzie, să-şi consolideze poziţia şi să o facă cât s-o putea pe zeul, căci băgase de seamă că aceasta îi aducea numeroase foloase. Şi se gândea în sinea lui: “Este uşor să predici orbilor, căci ei nu pot deosebi negrul de alb şi pot lua noaptea drept zi”. Dar aici Enoh se înşela la rândul lui. Aşa că între ei se stabilise o relaţie absurdă, bazată pe minciună şi înşelăciune reciprocă, căci fiecare dintre ei îi considera proşti pe ceilalţi.

12. Când cei zece s-au adunat în odaia lor, Kad a luat cuvântul şi le-a spus celorlalţi: “Ei bine, fraţilor, toţi suntem fiii lui Cain şi i-am cunoscut pe strămoşii noştri, Adam şi Eva, pe care Enoh nu i-a văzut vreodată. Tatăl nostru, Cain, a fost un om rău, mai rău decât ar putea fi oricare dintre noi, dar atunci când s-a întors la Dumnezeul lui Adam, el a primit ceea ce a cerut.

13. Ce anume ne mai trebuie? Cunoaştem marile Lui înfăptuiri, căci avem sub ochii noştri mărturii despre acestea. Aşa că ştim unde sălăşluieşte marele Domn. Ceea ce a făcut Cain din prea mare suferinţă, să facem noi din belşugul pe care l-am dobândit acum, şi vă asigur că şi acel Dumnezeu din ceruri va deveni la fel de ascultător precum este Dumnezeul nostru pământean. Să-i ridicăm fiecare dintre noi câte un altar sacrificial şi să-i oferim fructele pământului, pentru a dobândi în felul acesta puteri depline. Iar prostănacul de Enoh nu are decât să aştepte mult şi bine tributul datorat sfinţeniei lui imaginare, pe care ştim că am scornit-o noi, cei care am văzut feţele lui Adam şi Eva!”

14. Şi când Kad a terminat ce a avut de spus, s-a ridicat Kahrak şi a spus: “Fraţilor, dacă aşa stau lucrurile, succesul nostru este asigurat! Sunt întru totul de acord cu Kad. Ne-am dovedi cu mult mai proşti decât Enoh dacă, fiind atât de puternici, am continua să-l hrănim pe acesta pentru nici o altă motivaţie decât pentru a-i întări prostia şi pofta pentru cele mai frumoase dintre femeile noastre. Iar atunci când el nu le mai vrea, aşa după cum ştim cu toţii, noi trebuie să considerăm că ni se face un extraordinar favor dacă vreuna dintre ele îi este dată unuia dintre noi. Eu zic să păstrăm cele mai frumoase femei pentru noi. Pe cele mai puţin atrăgătoare să le dăm servitorilor noştri, iar celelalte să fie lăsate supuşilor. Iar Enoh, nevoit să-şi pângărească propriile fiice, va gusta ruşinea şi păcatul, iar vlaga îi va pieri pe zi ce trece, până ce va arăta la fel de subţire ca piciorul ţapului, şi se va îndobitoci până ce va ajunge să mănânce de unde mănâncă boii şi să bea de unde beau orătăniile. De ce să nu-i facem lui ce i-am făcut tatălui nostru? El a dovedit într-adevăr o oarecare chibzuinţă după plecarea lui Cain, păstrând anumite lucruri bune pentru noi, dar pe Cain l-a izgonit, aduceţi-vă aminte, deşi era tatăl lui tot atât cât era şi al nostru. Luaţi aminte, Enoh nu are nici un ascendent asupra noastră, este numai un prostănac de frate mai mic; ce ne-ar opri oare să-l facem să plătească pentru plecarea lui Cain? Aceasta este părerea mea şi cred că ar fi spre folosul tuturor să o aveţi în vedere. În ce mă priveşte, mă voi închina vechiului Dumnezeu pe care Kad îl consideră drept, foarte eficient şi înţelept”.

15. Toţi s-au arătat de acord cu Kahrak, după care Nohad s-a ridicat şi a spus: “Cunoaşteţi cu toţii slujba pe care o îndeplinesc cu credinţă şi cu mare sârg, după voia lui Enoh. Dar dacă vă întreb ce am câştigat în tot acest timp, cu toţii îmi veţi răspunde, fără

urmă de-ndoială: nimic! L-am ajutat pe cel mai mare pungaş în înşelăciunile sale, dovedindu-mă în felul acesta eu însumi un mare pungaş. Din cauza ipocriziei sale, a trebuit să afişez faţă de popor o viaţă austeră – numai şi numai din ipocrizie şi pentru a oferi o anumită imagine opiniei publice – iar eu, ca un om integru, mi-am refuzat orice plăcere. El ar fi putut însă în secret să mă recompenseze cumva pentru sârguinţa mea, măcar cu laude; în loc de aceasta, în imensa lui prostie, nu a găsit niciodată altceva mai bun de făcut decât să mă dojenească şi să mă ameninţe mereu cu pedepsele cele mai aspre. Oricare dintre voi era mai apreciat decât mine şi putea, în plus, să facă o mulţime de lucruri pentru plăcerea lui personală, numai mie îmi erau cu neputinţă toate acestea, tocmai mie care mă aflam în fruntea celor chemaţi să execute întocmai cele mai nebuneşti şi mai detestabile dorinţe ale sale. Prin ipocrizia la care am fost constrâns – şi în care pot să spun că devenisem expert – aceste dorinţe ale stăpânului căpătau o aparenţă legală. Pentru a legaliza minciuna, a trebuit să accept ca eu însumi să mă las minţit, în întreită formă: mai întâi m-am lăsat minţit de Enoh, pretinzând că apăr justiţia; apoi m-am minţit pe mine însumi, pretinzând că apăr poporul; şi m-am lăsat minţit şi de popor, pretinzând că-l apăr pe Enoh. Cred că v-am oferit suficiente motive pentru nemulţumirile mele, generate de viaţa în minciună pe care a trebuit să o accept. Judecaţi acum voi înşivă dacă greşesc când, ca mulţumire pentru felul în care m-a tratat Enoh, îi voi întoarce întreita înşelăciune, dându-l pe mâna poporului. Să vadă unde îl duce dumnezeirea lui şi să alerge mai departe după ea, dacă-i mai dă mâna, precum aleargă şchiopul după cerb. Aşa că eu, la rândul meu, voi face ceea ce Kad consideră a fi drept, şi voi urma de asemenea în detaliu sfatul lui Kahrak. Tributul meu nu-i va tulbura vederea lui Enoh, iar cămilele mele nu-i vor deranja auzul. Şi voi lua desigur în posesie cetatea care poartă numele meu”.

16. Toţi cei de faţă au spus: “Bine a vorbit Nohad, şi ceea ce va face el este în acord cu legea şi este bine”.

17. Atunci Houid s-a ridicat în picioare şi sunetul vocii sale a căzut ca trăznetul în mijlocul adunării diabolice la care lua parte. Cuvântul său a fost cu mult mai puternic decât al tuturor celorlalţi: “Ascultaţi bine ce vă spun, fraţi şi fii ai lui Cain nelegiuitul, luaţi aminte la fiecare cuvânt al meu!

18. Cine ar putea număra stropii de sânge care s-au scurs, inclusiv potrivit celor spuse de Nohad înşelătorul, din spinările şi din şalele bietului popor, care asemeni nouă şi lui Enoh, sunt tot urmaşii lui Cain! Şi toate acestea s-au întâmplat nu pentru că s-ar fi încălcat vreo lege, ori pentru că aceştia n-ar fi muncit, ori pentru cine ştie ce pricină ce se cerea a fi pedepsită, ci după cum ştim cu toţii, pentru simplul amuzament al lui Enoh. Să ne aducem aminte de chinurile groaznice pe care le-au îndurat oamenii atunci când s-au construit oraşele. Nu pot înţelege cum bieţii nenorociţi au reuşit să rămână totuşi în viaţă în timpul acelor lungi suferinţe. Şi ori de câte ori ne-am opus, Enoh a găsit cu cale să ne aducă aminte de fragilitatea vasului de deasupra stelelor, uitând complet de cel din adâncul pământului.

19. Dar vă întreb acum cinstit, oare n-ar fi mai bine pentru popor să trăiască sub cioburile acestui vas, decât sub loviturile biciurilor şi bâtelor din care nu-l slăbim nici un pic? Spuneţi-mi, ce a făcut Enoh cu vasul din adâncul pământului? Nu cred să fi adunat prea multă iubire în el, poate doar stropii de sânge vărsaţi de fraţii noştri. Dacă nu am fi preluat noi prin viclenie guvernarea din mâinile sale, acest zeu al ruşinii ar fi început în mod sigur să ne omoare, unul câte unul.

20. Am fost nevoiţi să fim cruzi atâta timp cât am fost servitorii lui şi trebuia să-i evităm suspiciunea. Dar acum cetăţile sunt construite, li s-au atribuit locuitori din rândul poporului, iar noi deţinem puterea şi am luat cunoştinţă de existenţa vechiului Dumnezeu. Ce altceva ne mai trebuie? Dacă poporul ni s-a supus atunci când l-am tratat rău, în mod sigur nu ne va fi necredincios dacă noi vrem, şi trebuie, să-i alinăm rănile prin legi mai înţelepte şi mai îngăduitoare, în locul cruzimii cu care l-am tratat până acum. Iată, eu am fost numit ‘hainul’, dar marea întrebare pe care mi-o pun este: cine-i în prezent mai hain, eu, Enoh, sau şarpele lui Cain? Eu cred că Enoh este cel mai mare meşter în răutate, iar şarpele a fost foarte încântat să-şi clocească toţi puii în inima lui. Altfel ar fi fost cu neputinţă de imaginat asemenea acte de cruzime, precum cele comise de frate împotriva fratelui, sub directa îndrumare a lui Enoh.

21. De aceea, cred că trebuie să-l supunem pe Enoh puterii noastre, să-l facem să ne slujească pe noi şi să lăsăm poporului libertatea de a-i plăti în locul tributului cerut, mulţimea răutăţilor învăţate de la Enoh şi experimentate pe propria piele. În felul acesta, el

va primi ca un bumerang tributul legal care i se cuvine, şi nu are decât să-l poarte în spate oriunde pofteşte”.

22. “Cuvântul tău este drept şi adevărat, frate Houid – au spus toţi ceilalţi – şi aşa să se facă cu Enoh, după vorbele tale care ne-au nimerit în plin, amintindu-ne că am fost adeseori martori ai atrocităţilor lui!”

23. Atunci, Hlad s-a ridicat şi el în picioare şi a spus limpede şi concis următoarele: “Fraţilor, ştiţi cât de nesimţitor a trebuit să mă arăt întotdeauna pentru a părea însăşi personificarea legii inexorabile, cum de altfel şi este, sau mai degrabă cum ne-a prezentat-o Enoh în cruzimea lui despotică, căci numai o lege inexorabilă îi permitea să înfăptuiască cele mai groaznice răutăţi. Deşi nu a trebuit să biciuiesc oamenii cu mâinile mele, am fost nevoit totuşi să supraveghez cum altcineva făcea acest lucru, şi să număr loviturile pe care Houid şi toate ajutoarele lui le aplicau celor pedepsiţi, pentru ca apoi să-l informez exact pe Enoh. A trebuit să apar ca fiind lipsit de sentimente, deşi eu nu sunt deloc aşa. Acum o să mă schimb, veţi vedea! Mă voi arăta lui Enoh aşa cum a trebuit să apar de atâtea ori în faţa oamenilor, fraţilor noştri, faţă de care voi fi de acum înainte cum nu se poate mai binevoitor. Însă pe Enoh îl voi pune să plătească pentru toate suferinţele pe care le-a pricinuit fraţilor noştri. Loialitatea mea faţă de el va fi răzbunarea cu sânge rece, iar sârguinţa mea în a-mi îndeplini planurile mă va face cel dintâi, făcându-i în felul acesta pe plac în ceea ce priveşte obligaţia de a ne întrece între noi, numai că glasul care ar trebui să rostească laudele pe care le voi merita se va frânge în urlete şi lacrimi, oferind un adevărat festin urechilor celor atât de des maltrataţi din ordinele lui. Iar cu sângele ce-i va ţâşni din piele, chipurile lor palide vor prinde puţină culoare în obraji.

24. Întrucât sunt întru totul de acord cu voi, cred că judecata mea nu este greşită atunci când ea mă îndeamnă să acţionez conform sentimentelor mele, după ce atâta timp nu am avut altceva de făcut decât să privesc neajutorat crimele lui Enoh. Acela care poate avea sentimente şi se lasă impresionat de durere şi suferinţă, posedă această sensibilitate pentru a înfăptui binele. Dacă cumva a greşit, acela să fie judecat cu indulgenţă şi fără patimă, căci este fratele nostru, iar dacă cineva este supus şi ascultător, să fie răsplătit înzecit. Şi să-i înălţăm un altar sacrificial Dumnezeului cel vechi, căci Acestuia cu siguranţă îi va face plăcere să-i aducem înapoi comoara de care Cain şi Enoh ne-au lipsit fără motiv şi fără chibzuinţă”.

25. Când a terminat de vorbit, s-au ridicat cu toţii în picioare şi au mers să i se închine lui Hlad, spunându-i: “O, frate, judecata ta este cea mai dreaptă dintre toate; tu eşti cel mai apropiat de copiii lui Adam. De aceea, noi considerăm că tu eşti un exemplu pentru noi toţi şi vom urma întru totul poruncile tale.

26. Sângele cald al bieţilor noştri fraţi a topit gheaţa din inima ta şi acum se revarsă din ea şuvoaie de căldură. Acţionează după focul inimii tale şi aprinde focul şi în noi!”

27. După aceasta, Ouvrak s-a ridicat de asemenea şi a spus: “Fraţilor, ascultaţi la mine! Toate judecăţile prezentate până acum sunt drepte şi bune, dar după percepţiile mele fine, cea a lui Hlad este cea mai înţeleaptă. Şi eu, ca şi voi, sunt de acord cu părerile lui, cu excepţia uneia singură, care, zic eu, este cea mai importantă. Trebuie să fim extrem de atenţi şi de abili în orice vom întreprinde. Căci a acţiona după dreptate înseamnă a face binele, a judeca corect, a permite răzbunarea dreaptă şi a asigura ordinea – toate aceste lucruri sunt spre folosul oamenilor, dar şi spre folosul nostru, căci ele ne-ar fi suficiente în relaţia cu poporul. Totuşi, toţi cetăţenii liberi din oraşul lui Enoh ştiu că noi suntem legiuitorii, iar Enoh este pentru aceşti bieţi proşti un Dumnezeu adevărat. Nimic nu ar putea schimba această convingere a lor, care s-ar putea să fie încă şi mai fermă în rândul robilor decât în rândul oamenilor liberi.

28. Dacă vom pune mâna numaidecât pe Enoh, aceştia se vor ridica cu toţii împotriva noastră. Iar dacă Enoh îi va strânge în jurul lui şi le va spune că puterile pe care ni le-a dat mai demult îl împiedică acum să prevină tratamentul rău la care noi supunem mulţimile, ei îl vor crede şi ne vor strivi fără milă.

29. De aceea, dacă vrem să ne ducem la îndeplinire planurile, sunt absolut necesare şiretenia şi isteţimea. De vreme ce i-am fost atâta timp consilier de taină, ştiu prea bine cum stau lucrurile. După părerea mea, ce nu poate fi greşită, cel puţin trei ani de acum înainte trebuie să-l facem pe Enoh să creadă că tributul cerut soseşte cu regularitate. În acest timp, trebuie să ne străduim să tratăm bine oamenii pentru a-i câştiga de partea noastră, iar celor mai răsăriţi dintre ei să le repetăm adesea că Enoh este un nimeni, un

înşelător şi un îngâmfat. De asemenea, trebuie să-i orientăm pe aceştia către vechiul Dumnezeu şi să-i facem să înţeleagă că toate acţiunile noastre, chiar de li se vor părea prea aspre, nu sunt decât paşi spre eliberarea lor de sub tirania lui Enoh, iar ei, fraţii noştri, trebuie să fie încredinţaţi că de vor proceda altfel, vor sfârşi prin a fi nimiciţi.

30. Vă asigur că dacă vom manipula poporul în acest fel şi dacă-l vom trata precum ne-a sugerat Hlad, vom dobândi un mare avantaj asupra lui Enoh, şi cred că vechiul Dumnezeu nu ne va refuza dreptul de a conduce, mai ales dacă îi vom câştiga bunăvoinţa prin jertfele pe care i le vom face. După care, sunt absolut sigur că Enoh va experimenta din partea poporului ceea ce au spus mai înaintea mea Houid şi Hlad, în marea lor înţelepciune.

31. Luaţi aminte la aceste cuvinte, fraţii mei şi străluciţi fii ai lui Cain!" După ce Ouvrak a terminat de vorbit, s-au închinat cu toţii în faţa lui şi i-au spus: *"Amin,* aşa să fie. Toţi cei care au vorbit înainte au avut mare dreptate atunci când l-au acuzat pe Enoh, blestematul, cel care l-a scos în afara legii pe tatăl nostru şi l-a ofensat pe vechiul şi puternicul Dumnezeu".

32. În continuare, după ce toţi ceilalţi s-au aşezat, Farak a rămas în picioare şi a cercetat cu multă luare aminte chipurile celor de faţă, spre a vedea dacă dincolo de ceea ce a spus fiecare dintre precedenţii vorbitori, a rămas ceva ce nici unul nu a îndrăznit să rostească. Şi tot căutând cu ochii, a descoperit curând cu mintea. Atunci a început să vorbească, făcând ca fiecare cuvânt să lovească precum sabia pe câmpul de luptă, fără a părtini pe nimeni.

33. "Fraţilor – dacă sunteţi vrednici încă să vă numesc astfel –, v-am auzit pe fiecare spunând aici una şi alta, dar ascunzându-vă cu viclenie dorinţele personale şi minţind cu neruşinare în legătură cu planurile voastre. Fiecare dintre voi ar putea fi un trădător, căci cu toţii aţi avut intenţia de a-l informa în secret pe Enoh asupra celor spuse aici. Fiecare se gândea să-i spună lui Enoh că numai din loialitate faţă de el a participat la această adunare, şi că i-a incitat pe ceilalţi să-şi exprime părerile ruşinoase despre el, special pentru ca Enoh să afle ce este în capetele lor. Apoi, văzând pe mâinile cui a lăsat guvernarea, se gândea mizerabilul trădător că Enoh l-ar fi răsplătit dându-i lui întreaga putere şi făcându-l stăpân peste noi toţi. Iar noi, ceilalţi, n-am fi avut decât să împărtăşim soarta lui Cain.

34. O, ticăloşi, lepădături ce sunteţi! Uitaţi-vă la voi şi vedeţi dacă a existat măcar un grăunte de onestitate în voi înşivă. Căci tot ce sunt eu şi tot ce sunteţi voi a fost dobândit pe seama celor slabi prin înşelăciune, viclenie, ipocrizie şi laudă deşartă. Nu a îndurat destule bietul popor? Nu au ajuns oare fraţii noştri într-un hal în care cu greu ar mai putea fi consideraţi fiinţe umane? Şi ce bine le-am făcut noi vreodată pentru faptul că de atâta amar de vreme ne hrănesc, în afară de faptul că i-am răsplătit cu maltratări şi ticăloşii fără număr? Nu au oare ei, cei cărora le spunem oameni-animale, aceleaşi drepturi asupra rodului pământului? Iar noi nici măcar nu le permitem să se atingă de fructele noastre, ci numai de putreziciunile căzute pe jos. Dar nici chiar aceasta nu vă satisface şi aţi vrea să-i vedeţi de mii de ori mai nefericiţi decât sunt deja!

35. Având în vedere toate acestea, vă spun fără ezitare – dacă vreţi să conduceţi bietul popor, ai căror fraţi nevrednici suntem – lăsaţi deoparte răutatea şi viclenia şi ghidaţi-i către adevăratul Dumnezeu din vechime. Deveniţi vrednici, arătându-le loialitate acelora pe care până acum i-aţi minţit şi i-aţi înşelat, căci altfel Dumnezeu vă va respinge jertfele, îi va ajuta pe cei slabi când se vor ridica împotriva voastră şi vă va face sclavii animalelor-oameni, aşa cum le spuneţi voi acum. Ţineţi seama de cuvintele celui crud! *Amin!"*

36. Şi iată, când Farak a terminat ce a avut de spus, ceilalţi au rămas ţintuiţi pe locurile lor de parcă ar fi prins rădăcini în pământ, fără a fi în stare să rostească măcar un singur cuvânt în apărarea lor, ci doar gândindu-se: "El ne-a dejucat în taină planurile, fiind în legătură cu vechiul Dumnezeu, căci altfel de unde ar fi ştiut ce avem noi de gând? Aşa stând lucrurile, am mai putea oare să ne opunem? Dacă ar fi vulnerabil, n-ar fi mare lucru pentru noi să-l distrugem, dar acum, când ne-a dovedit puterea lui, cine ar mai cuteza să i se opună? Înainte ca unul dintre noi să ridice mâna asupra lui, ne-ar strivi pe toţi ca pe nişte muşte. Aşa că nu avem ce face, ci trebuie să aşteptăm şi să vedem ce întorsătură vor lua lucrurile; abia atunci vom şti ce avem de făcut".

37. Şi întrucât nici unul nu îndrăznea să spună ceva, Farak i-a întrebat: "Ei bine, cum vă simţiţi acum? Nu are nimeni curajul să-mi răspundă? Unde vă sunt viclenia,

înşelăciunea, ipocrizia, linguşirea cu care aţi reuşit mereu până acum? Şi unde vă sunt minciunile, unde este puterea princiară pe care râvneaţi să o obţineţi înşelându-l pe zeul Enoh?

38. Adevăr vă spun vouă, urechile mele au auzit fiecare gând al vostru. Indiferent ce întorsătură vor lua lucrurile, voi veţi face ceea ce trebuie făcut, conform legilor cinstei şi dreptăţii. Aceia dintre voi care nu se vor supune întocmai, vor fi scoşi în afara legii precum Cain, căruia voi îi spuneţi tată. El a acţionat mereu în litera legii, dar a aplicat-o orbeşte şi prea strict, astfel încât i-a devenit prizonier în loc să o stăpânească. Până la urmă a trebuit să fugă, abandonându-şi opera. Unde – nimeni nu ştie, decât bătrânul Dumnezeu. Dacă El va dori să spună cuiva vreodată unde se află Cain, atunci acea persoană va şti. Dar aceasta stă numai în puterea Lui. Cain, contrar a tot ceea ce credeţi voi, a fost un om drept, căci el s-a temut de judecata Dumnezeului din vechime; a greşit însă în felul cum a aplicat legea, pentru că a acţionat mereu fără iubire, adică încălcând porunca pe care străvechiul Dumnezeu a dat-o mai înainte de toate celelalte.

39. Voi aţi distrus complet dreptatea, înlocuind-o prin înşelăciune, minciună, crime, prefăcătorie şi nenumărate infamii, imposibil de numit din cauza cruzimii lor fără de margini. Şi credeţi acum că acel bătrân Dumnezeu va fi numaidecât bucuros să vă sprijine pentru că voi o să-i aduceţi jertfele voastre prefăcute. O, vă înşelaţi atât de tare! Bătrânul Dumnezeu are ochi şi urechi cu care observă în cele mai mici amănunte natura voastră rea. Urechea Sa va fi surdă la cererile voastre, izvorâte din nesfârşită infamie, chiar de-ar fi să-i ardeţi tot Pământul pe altar, şi nu se va pleca asupra voastră până ce nu vă veţi curăţa inimile în focul iubirii fără margini pentru fraţii şi surorile voastre, deveniţi slabi şi nenorociţi datorită vouă, şi până ce nu veţi pune capăt dezmăţului şi păcatului trupesc, care nu stau câtuşi de puţin bine unor oameni în vârstă de 200 de ani, care pe deasupra mai vor să fie şi conducători.

40. Răspundeţi acum întrebărilor mele, dacă sunteţi în stare, ori dacă nu aveţi curajul, spuneţi-mi deschis şi fără ezitare, aşa cum şi eu v-am vorbit, ce anume aveţi de gând să faceţi mai departe. Eu nu râvnesc să pun mâna pe o cetate pe care să o conduc, aşa cum râvniţi voi, ci doar să îndeplinesc întocmai sarcinile ce decurg din slujba mea, fiindu-i în felul acesta pe plac bătrânului Dumnezeu. Căci eu nu i-am adus niciodată vreo ofensă şi nici nu am siluit femei şi copile de 12 ani, aşa cum aţi făcut voi. Voi m-aţi numit cel crud pentru că nu am vrut să fiu un ticălos leneş ca voi.

41. Acestea au fost ultimele mele cuvinte şi vi le-am spus pentru a vă arăta cine sunt eu, cel crud, pe care până acum nu aţi dorit să îl cunoaşteţi mai mult de cât a fost absolut necesar. Dar acum este mai mult decât necesar, căci de veţi greşi, totul va pieri pentru totdeauna – da, pentru totdeauna – în mânia trezită din nou a bătrânului, eternului şi sfântului Dumnezeu! Nu mă întrebaţi acum mai mult! *Amin!*”

Capitolul 28

SFATUL CELOR ZECE CONDUCĂTORI

1. Şi întrucât nici unul dintre cei vorbiseră deja nu a îndrăznit să-l contrazică pe Farak, Molakim s-a ridicat într-un târziu în picioare, şi privindu-l atent pe Farak, a spus: “Frate, cuvântul tău a fost aspru şi ne-a lovit pe fiecare până-n adâncul inimii. Totuşi, dacă ne referim la ceea ce s-a spus până acum, totul a fost bun şi potrivit, cu excepţia osândirii lui Enoh. În afară de aceasta, trebuie să recunosc că într-adevăr, vorbitorii au dovedit cu prisosinţă că poftele pe care le-a stârnit apropiata numire în posturi de conducători de cetăţi îi chinuie teribil.

2. Dacă am stârpi în noi toate aceste dorinţe şi ne-am strădui să devenim fraţi credincioşi şi adevăraţi ai poporului, şi într-o măsură rezonabilă, ai lui Enoh, am mai fi ticăloşi?”

3. Iar Farak a răspuns: “Dorinţa este forma de existenţă a voinţei. Dacă veţi ucide în voi dorinţa, cum aţi mai putea acţiona atunci ca nişte conducători? Nimeni să nu-şi suprime dorinţele personale, aşa cum aţi făcut cu scânteia iubirii lui Dumnezeu, ci să fie mereu atent ca acestea să nu-l conducă într-o direcţie greşită.

4. Direcția corectă este aspirația către iubirea lui Dumnezeu, care trebuie recucerită. Toate acțiunile voastre trebuie îndreptate spre recunoașterea voinței supreme care se manifestă prin fiecare dintre noi, și care face ca voința proprie să fie umilită prin zădărnicia și inimaginabila ei slăbiciune.

5. Iar direcția greșită este egoismul, orbirea totală și surzenia desăvârșită a voinței proprii, care se orientează exclusiv spre nevoile personale, ignorându-le pe cele ale fraților noștri, cu care suntem egali.

6. Dorințele rele se intensifică treptat în noi, suprimă smerenia și sufocă totul cu aroganța care se naște și apasă asupra sufletului ca o imensă povară. Omul ar vrea să scape de ea, dar fiind orb și surd la chemarea lui Dumnezeu, el nu poate vedea și auzi ceea ce i-ar fi de ajutor. Urmându-și dorința falsă, el caută prin toate mijloacele imaginabile, născocite de egoismul său nebun, să adune noi și noi poveri, până ce greutatea lor devine atât de mare, încât sufocă pur și simplu voința divină din el și-l întoarce către animalitate. El va căuta atunci în materie o hrană care îl va conduce inevitabil către moarte, fie că ea provine din foc, din apă, din aer sau din pământ, căci toate acestea nu sunt altceva decât mama cărnii și a morții. Oriunde este carnea, este prezentă de asemenea moartea. De aceea, câtă vreme vom fi prizonierii cărnii, vom fi prizonierii morții.

7. Aceia care se afundă în iubirea de sine, se afundă în iubirea pentru carnea lor, iar pentru aceia care își iubesc carnea, dorința înseamnă moarte. Moartea va invada toate dorințele lor și-i va face robi până în cele mai ascunse fibre ale ființei lor, devorându-i și ucigându-i. Ei vor deveni apoi o murdărie pe care moartea însăși o va lepăda spre a îngrășa câmpurile semănate cu sămânța distrugerii. – Știți acum totul despre viață și moarte; faceți așadar cum doriți, ca să trăiți sau ca să muriți. *Amin!”*

8. Atunci, Molakim a vorbit din nou, spunând: “Fraților, cunoașteți care este slujba mea. Nu Enoh m-a făcut ceea ce sunt, nu poporul, ci voi toți, cu excepția lui Farak. Voi m-ați determinat să-l mint pe Enoh, și de asemenea poporul. Voi m-ați obligat să vă destăinuiesc numai vouă ceea ce știu. Dar acum arunc toate înșelătoriile la picioarele lui Farak și-i spun deschis și cu credință că atunci când Dumnezeu va coborî din ceruri, cuvântul Lui nu va fi mai plin de înțelepciune decât al lui Farak.

9. Mărturisesc liber că și de nu mi-ar fi fost frate, m-aș fi aruncat la picioarele lui și l-aș fi venerat. Cu atât mai mult cu cât este doar un om, ca noi toți – te întrebi, de unde și-a luat Farak înțelepciunea?

10. Vedeți, și eu sunt orb și surd ca și voi, dar o șoaptă interioară îmi spune că Dumnezeu însuși vorbește prin gura lui Farak. Trebuie să dăm ascultare acestei voci, și să acționăm strict în acord cu ea, dacă vrem să mai trăim. Altfel, lacrimile fraților noștri se vor aduna și vor forma un șuvoi care ne va acoperi și ne va îneca în propria noastră răutate, desfrâu și viclenie”.

(22 mai 1840)

11. În continuare, Ouvrahim și-a făcut și el curaj, a pășit în față și a spus: “*Amin,* mulțumesc vechiului Dumnezeu că i-a deschis gura lui Farak, fratele nostru, fără de care am fi pierit cu toții, de vreme ce nu eram conștienți de faptul că dorințele noastre ne aduc moartea. Fiecare dintre noi a dorit să fie trădătorul celorlalți și rezultatul ar fi fost că moartea ne-ar fi luat pe toți într-un fel sau altul, înfăptuindu-se de la înălțimea sfințeniei lui Dumnezeu sau din adâncurile mâniei Sale un act de justiție necesar.

12. Eu am fost un lingușitor deștept și am tras sforile răului cu mai multă abilitate decât voi și decât Enoh la un loc, cu toată cruzimea voastră enormă. Enoh s-ar fi lepădat de divinitatea lui pe care eu, inspirat de Ouvrak și cu ajutorul lui Nohad și Thahirak, i-am impus-o mai demult prin lingușire. De altfel, el mi-a mărturisit în diverse ocazii că aceasta îi produce multă anxietate, nu-i dă pace nici zi nici noapte, mai ales atunci când este singur, și adeseori a deplâns această idee nefericită a lui Ouvrak, dar acum, din cauza poporului, nu se mai poate descotorosi de ea. Simte însă că îl arde în piept mai tare decât focul.

13. Iar acum, iată-mă, mă lepăd de năravul meu de a linguși, pentru că înțelepciunea lui Farak m-a convins că am putea alina suferințele fraților noștri. Din fericire pentru noi, el ne-a deschis ochii și ne-a arătat prăpastia ce se căsca sub picioarele noastre. Orbi în fața acestei mari primejdii, era cât pe ce să ne pierdem viețile și tot ce avem mai de preț.

14. Acceptă să ne fii, dragul meu Farak, călăuza credincioasă care să ne conducă pe toți spre lumina Dumnezeului adevărat, care nouă ne este străin, tot aşa cum ne este şi strămoşul nostru Adam. Condu-ne după voia Lui binecunoscută ție, şi condu de asemenea pe sărmanii noştri frați nevinovați, poporul întreg, de ale cărui suferințe numai noi ne facem vinovați, prin imensa noastră răutate. Şi ceea ce tu, o, frate, consideri a fi bine, în conformitate cu voia numai de tine cunoscută a Celui de sus, noi cu toții vom înfăptui bucuroşi, unindu-ne puterile şi implorând grația divină.

15. Renunț în acest moment la dreptul meu de conducător şi mă plec la picioarele acestui prieten al lui Dumnezeu. M-aş considera un mare norocos dacă mi s-ar permite să mă numesc servitorul credincios al singurului om din lume pe care, dintre multe mii de oameni, îl preferă Dumnezeu – singurul şi adevăratul Dumnezeu, cu care nu se poate asemui nimeni.

16. Aşa că ascultați care îmi este voia: oraşul lui Farak va fi pentru noi un oraş sfânt. Acolo ne vom duce întotdeauna pentru a găsi sfatul după care să acționăm cu înțelepciune de acum înainte. Iar Farak va fi conducătorul nostru, cel care ne va călăuzi după cunoaşterea divină pe care o posedă, şi va reprezenta punctul central între noi, Enoh şi ceilalți oameni. De aceea, noi va trebui să câştigăm rapid un statut superior, nu în sensul de a deveni conducători – lucru care nu mai are importanță pentru noi acum, când am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu –, ci pentru a putea fi considerați servitori credincioşi ai aceluia care poate – şi trebuie – să aducă binele poporului.

17. *Amin,* am spus, în numele vostru al tuturor. O, frate Farak, priveşte-mă şi vezi cu înțelepciunea ta dacă este îndreptățită rugămintea de a ne fi conducător, sfătuitor şi prieten înțelept! *Amin!”*

18. Cuvintele lui Ouvrahim i-au însuflețit pe toți ceilalți care îşi expuseseră în cuvinte prefăcute, înainte de a vorbi Farak, punctul lor de vedere egoist. Thahirak s-a simțit şi el îmboldit să vorbească, aşa că a luat la rândul lui cuvântul pentru a recunoaşte că el este însăşi întruparea răului, dar că după părerea lui acest lucru nu este întâmplător, ci el simte că are o învestitură divină, în legătură cu sanctitatea inviolabilă a lui Dumnezeu, cu dreptatea, iubirea şi atotputernicia Sa, exprimate şi prin aceea că El ar putea distruge cu un singur deget întreaga creație. În concluzie, a afirmat el, este necesară existența unei întrupări a părții rele a lui Dumnezeu, sarcină de care se achită tocmai el, Thahirak! Mai-mai să demonstreze că era perechea Mea cea rea şi că poate să-Mi desfidă atotputernicia. Şi de vreme că Eu, din infinită iubire, M-am abținut să lovesc cu sabia mâniei Mele un vierme nenorocit ce se zvârcolea în țărână – situație ce cu greu şi-ar găsi vreun termen de comparație, căci Infinitul împotriva a nimic spune încă prea puțin despre măreția eternă şi nesfârşita Mea putere – Thahirak a spus tuturor că Eu am slăbiciunea de a Mă teme de el.

19. Ce spui tu, slujitorul Meu, de o asemenea provocare?

20. Şi încă aceasta nu a fost atât de ridicolă pe cât sunt provocările pe care le primesc în prezent de la oameni de mii de ori mai răi.

21. Căci uită-te la originile preoției voastre! Când se naşte un sfânt, Eu trebuie să tac şi să nu spun nimănui despre aceasta. Căci dacă s-ar auzi, viața aceluia ar fi pusă în pericol.

22. Nu trebuie să-Mi arăt paiul din ochi, căci voi îl veți găsi cu uşurință. Oricum, nu pentru mult timp! – Iar acum să ne întoarcem la subiectul nostru!

23. Thahirak şi-a încheiat discursul, care a fost scurt şi puternic ca o lovitură de trăznet, în felul următor: “Fraților, cei care au vorbit înaintea mea au dovedit atâta înțelepciune încât m-am simțit tulburat înlăuntrul meu, dându-mi seama de nimicnicia mea şi de imensa ticăloşie de care am dat dovadă. Ei m-au făcut să văd cât de mult am greşit în toate acțiunile mele. Nici chiar tu, frate Farak, nu-mi poți cere să-mi număr fărădelegile, căci nimeni nu poate poseda atât de multă cunoaştere încât să-şi poată face o idee despre vechea mea ocupație care m-a specializat în crimele cele mai infame.

24. Iată, eu mă consider prea ticălos spre a mi se găsi vreo scuză pentru faptele mele şi a mă alătura vouă. Dar trebuie să ştiți că eu sunt piatra unghiulară în lucrarea răului între voi, Enoh şi popor. De aceea, nu voi implora îndurare pentru nimic din ceea ce am făcut, nu mă interesează nici guvernarea, nici servitutea, ci să faceți cu mine ceea ce ați făcut cu tatăl Cain. Căci dacă piatra de temelie va lipsi din structura şubredă a

răului, acesta se va prăbuşi şi va face loc unei structuri mai bune, născută în înţelepciunea pe care Farak a primit-o de la Dumnezeul cel Adevărat şi Atotputernic în vecii vecilor.

25. Uitaţi-vă la mine, fraţilor, aceasta este singura recompensă pe care o cer, căci o merit mai mult decât voi toţi. Sper că nu cer prea mult, fiindcă sunt acum pe deplin conştient de faptul că Dumnezeu nu-mi va arăta nici graţie, nici milă, în sfinţenia Sa pe care eu am profanat-o în negrăit de multe feluri.

26. Am vorbit destul. Aştept acum cu credinţă şi umilinţă sentinţa divină, prin înţelepciunea lui Farak.

27. Dacă îmi permiteţi, o să-mi iau soţia şi copiii şi voi pleca pe urmele lui Cain. Să se facă prin mine voia lui Farak. *Amin!"*

Capitolul 29

SUCCESORII LUI ENOH

1. Farak s-a mai ridicat încă o dată şi a spus: "Vezi, frate Thahirak, Dumnezeu şi toate spiritele libere nu pot să desfacă ceea ce deja a fost făcut; cu atât mai puţin ar putea oamenii. Consider că dacă cineva posedă măcar o scânteie de înţelepciune divină, ar trebui să judece astfel:

2. Acest om a făcut păcate grosolane din cauza răutăţii minţii lui. El nu a primit graţia din ceruri şi s-a lăsat purtat orbeşte de egoism, făcându-şi şi lui rău, dar şi acelora care au intrat în contact cu el. Dar compasiunea lui Dumnezeu s-a coborât din ceruri asupra lui, ca fulgerul şi ca tunetul, făcându-l să-şi vadă în toată grozăvia decăderea şi atrocităţile săvârşite. Dacă acest om a început să se teamă de urmările faptelor sale şi să aibă remuşcări pentru răutăţile fără număr de care s-a făcut vinovat, dacă-şi simte păcatele ca o povară pe inima sa, dacă el s-a eliberat de ticăloşie şi şi-a abandonat voinţa proprie în faţa voinţei lui Dumnezeu – spuneţi-mi, ce aţi face voi cu acel om? (Răspuns: 'L-am ierta şi l-am privi ca pe unul care nu a păcătuit niciodată, şi am fi foarte bucuroşi că cineva care a greşit atât de mult a avut puterea şi înţelepciunea să părăsească drumul întunecat al iluziei şi să se îndrepte către lumina compasiunii divine!') Aţi răspuns corect, deşi voi nu sunteţi decât nişte oameni. Cu atât mai mult Dumnezeu, în înţelepciunea Lui supremă, nu-l va osândi, căci cea dintâi condiţie a adevărului este iubirea, iar El ştie cel mai bine cum, prin ce mijloace şi din ce motive a păcătuit acela atât de mult.

3. Aşa că să ştiţi: noi, oamenii lipsiţi de iubire, judecăm greşelile fraţilor noştri în funcţie de numărul lor, fără să ţinem seama de faptul că cei care au greşit se căiesc sau nu. Dar Dumnezeu, în infinita Sa înţelepciune şi iubire, nu judecă greşelile comise în trecut, pentru care autorul lor se căieşte sincer, ci le judecă pe acelea care se comit chiar în prezent, fără pic de remuşcare. Totuşi, faptele rele nu dispar niciodată cu totul, chiar dacă ele nu sunt supuse judecăţii, ci rămân în memoria infinită a lui Dumnezeu, ca o pată întunecată pe linia vieţii noastre. Iar linia vieţii nu este judecată la începutul ei, nici la mijloc, ci numai în punctul ei de sfârşit, atunci când ea s-a lărgit şi s-a întărit prin iubire şi dreptate, sau când, dimpotrivă, s-a frânt sub povara răutăţii şi a nedreptăţilor săvârşite pe tot parcursul ei.

4. Iată, frate Thahirak, puterea înţelepciunii lui Dumnezeu te-a întărit întru îndreptarea ta, şi de aceea tu nu mai ai dreptul să te judeci pentru greşelile tale trecute, ci trebuie să-ţi întăreşti linia vieţii prin iubire, îndreptând-o cu credinţă şi loialitate către adevăratul Dumnezeu. Trebuie însă să priveşti înapoi la trecutul tău pentru a şti să te fereşti în viitor de orice abatere de la direcţia bună. Numai aşa vei putea depista cu uşurinţă pericolul deviaţiilor posibile, şi vei putea interveni prompt pentru a le elimina, implorând graţia divină care să te lumineze şi să te conducă la îndeplinirea scopului real al vieţii, acela de a te întoarce în împărăţia iubirii şi a vieţii eterne.

5. Mergi acum şi înfăptuieşte cu credinţă ceea ce te-a rugat Enoh, şi ţine minte cuvintele mele. Acest lucru este valabil şi pentru voi ceilalţi, şi pentru mine, cel crud. Să ne dovedim fraţi ai lui Enoh, fraţi ai fiecăruia dintre noi, şi de asemenea fraţi ai poporului pe care trebuie să-l conducem, în acord cu voinţa lui Dumnezeu, Cel Înţelept, Plin de iubire şi Atotputernic. *Amin!*"

6. În urma acestor cuvinte, toți s-au ridicat în picioare, s-au închinat în fața lui Farak şi au spus: "Farak, înțeleptule, trimis al străvechiului Dumnezeu! Recunoaştem acum marea ta putere de a înțelege profund toate lucrurile. Deşi nu putem să ne imaginăm de unde îți vine această putere, vom face totuşi aşa cum consideri tu că este bine, căci vedem că înțelepciunea ta este bazată pe iubire. Acest mod de înțelegere nu poate nedreptăți niciodată pe cineva, în special pe cineva care urmează calea blândă a iubirii, aşa cum vom face noi toți de acum înainte, sfătuiți cu înțelepciune de tine.

7. Asigură-te însă că şi Enoh s-a îndreptat, aşa cum am făcut noi, *Amin!"*

8. După aceea, au plecat cu toții la cetățile lor şi le-au condus cu înțelepciune şi bunătate, după cum i-a sfătuit Farak. Iar oamenii din popor au fost fericiți sub conducerea lor.

9. Farak l-a convins în aceeaşi manieră şi pe Enoh să se îndrepte pe calea cea bună. Acesta i-a luat cu căldură mâna într-a sa şi i-a spus: "O, frate, adevăr ai grăit, iar faptele tale sunt pe măsură. Recunosc acum în ceea ce spui că atâta timp cât trăieşte, o ființă are dreptul şi datoria să ceară şi să aştepte grația divină, aşa cum fac eu în acest moment. Aşteptarea nu sfârşeşte decât în moarte. Câtă vreme suntem încă în viață, putem face foarte mult bine. Eu vreau acum să alin suferințele poporului meu, şi vreau să înfăptuiesc acest lucru alături de tine, căci marea ta putere de înțelegere s-a dovedit capabilă să ne protejeze de un mare dezastru atât pe mine, marele înşelător, cât şi poporul înşelat".

10. Acest mod îmbunătățit de guvernare s-a menținut, cu unele fluctuații, mai bine de 500 de ani, inclusiv sub conducerea copiilor şi nepoților lui Enoh. Cel mai tânăr fiu al său, Irad (cel tare, discipolul lui Farak) a condus timp de 100 de ani, iar ultimul fiu al său, Maleleil (fatalistul sau vestitorul providenței) a condus tot 100 de ani. Lui i-a urmat Matusal (exploratorul naturii şi al resurselor ei) care a condus timp de 110 ani, şi în final, fiul său, Lameh (cel care a inventat pedeapsa capitală, devenită o măsură uzuală în timpul conducerii sale) este cel care M-a uitat aproape complet. Domnia sa s-a sfârşit după 200 de ani.

11. Despre Lameh am să vorbesc ceva mai mult, căci odată cu el suveranitatea a murit, fiind înlocuită cu idolatria şi cultul lui Mamon, ca şi cu blestemata filosofie naturală, cea mai de seamă capodoperă a nesfârşitei răutăți a şarpelui.

12. În vremea aceea, Lameh nu ar fi putut să devină conducător, datorită faptului că el era fiul mijlociu al lui Matusal. Conform obiceiului strămoşesc, numai ultimul născut putea primi numirea de conducător. În cazul în care acesta ar fi murit, sau dacă, din alte motive, nu ar fi putut exercita funcția respectivă, acest drept s-ar fi transferat asupra primului născut. Numai dacă şi acesta ar fi murit, ar fi fost cu putință că fiul mijlociu să devină conducător.

13. Dar în cazul de față, întâiul fiu al lui Matusal, Jored (înțeleptul mistic, urmaşul lui Farak – care murise cu mult timp în urmă) şi fratele lui cel mai tânăr, Hail (discipolul credincios al lui Jored şi conducătorul legitim al cetății), erau încă în viață.

14. Lameh însă, un om brutal, sobru, ambițios şi sperjur, s-a autoconvins că lui, de asemenea, i se cuvine dreptul de a fi conducător, şi nu-i convenea defel acest obicei strămoşesc. La moartea lui Matusal, când venise vremea ca Hail să preia conducerea, Lameh a întrunit un consiliu constituit dintr-o şleahtă de complici la fărădelegile sale, cu scopul de a hotărî ce este de făcut pentru ca puterea să-i revină lui.

15. Unul dintre aceşti complici, pe numele lui Tatahar (ceea ce înseamnă "setosul de sânge "sau "copoiul") i-a dat acest îngrozitor sfat: "Noi suntem 77, falnici precum copacii, îndrăzneți ca tigrii, curajoşi ca leii şi cruzi ca hienele, iar tu eşti stăpânul nostru al tuturor. Aşa că noi credem că nu ar fi o problemă pentru tine să pui capăt înțelepciunii lui Jored, dacă te-ai înarma cu o bâtă straşnică şi l-ai însoți în pădure până la poalele munților, acolo unde am vânat recent tigri. Iar dacă vreo hienă înfometată îi va sfărâma oasele cu dinții ei puternici, tu dăruieşte-i în semn de mulțumire pentru osteneala ei o bucățică fragedă din frățiorul Hail. Te asigur că aceste simpatice fiare vor aprecia foarte mult masa excelentă pe care le-o vei servi. Apoi vom spune oamenilor că în timp ce vânau hiene în munți, frații tăi au acționat cu nesăbuință, bazându-se prea mult pe înțelepciunea lor secretă, şi au fost uciși de hiene. Şi de vreme ce tu eşti singurul descendent legitim al lui Cain, Irad, Maleleil, şi al fiului său Matusal, cine ar mai îndrăzni să-ți conteste dreptul la guvernare?

16. Ei bine, Lameh, ce zici? Nu este acesta cel mai bun sfat pentru a-ţi atinge scopul? Du-te şi fă întocmai; noi vom rămâne în aşteptarea ta, şi te asigur că vei avea un succes deplin!”

17. Acest sfat era exact ceea ce dorea Lameh să audă. În zilele care au urmat, el a căutat necontenit o ocazie pentru a-l pune în aplicare, iar ocazia s-a ivit cu ajutorul şarpelui. Ştiind că lui Jored şi Hail le plăcea să se plimbe prin pădure, Lameh a mers împreună cu complicii lui pe o scurtătură şi s-a ascuns între copaci, aşteptându-i pe cei doi fraţi. Când au intrat în pădure, Lameh s-a repezit la Jored şi l-a ucis dintr-o singură izbitură. Apoi l-a ucis şi pe Hail, aşa cum îi sugerase Tatahar.

18. Acest lucru s-a întâmplat pentru că cei doi deveniseră prea mândri de înţelepciunea lor, uitând că adevărata înţelepciune constă de fapt în smerenia cea mai mare. Atunci când smerenia dispare, dispare şi înţelepciunea. Şi nimeni nu poate interveni într-un asemenea caz pentru a-l sfătui sau ajuta pe cel în cauză, căci procedând astfel, ar interfera cu liberul lui arbitru. Eu Însumi respect acest principiu, căci cea din urmă picătură de libertate a unei fiinţe este infinit mai scumpă decât viaţa ei pe pământ. Aşa se explică de ce sunt permise războaiele, fie şi numai de dragul respectării libertăţii de voinţă şi de acţiune a unui singur om.

19. Acesta să fie un avertisment şi pentru tine, instrumentul Meu capabil, în cazul în care te-ai simţi vreodată îmboldit să te consideri superior fraţilor tăi (fie în taină, fie în mod declarat), pentru faptul că te-am înzestrat cu înţelepciune. Căci dacă ai dovedi lipsă de castitate, hoţie sau alte păcate care să te aducă într-o condiţie inferioară, acest dar destul de rar pe care îl fac oamenilor ar păli în tine, dar nu ţi-ar fi luat definitiv. Dar de vei deveni mândru de înţelepciunea ta, atunci imediat ţi-o voi lua, lăsându-te gol şi părăsit în hăţişul greşelilor, acolo unde fiarele ar putea veni în orice clipă şi te-ar devora până ce nimic nu ar mai rămâne din tine, decât numai numele tău rău.

20. Ţine minte, ai primit acest dar în umilinţă, în umilinţă să-l păstrezi şi în umilinţă să-l transferi celorlalţi fraţi ai tăi.

Capitolul 30

LAMEH DEVINE REGE

1. Şi să vedem ce s-a întâmplat mai departe. După ce Lameh, sfătuit de Tatahar, şi-a ucis fraţii în pădure, el s-a întors repede în cetatea lui Enoh şi a spus tuturor, inclusiv lui Enoh, precum şi oamenilor din celelalte zece cetăţi şi din împrejurimile lor, ce s-a întâmplat cu nesăbuiţii săi fraţi. Povestea lui Lameh i-a impresionat foarte tare pe toţi. Cei mai înţelepţi şi mai inimoşi dintre aceştia, locuitori ai cetăţilor şi dintre cei de la câmpie, în număr de vreo 3000 de oameni, fără soţiile lor, s-au adunat în urma acestui tragic eveniment pentru a vedea ce-i de făcut.

2. Această mică armată, formată numai din bărbaţi, a pornit către cetatea lui Enoh pentru a-l întâlni pe Lameh. Ajunşi în cetate, unul dintre ei, purtătorul de cuvânt al tuturor, a spus: “Unde este pădurea în care au murit tânărul prinţ şi înţeleptul lui frate? Haideţi să găsim locul unde s-a întâmplat acest lucru îngrozitor şi să strângem de acolo dovezi că vestea pe care am primit-o este adevărată. Vom vărsa lacrimi amare pentru această îngrozitoare tragedie, şi poate că vom hotărî să căutăm hiena care i-a ucis pe cei doi fraţi; trebuie că are încă botul umed de sângele lor. Apoi vom ucide cu bâtele şi cu praştiile tot neamul ei, ca să răzbunăm moartea lui Jored şi Hail”.

3. “Da”, a spus Lameh, “propunerea voastră este bună, iar eu, noul rege legitim, mă voi alătura vouă. Întâiul meu servitor, Tatahar, ne va arăta drumul, împreună cu oamenii lui bine înarmaţi”.

4. Oamenilor le-a plăcut atitudinea lui Lameh şi au spus: “Iată! Regele care a rămas în viaţă este cel potrivit! Regele nostru este un înţelept!”

5. Apoi s-au ridicat cu toţii şi, conduşi de Lameh, au mers în pădurea plină de tigri şi hiene, unde au găsit locul încă plin de sânge în care au fost ucişi Jored şi Hail. Plângând, au adunat rămăşiţele straielor lor, pentru tristă veneraţie.

6. Când au terminat de strâns acele scumpe relicve, au plecat din acel loc cuprinşi de o amară supărare şi s-au afundat în pădure, împărţiţi în cete de câte 100 de oameni, la mică distanţă unele de altele, pentru a găsi hiena infamă. Dar nu au găsit nici o hienă. Atunci au spus: "Nu este nici o îndoială că fiara a fugit în munţi. Curaj! Dacă nemuritorul Cain a îndrăznit să pună piciorul în munţi, putem şi noi pentru prima dată să facem acest lucru, căci motivele noastre sunt dintre cele mai bune, şi nici un Dumnezeu nu ar putea să dezaprobe fapta noastră. Cauza pentru care luptăm este să învingem fiarele infame şi lacome care i-au ucis pe Jored şi Hail. Aşadar, încă o dată: curaj! – chiar de-ar fi să pierim cu toţii!"

7. Iar Lameh le-a răspuns: "Bine aţi grăit, la fel mă gândeam şi eu. Mergeţi dar şi faceţi ceea ce simţiţi că este bine. Eu vă voi aştepta aici împreună cu Tatahar, şi vom avea grijă ca nici o fiară să nu scape loviturilor voastre puternice".

8. Cei trei mii de oameni au părut mulţumiţi de acest aranjament şi şi-au continuat drumul cu paşi şovăitori. Numai cu greu îndrăzneau să se uite înapoi, căci ameţitoarele înălţimi la care ajunseseră îi zăpăceau cu totul. Timp de trei zile au tot căutat hiene, dar nu au văzut nici măcar una singură. Când deja obosiseră de atâta căutat, drumul lor s-a înfundat într-un perete stâncos, în care au încercat să-şi taie cale cu bâtele. După ce au săpat cam 12 stânjeni în stâncă şi şi-au dat seama că nu vor izbuti să meargă mai departe, au început să blesteme pădurile şi munţii care nu erau buni la altceva decât ca să adăpostească fiarele sângeroase. Apoi au cerut răzbunare copacilor, stâncilor şi culmilor muntoase; au lovit pământul acuzându-l că a supt sângele fraţilor lor. Dezlănţuiţi, ei au blestemat de asemenea soarele pentru că luminează astfel de atrocităţi. Au blestemat stelele toate şi luna pentru că au fost martorii acelei nemaiauzite infamii. Şi în final, unul dintre ei, cel mai vânjos şi mai puternic dintre toţi, pe numele lui Meduhed (care înseamnă "cel mai puternic"), s-a întors către mulţimea furioasă şi i-a adresat aceste cuvinte:

9. "Ce poate să ne aducă această treabă fără rost? Uitaţi-vă, v-aţi zdrobit bâtele în acest perete tare şi de neînvins. Căutând răzbunarea, v-aţi aventurat până în punctul din care drumul de întoarcere a devenit nesigur. V-aţi gândit cum vă veţi apăra atunci când, pe drumul de întoarcere, vă vor ataca hienele, tigrii, urşii şi şerpii? Dacă vechiul Dumnezeu a pus deja aici o barieră în calea răzbunării noastre oarbe şi lipsită de sens, i-ar fi încă şi mai uşor să ne blocheze calea de întoarcere. Voi aţi crezut că puteţi să vă certaţi cu El, chiar dacă El este Cel care a dat viaţă copacilor şi pietrelor, şi că poate nu are suficient de multe fiare pentru a ne distruge pe toţi pentru prostia şi nesupunerea noastră faţă de interdicţia de a urca pe munţi. Cain, Enoh şi Farak, cel mai înţelept dintre toţi, ne-au transmis această poruncă spre a o respecta întocmai. Cine poate şti dacă pe culmile munţilor nu trăiesc fiinţe mai înalte decât noi? Oamenii au memoria slabă în legătură cu aceasta, ei pierd din vedere faptul că existenţa munţilor trebuie să aibă o raţiune. Şi dacă una dintre aceste fiinţe dă cu ochii de noi, ce şansă avem noi, un roi de ţânţari, în faţa unui asemenea gigant al lui Dumnezeu? Aşa că haideţi să ne întoarcem cu umilinţă înapoi, cât mai este ziuă, ca să nu cădem în blestemul nopţii care mereu ne-a fost un mare duşman. Căci chiar dacă ziua înseamnă pentru noi trudă, cel puţin ea nu ascunde pericolele care ne pândesc pretutindeni în noapte. Să fim înţelepţi şi să urmăm acest sfat. *Amin!"*

10. Şi iată, după ce a rostit aceste cuvinte şi oamenii au dat să se întoarcă înapoi, Meduhed a văzut un om de statură foarte înaltă stând în picioare pe culme. Acesta era Seth, fiul pe care Eu i-l dăruisem lui Adam în locul lui Abel. Prin fratele său, Abel, care atunci era deja înger, Eu l-am învăţat pe Seth să meargă împreună cu tatăl şi cu mama sa în acel loc, numit Tărâmul Făgăduinţei, şi să trăiască în munţi, contemplând Paradisul pierdut, pe care, de la o asemenea înălţime, îl puteau vedea în depărtare. Dar despre acest lucru vă voi spune mai multe ceva mai târziu.

11. Seth, căruia limba tuturor fiinţelor create îi era cunoscută încă, le-a strigat cu asprime: "Voi, brute zămislite de ucigaşul Cain! Ce pedeapsă meritată a lui Dumnezeu, Tatăl meu şi al lui Adam – care trăieşte încă în munţi, împreună cu toţi copiii lui – v-a adus până aici, unde vă veţi găsi cu siguranţă pieirea? Pui de năpârcă, uitaţi-vă la voi! Spuneţi-mi iute ce căutaţi în acest loc sfânt voi, care nu sunteţi vrednici de altceva decât să fiţi hrană pentru hiene? – Ce treabă aţi putea avea voi aici, unde nimic nu vă este îngăduit? Plecaţi numaidecât, ori cu toţii veţi fi victimele pedepsei necruţătoare pe care o meritaţi, sfâşiaţi de colţii fiarelor sau îngropaţi pentru totdeauna sub stânci!"

12. Atunci, Meduhed a căzut în genunchi în fața lui, cerându-i cu lacrimi în ochi îndurare. Seth, care vorbea în numele Meu, s-a simțit deodată plin de iubire, şi înduplecat de tânguirea lui Meduhed, i-a răspuns:

13. "Meduhed, tu singur ai voie să-ți ridici ochii către chipul meu, căci tu te-ai străduit să stăvileşti pornirile nesăbuite şi nebuneşti ale fraților tăi; tu vei cunoaşte cea mai mare apropiere de Dumnezeu. Ție îți voi dezvălui cine este şi unde se află hiena lacomă pe care o căutați. Iată, acea hienă a rămas acasă, în regatul vostru, în capul hoardei de răufăcători a lui Tatahar, şi ea se numeşte Lameh.

14. Nici unul dintre voi să nu îndrăznească însă să ridice mâna asupra lui. Acela care se va opune acestei porunci, va plăti de 77 de ori pentru fapta sa, căci Dumnezeu pregăteşte prin Lameh timpurile Sale, mai presus de înțelegerea noastră omenească. Iar acele timpuri, când vor veni, vor fi teribile. Dumnezeu va rupe legăturile iubirii divine şi va lovi cu uriaşul bici al judecății cele mai severe, prin cele zece coloane de foc, făcând ca pământul întreg să piară mistuit în flăcări. Iar acum ridică-te, ia-i pe cei care te însoțesc şi mergeți în pace spre casele voastre. Nu căuta la cetatea lui Enoh, ci priveşte în tine însuți şi către Dumnezeu, care este în vecii vecilor dătătorul statornic al tuturor darurilor pentru aceia care aspiră către El – fie că sunt fericiți, fie că sunt în suferință. *Amin!*"

15. După ce a spus aceste cuvinte, corpul lui Seth a devenit luminos, iar oamenii lui Meduhed s-au speriat foarte tare şi au rupt-o la fugă. Au ajuns în câmpie înainte de apusul soarelui, şi cam pe la miezul nopții au ajuns la casele lor, care se aflau la circa 10 ore de mers întins de la poalele munților.

Capitolul 31

EMIGRAȚIA SUB CONDUCEREA LUI MEDUHED

1. Înainte să se împrăştie, Meduhed le-a ținut o scurtă cuvântare: "Fraților, ascultați-mă cu atenție, căci am să vă spun un lucru foarte important. Ați văzut omul cu care ne-am întâlnit pe culme, i-ați auzit glasul de tunet, şi de asemenea, ați văzut strălucirea nemaipomenită a trupului său, fapt care ne-a speriat atât de tare, încât, mânați de frică, am rupt-o la sănătoasa şi am ajuns acasă înainte de lăsarea întunericului.

2. El spunea ceva despre hiena pe care o căutam, de bună seamă că l-ați auzit; pe urmă ne-a avertizat în legătură cu pedeapsa care ne aşteaptă dacă ne atingem de Lameh, înmulțită de 77 de ori; şi în final, ați auzit amenințarea cu pârjolul prin cele 10 coloane de foc.

3. Judecați şi voi ce se poate face în asemenea condiții! Dacă îl lăsăm pe Lameh să trăiască, el va face cu noi în curând ceea ce a făcut cu frații lui, fără urmă de scrupule. Iar dacă îl ucidem, atunci ne aşteaptă răzbunarea de 77 de ori mai grea şi mai îngrozitoare, prin focul care va cădea asupra noastră. Se pare aşadar că nu avem nici o ieşire: oricare dintre variante am alege, moartea nu ne va cruța.

4. Haideți deci să îngropăm această taină îngrozitoare adânc în inimile noastre, fiind o taină a morții, să ne luăm nevestele şi copiii, şi, în liniştea nopții, să părăsim acest pământ! Dacă am merge către răsărit, unde am văzut că sunt nişte munți nu prea înalți, pe care socot că i-am putea traversa, avem şanse să scăpăm cu viață. Vom vedea noi ce se găseşte dincolo de munți. Poate o altă câmpie... Dar chiar şi dacă ar fi capătul lumii, cred că tot mai bine ar fi să mergem acolo unde am putea trăi în pace până la adânci bătrâneți, decât să tremurăm aici mereu, de teama că pământul va sorbi într-o zi sângele nostru, ori că trupurile noastre vor fi transformate în cenuşă.

5. Căci uriaşul de pe munte a spus: 'Nu vă uitați la oraşul lui Enoh, ci uitați-vă la voi şi la Dumnezeu, care este în vecii vecilor dătătorul statornic al tuturor darurilor pentru toți aceia care se îndreaptă către El în fericire şi în nenorocire!'

6. Aşa că, fraților, toți cei care sunteți însetați de dreptate, bizuiți-vă pe Dumnezeul despre care ne-a vorbit uriaşul de pe munte şi haideți să facem astăzi ceea ce mâine s-ar putea să fie prea târziu. Să avem credință în Dumnezeu, iar mâine în zori să întâmpinăm soarele departe de acest loc, la poalele munților dinspre răsărit! Grăbiți-vă,

luați-vă familiile, animalele, hrană pentru drum, și haideți să ne întâlnim aici, înarmați cu bâte. *Amin!”*

7. Mulțimea a spus *amin* şi la ceasurile două după miezul nopții erau cu toții gata pentru călătorie. Meduhed a numărat capii de familie şi a văzut că erau cu toții prezenți. I-a mulțumit lui Dumnezeu şi apoi s-a aşezat în fruntea mulțimii formată din 10.000 de membri de parte bărbătească, 20.000 de membri de parte femeiască, numeroase cămile şi asini.

8. Când soarele a răsărit, ei ajunseseră la munții din depărtare. Bineînțeles, fără ajutorul Meu special, acest lucru nu ar fi fost cu putință, căci distanța în linie dreaptă de la ei de-acasă până la munți nu putea fi parcursă în mai puțin de 30 de ore.

9. Ajunşi la locul de popas, şi-au lăsat animalele să pască timp de două ore, au mâncat la rândul lor din fructele pe care le luaseră pentru drum, şi apoi, îndemnați de Meduhed, i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru miraculoasa scăpare. Meduhed, inspirat în sufletul său, a mers ceva mai departe împreună cu 10 bărbați, şi s-a aruncat cu fața la pământ cuprins de focul iubirii pentru Dumnezeu şi de amare remuşcări pentru răul din inima sa, pe care abia acum, în lumina acestei iubiri, îl putea descoperi.

10. Văzându-i căința sinceră şi adevărată, am scris cu litere de foc în inima sa: “Meduhed, ridică-ți fața către marea Mea compasiune! – Prin grija şi iubirea ta, tu i-ai salvat pe toți cei care te-au urmat până aici. Dar nu puteți rămâne mult timp în acest loc. Vezi trecătoarea aceasta şi râul care curge înspre răsărit? Urmează cursul râului împreună cu oamenii tăi, şi mergeți timp de 70 de zile, până veți ajunge la o mare întindere de ape. Acolo să vă odihniți alte 70 de zile, iar tu să-ți întorci din nou fața către Mine, aşa cum ai făcut astăzi. Eu te voi învăța atunci cum poate fi traversată acea apă, pentru a ajunge la un ținut întins şi îndepărtat, unde veți fi la adăpost față de vărsarea de sânge şi persecuțiile lui Lameh, ucigaşul fraților săi. Şi când vă va fi foame, puteți să mâncați oricare dintre fructele pe care le veți întâlni din belşug în drumul vostru, iar când vă va fi sete, puteți să beți din apa râului care vă va conduce la marea cea mare. Şi nu-L uita pe Dumnezeul tău, a cărui măreție se află deasupra întregii creații. Gândeşte-te că El are pe acest Pământ poporul Lui, căruia îi este Părinte sfânt şi iubitor.

11. Când Pământul s-a desprins ca o picătură de iubire din inima Mea de Tată, iar Soarele a curs ca o lacrimă din ochii Mei atotvăzători, o, atunci erați încă cu toții copiii Mei. Iar acum voi, o mică ceată, căutați să deveniți prin iubire ceea ce au fost cândva toți oamenii, mai înainte de crearea Pământului şi a Soarelui! – Ridicați-vă şi mergeți în numele Meu! *Amin!”*

12. Meduhed a repetat aceste cuvinte oamenilor lui, care au fost foarte mişcați când le-au auzit. Apoi, ei s-au ridicat repede şi au făcut exact ceea ce li s-a revelat prin cuvintele spuse de Meduhed, care reflectau voința Mea.

13. După o călătorie care a durat 70 de zile, Meduhed a ajuns – aşa cum i se proorocise – la țărmul unei ape foarte mari a pământului, care acum poartă numele de “Oceanul Pacific”. În apropierea țărmului şi parțial în locuri cu apă mai adâncă, apa părea gălbuie, dar la distanțe mari de țărm ea avea străluciri albăstrii datorită sărurilor de cupru din adâncul oceanului, care reflectau lumina soarelui într-o multitudine de culori. Oamenii şi-au stabilit tabăra de-a lungul țărmului, într-o regiune bogată în fructe, exact aşa cum am dorit.

14. Meduhed – şi toți care îl însoțeau – au înțeles ce călăuză bună le sunt, şi atunci el a căzut cu fața la pământ pentru a-Mi mulțumi din adâncul inimii, iar ceilalți i-au urmat exemplul. Iar Eu am primit cu plăcere mulțumirile lor.

15. După aceea, Meduhed, adânc mişcat în inima lui, s-a ridicat, a contemplat în tăcere mulțimea căzută cu fața la pământ şi a vărsat lacrimi de nespusă bucurie când a înțeles cum Eu, în marea Mea compasiune, am salvat viețile atâtor oameni şi am redat libertatea acelora care atât de mult timp au trăit în crudă sclavie, călăuzindu-i în acea zi către un loc bogat în hrană şi punându-i sub protecția Mea.

16. Iar atunci când oamenii s-au ridicat, întăriți prin rugăciune şi foarte fericiți, Meduhed s-a urcat pe o colină înaltă de 7 stânjeni, de unde a ținut un lung discurs. Cuvintele pe care le-a spus atunci i-au fost sădite în inimă de sus, nu a rostit nimic de la el, ci totul a fost expresia cuvântului Meu, al cărui rost în acel moment era să dăruiască poporului lui Meduhed lumina şi iubirea de care avea nevoie. Aceste cuvinte au fost următoarele:

17. “Fraţilor, uitaţi-vă la mine şi ascultaţi cu multă luare aminte cuvintele pe care vi le voi spune, căci ele sunt de la Dumnezeu şi au mare importanţă!

18. Ascultaţi: Dumnezeu Cel Atotputernic ne-a scos din mâinile criminale ale lui Lameh şi ne-a condus până aici, unde pământul se sfârşeşte şi începe apa cea mare. Uitaţi-vă în jur şi vedeţi cât de frumos este acest ţinut, ai zice că este chiar raiul. De bună seamă că fiecare dintre noi ar rămâne aici cât mai mult timp cu putinţă, dacă ar fi posibil chiar pentru totdeauna. Totuşi, voia lui Dumnezeu este ca noi să rămânem în acest loc numai 70 de zile, căci după acest timp armata crudului Lameh, condusă de Tatahar, va trimite iscoade şi va afla unde ne aflăm, şi vai de acela care va cădea în mâinile lor; va fi sfâşiat în bucăţi, precum sfâşie tigrul un miel.

19. Totuşi, în marea Lui compasiune, Dumnezeu mi-a dezvăluit un loc în care trebuie să mergem, pentru că acolo vom găsi unelte gata făcute pentru noi, asemănătoare cu acelea pe care Dumnezeu le-a dăruit copiilor Lui care sălăşluiesc în munţi. El ne dă astfel să înţelegem că El vrea să fie, şi va fi, Tatăl nostru, la fel ca şi al celorlalţi copii ai Săi din munţi, dacă vom fi vrednici să primim imensa iubire pe care într-un mod atât de minunat o revarsă asupra noastră, aşa cum nici cel mai bun tată nu ar putea face vreodată pentru copiii lui, oricât de mult i-ar iubi.

20. Noi vom lua acele unelte şi vom ciopli cu ele trunchiuri de copaci, dându-le o formă pătrată, cu feţele netede ca suprafaţa calmă a apei. Vom pregăti în acest fel cam 10.000 de trunchiuri de copac, din esenţa cea mai bună. Fiecare trunchi va avea lungimea a zece lungimi de om şi grosimea unui pas. Cu piroanele pe care le vom găsi din belşug printre uneltele pregătite pentru noi, vom asambla unul lângă altul câte 30 de trunchiuri. Când această bază va fi gata, pe laturile ei lungi vom fixa câte trei trunchiuri puse cap la cap, iar pe laturile scurte câte două, puse de asemenea cap la cap. După aceea, interiorul plutei va fi uns cu smoală sau cu răşină colectată în cantitate mare de pe copaci, de către soţiile şi copiii noştri.

21. Plutele vor fi înşirate de-a lungul ţărmului, iar în ultima zi vom fixa câte o creangă mare şi bine înfrunzită în fiecare colţ al lor, ca semn al victoriei dobândite prin compasiunea primită de sus. În ultimele zile vom primi şi alte instrucţiuni, căci aşa mi s-a promis atunci când încă ne mai întorceam ochii cu mare teamă înspre oraşul lui Enoh. Iar acum să ne apucăm cu toţii frăţeşte de treabă, căci nu mai există nici un conducător căruia să trebuiască să-i plătim un tribut exorbitant, decât numai Marele Dumnezeu, care este Domnul nostru Atotputernic, infinit şi etern, Domn peste toată făptura, peste cei mici şi peste cei mari deopotrivă. În faţa Lui păleşte şi se stinge puterea nelegiuită a acelor stăpâni pământeşti, oricine ar fi ei şi oricum şi-ar exercita-o, comiţând atrocităţi şi ucigându-şi fraţii. Lui Dumnezeu, care vrea să ne fie Părinte, îi datorăm iubire şi supunere necondiţionată. Iar acela care se opune nu va fi pedepsit de către fraţii lui, nici cu bâtele, nici cu ciomegele, ci Dumnezeu Însuşi îl va pedepsi retrăgându-şi Graţia pe care i-a dăruit-o.

22. Acum ştiţi tot ce aveţi nevoie în acest stadiu; mergeţi, hrăniţi-vă, mulţumiţi-i lui Dumnezeu, şi apoi, fără întârziere, treceţi la îndeplinirea acestei sarcini grele. *Amin!*”

Capitolul 32

CÂNTECUL LUI MEDUHED

1. Când Meduhed şi-a încheiat cuvântul, s-au prosternat cu toţii înaintea lui Dumnezeu şi s-au rugat Lui din adâncul inimilor lor, timp de o oră încheiată. Apoi s-au ridicat fericiţi, şi ghidaţi de graţia divină, au mers ceva mai departe, unde au găsit o peşteră mare, în care erau unelte de toate felurile: şpiţuri, topoare, tambuchiuri, rindele, tot soiul de cuţite, fierăstraie, ciocane, teuri, dălţi şi un milion de cuie şi de scoabe. Aceste daruri i-au făcut nespus de fericiţi. Văzând câtă graţie revărs Eu asupra lor, fapt de neînţeles pentru ei, au sărit şi au strigat de bucurie. (N.B. Vedeţi, ceea ce vă dau vouă în prezent este cu mult mai mult decât acele unelte, şi cu toate acestea nu poate nimeni să Mi-l arate pe acela care să-Mi fi mulţumit cu tot atâta bucurie, din adâncul inimii sale. Luaţi aminte, voi, leneşi adoratori ai numelui Meu şi epicurieni ai Cuvântului Sfânt, deschideţi larg porţile iubirii în voi, căci iubirea este noul oraş sfânt în inimile voastre; Eu voi trimite apoi îngerii Mei să-i curețe pieţele, aleile şi fiecare locuinţă, pentru a putea intra în el

când va fi vremea, iar voi să alergați atunci în întâmpinarea Mea, strigând cu mare bucurie: ‘Glorie lui Dumnezeu şi pace deplină credincioşilor Lui! Lăudat fie numele Domnului, care a venit la noi călare pe un asin. Aleluia, Fiu al lui David; aleluia Prințului Păcii; aleluia Aceluia care vine în numele Domnului Savaot. El este singurul vrednic să ne primească în slavă şi mărire. El singur este Tatăl sfânt al inimilor noastre. *Amin!*’)

2. Dar să continuăm! – Iată, mai departe, ei au luat sculele şi cuiele şi le-au adus pe țărm. Acolo s-au odihnit, au mâncat şi au băut, iar de a doua zi s-au apucat de lucru, rugându-se cu inimile pline de recunoştință, chiar şi atunci când greşeau. În felul acesta, lucrul lor înainta cu rapiditate şi precizie, părându-li-se mai degrabă un miracol decât o muncă obositoare. După 14 zile, 250 de plute erau gata la țărm, asigurate cu frânghii pentru a nu fi luate de valuri.

3. După ce şi-au terminat treaba, ei au mai rămas în acel loc 50 de zile pentru a se odihni, timp în care le-am dăruit gradat, prin intermediul lui Meduhed, care devenise foarte pios şi plin de iubire, o cunoaştere mai bună a Mea. Le-am dăruit de asemenea Sabatul, zi în care să nu lucreze, ci să-Mi primească în linişte iubirea. Le-am spus că dacă vor continua să trăiască mereu la fel, vor ajunge cu toții la fel de înțelepți cum fusese Farak mai înainte şi cum era acum Meduhed. Într-adevăr, dacă vor urmări nu doar să devină pioşi şi plini de o exaltată venerație în dorința lor de a dobândi pura cunoaştere a numelui Meu, ci vor începe să Mă iubească din adâncul inimii şi cu smerenie, îngrijindu-se mereu să sporească această iubire, atunci Eu voi putea deveni Tatăl lor bun de asemenea. Moartea nu-i va mai atinge niciodată, căci ei vor fi ținuți ca nişte copilaşi la sânul îmbelşugat al iubirii divine, până când Marele Timp al tuturor timpurilor se va coborî pe Pământ, şi atunci ei vor putea să se întoarcă cu toții la Tatăl, pentru a-i contempla pentru totdeauna chipul şi pentru a primi revărsarea nesfârşitei Sale iubiri.

4. Toate aceste lucruri le-au auzit atunci din gura lui Meduhed, prin care Eu le vorbeam, şi s-au bucurat foarte mult. Se strângeau în număr mare în jurul lui dorind să audă în fiecare zi tot mai multe despre Mine, lucru care Mi-a făcut mare plăcere, atât Mie cât şi primilor îngeri din ceruri.

5. I-am învățat de asemenea prin Meduhed să păstreze aceste cuvinte sub formă de simboluri. Aceste simboluri erau imagini corespondente, cu semnificație spirituală, pe care ei le-au memorat pe parcursul acelor zile, dobândind în acest fel ştiința scrisului şi a cititului.

6. Şi iată, în felul acesta Mi-am pregătit în timp scurt un neam ai cărui descendenți există încă şi astăzi; unde – vă voi spune un pic mai târziu. Atunci când pregătirea lor s-a încheiat, le-am dăruit prin intermediul lui Meduhed un cântec plin de iubire şi înțelepciune. Acest cântec a fost păstrat şi el există şi în prezent. Dar unde – vă voi spune de asemenea un pic mai târziu. Iată cântecul:

Ascultați, copii ai grației Mele târzii,
Glasul ce vă pofteşte la marele ospăț.
Întâmpinați-Mă cu credință în inimi,
Rugați-vă fericiți, precum ați fost învățați,
Cu devotament şi credință, de către Meduhed,
Cel care primul M-a primit în inima sa.
Urmați-i exemplul, cinstiți şi curați în cuget,
Priviți-i ochii, gura, urechile şi
Barba albă şi mătăsoasă, simbol al cuvântului lui bun şi înțelept.
Urmăriți să deveniți asemeni lui,
Dacă doriți să fiți cu adevărat asemeni Mie, copiii Mei dragi,
Eliberați complet de înşelăciunea şarpelui.
Iată, curând Eu voi veni şi voi spăla toată necurățenia de pe pământ,
Şi păcătoşii în van vor căuta atunci iubirea Mea!
Dar dacă inimile voastre vor rămâne neclintite în credință şi bunătate,
Pe voi potopul nu vă va atinge, căci Eu vă voi ascunde
Pe culmile înalte ale Pământului,
Unde maluri puternice vor stăvili mânia Mea.
În acele vremuri, toate neamurile Pământului vor plânge şi se vor tângui,
Iar mai-marilor lumii le va îngheța pe buze râsul batjocoritor.
Apele dezlănțuite care vor acoperi munții
Vor duce cu ele şi pe câțiva dintre copiii Mei,
Pe acei pitici ai iubirii Mele, cu suflete mici şi chircite,

În care iubirea a crescut şchioapă şi are nevoie de cârje.
Ridicaţi-vă privirea către spaţiile pline de lumină ale cerurilor Mele,
Priviţi stelele radiind strălucirea graţiei divine.
Soarele luminează liniştit câmpiile Pământului,
Luna însoţeşte Pământul în rotirea lui şi niciodată nu oboseşte,
Şi toate lumile se supun smerite voinţei Mele.
Tot astfel, voi să vă purtaţi în linişte poverile.
Şi care este oare natura acestor stele?
Ascultaţi ce vă spun, iubirea va fi răspunsul la întrebările voastre!
Câtă vreme purtaţi în inimi iubirea pură şi perfectă,
Făclia graţiei Mele vă va lumina drumul.
La flacăra ei strălucitoare veţi putea lesne citi
Marea scriptură a adevărului în numele lui Dumnezeu.
O, mică inimă încarcerată într-un piept prea strâmt,
Dacă ai şti de unde ai venit,
Nu te-ai mai îngriji de lumea lucrurilor,
Ci ai contempla în completă detaşare curgerea ei,
Căci Creatorul tuturor acestora, atât de trecătoare
În comparaţie cu realitatea inimii – se va alătura cu iubire ţie.
Ceea ce voi, fiinţe slabe, consideraţi a fi mare,
Cât de neînsemnat îmi pare Mie!
O, acele lucruri nu înseamnă nimic în imensitatea spaţiului,
Tot astfel, acei oameni din ale căror inimi lipseşte iubirea!
Mare este doar credinţa adevărată în iubirea Mea
Şi ceea ce decurge din ea: lacrima de căinţă adevărată.
Prin puterea de a înfăptui a iubirii Mele, doar Eu sunt plin de măreţie,
Spirit liber ce posedă dintotdeauna controlul asupra Lui Însuşi.
Dar căile sorilor Mei, necunoscute vouă,
Care, ca şi multe alte lucruri, vă reamintesc de slăbiciunea voastră,
Ce sunt ele în oceanul nesfârşit al Divinităţii Mele?
Nimic altceva decât un fir de praf căzut de pe veşmântul Meu.
Dacă aţi urca spre centrul universului
Şi aţi auzi muzica sferelor în iutele lor zbor,
Şi aţi realiza cât de mare este puterea luminii sorilor strălucitori,
Şi aţi înţelege marile lucrări ale atotputerniciei Mele,
Credeţi poate că aţi fi mai atraşi de Marea Mea iubire?
O, nu, vă spun, ci doar mai rătăciţi în îndoielile voastre!
Chiar dacă aţi putea controla mişcarea stelelor
Şi, spirite libere fiind, aţi zbura cu ele printre ceruri,
Chiar dacă răsuflarea voastră ar naşte sori strălucitori
Şi, întocmai ca Mine, i-aţi lăsa să plonjeze în mare,
Chiar şi atunci, puterea voastră în comparaţie cu a Mea ar fi
Asemeni firului de praf pe lângă muntele străvechi.
Priviţi drept în sus spre bolta albastră a cerului,
Priviţi de asemenea nemărginirea mării străbătută de valuri;
Credeţi-Mă când vă spun că nu există limite
Acolo unde ziua strălucesc sorii iar noaptea nenumăratele stele.
Vasta întindere a mării nu poate fi comparată
Nici măcar cu o singură picătură din cea mai mică lume a stelelor.
De aceea voi, oamenii, trebuie să Mă contemplaţi doar pe Mine, Cel plin de măreţie,
Şi de vă este sete de cunoaştere, să Mă lăsaţi să vă adap,
Căci iubirea Mea poate cerceta şi pătrunde pretutindeni.
Dacă veţi învăţa să priviţi cu ochi cercetători,
Veţi descoperi semnele numelui Meu în fiecare lucru.
Altfel, fără iubirea Mea, nimic nu se va lega în Univers.
Evanghelia Mea va fi propovăduită vouă chiar şi de firul ierbii,
Atunci când nu veţi mai înfăptui păcatele lui Enoh
Şi de vă veţi iubi unii pe alţii ca fraţi adevăraţi,
De vă veţi sluji de braţele voastre doar spre a face bine celorlalţi,
Atunci marea graţie se va pogorî asupra voastră
Şi vă va arăta cum să vă rugaţi cu iubire Tatălui!
Acum reveniţi jos, pe pământ, mama păcatelor voastre,
Scuturaţi-vă de ţărână, căci ea este birul de moarte pe care şarpele-l cere,

Mulțumiți-Mi, Mie, Mântuitorul vostru, cu inima plină de voioşie,
Şi nu pregetați niciodată când vă veți devota Mie.
Lăsați puterea iubirii Mele să lucreze în toată vremea în inimile voastre,
Şi veți reînvia în lumina grației venită de sus!

7. Atunci când Meduhed a terminat acest lung cântec al vieții, izvorât din grația Mea, el nefiind decât o mică scânteie a nemărginitei Mele iubiri şi a compasiunii pentru oameni, şi când apoi a fost în întregime transcris şi citit celor de față, aceştia au simțit o asemenea copleşitoare bucurie, că numai o minune dumnezeiască i-ar mai fi putut pune stavilă. O asemenea minune s-a şi înfăptuit; ea a apărut sub forma unei ploi din senin, ploaie care nu era altceva decât revărsarea iubirii Mele. Ei se bucurau pentru că li se făcuse cunoscut numele Meu, mai mult decât atât, chiar iubirea Mea, şi se simțeau copleşiți că Însuşi Supremul şi Preasfântul Dumnezeu s-a coborât să vorbească asemeni unui Părinte copiilor Lui, învățându-i prin intermediul lui Meduhed cum să se apropie de infinita Lui iubire.

8. Ploaia i-a împrăştiat pe la corturile lor, confecționate din crengi de copac, iarbă şi clei alb, şi acolo fiecare Mi s-a rugat într-o stare de profund extaz, până la miezul nopții. Şi nu şi-ar fi contenit nici atunci ruga dacă Eu nu aş fi trimis asupra lor un binemeritat somn odihnitor. (N.B. Vouă v-am făcut daruri cu mult mai mari decât acesta, dar de la femeia din Cana încoace, despre care stă scris în Evanghelie, cu excepția apostolilor şi a unor martiri, nu am mai întâlnit niciodată o asemenea imensă bucurie. Nu că aş cere-o, dar vă spun acest lucru pentru ca voi să începeți să Mă iubiți din ce în ce mai mult, căci aceasta este voia Mea pentru voi. Iubirea nu trebuie să apese asupra inimilor voastre, cum s-ar putea întâmpla acum, ci va trebui să vină la voi mai târziu, atunci când vă veți fi apropiat mai mult de Mine, şi deci inimile voastre vor fi crescut suficient pentru a putea cuprinde abundența grației Mele. Acest lucru ar trebui să vi-l doriți cu toții mai mult decât orice pe lume, şi să nu vă fie frică – aşa cum unora dintre voi le este – căci de iubire nu trebuie să ai teamă. *Amin!)*

Capitolul 33

PLECAREA MEDUHEDIȚILOR

1. Şi iată, când ultimele 50 de zile au trecut, Meduhed – la sugestia Mea – i-a strâns pe toți şi le-a ținut următorul discurs: "Oameni buni, prieteni şi frați, veniți împreună cu soțiile voastre, cu copiii şi servitorii voştri, bărbați şi femei, cu toți aceia care, conform voinței de sus, sunt acum de asemenea frații şi surorile noastre dragi. Veniți cu toții la mine şi aşezați-vă pe colină în ordinea pe care o cunoaşteți, astfel încât cu toții să puteți auzi noile porunci ale Celui Preaînalt!

2. Voia Domnului este ca voi să strângeți toate uneltele şi să le distribuiți în mod egal în plutele construite. Le veți pune pe paiele care până acum v-au servit drept culcuş. După ce ați făcut acest lucru, şi ați fixat în colțuri cu cuiele care v-au rămas ramurile bine înfrunzite, luați fructele pe care le-ați cules în ultimele 30 de zile şi puneți-le cu grijă în coşuri, sub ramurile care – prin frunzişul lor bogat – le vor proteja. Lăsați pe mal cămilele şi asinii care v-au însoțit până acum, ca semn pentru oamenii lui Lameh că noi ne-am lepădat de tot ceea ce este animalic şi am păstrat în noi numai ceea ce este omenesc şi divin. Uneltele să le acoperiți cu un strat de crenguțe gros de un picior, peste care să puneți păturile voastre şi împletituri din trestie. După aceea, aruncați deasupra grămezii piei de animale. Toate aceste lucruri trebuie să se facă întocmai cum ați auzit. Apoi să veniți din nou la mine pe colină pentru a vă da noi instrucțiuni, în conformitate cu voia de sus. Însă mai întâi să Îi mulțumim cu toții lui Dumnezeu şi să Îl rugăm să reverse asupra noastră bunătatea şi compasiunea Lui fără margini.

3. Mergeți acum şi faceți iute ce vi s-a spus. *Amin!"*

4. Atunci, ei s-au închinat în fața lui Meduhed, i-au mulțumit lui Dumnezeu în adâncul inimilor lor pentru îndrumările primite şi au trecut iute la treabă. În şapte zile, după felul vostru de-a măsura timpul, totul era gata.

5. Când au încheiat lucrul, conform pioasei dorințe a lui Meduhed, s-au adunat din nou în jurul colinei şi Mi-au mulțumit pentru ajutorul pe care li l-am dat în îndeplinirea muncii lor.

6. Când Meduhed i-a văzut adunați în jurul său, cu inimile pioase şi pline de voioşie, le-a spus:

7. "Oameni buni, prieteni şi frați, soții şi surori, ascultați! Voia Domnului, a marelui şi atotputernicului Dumnezeu, este ca pe fiecare plută să se urce câte 120 dintre voi, 40 de bărbați şi 80 de femei. Copiii vor şedea pe pieile de animale, deasupra uneltelor, în vârful grămezii. Femeile vor şedea pe pături şi pe împletiturile de trestie. Iar bărbații vor sta în picioare în jurul lor, cu fața întoarsă mereu către vâsle, observând curenții şi modificările vântului. Veți mânca o singură dată pe zi, la prânz, bărbați, femei şi copii. Vă veți uşura înapoia plutei, în apă, şi vă veți ajuta unii pe alții pentru a nu cădea în mare. În tot acest timp, bărbații nu vor dormi şi nu vor şedea nici o clipă, nici măcar nu se vor lăsa pe vine. Nu vă temeți că nu veți reuşi, căci Domnul va întări trupurile voastre şi vă va ajuta să vegheați pe parcursul întregii călătorii pe mare, căci aceasta este voia Lui sfântă. Femeile şi copiii nu vor lua ei înşişi fructe să se hrănească, ci le vor cere respectuos de la soții şi tații lor. Învățând să ne abandonăm voința proprie în fața voinței divine, vom deveni un popor capabil să trăiască după poruncile atotputernicului şi eternului Dumnezeu, după sfânta Lui voie şi binecuvântați de nesfârşita Lui iubire şi grație. Şi nu vom putea să ne atingem nici măcar de un fir din părul capului nostru fără ca aceasta să fie voia Lui sfântă.

8. Atunci când ne vom fi urcat cu toții pe plute, celui mai vârstnic dintre noi i se va da de ştire printr-un semn venit din cer, sub forma unui fulger strălucitor, să taie imediat funia care leagă pluta de țărm, cu un cuțit ascuțit. Apoi se va stârni un vânt puternic care va purta plutele în larg, vânt pe care îl vor simți şi Tatahar şi oastea lui de ucigaşi. Ei vor ajunge la malul mării când noi vom fi în larg la o depărtare de 1000 de lungimi de om.

9. Îi veți vedea aruncând pietre înspre mare, dar nici una nu ne va putea ajunge. Căci mâna dreaptă a lui Dumnezeu ne va lua din fața acestei haite de hiene şi ne va purta spre un tărâm îndepărtat, situat în mijlocul marilor ape, la o distanță de 30 de zile şi 30 de nopți de toate marginile uscatului. Acel tărâm se numeşte "Ihypon "(adică "adăpostul-grădină"). Conform voinței de sus, el va fi al nostru cât va dura lumea. Îl vom recunoaşte de departe după munții care aruncă foc. Aceşti munți se vor înfățişa privirilor noastre cuprinşi în întregime de flăcările iubirii lui Dumnezeu.

10. În interiorul acelui ținut vor fi câmpii întinse, pline de roadele cele mai dulci, şi totodată cele mai folositoare, şi animale îmblânzite care ne vor dărui laptele lor bun şi hrănitor. Pe pământ va curge lapte şi miere, şi gustul lui va fi de pâine proaspătă, nu de nisip şi stâncă. Şi iată ce a mai spus Domnul: nicăieri în lume nu mai există un alt ținut atât de frumos ca acesta, unde să nu fie vreodată nici prea cald şi nici prea frig, ci doar o eternă primăvară.

11. Oamenii care vor trăi acolo, în acord cu voia lui Dumnezeu, nu vor îmbătrâni niciodată, iar moartea lor va fi un dulce somn. Ființe nevăzute vor veni, îi vor reînvia în taină şi îi vor conduce apoi sus, la Dumnezeu. Şi trupul lor va fi întreg, nici măcar un crâmpei din talpa lor nu se va pierde în urmă.

12. Dar aceia care nu vor păstra în inimile lor voia lui Dumnezeu, vor muri şi nu vor învia în trupuri niciodată. Viermii pământului vor devora carnea lor, iar spiritul se va întoarce pentru multe mii de ani în închisoarea pietrei, servind drept temelie munților şi având conştiința întunecată a mizeriei şi totalei lor insignifianțe, până când, în final, prin grația venită de sus, vor fi absorbiți din nou în regnurile vii. Pas cu pas, ei vor parcurge apoi drumul lung al evoluției, trecând prin toate stadiile animale, până ce vor atinge din nou demnitatea umană. Să vă amintiți mereu acest lucru, pentru că altfel veți muri de mii de ori înainte de a cuceri viața veşnică şi grația lui Dumnezeu. Străduiți-vă să înțelegeți ceea ce Domnul vă spune acum!

13. În viitor, nu veți mai avea voie să dormiți cu soțiile voastre înainte de a împlini vârsta de 40 de ani, iar după aceea veți face acest lucru doar atât de des cât este necesar pentru ca să zămisliți prunci, cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Şi veți avea cel mult două sau trei soții. Ceea ce trece peste, se consideră a fi un mare păcat în fața lui Domnului, păcat ce va face ca viața voastră pe pământ să fie scurtă şi plină de greutăți. Acesta va slăbi în voi iubirea pentru Dumnezeu şi, în final, vă va deposeda de toată înțelepciunea voastră, care nu este în esență altceva decât un dar pe care Dumnezeu l-a dat de bunăvoie acelora ce au păstrat cu sfințenie poruncile Lui, nicidecum ceva ce vă aparține în orice condiții şi pentru totdeauna.

14. Şi în sfârşit: aşa după cum aici nu consideraţi că ceva din tot ce vă înconjoară este al vostru, tot astfel să faceţi şi acolo unde veţi merge, să nu uitaţi nicicând că totul îi aparţine lui Dumnezeu. Iar acela care îşi va cere dreptul spunând: 'Acest fir de iarbă este al meu!', va fi pe loc pedepsit cu orbirea, astfel încât să nu mai fie niciodată în stare să culeagă un fruct pentru ca să se hrănească, ci să-şi petreacă tot restul zilelor învăţând să supravieţuiască prin iubirea lui Dumnezeu şi a fraţilor lui.

15. Păcătoşii nu vor mânca altceva decât iarba pământului şi frunzele amare ale pomilor pipernicţi, precum animalele, până la al căror nivel s-au degradat prin păcat. Şi aceasta numai după ce se vor căi pentru păcatele lor, căci mai înainte ei nu au voie să mănânce nimic, dacă vor să mai rămână în viaţă. Aceste porunci sunt pentru toţi cei care nu-şi păstrează castitatea, şi mai ales pentru femeile tinere care se vor culca cu un bărbat de dragul plăcerilor senzuale. Domnul va umple trupul acestora cu ciumă şi ele vor fi alungate dincolo de marginile ţinutului în care vom locui, unde nu vor găsi nimic de mâncare, decât iarbă şi frunze. La sfârşit, Domnul nostru cel atotputernic a spus să vă iubiţi unii pe alţii şi nici unul să nu fie judecătorul fratelui său. Sărmanul să vină la cel puternic ca să găsească ajutor în trecerea lui pe pământ, iar cel mai înţelept să slujească fraţilor săi ca sfătuitor.

16. Acum, după ce aţi auzit clar care este voia lui Dumnezeu pentru voi, mulţumiţi-i împreună cu mine în adâncul inimilor voastre, spunând aceste cuvinte: Doamne, Tu, atotputernic şi mare Dumnezeu, îţi mulţumim cu râvna inimilor noastre, slabe încă. Tu fă-le puternice, bunule, prea marele şi în veci atotputernicule Dumnezeu, aşa încât, într-o zi mai scumpă în sfinţenie decât întregile noastre existenţe actuale de fiinţe ignorante, să ştim să ne rugăm Ţie pentru a deveni – aşa cum Tu, în graţia Ta plină de compasiune ne-ai promis cândva – fiinţe asemănătoare copiilor Tăi. Iar acum, o, Doamne, voia Ta să se facă. Ne vom urca pe plute şi ne vom lăsa duşi acolo unde doreşti Tu! *Amin!"*

17. După această scurtă rugăciune, s-au urcat cu toţii, împreună cu Meduhed, pe plute, cu inimile zburdând de voioşie.

18. Şi iată, totul s-a petrecut întocmai cum prezisese Meduhed. Conduse de şarpe, hoardele de hiene şi de tigri ale lui Lameh au luat urma sărmanilor meduhediţi. Dar Eu am îndepărtat iute de ţărm plutele care purtau poporul Meu, şi le-am călăuzit către acel mare ţinut înconjurat din toate părţile de ape.

19. În ce-i priveşte pe lamehiţi, am lăsat marea să-i conducă către munţii unde mii de hiene, tigri, lei, urşi, vulpi şi şerpi aşteptau să-i devoreze; iar armata lor număra 7000 de bărbaţi şi 7000 de femei. Şi dintre toţi, numai şapte bărbaţi tineri şi şapte fecioare am lăsat în viaţă, care s-au reîntors în oraşul lui Enoh şi au povestit cele întâmplate. Ei au luat animalele lăsate de meduhediţi pe ţărm, în număr de 35.000 de cămile şi tot atâţia asini, şi i le-au dat lui Lameh, spunându-i că au văzut cum un fulger strălucitor a căzut din cerul senin între ei şi fugari, i-a luat pe aceştia din urmă şi i-a transportat departe în largul fără de hotar al marelui ocean. Apoi apele au început să crească şi valurile au luat armata lamehiţilor şi au condus-o către munţii unde nenumărate fiare i-au sfâşiat pe toţi, cu excepţia celor de faţă. Aceştia au reuşit să fugă ascunşi între cămilele şi asinii pe care i-au adus acum lui Lameh. Iar Lameh să cumpănească bine la cele povestite, căci ei, martorii acestor evenimente, au simţit că acolo a intervenit un Domn mare şi puternic, mai presus de stele, cu care omul nu ar trebui să îndrăznească niciodată să se lupte. Ci mai degrabă să aducă slavă atotputerniciei Sale, căci chiar şi marea, vânturile, fulgerele şi fiarele sălbatice i s-au supus fără crâcnire. Ei au văzut cu propriii lor ochi acest lucru, şi au auzit vocea de tunet care a poruncit fiarelor şi elementelor naturii să stârnească o furtună care a cuprins şi stelele.

20. La auzul acestor veşti, Lameh s-a mâniat foarte tare în inima lui şi a hotărât să se răzbune pe Mine. Aceasta s-a întâmplat pentru că şarpele luase în întregime în stăpânire inima lui. Aşa că el a spus tinerilor: "Ascultaţi, voi, cei şapte tineri nevinovaţi! Doresc ca Domnul mai presus de stele să-mi dea satisfacţie pentru insulta pe care mi-a adus-o, şi promit o înmiită recompensă aceluia care mă va ajuta. De vreme ce ştiţi unde poate fi găsit, mergeţi acolo şi spuneţi-i în numele meu ce vreau de la El. Iar dacă refuză, spuneţi-i că îl blestem şi că oricât de mare ar fi puterea Lui, îl voi trage în jos, aici pe pământ, şi voi face ca poporul Lui să-şi înfigă colţii de batjocură în trupul Lui şi să-L sfâşie în bucăţi, aşa cum a făcut şi El cu poporul meu, prin fiarele munţilor. Căci cu toată puterea Lui asupra apelor şi vânturilor, nu este decât un biet mieluşel prin comparaţie cu mine, regele leilor. Daţi foc tuturor pădurilor din munţi, pentru ca fiarele Lui să fie pârjolite, iar pe El să îl oblig pe urmă să se aşeze la această masă îmbelşugată şi să

mănânce carnea şi oasele arse ale bietelor animale. Iar dacă se împotriveşte arderii lor, nu are decât să-şi reverse potopul asupra pădurilor, şi să piară toate înecate în nemaipomenita Lui putere!

21. O, eu sunt pe deplin lămurit în privinţa acestui rege fandosit de deasupra stelelor! Tot ce face, este numai de frica mea. El îmi cunoaşte măreţia, tăria şi puterea, şi este tare supărat, căci ştie că acestea îl vor distruge complet până la urmă, dacă nu-mi va satisface întocmai toate dorinţele.

22. Mergeţi acum şi faceţi ce v-am rugat. Luaţi cu voi oameni cu făclii aprinse ca să daţi foc munţilor în cazul în care El vă refuză!"

23. Cei şapte tineri au plecat şi s-au sfătuit. "Dacă este atât de puternic – spuneau ei despre Lameh – atunci de ce nu se duce el însuşi? Se vede treaba că îi este mult mai lesne să se arunce în furia oarbă decât în lupta dreaptă cu Domnul pe care îl contestă. Ceea ce a spus acum, puteam să spunem oricare dintre noi, dar ce valoare au toate acestea? Oricine poate vedea cât de departe ajunge braţul lui, sau braţul unuia dintre noi, dar cine a văzut vreodată măcar un deget al regelui de deasupra stelelor, după care să fie capabil să-i judece puterea şi tăria? Lameh este precum un ţânţar în comparaţie cu Tatahar şi oastea lui, şi unde este astăzi această oaste? Noi, cei şapte care am scăpat cu viaţă, suntem în prezent tot ce a mai rămas din marea lui putere. Iar noi, esenţa puterii lui Tatahar, am încremenit de spaimă când am asistat la desfăşurarea puterii de neimaginat a marelui domn nevăzut de deasupra stelelor, şi când i-am auzit glasul puternic ce a făcut întregul pământ să tremure, ca şi cum l-ar fi străpuns colţi reci ce i-au îngheţat şi măduva din oase.

24. Aşa că nu-i vom da ascultare lui Lameh, ci în loc să-L înfruntăm pe acel Domn, ne vom pleca în faţa puterii Lui imense şi ne vom ruga Lui. Poate că El va primi ruga noastră şi va face cu noi ceea ce a făcut cu Meduhed. Iar pe Lameh îl vom lăsa să-şi măsoare acasă tăria, muşcând stâncile de furie.

25. Căci mai bine este să-i slujim unui asemenea rege mare şi puternic, care poate să ne ducă departe peste valurile mării, aşa cum a făcut cu neamul lui Meduhed, decât lui Lameh".

26. Şi iată, aşa cum cu înţelepciune au hotărât, ei au purces apoi la drum. Şi-au luat soţiile, cămilele şi asinii încărcaţi cu poveri de fructe pentru drum, şi au zorit să ajungă la ţărmul marelui ocean.

27. Odată ajunşi, acela dintre ei care vorbise mai înainte a spus: "Iată-ne! Unde să mergem? Suntem atât de neştiutori, încât nu avem altceva de făcut decât să-L implorăm pe marele rege să ne primească în serviciul Lui şi să ne spună care ne este locul. Iar noi vom avea probabil numai cuvinte de mulţumire pentru Acela a cărui influenţă a fost capabilă să ne elibereze din ghearele lui Lameh şi să ne călăuzească până aici.

28. Aşa că, în numele nostru, al tuturor celor ce nu avem încă un nume în faţa Ta, Te chem acum, o, mare domn al puterii şi tăriei, nevăzut în cerurile Tale! Mai întâi Te rugăm să primeşti mulţumirile noastre pentru că ne-ai salvat din dinţii hienelor şi din ghearele lui Lameh. Şi te rugăm să ne conduci într-un loc sigur, după cum va fi voia Ta, unde să-Ţi putem sluji nestingheriţi. Căci noi suntem conştienţi de atotputernicia Ta şi de absoluta nimicnicie a lui Lameh, ai cărui supuşi se presupune că am fi. Dar de când am văzut şi am simţit imensa Ta putere şi glorie, noi nu mai dorim să ne supunem gângăvelii lipsite de simţire şi de conţinut a lui Lameh, acum complet neputincios.

29. Ascultă, Doamne, ruga noastră, şi spune-ne care este voia Ta – ori nimiceşte-ne pe toţi. Căci mai bine ar fi să ne aflăm pieirea din mâinile Tale, decât să rămânem supuşii lui Lameh!"

30. Şi iată, când cei şapte tineri, împreună cu soţiile lor, şi-au încheiat scurta dar foarte sincera lor rugăciune, din munţi a pornit un vânt puternic, şi odată cu vântul, o hienă uriaşă, cuprinsă de furie, s-a repezit în goană spre ei. Când a ajuns în faţa micului grup, s-a oprit şi s-a uitat pătrunzător la fiecare, ca şi cum ar fi căutat cea mai bună bucăţică de mâncat din cei paisprezece oameni încremeniţi de spaimă din faţa ei. Iar când aceştia au dat să se arunce în apă, cel care vorbise mai înainte i-a împiedicat, adunându-i pe toţi în jurul lui şi spunându-le: "Ascultaţi-mă! Trebuie să rămânem aici, împreună, căci suntem înconjuraţi din toate părţile de puterea invincibilă a marelui rege. Şi credeţi-mă, dacă El va dori să ne nimicească, va fi cu noi chiar şi în distrugerea noastră. Nu vă fie atât de frică de această biată hienă, după ce, cu ajutorul Domnului, am scăpat din ghearele ucigaşe ale uneia cu mult mai fioroase, cu atât mai mult cu cât ne aflăm acum la câmpie,

unde o hienă nu mai are puterea de a ataca şi de a sfâşia oameni. Căci dacă marele şi puternicul rege de deasupra stelelor ne-a oferit protecţie când eram în munţi, faţă de dinţii setoşi de sânge ai miilor de fiare firoase, atunci când noi luptam *împotriva* Lui – cum vă imaginaţi că ar dori acum să ne distrugă, când luptăm *pentru* El?

31. Credeţi-mă, ne va salva cu siguranţă pe toţi. Uitaţi-vă ce voi face, mă voi apropia plin de încredere de această hienă şi-mi voi pune capul între fălcile ei. Dacă mă va muşca, fugiţi în mare sau faceţi orice altceva vă trece prin cap. Dar de mă veţi vedea că-mi retrag capul neatins dintre fălcile ei, atunci aruncaţi-vă la pământ şi mulţumiţi-i marelui rege, căci aceasta înseamnă că El a venit foarte aproape de noi".

32. După ce a spus aceste cuvinte, tânărul s-a apropiat încrezător de hiena furioasă, care şi-a căscat fălcile atât de mult încât acesta a putut să-şi introducă între ele capul.

33. Iar hiena nu s-a atins nici măcar de un fir de păr de pe capul acestuia, deşi fălcile ei căscate cu sălbăticie inspirau groază. Întregul grup a rămas mut de uimire. Apoi toţi au căzut cu feţele la pământ, mulţumindu-Mi din adâncul inimilor lor, deşi Eu eram atunci un străin pentru ei.

34. Şi când îi cuprinsese mai tare emoţia recunoştinţei lor fierbinţi, scufundaţi în rugăciune, hiena, spre marea lor uimire, a început să le vorbească direct, cu voce omenească, spunându-le:

35. "Voi, ultimii descendenţi ai lui Cain şi Enoh, ridicaţi-vă şi priviţi-mă! Vedeţi faţa mea ameninţătoare şi plină de furie! Eu sunt numai un animal flămând, al cărui rost este să păzească munţii în care trăiesc marii copii ai Aceluia căruia voi, în orbirea voastră, îi spuneţi mare rege. Judecaţi însă şi spuneţi-mi dacă eu, un biet animal, am dispreţuit vreodată voia lui Dumnezeu. Viaţa mea este praf şi pulbere, timpul meu numără numai câţiva ani, câteva zile, câteva bătăi de inimă. Nu aştept nimic. Ceea ce-mi dă setea mea de sânge este tot ce primesc de la Creator, în întreaga mea existenţă. Dacă vreunul dintre voi m-a văzut vreodată depăşindu-mi limitele prestabilite, fără voia lui Dumnezeu, acela să ia piatra şi să mă ucidă.

36. Dar voi ezitaţi – şi aceasta nu pentru că vă lipseşte curajul, ci pentru că supunerea mea totală în faţa voinţei lui Dumnezeu vă surprinde foarte tare. Priviţi dar cum un biet animal flămând, conform voinţei lui Dumnezeu, vă învaţă pe voi, cei pe care vă aşteaptă viaţa veşnică, despre Dumnezeu, pe care L-aţi uitat, şi despre destinul vostru. Nici o fiară, oricât ar fi de flămândă, chiar de-ar fi să moară de foame, nu ar ataca pe unul din aceeaşi specie pentru a-şi potoli foamea. Dar voi, oamenii creaţi pentru a fi nemuritori, vă adunaţi în hoarde ca să-l ucideţi pe fratele vostru, fără nici o nevoie vitală, ci doar din impulsul drăcesc al setei de putere; şi daţi pământului sângele lui, iar carnea i-o îngropaţi degrabă în ţărână.

37. O, ruşine să vă fie, oameni, fiinţe create pentru a fi domnii lumii! Unde vă este gloria? Voi sunteţi paisprezece iar eu sunt unul singur, şi totuşi simpla mea vedere vă inspiră o frică teribilă, deşi sunt doar un biet animal nefericit, menit să vă slujească vouă, stăpânilor tuturor vietăţilor!

38. Însoţiţi-mă în pădure şi convingeţi-vă voi înşivă dacă în întreaga haită există chiar şi un singur animal care să le domine pe celelalte. Dacă vreodată un animal devine arţăgos şi invidios, el este imediat exclus din haită, pentru că acest lucru nu corespunde voinţei lui Dumnezeu. Şi nu veţi întâlni nicăieri un animal care să-şi cedeze de bunăvoie prada unui alt animal, care nu este neputincios, ci leneveşte toată ziua. Dacă el ar fi slab sau neputincios, atunci într-adevăr, un alt animal i-ar aduce prada sa până în văgăuna în care trăieşte şi i-ar aşeza-o în apropierea botului. Şi nici un animal nu va mânca din ea înainte să se răcească. Aşa am fost noi învăţaţi de voinţa divină ce trăieşte în noi, şi fiţi încredinţaţi că *nici un singur* animal nu-şi va înălţa capul fără ca voia lui Dumnezeu să fie ca el să şi-l înalţe.

39. Noi nu cunoaştem altă formă de proprietate decât aceea asupra trupurilor cu care ne-a înzestrat natura. Dar voi, oamenii, într-atât L-aţi uitat pe Dumnezeu, încât aţi împărţit întreg pământul în bucăţi, iar aceia dintre voi care se numesc regi sau conducători, sau favoriţi ai lor, spun: 'Dau această bucată de pământ pentru un mic tribut, iar pe aceasta o dau pe degeaba favoritului meu şi servitorilor lui cei mai buni, ca răsplată pentru folosul pe care mi-l aduc pumnii lor puternici. Restul poporului să fie folosit de către aceştia drept vite de povară, şi să primească hrană numai atât cât să nu moară de foame şi să poată munci din greu pentru asupritorii lor. Iar dacă rezistă acestui tratament, atunci să fie bătuţi

– şi uneori ucişi'. Şi dacă unui asemenea sclav i-ar trece vreodată prin minte că este frate cu regele sau cu conducătorul care i-a hărăzit o asemenea soartă şi că are aceleaşi drepturi în fața lui Dumnezeu cu aceia ce au dobândit mărirea prin bunul plac al regilor şi al conducătorilor – spuneți, nu va fi el imediat omorât? O, unde oare pe întregul pământ mai există o ființă atât de crudă ca şi omul? Nici un şarpe, o hienă ca mine, un leu, un tigru, un lup înfometat, un urs furios, nu se pot compara cu omul, față de care aceştia toți nu sunt altceva decât îngeri puri şi neprihăniți! De ne-ar fi fost dăruită şi nouă iubirea, aşa cum v-a fost dăruită vouă, o, cum L-am mai fi iubit pe Dumnezeu! Dar chiar şi fără acest dar, noi tot Îl iubim, prin supunerea totală pe care i-o arătăm, ceea ce ne face cu mult mai buni decât sunteți voi, care nu numai că ați dat uitării iubirea care v-a creat, ci şi pe Dumnezeu însuşi, Creatorul vostru.

40. Întrebați pietrele, întrebați iarba, întrebați vântul, întrebați apa, întrebați tot ce vedeți, cu excepția omului, şi toată făptura va slăvi numele marelui Dumnezeu şi vă va vorbi despre minunile fără număr înfăptuite de iubirea Lui. Numai voi, oamenii, ființe libere, create pentru a trăi veşnic în beatitudine, L-ați putut uita complet pe Creatorul şi binefăcătorul vostru! – Nu e de mirare că nu aveți un nume în fața Lui, căci cum v-ați putea numi? Diavolii îl cunosc pe Dumnezeu şi fug de El. Satan de asemenea îl cunoaşte şi îl urăşte cumplit din cauză că El este Dumnezeul şi stăpânul întregii existențe, inclusiv al lui. Dar voi, care vă aveți obârşia între diavoli şi ați devenit liberi prin nesfârşita Lui iubire, iar apoi L-ați uitat complet şi ați considerat, în slăbiciunea voastră de gâze nevrednice, că sunteți voi înşivă dumnezei, numai pentru motivul că vă puteți ucide unii pe alții cu pietre şi cu bâte, şi pentru că înălțați mormane de pietre cărora le spuneți oraşe – voi cine sunteți? Luați aminte că nu sunteți nimic, absolut nimic. Un fir de iarbă înseamnă cu mult mai mult decât voi, iar o gheară de hienă este cu mult mai sacră decât nenumăratele odrasle ale acelor oameni pe care i-ați părăsit în oraşul lui Enoh, şi între care ați trăit de asemenea şi voi până acum.

41. Pe scurt, aceasta este voia marelui Dumnezeu: înainte de a vi se da o altă destinație, veți fi învățați timp de şaptezeci de zile de către noi, hienele, ce înseamnă omenia şi iubirea aproapelui, şi, prin acestea, îl veți cunoaşte din nou pe Dumnezeu. Şi numai atunci când prin noi, nişte fiare sălbatice, veți fi capabili să vă cunoaşteți pe voi înşivă, şi prin supunerea noastră necondiționată în fața voinței divine, veți cunoaşte din nou că există un Dumnezeu, numai atunci Domnul tuturor creaturilor ne va permite să vă arătăm locul liniştit pe care îl căutați.

42. Acum urmați-mă, aşa cum doreşte Dumnezeu, bucuroşi şi fără teamă, afară numai de teama de mânia Lui. Aceluia care va veni de bună voie, nu i se va întâmpla nimic rău, dar cel care va veni cu gânduri duşmănoase şi de nesupunere, va fi considerat nevrednic până şi de dinții noştri, ai hienelor, spre a fi sfâşiat în bucăți, şi lui i se va hărăzi soarta de a se întâlni cu armata lui Lameh, ceea ce este cu mult mai rău, căci este o armată de diavoli condusă de prințul diavolilor".

43. După ce aceste cuvinte au fost spuse, toți cei paisprezece tineri au pornit pe urmele hienei fioroase care, cu permisiunea Mea, i-a condus într-o peşteră întunecată din munți. Acolo, ei au învățat de la firea fiarelor sălbatice despre egalitatea în drepturi a tuturor creaturilor, despre iubirea aproapelui, despre supunerea în fața voinței Mele, şi astfel, încet-încet, au putut din nou să Mă cunoască şi să creadă în Mine. La sfârşit, ei au devenit conştienți de imensa diferență care există între ființa omenească adevărată şi oricare animal, şi în acelaşi timp au recunoscut cât de adâncă fusese decăderea lor. Toate aceste lucruri le-au învățat prin grația cu totul specială pe care le-am acordat-o, şi care i-a făcut capabili să descopere că lumea fiarelor sălbatice este expresia plină se sens a voinței Mele atotputernice.

44. (N.B. Mai mult decât în acele vremuri de demult, o asemenea şcoală ar fi necesară în prezent pentru voi. Căci atunci, oamenii, copii ai acestei lumi, erau răi din cauza întunericului necunoaşterii legilor care o guvernează, dar astăzi voi sunteți răi în plină lumină, şi însuşi diavolul, prințul întunericului, a trebuit să admită că prin comparație cu voi, copiii lumii, el este de-a dreptul neîndemânatic în a înfăptui răul, asemeni acelor părinți ce se simt la un moment dat întrecuți de copiii lor, în toate privințele.)

Capitolul 34

MEDUHEDIȚII DEBARCĂ ÎN JAPONIA

1. Vom părăsi acum această mică şcoală a creaturilor sălbatice, lăsându-i pe elevii ei să se hrănească cu fructe, ierburi şi rădăcini, până când va veni timpul lor; şi ne vom întoarce din nou la acel ținut numit Ihypon (“Japonia”, în zilele noastre), unde îi vom aştepta pe meduhediți, cărora le vom dedica puțin timp în cele ce urmează.

2. După treizeci de zile şi treizeci de nopți, mulțumită vântului favorabil pe care l-am făcut să sufle, şi după un mic ocol pe suprafața calmă a mării, meduhediții au sosit pe țărmurile marii insule amintită mai înainte, strigându-şi din răsputeri bucuria şi rugându-se Mie. Din largul mării, ei au fost conduşi în estuarul larg al unui fluviu pe al cărui curs liniştit au pătruns în interiorul ținutului.

3. Când au ajuns la capătul călătoriei, Meduhed s-a aruncat cu fața-n jos, adânc mişcat de frumusețea acelui ținut, şi timp de o oră Mi-a mulțumit în tăcerea adâncă a inimii sale, fiind complet orientat către sine însuşi.

4. După ce a încheiat această rugăciune care Mie Mi-a plăcut foarte mult, în timpul căreia el a recunoscut voința Mea de a-i salva poporul, s-a ridicat şi a aşteptat ca toate plutele să sosească la țărm.

5. Când plutele s-au aliniat de-a lungul malului râului, unde apa nu era adâncă, l-am sfătuit pe Meduhed să meargă la fiecare plută în parte şi să-i îndrume cu iubire pe frații lui să nu pună nimeni piciorul pe pământ înainte ca, timp de trei ore, să-i mulțumească lui Dumnezeu în inimile lor pentru grația Lui nemărginită. Şi numai după ce Domnul va binecuvânta acel frumos ținut, dându-le un semn pe care ei să îl poată vedea, Meduhed va coborî primul de pe plută, urmat apoi de ceilalți copii. După ce vor pune piciorul pe pământ, din nou se vor prosterna înaintea lui Dumnezeu, slăvindu-i gloria şi implorându-i bunătatea şi infinita iubire.

6. Şi iată, în timp ce ei făceau aceste lucruri cu mare bucurie în inimile lor, Meduhed le-a spus să privească în sus, spre cer. Atunci ei au văzut un nor luminos care a învăluit întreg ținutul, şi din el, timp de o oră, au căzut stropi mari pe pământ. Apoi au văzut cum norul s-a risipit pe cer, şi dedesubtul lui a apărut un curcubeu strălucitor. De la răsărit a început să sufle o blândă adiere care le-a vestit prin gura lui Meduhed că Eu am binecuvântat pământul acela pentru ei. Apoi au coborât cu toții pe țărm, şi bucuroşi, au făcut ceea ce i-a sfătuit Meduhed. Când toate acestea au fost îndeplinite. Meduhed i-a strâns laolaltă şi le-a vorbit astfel:

7. “Oameni buni, frați, surori şi voi, copii care ați împlinit vârsta de la care să puteți înțelege ce vă spun! Luați aminte la cele ce veți auzi acum, prin marea grație a lui Dumnezeu! Să punem mereu de azi înainte la temelia tuturor gândurilor şi faptelor noastre voia sfântă a lui Dumnezeu, şi niciodată să nu pierdem acest lucru din vedere. În orice moment să hrănim inimile noastre cu mulțumiri şi rugăciuni aduse Lui. Căci tot ce ne vine de la El este măreț şi sfânt, şi de aceea, cu mult mai important decât orice altceva. Oricât de neînsemnate ar apărea ochilor noştri obişnuiți cu cele lumeşti acele lucruri care ne vin de la Dumnezeu, ele au o imensă valoare, căci am recunoscut acum că El este de asemenea şi Domnul nostru. Iar noi, dacă ne vom dovedi supuşi şi ascultători, aşa cum şi trebuie să fim pentru că aşa am promis, vom deveni asemeni marilor Lui copii, pe care i-ați întâlnit pe munții din apropierea oraşului lui Enoh.

8. Iată, voia Domnului, a marelui Dumnezeu care doreşte să fie şi Părintele nostru, este ca noi să ne iubim unii pe alții. Aceasta înseamnă că îl veți iubi pe aproapele vostru, în care veți vedea un frate sau o soră, de şapte ori mai mult decât pe voi înşivă. Toți vom fi aspri cu noi înşine şi îngăduitori, buni şi iubitori cu frații şi surorile noastre. Nici unul să nu-şi închipuie vreodată că este mai mare şi mai bun decât ultimul dintre frații lui. Căci înaintea lui Dumnezeu nu contează nimic altceva decât inima curată şi plină de smerenie. Fiecare om căruia Domnul îi dăruieşte grația Sa, aşa cum mi-a dăruit-o mie, să se considere pe el însuşi cel de pe urmă, şi să fie bucuros, aşa cum şi eu sunt, să slujească tuturor conform voinței lui Dumnezeu. El trebuie să fie mereu un exemplu pentru toți ceilalți. Numai copiii, din cauza neputinței datorate vârstei lor fragede, şi din cauză că au nevoie de învățătura care să le lumineze calea, sunt datori să se supună necondiționat părinților lor. Dar din momentul în care ei au cunoscut în adâncul inimii voia lui Dumnezeu, supunerea necondiționată va fi înlocuită cu respectul profund şi iubirea atât de frumoasă a copilului pentru părinții săi. Voia lui Dumnezeu este ca voi să ascultați întotdeauna pe cel mai înțelept, pentru că prin intermediul lui veți primi poruncile lui Dumnezeu, în legătură atât cu lucrurile generale, cât şi cu cele personale. Dar feriți-vă să îi arătați celui înțelept mai mult respect, mai multă dragoste şi venerație, decât aceluia care nu a dobândit încă înțelepciunea, ci să le fiți tuturor frați buni şi iubitori.

9. Iar respectul pe care îl arătați celui mai înțelept, prin grația lui Dumnezeu, nu constă în altceva decât în dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru aproapele vostru şi supunerea de bunăvoie în fața poruncilor divine, primite prin inima smerită a fratelui care a dobândit deja înțelepciunea.

10. Buzele voastre să nu cunoască minciuna, căci neadevărul este temelia tuturor relelor. Nu vă bucurați vreodată de răul altuia, ci învăluiți cu iubirea voastră pe fratele căzut, întinzându-i o mână de ajutor.

11. Pământul aparține tuturor în mod egal, fără nici o deosebire. Din rodul lui îmbelşugat, fiecare îşi va potoli propria foame, şi apoi, de bunăvoie şi cât se poate de bucuros, îl va hrăni şi pe cel mai slab decât el.

12. Îmblânziți animale şi ele vă vor da laptele lor să vă hrăniți.

(13 iulie 1840)

13. Fiecare să se supună fratelui lui şi să-l slujească cu bucurie. Dar nimeni să nu poruncească altui om, căci trebuie întotdeauna să vă arătați iubire unii altora, pentru ca într-o zi să puteți deveni copiii iubirii *unicului* Părinte.

14. Deşi Domnul vă va dărui întotdeauna mai mult decât îi este cuiva necesar pentru întreținerea vieții, să nu fiți lacomi, ci să cereți din toate cu măsură, conform voinței lui Dumnezeu, atât cât vă este de trebuință pentru ca să fiți sănătoşi. De aceea, Domnul vă spune: 'Binecuvântez cumpătarea şi țelul potrivit, dar blestem excesele de orice fel şi osândesc la chinurile iadului pe cel ce rătăceşte pe drumurile fără de țel ale adulterului şi ale lipsei de castitate, căci ele nu-l pot duce altundeva decât în noaptea pierzaniei şi a morții eterne'. Aşa că strângeți surplusul de roade binecuvântate şi păstrați-le în construcții anume înălțate pentru acest scop. Dar casele voastre să nu fie din piatră, ca cele din oraşul lui Enoh, ci din lemn. Înfigeți în pământ patru trunchiuri de copac, înalte cam de două lungimi de om, bine şlefuite, astfel încât ele să delimiteze un pătrat. Deasupra aşezați patru grinzi, aşa cum deja ştiți să faceți. Pe aceste grinzi construiți un acoperiş dintr-o împletitură de trestie şi din stuf. Între cei patru stâlpi din trunchiuri de copac, construiți pereți, de asemenea din trestie împletită. Şi în fiecare perete să lăsați câte o deschizătură, de patru ori mai mare decât mâna unui om. Înspre răsărit faceți o deschizătură mai mare, cât pentru uşă. Însă uşa voastră să fie fără zăvor, astfel încât oricine să poată intra liber, ori de câte ori are nevoie. În jumătate din spațiul din interiorul colibei, înfigeți în pământ stâlpi de lemn înalți cam cât jumătate dintr-un stat de om. Peste aceştia puneți apoi ramuri subțiri, iar peste ele o împletitură din trestie. Deasupra acestei împletituri aşezați surplusul binecuvântat de hrană, strâns spre folosul fraților voştri şi al vostru înşivă. În cealaltă jumătate de colibă aduceți iarbă uscată şi întindeți-o pe jos, într-un strat care să vă ajungă până la genunchi. Acolo veți găsi în timpul nopții odihna mădularelor voastre obosite şi somnul binecuvântat al trupului.

15. Sculele şi alte lucruri de folosință, le veți rândui sub împletitura de trestie pe care ați pus hrana voastră. Şi nimeni nu se va face stăpân peste casă, ci veți lucra cu toții pentru unul şi unul pentru toți.

16. În apropierea munților care nu fumegă şi nu aruncă foc, precum cei pe care îi puteți vedea de aici la mare depărtare, veți săpa gropi adânci în care veți găsi pâinea pământului, pe care deja o cunoaşteți. Veți mânca această pâine cu cumpătare şi nu în fiecare zi, ci numai din când în când, după cum este voia lui Dumnezeu, spre folosul sănătății voastre, şi atunci când excrementele voastre devin prea moi.

17. În munții pe care de acum aveți voie să urcați, dacă nu aruncă foc, veți găsi în plus pietre netede, foarte dure şi frumoase ca aspect. Adunați-le şi puneți-le în fața caselor voastre. Mai întâi veți măcina cu ajutorul lor semințele unei anumite plante, iar apoi, din făina rezultată şi din apă, veți prepara un aluat într-un vas dintre cele pe care le veți găsi în număr mare pe malurile râului. Veți coace acest aluat pe vetre, pe care acum ştiți deja să le construiți. După aceea, căutați la poalele munților lespezi netede de piatră, şi pe ele să descrieți pas cu pas, aşa cum v-am învățat, modul în care ați procedat ca să vă construiți case şi să coaceți pâine, pentru ca şi urmaşii voştri să cunoască aceste revelații pe care vi le face acum Dumnezeu.

18. Luați aminte! Astfel vă vorbeşte Domnul: 'Atâta timp cât voi şi descendenții voştri veți respecta regimul de viață care vi l-am dat, nici un popor străin nu se va putea apropia vreodată de acest ținut spre a vă tulbura pacea. Şi vă voi învăța Eu Însumi multe lucruri folositoare. Dar dacă veți păşi vreodată alăturea de calea pe care

astăzi o deschid pentru voi, uitându-Mă şi încetând să mai recunoaşteţi şi să mai respectaţi porunca Mea, voi ridica un alt popor peste voi, care vă va robi şi va stăpâni acest pământ. Ei vor fi conduşi de un împărat care va distruge sanctuarul vostru, vă va lovi şi pe mulţi vă va da morţii. Stăpânitorii voştri vă vor înhăma la plugurile lor ca pe asini şi vă vor biciui ca pe cămile. Ei vor lua tot rodul muncii voastre şi vă vor lăsa să muriţi de foame; nu vă vor permite să vă stingeţi setea cu sucul fructelor, ci vă vor mâna la apă ca pe o turmă. Şi aşa cum şi în ţara lui Enoh a trebuit să ridicaţi oraşe pentru rege şi să asiguraţi hrană bună pentru el şi pentru servitorii lui, la fel va trebui să faceţi şi pentru noul rege, pentru ca el să devină tot mai viguros ca să vă bată şi să vă ucidă.

19. Pentru munca voastră nu veţi mai primi fructe şi pâine, ci numai rămăşiţe ale morţii, în funcţie de munca pe care sunteţi puşi să o faceţi. Şi aceste mortăciuni vor fi de atunci hrana voastră. Dacă nici chiar atunci nu vă veţi întoarce la porunca Mea, va trebui să-i daţi înapoi împăratului tot a cincea parte din hrana voastră, fără nici o plată, ca bir datorat acestuia pentru că vă permite să munciţi pentru el. Aceasta înseamnă că va trebui să-l imploraţi să vă facă robii lui, şi atunci când împăratul va consimţi la aceasta, voi va trebui să-i plătiţi taxa pomenită mai sus.

20. Şi vă mai spun că în toată ţara nu va fi nici un petec de pământ pe care să nu şi-l însuşească împăratul. El va împărţi acest pământ favoriţilor şi curtenilor lui, sub formă de fiefuri, iar voi veţi deveni slugi nedemne ale acestora, care vor domni cu drept de viaţă şi de moarte asupra voastră. Vă vor da să mâncaţi iarbă tocată şi rădăcini mizerabile, iar fructele cele bune le vor păstra pentru ei înşişi. Iar acela care se va atinge de un asemenea fruct va fi imediat pedepsit cu moartea.

21. Împăratul va lua pe cele mai frumoase dintre soţiile şi fiicele voastre pentru el însuşi şi pentru plăcerea curtenilor şi favoriţilor lui. Pe fiii voştri îi va arunca în râu iar voi veţi munci pentru fiii lui, care vă vor bate şi vă vor chinui. Iar Eu îmi voi astupa urechile la plângerile voastre, până la sfârşitul timpurilor, deşi suferinţele pe care le veţi îndura vor fi de o mie de ori mai groaznice decât cele din ţara lui Enoh.

22. Aceste lucruri, de asemenea, trebuie să le aveţi mereu în minte şi să le scrieţi pe tăbliţe de piatră, aşa cum v-am spus mai înainte!'

23. Vedeţi dar, dragii mei fraţi, care este voia lui Dumezeu. Să faceţi precum aţi fost sfătuiţi şi veţi rămâne mereu un popor liber, fără să pierdeţi niciodată drepturile pe care le-aţi dobândit. Trebuie să deveniţi plini de iubire şi de compasiune şi să ţineţi departe de voi egoismul. Astfel veţi rămâne ceea ce sunteţi, poporul lui Dumnezeu. – Iar acum, voia Domnului este ca voi să legaţi plutele una de alta, făcând un pod peste râu, pe care veţi trece adeseori de pe un mal pe altul.

24. Lăsaţi-vă în genunchi acum şi haideţi să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru marea Sa graţie de-a ne învăţa toate aceste lucruri, spre folosul nostru. Spuneţi după mine:

25. 'O, Tu, mare, nesfârşit de bunule şi atotputernice Dumnezeu, îţi mulţumim plecându-ne adânc în ţărâna nimicniciei noastre! Fă ca slaba voce a recunoştinţei noastre să ajungă la urechile Tale sfinte, din abisul ruşinii inimilor noastre sfioase şi umile! O, Doamne, noi nu putem înţelege cât de mare este goliciunea minţilor noastre. De aceea, te rugăm să umpli fiinţa noastră cu căldura iubirii Tale şi niciodată să nu-Ţi retragi compasiunea pentru noi, sărmanii copii ai păcatului. Şi dacă vreodată vom uita de noi înşine şi vom acţiona împotriva voiei Tale sfinte, să fim pedepsiţi nu de oameni, ci de Tine, conform justiţiei Tale şi marii Tale clemenţe; compasiunea Ta nesfârşită va transforma inimile noastre, astfel încât într-o zi vom deveni şi noi fiinţe vrednice de a ne numi copiii Tăi. Fii mereu marele şi sfântul nostru Dumnezeu, şi Domnul care într-o zi va deveni Tatăl nostru sfânt şi mult iubit! – O, Doamne, ascultă rugămintea stăruitoare izvorâtă din slabele noastre inimi! *Amin!'*

26. Acum mergeţi şi faceţi toate câte vi s-au spus; şi mai cu seamă, urmăriţi să înţelegeţi cât de adevărat şi de demn de crezare este Domnul. Şi câtă vreme veţi înfăptui toate aceste lucruri, nu uitaţi niciodată de El, înainte şi după fiecare sarcină pe care v-o asumaţi, înainte şi după fiecare masă, înainte şi după ce dormiţi, înainte şi după răsăritul şi apusul soarelui. Şi mai ales atunci când faceţi dragoste, trebuie neapărat să-i cereţi Domnului binecuvântarea înainte şi după aceasta – pentru ca pruncii pe care îi veţi zămisli să fie copiii vieţii şi ai luminii, nu ai morţii şi ai întunericului, cum se va întâmpla dacă veţi proceda altfel.

27. Iar eu voi rămâne toată viaţa de această parte a râului, aici unde am debarcat. În susul apei, unde sunt munţii aceia frumoşi, este o peşteră largă în care vom

locui eu şi copiii mei; şi ori de câte ori veţi avea nevoie de mine, veţi şti unde să mă căutaţi. Domnul îmi acordă proprietatea asupra acelei peşteri şi asupra muntelui în care ea se află, creat de iubirea Lui pentru voi, pentru ca vouă să vă fie uşor să mă găsiţi atunci când veţi avea nevoie de mine.

28. Iar restul pământului, acest frumos, întins şi bogat ţinut, vă stă în întregime la dispoziţie. Voia Domnului este ca eu să ajung la adânci bătrâneţi şi să veghez asupra tuturor faptelor voastre, bune şi rele. Iar la sfârşit, vă voi urma şi eu către Domnul, însă voi fi ultimul dintre toţi cei de faţă care va veni la El.

29. Voi, cei zece însoţitori ai mei, care aţi dobândit la rândul vostru înţelepciunea, conduceţi oamenii, împărţiţi-le cu înţelepciune pământul şi învăţaţi-i tot ce au nevoie să ştie. Iar când va fi lună plină, veniţi la mine ca să vă dau noi sfaturi şi învăţături. *Amin!”*

30. Când Meduhed şi-a încheiat cuvântul, tot poporul s-a închinat în faţa lui, şi încă o dată s-au aruncat cu toţii cu faţa la pământ, fără ca Meduhed să le-o ceară, pentru a-Mi mulţumi din nou pentru binefăcătoarele învăţături. Apoi s-au ridicat, au mâncat cu evlavie hrana care li se oferise, s-au întins pe pământ să se odihnească şi s-au mai rugat din când în când. Timp de trei zile au făcut aceste lucruri, apoi au luat uneltele şi au construit podul. După ce au isprăvit, au plecat fiecare spre destinaţia sa, cu binecuvântarea lui Meduhed, rugându-Mi-se în tot locul. Şi după cum este lesne de înţeles, mulţi dintre ei au devenit la fel de înţelepţi ca şi Meduhed. Astfel a trăit acest popor fericit timp de 1900 de ani, până aproape de vremurile lui Avraam, iar potopul lui Noe nu l-a înecat.

31. Mai târziu însă, au început totuşi să Mă uite, ei, care erau cel mai instruit şi mai bogat neam de pe pământ. Au început să venereze tot soiul de cioplituri şi au căzut în cea mai întunecată idolatrie şi totodată în cea mai adâncă destrăbălare.

32. Timp de 600 de ani am aşteptat răbdător să văd vreun semn de îndreptare din partea lor, dar după ce în tot acest timp nu am observat nici cea mai mică urmă de remuşcare şi nici o intenţie de a-şi schimba viaţa, am ridicat pentru osândirea lor – aşa cum îi avertizasem cândva prin intermediul lui Meduhed – un popor nou într-o regiune care astăzi se numeşte Mongolia. Printr-un înger nevăzut am condus acest popor în Ihypon, pregătind pentru ei un pod de insule din China zilelor noastre până în Japonia; câteva dintre acestea s-au păstrat până astăzi, descriind o linie curbă în largul oceanului, mărturie a acelor timpuri de demult. Ei au ajuns în Ihypon fără să-şi ude picioarele, la fel cum au traversat israeliţii Marea Roşie. Prin focul pământului, am creat de asemenea o mulţime de insule mai mari şi mai mici în jurul Ihyponului, ca loc de refugiu pentru câţiva înţelepţi din neamul lui Meduhed, puţini la număr, care au locuit de atunci în peşteri şi M-au slujit în tăcere, până i-am chemat din această lume.

33. În asemenea peşteri mai pot fi găsite tăbliţe gravate, semn al iubirii Mele, pe care astăzi însă bineînţeles că nu le mai poate descifra nimeni, nici chiar atât cât au fost descifrate hieroglifele egiptene, căci doar cineva complet renăscut va fi capabil să le citească. Ici şi colo, câte un medium feminin, în transă fiind, poate avea capacitatea de a ghici câte ceva din acea ştiinţă pierdută, dar aceasta numai în scurtele momente în care în ea se deşteaptă sufletul inocent al copilului.

34. Iar în peştera lui Meduhed (numită la fel şi astăzi) se află încă tăbliţele cu cântecele lui, pe care acum le cunoaşteţi, şi unele unelte. Dar această peşteră, aflată pe un munte foarte înalt, a devenit inaccesibilă datorită erupţiilor vulcanice şi cutremurelor care au continuat până în zilele noastre.

35. Astfel, acest pământ se găseşte şi astăzi sub dominaţie imperială şi este locuit parţial de o populaţie de origine mongoloidă, şi parţial de vechii locuitori ai Ihyponului. Acela care nu crede, să meargă la faţa locului şi să se convingă. Dar dacă nu a realizat renaşterea completă a fiinţei sale, nu-i va fi de nici un folos călătoria. Iar dacă a realizat acest lucru, atunci nu numai că va fi capabil să supravegheze întreaga suprafaţă a pământului, ci va avea de asemenea puterea să scruteze cu ochi transfiguraţi adâncurile planetei, până în inima ei.

36. (Toate informaţiile pe care le-am dăruit prin aceste cuvinte sunt pe deplin adevărate şi vă sunt destinate vouă, copiilor Mei, ele nu sunt pentru toată lumea. Căci cred că voi, copiii Mei, nu veţi măsura iubirea şi înţelepciunea Mea, cuvintele Mele şi graţia Mea, cu măsurile lumeşti. Eu nu vreau să strălucesc orbitor deasupra lumii. Dacă voi îmi veţi critica spusele, folosindu-vă de învăţăturile voastre lumeşti, ce credeţi că voi face într-o bună zi cu imensul nonsens al lumii voastre? – Aflaţi că dacă veţi primi învăţătura

Mea, mai întâi indirect, iar apoi direct de la Mine, veți ajunge să recunoașteți care legi se manifestă la un nivel mai înalt – ale Mele sau ale lumii.

Căci pentru lume este importantă *litera* legii, iar pentru Mine *spiritul* ei; iar acela care nu Mi se alătură, se va risipi în neant.)

37. Înainte de a vă conduce mai departe în descrierea casei Mele, am să vă spun, pe scurt, câteva lucruri în legătură cu îngerul Meu, adresându-Mă în special acelora care găsesc la fiecare rând câte ceva de criticat din punct de vedere stilistic, din simplu orgoliu intelectual. Dacă nu au pic de răutate în inimă, pot bineînțeles să corecteze pe ici pe colo câte o virgulă sau o literă pe care umilul Meu scrib, în goana peniței, le-a mai trecut cu vederea atunci când a transcris acest Nou Cuvânt al Meu. La aceştia nu Mă voi uita cu supărare, dar nu acelaşi lucru pot să spun despre cei care ar îndrăzni să schimbe fie şi un singur cuvânt, ori să caute o rimă mai potrivită sau să intervină cu îmbunătățiri ce nu sunt necesare în vreunul dintre rândurile Mele. Nu căutați cuvântul potrivit sensului, ci sensul potrivit cuvântului, dacă vreți să aflați adevărul. Căci adevărul este cel care se află în spirit, nu spiritul în adevăr; aceasta ar fi cu desăvârşire imposibil de vreme ce spiritul este liber şi a precedat toate legile, permițându-i adevărului să derive din el. Şi de vreme ce oamenii de geniu v-au spus deja aceste lucruri, pentru ce priviți cu ochi critici Spiritul Meu, de parcă un şcolar v-ar fi dat lucrarea lui nătângă la corectat? – Aşa că dacă cineva s-ar putea gândi că nu se cade să ies în lume cu *acele* straie, nu are decât să Mă țină acasă. Totuşi, mult mai folositor i-ar fi celui ce citeşte scrierile Mele să le adauge o lege învățată din ele, decât critici lumeşti orgolioase; căci a da este de mii de ori mai binecuvântat decât a lua! Urmăriți să înțelegeți bine toate aceste lucruri! *Amin!*

Capitolul 35

PREDICA ANIMALELOR DESPRE CĂINȚĂ

(27 Iulie 1840)

1. Să ne întoarcem acum la şcoala hienelor şi la cei 14 învățăcei, şi să vedem cât de mult au avansat ei în scurtul timp petrecut în acea şcoală, îmbogățindu-şi cugetele cu extraordinarele principii educaționale predate aici.

2. Ascultați cu atenție, şi fie ca nici un cititor să nu îşi țină urechile astupate şi ochii închişi, ci să urmărească cuvintele pline de înțelepciune ale hienei, tigrului, leului, lupului şi ursului. Căci oamenii trăiesc în minciună şi nici unul măcar nu rosteşte adevărul în fața semenilor săi. Experiența arată cât de des se înşeală savanții, cât de false sunt toate doctrinele lor, cum acestea înlocuiesc adeseori alte doctrine, fiind însă chiar mai rele decât cele pe care le-au înlocuit. De aceea, nu este deloc zadarnic să ascultați cuvintele demne de toată încrederea, provenite din sfera onestă şi autentică a naturii, şi să le scrieți în inimile voastre, pentru a înțelege astfel mai bine cât de adevărat, just şi demn de încredere este Tatăl vostru preasfânt şi etern.

3. Căci vai!, după ce perioada stabilită a trecut, hiena a apărut din nou în fața grupului înspăimântat, plină de furie, dar numai cu scopul de a se folosi de teamă pentru a le face mințile mai receptive, după care, prin grația Mea, a rostit printre fălcile larg deschise următoarele cuvinte:

4. “Ridicați-vă din morți! Aceasta este voința marelui şi atotputernicului Dumnezeu al tuturor creaturilor! Scurta perioadă de timp a trecut ca fulgerul, zilele s-au alternat cu nopțile într-o succesiune rapidă, trecând peste existența voastră nedemnă. În momentul în care ați fost conduşi de mine, o hienă, prin voința atotputernică a supremului Dumnezeu, ați putut vedea luna plină luminându-vă cărările ce conduceau prin înălțimile sălbatice până la peştera în care locuiam eu şi copiii mei, unde noi v-am lăsat să vă odihniți în răcoarea plăcută a pământului. Acum puteți vedea din nou luna, care este din nou mare şi plină, după ce îşi pierduse complet lumina, devenind succesiv un copil, un tânăr, iar acum, din nou, un bărbat plin de putere şi de măreție.

5. Modelul pe care vi-l indică cu regularitate luna de-a lungul unor scurte perioade de timp ar trebui imitat de voi cu credință şi înțelepciune, în viața voastră de zi cu zi. Lumina voastră lumească va trebui să se diminueze precum cea a lunii, pentru a vă permite – după ce veți fi încetat pe deplin să emiteți această lumină lumească (întru totul sinonimă cu intelectul vostru arogant) – să absorbiți o lumină nouă, inspirată din cele mai

înalte ceruri, care este sinonimă cu iubirea dezinteresată din care izvorăşte graţia marelui şi preasfântului Dumnezeu.

6. Ascultaţi, la fel cum vă vorbesc eu, graţie permisiunii divine, orice lucru este capabil să vă vorbească. Dacă vă veţi încăpăţâna însă să vă cramponaţi de tirania din inimile voastre, mai bine ascundeţi-vă de noi, reamintiţi-vă acest discurs şi urmăriţi să înţelegeţi cât de jos aţi decăzut voi chiar prin comparaţie cu noi, în timp ce adevăraţii copii ai lui Dumnezeu sunt infinit deasupra noastră.

7. Căci spuneţi-mi, aţi văzut vreodată un animal încercând să-l domine pe un altul? Aţi văzut vreodată un animal încercând să îşi însuşească ceva de la altul? Aţi văzut vreodată un animal încercând să-l fure pe un altul? Sau ne-aţi văzut vreodată pe noi omorându-ne reciproc, sau minţind, înşelându-ne, ori comiţând păcate trupeşti numai de dragul desfrâului?

8. Spuneţi-mi, ne-aţi văzut vreodată acţionând împotriva naturii noastre?

9. Oare nu ar fi trebuit să înveţe animalele de la voi cum să-şi folosească în mod benefic puterile? După cum vedeţi însă, noi, sărmane bestii sălbatice, suntem cele care vă învăţăm pe voi despre blândeţe şi despre înţelepciunea vieţii. Oh, ruşine să vă fie vouă, domni ai vieţii, de vreme ce un simplu ţânţar, care bâzâie chiar acum la urechea mea, are mai multă înţelepciune decât voi, împreună cu întreaga regiune a lui Enoh şi cu cele zece oraşe ale ei! Căci deşi viaţa ţânţarului este limitată la numai câteva zile, iar acţiunile sale nu lasă nici o urmă vizibilă, chiar şi în această scurtă viaţă a lui, el face infinit mai mult decât aţi reuşit voi încă de pe vremea lui Cain, prin construirea oraşelor voastre şi chinuirea fraţilor voştri; căci ţânţarul împlineşte voinţa supremă a lui Dumnezeu şi se bucură cu recunoştinţă de scurta sa existenţă, în timp ce voi, oamenii, a căror menire este să trăiţi de-a pururi, aţi uitat de propria voastră valoare, şi mai presus de toate, de iubirea preasfântă a lui Dumnezeu cel atotputernic, care sălăşluieşte în inima voastră.

10. Noi, sărmane fiinţe lipsite de spirit, ne bucurăm cu recunoştinţă de scurta noastră viaţă, în timp ce voi, fiinţe vii, vă găsiţi desfătarea în a linge cu limba voastră lacomă murdăria ce rămâne în urma morţii!

11. O, Dumnezeule atotputernic şi preasfânt, de ce nu ne-ai creat Tu numai pe noi, hiene, tigri, lei, lupi şi urşi, care îţi împlinim întotdeauna voinţa sacră? Cum se face că Tu i-ai creat pe aceşti oameni, care nu numai că au uitat de voinţa Ta supremă, dar au uitat chiar şi de Tine Însuţi?!

12. Priviţi-mă, voi, oameni frumoşi, cu aparenţe încântătoare; priviţi trupul meu mizerabil, păros şi respingător. Nu vi se pare că trupul meu este învăluit de noaptea unui blestem al lui Dumnezeu, în timp ce trupul vostru poartă binecuvântarea supremă a iubirii eterne?

13. Cum se face însă că sub acest înveliş al morţii sălăşluieşte recunoştinţa care nu îşi doreşte nimic mai presus decât să-şi reîntâlnească Creatorul, în timp ce sub pielea voastră binecuvântată nu există altceva decât batjocură, superficialitate, dispreţ, şi nu în cele din urmă, o uitare totală?

14. Astfel se explică de ce – prin neascultarea voastră – voi aţi devenit talpa iadului, în timp ce specia mea, care a păşit pe acest pământ cu multe milenii înaintea voastră, ascultă necontenit de atotputerea lui Dumnezeu, fără să uite vreodată – cu toată presiunea cumplită la care a fost supusă de propria sa natură, a ferocităţii – de ordinea imuabilă impusă ei de către Creator.

15. Oh, amintiţi-vă cuvintele animalului sălbatic şi urmăriţi să vă ridicaţi până la demnitatea de fiinţe create, pentru ca, poate, într-o bună zi, să puteţi fi numite fiinţe umane. Şi nu uitaţi cât de mult deasupra voastră se află copiii lui Dumnezeu, în timp ce propria voastră menire este de a deveni similari lor, dacă nu chiar întru totul una cu ei. Eu îmi închei aici discursul, dar voi veţi rămâne şi veţi asculta în continuare cuvintele unui alt animal. *Amin!”*

16. Şi iată, după ce hiena şi-a încheiat astfel impresionantul ei discurs, un tigru uriaş şi feroce s-a apropiat de grupul intimidat, i-a privit pe oameni cu mare seriozitate, dând din coadă, după care s-a întors către conducătorul lor, l-a privit fix o vreme, pentru a-şi deschide în cele din urmă larg fălcile şi a rosti următoarele cuvinte:

17. “Sihin! Acesta va fi numele tău, care îţi va reaminti mereu că tu eşti un fiu al cerului pământesc, care este un cer al animalelor. Acestea au un suflet născut din focul

solar, iar acest suflet se adresează acum sufletului tău, suflet pe care Însuşi Dumnezeu ţi l-a dăruit, dar care te-a făcut de ruşine în faţa mea şi a tuturor animalelor însetate de sânge din aceste păduri, căci el a uitat de marele Creator, în timp ce sufletele noastre nu au îndrăznit niciodată să încalce ordinea prestabilită a Acestuia, deşi suntem şi noi dăruite cu cele cinci simţuri pe care le aveţi voi, şi posedăm la rândul nostru memorie şi dorinţe, putând distinge între pământ, apă, foc şi aer, precum şi între uscat şi umed, între zi şi noapte, sus şi jos, ascuţit şi neted, rece şi cald, etc. În plus, noi avem un simţ al vederii uluitor de ascuţit, de care nu se pot ascunde nici spiritele cele mai corupte, care tremură cuprinse de teroare atunci când recunosc în faţa lor un judecător inexorabil, curajos şi puternic, care le sfâşie învelişul ce ascunde un veritabil palat al murdăriei şi le bea sângele impur, astfel încât aceşti munţi sacri să nu fie pângăriţi.

18. Aţi văzut cu propriii voştri ochi ce s-a întâmplat cu armata lui Tatahar, nu departe de aici. Chiar credeţi că măgarii şi cămilele v-au protejat de furia noastră? O, nu, dacă puteţi crede aşa ceva, vă înşelaţi foarte tare! Dumnezeu a fost Acela care ne-a îndemnat să vă cruţăm, şi nu a existat nici măcar un singur animal printre noi care să fi dorit să refuze voinţa Creatorului său atotputernic.

19. Cum aţi putut uita tocmai voi, oamenii, care sunteţi înzestraţi nu doar cu cele cinci simţuri nobile, dar aţi primit în plus şi un suflet nemuritor, care include un spirit divin, de Numele preasfânt şi de voinţa supremă a lui Dumnezeu!?

20. O, fiinţe umane mizerabile şi infame, voi sunteţi cu adevărat nişte monştri ai decăderii pe acest pământ! Spuneţi-mi, ce sunteţi voi, sau ce doriţi voi să fiţi, de vreme ce L-aţi uitat pe Dumnezeu, Cel Preasfânt, Creatorul vostru plin de iubire, singurul prin care existaţi, la fel ca şi noi, ceilalţi? Pe El, Cel care – în iubirea Lui infinită – v-a dăruit libertatea deplină pentru ca într-o bună zi să vă poată aduce pe voi, mizerabililor, mai aproape de inima Lui părintească, de-a pururi plină de iubire, scoţându-vă astfel din iadul în care vă aflaţi. Şi după toate acestea, El, Părintele preasfânt şi iubitor, este uitat şi blestemat! O, atotputernice Dumnezeu, nu lăsa puterea mea să mă părăsească la vederea acestor monştri, căci doresc să-Ţi pot împlini şi în continuare voia Ta sacră!

21. Priviţi iarba din faţa voastră! Aceasta îl laudă pe Dumnezeu, căci deşi este mută, ea îl recunoaşte pe Tatăl Ceresc, în timp ce voi, cu toată libertatea vie care v-a fost acordată, nu ştiţi nimic despre El! Da, priviţi aceşti munţi, pietrele, apa, priviţi-ne pe noi, şi remarcaţi cum tot ceea ce percep ochii, urechile şi celelalte simţuri ale voastre, îl glorifică, îl laudă şi îl onorează pe Dumnezeu. Şi toate cerurile sunt pline de compasiunea Sa infinită, de gloria Lui şi de iubirea Lui nesfârşite! Din ce-oţi fi formaţi voi de aţi pierdut cu desăvârşire amintirea Lui din inimile voastre?

22. Pe scurt, discursul meu a ajuns la sfârşit! Nu vă mai pot privi, controlându-mi în acelaşi timp mânia justificată! De aceea, voi încheia aici, aşa cum îmi cere voinţa Celui de Sus, dar doresc să mai adaug înainte un lucru: dacă eterna Iubire vă va elibera în cele din urmă din ghearele noastre – atât de blânde prin comparaţie cu mâinile voastre care varsă sângele propriilor voştri fraţi – şi vă va permite să deveniţi un popor aşezat, este bine să vă reamintiţi din când în când cuvintele rostite cândva, prin voinţa lui Dumnezeu, de un tigru fioros – a cărui sete de sânge îi străluceşte în ochi, dar care totuşi, prin comparaţie cu voi, nu este decât un biet mieluşel.

23. Dacă inima voastră s-a împietrit complet, nemaiauzind vocea atotputernică a lui Dumnezeu, este cazul să învăţaţi de la natură. *Amin!”*

24. După ce tigrul şi-a încheiat discursul său atât de expresiv şi de semnificativ, a urmat rândul leului, care a ieşit brusc din tufişul în care se odihnea, s-a aşezat ferm în faţa grupului de oameni, şi-a deschis larg fălcile şi a început să vorbească, spunând: “Ascultaţi şi priviţi, voi, domni ai pământului care vă complaceţi în a rămâne surzi şi orbi, voi, regi atotputernici, conducători şi domni ai acestei lumi, a căror slăbiciune este comparabilă însă cu aceea a unui ţânţar! Care credeţi voi că este întâia datorie a unei fiinţe libere care îşi poate folosi la voinţă puterea dăruită ei de Dumnezeu, şi care nu poate fi restricţionată de nimeni şi de nimic, prin voinţa atotputernică a Iubirii nemărginite a marelui Creator?

25. Văd că vă holbaţi la mine precum nişte bolovani şi nu cunoaşteţi nimic mai mult decât un trunchi de copac rupt în două. Oare nu este prima datorie a unei asemenea fiinţe împlinirea voinţei lui Dumnezeu, adică a Aceluia care v-a dăruit vouă, la fel ca şi nouă, viaţa – vouă, o viaţă nemuritoare, iar nouă, una muritoare – pentru a recâştiga astfel graţia pierdută, care v-a fost luată datorită marii voastre neascultări?

26. Aţi făcut vreodată acest lucru, sau cel puţin îl faceţi acum? O, nu, voi nici măcar nu îl recunoaşteţi pe Dumnezeu; şi nimeni nu poate fi obligat să facă ceva ce nu cunoaşte, aceasta este scuza voastră facilă. Dar eu vreau totuşi să vă întreb cum este posibil să îl uitaţi pe Acela de care vă reamintesc constant fiecare zi şi fiecare noapte, şi a cărui glorie şi măreţie o proclamă deschis soarele, luna şi stelele strălucitoare?

27. Iată, eu sunt un locuitor puternic şi crud al acestei lumi sălbatice, plină de pietre moarte şi de mărăcini. Cu mare efort, şi numai datorită naturii mele crude, sunt nevoit să îmi caut o hrană demnă de milă şi să accept cu recunoştinţă judecăţile lui Dumnezeu în ceea ce mă priveşte, adică o pradă adeseori săracă, după zile întregi de foame cumplită. De aceea, ascultaţi ce vă spun: dacă cineva ar veni la mine să-mi ofere câteva picături de apă care să-mi aline setea arzătoare, înmuind astfel limba mea uscată, l-aş urma cu credinţă precum pe un înger păzitor, mi-aş împărţi chiar şi ultima bucată de hrană cu el şi aş fi capabil să mor din iubire pentru binefăcătorul meu!

28. În schimb, voi, oamenii, nu numai că vă bateţi fraţii care lucrează pentru voi, îi torturaţi şi îi chinuiţi în fel şi chip, sau chiar îi ucideţi, dar L-aţi uitat chiar şi pe Dumnezeu, faţă de care vă arătaţi nerecunoscători, îi blestemaţi binecuvântările şi îi respingeţi graţia şi iubirea imensă, pe care preferaţi să le înlocuiţi cu murdăria cea mai cumplită şi mai otrăvitoare a şerpilor.

29. O, Lameh, Lameh! Ai dorit să dai foc pădurilor numai pentru a ne distruge pe noi, cei care nu facem altceva decât să ascultăm de voinţa marelui Dumnezeu! Ce ar trebui să-ţi facem noi acum ţie, care L-ai uitat pe Dumnezeu, ţi-ai ucis fraţii şi ai vrut să ne învinovăţeşti pe noi pentru crima ta în faţa Celui Just?

30. Iată, noi nu căutăm răzbunarea, deşi planurile sale ne sunt binecunoscute; numai voi, oamenii, sunteţi capabili să vă răzbunaţi pe cei nevinovaţi. De aceea, voi veţi învăţa de la mine să fiţi ascultători şi recunoscători faţă de Dumnezeu. Numai după aceea veţi putea părăsi acest loc, regăsindu-vă menirea pe care v-a destinat-o iubirea supremă a lui Dumnezeu. *Amin!”*

31. Şi iată, după ce leul şi-a încheiat discursul, lupul a ieşit în faţă şi a început să le predice oamenilor deja treziţi, admonestându-i cu fermitate în legătură cu datoria lor de obedienţă şi iubire reciprocă faţă de Dumnezeu şi de celelalte fiinţe create:

32. “Priviţi-mă, sunt un lup fioros care stă în faţa voastră şi a inimilor voastre pline de teamă, chemat să vă vorbească de iubirea plină de compasiune a marelui şi preasfântului Dumnezeu, Cel care reprezintă puterea supremă şi viaţa perfectă, invizibil faţă de toate fiinţele care s-au desacralizat în faţa graţiei Sale, căci El este Cel Preasfânt. Am ieşit în faţa voastră pentru a vă arăta care este voinţa Lui, pe care voi aţi uitat-o într-o manieră atât de infamă şi de fratricidă, datorită egoismului, iubirii de sine şi tiraniei voastre, care v-au determinat să vă purtaţi cu dispreţ faţă de tot ceea ce v-ar fi putut reaminti de existenţa marelui Dumnezeu şi de sfinţenia Lui inviolabilă.

33. De aceea, spre marea voastră umilinţă şi ruşine, Iubirea eternă ne-a trezit acum pe noi, fiarele pădurii, cele mult dispreţuite şi temute de voi, pentru a vă învăţa marea lecţie a obedienţei întru blândeţe şi smerenie, precum şi pentru a vă arăta vouă, oameni orbi ce sunteţi, mai întâi de toate prin acţiunile noastre, iar acum şi prin cuvintele noastre – căci Tatăl ceresc ne-a dezlegat special pentru voi limbile – care este voinţa lui Dumnezeu în ceea ce vă priveşte pe voi, oamenii, cei a căror menire este de a fi şi de a deveni nemuritori.

34. Iar această voinţă care este sinonimă acum şi de-a pururi cu întreaga putere şi forţă, cu întreaga înţelepciune şi iubire, cu viaţa eternă şi libertatea cea mai beatifică şi mai desăvârşită, constă din următoarele: voi sunteţi cu toţii egali în faţa lui Dumnezeu, fraţi şi surori; de aceea, nici unul dintre voi nu trebuie nici măcar să viseze la vreo superioritate asupra celorlalţi. Căci nici puterea, nici frumuseţea, tinereţea, maturitatea, virtutea, înţelepciunea sau orice altă calitate pe care o aveţi nu vă dă nici un drept de superioritate, ele fiindu-vă date numai pentru a veni unii în ajutorul celorlalţi, mai puţin dăruiţi, cu iubire şi supunându-vă întru totul voinţei lui Dumnezeu, pentru a putea practica astfel virtutea divină a iubirii eterne care a fost implantată în voi de Creatorul atotputernic. Căci numai din iubirea cea mai pură şi mai mare a permis sfinţenia atotputernică a lui Dumnezeu crearea din Sine a voastră, a oamenilor, care vă dovediţi atât de răi şi de nerecunoscători, uitând de onoare, de iubire şi de Dumnezeu, după care a creat, tot de dragul vostru, un mare număr de alte fiinţe din cele mai variate specii, a căror unică menire este numai aceea de a vă servi în toate modurile posibile.

35. Şi totuşi, voi, oameni de trei ori orbi şi absolut surzi, nu percepeţi absolut nimic din această realitate care este menită a vă servi în fel şi chip, ci dimpotrivă, senzualitatea voastră infamă, confuză şi desfrânată, precum şi iubirea voastră carnală, au ocultat totul în faţa voastră, aruncându-vă astfel în ghearele binemeritatei morţi.

36. Nu uitaţi aşadar cine sunteţi meniţi a fi, cine aţi putea fi, şi cine sunteţi în clipa aceasta: nimic altceva decât nişte larve mizerabile şi jucării ale şerpilor din iad.

37. Schimbaţi-vă comportamentul, restrângeţi-vă dorinţele, purificaţi-vă la izvorul iubirii şi deveniţi la fel unii cu alţii prin umilinţă, obedienţă şi educarea corectă a copiilor voştri. Renunţaţi la desfrâu, concepeţi-vă copiii cu binecuvântarea lui Dumnezeu şi dovediţi-vă taţi şi mame adevărate, întru iubirea şi graţia lui Dumnezeu. Învăţaţi-i mai întâi de toate să asculte de iubirea voastră înţeleaptă şi să descopere în ea marea iubire, sfânta voinţă, şi implicit, graţia inestimabilă a lui Dumnezeu. Numai atunci veţi recunoaşte faptul că nu noi, fiarele pădurii, suntem cele care vă vorbim acum, ci iubirea lui Dumnezeu, care ne-a dezlegat limbile pentru a vă adresa aceste cuvinte sacre.

38. Iar după ce veţi deveni aşa cum v-a învăţat acum iubirea eternului şi preasfântului Creator, veţi descoperi că nu numai animalele vă vorbesc, aşa cum se întâmplă acum, ci întreaga creaţie. Moartea va dispărea atunci din inimile voastre, iar voi veţi putea percepe cu claritate, având ochii şi urechile larg deschise, minunile divine ale creaţiei. Meditaţi asupra cuvintelor pe care un lup le-a rostit în faţa voastră într-o manieră miraculoasă şi reflectaţi în inimile voastre trezite cum se face că toate lucrurile sunt cu uşurinţă posibile în faţa eternei iubiri şi a sfinţeniei lui Dumnezeu. Veţi putea percepe atunci în inimile voastre lucruri încă şi mai uimitoare, mulţumită graţiei lui Dumnezeu. *Amin!"*

Capitolul 36

REAMINTIREA NEASCULTĂRII LUI ADAM ŞI A COMPASIUNII LUI DUMNEZEU

1. Şi iată, după ce lupul – luaţi seama, am spus: lupul – şi-a încheiat miraculosul discurs inspirat de Mine, el s-a retras fericit, iar un urs mare a păşit brusc în faţa grupului plin de căinţă şi i-a privit pe oameni cu ochi confuzi şi tulburaţi, ca şi cum ar fi dorit să le arate că minţile lor sunt la fel de confuze şi de instabile ca şi ochii lui. În cele din urmă, ursul şi-a deschis la rândul lui fălcile şi – impulsionat de Mine – le-a adresat oamenilor cuvinte pline de demnitate şi de seriozitate, spunându-le:

2. "Ce este Dumnezeu, ce sunteţi voi şi ce sunt eu? După ce Dumnezeu, Cel Etern, Preasfânt şi Atotputernic, a creat din El Însuşi, prin Cuvântul Lui atotputernic şi esenţial, întreaga lume vizibilă, cu toţi sorii ei, cu planetele, lunile, mările, munţii, văile şi marile câmpii, apoi cele mai felurite plante, precum iarba, tufişurile şi copacii, unele după altele, în conformitate cu ordinea Lui cea înţeleaptă, după care au urmat, potrivit aceleiaşi ordini, cele mai variate specii de animale, considerând că toate acestea sunt într-un acord perfect cu sfinţenia Lui şi cât se poate de bine create, Iubirea Lui – aflată înlăuntrul Lui – i-a vorbit lui Dumnezeu din chiar centrul sfinţeniei Sale infinite şi atotputernice:

3. 'Acum, că toate sunt într-o ordine perfectă, haide să creăm un om din lutul cel mai fin al pământului, ca o imagine perfectă derivată din Mine, în strictă conformitate cu iubirea şi graţia Mea, pentru ca Noi să putem fi recunoscuţi şi lăudaţi de o viaţă independentă, aflată în afara Noastră, iar într-o bună zi întreaga creaţie să poată fi salvată prin intermediul acestui om, pentru a putea atinge astfel conştientizarea liberă a propriei sale existenţe născute din Mine!'

4. Şi iată, aceste cuvinte au prins pe loc viaţă, exact aşa cum au fost planificate. Într-o clipă, omul liber şi etern se afla acolo în toată măreţia lui glorioasă, dăruit cu perfecţiuni nelimitate, cu privilegii şi capacităţi infinite, cu ajutorul cărora putea atinge alte perfecţiuni, încă şi mai înalte, apropiindu-se astfel de originea sa sacră şi primordială, sau cu alte cuvinte, pentru a deveni precum marele Dumnezeu, în şi prin sfera consacrării spirituale.

5. El avea puterea de a vorbi cu întreaga creaţie, şi nu exista soare, oricât de depărtat sau de înalt, care să nu asculte de vocea sa puternică. Şi nici chiar cele mai înalte

spirite angelice nu ar fi îndrăznit să refuze să răspundă unei întrebări pusă de marele vorbitor.

6. Iar Dumnezeu Însuşi, vizibil în faţa celui preaiubit, a vorbit cu el precum un frate, spunându-i: “Priveşte-Mă, mult iubitul Meu Adam! (căci acesta era – şi este încă – numele acestui prim om, care continuă să trăiască). Ţi-am dat o poruncă simplă şi uşoară, pentru o perioadă scurtă de timp, nu pentru a te testa, ci cu unicul scop de a te face perfect liber şi la fel de atotputernic ca şi Mine. Vei respecta această poruncă pe perioada respectivă, până când Eu Mă voi întoarce din nou la tine. Dacă voi constata că ai respectat-o cu credinţă, Eu voi rămâne cu tine, iar tu vei împărtăşi totul cu Mine, ca şi cum am fi una.

7. Iată, întreaga creaţie trebuie să asculte de puterea ta; dar ceva mai încolo, poţi observa un copac încărcat cu fructe minunate. Dintr-un anumit motiv plin de înţelepciune, Eu nu am binecuvântat încă acest copac. De aceea, tu nu trebuie să guşti din sucul dulce al merelor sale; căci în ziua în care vei mânca din el, înaintea întoarcerii Mele, vei păcătui şi vei deveni astfel muritor, slab, lipsit de putere, orb, surd şi pieritor. O, mult iubitul Meu Adam, nu uita cuvintele Creatorului tău plin de iubire şi nu ruina astfel cea mai măreaţă şi mai avansată lucrare a înţelepciunii şi iubirii Mele!

8. Căci acum ea nu mai depinde de Mine şi de atotputerea Mea, ci numai de tine, în virtutea libertăţii de voinţă pe care ţi-am dăruit-o, deşi nu din toată inima.

9. De acum înainte, depinde numai de tine dacă vei reuşi sau dacă te vei autodistruge singur. De aceea, păstrează această poruncă simplă şi vei deveni astfel un al doilea Dumnezeu, născut din Mine şi trăind în Mine!’

10. Dar vai, nici nu au trecut bine şapte zile, însoţite de tovarăşele lor întunecate (nopţile), când primul om, creat de Dumnezeu într-o poziţie atât de înaltă şi de liberă, a perceput vederea desfrânată şi pasională a celui de-al doilea sine al său, devenind astfel slab, surd şi orb, şi deşi era încă pe deplin conştient de ceea ce făcea, L-a uitat pe Dumnezeu, lucru care avea să-i aducă prăbuşirea, şi a încălcat porunca atât de simplă, născută din cea mai pură şi mai sacră iubire a Creatorului său pentru el.

11. Atunci, Cel Etern şi Preasfânt a distrus în mânia Sa întreaga lume vizibilă, în faţa ochilor celui păcătos, care acum se căia. Nu a fost păstrată nici măcar o piatră, şi nici măcar un singur animal, din speciile care au păşit pe acest pământ cu mii de ani înaintea omului lipsit de recunoştinţă. Totul a fost complet distrus de marea infinită de foc a mâniei divine.

12. Nimic nu a mai rămas sfânt în ochii lui Dumnezeu, indiferent dacă era vinovat sau inocent – totul devenise identic în faţa mâniei supreme. Vocea lui Dumnezeu a bubuit precum un tunet în toate spaţiile infinităţii, cu o putere imensă, capabilă să distrugă în eternitate întreaga creaţie. Toate lumile s-au cutremurat, dizolvându-se în propriile lor temelii, fragmentele lor zburând dintr-o infinitate în alta, urlând şi lamentându-se îngrozitor, în faţa mâniei lui Dumnezeu.

13. S-a petrecut atunci un lucru uluitor, pe care nici măcar îngerii nu-l vor putea înţelege în întreaga eternitate. În timp ce în mânia Lui colosală, Cel Preasfânt distrugea cu mâna dreaptă tot ce întâlnea în cale, datorită desacralizării născute din păcatul marelui făcător-de-rele, mâna Sa stângă, la fel de sacră ca şi dreapta, îl proteja pe păcătosul înlăcrimat. O singură lacrimă, minusculă, a căzut atunci în ochiul infinit de crud şi de furios al lui Dumnezeu, şi iată, întreaga Sa mânie a dispărut, iar o creaţie nouă a început deja să zâmbească din spaţiile infinite în faţa neascultătorului om, iar pământul şi toate lumile au fost din nou populate cu nenumărate creaturi, menite să-i servească omului neascultător.

14. *După* păcat, acesta a rămas – iertat fiind – la fel cum fusese *înainte* de păcat, timp de mai bine de 30 de ani, păstrându-şi întreaga putere incomprehensibilă. Dar el a căzut din nou, uitându-şi Creatorul plin de iubire în pasiunea desfrâului său. Atunci, Creatorul l-a izgonit (adică l-a purtat în palmele Sale) din Paradis, iar deşertul în care a fost amplasat a trebuit să înflorească sub paşii marelui păcătos.

15. Ulterior, Creatorul l-a ‘pedepsit’ pe fratricidul Cain, dăruindu-i un teren extrem de fertil, căci el a implorat iertarea pentru fapta sa rea, iar în plus, l-a eliberat de ghearele fiului său Enoh, dăruindu-i marea şi ţinutul înconjurat de ea. Acelaşi lucru s-a petrecut cu Meduhed şi cu numerosul popor al acestuia, iar acum, iubirea Lui fără egal îşi face din nou simţită prezenţa în ceea ce vă priveşte pe voi. Inima Lui nu s-a împietrit nici măcar în ceea ce-l priveşte pe marele malefic, Lameh.

16. Oh, vedeți, vedeți, oameni nevrednici, cât de nesfârşită este iubirea lui Dumnezeu pentru voi, în pofida nenumăratelor voastre păcate!

17. Ascultați vocea Lui proclamându-i grația prin intermediul meu! Priviți în zare, către miazăzi, unde El a pregătit deja pentru voi un ținut magnific, şi încercați să înțelegeți cum v-a protejat El pe ascuns – în compasiunea şi iubirea Lui infinită – de furia noastră îndreptățită.

18. Ascultați-mă: după ce eu îmi voi încheia discursul meu, ținut la îndemnul Lui, iar voi vă veți prosterna plângând în fața iubirii Sale, El vă va trimite un înger, care vă va purta cu blândețe pe aripile sale până la ținutul promis.

19. Oh, oameni, gândiți-vă Cine este Dumnezeu şi cine sunteți voi în fața Lui, şi cine ar trebui şi ați putea fi, prin grația Lui infinită, dar nu uitați, atunci când vă veți bucura de această grație a Sa, cine şi ce reprezentăm noi, sărmane animale disprețuite de voi, şi mai ales, nu uitați să îmbrățişați cu iubirea voastră, la fel ca şi El – care este nu doar Creatorul nostru şi al vostru, ci doreşte chiar să fie un adevărat Părinte, şi chiar este astfel, încă de la începutul întregii creații, deopotrivă pentru noi şi pentru voi – toate ființele, fără nici o urmă de egoism, şi nu uitați că şi noi, deşi ființe fără minte şi fără grai, ne bucurăm de viață. De aceea, în marea voastră iubire pentru Dumnezeu, lăsați odată să vină acea mare zi, astfel încât şi noi să putem vedea o frântură din acea viață eliberată, născută din Dumnezeu, în care toate creaturile vor trăi cândva.

20. Acum prosternați-vă în fața lui Dumnezeu, Tatăl vostru preasfânt, şi vărsați lacrimile voastre de căință şi iubire adevărată. Lăsați-vă apoi conduşi de mâna blândă a Creatorului vostru atotputernic, care este simultan şi Părintele vostru plin de iubire, şi lăsați-vă purtați de mâna Lui dreaptă şi binecuvântată până la ținutul promis. Acolo, veți deveni o națiune, a cărei menire vă va fi indicată de chiar gura Lui sfântă prin intermediul buzelor unui mare frate-înger. *Amin!”*

(3 august 1840)

21. Şi iată, după ce ursul şi-a încheiat discursul, el a dispărut din fața ochilor lor, iar în locul lui a apărut subit un înger învăluit în lumină. Acest înger nu era altcineva decât piosul Abel, cel care vorbise în realitate (invizibil fiind) prin intermediul sufletelor animalelor (întotdeauna, atunci când lucrurile naturale vorbesc prin gura unui profet sau clarvăzător, un înger transferă aceste cuvinte în sufletul profetului sau clarvăzătorului, care se foloseşte apoi de cuvinte naturale corespondente pentru a transcrie sau pentru a rosti respectivul mesaj, rostirea verbală fiind mult mai uşoară decât scrierea. Numai profeții şi clarvăzătorii pot înțelege de ce scrierea este mai dificilă decât rostirea, motiv pentru care chiar apostolii obişnuiau să vorbească mult mai mult decât să scrie, la fel ca şi clarvăzătorii şi profeții care au trăit înaintea lor).

22. Când cei 14 oameni de ambii sexe l-au văzut pe îngerul de lumină, acesta li s-a adresat cu blândețe, inspirat de Mine, prin următoarele cuvinte, absolut fidele realității:

23. “Copii ai lui Cain, fratele meu care a fost atât de rău, dar care trăieşte încă şi care va continua să trăiască în trupul său fizic de-a lungul erelor pământului, până la sfârşitul timpurilor, rămânând inaccesibil tuturor muritorilor până la începutul sfârşitului epocii răului, când într-un moment cheie, Atotputernicul se va adresa ultimilor descendenți ai oamenilor printr-un mic clarvăzător, descriindu-le ce s-a întâmplat cu patriarhul vostru cel rău (adică exact ceea ce se petrece acum, şi care deja s-a petrecut). Luați aminte la cele ce vă voi face cunoscute, căci ele reprezintă voința sacră a lui Dumnezeu, Creatorul vostru atotputernic şi etern, precum şi Părintele plin de iubire al tuturor îngerilor, patriarhilor şi oamenilor! Ați ascultat cuvinte pline de semnificație din gura fiarelor sălbatice, cărora Dumnezeu le-a eliberat limba prin intermediul meu pentru a vă putea vorbi vouă, ființe mai corupte decât aceste animale, datorită răutății şarpelui din Enoh. Lameh a devenit acum cel mai mare făcător-de-rele, detestat de întreaga creație şi ai cărui umeri sunt deja împovărați cu judecăți ale lui Dumnezeu ce cântăresc cât lumi întregi, căci El priveşte de deasupra stelelor vasul aproape umplut cu crime.

24. Având în vedere că voi sunteți cei mai tineri dintre cei obligați să se alăture armatei şarpelui din Tatahar, lucru pe care l-ați făcut împotriva voinței voastre, care este întrucâtva mai bună, iubirea nemărginită a lui Dumnezeu a decis să îşi reverse compasiunea Sa infinită asupra voastră. Ea v-a permis să recunoaşteți crimele ateului Lameh şi să respingeți tirania lui arogantă şi crudă. După aceea, ea v-a condus aici într-un mod miraculos, acoperind această mare distanță într-un timp foarte scurt, în timp ce în mod normal v-ar fi trebuit 120 de zile. Dar mai presus de toate, ați fost salvați de ghearele

animalelor în care şi-a găsit sfârşitul (judecata cea dreaptă) infamul Tatahar, fiind astfel salvaţi de la moarte prin moartea altuia. În continuare, am fost trimis la voi eu, care sunt pe deplin viu încă de multă vreme, pentru a vă trezi din somnul cel de moarte şi pentru a vă revela viaţa trăită în umilinţă şi obedienţă faţă de voinţa preasfântă a lui Dumnezeu, precum şi pentru a vă conduce în ţinutul pe care iubirea eternă a lui Dumnezeu l-a pregătit pentru voi. Iar atunci când vă veţi cunoaşte pe deplin întru iubirea voastră pentru El, cu toată umilinţa, veţi putea recunoaşte de asemenea, printr-un surplus de graţie divină, adevărata valoare a vieţii autentice dinlăuntrul vostru, şi implicit valoarea supremă şi preasfântă a iubirii eterne a Creatorului atotputernic al tuturor lumilor şi fiinţelor, precum şi Părintele plin de iubire al îngerilor şi oamenilor, nu doar al celor de pe acest pământ, ci şi al celor din nenumărate alte lumi, despre care nu aveţi nici cea mai mică idee; căci o asemenea cunoaştere nu este dată decât îngerilor şi copiilor lui Dumnezeu.

25. Va veni însă ziua în care lumile se vor închina în faţa acestui pământ, a cărui lumină o va depăşi pe cea a tuturor cerurilor. Căci atunci, sfinţenia lui Dumnezeu va străluci deasupra tuturor naţiunilor ce vor fi de bunăcredinţă. Iar dacă şi voi veţi rămâne autentici în umilinţa voastră şi în ascultarea din proprie voinţă a voinţei sacre a Tatălui vostru etern şi suprem, această lumină va coborî şi asupra voastră, dăruindu-vă viaţa adevărată. Dacă veţi îndrăzni însă să vă asumaţi superioritatea unii în faţa celorlalţi, această lumină atotstrălucitoare şi sacră, născută din profunzimea ultimă a lui Dumnezeu, nu va străluci asupra voastră cu o intensitate mai mare decât cea a celui mai îndepărtat soare al creaţiei în noaptea întunecată a pământului.

26. Ascultaţi, în curând descendenţii lui Lameh îşi vor izbi – din cauza aroganţei lor nelimitate – capetele de firmament, pe care îl vor străpunge cu încăpăţânarea lor oarbă, surdă şi infamă, şi vor fi aruncaţi în calitate de criminali odioşi în acea temniţă în care se află marele vas, care stă acum să se reverse de atâtea atrocităţi, devenind extrem de fragil. Acest mare vas îşi va revărsa atunci asupra pământului conţinutul său umplut de păcate şi de cele mai teribile judecăţi ale lui Dumnezeu. Toţi făcătorii-de-rele se vor îneca şi se vor sufoca atunci în marele potop de noroi al desfrâului şi vor trage după ei un mare număr de copii ai lui Dumnezeu care le-au permis fiicelor şarpelui să le pătrundă în inimă. Ei vor preacurvi cu ele şi vor concepe copii ai mâniei şi blestemului lui Dumnezeu, care se vor numi copiii iadului şi copiii dragonului; iar atunci nu vor fi cruţate mai mult de opt persoane.

27. Dar înainte ca toate acestea să se petreacă, Domnul va trimite timp de 300 de ani învăţători şi profeţi care îi vor avertiza pe oameni de judecata lui Dumnezeu şi vor predica în faţa lor căinţa pentru iertarea păcatelor şi pentru transformarea completă a vieţii lor prefăcute, care de fapt este echivalentă cu moartea în noaptea cea mai adâncă a iadului. Ei le vor arăta oamenilor calea către viaţa adevărată, născută din iubirea plină de compasiune a lui Dumnezeu, şi le vor demonstra la scară mică marile judecăţi iminente ale lui Dumnezeu ce se vor abate peste ei.

28. Atunci, cloaca cea rea îi va prinde pe învăţători şi profeţi, şi va ucide o parte dintre ei, iar pe ceilalţi îi va atrage cu armele şarpelui, târându-i în mocirla corupţiei şi a desfrâului, le va deprava şi le va omorî spiritul şi îi va transforma în ucigaşi ai propriilor lor copii.

29. Dumnezeu va trimite atunci un ultim învăţător, pe Mahal – un frate al singurului Său fiu credincios care îi va mai fi rămas pe pământ, şi al cărui nume va fi Noe, adică 'fiul credincios' – care va călători din propria sa voinţă în oraşele pervertite şi va predica acolo. Acest om va trăi însă o serie de experienţe cumplite, va fi pervertit, îl va abandona pe Dumnezeu, iar în cele din urmă va pieri în mlaştina propriei sale corupţii.

30. Abia atunci se va sparge vasul de care vorbeam mai devreme, plin de păcate şi de judecăţi, revărsându-se asupra pământului şi incendiind toate locurile blestemate, începând de la centru. Şi numai de dragul celor câţiva copii virtuoşi, iubirea şi graţia lui Dumnezeu vor deschide porţile potopului ceresc, inundând pământul până la munţii cei mai înalţi, pentru a stinge incendiile diabolice şi pentru a-i purifica pe adevăraţii copii, precum şi întregul pământ, astfel încât acesta să poată susţine o nouă rasă, mai bună, potrivit voinţei lui Dumnezeu.

31. Totuşi, nici focul şi nici potopul nu vă vor afecta dacă, printr-o obedienţă plină de smerenie, veţi respecta voinţa lui Dumnezeu revelată vouă acum, care spune:

32. "Fie ca întâiul vostru gând să se îndrepte către Dumnezeu, către voinţa, iubirea şi graţia Lui. Iar ori de câte ori ziua se va retrage în braţele înstelate ale nopţii, iar

ultima rază a minunatului soare al lui Dumnezeu se va stinge uşor deasupra întinderilor pământului, vă veți retrage prin intermediul acestor gânduri luminoase ale spiritului vostru nemuritor în odihna binecuvântată a trupului vostru.

33. Nu trebuie să fiți îngrijorați de hrana trupului vostru, căci atunci când Domnul a binecuvântat un ținut al acestui pământ, locuitorii respectivului ținut nu vor suferi niciodată de foame, atâta vreme cât aspirația lor va fi focalizată în inimile lor asupra voinței preasfinte a marelui şi eternului Părinte, Cel care binecuvântează toate lucrurile. Căci oamenii au fost creați pentru a-L recunoaşte pe Dumnezeu şi sfânta Lui voință, pentru a trăi în conformitate cu aceasta şi pentru a lăuda prin cuvintele şi faptele lor Numele preasfânt al eternului Dumnezeu.

34. Dacă veți respecta această poruncă cu toată smerenia şi cu o obediență născută din iubirea voastră pură şi lipsită de egoism pentru Dumnezeu, El vă va revela de fiecare dată voința Lui preasfântă, fie indirect, prin limbajul naturii, fie direct, prin Cuvântul Său viu, a cărui voce o veți auzi vorbind tare în inimile voastre.

35. Dacă însă veți încălca această poruncă chiar şi numai într-o singură zi, datorită vanității şi complacerii menite să vă testeze, inima celui care L-a putut uita pe Dumnezeu se va simți extrem de grea, încărcată de o tristețe indefinită, după care va rămâne moartă timp de şapte zile, precum un copac rupt în două. Şi în timp ce pământul pe care vor călca paşii celui ascultător va rodi, dând naştere celor mai nobile fructe, pământul pe care vor călca paşii celui neascultător se va transforma într-un deşert care nu va da niciodată naştere la altceva decât la praf, bolovani, ghimpi, mărăcini şi plante otrăvitoare.

36. Căci iubirea şi înțelepciunea nelimitată a lui Dumnezeu îi dăruieşte fiecăruia exact ceea ce merită. Copiilor pioşi şi ascultători le oferă pâine, miere, lapte şi fructe dulci atât din punct de vedere fizic cât şi spiritual, în timp ce copiii neascultători şi mândri ai şarpelui vor primi pietre, praf, ghimpi, mărăcini şi plante otrăvitoare, atât din punct de vedere fizic, cât şi spiritual, pentru ca iarba rea să piară, iar acolo unde acest lucru este posibil, spiritul cel mort să fie salvat şi readus gradat la viață, prin iubirea plină de compasiune a marelui, eternului şi unicului preasfânt Părinte.

37. Iată, sunteți cu toții egali, bărbați şi femei. Dar voi, femeilor, vă veți acoperi aşa cum trebuie părțile intime, precum şi întregul corp, şi de preferință, chiar şi capul, pentru ca bărbații să nu se simtă atraşi de desfrâu datorită naturii voastre neruşinate, la fel cum atrage şarpele păsărelele nevinovate şi libere în gura lui otrăvită, prin intermediul marii şi secretei lui lascivități, manifestată în privirea lui hipnotică. Căci voi, femeile, sunteți înainte de toate copiii şarpelui, pline de veninul acestuia. De aceea, voi trebuie să fiți mai presus de orice modeste, la fel ca regina albinelor care nu se aventurează niciodată în lumina soarelui, ci se târăşte cu atenție, zi şi noapte, peste celulele copilaşilor ei nevinovați. La fel trebuie să fiți şi voi, ascultându-vă soții în toate, aşa cum vă solicită voința preasfântă a lui Dumnezeu. Dar dacă un bărbat – lucru care nu ar trebui să se întâmple vreodată – ar dori să vă forțeze să faceți ceva împotriva voinței lui Dumnezeu, vi se permite să vă descoperiți capul şi să îi reamintiți cu iubire de îndatoririle lui față de Dumnezeu. Dacă veți respecta aceste porunci, atunci Domnul vă va copleşi cu grația Lui, iar voi veți deveni o privelişte plăcută şi binevenită în fața Tatălui preasfânt şi etern.

38. Cât despre voi, bărbații, nu veți avea nici o altă lege decât voința sacră şi întotdeauna explicită a supremului Dumnezeu. Dacă vreunul dintre voi va ignora vreodată această voință în inima lui, gura sfântă a lui Dumnezeu, la fel ca şi cea a naturii, va înceta gradat să-i vorbească pe înțeles. Apoi, întrucât s-a întors de la Dumnezeu către lumea exterioară, el va fi nevoit să asculte de o lege exterioară care va face din el un sclav al păcatului şi un servitor al iadului, aceasta în cazul în care nu-şi va transforma rapid inima, purificând-o printr-o ascultare smerită şi consacrându-i-o din nou lui Dumnezeu prin rugăciuni prelungite, cu devoțiune şi iubire, pentru ca El să o binecuvânteze şi să o sfințească din nou prin voința Lui sacră (n.b. această poruncă este la fel de actuală şi astăzi, reamintindu-vă cum şi către ce trebuie să aspirați după renaştere!).

39. Acum ridicați-vă şi îmbrăcați hainele pregătite pentru voi de către copiii lui Dumnezeu. Acolo sunt hainele pentru bărbați, iar dincolo, cele pentru femei, pentru a vă putea distinge unii de ceilalți şi prin stilul vestimentar, la fel ca şi prin comportamentul, morala şi modestia voastră. Aveți însă grijă să nu cădeți în vanitate şi mărire. Hainele sunt menite doar să vă înveşmânteze şi să vă protejeze de frigul din nopțile reci, pentru a vă conduce către Dumnezeu prin căldura iubirii eterne, a blândeții şi obedienței.

40. Iar acum, fiecare dintre voi să îşi acopere ochii cu o pânză protectoare, pentru a fi feriţi de priveliştea înspăimântătoare a prăpăstiilor peste care vă voi conduce. După ce vom fi ajuns la locul de destinaţie, vă veţi elibera din nou ochii şi îi veţi lăsa să se bucure de priveliştea noii voastre ţări, dăruită vouă de imensa iubire a Tatălui preasfânt. Acolo, vă veţi putea întări din punct de vedere vital trupul şi spiritul cu fructele binecuvântate ale pământului, dăruite vouă de doi mari copii ai lui Dumnezeu, un bărbat şi o femeie, care vă aşteaptă deja. Acum urmaţi-mă, aşa cum o cere voinţa sacră a lui Dumnezeu! *Amin!"*

41. Şi iată, mult iubitul Meu Abel i-a condus apoi timp de şapte zile şi şapte nopţi către locul destinat lor, acoperind cu mare viteză o distanţă ce ar fi necesitat în mod normal mai mult de 30 de zile, fără nici un popas pentru odihnă şi hrană. Căci ei erau atunci oaspeţii Mei, iar Eu i-am hrănit numai din punct de vedere spiritual. Spiritul lor le-a întărit apoi sufletul, care le-a hrănit la rândul lui cu energie trupul. Astfel, cu ajutorul hranei Mele pur spirituale, ei au putut suporta cu uşurinţă călătoria.

42. După ce au ajuns în siguranţă la locul de destinaţie, ei au fost întâmpinaţi de cei doi copii ai lui Dumnezeu, sau copii ai iubirii Mele, Ahujel şi soţia sa Aza (numele lui însemna 'fiul cerului', iar al ei 'dorinţa tăcută şi justă'), doi nepoţi ai copiilor lui Adam înainte de Seth. Aceştia au înlăturat fâşiile de pânză de pe ochii lor şi i-au salutat în cea mai prietenoasă manieră. Cei 14 micuţi au rămas uimiţi de priveliştea celor doi copii ai iubirii Mele, care aveau proporţiile exacte pe care ar trebui să le aibă orice trup uman, adică o înălţime de 666 de inch bărbatul (circa 17 metri) şi 600 de inch femeia (circa 15 metri), în vreme ce cei salvaţi nu depăşeau înălţimea pe care o aveţi şi voi astăzi, adică 60 de inch (circa 1,60 metri).

43. După ce şi-au recăpătat din nou simţul văzului şi al auzului, îngerul le-a vorbit din nou: "Copii, acesta este locul care vă este destinat. Priviţi-i pe aceşti doi copii ai lui Dumnezeu ca pe nişte părinţi pe care vi i-a dăruit Tatăl ceresc şi ascultaţi-i în toate. Căci aceasta este voinţa lui Dumnezeu, pe care nu am putut să v-o revelez în primul meu discurs, căci nu mi-a fost permis.

44. Ei vor fi cei care vă vor confirma întotdeauna ceea ce vă va spune Dumnezeu în inimă, iar atunci când spiritul vostru va fi înclinat să adoarmă, ei vă vor trezi şi vă vor învăţa multe lucruri utile, care vă vor aduce mari beneficii, deopotrivă din punct de vedere fizic şi spiritual. Nu vi se va permite să vă cunoaşteţi partenerii de cuplu din punct de vedere sexual până când aceşti părinţi nu vă vor binecuvânta, în conformitate cu voinţa sacră a lui Dumnezeu. Iar după ce veţi fi binecuvântaţi, nu vă lăsaţi pradă desfrâului, ci dimpotrivă, lăsaţi castitatea să strălucească pe fruntea voastră precum o plantă veşnic verde, pentru ca actul sacru al conceperii copiilor voştri să nu fie pângărit de discordie, mânie, gelozie, viclenie şi lubricitate; fiţi moderaţi în toate şi acceptaţi iubirea de Dumnezeu ca unică lege. Dacă veţi respecta aceste porunci, viaţa trupului vostru va fi lungă, după care veţi părăsi pământul învăluiţi în marea lumină a graţiei nemărginite a Tatălui preasfânt şi etern, iar adevărata voastră răsplată vă va aştepta sub forma vieţii veşnice la pieptul larg al Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, în cel mai înalt cer aflat deasupra stelelor, iar într-o bună zi, ah, ce zi!, chiar în inima Lui plină de iubire.

45. Părinţii voştri vă vor spune mai multe în legătură cu aceste lucruri, căci ei sunt bine informaţi de către Dumnezeu, astfel încât nu este necesar ca eu să insist asupra lor. Fie ca iubirea lui Dumnezeu să vă binecuvânteze, iar graţia Lui să strălucească asupra voastră, sfinţindu-vă şi ghidându-vă către adevărata viaţă! *Amin! Amin! Amin!"*

46. Şi iată, aceasta a fost fondarea statului Sina sau China, al cărui ţinut a fost cruţat de apele potopului, fiind chiar şi astăzi o ţară mult mai bună decât alte naţiuni de pe pământ, cu excepţia câtorva schimbări în rău, introduse mult mai târziu, ca urmare a contactului chinezilor cu lumea cea rea din afară. Fie ca nici o fiinţă care nu a renăscut din punct de vedere spiritual să nu îndrăznească să predea Evanghelia Mea aici! *Amin!"*

Capitolul 37

ISTORIA ORIGINALĂ A POPORULUI CHINEZ

(10 august 1840)

1. Înainte de a ne reîntoarce la oraşul lui Enoh, este necesar să vă povestesc ceva mai multe despre locuitorii din China. Mai întâi, copii născuţi din iubirea Mea şi din trupul lui Adam, vă înşelaţi dacă vă imaginaţi că înălţimea voastră fizică este cea naturală, căci 666 inch (aproape 17 metri) reprezintă numărul complet al iubirii Mele manifestată în om, unde 600 reprezintă orientarea către Mine, 60 către semenii voştri şi 6 către sine. Măsura femeii este egală cu măsura divină a bărbatului, dar având în vedere că între iubirea de aproape şi iubirea de sine a femeii, prin comparaţie cu bărbatul, există o diferenţă de 66 de inch, femeia trebuie să asculte de bărbat în tot ceea ce priveşte aceste aspecte. Ştiind că femeia a fost creată din bărbat ca iubire de sine, ea se poate iubi pe sine numai prin bărbat, pentru ca această iubire să fie justă. Şi având în vedere că ea este cea mai apropiată de bărbat, iubirea ei faţă de aproape trebuie să se manifeste în primul rând tot către el. În aceasta constă diferenţa.

2. Cei doi copii ai lui Adam din povestirea de faţă, la fel ca şi ceilalţi copii ai lui Adam, erau considerabil mai înalţi din punct de vedere trupesc decât copiii mult mai slabi ai lui Cain, fiind deopotrivă mai puternici şi mai robuşti din punct de vedere muscular, dar şi al celorlalte organe şi membre.

(n.b. Motivul pentru care numărul mistic al omului este egal cu cel al adversarului Meu – 666 – este inversat, ceea ce face din Satan fiinţa cea mai abominabilă în ochii Mei).

3. Şi iată, Sihin a fost primul care şi-a întors inima către Mine, el fiind fiul cel mai ascultător al acestor părinţi, conducându-i cu multă grijă şi pe ceilalţi către obedienţă. De aceea, Ahujel l-a binecuvântat pe el primul, spunându-i în Numele Meu şi în prezenţa Azei şi a celorlalţi:

4. "Sihin, te binecuvântez în Numele Dumnezeului meu şi al vostru! Numele acestui ţinut va fi dat după numele tău. Ia-o pe frumoasa ta soră drept soţie şi concepe împreună cu ea – într-o disciplină sacră – copii asemănători copiilor lui Dumnezeu, pe care îi vei numi 'fii ai cerului' şi 'fiice ale pământului'. Iar atunci când iubirea lui Dumnezeu îmi va lua toţi urmaşii de pe acest pământ, descendenţii tăi vor fi aceia care îi vor conduce cu iubire şi înţelepciune pe descendenţii fraţilor tăi.

5. Caută iubirea şi ţi se va da înţelepciunea, iar tribul tău va supravieţui până la sfârşitul timpurilor, căci Domnul va crea numeroase linii ale tribului tău pentru ca numele tău să poată trăi până la sfârşitul timpurilor.

6. *Ţie* ţi s-a dat *o singură* soţie, dar pe viitor, bărbaţii îşi vor lua mai multe soţii – păstrând cea mai strictă disciplină – pentru a da naştere unor generaţii numeroase. Feriţi-vă însă de desfrâu, pentru ca cei procreaţi de voi să nu fie lipsiţi de binecuvântarea divină. Dacă veţi respecta aceste porunci, în o mie de ani poporul tău se va răspândi precum firele de iarbă pe pământ şi precum stelele pe bolta cerească.

7. Eu, împreună cu descendenţii mei, vă vom binecuvânta şi vă vom ghida încă timp de 500 de ani, după care va urma rândul vostru, până la sfârşitul timpurilor. Veţi măsura timpul după perioadele de coacere a fructelor, care se coc de cinci ori în timpul unei rotaţii a pământului în jurul soarelui. Şi ori de câte ori veţi recunoaşte un obiect, priviţi în interiorul vostru şi veţi descoperi acolo un semn care vă va indica ce reprezintă acel obiect. Acţiunile voastre vor fi exprimate prin diverse linii corespondente, iar împlinirea lor prin puncte. În acest fel, veţi putea înregistra tot ceea ce veţi auzi de acum înainte de la noi, precum şi tot ceea ce veţi învăţa şi experimenta singuri. Înregistraţi tot ceea ce este important pentru copiii voştri până la sfârşitul timpurilor, pentru a rămâne mărturie pentru zilele în care pe pământ vor rămâne numai copiii şarpelui. *Amin!"*

8. Trebuie să menţionez totuşi că nici această naţiune nu a rămas aceeaşi, fără ca acest lucru să aducă prejudicii libertăţii sale spirituale. La circa 120 de ani după potop, numărul descendenţilor lui Sihin a crescut considerabil, ei devenind o naţiune importantă, după care, între ei au izbucnit diverse certuri, care i-au separat în grupuri diferite, ce şi-au format în timp obiceiuri şi culte religioase diferite. Unii au insistat asupra ideii că numai primul-născut poate fi un conducător capabil, în timp ce alţii susţineau că a fi un prim-născut nu însemna mare lucru, căci aceştia erau adeseori de sex feminin, şi că numai cei care au o mare pătrundere interioară ar trebui să fie lideri. Acest argument a fost preluat de clasele de jos, care şi-au spus: "Dacă numai inima contează, de ce nu ar fi capabilă să conducă întreaga naţiune inima sensibilă a unui frate din clasele de jos?" Alţii au respins însă această idee, spunând: "La fel cum a fost la început, să rămână până la sfârşitul timpurilor". Unii au fost de părere că întotdeauna şi în toate chestiunile ar trebui căutat sfatul lui Dumnezeu, şi că nimic nu trebuie judecat sau făcut pe cont propriu. Alţii au

răspuns că: "Dacă aşa stau lucrurile, toată lumea poate face acest lucru; şi atunci, la ce mai folosesc conducătorii?" Unii au afirmat însă că Dumnezeu nu se revelează pe Sine oricui, tocmai pentru a evita ca oamenii să devină superficiali unii faţă de ceilalţi, la care alţii au răspuns: "Atunci să-i lăsăm pe clarvăzători să predice cele văzute de ei, dar conducerea să i-o lăsăm lui Dumnezeu. De ce este nevoie de conducători?" S-au găsit însă unii care să remarce: "Dar ce garanţii putem avea noi că un asemenea clarvăzător avansat predică întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu?" La care ceilalţi au răspuns: "Ei bine, dacă nu putem avea o încredere deplină în învăţătorii noştri, atunci ei, la fel ca şi conducătorii, nu ne sunt de nici un folos!". Argumentele au continuat astfel multă vreme, ceea ce a condus la apariţia a numeroase secte care au divizat regatul, fiecare sectă având propriul său conducător şi propria învăţătură, proces care a continuat până în anul 3.700 după crearea lui Adam, când a apărut legendarul conducător al întregului popor, Chi Huang Ti, cunoscut şi istoricilor voştri prin construcţia liniei Hehu Tsin (Marele Zid Chinezesc), care a început să predice cu multă convingere, profeţind despre un mare popor nu departe de graniţele lor, care i-a spionat în secret, plănuind să îi invadeze în mare număr şi să-i ucidă pe toţi. În acest fel, el i-a convins să pună cu toţii umărul şi să contribuie la ridicarea unui mare zid de protecţie, care să înconjoare întregul regat.

9. El a primit de la Mine puterea de a îi reţine pe invadatori până la terminarea zidului. Această protecţie nu a durat însă decât timp de zece ani, astfel încât ei au trebuit să lucreze cu multă râvnă pentru a îndeplini marea şi sfânta lor sarcină, în conformitate cu voinţa Mea revelată lor; în caz contrar, lucrurile ar fi luat o întorsătură extrem de neplăcută pentru ei.

10. Toţi cei în putere au luat însă parte la lucrare, iar în numai opt ani şi jumătate, zidul a fost terminat. Lungimea lui era de mai bine de 870.000 de lungimi de om; avea o lăţime de 9 lungimi de om şi o înălţime de 19 lungimi de om, iar la fiecare 100 de lungimi era prevăzut cu un turn de observaţie mai înalt cu 10 lungimi decât restul zidului. Prin rotaţie, 100 de oameni făceau de pază în respectivele turnuri. Această situaţie nu a durat însă multă vreme, căci falsul profet s-a dat de gol în faţa poporului atunci când a dispus colectarea tuturor scrierilor lor religioase, distrugând şi arzând tot ceea ce nu corespundea spiritului lui despotic.

11. El a reuşit astfel – deşi numai prin puterea forţei – să reunifice din nou acest regat atât de divizat, domnind asupra lui ca un veritabil uzurpator timp de aproape 60 de ani. Fiul său, care purta acelaşi nume, a devenit însă indiferent şi indulgent, dar fiul acestuia, cel de-al treilea din linia acestor uzurpatori, a fost nevoit să plătească cu viaţa pentru cumplitele păcate ale părinţilor săi şi ale sale, într-o revoltă populară, generată de persecuţiile sale încă şi mai crude decât cele ale bunicului său, împotriva credincioşilor.

12. Astfel, regatul chinez s-a dezintegrat încă odată în numeroase comitate, până când, în cele din urmă, în anul 3786, Liu Pang (un tâlhar la drumul mare) a adunat în jurul său o armată de fideli, şi-a impus voinţa în faţa lor, în calitate de general, după care s-a autoproclamat împărat al întregii Chine şi fiu al cerului. El a colectat tot ce s-a mai găsit din vechile scrieri şi legende, a organizat religia, a numit preoţi care să vegheze asupra sanctuarelor şi i-a împărţit pe oameni în clase şi caste, ameninţându-i cu moartea pe cei care ar fi îndrăznit să încalce noile reguli.

13. El a fondat astfel aşa-numitul Imperiu Ceresc al marii dinastii (Han), pe care l-a extins mult către vestul Marelui Zid. Acest imperiu a durat până în secolul IV înainte de întruparea Cuvântului Meu, după care a suferit din nou o divizare considerabilă, pierzând o mare parte din Regatul Tătar şi din Mongolia, apoi a fost redus la trei regate rivale, numite I Chen kue. Încă şi mai târziu, prin secolul IV după marea întrupare a Cuvântului Meu, dinastia s-a stins, iar regatul, păstrându-şi forma cerească, datorită opţiunilor populare şi ale preoţilor, a intrat sub suzeranitatea liderilor tătari şi mongoli din regiunea Baikal, sub căror conducere suportabilă continuă să existe şi astăzi.

14. Aceasta este, pe scurt, întreaga istorie a Chinei. Cine nu crede cele afirmate aici, se poate duce acolo pentru a se convinge singur. El nu va realiza oricum mai multe decât dacă s-ar duce în Japonia, căci celui orb, o lanternă nu îi foloseşte la nimic nici măcar în miezul zilei, în timp ce lumina soarelui îi este suficientă celui care vede cu adevărat.

15. Acum, după ce am explicat poziţia celor 14 învăţăcei, să ne întoarcem la oraşul lui Enoh, pentru a vedea ce s-a mai întâmplat cu Lameh. Iar după ce vom explica evoluţia acestuia până în timpul lui Noe, ne vom întoarce la patriarhul Adam, pentru a vedea cum a deschis acesta zăgazurile cerului. *Amin!"*

Capitolul 38

FAMILIA LUI LAMEH

1. Vă puteți imagina cu ușurință cum – ca urmare a unei emigrații considerabile – într-un singur an, orașul lui Enoh, la fel ca și celelalte zece orașe, au devenit complet părăsite. Mai mult, Lameh și-a pierdut adepții fideli, și implicit puterea sa, pe care o considerase cu mândrie ca fiind absolută, a devenit practic inexistentă.

2. Veți înțelege astfel mai bine de ce, timp de circa 30 de ani, Lameh a fost nevoit să își modifice atitudinea și guvernarea, sperând ca oamenii să devină din nou supuși și să înceapă să lucreze pentru el, pentru ca el și camarila sa să poată benchetui precum un porc și un bou leneș.

3. Familia sa consta din două soții, Ada ('virtutea bine intenționată în bucurie') și Zilla ('supunere și răbdare tăcută'). Ada avea doi fii, Jabal (părintele sărmanilor locuitori de la poalele muntelui) și Jubal (muzician, inventator al fluierului și al viorii, instrument ce semăna mult cu cel de astăzi, dar care era format dintr-o singură bucată de lemn șlefuită cu grijă, cu ajutorul unor unelte din piatră).

4. Zilla avea un fiu pe nume Thubalkain și o fiică numită Naeme. Prin grația Mea, Thubalkain a devenit un meșter în prelucrarea metalelor, în timp ce Naeme putea îmblânzi animalele sălbatice, ceea ce le-a permis fratelui ei și ajutoarelor acestuia să pătrundă în munții bogați în minerale feroase. Naeme era de o frumusețe rară și avea un suflet plin de umilință, dar și extrem de curajos, iar ochii săi aveau o asemenea putere, încât sub privirea ei, pietrele se înmuiau precum ceara, iar colții duri ai fiarelor sălbatice deveneau la fel de moi ca și blana unei căprioare.

5. Aceasta era familia lui Lameh, la care se adăugau câțiva servitori care rămăseseră cu el, câteva fete de casă și câteva concubine fără nici o valoare; cu totul, erau circa 30 de oameni, care erau nevoiți să lucreze din greu pentru a primi ceva de mâncare și niște haine cu care să-și acopere goliciunea. După cum am mai precizat, această situație dura de circa 30 de ani, când poporul – mai degrabă datorită invențiilor, decât datorită lui Lameh, a început să viziteze orașul lui Enoh, pentru a putea cumpăra de aici articolele utile de metal prin intermediul schimburilor în troc. Locuitorii din celelalte zece orașe veneau de asemenea pentru a asculta muzica lui Jubal, care le înmuia inimile și le schimba atitudinea față de Lameh. În plus, frumusețea lui Naeme le fermeca inimile, iar cel care nu reușea să o vadă, plângea și se lamenta zile întregi.

6. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vă voi descrie în continuare cum arăta ea: această Naeme era aceeași care fusese cunoscută în timpurile păgâne de demult sub numele de Venus, soția fierarului și zeița frumuseții. De pe vremea lui Sarah și Rachel, pe pământ nu mai existase o frumusețe comparabilă cu cea a lui Naeme. Înălțimea ei era de 1,50 metri (potrivit sistemului vostru de măsurare). Avea părul mai negru decât cărbunele, fruntea la fel de albă ca și zăpada proaspăt căzută, fiind ușor rozalie deasupra ochilor. Ochii ei erau mari și la fel de albaștri ca și cerul, sprâncenele perfect negre, pleoapele proaspete și gingașe, umbrite de gene lungi. Nasul ei era drept și se încheia cu un vârf moale, ale cărui nări îi dădeau un aer dulce, datorită formei lor frumos rotunjite. Gura ei era de mărimea unui ochi, iar buzele ei puteau reduce la tăcere orice trandafir atunci când zâmbeau. Obrajii ei senini, minunat sculptați, aveau cea mai gingașă culoare trandafirie imaginabilă, arătând precum doi trandafiri acoperiți de nea, în care zăpada permite – cum s-ar spune – ultimei raze de iubire a bobocului regal să strălucească deasupra suprafeței ei alb-strălucitoare. Bărbia ei era incomparabilă cu oricare alta care a existat vreodată pe pământ. Gâtul ei nu era nici prea lung, nici prea scurt, ci era pur și simplu perfect, rotund și moale, practic desăvârșit. Începutul pieptului ei se distingea de gât numai printr-o extrem de gingașă elevare, aflată într-o perfectă armonie cu gâtul și umerii. Sânii ei aminteau de un izvor de viață vie, având o formă eterată, catifelată și albă, ce nu părea formată din carne, și în vârful căreia, de o perfectă rotunjime, doi superbi boboci de trandafiri păreau să înflorească. Brațele ei erau atât de perfect rotunjite încât v-ar fi greu chiar și să vi le imaginați, căci asemenea brațe nu pot fi găsite decât în cer. Iar întreagă această armonie era înveșmântată în voaluri de un alb strălucitor, ce curgeau în falduri eterate, părând ireale și nepământene.

7. Această Naeme a devenit soția fratelui ei, care a conceput cu ea şapte fii, a căror formă era însă greoaie şi rudimentară, semănând întru totul cu ceea ce voi numiți astăzi nişte retardați. Motivul pentru care a fost cu putință acest lucru era faptul că, prin voința tiranică a tatălui ei, Naeme a fost nevoită adeseori să se dedea la acțiuni dintre cele mai impure şi mai desfrânate, pentru ca bărbații să devină încă şi mai supuşi față de Lameh. Astfel, toții ochii erau întorşi către Naeme şi toate urechile către poruncile pline de lăcomie ale lui Lameh. Naeme a rămas un obiect al admirației masculine până la vârsta de 80 de ani, timp în care populația s-a multiplicat considerabil, ajungând să se supună poruncilor lui Lameh. Văzând cât de puternic a redevenit, Lameh s-a transformat, manifestându-se din ce în ce mai aspru, şi a reinstituit cu cruzime pedeapsa cu moartea pentru toți cei care îi opuneau rezistență.

(28 august 1840)

8. Când Naeme a atins această vârstă, copiii lui Adam au trimis în ținuturile de jos – la îndemnul Meu – primul emisar bun provenit din munți, pentru a proclama în oraşul lui Enoh Numele Meu, şi îndeosebi la curtea lui Lameh. Şi iată, Lameh l-a primit cu fast pe emisar, care era un nepot al lui Adam, descendent al unuia din copiii anteriori lui Seth. Numele său era Hored ('cel teribil'), şi el era un bărbat înalt şi înțelept, care nu avea nici soție şi nici copii. După ce Lameh şi-a însuşit învățătura lui Hored în inima sa, el l-a onorat pe înaltul emisar, adunând toate femeile de la curtea sa şi invitându-l pe Hored să o aleagă pe cea mai frumoasă femeie. Dar vai!, împotriva voinței Mele, Hored a privit-o pe soția lui Thubalkain, care a fost nevoită să asculte de porunca lui Lameh, fiind o chestiune de viață şi de moarte.

9. Deşi la vremea respectivă, Naeme atinsese venerabila vârstă de 80 de ani, ea era încă atât de frumoasă încât nici o fată de 18 ani din zilele noastre nu s-ar putea compara vreodată cu ea. De altfel, Thubalkain era oricum obişnuit cu lipsa ei de credință, astfel încât el nu a pus la inimă această chestiune, cu atât mai mult cu cât Hored l-a asigurat că animalele sălbatice nu îl vor putea ataca nici în continuare (fără ajutorul lui Naeme) datorită armelor şi armurii lui de metal, ca să nu mai vorbim de faptul că Hored urma să îi dăruiască nişte ajutoare puternice din munți, care îl vor proteja şi care îl vor învăța cum să producă tot felul de lucruri folositoare din metal.

10. Thubalkain a rămas astfel complet satisfăcut, întreaga afacere fiind rezolvată amiabil. Hored a plecat din oraşul lui Enoh şi s-a întors împreună cu soția sa în munți.

11. Cât despre promisiunea sa referitoare la ajutoarele din munți, aceasta nu a fost ținută, căci Hored nu s-a întors la poporul său, însoțit de noua sa soție, ci a preferat să se ascundă într-un loc izolat, pentru a se bucura de fericirea sa fără a fi invidiat de nimeni.

12. Ca urmare a acestei decepții, Thubalkain a fost obligat să îşi convingă fratele, pe Jabal, fiul lui Ada, să îşi unească forțele împreună cu ale lui şi să construiască mai multe turnătorii în munți, trăind acolo în calitate de paznic. Astfel, el a devenit primul turnător cunoscut.

13. În acest fel, cei doi au creat o veritabilă afacere bazată pe prelucrarea metalului, confecționând sute de obiecte, unele deosebit de utile, altele simple ornamente şi bijuterii, care erau apoi vândute cu mult succes, în schimbul fructelor. Oamenii veneau din toate oraşele şi din toate părțile marelui ținut pentru a cumpăra obiectele de care aveau nevoie, sau simple ornamente pe care le foloseau ca obiecte de lux. Ei îl admirau pe Thubalkain şi îşi aduceau la el fiii pentru a îi deveni ucenici, astfel încât în scurt timp, populația din zona turnătoriilor a devenit atât de mare încât Lameh a început să se teamă.

14. El se gândea: "Ce să mă fac? Crima pe care am comis-o împotriva fraților mei îmi apasă inima. Marele Teribil, cel care a coborât din munți şi care mi-a devenit apoi cel de-al doilea ginere, mi-a reproşat cu severitate acea crimă şi m-a îndemnat să o mărturisesc poporului. Dacă aş face însă acest lucru, mi-aş pune viața în pericol, în timp ce dacă nu o voi face, mi-i voi ridica în cap pe Dumnezeu şi pe marii Lui copii din munți, care îl vor distruge pe cel neascultător".

15. Şi iată, o voce atotputernică a răsunat atunci în pieptul său: "Mărturiseşte-o soțiilor tale şi spune-le: 'Voi, soții ale lui Lameh, ascultați cuvintele mele cu cea mai mare atenție. Am ucis un om, faptă care mi-a creat o tumoare, şi am ucis un tânăr, faptă care m-a rănit. Cain va fi răzbunat de şapte ori, dar Lameh de 77 de ori!"

16. Şi iată, Lameh a acceptat această voce ca fiind rezonabilă şi a pus în practică ce i-a spus ea. Auzind însă cuvintele sale, soţiile lui au fost atât de şocate încât şi-au pierdut graiul, fiind astfel incapabile să vorbească altora despre respectiva crimă. După o vreme, ele l-au părăsit în secret pentru a merge la copiii lor de la turnătorii, dar înainte de a ajunge la ei, ele au fost oprite de doi locuitori ai munţilor, moment în care şi-au recăpătat graiul. Cei doi le-au condus apoi pe înălţimile sacre ale munţilor.

17. De îndată ce au ajuns aici, ele au întrebat de Naeme, dar ghizii le-au spus că Hored a dispărut, purtat de gelozie şi lipsă de loialitate, iar ei nu ştiau unde se ascundea ca un vierme. Ei au mai adăugat că dacă ar accepta să fie binecuvântate de ei, ei le-ar lua de soţii. Căci deşi Ada era în vârstă de 110 ani, iar Zilla de 100 de ani, ele erau încă extrem de frumoase. În vremea de astăzi, ele ar trece cu uşurinţă drept nişte femei în vârstă de circa 24 de ani.

18. Cele două s-au lăsat binecuvântate, devenind astfel soţiile celor doi ghizi, după care au călătorit împreună cu soţii lor până la locuinţa lui Adam, care avea pe atunci vârsta de 920 de ani, pentru a primi şi binecuvântarea lui.

19. Când i-a văzut în faţa lui, Adam le-a spus cu o voce tulburată: "Ascultaţi, copii ai copiilor copiilor mei, eu îi cunosc pe toţi descendenţii mei care coboară din linia celor binecuvântaţi de mine, potrivit binecuvântării lui Abel, izvorâtă din eterna Iubire. Dar pe aceste două femei nu le cunosc! De unde sunt?" Cei doi au răspuns: "Ele sunt femeile proscrise ale lui Lameh, ale cărui crime le-a alungat de acasă".

20. Adam le-a răspuns la rândul lui: "Ce spuneţi? Eu îl cunosc pe fiul lui Methuselah, care nu are decât 126 de ani şi nu a cunoscut încă femeia!* Aşadar, ce spuneţi voi? Blestemată fie minciuna şi gura care a rostit-o, precum şi limba care vorbeşte neadevăruri în faţa lui Dumnezeu! Deci, în numele blestemului lui Cain, spuneţi-mi, cine sunt aceste două femei?"

21. "Nu fii supărat, părinte Adam! Tot din Cain a ieşit şi Lameh, care s-a născut în ţinuturile de jos şi care şi-a ucis cei doi fraţi. Aceste două femei au fost de o puritate divină, în pofida blestemului, motiv pentru care Domnul ne-a trezit pe noi pentru a salva ceea ce fusese pierdut. De aceea, nu fii mânios pe noi, tată, pentru că am îndeplinit voinţa Domnului, şi binecuvântează ceea ce a salvat El!"

22. Şi iată, Adam a fost emoţionat şi a spus: "Ceea ce a salvat Domnul este deja binecuvântat, iar binecuvântarea mea ar fi în acest caz un păcat. Aşadar, mergeţi în pace! Cum m-aş putea opune eu celor pe care Domnul le aprobă? De aceea, păstraţi comorile eternei Iubiri şi compasiuni! *Amin!"*

Capitolul 39

ÎNCEPUTUL ŞI CAUZA DECLINULUI COPIILOR ÎNĂLŢIMILOR

1. Şi iată, cei patru l-au părăsit pe întâiul patriarh şi şi-au păstrat comorile în inimi. Dar ei erau prea preocupaţi de soţiile lor, astfel încât nu le-a mai rămas decât prea puţin loc în inimi pentru Mine, ceea ce nu mai corespundea cu ordinea Mea. Astfel, inimile lor s-au întunecat gradat, iar ei au devenit din ce în ce mai senzuali. Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu copiii lor, ceea ce a făcut ca în curând, între ei şi Enohiţi să nu mai existe o diferenţă prea mare.

2. Văzând cât de minunat de frumoase erau aceste două femei, ceilalţi copii ai lui Adam i-au întrebat pe cei doi de unde proveneau ele.

---

* N.B. din 25 iunie 1841:

"{n acest caz, 126 nu se refer` la v@rsta real`, ci indic` acea stare [n care omul nu a atins [nc` propor\ia corect`, care este 100 pentru Dumnezeu, 10 pentru frate (aproape)]i 1 pentru sine.

Dac` sunte\i familiari cu aritmetica, o serie de calcule v` vor ajuta s` stabili\i c@nd este preg`tit un om s` renasc`. Lameh nu cunoscuse [nc` femeia - metaforic vorbind - deoarece el nu atinsese [nc` maturitatea spiritual` adecvat`, stabilit` prin ordinea divin`. Ans W.H. (nota publ.: Anselm W. Huttenbrennen) are doar o v@rst` de 137 de ani; din acel ]apte ]i din acel trei urmeaz` s` se nasc` [ns` o serie de lucruri. Astfel afirm Eu, Tat`l vostru. *Amin! Amin! Amin! "*- Methuselah avea la vremea respectiv` v@rsta de 273 de ani, iar Lameh 46. Compara\ie cu cap. 110, 7.

3. Cei doi le-au răspuns: "Din oraşul lui Enoh, aflat în ţinuturile de jos; şi există încă multe alte mii de femei similare care s-au născut din sângele lui Cain. Mergeţi acolo şi predicaţi Numele Domnului, şi veţi primi şi voi câte o asemenea răsplată. Hored a fost şi şi-a primit răsplata. Noi am fost, iar răsplata noastră se află acum în inimile noastre!" Când ceilalţi i-au întrebat despre Hored, cei doi le-au răspuns: "Fraţilor, iubirea – cu gingăşia ei binecuvântată – ne-a orbit, astfel încât nu ne-am mai interesat unde a plecat Hored. Presupunem însă că el a apucat pe drumul lui Ahujel şi al Azei, şi după cum ştiţi, soarele trebuie să răsară şi să apună de 80 de ori pentru a ajunge în acel loc. Oricum, nu trebuie să-l invidiaţi pentru fericirea lui, ci împliniţi voinţa lui Iehova şi mergeţi în oraşul lui Enoh pentru a proclama acolo cu putere Numele Lui sacru. Răsplata nu va fi atunci departe de voi".

4. Cei şapte care au ascultat aceste cuvinte au plecat cu toţii în ţinuturile de jos. Ne vom îndrepta în continuare atenţia asupra oraşului lui Enoh, pentru a-i aştepta acolo pe cei şapte şi a vedea cum apar şi cum acţionează în Numele Meu în mod neautorizat, pentru a-şi servi unele interese personale.

5. Şi iată, lui Lameh nu îi mai rămăsese nimeni aproape, pentru a-l consola. Muzica nu făcea altceva decât să-i apese conştiinţa; i se părea că aude în vibraţiile sale dulci ultimele suspine ale fraţilor săi ucişi, iar sunetul fluierului făcea adevărate breşe în inima lui de piatră. De aceea, el l-a blestemat pe Jubal pentru că a creat asemenea lucruri mizerabile, ale căror sunete îl ucideau nu de 77 de ori, ci de o mie de ori. Datorită acestor tulburări ale conştiinţei sale, Jubal a fost nevoit să plece de la curte, nemaipermiţându-i-se să-şi arate chipul dacă dorea să-şi salveze viaţa.

6. Nici amantele lui Lameh, oricât de frumoase ar fi fost, nu îi mai puteau câştiga favorurile, motiv pentru care şi-au sfâşiat hainele, au plâns şi s-au lamentat. Văzând aceasta, Lameh s-a dus la ele şi le-a spus: "Ada mea a plecat, şi la fel şi Zilla mea. La ce mi-aţi mai putea fi voi de folos? Plecaţi mai bine la câmp şi lucraţi acolo, pentru a nu fi nevoite să şomaţi la curtea mea, căci acum nu mai am nevoie decât de mine însumi! Dacă aş mai dispune de puterea mea de odinioară, soarele, luna şi stelele ar fi nevoite să facă faţă mâniei mele. Dar de la Tatahar încoace am devenit slab şi nu mă mai simt în stare – trecând cu vederea numeroasele execuţii săvârşite potrivit legilor mele juste – să îmi recâştig puterea pierdută. De aceea, doresc să scap de toate şi să rămân numai cu câţiva servitori credincioşi, cu câţiva consilieri şi muncitori, limitându-mi guvernarea exclusiv la oraşul meu. Toţi cei care nu fac parte din oraşul meu vor fi consideraţi proscrişi şi nelegiuiţi, şi oricine va îndrăzni să se apropie de curtea mea va plăti această îndrăzneală cu viaţa.

7. Iar acum, dispăreţi din ochii mei, dacă nu doriţi să fiţi primele care să experimenteze această pedeapsă. Nu doresc să aud nici un cuvânt din partea voastră, căci s-ar putea să-mi vărs mânia asupra sângelui nefericitei care ar îndrăzni să o facă!"

8. După care le-a părăsit brusc, iar cele 30 de fete de o frumuseţe uluitoare, cu vârste cuprinse între 20 şi 40 de ani, au plecat. Ajunse afară, ele s-au aşezat la sol şi au început să cumpănească ce ar trebui să facă, fără a ajunge însă la o decizie satisfăcătoare. Dar iată, în timp ce încă mai deliberau, ele au fost înconjurate de şapte bărbaţi înalţi şi voinici, a căror înfăţişare le-au speriat de moarte. Văzând acest lucru, cei şapte le-au spus:

9. "Nu vă temeţi, copile minunate, căci nimeni nu vă va face vreun rău! Noi nu venim din oraşul lui Enoh pentru a vă conduce către moarte, ci din înălţimile munţilor, pentru a vă mântui. Dacă ne veţi lăsa să vă binecuvântăm, mărturisind alături de noi Numele divin al lui Iehova, vă vom lua de soţii, în numele iubirii lui Dumnezeu, atotputernicul Părinte al părintelui nostru, Adam. Ne veţi urma apoi în înălţimile sacre ale munţilor, acolo unde Naeme l-a urmat pe marele Hored şi unde şi-au găsit refugiu în braţele protectoare ale fraţilor Aholin şi Jolliel, Ada şi Zilla, fostele neveste ale lui Lameh, crudul ucigaş al fraţilor săi".

10. Atunci, fetele s-au ridicat şi au spus: "Noi suntem 30, iar voi numai şapte. Dacă este adevărat ce am auzit odată, cum că voi nu puteţi lua decât *o singură* soţie, ce vor face celelalte 23 alături de voi?"

11. La care cei şapte le-au răspuns: "Lucrurile nu stau chiar aşa! Deşi la început, după cum ne-a învăţat părintele nostru primordial, Adam, care este încă în viaţă, iubirea atotputernică a lui Iehova a creat *un singur* bărbat şi *o singură* femeie, Dumnezeu ne-a permis nouă, copiilor lui Adam, să ne luăm patru, cinci sau chiar mai multe soţii, cu

scopul de a procrea. De aceea, nu mai ezitați, ci lăsați-vă binecuvântate de noi și urmați-ne”.

12. Și iată, auzind aceste cuvinte, fetele au fost foarte fericite și și-au urmat bărbații. Odată ajunși pe înălțimile munților, cei șapte nu au știut cum să-și împartă între ei comorile de iubire astfel dobândite. De aceea, ei s-au prosternat în fața Mea și Mi-au implorat ajutorul. Dar vai, Seth s-a apropiat și le-a spus: “Ridicați-vă și nu-L tentați pe Dumnezeu cu inimile voastre pângărite, cerându-i Celui Preasfânt să distribuie între voi prada astfel dobândită; mai bine mergeți la Adam, căiți-vă în fața lui de ofensa adusă Atotputernicului și împărțiți femeile fraților voștri după binecuvântarea părintelui Adam, pentru a vă îndrepta astfel greșeala în fața lui Dumnezeu, căci voi știți prea bine că Dumnezeu este sfânt, iar ținutul Său nu trebuie profanat prin neascultare și prin nimicnicia inimilor voastre deșarte”.

13. Puși în fața acestui reproș, cei șapte – însoțiți de fete – l-au urmat pe Seth până la locuința lui Adam, pe care l-au găsit rugându-se și oftând, alături de Eva și de Enos (cel care predica Numele Meu), unul din fiii lui Seth, și de Enoh (‘voința lui Iehova’), fiul extrem de pios al lui Jared. Seth i-a explicat lui Adam ce s-a întâmplat și i-a implorat grația asupra sângelui lui Cain, pentru a restaura astfel din nou ordinea tulburată de cei șapte.

14. Adam a răspuns: “O, dragul meu fiu Abel-Seth, tu ești imaginea reală a divinului meu Abel. După cum îmi spune inima, tu ești la fel de plin de iubire ca și el. Din preaplinul iubirii sale, Abel și-a binecuvântat ucigașul, la fel cum tu invoci acum binecuvântarea mea asupra sângelui dușmanului meu!

15. O, fii binecuvântat de o mie de ori, sământă vie a lui Dumnezeu, și fie ca această binecuvântare să atingă și sângele atât de profund profanat, precum și toți copiii născuți din el. Și așa cum este voia Domnului, fie ca fiecare din cei șapte să ia în căsătorie *una* dintre fete, dar numai una. Ei nu vor rămâne însă în ținutul lui Iehova, ci vor merge către vest, timp de 30 de zile, unde se vor stabili în văile adânci și nu vor reveni la noi, în ținutul patriarhilor, decât după ce soarele își va fi completat ciclul de o sută de ori. Căci tu, iubitul meu Abel-Seth, știi prea bine cât de sacru este acest ținut, în care fiecare gură rostește frecvent Numele Domnului, în care există altarul tău sacrificial, în care Enos proclamă voința sacră a Părintelui preasfânt și preaînalt, și în care Enoh împlinește această voință sacră până la ultimul detaliu. De aceea, tu vei acționa în Numele preasfânt al lui Iehova și în numele meu, care este și el sfânt, căci l-am primit direct de la Dumnezeu, în calitate de prim om, creat de mâna Lui divină.

16. Fie ca iubirea să te ghideze, iar grația să te conducă de-a pururi! *Amin!”*

17. Și iată, Enos și Enoh l-au condus pe părintele Seth afară din coliba lui Adam. Iar Eva a plâns cu lacrimi de bucurie văzându-l pe Adam atât de fericit și i-a spus: “Adam, cât de mult mă bucur atunci când te văd cu adevărat fericit! Dar atunci când îmi întorc din nou privirea către mine, mă întristez, căci îmi amintesc de amploarea vinovăției mele și de consecințele nefaste care au izvorât din ea. Cât de greu trebuie să o ducă în aceste condiții descendenții lui Cain! O, Doamne, cât de păcătoasă pot să fiu!”

18. Dar Adam i-a ușurat durerea, spunându-i: “Iubita mea soție, tu ești al doilea meu sine, iar durerea ta este întotdeauna justă și plăcută în fața Domnului. De aceea, calmează-ți inima și reamintește-ți că noi nu putem face nimic fără Dumnezeu, în timp ce alături de El putem realiza orice, așa cum ne-a învățat Enoh. Fără Dumnezeu nu vom găsi niciodată adevărata pace; de aceea, noi trebuie să-i sacrificăm totul Domnului. Ascultă, El este atotputernic, înțelept și plin de iubire, și va găsi cu siguranță mijloacele pentru a îndrepta din nou ceea ce am stricat noi. Așadar, nu-ți mai fă griji, căci iubirea Domnului va reașeza totul în ordine la momentul potrivit. *Amin!”*

19. Eva i-a mulțumit lui Adam, iar el a binecuvântat-o încă odată în Numele Meu, după care el a mai trăit încă zece ani, iar ea încă 30.

20. Revenind la Seth, acesta a făcut precum l-a învățat Adam, dar cei șapte au început să plângă pentru că erau nevoiți să plece. Seth însuși era plin de compasiune față de ei, drept pentru care s-a prosternat la picioarele Mele și M-a implorat în inima sa: “O, Iehova, iată, lacrimile acestor copii îmi ard sufletul, și totuși, prin comparație cu compasiunea Ta infinită, iubirea mea ar putea fi asemănată cu ura! Indică-mi Tu, prin purtătorul Tău de cuvânt, Enoh, ce trebuie să fac, sau lasă-mă să mor precum Abel, pentru a nu mai vedea lacrimile copiilor care vor rămâne orfani! O, Iehova, ascultă și de data aceasta rugăciunea mea, așa cum ai făcut-o întotdeauna! *Amin!”*

21. Şi iată, Enoh şi-a ridicat ochii către cer, iar Eu i-am deschis gura şi am rostit prin ea următoarele cuvinte: "Mi-am aşezat urechea la pământ şi am auzit iubirea lui Seth. Dacă cei şapte le vor dărui pe fete celor 30 de fraţi neînsuraţi ai lor şi vor trăi timp de zece ani în castitate, atunci pot să rămână. În caz contrar, ei trebuie să piară din faţa ochilor Mei, aşa cum le-a poruncit Adam. *Amin!"*

22. Auzind aceste cuvinte, cei şapte s-au bucurat în inimile lor şi au lăudat Numele Domnului pentru graţia Lui imensă. Cu mare bucurie, ei le-au condus pe fete către fraţii lor, însoţiţi de Seth, Enos şi Enoh.

23. Înspăimântaţi însă de situaţia creată, fraţii lor au refuzat să le accepte pe fete. Văzând însă bunăvoinţa celor şapte, Eu am vorbit din nou prin gura lui Enoh:

24. "Am văzut că cei şapte au inimi lipsite de egoism, dornice să le facă o bucurie fraţilor lor. De aceea, ei pot să le păstreze, căci se bucură acum de binecuvântarea Mea: vor lua fiecare câte patru soţii, iar cei doi mai în vârstă, câte cinci. Dar porunca referitoare la castitate va trebui să fie respectată în continuare! *Amin!"*

25. Şi iată, Seth, Enos şi Enoh i-au binecuvântat, după care au plecat la Adam, să-i spună ce s-a petrecut.

Capitolul 40

DISCURSUL LUI ADAM DESPRE CĂDEREA SA

(14 septembrie 1840)

1. Auzind cuvintele lui Seth, Enos, şi ale cu adevărat divinului Enoh, Adam s-a bucurat mult, văzând în ce măsură depăşeşte iubirea Mea iubirea oricărui om, şi nu mică i-a fost uimirea să constate că iubirea Mea a coborât chiar în profunzimile blestemului, atingându-i inclusiv pe copiii şarpelui. Profund emoţionat, el a rostit următorul discurs, care s-a păstrat până în vremea Potopului, fără să fie înregistrat în scris, dar povestit din gură în gură. Iată ce a spus el:

2. "O, copiii mei! Deschideţi-vă larg ochii pentru a vedea întinderile pământului, care sunt locuite astăzi până unde vezi cu ochii de copiii mei binecuvântaţi. Priviţi de asemenea în jos, către întinderile vaste şi întunecate ale ţinuturilor de jos, unde poate fi văzut, către răsărit, un munte care arde continuu! Dacă puteţi, imaginaţi-vă întregul pământ şi priviţi-mă pe mine, primul om de pe acest pământ, ah, ce zic!, cel care ar fi trebuit să fie Primul de pe acest pământ, care să le preceadă întru spirit pe toate celelalte fiinţe create, fiind la vremea aceea mai strălucitor decât centrul tuturor sorilor, dar care a dorit să fie mai mare chiar decât Însuşi Dumnezeu! Dumnezeu mi-a arătat însă puterea sfinţeniei Sale, iar eu am fost condamnat şi am căzut în profunzimile abisale ale mâniei divine, de unde am fost aruncat cu furie până în adâncimi fără fund. Da, trebuie să fi trecut nenumărate eternităţi, dar eu nu am putut găsi vreun loc de odihnă în acest mare nimic fără hotare.

3. Şi în timp ce cădeam dintr-o profunzime în alta, şi continuam să cad la nesfârşit, am început să realizez măreţia şi puterea uluitoare şi continuă a lui Dumnezeu, iar absurditatea demersului meu mi-a apărut dintr-o dată limpede.

4. Şi totuşi, m-am gândit: 'La ce îmi foloseşte să înţeleg asta abia acum? Eu mă aflu acum la o distanţă prea mare de Dumnezeu, iar El nu mai ştie nimic de mine. Căci în această nimicnicie nesfârşită nu mai domneşte nici o lege, cu excepţia eternei uitări a lui Dumnezeu. Am continuat să cad timp de o eternitate dintr-o mare a mâniei în alta, cu sprâncenele arse de coloane infinite de flăcări, ale căror limbi mă izbeau peste intestine, arzându-mă mai rău decât un drug de fier încins la roşu. Se pare că acum am coborât chiar mai jos decât aceşti curenţi de mânie. Căci unde este Dumnezeu acum, şi unde mă aflu eu? Aici nu există decât noaptea eternă şi moartă!'

5. Dar iată, atunci când asemenea gânduri de remuşcare m-au invadat, am observat subit o fiinţă asemănătoare mie, plutind în jos către mine din înălţimile eterne. Fiinţa a ajuns la mine cu viteza fulgerului, m-a apucat cu o mână fermă, m-a privit cu un zâmbet blând şi mi-a spus: 'Lucifer, sărmane spirit căzut, nu Mă recunoşti?'

6. Iar eu i-am răspuns: ‘Cum aş putea să te recunosc în această nimicnicie goală şi întunecată? Dar dacă eşti cumva capabil să mă distrugi şi să mă transformi în ceva care nu a existat niciodată, nu există şi nu va exista vreodată, fă-o, iar eu îţi voi mulţumi în avans, pentru ca tu să nu fi nevoit să te întorci la înălţimile tale necunoscute (pentru mine) din acest loc al vidului cumplit, fără mulţumiri’.

7. Şi iată ce mi-a răspuns fiinţa aceea: ‘Ascultă! Nu vreau să te distrug, ci să te salvez şi să te conduc înapoi, pe căile ciudate de unde ai căzut datorită aroganţei tale păcătoase!’

8. Iar eu am spus: ‘Fă tot ce poţi, dar nu uita cât de mare este mânia divină! Căci iată, eu am fost mare şi am fost redus la nimic. Reţine deci, chiar dacă eşti mai mare decât am fost eu când eram în culmea puterii mele, că Dumnezeu este etern şi infinit, şi plin de o mânie arzătoare!’

9. Iar fiinţa mi-a răspuns: ‘Bine, dar nu ai măsurat tu şi iubirea lui Dumnezeu? Ascultă, oricât de adânc ar fi oceanul mâniei Sale, iubirea Lui urcă până la o înălţime la care flăcările mâniei nu pot ajunge, stingându-se de-a pururi la hotarul infinităţii, acolo unde începe o altă infinitate’.

10. La care eu am spus: ‘Ascultă, atunci când eu eram încă prinţul întregii lumini, mi s-a arătat o luminiţă mică şi stinsă. Mi s-a spus atunci că trebuie să slăvesc această luminiţă, căci ea este iubirea eternă a lui Dumnezeu. Nu am putut crede acest lucru, ţinând cont de propria mea strălucire, şi m-am considerat pe mine mult superior acelei luminiţe. Dar vai!, am căzut astfel în capcana propriei mele mândrii, născută din luminozitatea mea. M-am aprins astfel şi mai tare şi am dorit să distrug complet micuţa luminiţă cu lumina mea. Chiar atunci însă, am fost lovit de mânia divină, care m-a aruncat aici, în acest vid etern şi întunecat, unde am ajuns la capătul câtorva eternităţi’.

11. Şi iată, am văzut atunci micuţa flacără strălucind deasupra capului fiinţei aceleia, care mi-a vorbit din nou: ‘Lucifer, acum Mă recunoşti?’ Iar eu i-am răspuns: ‘Da, Doamne, Te recunosc! Tu eşti iubirea lui Dumnezeu, care ajunge mai departe decât potopul mâniei Lui. Priveşte către mine în marea Ta graţie şi îngăduie-mi să-mi găsesc odihna în vreun locşor cât de mic, dar ferm, în locul acestui vid etern!’

12. Şi iată, din ochiul strălucitor al Iubirii eterne a căzut o lacrimă în spaţiile întunecate ale eternităţii, care s-a transformat într-o apă mare. Iar Iubirea a suflat deasupra acestei ape mari, care s-a separat, dând naştere la nenumărate picături de apă. Apoi, micuţa flacără de deasupra capului eternei Iubiri a crescut subit şi a aprins picăturile de apă, care s-au transformat în tot atâţia sori imenşi, care – sub impactul căldurii Iubirii eterne – au emanat planete, care la rândul lor au dat naştere la luni.

13. Şi iată, din centrul lacrimii lui Dumnezeu s-a născut acest pământ, pe care Iubirea l-a binecuvântat şi a suflat deasupra lui, făcându-l să înflorească precum o grădină de o rară gingăşie şi frumuseţe, deşi nici o fiinţă nu putea fi văzută încă pe el. Iubirea a privit apoi către pământ, care a devenit subit plin de viaţă, în ape, mări şi oceane, la sol şi în aer.

14. Tot ce vă povestesc acum am văzut cu ochii mei, şi sunt din nou capabil să conştientizez printr-o graţie specială a lui Dumnezeu. Pe măsură ce pământul asculta de voinţa Iubirii lui Dumnezeu şi se îmbrăca în această haină superbă, potrivit ordinii prestabilite, Iubirea şi-a ridicat privirea către înălţimile în care sălăşluia Dumnezeu şi a spus:

15. ‘O, voi, puteri sacre ale lui Dumnezeu, haideţi să facem acum un om şi să îi dăruim un suflet viu, pentru ca cel căzut să-şi găsească un loc de odihnă şi să devină umil în faţa Ta şi a Mea, precum şi în faţa puterii sfinţeniei Noastre!’

16. Atunci, din spaţiile eterne umplute de flăcări s-a auzit un tunet, iar acest tunet era vocea lui Dumnezeu, dar numai Iubirea a înţeles această voce; Ea a creat atunci din lut aceste picioare – priviţi – care m-au purtat timp de peste 900 de ani, aceste mâini, pe scurt, întreagă această fiinţă care stă aici, în faţa voastră, a fost creată de Iubirea eternă.

17. Astfel stăteam în faţa Ei, dar eram lipsit de viaţă, iar în acest trup nu putea fi văzută nici o mişcare. Iubirea eternă s-a aplecat atunci asupra acestui corp şi a suflat prin nările lui, insuflându-i astfel prin respiraţia Sa vie un suflet viu, care a pătruns astfel în organismul cel mort. Şi iată, astfel am înviat eu, devenind cel pe care îl vedeţi în faţă, primul om de pe acest vast pământ. Am putut vedea astfel întreaga creaţie, dar aceasta nu mi-a făcut plăcere şi am obosit curând de existenţa mea minunată, căci nu puteam înţelege

cum, de ce şi de unde am provenit, căci forma mea animată nu putea vedea Iubirea creatoare eternă.

18. Şi iată, Iubirea eternă a lăsat această formă să cadă în primul ei somn şi mi-a vorbit: 'Iată locul de odihnă pe care mi l-ai cerut! Intră în inima acestei forme vii, căci am pregătit-o numai pentru tine. Vei găsi în ea o tăbliţă pe care va fi gravată cu litere de foc voinţa sacră a lui Dumnezeu. Vei urma această voinţă, îi vei supune propria ta voinţă şi vei face din voinţa lui Dumnezeu voinţa ta.

19. Aceasta este calea ciudată pe care te voi conduce înapoi. Nu privi niciodată către tine însuţi, ci numai către tăbliţa lui Dumnezeu. Numai astfel vei ajunge să trăieşti de-a pururi împreună cu Mine şi să domnim împreună asupra infinităţii! Dar vai ţie dacă vei cădea din nou, căci atunci până şi Iubirea va deveni un blestem pentru tine! Eu îi voi da atunci omului un alt spirit, născut chiar din Mine, iar tu vei fi nevoit să părăseşti acest loc de odihnă de-a lungul tuturor eternităţilor care vor urma şi vei fi nevoit să rămâi în focul etern al mâniei lui Dumnezeu şi în blestemul Iubirii!

20. Nu uita semnificaţia cuvintelor Mele! Mânia lui Dumnezeu poate fi împăcată dacă intervine Iubirea, dar dacă însăşi Iubirea te blestemă, cine te va mai proteja de eterna mânie a Divinităţii şi cine va mai sta între mânia lui Dumnezeu şi tine? Adevăr îţi spun, nimic nu va mai exista decât judecata şi damnarea! Căci tu eşti o lucrare a lui Dumnezeu născută din Mine. Şi unde este fiinţa care ar putea atinge gloria lui Dumnezeu? Căci opera nu are de ales decât fie să meargă înainte pe calea stabilită pentru ea de voinţa liberă şi atotputernică a sfinţeniei eterne a lui Dumnezeu – acesta fiind chiar motivul pentru care ţi s-a dat un liber arbitru, pentru ca tu să recunoşti voinţa liberă şi atotputernică a lui Dumnezeu dinlăuntrul tău – fie, în caz contrar (dacă nu va recunoaşte această voinţă), ea îşi pierde însăşi justificarea de a fi şi va fi nevoită să recunoască puterea nelimitată a lui Dumnezeu, care o va exila în vidul etern şi arzător, în nefiinţă.

21. Căci pentru Dumnezeu, nici o fiinţă nu are importanţă, El nefiind niciodată preocupat de miriadele de spirite la fel ca şi tine, căci El poate crea oricând miriade de alte spirite, încă şi mai mari decât tine, pentru a le distruge apoi pentru totdeauna dacă nu se conformează gloriei Sale eterne.

22. De aceea, nu uita cine este Dumnezeu şi ce doreşte El, şi cine eşti tu şi ce ar trebui să devii prin liberul arbitru care ţi-a fost oferit, pentru ca marea glorie a lui Dumnezeu să poată deveni manifestă înlăuntrul tău, precum şi în interiorul celor care s-au născut din tine şi care au căzut odată cu tine!

23. Iată marele mormânt al pământului, precum şi cele ale nenumăratelor lumi stelare! Ridic acum de la tine marea povară a celor care au căzut odată cu tine şi îi aşez pe pământ şi pe toate stelele, astfel încât nici măcar un singur fir de praf să nu plutească fără rost, ci să aibă o existenţă temporară vie, la fel ca şi tine'.

24. Şi iată, Iubirea a luat atunci spiritul şi l-a implantat în forma care dormea, iar spiritul a fost mulţumit să se simtă în siguranţă înlăuntrul meu, eliberat de marea povară pe care fusese nevoit să o poarte atât de multă vreme. Acum, toate aceste spirite erau purtate de sălaşurile vii, pregătite pentru ele de Iubirea eternă.

25. După ce am devenit astfel una cu spiritul, Iubirea eternă m-a trezit. Am descoperit astfel că stăteam singur, ca unic om, în faţa întregii creaţii nemăsurate, nevăzând pe nimeni altcineva decât pe mine însumi, iarba şi pământul, copacii şi arbuştii, precum şi soarele care strălucea pe firmamentul albastru şi vast. Mi s-a făcut atunci frică şi am părăsit acel loc căutându-mi un tovarăş, dar nu am găsit nici măcar o singură fiinţă la fel ca mine.

26. Obosit de această căutare, am căzut din nou la pământ şi am fost copleşit de un somn dulce, în care am avut următorul vis: se făcea că văd o fiinţă uluitor de atrăgătoare în inima mea. Iar această fiinţă mi-a vorbit astfel:

27. "Iată cât de frumoasă şi strălucitoare sunt, cu o formă ca a ta, pe care o pot păstra. Cândva, forma mea era doar o lumină mare ce îşi trimitea razele de-a lungul şi de-a latul spaţiilor infinite, autoconsumându-se în propria sa putere imensă, dar eu nu puteam menţine o formă, căci eram însăşi lumina prin intermediul căreia se manifestau miriade de forme. Dar formele prin care îmi puteam privi şi simţi infinitatea au fost luate de la mine, iar în locul lor am primit o formă eu însămi. Această formă este mai frumoasă decât întreaga mea lumină anterioară şi îmi provoacă o mare desfătare. Mă iubesc pe mine însămi şi sunt iubită de tine, şi simt o mare dorinţă înlăuntrul meu şi pentru mine, şi te pot

atrage către mine ori de câte ori doresc acest lucru, iar tu vei fi nevoit să urmezi chemarea dorinței mele'.

28. Şi iată, am simțit într-adevăr o mare plăcere înlăuntrul meu, şi în somnul meu profund am văzut o mână strălucitoare intrând în centrul inimii mele şi scoțând la lumină al doilea meu sine. Inițial, acesta a opus rezistență, dar în curând el a cedat în fața degetelor atotputernice ale Iubirii lui Iehova. Căci mâna cea strălucitoare era mâna eternei Iubiri.

29. În continuare, mâna atotputernică a lui Dumnezeu a smuls o coastă din acest al doilea meu sine, a pătruns prin gaura astfel creată în interiorul lui şi a scos din intestinele lui (din profunzimi) un vierme, după care a închis gaura prin care a intrat degetul atotputernic al Domnului pentru a înlătura dorința egoistă. După această operațiune, al doilea meu sine nu mai arăta la fel de atrăgător ca înainte. Forma lui era la fel ca a mea, iar eu nu mai simțeam atracția către ea, ci amândoi ne simțeam atraşi de eterna Iubire. Am văzut apoi cum acest spirit adoarme, iar în timpul somnului s-a întrepătruns cu toate părțile mele, până când a devenit complet una cu mine.

30. În timp ce continuam să visez astfel, o voce blândă m-a trezit brusc, iar aceasta era vocea Domnului, care mi-a spus: 'Adam, fiu al pământului, trezeşte-te şi priveşte-ți consoarta!' Şi atunci, am văzut-o în fața mea pe Eva şi m-am simțit extrem de fericit, căci îmi vedeam al doilea meu sine, care ieşise din mine însumi şi care se bucura contemplându-mă. Această desfătare – reciproc împărtăşită – a fost prima iubire pe care am simțit-o eu, în calitatea mea de primă ființă umană pământească. Mi-am văzut pentru întâia oară soția mult iubită şi am simțit o iubire pură pentru ea, care făcea parte integrantă din Iubirea pură şi eternă a lui Dumnezeu, în toată plenitudinea vieții inițiale.

31. Am trăit cu această senzație extatică timp de trei zile şi trei nopți, după care am simțit un gol interior, fără să înțeleg ce se întâmplă.

32. Inima mea era precum un deşert, iar gura mea era uscată, când deodată, am văzut eterna Iubire stând în fața mea, arătând atât de blândă şi de plină de iubire; Ea a suflat asupra mea, m-a întărit şi mi-a vorbit astfel: 'Adam, ascultă, tu eşti înfometat şi însetat după mâncare şi băutură, şi la fel este iubirea ta, al cărei nume va fi Eva. Priveşte aceşti copaci pe care îi voi binecuvânta acum pentru tine; mănâncă fructele lor, pentru a-ți revigora trupul şi sufletul. Dar nu ai voie să mănânci din acel copac care se află în mijlocul grădinii, până când nu Mă voi întoarce Eu pentru a-l binecuvânta, pe el şi pe tine. Căci în ziua în care vei mânca din acel copac, moartea va pătrunde în tine. Vei fi tentat de trei ori, dar trebuie să rămâi ferm, căci vei distruge astfel viermele morții care roade interiorul acelui copac, o vei purifica pe Eva şi te vei pregăti pe tine, pe Eva şi pe toți cei ce se vor naşte din voi în vederea unei noi vieți, beatifică şi eternă, întru Dumnezeu.

33. Iată, am creat timpul pentru ca tentația ta să nu dureze mult, dar noua viață atinsă să dureze pentru totdeauna.

34. Nu va trebui să lupți cu nici o putere străină, ci numai cu tine însuți. Am supus întreaga Mea creație în fața ta, dar nu pot, şi nu vreau, să te supun pe tine, pentru ca tu să poți atinge astfel viața eternă. De aceea, nu încălca această poruncă uşoară, ci ridică-te deasupra ta, pentru a putea trăi astfel pentru totdeauna!

35. Ascultă, viermele este răul dinlăuntrul tău şi are în el mai multe ace a căror înțepătură provoacă moartea. De aceea, nu lovi aceste ace, pe care le-am eliminat din inima ta înainte de a o crea pe Eva, în timp ce tu dormeai. Am creat-o apoi pe Eva din ele. Tu o iubeşti deoarece ea s-a născut din iubirea ta, iar trupul ei din dorința ta, astfel încât înlăuntrul ei a rămas rădăcina morții, pe care o vei putea elimina prin ascultarea ta.

36. Iubitul Meu Adam, ascultă, Eu, Iubirea eternă a lui Dumnezeu, din care izvorăşte întreaga viață, îți spun şi îți cer: Nu strica această mare operă a Mea, care eşti tu însuți! Tu ştii prea bine ce Timp infinit a trebuit să treacă până când am coborât după tine în căderea ta eternă de la viață la moarte. Dacă pe vremea aceea ar fi existat timpul pe care îl cunoşti acum, acea perioadă ar fi echivalat cu un miliard de ani pământeşti, şi totuşi, Eu nu am ezitat să fac toate eforturile pentru a te salva. Mult iubitul Meu frate creat, de vreme ce Eu am făcut atât de mult pentru tine, ai putea şi tu să faci acest mic efort, pentru a Mi-l reda Mie pe fratele mult iubit, pentru ca noi să redevenim din nou *o singură* iubire întru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, în vecii vecilor. *Amin!'*

37. Şi iată, după aceste cuvinte, Iubirea m-a părăsit, iar eu m-am hrănit şi am băut pentru a-mi revigora trupul şi sufletul... în vederea neascultării! O, copii, auziţi ce vă spun! Eu nu am ascultat porunca Iubirii eterne!

38. Pământul însuşi poate aduce mărturie asupra imensităţii ofensei mele, căci totul a fost ras de pe suprafaţa lui, iar spaţiile infinite s-au umplut din nou cu marea putere a mâniei lui Dumnezeu.

39. M-am ascuns apoi şi am vărsat lacrimi amare de remuşcare, iar Iubirea eternă nu a respins lacrimile mele şi a fost mişcată de lacrimile Evei. O, copii, ascultaţi-mă, Iubirea a îndreptat din nou lucrurile! Dar eu am păcătuit din nou de Sabat, după care mi-am plâns cu voce tare depravarea. Şi iată, Iubirea a trimis un înger care m-a scos din grădina tentaţiei şi m-a adus într-un ţinut, pe care Seth încă şi-l mai aminteşte, un ţinut al transformării în bine, dar şi un ţinut al tristeţii, şi deopotrivă un ţinut al bucuriei. Căci atunci când blestemul lui Cain a fost eliminat de la mine, Cain devenind rău datorită acului morţii, căci el s-a născut din sucul mărului otrăvit de viermele morţii, Iubirea Domnului mi l-a dăruit pe scumpul meu Abel-Seth. Apoi, cu o sută de ani în urmă, un alt înger al eternei Iubiri a Domnului ne-a condus pe noi toţi în acest ţinut al cunoaşterii lui Dumnezeu şi al adevărului Său etern, în care Abel şi-a împlântat sabia şi a cules fructele roşii şi albe din tufiş.

40. Iată, copii, cât de nemărginită este iubirea lui Dumnezeu şi câte a făcut ea pentru noi, câte face şi câte va mai face în continuare! De aceea, bucuraţi-vă, chiar şi atunci când Iubirea eternă îi pedepseşte pe copiii lui Cain. Dar nimeni să nu mai plece acolo fără porunca expresă a Domnului, căci acolo solul este format din dejecţiile viermilor. Astfel, nimeni să nu mai îndrăznească să meargă acolo fără binecuvântarea directă a Domnului! Căci acum, întregul rău sălăşluieşte în femeile din ţinuturile de jos; de aceea, nu mai tânjiţi după ele. *Amin!*"

Capitolul 41

APELUL LUI ENOH CA PREDICATOR

(21 septembrie 1840)

1. După ce Adam şi-a încheiat acest discurs, permis prin graţia Mea specială, accesul său la această taină atât de intimă s-a închis din nou, de dragul mântuirii sale. Seth, Enos şi Enoh erau la rândul lor cât se poate de uimiţi şi incapabili să înţeleagă pe deplin adevărata semnificaţie a acestui discurs, astfel încât l-au întrebat pe Adam ce a vrut să spună.

2. Adam i-a privit însă cu cea mai mare uimire, fără să-şi mai amintească ce spusese, ba chiar i-a întrebat pe cei trei în legătură cu aceasta.

3. Seth i-a răspuns: "O, tată, iată, tu tocmai ne-ai revelat intrarea ta miraculoasă în existenţă încă de la începutul începuturilor şi ne-ai demonstrat graţia de neimaginat a eternei Iubiri. Noi nu am înţeles prea bine şi doream să îţi cerem lămuriri suplimentare. De aceea, iartă-ne nouă curiozitatea, căci cine nu ar fi uimit să audă asemenea lucruri?"

4. Adam s-a ridicat atunci într-o stare de mare agitaţie şi a spus: "Dacă aţi ascultat din gura mea poveşti miraculoase, să nu uitaţi că ele nu provin de la mine, ci de la Domnul. Veţi şti astfel Cui trebuie să îi mulţumiţi şi pe cine să lăudaţi.

5. De aceea, lăudaţi-L pe Domnul, care este iubirea şi înţelepciunea supremă, în deplina Sa sfinţenie, şi nu uitaţi că omul nu poate dărui nimic semenului său, dacă nu L-a primit mai întâi de la Domnul, singurul care dăruieşte toate darurile minunate. Dacă eu v-am dăruit ceva bun, nu eu, ci Domnul a fost Acela care v-a dăruit prin mine. Dacă vă lipseşte lumina, ridicaţi-vă ochii către lumina cerului şi vei putea recunoaşte cu uşurinţă de unde provine Lumina tuturor luminilor, căci ori de câte ori cineva primeşte un dar, marele şi preasfântul Dăruitor nu este departe. Astfel, căutaţi-L pe El şi Îl veţi găsi, după care va urma şi înţelegerea graţiei astfel primite.

6. Ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie, căci Adam, părintele vostru, al tuturor, vă vorbeşte acum, la fel ca înainte, de tranziţia sa întru existenţă (n.n. tranziţia de la Lucifer la Adam), graţie compasiunii infinite şi pline de condescendenţă a Tatălui etern, preasfânt

şi uluitor de bun! De vreme ce Cel Preasfânt şi Preaiubitor şi-a îndeplinit rolul Său, este cazul să vă îndepliniţi şi voi rolul vostru, adică să fiţi ascultători în toate! *Amin!”*

7. Şi iată, cei trei s-au înclinat adânc în faţa patriarhului Adam şi au plecat, discutând pe drum despre ce anume ar trebui făcut. Cel mai tânăr dintre ei, Enoh – care, datorită devoţiunii lui ieşite din comun era un învăţător în Numele Meu – le-a spus patriarhilor:

8. “Părinţii mei! Adam, tatăl pământesc al nostru, al tuturor, a rostit cuvinte pline de înţelepciune şi de o profundă semnificaţie. Noi nu l-am înţeles, aşa cum nici el nu şi-a mai adus aminte de propriile sale cuvinte. Ne putem da aşadar seama de profunzimea semnificaţiei acestor cuvinte. Dacă el ar fi vorbit ca un om, noi l-am fi înţeles, căci suntem şi noi oameni. Dar de vreme ce el a vorbit – deşi într-o manieră omenească – despre lucruri pe care numai Dumnezeu le poate înţelege, rostite de limba spiritului care a fost martorul iubirii dinlăuntrul lui Dumnezeu, fiinţa noastră fizică a fost incapabilă, aşa cum este şi firesc, să înţeleagă ceea ce îi aparţine lui Dumnezeu şi spiritului iubirii.

9. Deoarece aceste cuvinte au fost rostite de spiritul iubirii, aflat într-o perfectă fuziune cu sfinţenia eternă a lui Iehova, ele trebuiau rostite întru slava Numelui Celui Preasfânt. Noi nu le înţelegem, căci suntem mărginiţi, dar există Unul Care le înţelege, iar Acesta este eterna Iubire a Domnului, din care s-au născut toate lucrurile care există, inclusiv iubirea noastră pentru El. Iar eu cred că dacă cineva ar lăsa iubirea sa să curgă prin întreaga sa fiinţă numai către Iubirea eternă, cea care este una cu Dumnezeu, el ar înţelege atunci aceste cuvinte pline de înţelepciune, căci iubirea este rădăcina întregii înţelepciuni şi nicăieri nu există o înţelepciune mai mare decât în iubirea de şi întru Dumnezeu.

10. De aceea, o, părinţii mei, în noi există o rădăcină născută din Dumnezeu. Dacă o vom lăsa să crească şi să invadeze toate părţile fiinţei noastre, intuiţia mea îmi spune cu voce tare şi clară că oceanul de graţie al Iubirii eterne ne va mai oferi multe alte lucruri sublime, mai profunde şi mai mari chiar decât cele pe care ni le-a spus Adam. Fiind născuţi din Adam şi Eva, noi avem multă carne, dar prea puţină înţelegere a inimii. Dacă într-o bună zi, oamenilor le va sta în putinţă să se nască din iubirea pură a lui Dumnezeu, înţelegerea noastră de acum va părea un joc de copii prin comparaţie cu a lor”.

11. Şi iată, Seth şi Enos au fost atât de plăcut impresionaţi de acest scurt, dar instructiv discurs al lui Enoh, încât Enos, întorcându-se către Seth, i-a spus: “Părinte Seth, cuvintele lui Enoh s-au dovedit atât de pline de semnificaţii adânci încât ele au pătruns până în străfundul inimii mele, precum un şuvoi de foc, iar sufletul meu a tremurat în faţa înţelepciunii ascunse a iubirii divine dinlăuntrul lor.

12. Ascultă, tată, sentimentele lui sunt corecte, căci întreaga sa fiinţă se exprimă prin cea mai pură iubire şi blândeţe. De aceea, el va fi în viitor un mare învăţător pentru toţi fraţii şi copiii noştri, cărora le va vorbi despre înţelepciunea ascunsă a Iubirii eterne. Căci deşi Domnul a dăruit tuturor, în marea Lui graţie, iubirea şi înţelegerea inimii, nu este din păcate mai puţin adevărat că nu toţi suntem capabili să purtăm aceeaşi povară. Unii au picioare mai puternice, alţii mâini mai îndemânatice, sau îşi manifestă forţa prin intermediul spatelui, gâtului, intestinelor, fiecare în felul lui, fără să semene unii cu alţii. Astfel, fiecare are o faţă, dar nu toate feţele seamănă între ele. Eu cred că Enoh are o mare putere şi forţă în inima lui, fiind din acest punct de vedere incomparabil cu oricare dintre noi. Nimeni nu poate avea atâta iubire câtă doreşte, ci numai cât îi dăruieşte Domnul. Deşi El le-a dăruit iubirea tuturor, nu toţi sunt egali în această privinţă. În consecinţă, înţelegerea dintre oameni diferă, astfel încât ei să aibă nevoie unii de alţii. În acest fel, toate lucrurile ajung la un numitor comun, deşi în marea Lui înţelepciune, Domnul le-a creat aparent inegale.

13. Spune-mi, dragul meu Enoh, după ce ai ascultat cuvintele mele, am sau nu am dreptate? Inima ta este extrem de puternică, iar înţelegerea ta o depăşeşte cu mult pe a mea. Vorbeşte-ne deci şi descrie-ne căile juste ale Domnului, arată-ne treptele incomprehensibile ale creaţiei Sale şi învaţă-ne cum trebuie slăvit şi glorificat Numele preasfânt al Domnului, pentru a deveni pe drept copii ai Iubirii Sale eterne, la fel cum suntem copii ai bătrânului nostru părinte pământesc. *Amin!”*

14. Auzind cuvintele sublime şi pline de demnitate rostite de gura lui Enos, divinul Enoh i-a întrebat pe cei doi patriarhi: “Oare este pregătit un copil slab să îi înveţe pe aceia de la care mai are multe de învăţat?”

15. Dar Seth şi Enos i-au răspuns: “Dragă Enoh, nu ştii tu oare ce ne-a spus de atâtea ori părintele Adam? Numai cu binecuvântarea lui Dumnezeu au putut procrea patriarhii în trupurile copiilor lor sălaşuri pentru fraţii noştri mai tineri. Noi nu suntem decât procreatorii trupurilor, nu şi ai iubirii, care este un spirit viu, născut din iubirea lui Dumnezeu. Întru iubire, noi suntem cu toţii fraţi şi surori, şi respectiv, copii ai aceluiaşi preasfânt Părinte din Cerul cel mai înalt, sălaş etern al sfinţeniei lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru adevărat. De aceea, continuă să predici din preaplinul iubirii tale şi fii convins că vom şti să facem distincţia între limba fratelui nostru şi cea a copilului, prin graţia lui Dumnezeu. Căci acela care predică iubirea, vorbeşte ca un frate, fiind inspirat direct de inima eternei Iubiri, iar cuvintele sale sunt precum un soare care răsare, a cărui lumină şi căldură ridică ceaţa din văile întunecate ale pământului. Dacă cineva vorbeşte însă numai din înţelepciunea care i-a fost dăruită, învăţătura lui este precum cea a luminii soarelui la amiază, despre care nu se poate spune că încălzeşte, ci arde cu putere, fiind insuportabilă, silindu-i pe oameni să fugă de razele sale prea strălucitoare şi de arşiţa ei, în umbra cea mai deasă.

16. Tu, dragă Enoh, ai înlăuntrul tău o fântână plină de iubire şi nu de înţelepciune goală. Lasă aşadar soarele tău de dimineaţă să răsară şi pentru noi, fraţii tăi întru Dumnezeu!”

17. Enoh le-a răspuns: “Dragii mei părinţi, dacă aşa stau lucrurile, cum de altfel îmi spune şi inima mea plină de iubire pentru Dumnezeu, atunci aţi rostit adevărul. Aţi uitat totuşi un lucru extrem de important, şi anume, că oricine poate vorbi şi acţiona liber pentru gloria lui Dumnezeu, în orice manieră şi oricând doreşte acest lucru; dar de predicat în Numele Lui nu poate decât acela care a fost inspirat de El. Mie mi s-a dăruit aceasta numai de către voi, dar nu încă de El, de aceea eu nu voi predica decât în faţa voastră. Dar atunci când mi se va dărui şi din Cer, numai atunci voi putea predica eu despre marea putere a Numelui eternei Iubiri în faţa tuturor fraţilor mei. Oricum, în ceea ce priveşte maniera justă de a lăuda marele Nume, voi, dragii mei părinţi, ştiţi prea bine care este modul de glorificare şi închinare cel mai plăcut în faţa Domnului, şi ştiţi de asemenea că nici cuvintele şi nici gesturile, gândurile sau riturile ceremoniale nu valorează nimic în faţa Lui, ci numai iubirea şi ascultarea reprezintă ofranda cea mai plăcută în faţa Lui, pe care i-o putem aduce noi, oamenii. El, care este Dumnezeul şi Tatăl nostru, al tuturor, ştie prea bine care sunt intenţiile Sale faţă de noi, astfel încât, facă-se voia Lui acum şi de-a pururi. *Amin!”*

18. “Într-adevăr, a spus Seth, toate cuvintele tale, dragă Enoh, sunt pline de o înţelepciune izvorâtă din iubirea ta nesfârşită faţă de Domnul, şi au fost pentru noi precum o dimineaţă minunată, ca un soare care a răsărit înlăuntrul tău şi care luminează cu blândeţe brazdele noastre. Ascultă, Enoh, orice adevăr este o lumină ce răsare din flacăra gingaşă a eternei Iubiri; iar această lumină superbă şi glorioasă este adevăratul soare de dimineaţă al inimii. Ea este unica lumină, iar în afara ei nu există nici o alta, căci chiar lumina soarelui nu este altceva decât o palidă reflectare a acestei lumini glorioase, cea a eternei Iubiri. Ei bine, această lumină străluceşte atât de gingaş în inima ta încât ne împrospătează şi ne încălzeşte inimile, inspirându-le gânduri sublime, demne de preasfântul nostru Tată. Da, atunci când vorbeşti tu, parcă aş asculta o muzică a sferelor, născută dintr-o lume care va apărea cândva prin descendenţii noştri, precum un mare şuvoi de lumină din dimineaţa eternă a lui Dumnezeu. Iată, aceasta este maniera în care ne inspiră inimile cuvintele tale. Aşadar, nu păstra tăcerea, ci vorbeşte-ne, dând inimii tale curs liber şi împlinind astfel dorinţa mea şi a lui Enos”.

19. Auzind aceste cuvinte, Enoh şi-a ridicat ochii către cer şi Mi s-a adresat astfel în inima sa: “Preasfântul meu Tată, revarsă-Ţi graţia asupra mea, sărmanul Tău copil. Iată, mi se cere să dăruiesc, dar eu nu am nimic altceva decât iubirea mea faţă de Tine. O, Tată, în faţa Ta, noi nu suntem altceva decât nişte bieţi viermi care se târăsc prin praf, o, Părinte atotputernic, etern şi preasfânt. Nimic bun nu există în noi în afara iubirii noastre pentru Tine, care s-a născut ea însăşi din Tine. O, Tată preabun şi preasfânt, îngăduie-ne să Te iubim cu această iubire care provine de la Tine, din toată inima şi cu toată puterea noastră. Ce pot spune eu, care sunt atât de slab, în condiţiile în care iubirea mea pentru Tine îmi inhibă întotdeauna limba. După cum ştii prea bine, eu sunt incapabil să îţi laud Numele şi să Te glorific, căci iubirea mea pentru Tine îmi paralizează limba.

20. De aceea, o, Tată, te implor, revarsă-Ţi graţia asupra mea, sărmanul vierme, şi eliberează limba mea, dacă aceasta îţi este voia, pentru ca eu să pot vorbi în faţa părinţilor mei, a fraţilor şi copiilor mei, întru slava Numelui Tău. Tu ştii prea bine că Enos, Kenan, Mahalaleel şi părintele meu, Jared, au predicat adeseori marea glorie a

Numelui Tău preasfânt, de aceea, îngăduie-mi să nu fiu fiul nevrednic al unor părinți atât de devotați!"

21. Și iată, după ce Enoh și-a rostit astfel în inima sa plină de iubire micuța rugăciune, care a fost o rugăciune autentică – singura care îmi face plăcere – am trimis un înger din cer să îl întărească pe fratele său Enoh, dând curs liber limbii sale. Simțind acest lucru, Enoh și-a făcut curaj și a vorbit astfel:

22. "O, dragii mei părinți, mult iubiți de Dumnezeu, iubirea mea pentru El m-a făcut pentru scurtă vreme orb, surd și mut. În marea Lui grație, Domnul a privit însă către mine, iar iubirea Lui infinită m-a întărit și mi-a eliberat limba slăbită. Iată ce a făcut din mine Iubirea eternă. Acum pot cu adevărat să vorbesc, lăudând Numele Tatălui preasfânt.

23. Ascultați, căci aceasta este voința lui Dumnezeu, Cel care este preaplin de iubire: omul trebuie să-L iubească pe El din toată inima sa, căci nicăieri nu există altă putere sau forță decât numai cea a lui Dumnezeu. Astfel, întreaga putere a omului nu reprezintă altceva decât o putere izvorâtă din iubirea de Dumnezeu. Această putere a fost implantată în inimile noastre și nu reprezintă altceva decât iubire pură. De vreme ce dispunem de această iubire, noi nu trebuie să o păstrăm pentru noi, ci trebuie să i-o oferim Aceluia care – în infinita Lui grație – a implantat-o din abundență, într-un mod atât de miraculos, în inimile noastre.

24. Noi nu putem oferi nimic Domnului fără să fi primit mai întâi de la El. Și credeți că i-ar face plăcere dacă i-am oferi pământul întreg, sau chiar întreaga creație? Vă asigur că El ne-ar răspunde: 'Copii, Eu nu am nevoie de acestea, căci dacă lumile Mi-ar face plăcere, aș putea oricând crea din Mine Însumi miriade de lumi, căci aș avea suficient spațiu pentru ele, de-a lungul tuturor eternităților. Nu sacrificiile voastre materiale – care sunt o casă a morții – îmi fac Mie plăcere, ci numai inimile pline de căință și de smerenie, care Mă iubesc mai presus de orice. Voi sunteți posesorii liberi și absoluți ai unor asemenea inimi, care sunt darul Meu către voi. Dacă doriți, puteți să îmi dăruiți din nou Mie inima voastră, iar Eu voi pătrunde în ea împreună cu grația Mea. Atunci, veți trăi de-a pururi întru grația și Iubirea Mea eternă, și totul vă va deveni la fel de clar precum o picătură de apă. În cazul însă în care vă veți fereca inima în fața Mea, neîngăduindu-Mi să intru atunci când doresc, vă veți consuma rapid pâinea vieții dinlăuntrul vostru; și întrucât Eu, unicul Dăruitor al acestei pâini a vieții, nu mai sunt binevenit împreună cu Darul Meu, moartea eternă va fi consecința firească a iubirii de sine și a orgoliului vostru.

25. Căci iată – continuă Domnul – Eu nu Mă bucur atunci când iau, ci singura Mea beatitudine constă în a dărui în permanență! Oricine dorește să primească, nu are nimic altceva de făcut decât să accepte cu bunăvoință ceea ce îi ofer Eu și să își umple inima cu grația Mea, pentru ca într-o bună zi, iubirea Mea să poată pătrunde plenar în ea. Căci cel a cărui inimă nu este pe deplin umplută de iubirea Mea nu va gusta niciodată viața dinlăuntrul lui, ci va fi înlănțuit în capcana morții exterioare. A sosit timpul să primiți grația Mea, pentru a putea accepta apoi iubirea Mea, până la sfârșitul tuturor timpurilor. Atunci, iubirea va fi cea dintâi, și toți cei care nu au această iubire nu vor putea primi lumina grației, fiind distruși laolaltă de către lumina lumii'.

26. Și iată, dragii mei părinți, ascultați în continuare discursul meu, căci el redă ce are de spus Tatăl ceresc. Iată cuvintele Sale: 'Ascultați, copii ai grației Mele, grația Mea este o mare comoară și nimic pe pământ nu se compară cu ea. Grația Mea este o lumină adevărată, izvorâtă din înălțimea sfințeniei Mele, la fel cum iubirea Mea este adevărata pâine a vieții. Cine nu a primit grația Mea nu poate crede că Eu sunt Acela din care viața curge de-a pururi, iar cel care nu are credință este precum animalele, fiind întotdeauna supus judecății și constrângerii, oricare ar fi acestea. Dacă există însă cineva care M-a recunoscut pe Mine în iubirea sa, asupra lui vor curge râuri-râuri de grație și el va avea deja parte în mare măsură de ceea ce le va fi dăruit cândva, în marele Moment, oamenilor de pe acest pământ care sunt de bunăcredință.

27. De aceea, credeți, pentru ca într-o bună zi să puteți avea acces la iubire, și implicit la viață. Iubiți-Mă în spiritul vostru și lăsați fructele mâinilor voastre și întreaga voastră voință să fie martore ale vieții dinlăuntrul vostru, iar limba voastră să spună că sunteți copiii lui Dumnezeu. Eu îi voi judeca pe oameni în funcție de credința lor, dar pe copiii Mei îi voi conduce prin iubirea Mea, iar lumina înțelepciunii Mele va deveni farul lor etern, care le va ilumina viața beatifică întru Mine, Tatăl lor preaiubitor și preasfânt, acum și în vecii vecilor. *Amin!"*

28. O, dragii mei părinți, ați auzit ce a dorit să vă spună Domnul?” La care, Seth a răspuns: “Da, iubitul meu Enoh, am auzit cu claritate, dar nu am înțeles mult mai multe decât în cazul istoriei pe care ne-a spus-o Adam. Căci noi toți dispunem de grație, dar nu avem prea multă iubire!”

Capitolul 42

CÂNTECUL LUI KENAN DESPRE CELE ZECE COLOANE

(28 septembrie 1840)

1. După scurta observație a lui Seth referitoare la lipsa lor de iubire, celor trei li s-au alăturat Kenan, Mahalaleel şi Jared, care i-au salutat cu căldură şi Mi-au mulțumit pentru grația de a se fi întâlnit din nou. Seth i-a binecuvântat pe toți în numele Meu pentru a le permite astfel să vorbească în fața iubirii Mele şi în prezența lui Seth, care era al doilea în linia binecuvântată a lui Adam, pe care Eu Însumi aveam să o închei prin încarnarea Mea din marele Moment.

2. După ce cei trei au primit binecuvântarea, Kenan a vorbit primul: “Dragi părinți şi copii, ascultați cu atenție cuvintele mele, căci doresc să vă mărturisesc că am avut o viziune astă noapte. În această viziune, se făcea că mă aflam în fața a zece coloane care înconjurau o mare apă, care se izbea adeseori cu furie de ele. Pe prima coloană stătea Adam, care se adresa astfel valurilor: ‘Ascultați, copii, Dumnezeu, Domnul Zebaot, Părintele atotputernic şi preasfânt al tuturor copiilor de pe pământ, născuți din mine, este unicul Dumnezeu. La fel cum El m-a făcut pe mine unicul om de pe pământ, El este dintru eternitate unicul Dumnezeu, iar în afara Lui nu există alt Dumnezeu. Căci infinitatea este pe deplin umplută din eternitate în eternitate cu gloria, sfințenia şi iubirea Lui. De aceea, voi, valurilor, trebuie să credeți că Domnul este unicul, supremul, eternul, atotputernicul, preasfântul, adevăratul, Cel preaînțelept, preaplin de iubire, de grație, de compasiune, de o bunătate supremă şi sublimă, Dumnezeul, şi implicit, Părintele nostru. De aceea, calmați-vă, voi, valuri nărăvaşe, căci lumina acestui unic Dumnezeu poate străluci deasupra voastră până în străfundurile voastre, acolo unde se află fundamentul vieții voastre! *Amin!”*

3. Şi iată, valurile din jurul coloanei lui Adam au devenit calme şi o lumină puternică a strălucit din înălțimile lui Dumnezeu deasupra oglinzii apei – acum lină – a cărei suprafață strălucea acum precum un soare; din străfundurile apei s-a auzit atunci un cântec de laudă, plutind deasupra apelor precum un nor luminos şi ridicându-se cu o forță din ce în ce mai mare până în înălțimile sacre şi eterne ale atotputernicului Tată, Dumnezeu cel unic.

4. Şi ascultați mai departe, dragi părinți şi copii, ce am văzut în acea viziune de astă noapte, nu cu ochii trupeşti, este adevărat, ci răpit în extaz, cu ochi spirituali.

5. Nu departe de coloana lui Adam se afla o alta, similară. Valurile agitate ezitau să-şi ridice capetele înspumate către această nobilă coloană, pe care doar o mângâiau pline de gingăşie şi reverență, ca şi cum ar fi dorit să spună: ‘Priviți, oameni muritori, uitați-vă la Numele Celui Preaînalt, preasfânt şi plin de iubire, numit Iehova! Numele Tatălui nu va fi niciodată invocat în zadar, căci El este preasfânt, preasfânt, preasfânt! O, oameni, o, copii – strigau în continuare valurile – nu uitați *al Cui* Nume este acesta! Realizați în inimile voastre că El este Numele lui Dumnezeu!’

6. Şi iată, numai după ce am auzit aceste cuvinte uimitoare ale valurilor am îndrăznit eu să-mi ridic cu timiditate privirea uluită a spiritului meu către vârful coloanei, unde am văzut – oh, nu pot descrie în ce stare de preafericire – te-am văzut stând acolo în picioare, în vârful strălucitor al coloanei, cu o înfățişare foarte serioasă, pe tine, dragul meu tată Seth! Iar tu te adresai valurilor potolite şi le spuneai exact cuvintele pe care le-am auzit mai înainte din gura ta! Căci eu crezusem că aud din partea valurilor ceea ce tu rosteai de fapt din vârful înălțimii sacre, adresându-te valurilor care unduiau uşor în jurul coloanei. Am văzut această scenă la fel cum vă văd acum pe voi în fața mea.

7. Ascultați mai departe, mult iubiții mei părinți şi voi, copii pururi ascultători! Nu departe de coloana lui Seth, înconjurată de valuri strălucitoare, am văzut cea de-a treia coloană. Aceasta era scăldată într-o lumină roşie, mai sublimă decât a tuturor celorlalte; iar valurile, care se izbeau din ce în ce mai agitat de celelalte coloane, stăteau aici liniştite,

iar din vibrația lor blândă se înălța un cântec, plin de devoțiune şi de iubire, un cântec sublim de laudă față de Domnul şi Tatăl nostru etern şi preasfânt.

8. Mi-am propus să investighez încotro se îndreptau vaporii divini, şi iată, ochii mei, aproape orbiți de gloria cântecului devoțional ce ieşea precum un abur din apele calme şi pure, au descoperit în vârful sacru al celei de-a treia coloane, înconjurat de nori luminoşi, pe cel de-al treilea dintre voi, dragii mei părinți, adică pe Enos.

9. Tu, Enos, stăteai în picioare pe cea de-a treia coloană, adresându-le valurilor cuminți următoarele cuvinte sublime: 'O, voi, ape ale pământului, ascultați cuvintele inspirate de sus şi sunetele discursului divin! Timp de şase zile şi şase nopți puteți clipoci cu veselie şi vă puteți deplasa în fel şi chip, dar în cea de-a şaptea zi, binecuvântată de sfânta odihnă, în ziua de Sabat a Domnului, ziua cea sacră, veți dedica această zi exclusiv celebrării Tatălui preasfânt, aşa cum se cuvine, pentru a-L glorifica şi lăuda! Căci este într-un deplin acord cu ordinea divină ca toți cei ce au primit un suflu viu din partea lui Dumnezeu şi care simt în inimile şi în mințile lor iubirea sfântă a lui Dumnezeu, să respecte ziua sacră a odihnei şi celebrării. Aceasta este şi va fi de-a pururi voința sfântă a Tatălui divin: 'Timp de şase zile, toate apele vor munci, vor curge şi vor văluri, dar în ziua sfântului Sabat nu vor face altceva decât să se odihnească, lăsând cântecul lor de glorie să se înalțe deasupra apelor tăcute şi ascultătoare, şi invitându-le la celebrare'.

10. Ascultați, dragii mei părinți şi ascultătorii mei copii, căci ceea ce v-am spus acum este exact ceea ce am auzit în viziunea mea, cuvânt cu cuvânt.

11. Şi ascultați-mă cu răbdare mai departe, dragii mei părinți, şi voi, copii care ne iubiți, ce alte minuni ale iubirii divine şi ale grației orbitoare am văzut în continuare cu ochii uimiți ai spiritului. O, părinți şi copii, la fel cum mă vedeți şi mă ascultați acum pe mine vorbindu-vă cu exaltare, aşa stăteam eu în viziunea mea, scăldat în lumina cea roşie, pe o a patra coloană, cu o înălțime ceva mai mică, înconjurat din toate părțile de aceleaşi valuri agitate. Uluit de această poziție pe care o ocupam, atât de neaşteptată, la fel ca şi părinții mei, am remarcat cu tristețe că cu cât se aflau mai departe de coloană, valurile deveneau mai întunecate şi mai turbulente, ridicându-şi de multe ori capetele agitate, precum nişte munți înspumați, cu mult deasupra înălțimii coloanei pe care stăteam plin de tristețe şi de anxietate, ca şi cum ar fi fost nişte copii neascultători şi obraznici, care şi-au propus să răstoarne coloana tatălui şi mamei lor, înjurându-i cu limbi blasfemiatoare şi călcându-i în picioare cu tălpile lor lipicioase, pe care se afla un fel de mâzgă cenuşie, ce simboliza cea mai neagră ingratitudine posibilă.

12. După ce am privit o vreme cu inima însângerată această privelişte, din coloană s-a născut subit o furtună cumplită, îndreptându-se cu furia unui uragan către capetele înspumate ale valurilor revoltate. Şi iată, nu a trecut mult până când această mare furtună, născută din coloană, a potolit prin forța pedepsei sale valurile furioase, care au intrat într-o stare de calm binecuvântat, întrerupt din când în când, într-o manieră plăcută, de murmurul uşor al unduirilor marii întinderi de apă, urmat de un calm complet la ascultarea suflului izvorât din gura divină. Iar după ce iubirea atotputernică a Tatălui etern şi preasfânt a reuşit să realizeze prin asemenea mijloace uimitoare starea de calm binecuvântat, un sunet minunat a ieşit din gura mea, nuanțându-se în cuvinte sacre ce păreau că ies din inima plină de iubire a Tatălui preasfânt şi etern, din Înălțimea tuturor înălțimilor, unde sălăşluieşte Lumina tuturor luminilor, în sfere strălucitoare nesfârşite, curgând din abundență în curenți strălucitori ce luminau cu putere deasupra suprafeței nesfârşite şi ascultătoare a apelor. Şi iată, vă voi reda în continuare – la fel cum am auzit şi eu – semnificația sunetelor glorioase ale acestei voci divine. Cuvintele erau minunat de frumoase şi exprimau următoarele idei sublime:

13. 'Ascultați – a vorbit vocea divină – voi, torente înclinate către violență. Voi, valuri agitate, datorați ascultare şi iubire coloanei lui Kenan, dacă doriți să continuați să udați multă vreme fisurile moarte şi solide ale pământului în suferință. Dar vai acelor valuri prea agitate dacă vor îndrăzni vreodată să se ridice deasupra coloanei lui Kenan!

14. Oricât de sus se vor ridica ele, Eu le voi solidifica prin puterea eternă a mâniei Mele şi a furiei Mele arzătoare, transformându-le în munți despicați, ca pedeapsă temporală şi spirituală eternă, datorită căreia vor arde de-a pururi în prăpastia blestemului Meu.

15. Cât despre valurile ascultătoare şi liniştite, acestea se vor bucura în curând – prin marea Mea grație – deopotrivă temporar şi în eternitate, de apariția luminii eternei

Iubiri a Tatălui preasfânt al tuturor părinților, intrând astfel în curenții binecuvântați și preafericiți care se vor îndrepta către marea vieții eterne.

16. Nu vă ridicați așadar mai presus de coloana sfântă și strălucitoare a lui Kenan. Aceasta este voința Tatălui etern și preasfânt, Judecător al valurilor furioase, al mărilor vieții și al tuturor curenților izvorâți din Dumnezeu!' Iată, mult iubiții mei părinți și copii, aceasta a fost viziunea mea interioară, petrecută exact așa cum v-am povestit-o, adevărată și minunată, născută prin activitatea superioară a eternei Iubiri a lui Dumnezeu.

17. Și ascultați mai departe ce miracole ale Iubirii divine am văzut în continuare, cu o claritate atât de mare de parcă aceste lucruri neobișnuite se petreceau în lumea substanțială, în fața ochilor larg deschiși ai corpului meu fizic.

18. Mă aflam în continuare în vârful coloanei strălucitoare și priveam către cea de-a cincea coloană. Imaginați-vă uimirea mea în fața noilor minuni care se revelau în fața mea, înfăptuite de Iubirea divină a Tatălui etern și preasfânt!

19. Acea coloană era neagră de la bază și până la vârf, iar valurile care se loveau violent de ea păreau niște baroase de fier ce încercau să se distrugă reciproc. Moartea urla pretutindeni din adâncimile apelor furioase, și pe măsură ce se lăsau cuprinse de mânie, valurile se solidificau pe rând.

20. Am privit în noaptea profunzimilor tenebroase ale morții, iar ceea ce am văzut acolo, credeți-mă, limba umană nu poate descrie, preferând să devină mută în fața ororilor acelor valuri furibunde, arzând într-o mânie cumplită!

21. După ce am privit o vreme cu ochii larg deschiși ai spiritului situat în inima sufletului, mi-am ridicat privirea cu inima grea spre vârful coloanei întunecate, iar acolo te-am văzut pe tine, Jared, fiu al primei iubiri binecuvântate a fiului meu Mahalaleel, rugându-te cu fervoare Tatălui etern și preasfânt, din iubire pentru valurile înnebunite de furie care se luptau și se omorau reciproc.

22. Și în timp ce tu, Jared, te rugai astfel, din cerul larg deschis a coborât subit un mare potop de iubire plină de compasiune, revărsându-se deasupra valurilor înspumate care fuseseră solidificate de căldura mâniei mortale. O, ascultați-mă, suprafața împietrită a mării moarte a prins din nou viață, iar valurile s-au înmuiat, pierzându-și duritatea plină de amărăciune și curgând împreună precum frații și surorile, ajutându-se și sprijinindu-se reciproc cu blândețe și gingășie, și bucurându-se laolaltă în brațele și inimile deschise ale celorlalți, încălzite din nou de Iubirea eternă.

23. Atunci, mâini atotputernice au așezat o sabie aprinsă în mâinile tremurătoare ale lui Jared, care continua să se roage; acesta a privit-o rapid, după care, supunându-se poruncii divine, a aruncat-o cât de departe a putut. În continuare, am auzit cu claritate următoarele cuvinte:

24. 'Voi, valuri pământești lipsite de credință, nu veți mai îndrăzni niciodată să ucideți ființe create de Iubirea eternă în calitate de copii ai Ei, căci Eu sunt deopotrivă Domn al vieții și al morții! Cel care își va ucide cu inima furioasă frații și surorile, va fi pedepsit cu moartea eternă a spiritului și sufletului său. De aceea, fie ca nici unul dintre voi să nu mai lovească pe nimeni, să nu mai bată, să nu mai blesteme și să nu mai ucidă pe semenii săi, căci Eu sunt Domnul și Dumnezeul atotputernic al vieții, precum și al morții temporare și eterne!'

25. Și vă rog să mă credeți, mult iubiții mei părinți și voi, copii plini de iubire, cele ce v-am povestit cu credință s-au petrecut întocmai, pas cu pas și cuvânt cu cuvânt.

26. După ce am auzit și văzut cu claritate cele relatate mai sus, am privit către cea de-a șasea coloană, unde am văzut – oh, ascultați-mă, iubiți părinți și copii – oh, limba mea se teme să povestească în fața ochilor voștri plini de curiozitate ororile pe care le-a văzut sărmanul vostru Kenan acolo, la cea de-a șasea coloană.

27. Am văzut coloana înconjurată de sânge și de un noroi oribil, iar în locul valurilor care se agitau în jurul coloanelor anterioare, aici coloana era înconjurată de viermi dintre cei mai dezgustători, care se târau în jurul ei.

28. Și ascultați, chiar și splendida coloană era – spre deosebire de celelalte – murdărită de la bază și până la vârf cu sângele rușinii, provenit de la viermii cei hidoși. Ei se târau adeseori până la vârf, care era din ce în ce mai acoperit de mase de viermi care se zvârcoleau, astfel încât semnul glorios al voinței divine nu mai putea fi văzut aici.

29. Oricât de departe ar fi privit ochiul spiritual, el nu putea vedea altceva decât movile peste movile formate din aceşti viermi, înghesuindu-se unii în ceilalţi, zvârcolindu-se şi combinându-se cu alţi viermi mai mari, luptându-se pentru a ajunge în vârful coloanei lui Mahalaleel, cea acoperită de noroi. Ei doreau să o priveze pe aceasta de forma sa divină prin care voinţa sacră a Tatălui etern trebuia proclamată valurilor aflate în pace ale marilor ape ale vieţii din marea nesfârşită a iubirii preasfinte din inima Tatălui etern şi preasfânt.

30. Dar ascultaţi ce s-a petrecut mai departe! Brusc, cerul a bubuit, soarele şi-a pierdut lumina, la fel ca şi luna şi stelele, care au început să cadă în număr mare de pe cerul însângerat.

31. Şi ascultaţi! După ce s-a petrecut acest lucru, din profunzimile mlaştinii urât-mirositoare s-au auzit voci care ţipau şi se văietau: 'O, acoperiţi-ne, voi, stele prăbuşite, pentru a nu mai vedea vreodată faţa lui Mahalaleel, cel care a venit în numele mâniosului şi eternului Dumnezeu, sub forma acestei calamităţi pentru a ne pedepsi pe noi, sărmani viermi care ne căţăram până în vârful glorioasei coloane!'

32. După ce aceste strigăte s-au ridicat din profunzimile întunecate ale morţii, cerurile s-au deschis şi din ele au coborât şuvoaiele atotputernice ale focului divin, care curgeau peste coloana lui Mahalaleel.

33. Dar Mahalaleel, iluminat de Spiritul Domnului, a spus: 'Ascultaţi, voi, valuri murdare, în formă de viermi, iubirea Domnului este eternă, sfântă şi pură; de aceea, voi nu trebuie să practicaţi preacurvia.

34. A sosit timpul ca focul sfânt din cer să vă spele pe voi, viermi murdari, în flăcările eterne ale mâniei, dacă nu vă veţi spăla singuri înainte, pentru a redeveni valuri liniştite, pline de lumina iubirii şi a graţiei'.

(2 octombrie 1840)

35. După ce aceste cuvinte atotputernice au ieşit din gura lui Mahalaleel, însoţite de fulgere şi tunete, masele de viermi au început să se scufunde, şi după ce au atins nivelul cel mai de jos, formele hidoase s-au topit precum metalul sub focul arzător al întunecatei forje, dând naştere unor valuri încă întunecate la început, apoi din ce în ce mai pure, ce unduiau în curenţi liniştiţi.

36. Şi ascultaţi, ordinea divină glorioasă a fost astfel restabilită, iar eu mi-am putut plimba privirea încântată de-a lungul şi de-a latul apelor nesfârşite, acum purificate. Nu am mai văzut nicăieri mase de viermi care să se împingă unii în alţii, ci cel mult mici valuri mai întunecate care se apropiau ici şi colo de cele luminoase, devenind ele însele prin contactul cu acestea din urmă din ce în ce mai luminoase, iar în final chiar auto-luminoase. Privind din nou către coloana lui Mahalaleel, am remarcat că aceasta fusese spălată de întreaga ruşine sângerie, şi că acum strălucea sublim într-o lumină alb-strălucitoare, fiind înconjurată de valuri jucăuşe şi luminoase.

37. Ascultă, Mahalaleel, te-am văzut atunci în genunchi mulţumindu-i Domnului, Tatălui preasfânt al valurilor acum strălucitoare. Şi iată, fiecare cuvânt de mulţumire adresat de buzele tale tremurânde Tatălui eternei Iubiri plutea în sus, către înălţimile eterne ale Tatălui preasfânt, precum un soare luminos.

38. Şi ascultaţi, iubiţii mei părinţi şi copii, căci tot ce v-am spus până acum s-a petrecut aidoma în viziunea mea.

39. De vreme ce aţi acceptat în inimile voastre cele de mai sus, îngăduiţi-mi mie, Kenan, să vă spun mai multe despre minunile nocturne ale iubirii divine şi ale graţiei sublime a Tatălui etern şi preasfânt.

40. Ascultaţi! După ce mi-am bucurat privirea în lumina strălucitoare a graţiei, ce plutea dinspre înălţimile eterne ale Părintelui divin al Iubirii către valurile liniştite şi luminoase, am zărit subit luciul roşiatic al celei de-a şaptea coloane; iar Enoh, divinul şi cinstitul Enoh, stătea, sau mai degrabă plutea suspendat, deasupra acestei coloane strălucitoare.

41. Valurile ameninţau însă cu răutate această coloană a lui Enoh, care se ridica foarte sus, în atmosfera înflăcărată. Nu după multă vreme, continuând să privesc cu ochii spiritului această imagine uluitoare, am remarcat că sub valurile răutăcioase, parţial acoperite de mâl, se aflau alte ape străine, furate şi încătuşate în lanţuri cumplite.

42. Acestea erau apele iubirii şi ale graţiei, ale vieţii şi luminii, precum şi alte ape. Şi toate aceste ape nenumărate erau solidificate, precum pietrele transparente, ţintuite în lanţurile zornăitoare ale infamei iubiri de sine.

43. Şi iată, părinţi şi copii ai mei, cum a avut loc această tâlhărie şi acest furt îngrozitor. Vă voi povesti exact ceea ce am văzut. Purtate de dorinţa de a fura, masele de apă se ridicau sub forma unor vapori, precum nişte norişori drăgălaşi, din marea întindere răutăcioasă de apă care înconjura coloana lui Enoh din toate direcţiile. Aceşti norişori pluteau apoi departe de limitele fireşti ale coloanei lor tutelare, şi remarcând suprafeţele calme din celelalte zone ale marilor ape, ele se îndreptau către ele cu viteza fulgerului, apucau valurile liniştite cu o grabă plină de lăcomie, le transformau într-o ceaţă formată din vapori, le ridicau apoi în aer şi le târau cu forţa unui uragan înapoi în adâncimile sinistre şi murdare ale mlaştinii lor de origine. Aici, ele scufundau apele furate în această manieră odioasă, le împingeau în jos şi le comprimau cu puterea lor furată până când se transformau în pietre dure, după care le acopereau cu mâlul şi cu noroiul minciunilor izvorâte din satisfacerea intereselor lor meschine şi ruşinoase.

44. Totuşi, această activitate plină de răutate nu a durat multă vreme, căci în curând l-am văzut pe Enoh devenind mult mai strălucitor decât soarele, iar razele arzătoare ce ieşeau din capul lui precum nişte curenţi atotputernici, au transformat şi au purificat instantaneu profunzimile furate ale apelor murdare şi inflamate de rapacitate.

45. De îndată ce razele arzătoare ce ieşeau din capul lui Enoh au atins suprafaţa apelor răutăcioase, acestea au început să bolborosească şi să fiarbă. Forţată de căldura razelor, imensa suprafaţă de apă a fost nevoită să cedeze sub constrângere toate apele străine furate într-un mod nedemn şi solidificate prin iubire de sine şi prin lăcomie. Astfel eliberate, acestea din urmă s-au grăbit să se ridice la suprafaţă, din vaporii întunecoşi şi sordizi ai curenţilor de dedesubt, ridicându-se precum nişte nori strălucitori în atmosfera purificată de deasupra. Şi iată, pe măsură ce ele se ridicau din profunzimile întunecate ale morţii, din coloana lui Enoh a început să sufle un vânt care le-a purtat cu multă atenţie – precum nişte copilaşi nebuni de fericire – pe deasupra vaporilor otrăviţi ai apelor murdare, înapoi în braţele iubitoare şi larg deschise ale apelor înnobilate prin poruncile date de graţia divină. După această nouă dovadă minunată a Iubirii supreme, Enoh şi-a întins brusc braţele şi a vorbit cu o voce puternică, asemănătoare cu bubuitul unui tunet:

46. 'Voi, valuri murdare, rapace, hoaţe, ascultaţi din profunzimea locurilor întunecate şi noroioase în care locuiţi voinţa eternului şi atotputernicului Dumnezeu. Ascultaţi cu suprafaţa calmă cuvintele puternice ale mântuirii, care vă strigă: Fiecare picătură este numărată continuu în inima eternei Iubiri, şi astfel, fiecare îşi aparţine sieşi şi eternei Iubiri. De aceea, nimeni nu trebuie să devină prada luată cu cruzime de altul. Căci vai celui care fură, tâlharului plin de răutate şi ucigaşului proprietăţii altor ape şi fiinţe mai pure; într-adevăr, vai de valurile care, în mod nefericit, se iubesc numai pe ele însele! Reţineţi: răutatea hoţilor şi a tâlharilor nu va da niciodată naştere unor valuri cuminţi şi senine, ci morţii rigide, solidificată în pietrele dure ale blestemului etern, care vor fi aruncate în profunzimile cele mai de jos ale pământului prin puterea mortală a constrângerii, acum sau în viitor. "Nu vei fura şi nu vei tâlhări", spune voinţa atotputernică a eternului şi preasfântului Dumnezeu.

47. Reţineţi şi aplicaţi, viermi plini de răutate!' Şi iată, dragii mei părinţi şi voi, copii plini de iubire, acestea au fost ultimele cuvinte tunate de Enoh de pe coloana sa strălucitoare, referindu-se atât de glorios la voinţa divină. În timp ce teribilele cuvinte pluteau tot mai departe deasupra suprafeţelor oribile şi întunecate ale apelor, străine chiar şi în faţa ochilor spiritului, am putut auzi cu claritate voci ce urcau la suprafaţă din adâncimi. Aceste cuvinte, îndreptate către coloană, aveau un ton ascultător: 'Curăţă-ne, herald strălucitor al voinţei atotputernice a lui Dumnezeu cel etern şi preasfânt, pentru ca şi noi să devenim plăcute în faţa ochiului iluminator şi sacru al eternei Iubiri, la fel ca şi celelalte ape!'

48. Şi iată, dinspre coloana strălucitoare au început să sufle vânturi puternice, purtând în mod miraculos şi din abundenţă focul eternei Iubiri către valurile nesfârşitei suprafeţe de apă, acum ascultătoare. Iar valurile şi curenţii au fost purificate prin această căldură blândă, devenind la fel de strălucitoare ca şi suprafaţa soarelui; ele îl lăudau şi îl glorificau pe Domnul Graţiei, rotindu-se ordonat în jurul coloanei care strălucea din ce în ce mai tare. Iar ecourile sacre răsunau armonios de-a lungul spaţiilor nesfârşite ale

valurilor strălucitoare. Şi tot ce v-am relatat cu credinţă a fost exact ceea ce am văzut cu ajutorul ochiului meu spiritual.

49. De vreme ce m-aţi ascultat până acum cu atâta răbdare, dragii mei părinţi şi voi, copii plini de iubire, pe mine, Kenan – vorbitorul spiritual, continuaţi să ascultaţi despre alte miracole ale iubirii şi graţiei divine pe care le-am văzut. Nu departe de mine, am descoperit o coloană foarte netedă, arătând de parcă ar fi fost construită din metal lustruit. Aceasta era înconjurată de o mare de nisip.

50. De la distanţă mi s-a părut iniţial că văd valuri de apă, dar pe măsură ce mă apropiam cu privirea de această întindere prăfoasă, mi-a devenit clar că nu era vorba de apă, ci de nisip uscat, ridicat în vârtejuri de vânturi, ceea ce îmi dăduse impresia falsă că ar fi fost nişte valuri în mişcare.

51. După ce am privit o vreme cu uimire şi neplăcere, fără să descopăr nici o picătură de apă, mi-am ridicat ochii către cer şi L-am implorat pe Tatăl etern şi preasfânt al iubirii, invocând graţia Sa, ajutorul şi sfatul Său înţelept. Dar cerul a rămas tăcut, învăluit în lumina sa alb-strălucitoare, cu slabe nuanţe roşiatice ici şi colo, şi nici cel mai mic sunet nu se auzea din înălţimile sacre şi eterne ale sălaşului Părintesc, care devenea din ce în ce mai înnorat, deşi de regulă el răspândea cu atâta uşurinţă iubirea şi graţia Sa pe pământ.

52. Şi iată, valurile înşelătoare de nisip au început deodată să se înalţe din ce în ce mai sus, devenind – în mod firesc – din ce în ce mai dense pe măsură ce se ridicau, astfel încât nici chiar raza cea mai curată nu mai putea pătrunde prin masele prăfoase şi grele, formate din nisipul înşelător, pentru a lumina ochiul.

53. Din fericire însă, această poveste penibilă nu a durat mult, căci – spre uşurarea inimii mele – l-am văzut în curând pe Methuselah stând în picioare în vârful coloanei înconjurate de nisipul întunecat, şi el era înarmat cu o sabie de foc cu dublu tăiş. Era legat la ochi cu o fâşie de pânză murdărită de praf, iar urechile sale erau astupate cu o răşină uscată. Dar iată, subit a apărut – învăluit într-o lumină orbitoare – un vultur puternic aflat într-un zbor rapid. El a zburat în jurul capului lui Methuselah în cercuri din ce în ce mai mici, i-a luat apoi cu ciocul fâşia de pânză de pe ochi şi i-a scos cu cea mai mare atenţie bucăţile de răşină din urechi. După ce a eliberat astfel simţurile lui Methuselah, puternicul şi strălucitorul vultur a zburat din nou către înălţimile sacre ale cerului, de unde venise, luminând chiar şi la mare distanţă precum o stea. Iar credinciosul şi bunul Methuselah a apucat spada de foc cu dublu tăiş, învârtind-o cu ameninţătoarea sa mână dreaptă în cercuri îndreptate către toate direcţiile imaginabile, precum nişte fulgere.

54. Şi în timp ce el învârtea cu forţă spada de foc, limbi înflăcărate şi strălucitoare ieşeau din aceasta, precum scânteile dintr-un trunchi de copac uscat şi plin de răşină – din cei care cresc la poalele acestor munţi – care arde cu mare intensitate.

55. Nenumăratele vâlvătăi se îndreptau astfel cu cea mai mare viteză către toate direcţiile, de-a lungul şi de-a latul nesfârşitei întinderi de nisip, generând prin flăcările lor un mare haos la atingerea nisipului înşelător, şi nu-mi era încă clar ce ar fi putut îmbunătăţi acest lucru.

56. Am privit această scenă cu mari speranţe, constatând că la început limbile de foc se amestecau cu nisipul înşelător, dar rezultatul nu era altceva decât tot nisip, care devenise însă alb din cauza căldurii excesive.

57. Dar iată, chiar în mijlocul acestor dorinţe îndelung înşelate a apărut Methuselah, care arăta extrem de sever, şi el a început să predice cu putere voinţa Tatălui etern şi preasfânt în faţa nisipului încins. Cuvintele pline de forţă ce ieşeau din gura lui Methuselah curgeau cu puterea apelor într-un defileu strâmt, făcând un zgomot teribil şi cărând totul cu ele, inclusiv nisipul – la fel cum făcuseră anterior limbile de foc – în toate direcţiile. Iar cuvintele teribile au devenit din ce în ce mai clare, pline de forţă, ilustrând pe bună dreptate atotputerea şi măreţia eternă a sfinţeniei lui Dumnezeu.

58. Şi iată, dragi părinţi şi copii, care au fost aceste cuvinte: ‘Tu, praf superficial, ascultă voinţa sfinţeniei lui Dumnezeu! Nu vei mai îndrăzni niciodată să te înalţi în mod înşelător acolo unde nu-ţi este locul, ci te vei transforma în apă curgătoare şi pură, înălţându-te astfel sub forma valurilor strălucitoare în eternitate; căci falsitatea te va conduce mai devreme sau mai târziu către pieirea deplină!’

59. Şi iată, auzind suprafaţa nesfârşită aceste cuvinte, firele de nisip au început să se dizolve în picături pure de apă, care s-au unit fericite în lumina orbitoare a

adevărului, devenind astfel o suprafață nesfârşită de apă, de o puritate extremă, ce lăuda fericită Numele preasfânt al eternului Dumnezeu. Ele au spălat nisipul greu ce rezista încă lipit de coloana lui Methuselah, pe care au început să o laude şi să o înconjoare în cercuri concentrice, ridicându-şi capetele înspumate pline de iubire şi de strălucire, iluminate fiind acum de lumina ce ieşea din abundență din coloană.

60. Ascultați, părinți vrednici şi copiii mei scumpi, ce am văzut în continuare cu ochii spiritului şi ce am auzit cu urechile larg deschise, lucruri pe care vi le raportez acum cu credință, exact aşa cum s-au petrecut. Ele reprezintă adevărul, nimic altceva decât adevărul, care este natura reală şi sublimă a iubirii. Astfel, minciuna este redusă la nimic, mai presus de orice alt viciu, căci numai minciuna este opusul exact al adevărului etern al iubirii Tatălui ceresc.

61. Iar acum, mult iubiții mei părinți şi copii plini de iubire, ascultați mai departe despre toate minunile pe care eu, Kenan al vostru, le-am văzut cu ochi uluiți. M-am simțit în continuare ca şi cum eu, la fel ca şi coloana pe care stăteam, am fi fost aruncați tot mai departe, în regiuni tot mai distanțate de celelalte coloane. Şi la fel ca şi în cazul anterior, am văzut şi acum din înalta mea poziție cea de-a noua coloană.

62. O, părinți şi copii, cât de ciudat era totul aici! Din profunzimea nesfârşită a nopții eterne se înălța o coloană teribilă, pătată şi murdărită de tot felul de culori sordide şi lucitoare, care urca până la o înălțime atât de mare, încât ochiul nu îi putea vedea vârful. Nu se vedeau nici ape, nici nisipuri, nici un fel de mişcare sau de viață împrejur. Doar liniştea şi noaptea eternă înconjurau această a noua coloană, hieratică şi nesfârşită. Văzând acest deşert teribil, infinit şi dezolant, m-am gândit: 'Ce ar putea însemna aceasta? Pentru cine este această coloană infinită care stă aici?'

63. Am rămas astfel pe gânduri o vreme, dar în afara meditației mele zadarnice, nici o scânteie cât de mică nu lumina această noapte eternă şi nesfârşită din jurul coloanei pătate. O, părinți şi copii, m-am înspăimântat atunci foarte tare, căci până şi lumina coloanei mele începuse să pălească, astfel încât abia mai percepeam dacă picioarele mele se mai aflau încă pe culmea ei ce abia mai lumina. Această experiență tristă m-a făcut să cad cu fața la sol şi să mă rog din toată inima Tatălui etern şi preasfânt, implorându-L să nu mă lase să pier aici.

64. După ce m-am rugat cu toată sinceritatea, am auzit o voce care îmi spunea pe un ton mustrător: 'Kenan, ponderează-ți gândirea cu iubirea pură pentru Mine, Tatăl şi Dumnezeul tău, şi vei începe în curând să vezi lucrurile într-o altă lumină!' Am făcut imediat ce m-a îndemnat vocea divină, fără să mă mai gândesc deloc.

65. În timp ce făceam acest lucru cu o inimă plină de iubire, coloana care mi se păruse inițial ca fiind infinită a început să se scufunde din ce în ce mai adânc în abisul nopții eterne. Această scufundare nu a durat mult, când la urechile mele supersensibilizate a ajuns zgomotul unor ape aflate la mare distanță, care se prăbuşeau ca într-o cascadă, cu un zgomot asemănător tunetului. Înainte chiar de a putea privi mai atent, o, dragii mei părinți şi copii, masele uriaşe ale torenților spumegând s-au prăbuşit deja în spațiile întunecate şi nesfârşite ale nopții eterne din jurul coloanei pătate. În curând, ceea ce fusese anterior o noapte eternă a devenit un spațiu nesfârşit umplut cu o apă noroioasă, aflată într-o continuă creştere. Am văzut acum şi capătul coloanei care mi se păruse anterior infinită, coborând din înălțimile eterne ale cerurilor până la nivelul valurilor noroioase ale apelor murdare; în vârful sublim al coloanei stătea, precum un herald sublim al voinței divine, înveşmântat în glorie şi lumină, Lameh, fiul mai tânăr al lui Methuselah. După ce m-a văzut şi el, s-a adresat apelor, după cum urmează:

66. 'O, ascultați-mă, ape mari, nu vă mai risipiți în dorințe; căci numai ceea ce posedați întru iubire şi grația primită de sus, vă va rămâne întru eternitate, fiindu-vă din abundență suficient. Căci unul şi acelaşi loc nu poate cuprinde decât un singur lucru. De aceea, nu mai urmăriți să vă autodistrugeți prin dorințe care vă sunt străine, ci limitați-vă şi rotiți-vă exclusiv în sfera care vă este proprie, prin lauda şi glorificarea Tatălui etern şi preasfânt!'

67. Şi ascultați, după ce Lameh a rostit aceste cuvinte înțelepte, apele s-au limpezit dintr-o dată, pătrunse de voința eternă a voinței divine. Eu, Kenan, am văzut cu ochii mei toate aceste lucruri, şi aşa cum le-am văzut, vi le-am relatat cu credință vouă.

(19 octombrie 1840)

68. Şi ascultaţi, părinţi preaiubiţi şi copii sublimi, o, continuaţi să ascultaţi cu răbdare sfârşitul discursului meu. Priviţi împreună cu mine, Kenan al vostru, în profunzimile mâniei divine, precum şi graţia, licărind palid printre flăcările mâniei divine, care a coborât totuşi asupra oamenilor lipsiţi de credinţă de pe pământ!

69. O, ascultaţi şi priviţi tot ce am fost nevoit să ascult şi să privesc eu în locul cel mai întunecat în care se găsea cea de-a zecea coloană. Toate coloanele anterioare aveau într-un fel sau altul o lumină proprie, chiar şi cea de-a noua era înconjurată de un luciu discret şi pătat. Aceasta însă, cea de-a zecea în ordinea coloanelor, nu avea nici măcar o singură sclipire luminoasă, oricât de palidă. Era atât de întunecată încât eu nu puteam decât să o simt, fără să o văd, în pofida privirii extrem de ascuţite a ochiului spiritual. Fie că era înconjurată de apă, de nisip sau de un vid întunecat, acestea erau ascunse ochiului curios al lui Kenan cel din vis, datorită nopţii celei incredibil de negre din jurul celei de-a zecea coloane.

70. Am aşteptat multă vreme şi am privit cu o atenţie de trei ori mai mare în speranţa că voi detecta vreo luminiţă cât de mică, dar eforturile mele s-au dovedit zadarnice, şi nici măcar urechile mele nu puteau percepe vreun zgomot oarecare, fie el şi vâjâitul uşor al unei brize.

71. O, ascultaţi, m-am înspăimântat atunci foarte tare, datorită acestei păci întunecate, sinonimă cu moartea eternă. Mă simţeam incapabil să mă rog sau să-L implor pe Tatăl etern al iubirii să mă elibereze cât mai rapid din această noapte cumplită a morţii. Dar abia acum am simţit că nu doar ochii şi urechile mele erau paralizate, ci şi limba mea, astfel încât eram incapabil să vorbesc.

72. După ce am experimentat această senzaţie îngrozitoare, un fulger de lumină a izbucnit subit din profunzimea fără fund a nopţii eterne, iluminând întregul spaţiu, până la înălţimile metalice ale cerului care părea complet închis.

73. Deşi fulgerele sunt de regulă urmate de un tunet, în cazul nostru, acest fulger nesfârşit de lumină nu a fost urmat de nici un fel de zgomot. Şi la fel cum a fost înainte de fulgerare, după aceasta s-a lăsat din nou noaptea cea densă, ce acoperea totul de la un capăt la celălalt al infinităţii, astfel încât eu, Kenan al vostru, am început să tânjesc cu putere după lumină şi viaţă, căci adevăr vă spun, mă cam săturasem de noaptea eternă a morţii. O, părinţi şi copii, noaptea a durat încă multă vreme, până când, în cele din urmă, o stea micuţă a apărut pe cerul metalic, ca o urmă palidă a fulgerului luminos care izbucnise cu mult timp în urmă din profunzimi, îndreptându-se către cer.

74. Ochii mei, orbiţi după atâta vreme de întuneric, priveau acum fix la acest punct minuscul de lumină tremurătoare. Şi în timp ce îl priveam cu uimire, am auzit cu claritate un sunet în urechea mea aproape surdă. Nu erau cuvinte sau voci umane, nici vreun zumzăit sau vreun zgomot puternic. Sunetul semăna cu fluieratul păstorilor atunci când îşi adunau oile lui Abel în jurul lor, după cum era obiceiul, până când oile se adunau în grabă, privindu-şi păstorii credincioşi cu ochi uluiţi şi cu capetele întoarse către cer.

75. Am auzit cu claritate fluierul, dar nu am putut vedea şi oile lui Abel. În timp ce trăiam această experienţă cu simţurile mele aproape moarte, un cuvânt m-a fulgerat în suflet, iar acest cuvânt atât de dulce spunea: 'Limba ta este din nou eliberată, Kenan; acum roagă-te şi imploră-L pe Tatăl luminii, iubirii şi vieţii, cerându-i lumină, iubire şi viaţă pentru această coloană supusă morţii!'

76. Am căzut atunci la pământ şi am început să mă rog Tatălui iubirii şi vieţii eterne, implorându-L să-Şi reverse compasiunea şi graţia sub forma unei lumini strălucitoare, pentru ca ochii mei să poată percepe extraordinara vastitate şi măreţie a morţii întunecate. Iar după ce L-am implorat o vreme pe Tatăl divin, o voce puternică m-a strigat brusc pe nume, spunându-mi: 'Ridică-te repede şi priveşte în abisurile imense ale morţii întunecate! Aici este locul celei de-a zecea coloane, cea spartă, care simbolizează adulterul, cel care distruge jumătatea inferioară a iubirii, care zace aici, împrăştiată în abisurile cele mai profunde ale morţii, în timp ce jumătatea superioară a graţiei stă suspendată de bolta cerească şi nu va coborî către bucăţile sparte până când baza acestei coloane nu va fi curăţată de murdăria şarpelui. Terenul este pământul, o casă a păcatului, iar murdăria şarpelui este carnea atractivă a tuturor femeilor din oraşul lui Enoh, situat în ţinuturile de jos. De aceea, vai pământului care va fi saturat de sângele fraţilor care datorită femeilor stricate s-au ucis cu cruzime unii pe ceilalţi, umplând pământul cu sângele lor binecuvântat! În curând voi da drumul unui mare potop de apă din cer care va distruge toate trupurile, datorită cărnii aţâţătoare a femeilor, prin care toate apele ce înconjurau

această a zecea coloană au fost consumate. Oh, dă-te în spectacol, carne splendidă şi atrăgătoare a tuturor femeilor, copii vicleni ai dragonului! Dă-te în spectacol, hrană dezgustătoare a viermilor din prăpastie, tu, pată pe onoarea Mea! Tu te scalzi şi te speli zilnic cu apa cea mai pură, preparată cu tot felul de ierburi şi mirodenii, îți freci pe piele uleiurile cele mai fine pentru a deveni încă şi mai atrăgătoare, pentru a-i putea seduce pe copiii Tatălui etern şi preasfânt.

77. Dar blestemul etern va cădea asupra ta! Acest lucru îl afirm Eu, Iehova, Dumnezeu cel Atotputernic, Etern şi Preasfânt. Îți voi pregăti în curând o baie în care te vei putea îmbăia în eternitate şi unde te vei putea murdări după pofta inimii.

78. Îți voi arăta în continuare ție, Kenan, în lumina grației Mele, cum se va petrece acest lucru! De aceea, ridică-te pe coloana ta, care apare şi ea întunecată acum, şi priveşte în ținuturile de jos, pentru a vedea ce se va întâmpla în curând!'

79. Şi ascultați, dragi părinți şi copii, m-am ridicat atunci prompt şi am privit cu mare uimire în profunzimile morții. Am văzut mulți dintre copiii noştri părăsindu-şi munții şi grăbindu-se fericiți către fiicele oamenilor pentru a se uni cu ele, concepând chiar copii, fii puternici şi fiice încântătoare. Am văzut însă apoi cum fiii devin conducători cruzi, care îi ucideau şi îi măcelăreau pe sărmanii fii ai oamenilor, şi râuri de sânge curgând din trupurile fraților şi copiilor oamenilor. Şi toate aceste râuri de sânge nevinovat strigau cu putere către cumpăna cerurilor.

80. Iar cerul s-a deschis, şi din breşa aceea strălucitoare a ieşit un înger care a zburat cu cea mai mare viteză către iubirea lui Lameh şi i-a spus: 'Noe, vei pregăti în continuare arca grației, aşa cum Domnul te-a îndemnat deja să faci cu câtva timp în urmă, şi te vei refugia în ea cu tot ceea ce te-a îndemnat Domnul să iei. Căci iată, pământul blestemat arde deja în diverse locuri, aprinse de mânia judecății lui Dumnezeu cel etern! După cum poți vedea, sângele acuzator a zguduit cu putere grația cerului. De aceea, Tatăl preasfânt a hotărât să spele pământul de acest blestem şi să-l fertilizeze în vederea unei rase mai bune, care va creşte în curând din tine, Noe al Lui, singurul care i-a rămas credincios'.

81. Şi iată, dragi părinți şi copii, după ce îngerul strălucitor i-a vorbit astfel iubirii lui Lameh, bolta de alamă a cerului a explodat subit, iar dintre crăpăturile ei au ieşit puhoaie enorme de apă fierbinte, sub forma grației divine a Tatălui etern şi preasfânt, pentru a stinge focul şi pentru a mântui într-o bună zi vinovăția pământului păcătos.

82. Când apele potopului au ajuns în locurile mai joase ale pământului, am văzut nenumărați oameni ieşind şi lamentându-se, încercând să se urce pe înălțimile munților. Am văzut femeile extrem de atractive, cu trupurile lor albe ca neaua, fiicele oamenilor, urcându-se pline de teamă şi obosite, cu degetele însângerate, pe stâncile colțuroase, înălțându-şi deasupra prăpăstiilor amețitoare mâinile către fisurile aprigului cer şi strigând de disperare pentru alinare şi ajutor. Dar strigătele lor erau în zadar, iar odată cu potopul care cădea cu o forță din ce în ce mai mare dintre spărturile cerului, vânturi puternice au început să sufle deasupra gingaşelor copile umane, arzându-le şi aruncându-le de pe înălțimile atât de greu cucerite înapoi în torentele dezlănțuite, ca un omagiu sinistru adus morții.

83. După ce au eliberat crestele muntoase de carnea cea albă, gingaşă şi atrăgătoare, vânturile au continuat să sufle şi să şuiere cu o voce teribilă: 'Acum îmbăiați-vă, spălați-vă şi pomădați-vă, voi, hrană infamă şi ațâțătoare a diavolului şi a acoliților săi! Împodobiți-vă în brațele morții eterne şi primiți-vă răsplata pentru neobositele voastre eforturi care au generat căderea succesivă a tuturor generațiilor de pe pământ, de la Adam şi până la ultimul locuitor al acestui pământ blestemat; păşiți acum pe cărarea mortală a atrăgătoarei cărni!'

84. Astfel strigau vânturile furibunde ori de câte ori eliberau câte un vârf de munte, urcat cu atâta greutate.

85. Dar această ucidere cumplită a cărnii păcătoase a femeilor voluptoase şi a tuturor fiilor pământeşti şi a copiilor cerului, înşelați şi căzuți în păcat datorită propriei lor şiretenii seducătoare, nu a durat mult timp, căci am văzut în curând mari cantități de ape revărsându-se şi urcând până pe cele mai înalte culmi ale munților. Şi cu excepția mea, nici o ființă vie nu mai putea fi văzută şi nici un sunet nu se mai auzea, mai puțin vuietul valurilor care se izbeau cu furie de coloana mea, ce abia mai lumina.

86. În cele nouă cazuri anterioare, eram obişnuit să văd – de îndată ce apele umpleau profunzimile nesfârşite ale morţii – o coloană strălucitoare înălţându-se nobilă deasupra suprafeţei apelor. Şi chiar dacă respectiva coloană, aşa cum s-a întâmplat cu a noua, nu era imediat pe deplin vizibilă în faţa ochiului cercetător al lui Kenan, nu dura mult şi Lameh, ieşit din ceruri, putea fi văzut deasupra ei, aducând legea. Dar acum nu se mai vedea nici o coloană.

87. Am aşteptat multă vreme şi am rămas uluit să văd – în locul coloanei – arca graţiei plutind către mine pe apele acum liniştite. Când aceasta a ajuns la locul în care simţisem că era coloana cea neagră – eu nevăzând nimic pe vremea aceea – apele s-au retras, iar arca a rămas exact deasupra unei coloane foarte înalte, strălucind acum uşor, care se ridicase dintre ape.

88. După ce arca a fost complet eliberată de apele furioase, o fereastră s-a deschis în acoperişul ei, de unde a ieşit o pereche de porumbei gingaşi, care au început să zboare deasupra apelor.

89. Cei doi porumbei nu au zburat însă prea mult deasupra apelor, căci în afara coloanei pe care se afla arca graţiei, nu au găsit nimic pe care să se aşeze în vederea unei binecuvântate odihne. Au fost nevoiţi aşadar să revină rapid la arca graţiei, unde au căutat fereastra şi au intrat înapoi.

90. După ce aceasta s-a închis din nou, vânturile violente au început să bată în toate direcţiile cu cea mai mare forţă, pe deasupra suprafeţei apelor, care mie unul mi se părea infinită. Datorită acestor vânturi violente, mase de nori au început să se adune cu viteza fulgerului, născute din apele învolburate. Dar nici aceste puternice rafale de vânt nu au durat prea mult, astfel că în curând, vârfurile munţilor au început să apară ici şi colo pe deasupra apelor. Unele dintre ele deveneau deja tot mai verzi, iar în curând semănau cu nişte grădini minunate.

91. Când ochiul fericit al lui Kenan a observat toate acestea, fereastra arcei s-a deschis din nou, iar perechea de porumbei a ieşit şi a început să zboare cu cea mai mare viteză către vârfurile munţilor înverziţi, i-a înconjurat, după care s-au aşezat pe crengile noilor copaci, unde au rămas o vreme, după care s-au întors la arcă, purtând în cioc două crenguţe înmugurite.

92. La scurtă vreme după acest episod, apele potopului au început să se retragă, lăsând la vedere munţii şi minunatele câmpii cu solul fertil, care au reapărut miraculos în urma apelor ce se scufundau, înverzite şi reanimate de razele calde ale soarelui, transformându-se astfel în minunate pajişti şi grădini pline de arbori fructiferi.

93. În jurul coloanei se afla acum o întindere miraculoasă de pământ, care se ridica din ce în ce mai mult, până când arca graţiei a ajuns să se sprijine de el. Şi iată, fereastra de pe acoperişul arcei s-a deschis din nou, permiţând perechii de porumbei să iasă afară şi să-şi ia zborul, fără a se mai întoarce vreodată înapoi.

94. Atunci, Noe – care era iubirea lui Lameh din arca graţiei – a văzut că apele s-au retras complet şi a deschis larg uşile, pentru a permite animalelor pe care le luase cu el să iasă afară, precum şi copiilor şi femeilor sale. După ce au ieşit cu inimile profund emoţionate şi cu picioarele tremurânde, aceştia s-au prosternat pe pământul înflorit şi i-au mulţumit în faţa arcei graţiei Domnului, Cel care era adevăratul lor salvator în faţa binemeritatei judecăţi a mâniei Dumnezeului etern şi preasfânt.

95. După ce s-au rugat multă vreme, plini de recunoştinţă şi de iubire, Tatălui etern şi preasfânt, a apărut un înger strălucitor care i-a adus lui Noe un mesaj plin de bucurie din cerul atotstrălucitor, pe care tocmai se ivise un curcubeu minunat. Şi iată ce i-a spus îngerul cel strălucitor:

96. ‘Ascultă Noe, tu, unică verigă a iubirii Mele. Voi trezi într-o bună zi din tine sămânţa vieţii, care îi va salva din ghearele morţii pe toţi cei pe care i-a înghiţit acum, căci îmi pare rău de carnea care zace acolo, sub povara grea a păcatului. De aceea, va veni ziua în care voi trimite un mântuitor atotputernic şi nu voi mai pedepsi niciodată pământul păcătos cu asemenea judecăţi. Menirea curcubeului colorat va fi aceea de a spune tuturor popoarelor că până la sfârşitul timpurilor, pământul nu va mai suferi o asemenea pedeapsă. Dar ce se va întâmpla atunci, aceasta numai Eu ştiu, Tatăl etern!’

97. Şi ascultaţi, mult iubiţii mei părinţi şi voi, copii plini de iubire! Aceasta a fost tot ce am văzut şi auzit în viziunea mea; v-am relatat totul cu credinţă şi fără să omit

nimic. Nu mai rămâne decât ca voi, părinți preaînțelepți, şi voi, copii plini de iubire, să interpretați acest vis ciudat, căci semnificația lui îmi este străină mie".

Capitolul 43

ENOH EXPLICĂ DISCURSURILE LUI ADAM ŞI KENAN

(12 noiembrie 1840)

1. Şi iată, după ce Kenan şi-a încheiat relatarea visului său într-o formă cât se poate de plăcută şi de fluentă, cu toții l-au privit şi i s-au închinat, căci ei erau uimiți şi nu ştiau ce să înțeleagă.

2. În cele din urmă, părintele Seth şi-a depăşit starea de uluire şi şi-a ridicat ochii la cer, după care le-a vorbit astfel copiilor prezenți: "O, Kenan, o, copii, ce înseamnă toate acestea? Care este semnificația lor şi ce se va întâmpla în continuare?

3. Simțurile noastre nu au putut înțelege semnificația mistică a discursului primului nostru patriarh, Adam, iar inimile noastre, atât de lipsite de iubire, nu au putut interpreta cu claritate nici măcar discursul atât de pătimaş al lui Enoh, care pluteşte încă în fața simțurilor mele ca un nod negru, de nedescurcat; şi iată că acum ai mai venit şi tu, dragă Kenan, cu o supra-lume misterioasă a cărei semnificație numai Dumnezeu o poate înțelege. Sunt chiar tentat să susțin că omul nu ar putea supraviețui prea mult dacă Tatăl etern şi preasfânt i-ar dărui atâta înțelepciune încât să înțeleagă semnificația incomprehensibilă şi profundă a unor lucruri atât de mistice.

4. O, Kenan, Kenan, de ce a trebuit să ai o asemenea viziune şi să ne povesteşti despre ea nouă, sărmanilor tăi părinți şi copii, inducându-ne astfel această stare de confuzie? Suntem acum chiar mai săraci decât înainte, când cel puțin nu eram îngrijorați de asemenea discursuri revelatoare asupra căilor şi hotărârilor sfințeniei eterne a lui Iehova, a căror semnificație nu le poate fi clară nici măcar îngerilor atâta vreme cât ei vor rămâne doar îngeri şi nu Îl vor cunoaşte pe Cel care este Tatăl nostru preaiubit şi preasfânt, insondabil prin fiecare din cuvinte Sale sfinte.

5. O, copii, uitați că ați ascultat asemenea cuvinte din gura iubitului nostru Kenan şi admiteți împreună cu mine, cu toată umilința inimilor noastre lipsite de iubire, că suntem incapabili să realizăm ceva de unii singuri. De altfel, nici unul dintre voi nu ar trebui să-şi dorească vreodată să înțeleagă asemenea lucruri incomprehensibile, pe care le vom lăsa de-a pururi lui Dumnezeu, care va şti cel mai bine ce intenționează cu ele. Cu siguranță, el ni le-a dăruit cu unicul scop de a ne demonstra nouă, sărmanilor oameni, cât de puternic este El chiar şi într-un fir de praf, în timp ce noi înşine nu reprezentăm nimic față de El, preaiubitul nostru Tată, care este şi va rămâne de-a pururi Totul în toate.

6. O, copii, ascultați cuvintele tatălui vostru Seth şi păziți-vă împotriva oricărei tentații. *Amin!"*

7. După ce Seth şi-a încheiat discursul său bine intenționat, Enoh, cel excepțional de pios, a păşit în față, s-a înclinat în fața patriarhului şi a cerut permisiunea de a spune câteva cuvinte în legătură cu acest subiect, căci tocmai a primit un îndemn interior în acest sens.

8. Seth l-a privit şi i-a răspuns: "O, vorbeşte, fiu pios al eternei primăveri. Chiar şi cuvintele tale arzătoare nu reprezintă altceva decât o briză răcoroasă de dimineață prin comparație cu soarele ce a strălucit prin gura lui Kenan. Ne-ar face bine tuturor dacă ai putea să ne mai răcoreşti puțin; aşadar vorbeşte, de altfel ar fi trebuit să o faci deja. *Amin!"*

9. Au consimțit cu toții la dorința lui Seth, iar Enoh şi-a început discursul: "O, dragii mei părinți şi voi, copii ai lui Dumnezeu, ascultați cu atenție cuvintele rostite de gura mea.

10. Dacă doriți şi reuşiți acest lucru, ridicați-vă ochii către înălțimile amețitoare ale cerului lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi preabun, după care coborâți-i şi priviți din nou în profunzimile nelimitate ale aceluiaşi atotputernic Dumnezeu, a cărui domnie va fi de-a pururi fără sfârşit. Cumpăniți asupra miriadelor de mistere care zac ascunse deopotrivă în înălțimi şi în adâncimi, pe care mintea umană nici nu le visează măcar.

11. După câte îmi dau seama, Kenan a fost singurul fericit care a putut vedea cu ochiul spiritului său o minusculă frântură din toate acestea, parţial disecată şi aceasta. Primul nostru patriarh, Adam, ne-a revelat de asemenea o altă frântură infinitezimală – ca să nu mai vorbim de aşa-zisul meu discurs înflăcărat – şi iată, toate acestea ne uimesc într-o asemenea măsură, părându-ni-se incomprehensibile. Dar cum de este posibil ca noi să putem vedea cum trec prin faţa ochilor noştri slabi lumi şi sori, rămânând totuşi în viaţă? Cine a văzut vreodată miracolele care se ascund într-un fir de iarbă, pe care noi îl strivim sub paşii noştri? Câtă sublimă măreţie a lui Dumnezeu se ascunde în el, iar noi călcăm peste el cu pasul nostru nedemn, şi totuşi rămânem în viaţă.

12. Oare nu se întâmplă cu noi din punct de vedere spiritual exact ceea ce se petrece cu un copilaş care primeşte pentru prima oară o bucată de pâine tare, pe când el se aştepta să-şi primească obişnuita sa porţie de lapte, atât de uşor de digerat? Dar atunci, oare ar trebui ca noi să nu le dăm niciodată copiilor noştri pâine numai pentru că ei sunt obişnuiţi să primească o hrană lichidă? Cum ar putea ei să devină bărbaţi puternici cu această hrană?

13. Iată, acelaşi principiu se aplică şi în cazul nostru. Atâta vreme cât eram nişte simpli copilaşi, Tatăl nostru ne hrănea cu alimente uşoare şi lichide. Dar acum suntem chemaţi să ne dezvoltăm şi să devenim adevăraţi bărbaţi întru spirit. Iată, hrana uşoară nu mai este potrivită pentru noi, iar Tatăl ne dăruieşte acum pâine, pentru ca noi să creştem puternici întru graţia Lui, astfel încât nu mai este suficient doar să privim lucrurile, ci trebuie să le înţelegem şi să recunoaştem în ele imensa Lui iubire şi înţelepciune, precum şi voinţa Lui sacră, născută din acestea.

14. Atunci când primul nostru părinte, Adam, ne-a descris căile preliminare ale spiritului său, care şi-a pierdut cândva calea, moment în care şi spiritele noastre au devenit confuze şi rătăcite, nu este nimic de neînţeles în toate acestea. Căci spiritul a apărut în existenţă înaintea trupului, la fel cum Dumnezeu a existat înaintea oricărei creaturi, care s-au născut din El, de vreme ce El este Cauza Primă a tuturor lucrurilor. Pentru cine ar fi putut fi creată această structură fragilă din lut dacă nu pentru spiritul care exista deja de multă vreme, pentru a cărui testare în vederea eliberării a fost pregătit de Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt.

15. Nici o găină nu a clocit vreodată un ou gol. De altfel, noi ştim prea bine că conţinutul oului trebuie să existe înainte de învelişul său dur, alb şi etanş. Ar putea cineva dotat cu înţelepciune să creadă că spiritul intră în existenţă şi se dezvoltă numai în interiorul corpului fizic? O asemenea fiinţă ar fi de o mie de ori mai stupidă decât o persoană care ar construi o colibă pentru cineva care nu există încă, având convingerea dementă că odată ce coliba va fi gata, ea va crea un rezident prin ea însăşi!

16. De ce este necesară procreaţia înainte de venirea întru existenţă, de ce este bărbatul înaintea femeii? Cum se face că noi auzim vântul cum suflă la mare distanţă, în timp ce copacii din preajma casei noastre continuă să rămână nemişcaţi? De îndată ce vântul a ajuns la copacii noştri, micuţele lor crengi încep să se mişte. Dar nu trebuia oare vântul să fie mai întâi aici pentru ca ei să se pună în mişcare? Este evident că nu copacii au creat vântul, ci acesta din urmă a venit în mod liber la ei şi i-a adus la viaţă.

17. Oare ar putea susţine cineva că fructul a fost creat datorită copacului, sau mai întâi de toate trebuie să existe un copac pentru ca acesta să dea naştere din el însuşi unui fruct? Cum se face că voi spuneţi că Dumnezeu a plantat tot felul de seminţe în pământ, din care au crescut apoi diferite plante, ierburi, copaci şi tufişuri, care au dat naştere fructelor lor, în care regăsim din nou sământa vie, renăscută?

18. De vreme ce Dumnezeu ne ilustrează în permanenţă nouă, copiilor Lui, ordinea eternă prin toate miracolele creaţiei Sale, demonstrându-ne astfel că viaţa sau forţa precede întotdeauna ceea ce intră în existenţă prin intermediul ei, şi în cele din urmă pentru ea, de ce să rămânem uimiţi atunci când Adam – graţie unei iluminări primite de sus – ne-a spus povestea spiritului lui, arătându-ne astfel cum am fost implicaţi şi noi în ea, rămânând astfel prin descendenţii noştri, mai mult sau mai puţin până la sfârşitul timpurilor; sau atunci când el ne-a arătat cât de sfânt şi de mare, dar în acelaşi timp cât de plin de iubire şi de graţie şi de compasiune este Dumnezeu, Tatăl nostru atotputernic, şi cât de infinit de iertător şi de indulgent este cu noi.

19. Şi de vreme ce am înţeles acest lucru prin propria noastră experienţă, de ce să ne fie teamă, ştiind cât de bun este Acela care ne-a îngăduit o asemenea experienţă? Da, trebuie să ne fie teamă de Dumnezeu, dar nu pentru că El ne dă pâine. Ar trebui să ne fie

teamă numai de lipsa noastră de iubire pentru El, căci cel care a uitat fie şi numai pentru o singură clipă de iubirea sa pentru Dumnezeu a fost mort în clipa respectivă, şi în orice moment în care se află în afara iubirii de Dumnezeu. De aceea, prima noastră preocupare ar trebui să fie iubirea de Dumnezeu, căci El ne-a iubit – după cum ne-a relatat părintele nostru Adam – cu mult înainte ca noi să fi existat, iar dacă acum suntem copiii Lui, acest lucru se datorează numai iubirii Lui nesfârşite. Astfel, toate eforturile noastre trebuie direcţionate către întărirea constantă a iubirii noastre faţă de Dumnezeu.

20. Priviţi nenumăratele creaturi din jurul nostru! Deşi şi ele intră în existenţă prin intermediul aceleiaşi iubiri atotputernice, ele nu pot şi nu au voie să înapoieze această iubire Creatorului lor, căci ele nu sunt încă pregătite pentru aceasta, şi deci nu sunt capabile, la fel cum noi ne ascundem dragostea noastră unii faţă de ceilalţi în faţa celor prea tineri, până când ei vor deveni suficient de maturi pentru a înţelege.

21. Iată însă că noi ne-am maturizat faţă de iubire; de aceea, grija noastră principală ar trebui să fie să-L iubim în permanenţă pe Acela care ne-a ajutat să ne maturizăm în vederea iubirii!

22. Cum să-i spună un bărbat soţiei sale că ea trebuie să-l iubească prin toate acţiunile ei deoarece el o iubeşte din străfundul fiinţei sale? Îi poate spune aşa ceva un tânăr virtuos unei fecioare imature? Voi spuneţi: 'În numele sfinţeniei lui Dumnezeu, nu; nu până când copacul a fost binecuvântat! Vai celui care o va viola, căci mai întâi trebuie să existe maturitatea, apoi binecuvântarea, şi numai în cele din urmă iubirea!'

23. O, părinţii mei, aveţi mare dreptate atunci când spuneţi aşa ceva, într-un deplin acord cu Dumnezeu. Dar întrebaţi-vă acum dacă păcatul nu este mai mare atunci când cei care sunt maturi şi binecuvântaţi se comportă precum copiii, evitându-se unii pe ceilalţi la fel ca şi copiii imaturi care dorm împreună?

24. Prin intermediul lui Kenan, Dumnezeu ne-a demonstrat deplina noastră maturitate în vederea iubirii libere pentru El. De ce ne uimeşte acest lucru, ca şi cum am fi nişte copii imaturi, în timp ce ar trebui să ne întrebăm de ce suntem atât de călduţi şi de schimbători, precum valurile, în iubirea noastră, ceea ce face ca graţia dinlăuntrul nostru să fie fărâmiţată precum soarele care se reflectă pe suprafaţa agitată a unei ape?

25. Eu vă spun: visul lui Kenan nu ne spune altceva decât că noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, mai mult şi mai mult, cu toată puterea noastră, iar prin această iubire, să regretăm fiecare moment lipsit de iubire care ne-a ucis în întreaga perioadă în care am fost lipsiţi de iubire; căci viaţa şi iubirea sunt unul şi acelaşi lucru. Cel care are viaţa trăieşte în bucuria existenţei sale, de care este perfect conştient, fiind astfel un prieten al vieţii. Dar cel care şi-a pierdut bucuria de a trăi îşi pierde simultan şi viaţa de îndată ce şi-a pierdut înclinaţia de a trăi, comiţând astfel un suicid, la fel cum Cain a devenit un fratricid, şi va muri de două ori, mai întâi în ceea ce priveşte iubirea pentru Dumnezeu, iar apoi în ceea ce priveşte propria sa iubire.

26. Iată, viaţa noastră sau iubirea noastră izvorăşte din Dumnezeu, iar Dumnezeu singur este iubirea şi viaţa noastră. Dacă devenim slabi şi indiferenţi în ceea ce priveşte iubirea noastră faţă de Dumnezeu, viaţa noastră va slăbi gradat, rezultatul fiind că în această trăire amorţită noi vom vedea lucrurile care ne înconjoară ca şi cum am fi orbi şi surzi. Noi nu am mai înţelege atunci nimic din ceea ce ne înconjoară, şi mai mult, dacă Tatăl preasfânt ar veni la noi, care suntem atât de leneşi şi de indolenţi în iubirea noastră, pentru a ne trezi cu graţia Lui, vom crede că nu suntem demni pentru a ne trezi întru iubire. O, dragii mei părinţi, fie ca acest gând să stea departe de noi, căci Dumnezeu este un Dumnezeu cinstit şi preasfânt, fiind chiar Tatăl nostru cel plin de iubire pentru noi, căruia nu îi plac tachinările şi tentaţiile, căci ce motive ar avea El, care ne-a măsurat toate firele de păr din cap cu mult înainte ca acestea să crească pe capul nostru, să ne tenteze? Ca şi cum El nu ar şti cum vom proceda noi! Oh, vă asigur că El nu are nevoie de aşa ceva!

27. Dar cu atât mai mare este nevoia noastră de graţia Lui. Această graţie nu îşi propune să ne tenteze sau să ne tachineze, ci este darul pur şi binecuvântat al Tatălui preasfânt, care nu doreşte altceva decât să ne întărească iubirea noastră pentru El, deocamdată încă atât de slabă. O, părinţii mei, priviţi viziunea lui Kenan prin ochii iubirii juste pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, şi veţi înţelege cu uşurinţă că Dumnezeu nu a dorit să ne demonstreze prin aceasta decât slăbiciunea moartă a iubirii noastre pentru El. De aceea, haideţi să ne întărim din nou iubirea noastră pentru El, născută de altfel chiar din El, după care tot ceea ce era anterior confuz pentru noi ne va deveni clar! *Amin!"*

Capitolul 44

ADAM ÎŞI EXPLICĂ SLĂBICIUNEA

1. Auzind aceste cuvinte, ochii lui Seth s-au deschis larg, la fel ca şi ochii celorlalţi. Căci acum ei înţelegeau ce dorise să spună Enoh şi erau mulţumiţi că cel puţin Enoh înţelesese lucrurile care pentru ei erau atât de incomprehensibile. Au început cu toţii să-Mi laude şi să-Mi glorifice Numele în inimile lor simple, fericiţi că le-am dăruit un om înzestrat cu atâta înţelepciune pentru a le fi de folos, arătându-i lucrurile din înălţimi şi din adâncimi şi dezvăluindu-i semnificaţia lor ascunsă, pentru ca aceasta să le fie la rândul lor revelată, în beneficiul spiritual al tuturor celor care Mă căutau cu o iubire sinceră.

2. (Nota bene: şi vouă vi s-au dăruit asemenea lucruri, multe chiar mai mari decât celor din vechime, dar nici unul dintre voi nu M-a căutat încă în inima lui pentru a se ruga Mie cu o iubire adevărată, preafericit în faţa acestei graţii atât de abundente care se revarsă în permanenţă asupra voastră, şi tânjind în secret pentru consacrarea servitorului care este un instrument al graţiei Mele, pentru o răsplată nu cu mult mai mare decât aceea pentru care îmi veţi servi fiecare dintre voi cu o iubire adevărată. Pe *unul singur* l-am trezit pentru a fi un nătâng în faţa lumii, astfel încât voi să puteţi fi ridicaţi în glorie în faţa îngerilor, iar acesta este bietul meu servitor (n.n. Jacob Lorber). El a stat multă vreme printre voi, şi nimeni nu a observat că el este un nătâng în faţa lumii. Dar acest nătâng M-a căutat pe Mine, iar Eu i-am permis să Mă găsească şi l-am trezit în faţa ochilor voştri pentru a deveni un animal de povară care să vă aducă vouă pâinea iubirii cereşti, care este pâinea adevărată, căci ea oferă şi solicită iubire. Dacă un asemenea animal de povară este din Sion şi merge pe un drum mlăştinos, vă apropiaţi de el şi luaţi cu plăcere pâine din desaga lui. Dar voi nu observaţi picioarele lui, care, îndeosebi datorită vouă, sunt afundate până la genunchi în lutul cel moale. Dar Eu vă spun: dacă vă bucuraţi de pâinea şi de apa vieţii, nu trebuie să lăsaţi animalul de povară înţepenit, căci natura lui este bună. Cel care este capabil de un asemenea lucru, să elibereze picioarele lui din mocirlă, neobservat de mulţime. În caz contrar, dacă el va rămâne alături de voi, picioarele lui vor deveni din ce în ce mai slabe, de teamă, astfel încât el nu va mai putea decât cu mare greutate să care pâine pentru voi, cu excepţia cazului în care Eu Însumi îl voi elibera; dar atunci, Eu îl voi conduce acolo unde doresc Eu să fie. În acel caz, Eu nu îl voi mai lăsa cu voi, căci deşi am încă mulţi copii, puţini dintre ei sunt dispuşi să fie luaţi drept proşti. Căci este cu mult mai uşor şi mai bine să mănânci pâinea atunci când este gata preparată, dar mult mai dificil să te înhami la plug – din iubire – în calitate de animal de povară, şi pentru o răsplată mică. Meditaţi asupra celor ce v-am spus şi lăudaţi Numele Meu cu toată umilinţa şi ascultarea! Acela dintre voi care va face ceva concret nu va pierde nimic (nici un bănuţ), ci va fi recompensat la momentul potrivit, deopotrivă temporar şi în eternitate. Servitorul le va spune celor care doresc să ajute că picioarele sale s-au înţepenit. *Amin!)*

3. După ce Mi-au slăvit Numele timp de o oră, Seth s-a ridicat, le-a spus celorlalţi să facă la fel şi le-a spus: “Copii, mult iubitul nostru Enoh a ridicat – prin graţia pogorâtă asupra lui – marea povară ce apăsa asupra sufletelor noastre, pe care le-a aruncat cu putere în profunzimi nebănuite ale beatitudinii şi extazului lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, fie pururi slăvit pentru aceasta! Totuşi, deoarece Enoh a primit această graţie întru folosul nostru numai datorită marii sale umilinţe în faţa lui Dumnezeu şi a fraţilor lui – iar el ne-a dăruit nouă, tuturor, cu credinţă şi fără nici o rezervă, tot ceea ce a primit de sus – astfel încât noi suntem acum fericiţi şi îl lăudăm pe Domnul, Tatăl nostru preasfânt, cred că în marea noastră bucurie şi iubire nu ar trebui să-l uităm pe Enoh. De vreme ce el a devenit favoritul lui Dumnezeu, cum ar putea să nu fie şi favoritul nostru?

4. Deşi noi ştim prea bine că tot ce ne-a spus a fost inspirat de sus, eu cred totuşi – în pofida respectului pe care li-l datorăm tatălui nostru Adam şi mamei noastre Eva – că nu trebuie să ignorăm nici gura celui prin care Dumnezeu Însuşi ni s-a adresat inimilor noastre.

5. O, copii, haideţi să-l luăm pe iubitul nostru Enoh în mijlocul nostru şi să nu-l mai lăsăm să are pământul pentru pâinea sa zilnică, şi de vreme ce Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, a făcut din el – în infinita Lui graţie – cultivatorul inimilor noastre atât de lipsite de iubire, haideţi să muncim noi pământul pentru el prin intermediul nenumăraţilor noştri fii şi fiice, care au mâini şi picioare puternice, dar inimi cu atât mai slabe.

6. Iar acum, copii, urmați-mă în coliba mea şi haideți să ne întărim trupurile cu hrană şi băutură, în Numele Tatălui preasfânt. Iar apoi, dragul nostru Enoh ne va putea vorbi din nou despre iubire. *Amin!"*

(26 noiembrie 1840)

7. După ce Seth le-a adresat copiilor săi aceste cuvinte, s-au îndreptat cu toții către coliba lui, situată în apropierea celei a lui Adam. Ajunşi aici, ei s-au închinat mai întâi în fața colibei lui Adam, şi abia apoi în fața celei a lui Seth. Ei i-au strigat pe patriarhul suprem şi pe mama supremă, iar Adam i-a binecuvântat înainte de a mânca. Această practică se făcea zilnic în cazul celor prezenți, iar pentru cei absenți era rostită o binecuvântare liberă. Când ei au dorit apoi să plece, plini de respect şi de recunoştință, Adam, emoționat, le-a adresat câteva cuvinte, cu o voce deja slăbită:

8. „Dragii mei copii şi tu, mult iubitul meu fiu Abel-Seth! Eu, părintele vostru Adam, v-am binecuvântat, iar voi sunteți pe cale să vă întăriți trupul cu mâncare şi băutură, ceea ce este – evident – cât se poate de corect! Dar iată, eu am îmbătrânit foarte mult şi am devenit foarte slab, la fel ca şi mama voastră, Eva, şi nu mai putem lucra, căci membrele noastre nu ne mai ajută. Voi ştiți că eu am lucrat tot timpul şi nu am dorit ca altcineva să muncească pentru mine, pentru a da astfel un bun exemplu.

9. Iată însă că astăzi nu am fost în stare să muncesc. Atunci când voi toți nu erați în stare să lucrați, eu, tatăl vostru, am muncit pentru voi prin grația şi cu ajutorul Tatălui nostru preasfânt, dar acum nu mai pot s-o fac.

10. Copii, mi-e foame şi mi-e sete. După ce veți fi mâncat pe săturate, reamintiți-vă şi trimiteți-i nişte resturi şi bătrânului vostru tată, precum şi mamei voastre; iar de acum înainte, luați-ne în grija voastră. Iar tot ceea ce veți face pentru noi, părinții voştri, faceți numai din iubire, pentru ca mâncarea oferită să le cadă bine, şi nu să fie tare şi amară la gust pentru sărmanii şi bătrânii voştri părinți. Nu va trebui să suportați prea multă vreme această mică povară, căci eu, slabul vostru părinte, nu voi mai locui mult timp în această colibă, binecuvântându-vă de-a pururi, ci o voi părăsi pentru totdeauna, mergând într-o altă locuință, acolo unde s-a dus Abel. De aceea, ar trebui să aveți grijă cu bucurie de sărmanii voştri părinți, atât timp cât aceştia se mai află încă printre voi, căci în câțiva ani, care vor trece repede, îi veți căuta în zadar pe aceia care stau acum neajutorați în fața voastră, cerându-vă de mâncat şi de băut, iar coliba lor nu va mai putea fi găsită pe acest vast pământ. Acum, dragii mei copii, mergeți cu Dumnezeu şi întăriți-vă trupurile, dar nu-i uitați pe sărmanii voştri părinți. *Amin!"*

11. Auzind cuvintele lui Adam, bunii lui copii s-au simțit atât de emoționați în inimile lor încât au început să plângă şi nu şi-au revenit multă vreme. În cele din urmă, Seth s-a ridicat şi a vorbit astfel, profund mişcat:

12. "Tată, copii! Atâta vreme cât a existat pământul, iar cerul cu stelele sale, cu luna şi cu soarele, au continuat să-l înconjoare, nu au mai fost rostite cuvinte atât de sacre ca cele pe care le voi rosti în continuare eu, tatăl vostru după Adam: Fie ca toate stelele de pe cer să cadă, iar soarele şi luna să-şi piardă lumina de-a pururi, fie ca toate mările, lacurile şi râurile să sece complet şi ca întregul pământ să se transforme într-o stană de piatră, mai degrabă decât ca noi să mâncăm o singură bucată de pâine înainte ca tatăl nostru Adam şi mama noastră Eva să-şi fi satisfăcut pe deplin foamea şi setea, în orice moment al zilei.

13. O, tată şi mamă, voi ştiți cât de fericit eram eu atunci când acceptați ceva de la mine chiar şi atunci când vă aflați în culmea puterii voastre. Bucuria mea este aşadar cu atât mai mare acum, când aveți nevoie de îngrijirea noastră, ceea ce ne permite să vă răsplătim cu iubirea noastră supremă o minusculă parte din datoria noastră față de voi, părinți adorați, pentru întreaga voastră bunătate față de noi. O, tată şi mamă, vă invoc grația pentru a accepta această ofrandă de iubire şi pentru a rămâne în mijlocul nostru, împreună cu binecuvântarea voastră, până la sfârşitul timpurilor!

14. Iar voi, Enos şi Kenan, grăbiți-vă către coliba mea şi aduceți cea mai bună mâncare şi cea mai proaspătă băutură pe care le veți găsi; de asemenea, spuneți-i soției mele, Jeha, mama voastră, că tatăl ei, Adam, şi mama ei, Eva, sunt flămânzi şi însetați, şi că trebuie să vină aici pentru ca şi ea să întărească promisiunea sacră pe care am făcut-o acum, în fața lui Dumnezeu. Plecați şi întoarceți-vă repede! *Amin! Amin! Amin!"*

Capitolul 45

ADAM ÎŞI BINECUVÂNTEAZĂ COPIII

1. Şi iată, nici nu s-au scurs bine o sută de bătăi de inimă, că cei doi emisari s-au şi întors cu mâncare şi băutură, însoţiţi de Jeha, care acum era tristă. Ei au intrat în coliba lui Adam cu respect şi i-au înmânat cu reverenţă cele aduse lui Seth, ca fiind cel mai vrednic, şi îngenunchind în faţa lui Adam şi a Evei, cărora le-au dăruit cu bucurie şi cea mai mare iubire filială cele cerute.

2. Văzând marea bunăvoinţă şi iubire a copiilor săi, Adam şi-a ridicat ochii la cer, înainte de a lua o îmbucătură, şi a spus: "O, Tu, supremule, bunule şi preasfântule Tată, cât de mare trebuie să fie iubirea Ta pentru noi, oameni sărmani şi neascultători, dacă chiar şi această minusculă scânteie din iubirea Ta nelimitată străluceşte în descendenţii mei şi copiii Tăi, reflectându-se asupra mea cu atâta putere şi glorie, eu, primul şi cel mai slab om de pe pământ! O, Tată, îţi invoc graţia: priveşte în jos din înălţimea Ta divină la fiul tău căzut şi slab, a cărui cădere a atras după sine căderea tuturor descendenţilor săi, şi binecuvântează în marea Ta bunătate darurile pline de iubire ale descendenţilor mei şi copiii Tăi dragi, pentru ca acestea să ne poată întări pe mine şi pe soţia mea iubită în faţa remuşcărilor constante care ne încearcă drept urmare a neascultării de care am dat dovadă faţă de Tine, mult iubitule şi preasfântule Tată! Binecuvântează-i de asemenea pe copiii Tăi dragi, şi fie ca prin graţia Ta, numele Tău sfânt să fie de-a pururi lăudat şi glorificat! *Amin!"*

3. După aceste cuvinte, Adam a luat mâncarea pe care a primit-o şi a savurat-o fericit împreună cu Eva, plin de recunoştinţă faţă de Mine şi nutrind cele mai frumoase gânduri pentru copiii săi. La rândul lor, copiii Mi-au mulţumit în sinea lor pentru marea graţie pe care am revărsat-o asupra lor, considerându-i demni să le poarte de grijă, plini de bucurie, părinţilor lor. Căci adevăr îţi spun, aceşti copii Mi-erau cu adevărat dragi, şi puţini asemeni lor au mai rămas astăzi pe pământul total depravat. Ei erau cu adevărat copii ai inimii Mele! Dacă ar exista mult mai mulţi copii asemeni lor, Eu nu ar mai trebui să Mă ascund de ei, aşa cum este – din păcate – cazul acum, pentru ca aceştia să nu piară complet în orbirea lor plină de încăpăţânare.

4. După ce Adam şi Eva şi-au satisfăcut foamea în prezenţa copiilor lor, Adam s-a ridicat şi Mi-a mulţumit din inimă, după care s-a întors către copiii săi şi le-a spus cu o voce blândă şi plină de bunătate: "Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu, precum şi binecuvântarea mea, să vă însoţească de-a pururi, pe voi şi pe toţi descendenţii voştri. Iar atâta vreme cât pământul va rămâne pământ, fie ca linia voastră genealogică, atât de binecuvântată astăzi, să continue până la sfârşitul timpului; şi fie ca această binecuvântare a mea, făcută în numele lui Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt, să se reflecte plenar şi în toate asupra tuturor celor care se vor trage în linie directă din voi. Şi va veni ziua când această binecuvântare a mea către voi va deveni vizibilă precum răsăritul unui soare de iubire şi de graţie izvorâte din Tatăl nostru Ceresc şi răspândite asupra tuturor naţiunilor de pe pământ, care se vor închina atunci marii glorii a lui Dumnezeu, coborând asupra lor cu o iubire şi blândeţe supremă, ca Viaţă a oricărei vieţi. *Amin!* – Iar acum plecaţi, iubiţii mei copii, şi întăriţi-vă şi bucuraţi-vă de binecuvântarea lui Dumnezeu şi a mea! *Amin!"*

5. Atunci, Seth s-a ridicat şi a spus: "O, dragă tată şi iubita mea mamă! Ţinând cont că voi aţi îndurat foamea, chiar dacă numai timp de o jumătate de zi, nu ar fi corect dacă nu am împărtăşi şi noi – în marea noastră iubire pentru voi – neplăcerea nemeritată pe care aţi îndurat-o şi pentru care suntem şi noi responsabili, căci ne-am întors la voi atât de târziu. De aceea, îngăduiţi-ne ca în marea noastră iubire pentru voi – şi prin voi, pentru Dumnezeu – să nu mâncăm nimic astăzi pentru a-L putea lăuda şi glorifica pe Dumnezeu într-o stare de mai mare puritate, datorită acestui post generator de fericire. O, tată, te implor să accepţi acest mărunt sacrificiu din partea noastră, şi îngăduie-i nepotului tău, Enoh, să vorbească în faţa ta şi a noastră despre iubirea pentru Dumnezeu, pentru ca şi gura lui să fie sfinţită de binecuvântarea ta, aşa cum Dumnezeu a sfinţit gura regretatului tău fiu, Abel. O, tată, te implor, acceptă ruga mea pioasă! *Amin!"*

6. Mişcat până la lacrimi, Adam a răspuns: "O, copiii mei, voi faceţi mai mult decât v-am cerut eu. Bunătatea voastră nu va putea fi limitată niciodată de nimeni şi de nimic. Faceţi aşadar cum doriţi, dar nu în onoarea mea, ci numai pentru gloria lui Dumnezeu; şi nu uitaţi niciodată de durerea tatălui vostru şi de slăbiciunea mamei voastre.

7. Iar tu, dragul meu Enoh, care te-ai născut din mult iubitul meu Abel şi ai fost binecuvântat de Dumnezeu să fii un predicator al iubirii, te binecuvântez pe tine şi pe toţi

descendenții tăi, şi fie ca din linia ta să se nască odată un mare predicator pentru toate națiunile de pe pământ, care să proclame prin cuvântul vieții eterne Împărăția lui Dumnezeu în fața tuturor oamenilor. *Amin!* – Şi acum, vorbeşte-ne cu limba ta binecuvântată! *Amin!"*

8. În fața acestei încurajări plină de iubire, Enoh a devenit extrem de fericit şi de vesel. El Mi-a mulțumit mai întâi Mie în inima sa, apoi s-a prosternat în fața lui Adam, i-a sărutat picioarele lui şi veşmântul Evei, şi l-a implorat pe progenitorul primordial să-şi aşeze mâinile sale părinteşti pe capul său pentru ca prin acest act de grație sărmana sa limbă să devină demnă să rostească cuvintele de iubire în fața urechilor care au auzit cândva cuvintele rostite chiar de gura Iubirii Eterne Însăşi, da, în fața urechilor sfințite care au auzit atât de des vocea lui Dumnezeu.

9. Îndeplinind rugămintea lui Enoh, Adam i-a spus: "Dragă Enoh! Ți-ai formulat cererea frumos şi plăcut în fața lui Dumnezeu şi a mea. Şi este aşa cum ai spus. Dar este totuşi un lucru pe care doresc să-l adaug, pe care tu nu puteai să-l gândeşti, şi încă şi mai puțin să-l rosteşti, şi anume: în fața urechilor care au ascultat cândva în zadar vocea lui Dumnezeu, pe care nu au respectat-o.

10. Ascultă, dragul meu Enoh, eu sunt îndreptățit, aşa cum este de altfel fiecare dintre voi, să îmi mărturisesc deschis greşelile, şi astfel, să mă smeresc în fața lui Dumnezeu şi în fața pământului. Dar vai celui care va defăima numele fratelui său şi îi va răpi onoarea pe care Dumnezeu i-a acordat-o. Această onoare este proprietatea fiecăruia, fiind primită direct de la Dumnezeu, şi nimeni nu are dreptul să atace această proprietate sfântă cu limba sa sau cu mâna sa. Pe de altă parte, oricine are dreptul să se smerească în fața lui Dumnezeu şi a pământului, adică în fața fraților săi adulți, dar nu şi în fața minorilor, pentru ca aceştia să nu devină mândri sau să fie ofensați în vreun fel sau altul.

11. Fie ca aceasta să fie o mare lecție pentru voi toți şi o mare desfătare pentru mine, ascultând cuvintele lui Dumnezeu din gura binecuvântată a lui Enoh. Căci nu este acelaşi lucru atunci când un frate îi vorbeşte altuia despre pământ, lună, soare şi toate stelele – acestea fiind lucruri lumeşti, create de dragul meu şi al vostru – şi atunci când un frate îi vorbeşte altuia cu cuvintele lui Dumnezeu despre lucrurile care îi aparțin lui Dumnezeu. Nimeni nu poate şi nu trebuie să asculte asemenea lucruri dacă nu s-a smerit mai întâi în fața sfintei judecăți a lui Dumnezeu.

12. Dacă cineva crede că fratele său a vorbit de la el şi nu de la Dumnezeu, deşi limba sa a fost binecuvântată, acela şi-ar atrage judecata divină asupra sa datorită orgoliului său care l-ar face să creadă că şi el este la fel de bun şi că Dumnezeu vorbeşte prin gura oricui, aşa cum se întâmplă cu Enoh. Dar eu, tatăl vostru fizic şi procreator al sufletului vostru în numele lui Dumnezeu, vă spun că lucrurile nu stau aşa. Priviți florile pământului. Oare nu are fiecare o formă, o culoare, un miros şi o destinație diferite de ale celorlalte? Dar cel mai nobil dintre toate este numai trandafirul, cu parfumul său glorios şi cu roua sa care poate întări orice ochi slab dacă inima s-a întărit mai întâi cu parfumul său. Dacă priviți cu atenție nenumăratele stele de pe firmament veți observa că nu există două la fel, care să aibă aceeaşi strălucire. Dar între toate stelele există numai una pe care o puteți numi steaua lui Abel şi care străluceşte precum o picătură de rouă în soarele dimineții. Pentru Dumnezeu nu există nici o diferență dacă priveşte la un fir de praf sau la o stea, ori dacă îşi revarsă grația asupra unui țânțar sau asupra unui mamut, căci cel care posedă mult poate dărui lucrurilor mari şi celor mici o iubire egală. El îi dăruieşte mai mult celui care are nevoie de mai mult, şi mai puțin celui care are nevoie de mai puțin. Darurile sale sunt nenumărate şi variate, fiecare putând să primească altceva decât aproapele său. Enoh a primit iubirea, o limbă binecuvântată şi o inimă iluminată. El ne va dărui la rândul lui ceea ce a primit. Şi întrucât el se împărtăşeşte din iubirea lui Dumnezeu, el o va împărtăşi la rândul lui cu noi, la fel cum trandafirul împărtăşeşte cu toată lumea parfumul său şi nimeni nu se îndoieşte că el l-a primit de la Dumnezeu, căci este un dar minunat care ne desfată din plin simțurile noastre. Cine s-ar putea îndoi de darul lui Enoh când limba lui tremură de atâta iubire de Dumnezeu?

13. Aşadar, vorbeşte, dragul meu Enoh, şi întăreşte-ne pe noi, părinții tăi, cu minunata abundență a grației lui Dumnezeu care s-a revărsat asupra ta! *Amin!"*

Capitolul 46

DESPRE VENIREA DOMNULUI

1. Şi iată, când părintele Adam şi-a terminat discursul, Enoh s-a ridicat plin de respect pentru a se adresa părinţilor săi; dar înainte de a începe, el şi-a întors mai întâi inima plină de iubire faţă de Mine şi Mi-a implorat Graţia pentru a putea vorbi despre iubirea Mea, pe care nici o limbă nu o poate descrie cu adevărat datorită sfinţeniei sale absolute.

2. Am revărsat asupra lui binecuvântarea Mea şi am făcut ca vocea lui să sune melodioasă şi pură precum aurul curat. Cuvintele sale erau pline de demnitate şi de dulceaţă, aşa cum nici o altă limbă umană, înainte sau după el, nu a mai vorbit vreodată până la Moise şi la profeţi, care au vorbit la rândul lor cu limba lui Enoh, binecuvântată de acelaşi spirit. Iată cum au sunat cuvintele sale:

3. „Părinţii mei iubiţi! Nemărginita Graţie a lui Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt, a venit printre noi precum o briză răcoroasă care adie dimineaţa devreme. Da, Tatăl etern şi preasfânt se află printre noi! Tu, tată Adam, ai putea spune: 'Ascultă, Enoh, nu este posibil aşa ceva, căci Domnul mi-a spus: tu nu Mă vei mai vedea de acum înainte, iar Eu voi numi un înger care să te conducă, să te ghideze şi să te testeze până când va sosi momentul pe care numai Eu îl cunosc!' Totuşi, tată Adam, dacă un bărbat ar avea o soţie slabă care l-ar întrista într-o dimineaţă strălucitoare, refuzând să îl urmeze în cameră pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu atunci când soarele s-ar ridica pe cer şi ar binecuvânta pământul cu razele strălucitoare ale iubirii şi compasiunii lui Dumnezeu, atunci bărbatul, văzând această nesupunere din partea soţiei sale, i-ar spune: 'Nevastă, de ce folos îmi eşti tu mie în condiţiile în care respingi Graţia şi puterea lui Dumnezeu din mine şi te opui ei? Ascultă, pentru a calma vigoarea sfântă pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu, te voi părăsi şi nici o binecuvântare nu te va mai atinge până când soarele nu va fi străluci deasupra ta de 7000 de ori, găsindu-te de fiecare dată scăldată în lacrimile remuşcării. Atunci voi trimite în locul meu pe cineva care să te binecuvânteze în numele meu. Iar după ce te vei fi schimbat, te voi privi de la distanţă pentru a vedea dacă ai devenit demnă să te ating cu vigoarea mea binecuvântată. Vei fi înconjurată numai de amintiri legate de mine, iar pe câmpul tău vor creşte numai ciulini şi scaieţi, iar sămânţa din care s-ar putea naşte o progenitură de la Dumnezeu va lipsi deocamdată din trupul tău'.

4. După aceste cuvinte, bărbatul şi-ar părăsi femeia. Înţelegând seriozitatea sacră a chestiunii, aceasta s-ar arunca la pământ şi ar începe să plângă şi să se lamenteze, regretându-şi neascultarea ei de neiertat faţă de vigoarea sacră a bărbatului său izvorâtă de la Dumnezeu, şi s-ar târî prin praf de atâta tristeţe. Văzând sinceritatea remuşcărilor soţiei sale, bărbatul şi-ar spune: 'Ea îşi regretă cu adevărat păcatul şi este pe cale să-şi piardă minţile de durere datorită durităţii mele, care reprezintă o protecţie a vigorii sfinte izvorâtă din Dumnezeul din interiorul meu, iar lamentările ei aduc la tăcere vocea emisarului meu. De aceea, voi frânge duritatea din inima mea şi mă voi lăsa condus numai de iubirea cea nemărginită, mă voi duce la ea şi o voi ierta înainte de vreme, o voi alina şi o voi atinge, îi voi usca lacrimile şi o voi accepta din nou drept soţia mea'.

5. Cu ochii umflaţi de atâta plâns, femeia recunoaşte gradat marea compasiune a soţului ei, se ridică de la pământ, şi, fericită şi surprinsă, vede faţa soţului ei care o admonestează: 'Nevastă, pari surprinsă de faptul că mi-am încălcat promisiunea, dar acest lucru se datorează iubirii mele, iar duritatea mea s-a înmuiat plină de compasiune văzând căinţa ta sinceră. De aceea, m-am întors la tine înainte de vreme pentru a te accepta din nou în inima mea'.

6. Ei bine, părinţii mei dragi, precum acel bărbat care şi-a încălcat cuvântul şi a uitat de duritatea sa din iubire şi compasiune pentru soţia sa, ale cărei remuşcări l-au mişcat atât de profund, la fel şi Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt, şi-a încălcat adeseori Cuvântul Său din prea marea Sa iubire şi nu a împlinit justiţia Sa severă, dar corectă. Pentru cel care se căieşte, mânia Sa este precum cea a unui porumbel, iar iubirea Sa este precum izvorul care continuă să alimenteze marele ocean.

7. Părinţii mei, şi tu, iubită mamă Eva, ridicaţi-vă ochii şi primiţi-L pe Cel Preasfânt printre noi, da, printre noi, copiii Lui, căci El este Tatăl preaiubitor, cel care şi-a încălcat cuvântul!

8. Părinţii mei, discursul meu s-a încheiat, Să-L lăsăm acum să vorbească pe Acela care mi-a inspirat aceste cuvinte şi în faţa căruia limba mea rămâne tăcută.

9. Tată preasfânt, rosteşte Tu Însuţi marele *Amin!*”

10. Şi iată, s-a întâmplat precum a spus Enoh, iar Eu M-am făcut vizibil pentru ei toţi şi am rostit marele *Amin!* Văzându-Mă, ei s-au prosternat cu toţii în faţa Mea şi M-au slăvit pe Mine, Tatăl lor preasfânt, cu mare smerenie în inimile lor. Nici unul nu a îndrăznit să îşi ridice ochii, dar Eu i-am strigat pe toţi pe nume şi i-am obligat să îşi ridice capetele pentru a-L recunoaşte pe Tatăl lor preasfânt. Adam M-a recunoscut imediat şi a încercat să vorbească, dar limba lui nu a ascultat de iubirea sa nestăvilită. Eram plin de compasiune pentru aceşti sărmani copii, astfel încât am rămas o vreme în mijlocul lor.

11. Totuşi, nici unul nu îndrăznea să rostească vreun cuvânt; erau incapabili să vorbească, din prea multă iubire şi teamă. I-am compătimit atunci pentru slăbiciunea lor şi pentru inimile lor slabe şi le-am insuflat curaj şi putere pentru a putea suporta sunetul ca de tunet al vocii Mele şi pentru a putea înţelege semnificaţia sublimă a cuvintelor Mele, izvorâte din gura Iubirii eterne precum un izvor din sursa eternă, Cauza Primă a oricărei existenţe.

12. Când simţurile lor s-au mai întărit, şi la fel sufletul şi spiritul lor, Adam s-a ridicat în picioare, sprijinit de copiii săi, şi a vorbit plin de iubire şi de credinţă: 'O, Preasfânt Părinte care eşti chiar Iubirea eternă; în marea Ta compasiune, Tu ai privit în jos cu iubire şi cu graţie la noi, cei păcătoşi. De aceea, eu, sărman servitor plin de păcate, care nu reprezint nimic în faţa Ta, mă închin Ţie cu inima smerită şi Te implor: O, Tată Preasfânt! A mai rămas oare în noi vreo scânteie de viaţă capabilă să îşi spună cu bucurie că datorită purităţii ei ai venit Tu la noi?

13. Noi toţi am devenit răi şi întreaga noastră viaţă a devenit nefolositoare. Vrei, aşadar, să ne revelezi ce anume a determinat iubirea Ta să coboare plină de Graţie printre noi, în nimicnicia noastră?

14. Părinte Preasfânt, te implor, răspunde rugii mele. Dar mai presus de toate, facă-se Voia Ta sfântă!"

15. Şi astfel, după ce Adam a vorbit astfel din profunzimile inimii sale, ei au îngenuncheat din nou cu toţii în faţa Mea şi M-au slăvit cu o iubire necunoscută după standardele umane actuale. Am păşit atunci printre ei, şi după ce M-am bucurat de iubirea lor, i-am îndemnat să se ridice şi să-şi deschidă ochii şi urechile pentru a percepe cu claritate Cuvântul Meu.

16. După ce ei au atins această stare de percepţie extraordinară, le-am adresat următoarele cuvinte, care au pătruns direct în inimile lor, şi care ar putea fi traduse după cum urmează:

17. "Ascultaţi, copiii Mei! Vă vorbeşte Cel care v-a dăruit un suflet nemuritor şi un spirit viu izvorât din El Însuşi, pentru ca voi să puteţi recunoaşte marea Mea iubire pentru voi şi faptul că într-o zi vă voi dărui viaţa eternă, născută din iubirea voastră pentru Mine şi din Iubirea Mea pentru voi, după ce marea datorie a Iubirii Mele va fi ispăşită în faţa Divinităţii, la un moment pe care îl voi pregăti din Mine Însumi. Şi întrucât Eu v-am creat pe toţi din compasiunea Mea, voi pregăti acest moment din iubirea Mea.

18. Aşa cum acum sunt un spirit al graţiei printre voi, la fel voi fi atunci un om plin de iubire supremă printre oameni. Dar deşi voi recunoaşteţi acum că Eu, Tatăl vostru, am venit la voi ca Spirit etern şi suprem, omnipotent şi omniscient, şi deşi voi ştiţi că Eu sunt Cel care vă vorbeşte, copiii voştri de mai târziu nu Mă vor recunoaşte prea uşor în calitate de sărman frate al lor, aflat printre ei. Ei Mă vor persecuta, Mă vor tortura cu cruzime şi Îmi vor face ceea ce Cain i-a făcut lui Abel. Totuşi, este imposibil să-L ucizi pe Domnul Vieţii, iar moartea Mea aparentă va aduce după sine viaţa eternă pentru toţi cei care vor crede că Eu am venit ca un Mântuitor printre ei, dispunând de întreaga putere a iubirii pentru a plăti datoria pe care a generat-o neascultarea voastră căzând asupra tuturor, asupra întregului pământ şi a tuturor stelelor – căci şi acolo există copii care s-au născut cândva din tine, Adam. Cât despre cei necredincioşi şi încăpăţânaţi, încătuşaţi în ipocrizia lor egoistă şi meschină, aceştia vor fi supuşi judecăţii şi morţii eterne.

19. Şi astfel, voi veni de şapte ori, dar a şaptea oară voi veni învăluit în focul sfinţeniei Mele. Şi vai celor pe care îi voi surprinde nepregătiţi; aceştia nu vor mai exista, decât în focul etern al mâniei Mele!

20. Ascultaţi-Mă! Am fost deja odată aici la începutul timpurilor pentru a crea toate lucrurile de dragul vostru şi pentru a vă crea pe voi pentru Mine. Mă voi întoarce în curând însoţit de un mare potop de apă pentru a spăla murdăria de pe faţa pământului. Căci profunzimile pământului au devenit o oroare în faţa Mea, pline de murdărie şi de gunoaie,

născute din chiar neascultarea voastră. Atunci voi veni de dragul vostru, pentru ca pământul să nu piară şi pentru ca din ultimul descendent să rămână o linie directă, căci în el Mă voi afla Eu.

21. Şi voi veni a treia oară printre voi, manifestat în multiple fiinţe, de nenumărate ori – uneori în formă vizibilă şi alteori în formă invizibilă, prin cuvântul Sfântului Duh – pentru a pregăti calea Mea. Şi voi veni a patra oară încarnat în trup, într-un moment de tulburare şi suferinţă, când va suna Ceasul Ceasurilor. Curând după aceea voi veni a cincea oară sub forma spiritului iubirii şi al sfinţeniei. Şi voi veni a şasea oară în sinele interior al tuturor celor care vor tânji cu adevărat după Mine în inimile lor, şi îi voi ghida pe cei care – plini de iubire şi de credinţă – se vor lăsa conduşi de Mine către viaţa eternă. În acel moment voi fi mai îndepărtat de pământ; dar toţi cei care vor fi acceptaţi vor trăi viaţa veşnică, iar Împărăţia Mea va fi a lor pentru totdeauna.

22. În cele din urmă, voi veni din nou. Iar această ultimă venire va fi pentru toată lumea o întoarcere permanentă – într-un fel sau altul.

23. Ascultaţi şi urmăriţi să înţelegeţi: sălăşluiţi numai în iubire, căci aceasta vă va mântui! Iubiţi-Mă pe Mine mai presus de orice – căci aceasta va fi viaţa voastră veşnică. Dar iubiţi-vă şi unul pe celălalt, pentru că numai astfel veţi scăpa de judecata cea dreaptă. Fie ca graţia şi iubirea Mea primordială să vă însoţească pretutindeni, până la sfârşitul timpurilor! *Amin!”* După care, ochii lor s-au închis din nou.

Capitolul 47

DESPRE MĂREŢIA ŞI PROFUNZIMEA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

1. După ce şi-au revenit cu toţii la normal, Adam s-a ridicat şi s-a adresat micuţei adunări: “Ei bine, copiii mei, aţi văzut cu propriii voştri ochi şi aţi auzit cu propriile voastre urechi? Da, L-aţi avut în faţă pe Domnul Infinitului, Tatăl nostru iubitor şi preasfânt, şi aţi auzit vocea Lui de o dulceaţă inexprimabilă! Într-adevăr, exact aşa L-am văzut eu pentru prima oară, înainte ca El să fi fost văzut de vreun ochi muritor învăluit în tripla noapte a morţii. Iar vocea Lui este aceeaşi neschimbată voce, plină de forţă şi putere, la al cărei sunet de o nesfârşită dulceaţă stelele şi lumile au apărut din vid, devenind ceea ce sunt astăzi. Chiar şi cel mai mare şi mai puternic spirit din univers a devenit ceea ce este la auzul acestei voci; la fel şi viermii neputincioşi care se târăsc prin praful pământului. Iar eu m-am dovedit în faţa Lui o creatură slabă, rea şi nerecunoscătoare, ca urmare a neascultării izvorâtă din mine însumi.

2. Copiii mei, priviţi cât de minunat de bun este Dumnezeul nostru, da, Tatăl nostru cel preaiubitor şi preasfânt! Acel mare spirit al cărui loc l-am ocupat eu, un om sărman şi slab făcut din ţărână, a fost chemat pentru a-i fi frate Iubirii eterne a Tatălui preasfânt. Dar neascultarea izvorâtă din iubirea de sine l-a adus pe acest mare şi atotputernic spirit în actuala sa stare de nimicnicie. Şi întrucât nu mai este posibil pentru noi să ne apropiem de Divinitate nici măcar cu un milimetru, El intenţionează – aşa cum aţi auzit cu toţii – să îmbrace haina nimicniciei noastre pentru a ne apropia pe noi de El, dând astfel acestei nimicnicii o valoare mai mare decât ar putea-o înţelege vreodată chiar şi cel mai mare spirit; cu alte cuvinte – dacă am înţeles eu bine – El doreşte să ne fie nouă, viermii pământului, nu doar un Tată sfânt, un Dumnezeu, aşa cum a fost dintru eternitate, ci şi un frate atotputernic, pentru a ne uni astfel pe noi, cei nevrednici, cu El pentru viaţa eternă.

3. Copiii mei, cine ar putea înţelege vreodată o iubire atât de nesfârşită? Unde s-ar putea afla acea inimă capabilă să suporte, chiar şi în extazul cel mai mare, o frântură infinitezimală din această iubire care este dispusă să-L aducă până la noi pe marele Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, pentru a-Şi revărsa Graţia asupra nimicniciei noastre, îmbrăcând El Însuşi această nimicnicie pentru a ne putea dărui nouă totul, da, totul?

4. Copiii mei, emoţia îmi paralizează limba, aşa că te rog pe tine să continui, Enoh, orator binecuvântat de Dumnezeu, lăsându-ne să ne desfătăm cu minunata putere a limbii tale! Ascultă însă, începe să vorbeşti despre marea iubire a Tatălui preasfânt de acolo de unde m-am oprit eu. *Amin!”*

5. Auzind această dorinţă, Enoh s-a ridicat în picioare, Mi-a mulţumit cu mare smerenie în inima sa, s-a aplecat cu umilinţă în faţa tuturor, după care s-a îndreptat către Adam, s-a înclinat în faţa lui şi a spus:

6. „Tată al părinţilor mei! Iată, părinţii mei şi copiii tăi sunt prezenţi aici de faţă; cum aş putea îndrăzni eu să vorbesc în faţa acestora, pe care Dumnezeu i-a născut întru fiinţă înaintea mea, pentru a-mi deveni mie părinţi? De aceea, aş dori ca şi ei să-şi dea permisiunea pentru a putea rosti într-o deplină seninătate cuvântul graţiei nesfârşite a lui Dumnezeu în faţa tuturor patriarhilor şi a sublimei mame Eva!"

7. Auzind aceste cuvinte pline de blândeţe şi de umilinţă, patriarhii s-au ridicat în picioare, s-au înclinat în faţa lui Adam, M-au lăudat pe Mine şi Mi-au mulţumit pentru faptul că i-am dăruit lui Enoh o inimă atât de blândă şi de modestă. Iar feţele lor străluceau de fericire privindu-l pe gloriosul Enoh. Adam însuşi i-a lăudat smerenia şi bunul simţ, şi i-a cerut din nou, cu consimţământul fericit al tuturor, să înceapă să vorbească despre marea iubire a lui Dumnezeu, Tatăl etern şi preasfânt.

8. Numai după ce a auzit aceste cuvinte şi după ce Mi-a adresat o rugăciune smerită şi tăcută, invocându-Mi Graţia, a început Enoh să vorbească, spunând:

9. Iubiţii mei părinţi, ce cuvinte ar mai putea rosti sărmana limbă a unui om slab, limitat şi insignifiant, într-un loc atât de sfânt ca acesta, în care cu puţin înainte eterna Iubire şi Înţelepciune a Tatălui preasfânt a rostit cuvinte cu un înţeles atât de profund pentru inimile noastre?

10. Părinţii mei, ce înseamnă cel mai mare cuvânt al nostru prin comparaţie cu cel mai mic cuvânt al Său, care a generat crearea atâtor miriade de lucruri mari şi mici din El Însuşi, pentru a umple cu ele spaţiul infinit şi etern al Voinţei Sale, în timp ce discursurile noastre cele mai măreţe nu reuşesc să clintească nici chiar un fir de praf de la locul său predestinat?

11. Părinţii mei, dacă ar fi să ne gândim la acest miracol, ar trebui să ne simţim ca pe jăratec, iar eu, cel care vă vorbeşte, mă simt ca şi cum razele puternice ale soarelui de la amiază mi-ar încinge creierul.

12. Nu uitaţi că Dumnezeu Însuşi a fost Acela care a stat adineaori aici, în calitate de Spirit etern şi atotputernic, rostind cuvinte pline de semnificaţie. Iar noi nu le înţelegem şi nu le vom înţelege niciodată pe deplin; căci cum ar putea acela care nu reprezintă nimic prin el însuşi să înţeleagă Fiinţa eternă şi infinită a lui Dumnezeu şi să pătrundă esenţa eternă a unui cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu, ştiut fiind de câte cuvinte a avut nevoie Iubirea şi Înţelepciunea eternă pentru a aduce la existenţă întregul univers, atât de perfect, şi totuşi, atât de incomprehensibil pentru noi.

13. Părinţii mei, dacă cineva ţine cont de toate acestea şi doreşte totuşi să vorbească despre gloria nesfârşită a lui Dumnezeu, de unde oare ar trebui să înceapă el şi unde ar trebui să încheie?

14. Chiar dacă ar trebui să vorbim despre acest fir de praf care pluteşte prin aer, atât de insignifiant, cu ce am putea să începem? Şi cine ar putea şti cu ce să încheie lauda adusă lui Dumnezeu, Tatăl preasfânt, infinit şi etern?

15. Părinţii mei, dacă realizăm imposibilitatea de a saluta chiar şi acest fir de praf într-un fel plăcut în faţa lui Dumnezeu şi de a-i mulţumi pentru că ne-a permis să-L recunoaştem, de unde am putea începe atunci dacă ieşind din această colibă am vedea multiplicitatea nesfârşită a firelor de praf de pe pământ?

16. Şi totuşi, trebuie să fim de acord că tot ce ne apare nouă ca fiind desăvârşit, pentru Dumnezeu nu reprezintă aproape nimic, deşi revelarea plenară a unui asemenea fir de praf ar dura o întreagă eternitate pentru a putea recunoaşte în el perfecţiunea nesfârşită a lui Dumnezeu.

17. Părinţii mei, dacă un simplu fir de praf s-a revelat a fi de o asemenea imensitate pentru noi, cât de amplă trebuie să fie măreţia multiplicităţii nesfârşite a tuturor firelor de praf, de la primul la ultimul? Ce fiinţă ar putea înţelege, cu excepţia lui Dumnezeu, eterna înţelepciune a Tatălui preasfânt, aici de faţă?

18. Şi dacă aşa stau lucrurile, ce mai putem spune despre pământ, despre nenumăratele stele, despre tot ceea ce se află pe pământ şi pe marile stele? Şi ce am putea spune despre noi, cei care suntem acum, şi despre fiinţa noastră primordială? Şi totuşi, toate acestea nu sunt altceva decât un simplu cuvânt ieşit din gura lui Dumnezeu.

19. Părinţii mei, gândiţi-vă la următorul aspect: câte cuvinte a rostit acum în faţa ochilor, urechilor şi inimilor noastre Tatăl etern, infinit şi preasfânt; acelaşi Părinte prin al cărui atotputernic “Facă-se! “a fost umplut spaţiul infinit.

20. Ascultaţi, eternitatea nu va putea înţelege niciodată toate acestea, iar infinitul este prea mic pentru a putea absorbi cuvintele pe care noi tocmai le-am ascultat vrăjiţi, rostite de gura Lui sfântă! Noi, oamenii, nu putem nici măcar să ne imaginăm toate acestea, dar atunci când ele se vor petrece – în strictă conformitate cu decretul divin – cerul şi pământul vor deveni nesfârşite. Praful se va transforma în pământ, iar infinitatea însăşi se va extinde la nesfârşit înainte ca noi să înţelegem chiar şi o singură iotă din ceea ce Tatăl preasfânt intenţionează să facă atunci când îşi propune să devină fratele nostru sfânt.

21. Părinţii mei, minunaţi-vă de măreţia şi profunzimea lui Dumnezeu, iar, eu, sărman vierme în ţărână, voi îndrăzni să interpretez divinul discurs, căci – spre marea noastră satisfacţie – el ne-a fost dat pentru un cer nou şi nu pentru acest pământ limitat. Noi nu putem face altceva decât să-L iubim pe Acela care este şi va fi întotdeauna Cel preasfânt, preasfânt, preasfânt. Fie ca tot ceea ce ne este dat să înţelegem, să izvorască din iubirea noastră mereu în creştere pentru Tatăl preasfânt, şi fie ca cea mai profundă înţelepciune a noastră să constea din iubirea noastră pentru El, mai presus de orice, căci El este însăşi Iubirea eternă şi omniprezentă! *Amin! Amin! Amin!”*

Capitolul 48

DESPRE BINECUVÂNTAREA DIVINĂ ASUPRA PĂMÂNTULUI

(23 decembrie 1840)

1. După ce Enoh şi-a încheiat astfel discursul apologetic, el Mi-a mulţumit în tăcere pentru inspiraţia acestor cuvinte minunate. Apoi s-a înclinat din nou în faţa lui Adam şi a patriarhilor. Aceştia s-au ridicat cu toţii, au rostit la unison *Amin* şi l-au îmbrăţişat pe sfiosul Enoh – cel care nu avea niciodată curajul de a se pune pe sine în faţa altora, dar avea în schimb tăria de a Mă iubi pe Mine în tăcerea inimii sale smerite şi de a-i iubească pe patriarhi cu o candoare de copil – mulţumindu-Mi simultan Mie pentru iubirea, încrederea şi graţia pe care am revărsat-o asupra lor, înălţând între ei un predicator al iubirii atât de desăvârşit.

2. Seth i-a mulţumit de asemenea tatălui Adam pentru binecuvântarea de a fi putut asculta o limbă atât de dulce ca aceea a lui Enoh, şi M-a rugat pe Mine să îngădui acestei limbi binecuvântate să continue să existe pentru a-i ghida pe toţi descendenţii acestei linii genealogice născută din el, până la sfârşitul timpurilor.

3. Cu toţii au rostit *Amin,* iar Adam a binecuvântat dorinţa lui Seth şi a spus: “Domnul îşi va respecta promisiunile Sale divine până la sfârşitul timpurilor. Fie ca toţi descendenţii noştri să îi devină tot mai credincioşi Lui, până la sfârşitul tuturor timpurilor! *Amin!*

4. Iar acum, dragii mei copii, vă binecuvântez pe toţi în numele preasfânt al Tatălui nostru etern, de o bunătate şi de o iubire nesfârşite; plecaţi aşadar la locuinţele voastre şi odihniţi-vă trupurile, sufletele şi spiritul întru Dumnezeu. Iar tu, Abel-Seth, nu uita de datoria faţă de părintele tău şi adu-mi de mâncare şi de băut, după care te vei putea retrage şi tu, însoţit de tripla mea binecuvântare. Cât despre Enoh, atât timp cât voi trăi eu, acesta va locui de acum înainte numai în coliba mea şi va mânca din strachina mea, împreună cu mine. El va trebui în schimb să fie mereu gata să ne servească pe mine şi pe ceilalţi părinţi ai săi, pe fraţii şi pe surorile sale, prin iubirea izvorâtă din Spiritul lui Dumnezeu. Acum plecaţi şi ascultaţi de poruncile mele! *Amin!”*

5. După ce s-au înclinat cu toţii adânc în faţa lui Adam, cei de faţă au plecat către colibele lor. Ajutat de soţia sa, Seth şi-a îndeplinit îndatorirea faţă de Adam, iar Enoh şi-a adus lucrurile din coliba sa în cea a lui Adam, în timp ce bătrâna mamă Eva îşi dădea toată silinţa să-i facă aşternutul cât mai confortabil cu putinţă. Când totul a fost gata, Seth a sosit însoţit de nevasta sa, aducând hrană din belşug şi mulţumindu-Mi Mie, mişcat până la lacrimi, pentru imensa graţie pe care am revărsat-o asupra lui, permiţându-i – înaintea fraţilor săi mai mari – să le aducă părinţilor săi mâncare şi băutură, precum şi iubitului său Enoh, pe care îl asemăna cu luceafărul de dimineaţă.

6. După masa de seară, urmată de rugăciunea de mulțumire, Adam i-a spus lui Seth: "Abel-Seth, ştii că mâine este cea de-a şasea zi a săptămânii, iar poimâine este ziua sfântă de odihnă a Domnului. Fie ca la momentul ofrandei să vină la mine toți copiii mei care s-au născut din tine, copiii lor şi copiii copiilor lor, precum şi cât mai mulți dintre copiii pe care Domnul mi i-a dăruit după tine.

7. Le vei reaminti mâine tuturor – inclusiv celor care îşi aleg soțiile din ținuturile de jos – că trebuie să se curețe înainte de a intra în acest loc, binecuvântat în această seară de Spiritul etern al Iubirii şi al Înțelepciunii atotputernice. Ei vor avea astfel prilejul să asculte din gura lui Enoh o învățătură nouă venită de la Dumnezeu, care le va alina inimile, aşa cum ni le-a alinat nouă, cărora ne-a dăruit speranțe nelimitate izvorâte din iubirea nemărginită a lui Dumnezeu. Aşadar, dragă Seth, ți-am comunicat programul pentru astăzi şi mâine. Detaliile îți vor fi revelate chiar de inima ta, ghidată de grația lui Dumnezeu şi de binecuvântarea mea! *Amin!"*

8. Înainte de a se retrage, Enoh s-a apropiat cu sfială de Adam şi i s-a adresat: "O, părinte al părinților mei, îmi permiți să te mai deranjez cu o mică rugăminte? Dar mai întâi de toate te rog să mă ierți pentru această intervenție neautorizată".

9. Mişcat de atâta sinceritate, plină de modestie şi de umilință, Adam l-a îmbrățişat pe Enoh şi l-a sărutat cu lacrimi de bucurie curgându-i pe față, spunând: "O, Tată preasfânt, adorat şi suprem, ce fruct glorios mi-ai dăruit prin intermediul lui Seth pentru a-l înlocui în inima mea pe mult-regretatul Abel! Abel a fost un erou în fața Ta şi a mea, dar fructul lui Seth este precum mierea curgătoare culeasă în zorii dimineții Tale eterne. O, mulțumescu-Ți Ție, acum şi pururea, pentru nemărginita Ta Grație şi compasiune!

10. Priveşte, iubita mea Eva, cât de bun este Tatăl şi Dumnezeul nostru! Ce comoară ne-a dăruit ca să ne îmbogățească viețile!" Iar Eva i-a răspuns: "O, Adam, lacrimi de fericire îmi umplu ochii în fața unei asemenea dovezi de Grație şi de iubire! Iar noi nu suntem în nici un fel demni de ea, căci alături de marea mea bucurie simt de asemenea o mare povară care apasă peste ținuturile mai joase ale pământului, iar aceasta numai datorită propriei mele vine! O, Cain, Cain, de ce a trebuit să devii tu un asemenea blestem pentru pământ? O, Adam, acest gând îmi paralizează de fiecare dată limba, care nu mai poate vorbi, în timp ce bucuria mea este strivită de spinii care mi-au absorbit prima lacrimă pe vremea când ne aflam încă în Paradis. O, Adam, îngăduie-mi să plâng şi să mă rog!"

11. Dar Adam i-a răspuns: "Linişteşte-te, nevastă, lasă-L pe Dumnezeu să se preocupe, iar tu acționează astfel încât să îți bucuri inima! Şi tu, dragul meu Enoh, deschide-ți inima plină de iubire şi dezvăluie-mi dorința ta pioasă. Inima, ochii şi urechile mele sunt întru totul deschise pentru a asculta ce va rosti gura ta binecuvântată. Aşadar, vorbeşte-mi ori de câte ori doreşti şi în orice manieră care îți este mai la îndemână, căci cuvintele tale vor fi întotdeauna bine primite în inima mea. *Amin!"*

12. Auzind acest îndemn plin de căldură, Enoh şi-a deschis pe loc inima în fața lui Adam: "O, părinte al părinților mei, te rog, binecuvântează patul meu din coliba ta pentru ca sufletul meu să se poată odihni în pace acolo unde sublima mamă a pregătit aşternutul pentru odihna trupului meu.

13. Căci atunci când trupul se relaxează, sufletul trebuie să fie împăcat, altminteri trupul nu se poate odihni, iar spiritul devine incapabil să practice vizualizarea de sine în efortul său de a deveni una cu arhetipul său dumnezeiesc. Aşa cum somnul destinat odihnei trupeşti este o binecuvântare din partea lui Dumnezeu prin intermediul naturii, pacea sufletului reprezintă acea căldură interioară şi senină a Iubirii eterne din care spiritul primeşte elementele necesare pentru a se perfecționa pe sine, astfel încât într-o bună zi să poată deveni din nou un vas autentic în care să păstreze iubirea, şi astfel, viața divină.

14. O, părinte al părinților mei, dorința mea de a te deranja numai pentru a-ți cere binecuvântarea aşternutului meu nu este deloc o chestiune neînsemnată. Căci nu există nimic pe lume care să nu se fi născut din viață şi care să nu conducă la viață, învățându-ne căile mântuirii prin intermediul compasiunii infinite a Iubirii eterne şi a grației Sale nesfârşite. Iar oamenii nu ar trebui să ezite să binecuvânteze totul în numele iubirii lui Dumnezeu: viziunile lor, noaptea, patul, odihna şi tot ceea ce este conex cu aceasta. Visele lor vor deveni atunci mai pure, reflectând lucrarea iubirii întru spirit, iar ființele se vor putea cunoaşte cu mai multă uşurință pe ele însele. În timp ce aceia care vor ignora

viziunile lor şi nu vor respecta binecuvântarea aşternutului – şi implicit a odihnei lor – se dovedesc orbi şi surzi, iar iubirea şi viaţa vor trece în tăcere pe lângă ei.

15. Dacă nu reuşesc să observ măreţia lucrurilor mici, cum aş putea eu să devin vreodată capabil să suport măreţia infinitului, a Iubirii eterne şi a înţelepciunii infinite a lui Dumnezeu cel atotputernic?

16. De aceea, o, părinte al părinţilor mei, nu îmi refuza această binecuvântare a aşternutului meu, împăcându-mi astfel sufletul pentru ca el să se poată odihni senin întru iubirea lui Dumnezeu, devenind astfel capabil să suporte mărturia sublimă a supremei Graţii a Spiritului şi a tuturor marilor adevăruri eterne, născute din compasiunea divină. *Amin!"*

17. Auzind această rugăminte atât de pioasă, Adam l-a condus pe Enoh la patul său, pe care l-a binecuvântat de trei ori. Apoi, el a revenit la locul său şi a spus: "Enoh, am făcut după voia ta şi potrivit credinţei tale în Dumnezeu. Concluzia mea este că dacă tu ai nevoie de o asemenea binecuvântare, ea este cu siguranţă necesară şi celorlalţi, şi de bunăseamă că nu s-ar dovedi inutilă nici chiar pentru mine. Dar cine să binecuvânteze patul meu?"

18. La care Enoh i-a răspuns cu iubire şi cu respect: "O, părinte al părinţilor mei! Munţii sunt plini de binecuvântările tale, şi cu siguranţă patul tău a fost consacrat de Acela care te-a binecuvântat încă înainte ca vreun ochi omenesc să fi privit vreodată către locuinţa de lumină a Tatălui preasfânt. Dacă Tatăl preasfânt te-a binecuvântat pe tine şi tot ceea ce ţi-a dăruit ţie, cum te-ai putea aştepta la o binecuvântare din partea mea, care nu reprezint nimic mai mult decât o fracţiune infimă a binecuvântării primite de tine din partea lui Dumnezeu?

19. Pacea fie cu tine. Căci pământul însuşi a fost aşternut la picioarele tale din prea marea abundenţă a binecuvântării izvorâtă din tine şi pentru tine. Patul tău a fost astfel binecuvântat cu mult timp în urmă, îngăduindu-ţi o odihnă deplină şi o mare pace pentru sufletul tău născut din Dumnezeu, în timp ce sufletul meu nu este nimic mai mult decât un suflet născut din tine, o părticică infimă din binecuvântarea supremă pe care tu ai primit-o direct din mâna Iubirii eterne a Tatălui preasfânt. Te poţi odihni aşadar într-o pace deplină în locul iluminat şi binecuvântat din plin de prezenţa sacră a lui Dumnezeu printre noi. Nu este necesar să te îngrijorezi de ceea ce Domnul Însuşi a avut grijă cu mult timp înainte ca soarele să fi luminat pământul!

20. Doresc însă să îţi mulţumesc din inimă pentru marea graţie pe care ai revărsat-o asupra mea binecuvântându-mi patul. Cât despre a binecuvânta patul tău cu mâna mea, consider că aceasta ar fi cea mai mare neobrăzare. Căci ce ar putea avea de dat acela care nu are nimic aceluia care a primit totul de la Dumnezeu?

21. Eu nu am primit altceva decât iubire, pe care o las să treacă mai departe la fel cum am primit-o. Dar binecuvântarea ţi-a fost dăruită numai ţie, iar noi înşine suntem născuţi din ea. De aceea, odihneşte-te în pacea sufletului tău născut din Însuşi Dumnezeu. *Amin!"*

22. Adam a rămas profund mişcat de aceste cuvinte, l-a sărutat pe Enoh de trei ori pe gură şi i-a adresat aceste cuvinte profunde: "O, iubitul meu Enoh! Exact aşa mi-a vorbit cândva fiul meu Abel pe când mă purta pe mine şi binecuvântarea mea pe umerii săi în timpul plecării din Paradis.

23. Enoh, cu cât de ascult mai mult, cu atât mai familiar îmi devine sunetul vocii tale, ca şi cum aş auzi vocea blândă a iubitului meu Abel. Chiar dacă trupul tău nu este acela al lui Abel, înfăţişarea ta este identică cu a lui, la fel ca şi cuvintele tale, iubirea şi spiritul tău.

24. O, Preasfântul meu Părinte, ce bucurie mai mare ar putea avea inima mea pe acest pământ decât aceea ca Tu, Iehova, să mi-l înapoiezi pe Abel? Şi iată că această dorinţă a mea, care mi se părea atât de imposibilă, s-a împlinit acum într-un mod atât de miraculos. O, Iehova, niciodată nu Ţi-aş putea mulţumi îndeajuns pentru nesfârşita graţie pe care ai revărsat-o asupra mea atunci când mi l-ai înapoiat pe Abel şi întreaga Ta binecuvântare sub forma lui Enoh, pe care l-ai găsit vrednic să le fie un frate mai mare şi mai sfânt celorlalţi copii ai mei. O, Iehova, acceptă, te rog, recunoştinţa mea cea mai profundă!

25. Iar tu, mamă Eva, află că bucuria ta de a pregăti acest pat confortabil şi moale pentru Enoh nu a fost în zadar. Căci cel pentru care ai plâns vreme de 600 de ani ne-

a fost înapoiat astăzi sub forma lui Enoh. Bucură-te aşadar împreună cu mine, căci el nu va muri niciodată, şi chiar dacă el va rămâne pe pământ după ce nouă ne va fi sosit sorocul, el se va întoarce la noi la vremea potrivită. Aşadar, bucură-te împreună cu mine, Eva! Iar tu, Enoh, spune-mi dacă nu am dreptate?"

26. Enoh a răspuns: "Da, părinte Adam, carnea mea s-a născut din Eva, sufletul meu din tine, iar spiritul meu din Dumnezeu. Cum să nu fiu eu acela pe care tu l-ai binecuvântat, adică Abel, sau sămânța ta sacră, întrucât spiritul meu şi cel al lui Abel sunt unul şi acelaşi spirit, născut din Unul Dumnezeu? De aceea, odihneşte-te în pacea sufletului tău, la fel ca şi tine, mamă Eva! *Amin!"*

Capitolul 49

RUGĂCIUNEA DE DIMINEAȚĂ ROSTITĂ DE ADAM ŞI ENOH

1. Auzind cuvintele lui Enoh, Adam şi Eva s-au bucurat foarte tare. Apoi, Adam a spus: *"Amin,* fie ca Domnul, preasfântul nostru Părinte, să fie pururi alături de noi, iar acum haideți să mergem la culcare, şi fie ca toți copiii noştri să se odihnească în pace. *Amin!"*

2. Cei trei s-au dus la culcare şi au dormit până când vântul răcoros al dimineții i-a trezit. După ceasul vostru, ar fi fost ora nouă atunci când ei s-au dus la culcare şi ora trei dimineața atunci când s-au trezit. După ce s-au spălat şi s-au revigorat, fiecare dintre ei şi-a oferit inima într-o rugăciune tăcută, apoi Adam s-a ridicat şi a rostit următoarea rugăciune de dimineață în prezența lui Enoh şi a Evei:

3. "Tată preasfânt şi atotputernic, mi-a fost dat ca în Numele Tău cel plin de glorie şi putere să trăiesc o nouă zi. O, Doamne, fie ca de-a lungul întregii zile să pot gândi şi acționa astfel încât razele blânde ale soarelui la apus să îmi poată şopti aceste cuvinte: 'Bucură-te, Adam, căci nu ți-ai întors ochii de la fața lui Iehova, iar picioarele tale nu s-au rătăcit de pe calea Iubirii eterne. Şi aşa cum soarele s-a deplasat pe firmamentul său, făcându-şi datoria în linişte, luminând şi încălzind, la fel a făcut şi inima ta, care a urmat suflul şoptit al spiritului etern!'

4. Tată, Tu nu Ți-ai întors niciodată ochiul şi urechea Ta de la mine; nu Ți le întoarce nici astăzi, precum nici în întreaga eternitate!

5. Doamne, fie ca iubirea Ta să zdrobească orice piatră de pe drumul pe care voi păşi eu, pentru ca picioarele mele să nu se împiedice, lăsându-mă să cad, şi să se rănească, împiedicându-mă să merg în continuare pe drumul trasat de Tine.

6. Doamne, numără dimineața firele mele de păr pentru ca nici unul să nu lipsească seara şi verifică astfel fiecare picătură de sudoare, pentru ca nici una să nu fie impură la noapte.

7. Doamne, binecuvântează şi întăreşte-mă pe mine în slăbiciunea mea, pentru ca eu să pot binecuvânta la rândul meu pe toți copiii mei, pe care mi i-ai dăruit, în Numele Tău preasfânt.

8. Preasfântul meu Părinte, împlineşte umila mea rugă în numele tuturor copiilor Tăi şi a întregii creații! *Amin!"*

9. După ce şi-a încheiat această rugăciune micuță, dar sinceră, Adam s-a întors către Enoh, care continua să se roage în tăcere, şi i-a spus: "Ascultă, Enoh, m-am rugat cu voce tare lui Dumnezeu şi am câştigat suficientă putere pentru a vă putea binecuvânta pe voi toți; iar prima mea binecuvântare îți este adresată ție. Iar acum, că ai primit binecuvântarea, ridică-te şi continuă-ți rugăciunea către Dumnezeu cu voce tare pentru ca eu şi mama ta să putem asculta cu pioşenie cum răsare soarele de dimineață în inima ta plină de iubire. Ai auzit rugăciunea mea, prin care i-am adresat cu credință şi din adâncurile inimii mele Domnului cererea mea umană şi părintească. Iar întrucât tu nu te poți ruga ca un părinte, ci ca un fiu, exprimă-ți deschis iubirea de copil din inima ta! *Amin!"*

10. Auzind dorința lui Adam, Enoh cel pios şi plin de iubire s-a ridicat în picioare, Mi-a mulțumit Mie şi lui Adam din adâncul inimii pentru binecuvântarea primită,

şi în cele din urmă, dând curs dorinţei lui Adam, Mi-a adresat cu voce tare următoarea rugăciune:

11. "Iubite Doamne, preasfântul meu Părinte, Tu, care eşti Iubirea eternă, plină de o compasiune fără sfârşit şi de graţia cea mai înaltă. Deşi ştiu prea bine că Tu nu asculţi decât limbajul inimii, nu şi pe cel al limbii trupeşti, voi lăsa totuşi limba mea să Te slăvească, aşa cum mi-a cerut-o fiul Tău preasmerit, Adam.

12. Preasfântul meu Părinte, iată ce s-a întâmplat: nefiind decât un copil slab, mi-am întins aseară membrele obosite ale trupului meu pe patul binecuvântat şi moale în care m-am putut odihni prin graţia Ta infinită până în această dimineaţă sfântă, când m-am trezit scăldat în binecuvântarea Ta!

13. Cine ar putea cuprinde măreţia nesfârşitelor tale dovezi de iubire faţă de mine? O, dacă aş putea sesiza măcar o fracţiune infinitezimală din ele!

14. Ce este un om prin comparaţie cu Tine, pentru ca Tu să-l ţii minte, când eternităţile însele tremură în faţa celui mai slab suspin al Tău, precum fulgii de zăpadă în faţa unei furtuni?

15. Cât de infinit de mare trebuie să fie iubirea Ta, dacă chiar şi cel mai slab dintre oameni are parte de ea, deşi este plin de ingratitudine în toată iubirea şi umilinţa lui imaginată faţă de Tine, ignorând marea datorie pe care o are faţă de Tine şi incapabil să înţeleagă vreodată nimicnicia lui prin comparaţie cu Tine!

16. Preasfântul meu Părinte, te implor, priveşte în jos din înaltul cerurilor tale, din măreţia şi atotputerea Ta infinite, priveşte la Mine, care sunt aproape tot atât de infinit de slab, şi acceptă în infinita Ta graţie iubirea mea atât de imperfectă pentru tine. Căci chiar dacă aş dispune de întreaga iubire a tuturor fraţilor şi părinţilor dinlăuntrul meu, cât de mare ar putea fi iubirea mea pentru Tine?

17. Universurile nu reprezintă altceva decât o picătură de rouă în faţa Ta! Acceptă aşadar această iubire slabă şi imperfectă pentru Tine ca pe unicul dar pe care Ţi-l pot aduce drept ofrandă, şi întăreşte-o mereu şi mereu prin graţia Ta! *Amin! Amin! Amin!"*

Capitolul 50

MEDITAŢIA DE DIMINEAŢĂ A LUI ENOH

(9 ianuarie 1841)

1. După ce Enoh şi-a încheiat rugăciunea de dimineaţă, Adam s-a ridicat fericit, a lăudat Numele Meu şi Mi-a mulţumit cu sinceritate pentru darul auzului, care i-a permis să audă asemenea lucruri minunate, şi pentru darul văzului, care îi permite în permanenţă să asiste la nenumăratele minuni ale graţiei Mele, precum şi pentru vocea care poate rosti cuvinte de laudă despre măreţia infinită a marelui şi sfântului Dumnezeu, atât cât poate fi ea înţeleasă de nimicnicia unei inimi umane. După care Mi-a mulţumit pentru toate celelalte simţuri, căci înţelegea că darul acestora reprezintă o mare binecuvântare primită din mâna generoasă a iubirii Mele.

2. După ce şi-a încheiat aceste meditaţii de laudă şi recunoştinţă, pe care le făcea în fiecare dimineaţă, el s-a întors din nou către Enoh, care făcuse acelaşi lucru în tăcere, în inima lui, şi i-a spus:

3. "Enoh, tu ai ales limba Iubirii eterne a lui Dumnezeu; ascultă, eu te-am numit 'Abel', dar am greşit şi am fost nerecunoscător faţă de Dumnezeu când am făcut aceasta. Într-adevăr, Abel a fost primul meu fiu binecuvântat pe care mi l-a dăruit Dumnezeu, şi de aceea, a fost favoritul inimii mele, precum şi un instrument credincios în mâna lui Dumnezeu, întru mântuirea mea. Dar iată că acum, spre finalul vieţii mele, Dumnezeu mi te-a trimis pe tine ca un balsam pentru a-mi vindeca în aceste ultime zile rana pe care mi-a făcut-o Cain în inimă. Dacă tu ai reprezenta sufletul şi spiritul lui Abel în trupul lui Enoh, atunci tu ai fi acel Abel şi ai fi precum dragul meu Seth, pe care Domnul l-a pus în locul lui Abel. Dar tu te-ai născut din iubirea lui Dumnezeu, pe care El a sădit-o în sământa lui Jared pentru ca tu să te poţi naşte ca un fruct pur al iubirii, şi astfel, să le poţi demonstra fraţilor şi părinţilor tăi calea blândă a iubirii, care este mai presus de toată înţelepciunea noastră, ce poate fi supusă oricând căderii, în timp ce iubirea a creat munţi şi stânci din nisipul mării.

4. O, Enoh, dragul meu Enoh, vino la pieptul meu părintesc şi îngăduie-mi să te îmbrăţişez şi să te binecuvântez cu atâta putere încât binecuvântarea mea să poată dura până la sfârşitul tuturor timpurilor! Căci tu ai turnat în inima mea – care începuse deja să se împietrească – un balsam care a înmuiat-o din nou, la fel ca atunci când Domnul mi l-a trimis pentru întâia oară pe dragul meu protector. Acum, în inima mea a înflorit un tufiş de trandafiri cu numeroase ramuri, iar în vârful lui se află un boboc – o, Enoh, un boboc! – iar acest boboc închis străluceşte mai puternic decât soarele la amiază! Dar să nu mai vorbim despre asta! Iar tu eşti cel care a născut toate acestea în mine.

5. În consecinţă, tu nu eşti nici Abel, nici Seth, ci o scânteie pură de iubire născută din Dumnezeu, prin intermediul sământei lui Jared; şi ai o viaţă numai a ta, care nu va putea fi cucerită niciodată de moarte. De aceea, dăruieşte-le tuturor din marea ta abundenţă, pentru ca şi ei să poată recunoaşte că nu înţelepciunea, ci numai iubirea singură reprezintă adevărata viaţă eternă rezultată din Dumnezeu. Căci abia acum am înţeles eu că nu pot deveni indestructibil de-a pururi decât numai şi numai întru şi prin iubire. Toată înţelepciunea noastră nu reprezintă nimic în faţa lui Dumnezeu, în timp ce iubirea, această iubire micuţă, se va ridica într-o bună zi până la Dumnezeu, căci Dumnezeu Însuşi este numai iubire.

6. O, Enoh, atunci când soarele va răsări, încălzeşte-mă din nou prin cuvintele tale. *Amin!”*

7. După aceste cuvinte, Adam l-a strâns din nou la pieptul său părintesc pe Enoh, l-a binecuvântat o dată în plus, după care l-a trimis să vadă dacă Seth şi copiii acestuia erau încă adormiţi în colibele lor. El trebuia de asemenea să privească poziţia stelelor pentru a afla dacă soarele urma să răsară în curând şi cum era vremea, ceţoasă sau clară, din ce direcţie bătea vântul, dacă cerul era înnorat sau nu, şi dacă exista rouă pe iarbă.

8. El urma să se întoarcă apoi şi să raporteze tuturor informaţiile sale la răsăritul soarelui.

9. Enoh i-a mulţumit cu respect lui Adam şi a plecat să îndeplinească porunca acestuia.

10. După ceasul vostru, ar fi fost trecut de patru dimineaţa atunci când Enoh a ieşit din coliba sfinţită a lui Adam. El şi-a spus:

11. “O, Tu, Tată etern şi preasfânt, plin de iubirea cea mai pură, insondabilă şi supremă! Cât de mică este această colibă sfinţită a lui Adam – tatăl nostru pământesc – prin comparaţie cu domeniul Tău infinit! Stelele însele, fiecare de mărimea unei lumi, licăresc atât de mici şi de izolate în marea Ta casă, care nu are ziduri, şi totuşi, numărul lor este nesfârşit şi toate plutesc în graţia Ta, ferm ancorate de iubirea Ta, şi nici o putere, alta decât a Ta, nu le-ar putea ghida pe cărările îndepărtate ale orbitelor lor.

12. O, preasfântul meu Părinte, cât de mare, puternic şi bun eşti Tu, şi cât de glorios trebuie să fii Tu în lumina Ta, dacă noaptea Ta este atât de minunată, de sublimă şi de plină de glorie!

13. O, bunule Tată, dilată pieptul meu strâmt ca să te pot iubi mai mult; căci tot ceea ce vede ochiul meu acum este atât de minunat şi de măreţ! Cât de magnific se clatină vârfurile maiestuoşilor cedri în bătaia uşoară şi blândă a aerului luminos al dimineţii, mişcându-şi crengile ca şi cum ar dori să îmbrăţişeze cu iubire stelele. Apoi parcă primesc suflul Tău, simt apropierea Ta sacră şi îşi pleacă cu supunere capetele înalte către pământ. Dar iată, ele îşi revin din nou, atrase parcă de atotputerea sacră a iubirii Tale, şi înalţă fericite o rugăciune tăcută şi plină de recunoştinţă faţă de Tine. Cât de măreaţă şi de sublimă trebuie să fie această rugăciune dacă eu nici măcar nu-mi pot imagina ofranda sacră pe care Ţi-o aduce creaţia Ta, Ţie, Creatorului ei. Pământul, iarba, plantele, tufişurile şi copacii cei falnici, precum şi toate stelele magnifice ale cerului, se roagă Ţie în permanenţă; numai omul este în stare să doarmă în mijlocul acestor ofrande veşnice şi sacre!

14. O, Tu, preabunule Părinte, eu nu voi înceta niciodată să mă rog Ţie; şi chiar şi cel mai mic fir de praf aflat în mişcare în faţa mea mă va încuraja să continui să mă rog cu o ardoare din ce în ce mai mare, lăudându-Ţi creaţia şi slava!

15. Căci Tu mi-ai dăruit o inimă plină de iubire şi de pietate, iar eu voi fi de-a pururi fericit de infinita Ta bunătate şi mă voi bucura veşnic întru Tine, Dumnezeul meu,

căci Tu eşti atât de plin de iubire şi de graţie pentru toţi cei care se bucură în Numele Tău sacru.

16. O, fericire, fericire, tu, cea mai bună tovarăşă a iubirii, gustul tău este atât de sublim pentru inima care bate în acord cu voinţa Tatălui preasfânt!

17. Oh, ce bine e să te afli acolo unde Tatăl preasfânt primeşte devoţiunea şi lauda creaţiei Sale infinite, aşa cum se întâmplă cu această picătură de rouă care tocmai se evaporă datorită soarelui de dimineaţă.

18. O, Tată, te implor, priveşte în jos, către inima mea slabă, recunoaşte firul de praf şi apleacă-Ţi urechea la lauda pe care Ţi-o aduc eu, iar în mijlocul cutremurătoarelor imnuri de slavă pe care Ţi le aduc stelele şi universurile, ascultă şi şoapta mea sărmană, mai slabă decât bâzâitul insignifiant al unui ţânţar ameţit de căldura nopţii.

19. O, mult-adoratule Părinte, Doamne şi Dumnezeu al meu, primeşte în marea Ta graţie şoaptele mele confuze şi îngăduie-mi acum să duc cu credinţă la bun sfârşit sarcina pe care mi-a încredinţat-o patriarhul Adam! *Amin!”*

Capitolul 51

BUCURIA LUI JARED LEGATĂ DE FIUL SĂU, ENOH

1. Şi iată, Enoh a plecat să îndeplinească ordinele lui Adam, respectându-le întocmai.

2. Ajuns în vecinătatea colibei lui Seth, el l-a găsit pe acesta încă adormit şi nu a îndrăznit să-l trezească, căci pentru el, Seth reprezenta unul dintre cei mai înalţi patriarhi, cu un rang apropiat de cel al lui Adam. În timp ce privea scrutător cerul înstelat, pentru a-şi da seama de timpul care mai rămânea până la răsăritul soarelui, Jared s-a apropiat, şi-a binecuvântat fiul şi i-a spus:

3. “Iubitul meu fiu, mi-a fost imposibil să adorm de bucurie că graţia lui Dumnezeu s-a revărsat într-o asemenea măsură asupra ta. Căci cine ar fi îndrăznit vreodată, cu excepţia lui Seth, să intre în coliba sfântă a lui Adam după asfinţitul soarelui, din teamă şi din respect? Iar tu locuieşti acum în ea! Iar aceasta după ce am fost cu toţii martorii unei graţii atât de nemăsurate revărsată asupra acestei colibe din chiar înălţimea supremă a lui Dumnezeu.

4. Iubitul meu fiu, fericirea mă copleşeşte şi sunt incapabil să-ţi descriu cât de bucuros, de recunoscător şi de plin de iubire sunt în inima mea. Sunt atât de fericit încât îmi vine să îmbrăţişez plin de iubire fiecare copac şi să-i sărut scoarţa, şi chiar stelele mi se par acum mult mai aproape de mine, ca şi cum ar revărsa asupra mea iubirea lor.

5. Enoh, ascultă-mă, iubirea şi fericirea mă copleşesc, iar limba mea tremură de prea multă beatitudine, astfel încât nici nu mai pot vorbi cu tine! Spune-mi doar ce anume te-a adus aici la o oră atât de matinală, îndepărtându-te de sălaşul sacru al marelui nostru patriarh?

6. Cu siguranţă că motivul care te-a făcut să ieşi nu este acelaşi cu cel care m-a împiedicat pe mine să dorm, căci bucuria şi graţia de care am parte sunt în afara mea, în timp ce tu te afli în interiorul bucuriei şi graţiei. Deduc aşadar că o voinţă superioară te ghidează. O, Enoh, iubitul meu fiu, nu ascunde de mine darul sacru care a fost sădit în inima ta, căci nu poate fi un lucru neînsemnat cel pe care îl porţi în inimă şi pe care îl urmezi. O, nu-l ascunde de mine, tatăl tău!”

7. Auzind aceste cuvinte emoţionante, blândul Enoh i-a mulţumit tatălui său pentru binecuvântare, l-a mângâiat şi i-a spus:

8. Dragă tată Jared, tu îţi cunoşti fiul şi ştii că tot ceea ce îi aparţine este mai întâi de toate al tău, căci eu nu am nimic care să nu-l fi primit mai întâi de la tine. Iubirea mea este născută din tine, iar bucuria mea din binecuvântarea ta; prin ochii mei priveşte un suflet născut din tine, iar prin venele mele curge sângele tău. Toate organele mele derivă din trupul tău, iar tu eşti cel care mi-a vorbit pentru prima oară despre Dumnezeu şi iubirea Sa, şi care mi-a atras atenţia asupra graţiei Sale. După cum vezi, toate acţiunile mele sunt în realitate opera ta, cu ajutorul graţiei Divine, şi nimic din ceea ce fac eu nu ţi-ar putea

rămâne necunoscut ţie; dar cel care m-a trimis aici este mai presus chiar decât tine, căci el este Adam, marele nostru patriarh. Motivul pentru care m-a trimis aici îl ştie numai el, căci el este primul creat dintre noi, iar ceea ce mi-a încredinţat nu îmi aparţine mie, nici ţie, ci numai lui.

9. De aceea, dragă tată, nu ar trebui să încerci să afli despre ce este vorba decât de la acela căruia îi aparţine de drept, pentru că numai acesta poate să dăruiască din avutul său celor în nevoie.

10. De altfel, el va veni în curând şi vei putea afla despre ce este vorba chiar din gura lui, la răsăritul soarelui".

11. În timp ce Enoh continua să vorbească, Seth a ieşit din coliba sa, i-a zărit pe cei doi, s-a îndreptat către ei şi i-a binecuvântat, în timp ce aceştia s-au înclinat adânc în faţa lui, plini de recunoştinţă. Seth i-a pus lui Enoh aceeaşi întrebare ca şi Jared, dar nu a obţinut un alt răspuns decât cel din urmă. Seth a rămas surprins de discreţia excesivă a lui Enoh, dar acesta i-a răspuns:

12. "Părinte Seth, tu te afli în locul lui Abel şi eşti fiul binecuvântat al lui Dumnezeu şi al lui Adam, de care eşti mai apropiat decât sunt eu de tatăl meu, Jared. Oare nu ţi-a dat ţie Adam tot ceea ce îi aparţinea, şi care acum a devenit al tău? Dacă Adam m-a trimis pe mine să aflu ceea ce îi este atât de aproape de inimă, cum poţi să-mi ceri să-ţi dau ţie înainte de a-i fi dat aceluia a cărui inimă m-a trimis pe mine să adun ceea ce – în calitatea lui de părinte – doreşte să le dăruiască tuturor în această dimineaţă?

13. Ascultă, tot ceea ce este al meu îţi aparţine fără nici o rezervă, căci a fost al tău cu mult înainte de a-mi aparţine mie. Adam are însă un anumit avantaj în faţa noastră, a tuturor, astfel încât este firesc ca el să primească primul, pentru ca apoi să ne poată dărui nouă, celorlalţi. Iată, soarele este pe punctul de a răsări, luna cea palidă se grăbeşte să apună, stelele se retrag de pe marea scenă a nopţii, iar părintele Adam se află deja în faţa locuinţei sale, aşteptându-mă. Aveţi aşadar puţină răbdare, şi veţi primi în curând cele după care am fost trimis atât de devreme!"

14. După aceste cuvinte, Enoh s-a despărţit de părinţii săi şi a plecat în grabă către coliba lui Adam, în faţa căreia s-a aruncat la pământ, după care Mi-a mulţumit cu recunoştinţă. Când Adam l-a strigat, el s-a ridicat în picioare, a intrat respectuos în colibă şi i-a raportat acestuia cele îndeplinite.

15. După ce a ascultat raportul lui Enoh, Adam s-a ridicat la rândul lui şi i s-a adresat mai întâi Evei: "Eva, credincioasa mea soţie, odihneşte-te în pace întru graţia lui Dumnezeu până când mă voi întoarce însoţit de Enoh. Pe toţi munţii din jur, copiii noştri aşteaptă deja binecuvântarea mea. Iar tu, iubitul meu Enoh, însoţeşte-mă pe vârful dealului pentru ca binecuvântarea mea să nu ajungă mai târziu decât primele raze ale soarelui la copiii mei, atât la cei de pe munţi cât şi la păstorii din vale, pentru ca Domnul să îi mai cruţe încă o vreme pe cei din ţinuturile joase de judecata Sa severă. Să ne grăbim! *Amin!"*

Capitolul 52

IMNUL DE DIMINEAŢĂ AL LUI ENOH

1. Cei doi au părăsit imediat coliba, grăbindu-se către deluşorul din faţă, pe care l-au urcat uşor, căci era nu cu mult mai înalt decât locul pe care se afla coliba lui Adam. Pe deluşor nu se aflau copaci, iar vârfurile cedrilor abia dacă ajungeau până la poalele acestuia; o cărare îngustă, dar confortabilă, conducea cu uşurinţă către vârful dealului.

2. Cei doi au ajuns pe culme cu şapte minute înainte de răsăritul soarelui (potrivit sistemului vostru de măsurare a timpului). Acolo, Adam s-a aşezat la sol, Mi-a mulţumit pentru noua zi pe care îi era dat să o trăiască şi Mi-a solicitat binecuvântarea pentru a-i putea binecuvânta la rândul lui, în Numele Meu, pe toţi copiii săi, întru iubirea şi graţia Mea.

3. (Asemenea acte de consacrare către Divinitate sunt rareori observate în ziua de astăzi, lumea privindu-le drept prostii, motiv pentru care Eu sunt nevoit să stau deoparte, căci binecuvântarea Mea nu le mai este necesară oamenilor!)

4. După consacrare, Adam a perceput prezența Spiritului Meu şi şi-a binecuvântat toți copiii înainte ca soarele să răsară.

(10 ianuarie 1841)

5. După ce Adam a transmis binecuvântarea Mea tuturor copiilor săi, fără să-i uite nici pe cei din vale, primele raze ale soarelui de dimineață au răsărit la orizont, iar Adam a plâns de bucurie văzând Grația Mea revărsându-se deasupra pământului sub forma luminii solare şi înțelegând că numai datorită iubirii Mele plină de compasiune soarele încălzea din nou vârfurile munților, peste care răcoarea nopții se aşternuse într-o măsură mult mai mare decât la câmpie, aşa cum se întâmplă încă şi astăzi.

6. După ce s-a desfătat astfel, Adam l-a zărit pe Enoh, transfigurat de fericire, şi amintindu-şi de el, i-a poruncit să vorbească în timp ce soarele se înălța pe cer, aşa cum îi ceruse mai devreme în dimineața aceea, imediat după rugăciunea de dimineață.

7. Auzind dorința lui Adam, Enoh a început imediat să vorbească din preaplinul iubirii sale, rostind următorul discurs:

8. "Tată, tu îmi ceri să rostesc un discurs pe care sunt incapabil să-l concep! Tu doreşti ca eu să cânt un imn adus dimineții, aşa cum făcea Seth – care este un minunat orator când este vorba despre asemenea subiecte, în timp ce eu nu sunt altceva decât un receptacol orb al iubirii.

9. De aceea, fii răbdător cu mine dacă nu voi reuşi la fel de bine ca şi Seth. Voi încerca totuşi să exprim cu limba mea slabă ceea ce clocoteşte în inima mea.

10. Tată, ce este această dimineață cețoasă, întunecată şi trecătoare, prin comparație cu dimineața eternă a spiritului născută din iubirea nesfârşită a Tatălui etern şi preasfânt?! Cum ar putea fi comparată vreodată această lumină palidă a soarelui de dimineață cu gloria orbitoare a iubirii lui Dumnezeu? Cu siguranță că lumina soarelui nu reprezintă nimic mai mult decât un punct negru scăldat în razele iubirii divine. Da, soarele nu este altceva decât punctul de plecare al unei minuscule scântei din grația Iubirii eterne a lui Dumnezeu, iar noi ne minunăm totuşi de măreția sa! Oare cum am reacționa atunci dacă am putea zări sursa primordială şi eternă a oricărei forme de lumină, adică Iubirea Tatălui în toată splendoarea ei?

11. Departe de mine gândul de a minimaliza măreția soarelui, dar vă spun, acesta nu reprezintă altceva decât un învățător care doreşte să ne spună: 'O, voi, oameni sărmani, de ce mă priviți pe mine, care nu sunt altceva decât o palidă scânteie care luminează pământul, şi de ce vă minunați de mine? Cât de puțin importantă este suprafața mea care vă uluieşte ochiul prin comparație cu ceea ce purtați voi în inima voastră! Dacă mie mi s-ar fi dăruit ceea ce are chiar şi cel mai neînsemnat dintre voi, cu adevărat, lumina mea ar fi pătruns până la cei mai îndepărtați poli ai infinitului cu o forță neîntreruptă. Dar acolo unde razele mele nu reuşesc să pătrundă, ochiul spiritului vostru îşi răspândeşte cu putere razele sale, primind simultan alte raze, mai puternice şi mai îmbătătoare, născute din dimineața eternă a iubirii lui Dumnezeu'.

12. Tată, priveşte, soarele se pregăteşte să ne învețe lecția sa cu prima sa rază! Căci dacă pătrundem înlăuntrul nostru şi contemplăm jocul infinit şi măreț al gândurilor noastre, şi mai departe, pe cel încă şi mai sublim al sentimentelor noastre, şi încă şi mai departe, pe cel mai măreț dintre toate – iubirea noastră pentru Dumnezeu, care trebuie să fie nesfârşită, căci numai ea ne permite să îl înțelegem pe Dumnezeu cel infinit şi etern, şi să-L iubim – cum am mai putea noi să venerăm şi să considerăm magnifică şi măreață lumina firului de praf, care are suficient spațiu în ochiul nostru trupesc, când Tatăl etern şi preasfânt se lasă iubit pe Sine şi înțeles cu uşurință prin această iubire?

13. Inimile noastre se bucură prin intermediul ochilor noştri de strălucirea blândă a soarelui de dimineață, şi toate animalele salută zgomotos sosirea plină de grație a mamei-zi. Corolele florilor se deschid pentru a absorbi cu lăcomie primele daruri ale binecuvântării blânde a soarelui de dimineață, iar valurile îndepărtate ale mării tremură şi se joacă precum copilaşii, trăgând de veşmântul de lumină al mamei lor. Aceste forme-gând sunt într-adevăr picturale; dar când mă gândesc că pentru experimentarea lor este întotdeauna nevoie de o ființă umană a cărei inimă să fie capabilă să creeze aceste gânduri după ce mintea ei s-a odihnit cu credință în iubirea de Dumnezeu, concluzia inevitabilă a unei ordini supreme îmi apare ca fiind firească. Căci această dimineață minunată şi toate celelalte scene similare nu ar valora nimic dacă nu ar putea fi văzute, simțite sau percepute

într-un fel sau altul de către o ființă umană cu un suflet interior viu, înlăuntrul căruia locuieşte un spirit etern de iubire născut din Dumnezeu.

14. Întrucât suntem cu toții de acord cu asta, cum se face atunci că ne bucurăm întotdeauna de răsăritul soarelui, care se ridică pe cer în fiecare dimineață în strict acord cu voința lui Dumnezeu, la o oră bine stabilită? În timp ce atunci când ne contemplăm spiritul liber nu ne minunăm deloc atunci când zărim lumina lui care nu piere niciodată, ci continuă să strălucească ici şi colo, într-o libertate minunată, prin regiunile fără sfârşit ale iubirii şi grației Tatălui preasfânt şi etern!

15. Da, ne minunăm de picătura tremurătoare de rouă atunci când strălucirea blândă a acesteia ne izbeşte ochiul însetat de senzații, în timp ce suntem cu totul neatenți la picăturile miraculoase de viață din interiorul nostru, picurate în sufletul nostru de Iubirea infinită a lui Dumnezeu. Cât de fericiți suntem atunci când simțim adierea răcoroasă a brizei de dimineață, şi cât de puțin fericiți în fața suflului continuu al vieții care izvorăşte din dimineața eternă a lui Dumnezeu, mângâindu-ne în permanență în fața soarelui spiritului şi dăruindu-ne o viață eternă şi mereu mai liberă. Ne fixăm privirea asupra orizontului cvasi-infinit al mării şi ne desfătăm de jocul luminii în valurile sale, în timp ce marile valuri de lumină ale mării eterne a grației divine trec adeseori pe lângă noi, nebăgate în seamă şi fără să trezească în sufletul nostru vreo bucurie. Ne minunăm atât de des de jocul culorilor – albastre, verzi şi roşii – de pe aripile unui fluture, în timp ce gândul înaripat născut în inima unui frate nemuritor ne lasă reci, fiind considerat fructul înşelător al unei imaginații prea bogate. Cât de des admirăm cuibul unei păsări, considerându-l o lucrare ingenioasă, în timp ce privim cu dispreț opera desăvârşită şi neprețuită a spiritului liber şi nemuritor!

16. Ce sentiment sublim trezeşte în inimile noastre parfumul cedrilor adus de adierea vântului care suflă necontenit printre ramurilor lor mlădioase – în timp ce ignorăm cu desăvârşire suflul sacru al spiritului Iubirii eterne, sau urechea amețită de vânt, care ascultă limbajul furtunii, dar nu aude sunetul puternic al vocii lui Dumnezeu în propria inimă...

17. Tată, întrucât mi-a fost dat să vorbesc în fața ta, îngăduie-mi să continui să îmi descarc inima, care realizează în fața lui Dumnezeu cât de nerezonabilă este şi cât de tare ignoră ordinea divină ființa care are un vas mare şi unul mic, iar în vasul cel mare pune doar puțin vin, în timp ce umple vasul cel mic mult peste capacitatea acestuia, dând astfel pe dinafară şi vărsând vinul cel bun, în timp ce vasul cel mare rămâne aproape gol, deşi atât de mult vin ar fi putut încăpea în el. Corpul nostru fizic este vasul cel mic pe care îl încărcăm întotdeauna mult peste capacitatea lui, în timp ce spiritul nostru născut din iubire este vasul nemăsurat de mare, pe care îl ignorăm însă cel mai adesea, lăsându-l gol sau aproape gol, deşi atât de multe ar putea încăpea în el...

18. Aducem regulat ofrande şi considerăm că îi facem pe plac Domnului atunci când ne aruncăm la pământ în fața focului sacrificial. Dar toate acestea sunt lucruri mărunte care umplu peste capacitate vasul cel mic, în timp ce uităm de marele vas al iubirii pure întru spirit şi adevăr, unicul care îi face plăcere lui Dumnezeu.

19. Credința mea este că de vreme ce practicăm ritualuri ca semn al orbirii noastre spirituale, nu ar trebui să neglijăm lucrurile esențiale de care depinde cu adevărat viața eternă întru spiritul iubirii de Dumnezeu! Acesta este mesajul pe care ni-l reaminteşte în fiecare dimineață soarele care răsare, căci datorită orbirii noastre spirituale, noi nu ştim de unde vine el şi ce este el. La fel, coaja copacului ne reaminteşte acest lucru, căci nimeni nu ar putea susține vreodată că arborele se află acolo de dragul scoarței; în schimb, scoarța se află acolo de dragul arborelui, pentru a proteja puterile creatoare ale acestuia, dăruite lui de Dumnezeu, şi pentru a le ascunde totodată de curiozitatea noastră trupească. Toate acestea sunt indicii de la Dumnezeu adresate spiritului, căruia îi spun:

20. 'Iată, am ascuns viața în interiorul cărnii pentru ca moartea să nu o poată zări, şi Mi-am ocultat proprietatea în interiorul tău pentru ca tu să o porți înlăuntrul tău neatinsă până în momentul dezvăluirii (revelării). Sub scoarță există o activitate intensă, născută din iubirea sinceră şi din înțelepciunea lui Dumnezeu cel etern; curenții puternici ai vieții curg şi acționează acolo, conform voinței lui Dumnezeu'.

21. O, Tată, în acest fel, tot ceea ce putem vedea noi cu ochii noştri trupeşti nu reprezintă altceva decât un veşmânt mort în interiorul căruia sălăşluieşte viața tăcută şi activă, menită să ne atragă. După ce am descoperit acest izvor de viață în iubirea pură pentru Dumnezeu, toate minunile care ne înconjoară devin cu adevărat vii; minuni a căror

aparenţă exterioară ne-a fascinat atâta vreme, astfel încât aproape că am ajuns să ne închinăm lor, precum unor idoli.

22. Cine ar putea admira o picătură de apă numai pentru că este apă? Ce să mai spunem atunci de întinderea nesfârşită a mării sau de ploaia fertilă care cade sub forma a nenumărate picături pe pământ pentru ca acesta să poată da rod?

23. Dar după ce spiritul îşi descoperă propria imagine în picătura de apă, o, Tată, el va începe să o adune în vasul vieţii şi se va minuna de tot ceea ce există în el însuşi şi în fraţii săi, înlăuntrul cărora va descoperi cea mai mare minune dintre toate: iubirea eternă şi infinită a lui Dumnezeu, alături de cea mai mare smerenie din interiorul nostru!

24. O, Tată, îmi închei aici contemplaţia; te implor, primeşte această rugăciune şi continuă să-mi arăţi care este voinţa Ta! *Amin!"*

Capitolul 53

UIMIREA LUI ADAM ÎN FAŢA ÎNŢELEPCIUNII LUI ENOH

1. Uimit la culme în faţa acestui discurs al lui Enoh, Adam şi-a frecat tâmplele, şi-a lovit pieptul de şapte ori, după care a spus:

2. "O, iubire, ce reprezinţi oare tu, de vreme ce nu mă pot supăra pe tine? Enoh, ascultă-mă, tu eşti un orator extraordinar, căci iată, ai reuşit să mă faci să mă simt vinovat şi ai trezit în mine cu atâta forţă acele părţi care rămăseseră de la moartea lui Abel un sanctuar inviolabil pentru toată lumea. Dar cine te-ar putea învinovăţi, ştiut fiind că aceste cuvinte pe care le-ai rostit nu îţi aparţin ţie, ci sunt cuvintele pure ale Iubirii eterne?

3. Căci nici un om nu ar putea vorbi astfel dacă nu ar fi inspirat de sus, şi nimeni nu ar avea puterea să vorbească în faţa mea dacă cuvintele sale nu ar avea o semnificaţie profundă dăruită lor de atotputerea eternă a iubirii Tatălui preasfânt.

4. Şi totuşi, tu vorbeşti fără nici o teamă, purtat numai de forţa marii tale iubiri faţă de Dumnezeu, împărţind vinul din vasul cel mare, şi astfel, tu nu poţi fi învinovăţit; căci iubirea ta vindecă orice vinovăţie, inclusiv pe a mea. Tot ce pot să-ţi spun este că tu eşti cu siguranţă un om făcut după inima lui Dumnezeu. Atunci când vorbeşti tu, inima mea tremură precum un copil într-o noapte adâncă şi rece; iar atunci când tu te rogi, întregul meu corp plânge.

5. O, Enoh, cuvintele tale pot fi comparate cu un soare care răsare şi care poate fi privit la început cu bucurie de oricine, dar pe măsură ce puterea sa sporeşte, observatorul este nevoit să îşi plece ochii, căci ochiul întunecat al omului nu poate suporta strălucirea unor asemenea raze fără a-şi pierde vederea.

6. O, Enoh, mi-ai spus atâtea lucruri încât această viaţă pământească mi se pare prea scurtă pentru a le înţelege pe toate. M-ai făcut deopotrivă fericit şi trist, fericit – deoarece spiritul tău angelic nu a strălucit încă niciodată până acum cu o asemenea putere, şi trist – deoarece lumina ta atât de puternică m-a făcut să înţeleg cu atâta claritate greşelile mele în faţa lui Dumnezeu şi a ordinii Sale eterne.

7. Dar când îmi amintesc că tot tu ai fost acela care ne-a avertizat ieri de sosirea neaşteptată a Iubirii eterne, atunci mă bucur din nou privindu-te şi mă gândesc că tu eşti un favorit al preasfântului Tată, aşa cum ai devenit şi favoritul meu pe durata întregii vieţi care mi-a mai rămas. Atâta vreme cât voi mai călca pe acest pământ vei rămâne principalul meu favorit, iar numele tău, la fel ca şi al meu, va rămâne cunoscut până la sfârşitul tuturor timpurilor.

8. Iar acum, dragă Enoh, haide să ne întoarcem din nou la colibă, unde Seth a pregătit cu siguranţă un mic dejun pentru noi. După micul dejun îi vom vizita pe copiii noştri care lucrează în diferite locuri şi îi vom bucura cu prezenţa noastră. Şi vom fi însoţiţi de Eva, de Seth şi de primul său născut, Enos, precum şi de primul născut al lui Enos, Kenan, clarvăzătorul, şi de primul născut al lui Kenan, Mahalaleel, împreună cu primul născut al acestuia, tatăl tău, Jared; iar tu vei sta la dreapta mea. În acest fel, ne vom petrece dimineaţa în mod util. La amiază ne vom întări apoi trupurile, mulţumind Domnului cu voce tare înainte şi după ce vom lua masa, iar după-amiaza ne-o vom petrece din nou în coliba mea, meditând asupra sublimei vizite pe care am primit-o ieri.

9. Dar în tot acest timp, gura ta nu va tăcea nici o clipă, căci cuvintele tale ne sunt folositoare tuturor. Iar mai presus de toate, nu uita să consacri cu limba ta binecuvântată Sabatul de mâine; şi întrucât astăzi ai vorbit fără respectul acela exagerat şi formal, te invit să faci la fel şi mâine, şi poimâine, şi în toate celelalte zile!

10. Iată, Seth se grăbeşte deja către noi. Haide să mergem şi noi. *Amin!"*

Capitolul 54

DISCURSUL LUI ENOH REFERITOR LA ADEVĂRATA RECUNOŞTINŢĂ ŞI LAUDĂ FAŢĂ DE DUMNEZEU

(20 ianuarie 1841)

1. Cei doi s-au ridicat şi şi-au întors spatele dimineţii, coborând către poalele dealului, unde Seth îi aştepta deja. După ce s-au apropiat, Seth s-a aruncat la picioarele lui Adam, care i-a dat binecuvântarea de dimineaţă şi l-a îndemnat să se ridice şi să îi însoţească la colibă.

2. Ajunşi aici, Adam şi Enoh au intrat şi au fost întâmpinaţi de mama Eva. Între timp, Seth s-a întors în grabă la coliba sa şi i-a poruncit soţiei sale să ducă imediat mâncarea pregătită la coliba lui Adam, în timp ce el şi Enos, Kenan, Mahalaleel, şi foarte mulţumitul Jared, Mi-au lăudat Numele, după care s-au îndreptat cu respect către coliba lui Adam pentru a-i oferi salutul lor de dimineaţă şi pentru a-i mulţumi pentru binecuvântare. Tocmai când erau pe punctul de a-şi îndeplini această obligaţie, Adam i-a oprit şi i-a rugat să aştepte puţin până când Enoh îşi va încheia rugăciunea de consacrare a mesei, pe care tocmai urma să o rostească. Auzind acestea, ceilalţi s-au oprit, s-au retras puţin şi şi-au concentrat ochii, urechile şi inimile asupra lui Enoh, care Mi-a adresat următoarea rugăciune, cu toată devoţiunea:

3. "Tată sublim, preaiubitor şi sacru, te implor, apleacă-Ţi urechea Ta sfântă către gura mea slabă şi ascultă sărmanele cuvinte pe care Ţi le adresează din praful pământului acest vierme nedemn, în chiar ziua graţiei eterne a iubirii Tale infinite, căci a fost voinţa Ta să ridici din praful pământului pe marele nostru patriarh şi pe marea noastră mamă, dăruindu-le lor şi binecuvântata putere procreatoare din a cărei abundenţă am pătruns în existenţă noi şi nenumăraţii noştri descendenţi; din sămânţa iubirii ne-am născut cu toţii, noi şi nenumăratele generaţii care ne vor succeda, până la sfârşitul tuturor timpurilor. Tată preabun şi preasfânt, Tu ai luat această sămânţă din Iubirea Ta eternă, pentru ca sufletul nostru să poată deveni imaginea Ta vie, prin intermediul iubirii Spiritului Tău dinlăuntrul său. O, lăudat fie Numele Tău de-a pururi pentru această graţie imensă, izvorâtă din compasiunea Ta infinită, care a permis celor necreate să pătrundă în existenţă, pentru a se putea recunoaşte pe sine şi pe Tine, pentru a se minuna în faţa măreţiei Tale şi a operelor atotputerii şi gloriei Tale.

4. Iată, ne aflăm în prezenţa lui Adam, primul om sublim creat de Tine, şi vom avea parte de o masă bogată şi sănătoasă, care ne va satisface trupul. O, preasfântul meu Părinte, miluieşte-ne pe noi şi binecuvântează-ne, şi binecuvântează de asemenea aceste alimente proaspete, pentru ca ele să contribuie la prezervarea vieţii noastre întru iubirea Ta, şi fie ca moartea să nu ne mai atingă niciodată datorită mâniei Tale. Iar prin graţia Ta, fie ca nici unul din noi să nu mai uite vreodată lucrurile minunate pe care Iubirea Ta nesfârşită le-a creat pentru noi şi în noi, în ziua sfântă de dinainte de Sabat.

5. Fie ca nici unul dintre noi să nu uite vreodată că numai Iubirea Ta i-a permis patriarhului nostru, Adam, să se ridice din ţărână, şi că marea mână a Iubirii Tale i-a dat formă după chipul şi asemănarea Ta, îngăduind astfel ca şi noi să ne naştem apoi din el în acelaşi chip minunat în care s-a născut el din Tine, adică perfecţi. Oh, pentru aceasta, eu îţi voi lăuda Numele plin de recunoştinţă şi devoţiune de-a lungul întregii mele vieţi. Primeşte, în marea Ta graţie, aceste laude sărmane, deşi ele sunt nedemne să atingă inima Ta, către care nimeni din întreaga Ta creaţie nu îndrăzneşte să privească. O, Doamne, binecuvântează această hrană pentru noi, căci întreaga noastră fiinţă nu este altceva decât o binecuvântare izvorâtă din Tine! *Amin!"*

6. După ce Enoh şi-a încheiat astfel rugăciunea, toţi patriarhii s-au înclinat în faţa lui Adam şi şi-au îndeplinit datoria faţă de el, aşa cum s-a menţionat deja anterior. Adam i-a binecuvântat şi le-a spus: "Dragii mei copii, rămâneţi încă puţin cu mine, până

când eu, Eva şi dragul meu Enoh ne vom hrăni cu darul lui Dumnezeu. După aceea, vă voi informa în legătură cu voinţa mea şi voi interpreta fenomenele dimineţii. Până atunci, aşezaţi-vă şi meditaţi la rugăciunea lui Enoh. *Amin!”*

7. S-au aşezat cu toţii şi au îndeplinit în tăcere ce le-a cerut Adam. După micul dejun, Adam s-a ridicat, a privit în sus către Mine, profund emoţionat, şi Mi-a mulţumit în inima sa, la fel cum au făcut Eva şi Enoh.

8. După ce şi-a exprimat astfel recunoştinţa, Adam s-a întors către Enoh şi i-a spus: “Dragă Enoh, termină acum cu voce tare ce ai început înainte de masă, în faţa părinţilor tăi, pentru ca opera ta să fie completă în faţa lui Dumnezeu şi a părinţilor tăi. *Amin!”*

9. Fericit, Enoh s-a ridicat, i-a mulţumit lui Adam şi s-a adresat tuturor cu acest discurs, pe cât de scurt, pe atât de profund:

10. “O, dragii mei părinţi, ce poate părea mai înţelept decât să-i oferim în permanenţă lui Dumnezeu mulţumirile noastre de copii pentru fiecare dar pe care El ni-l oferă, iar aceasta cu o voce atât de puternică încât soarele, luna şi stelele să se simtă stânjenite? Dar haideţi să ne întrebăm acum la ce i-ar folosi lui Dumnezeu dacă, orbiţi de mândrie, am dori să-i arătăm cât de puternică şi de impresionantă apare dragostea Sa în inima noastră?

11. O, dragii mei părinţi, marele şi preasfântul Tată din Ceruri nu are nevoie de asemenea demonstraţii efemere, căci El, în faţa căruia întreaga creaţie este revelată, ştie cel mai bine ce se află înlăuntrul nostru. În marea Lui iubire, El nu ne priveşte decât atunci când ne aflăm într-o stare de deplină umilinţă, în timp ce în ochii Săi sacri, puterea noastră nu apare decât ca un semn de nebunie oarbă.

12. Oare nu este El Însuşi întreaga noastră forţă? Cum ne-am putea mândri atunci cu ceva care nu ne aparţine nouă, ci Lui, Cel care ne-a dăruit totul în marea Lui compasiune, pentru ca noi să putem deveni proprietatea Lui?

13. Dar dacă ne strigăm toată ziua în gura mare recunoştinţa şi mulţumirile faţă de Dumnezeu, oare nu apare acest lucru ca şi cum ne-am lăuda în faţa Lui, pe noi şi proprietatea noastră, convingându-ne astfel singuri în faţa Lui că am fi în stare să facem ceva (fără puterea Lui)?

14. În schimb, ori de câte ori cineva vorbeşte cu voce mare (adică în cuvinte pline de exaltare), vocea aceea nu este a lui, ci a lui Dumnezeu din el. Cum am putea noi, în orbirea noastră, să-L lăudăm şi să-i mulţumim Lui, în timp ce El Însuşi ne indică, în marea Sa graţie, ce trebuie să facem noi în slăbiciunea noastră, pentru a deveni demni să primim putere şi întărire din partea Lui?

15. De aceea, pentru a-L putea lăuda şi pentru a-i putea mulţumi cu adevărat Domnului, este necesar să facem acest lucru într-o stare de deplină umilinţă, pătrunşi fiind de propria noastră slăbiciune în faţa atotputerii Sale. Numai atunci El va privi în jos către noi, întărindu-ne continuu cu fluxul iubirii Sale infinite. *Amin!”*

16. Auzind aceste cuvinte, Adam s-a întors către Enoh şi i-a spus: “Dar, dragă Enoh, ce ai vrut să spui cu asta? Dacă eu unul nu am înţeles nimic, cum ar putea copiii mei să înţeleagă, mai ales că de dragul lor te-am rugat să vorbeşti? Din câte am înţeles eu, noi nu ar mai trebui să-L lăudăm sau să-i mulţumim deloc Domnului în această manieră, căci noi toţi şi tot ceea ce se află în noi îi aparţine lui Dumnezeu, născuţi fiind din El.

17. Astfel, dacă cineva ar dori să-L laude sau să-i mulţumească lui Dumnezeu, el ar trebui să păstreze tăcerea, amintindu-şi că Dumnezeu cel dinlăuntrul nostru şi-ar aduce singur laude şi mulţumiri.

18. Este adevărat că tot ceea ce se află în noi este rezultatul atotputerii lui Dumnezeu şi că noi suntem opera Lui, o parte vie din El Însuşi. Din acest punct de vedere, noi am da dovadă de orgoliu dacă am crede că acţiunile noastre ne aparţin nouă, în timp ce ele sunt lucrarea lui Dumnezeu, căci nimic nu este al nostru, ci totul îi aparţine lui Dumnezeu.

19. O, Enoh, explică-ne cu mai multă claritate ce ai vrut să spui, căci în caz contrar, noi ne vom afunda cu toţii în noaptea îndoielilor şi a confuziei!”

20. Realizând neînţelegerea, Enoh s-a adresat din nou adunării: “Dragi părinţi, cum se face că m-aţi înţeles atât de greşit? Cine ar dori să mănânce lemnul copacului, care

este prea tare pentru dinţii noştri, dar din care se naşte totuşi fructul cel dulce? După ce mâncăm fructul, noi mulţumim pentru el, şi nu pentru copacul care l-a purtat.

21. Să presupunem că noi înşine suntem precum lemnul copacului, şi, la fel ca acesta, am dat naştere unui fruct; dar întrucât copacul are chiar această menire, de a da rod, cine ar trebui să-i mulţumească Domnului, copacul sau fructul?

22. Oare nu este fructul darul de iubire al lui Dumnezeu, care nu poate, şi nu trebuie, să-i mulţumească Domnului? Singur copacul trebuie să facă acest lucru – deşi el însuşi s-a născut din acest fruct – căci lui i s-a dat de sus puterea (potrivit legii) să dea naştere pe viitor unor asemenea fructe vii, care vor genera la rândul lor alte şi alte generaţii de acelaşi fel.

23. Ce diferenţă există atunci când luăm un lăstar din copac şi îl plantăm în pământ, sau atunci când luăm fructul copacului şi îl plantăm?

24. Iată, noi suntem lăstarii, iar sămânţa este binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă vom recunoaşte că noi nu suntem fructul şi sămânţa, ci numai lăstarii şi copacii care trebuie să fie binecuvântaţi cu fructe şi cu seminţe, atunci marea voce dinlăuntrul nostru este fructul dat nouă de Dumnezeu, care nu mai are nevoie să-L glorifice, să-L laude şi să-i mulţumească, căci el este chiar acela căruia trebuie să îi fie oferite aceste laude şi mulţumiri. Pe de altă parte, noi nu trebuie să uităm că noi suntem copacii şi lăstarii, şi trebuie să îl lăudăm şi să îi mulţumim Domnului pentru ceea ce *suntem,* dar nu pentru ceea ce *primim,* pentru a deveni astfel complet liberi în faţa lui Dumnezeu şi a-i împlini astfel planul. *Amin!"*

Capitolul 55

CONFESIUNEA LUI KENAN

1. Auzind această explicaţie, Adam şi ceilalţi patriarhi au rămas uluiţi de capacitatea lui Enoh de a rosti cuvinte atât de înţelepte, căci ei îl ştiau ca pe un tânăr nepretenţios, şi nimeni nu se aştepta ca el să fie atât de profund. Adam însuşi a rămas tăcut.

2. Atunci, Kenan a început să vorbească: "O, părinte Adam, până acum am fost considerat un clarvăzător şi am fost nevoit să-ţi interpretez în fiecare zi de dinaintea Sabatului viziunile mele şi ale tale, precum şi observaţiile mele legate de stelele de pe firmament, astfel încât tu să le poţi binecuvânta şi transmite apoi copiilor tăi.

3. Dar acum Domnul a dezlegat cu propriile Sale mâini limba lui Enoh! De aceea, limba mea nu va mai îndrăzni de acum înainte să vorbească în faţa ta şi a celorlalţi patriarhi, căci acum această sarcină poate fi preluată de Enoh cel plin de iubire şi înţelepciune. Deşi cândva noi i-am spălat corpul mititel cu roua dimineţii, astăzi avem nevoie să fim spălaţi la rândul nostru cu roua dimineţii spiritului său, ce curge din abundenţă de pe limba sa binecuvântată.

4. O, Enoh, spală-mă cu graţia ta primită de sus, căci mărturisesc şi recunosc că cel care nu se spală cu această apă va pieri, iar viaţa sa se va veşteji precum iarba peste care nu a căzut de mult roua.

5. Domnul nu a dat acest dar în întregime decât *unuia,* pentru ca ceilalţi să se poată împărtăşi cu el ori de câte ori doresc să îl folosească. Viaţa ne-a fost dată tuturor, dar nu şi nemurirea, pe care numai *unul singur* o poartă înlăuntrul lui pentru toţi. Şi oricine doreşte să o preia de la el va deveni la rândul lui nemuritor ca şi el; dar viaţa celui care îl ignoră va fi luată de moarte în momentul în care marele Dumnezeu îşi va înfige coasa Sa în iarba uscată.

6. Dacă ne punem mâna pe inimă, noi percepem bătăile sale – la fel ca şi Enoh –, dar dacă o vom întreba: 'De ce baţi tu, inimă neobosită?', ea ne va oferi numai răspunsul confuz şi trist: 'Eu bat constant la poarta de bronz a morţii eterne şi aştept cu cea mai mare teamă ca ea să se deschidă şi să mă înghită pentru totdeauna!'

7. Dar dacă întrebăm inima vie a lui Enoh: 'De ce baţi tu, inimă plină de iubire şi pioşenie?', aceasta ne va răspunde cu cea mai mare claritate: 'Ascultaţi, fraţii mei, eu bat constant la poarta strălucitoare a vieţii şi am cea mai deplină şi mai dulce certitudine că aceasta se va deschide în curând pentru ca eu să fiu primită în abundenţa nelimitată a

vieții născută din Dumnezeu, din care chiar acum o picătură minusculă mă animă și mă susține!'

8. O, părinți, frați și copii, viziunile mele mi-au confirmat adeseori că acest lucru este adevărat; dar nu trebuie să credem că fiecare este învățat de propria sa iubire față de viață. Noi nu o putem împărtăși reciproc, căci nu o avem, și trebuie să o luăm de la acela care o are. Enoh a primit-o din ceruri și dorește să o împărtășească împreună cu noi, fiindu-i îngăduit acest lucru, astfel încât nu mai depinde decât de noi dacă dorim să o facem.

9. O, Enoh, lasă limba ta plină de viață să lucreze din greu pentru ca noi toți să putem fi spălați din cap până-n picioare în roua vieții ce curge din abundență, născută din dimineața eternă a spiritului lui Dumnezeu și revărsată asupra noastră prin intermediul limbii tale binecuvântate. De aceea, părinte Adam, lasă-l de acum înainte pe Enoh să acționeze în locul meu, interpretând pentru noi semnele vieții citite pe firmamentul înstelat și pe pământ. *Amin!"*

10. După ce Kenan și-a încheiat discursul său just, Adam s-a ridicat și a spus: "Kenan, tu mi-ai anticipat voința. Să-l lăsăm așadar pe Enoh să facă pe scurt ceea ce așteptați cu toții, iar eu cel mai mult dintre voi!"

11. Atunci, Enoh s-a ridicat cu respect și a spus: "Ascultați, părinți ai mei! Stelele își urmează cursul și strălucesc când mai tare, când mai încet. Vântul bate când într-o direcție, când într-alta, grăbindu-se să ajungă la mare distanță. El gonește pe cer norișori mici sau mase mari de nori, care ne trimit roua și ploaia, datorită cărora cresc iarba și copacii; dar noi nu știm de ce se petrec toate acestea, căci mințile noastre nu le pot pricepe. Iar când sosește timpul recoltei, noi spunem: 'Domnul și-a ghidat elementele cu înțelepciune, căci recolta e bună!', după care nu ne mai pasă dacă vânturile au îndepărtat norii.

12. Ascultați, aceasta este cea mai bună interpretare, căci tot ceea ce face Domnul este bine făcut. Cât despre noi, este mai bine să lăsăm totul în mâinile Domnului, fără să mai încercăm să ne explicăm căile Sale, ci mai bine să ne căutăm pe noi înșine și viața din interiorul nostru.

13. Iată, aceasta este cea mai bună interpretare, cea care păstrează întregul mister. Dar vom mai vorbi despre asta pe drum! *Amin!"*

Capitolul 56

ÎN GROTA LUI ADAM

(21 ianuarie 1841)

1. După ce Enoh și-a încheiat scurta explicație, Seth a sărit în sus fericit, l-a îmbrățișat și a spus: "Părinte Adam, cât de scurt este cuvântul iubire pe calea strălucitoare a înțelepciunii, și totuși, cât de plin de claritate, viață, putere și eficiență!

2. Iar dacă mintea tulbure a omului face efortul să numere toate stelele, urmărește confuză cărările vânturilor, pândește fuga norilor, tulbură ceața adormită a văilor din odihna sa binecuvântată, examinează solemn picăturile de rouă și iarba, ba este chiar dispusă să întrebe prostește plantele, tufișurile și copacii, cum au dormit în timpul nopții, numai pentru a-și forma din toate aceste investigații stupide o vagă opinie cu ajutorul căreia să poată conchide, cu o certitudine mai mult presupusă, dacă recolta viitoare va fi bună, medie sau rea, iar aceasta numai după o deliberare îndelungată – ei bine, explicația pe care ne-a oferit-o Enoh este cu adevărat divină și ne scutește de orice alte observații inutile, care – după părerea mea – sunt complet lipsite de importanță.

3. O, dragă Enoh, continuă așadar să ne explici care sunt semnele vieții din interiorul nostru, căci eu sunt convins că o asemenea divinație ne va fi infinit mai benefică nouă tuturor decât dacă am putea vorbi cu toate stelele, sorii și lunile, dar nu am fi capabili să înțelegem nimic din ceea ce stă la baza impulsurilor noastre, ce ne spun emoțiile și sentimentele noastre, sau care sunt căile pe care le alege Iubirea eternă pentru a ni se revela, iar odată cu ea, viața eternă.

4. O, copii, o asemenea învăţătură este infinit mai înaltă decât cea referitoare la recoltele de pe câmp şi la fructele copacilor, căci oricum, în pofida tuturor observaţiilor şi predicţiilor noastre, noi suntem incapabili să producem chiar şi un singur măr, sau vreun alt fruct, în timp ce Domnul îşi realizează întotdeauna planul, în acord cu iubirea, înţelepciunea şi sfinţenia Sa.

5. O, Enoh, te rog, continuă să vorbeşti şi să ne explici pentru ca pădurea noastră uscată, după cum spunea Kenan, să aducă cât de curând fructul binecuvântat al vieţii eterne şi nepieritoare! *Amin!"*

6. S-a ridicat apoi Adam şi a spus: *„Amin,* fii binecuvântat, dragul meu Abel-Seth, binecuvântată fie limba vie a lui Enoh şi binecuvântaţi fie toţi copiii mei care au o inimă pioasă şi bună!

7. Dar haideţi acum să mergem şi să-i vizităm pe copiii noştri care lucrează şi să le anunţăm Sabatul de mâine şi la ce ar trebui să se aştepte pe viitor, aşa cum ne-a prezis limba binecuvântată a dragului, înţeleptului şi piosului nostru Enoh.

8. Fie ca Domnul să ne ghideze paşii şi să ne ajute să ocolim orice greutate. *Amin!"*

9. S-au ridicat atunci cu toţii şi au părăsit fericiţi coliba, Eva alături de Seth, iar Adam alături de Enoh. Toţi copiii s-au închinat în faţa locuinţei străvechi a tatălui lor, care a pornit în fruntea grupului, însoţit de Enoh şi urmat de Seth şi de Eva, iar apoi de ceilalţi copii prezenţi din principala sa linie genealogică.

10. S-au îndreptat apoi cu toţii către est şi au parcurs o distanţă destul de lungă, până când au ajuns la o grotă din care ieşea un izvor de apă pură. Această grotă era cunoscută drept "odihna lui Adam", iar izvorul drept "pârâul lacrimilor Evei". Adam obişnuia să facă întotdeauna un popas aici, lucru care s-a petrecut şi acum.

11. Grota era extrem de spaţioasă, putând să cuprindă cu uşurinţă 20.000 de oameni. Dar principala caracteristică a grotei era aceea că avea o înălţime de circa 180 de metri, fiind de fapt un tunel prin munte, mai mult decât o simplă grotă. Acest tunel era faimos deoarece conducea la est către un munte mare, de culoare galben-verzuie, translucidă, din centrul căruia ţâşnea în sus un izbuc, a cărui apă era reflectată prin prisma nenumăratelor cristale în o mie şi una de nuanţe.

12. Deşi lumina pătrundea de-a lungul întregului tunel, dând naştere unor minunate lumini şi umbre pe întreaga sa lungime, partea sa cea mai sublimă era fără îndoială centrul mai sus menţionat, cu izvorul său multicolor, ce depăşea orice imaginaţie.

13. Astfel se explică de ce această grotă era locul de odihnă favorit al lui Adam, şi de ce, cu excepţia copiilor săi din linia principală, celorlalţi li se permitea rareori accesul aici; aceasta nu datorită invidiei, ci mai degrabă de teama că o minte prea supusă emoţiei ar putea fi tentată să se închine acestui loc miraculos precum unui idol.

14. După ce grupul s-a adunat în mijlocul grotei, unde se afla bazinul înconjurat de blocuri simetrice de cristal galben-auriu, Adam s-a aşezat pentru câteva clipe, invitându-i pe ceilalţi să-i urmeze exemplul. Singur Enoh a rămas lângă Adam, în picioare.

15. Remarcând acest lucru, Adam i-a spus: "Dragă Enoh, de ce nu faci şi tu ce am făcut eu şi ceilalţi? Iată, în dreapta mea se află un bloc de cristal verde destul de confortabil. Aşează-te şi odihneşte-te alături de mine şi de ceilalţi".

16. Enoh a făcut ce i s-a spus, dar a precizat: "O, părinte Adam, având în vedere că îmi permiţi să stau pe locul lui Seth, voi asculta, dar numai pentru că cuvintele tale sunt mai presus de cele ale patriarhilor. Dar dacă m-aş fi aşezat fără permisiunea ta, aş fi comis un act de aroganţă şi aş fi meritat pe deplin mânia lui Seth şi a celorlalţi patriarhi. O, dragi părinţi, iertaţi-mă dacă fac acest lucru, căci eu doresc să fiu întotdeauna ascultător faţă de patriarhi şi nu voi face niciodată nimic care să mă facă nedemn de iubirea lor. *Amin!"*

17. Auzind aceasta, Seth s-a ridicat şi i-a spus: "O, mult iubitul şi smeritul meu Enoh, nu ştii tu oare că de multă vreme, tu ai devenit centrul minunat al iubirii noastre? Ţi-ai putea pregăti oricând un loc de odihnă pe capul meu, căci ai făcut deja cu mult timp în urmă acest lucru în inima mea – iar capul nu este nicidecum superior inimii.

18. Iar întrucât noi ţi-am făcut sălaş din iubirea noastră, de ce ne-ar mai deranja piatra pe care şezi? Nu te mai preocupa aşadar de asemenea fleacuri. Există însă

un alt lucru care mi se pare important, şi probabil şi celorlalţi. Priveşte, te rog, acest loc minunat, şi vorbeşte-ne despre el cu limba ta binecuvântată! *Amin!”*

19. Auzind ruga pioasă a lui Seth, Adam şi ceilalţi l-au implorat la rândul lor pe Enoh să le spună ceva frumos despre acest tunel, vorbind din inima lui plină de iubire.

20. Ca de obicei, nu au trebuit să-i spună de două ori ce are de făcut, iar smeritul şi ascultătorul Enoh s-a ridicat, s-a închinat în faţa patriarhilor şi le-a adresat următorul discurs, cu totul remarcabil de altfel:

21. “Dragii mei părinţi, îmi cereţi să vorbesc despre acest loc de odihnă al lui Adam, fără să ştiu prea bine despre ce vorbesc. Exista cândva un obicei prin care dacă cineva dorea să audă ceva de la altcineva, el îi punea mai întâi o întrebare păstrătorului secretului, indicându-i cu claritate că era vorba de un lucru pe care acesta nu îl cunoştea încă.

22. Oricum, mi se cere acum să vorbesc fără să fi fost întrebat nimic.

23. Aşa să fie, căci limba mea este liberă şi poate vorbi despre ceea ce ochii mei văd cu claritate, descifrând valorile inimii în semnele strălucitoare. Aceste semne sunt trăsăturile vii ale Iubirii eterne şi ale graţiei plină de compasiune a Tatălui preasfânt din interiorul meu. Vă voi vorbi aşadar despre acestea şi voi descrie o conversaţie nemuritoare între Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru, între Tatăl meu preasfânt, care este plin de iubire, şi Tatăl vostru preasfânt, care este plin de iubire, graţie şi compasiune.

24. O, dragii mei părinţi, această grotă este imaginea fidelă a inimii umane în relaţia sa cu Dumnezeu. Oriunde ne-am îndrepta ochii, nu putem vedea nici un loc neluminat, cu excepţia pământului care ne poartă paşii.

25. Dacă privim în sus, către bolta înaltă, ce străluceşte în mii de lumini şi culori, constatăm cât de glorios animă această lumină desăvârşită fântâna de apă vie cu strălucirea ei orbitoare.

26. Cine ar putea descrie splendoarea luminii, care îşi schimbă instantaneu culorile celor o mie de petale, surprinzând ochiul privitorului atunci când câte o picătură de apă viu colorată ţâşneşte în sus, asemănătoare unei stele, dorind parcă să ajungă la ceruri, după care, strivită de nebunia propriei sale îndrăzneli, cade înapoi pe pământ, unde moare, dizolvată în apă.

27. Dacă ne îndreptăm privirea către răsărit, suntem furaţi de o lumină verde ce ne inundă venind dinspre tunel; dacă privim înapoi, către locul de unde am venit, lumina devine galbenă, iar apoi roşie ca sângele. Oriîncotro ne-am îndrepta ochii, suntem mereu surprinşi de o nuanţă nouă.

28. Cutremuraţi până în străfundul inimii de atâta glorie şi frumuseţe, suntem tentaţi atunci să spunem: ‘O, Dumnezeule Atotputernic, cât de sublimă, minunată şi desăvârşită este creaţia Ta! Noi îţi respectăm opera, iar în schimb, Tu ne binecuvântezi cu aceste desfătări beatifice, căci pentru noi le-ai creat Tu, iar noi ne bucurăm de ele şi îţi lăudăm Numele de-a pururi, şi îţi mulţumim plini de recunoştinţă pentru toate aceste lucruri sublime pe care le-ai făcut pentru noi, cei pe care Tu ne numeşti, în infinita Ta graţie, copiii Tăi’.

29. O, dragi părinţi, este cât se poate de just să facem o asemenea invocare. Totuşi, dacă privim în inimile noastre şi ne întrebăm dacă Marele Constructor al acestor minuni sublime le-a creat în marea Lui iubire şi înţelepciune numai pentru desfătarea simţurilor noastre, sau dacă nu cumva El a ascuns înlăuntrul lor şi alte minuni pe care ar trebui să le căutăm şi să le găsim, întru adevărata glorificare a Numelui Său preasfânt, aceasta este o cu totul altă întrebare.

30. Iată, numai *un singur* soare îşi revarsă razele sale strălucitoare asupra vârfului acestui munte din cristal pur, dar ce efecte produce această lumină solară în grota noastră!

31. Priviţi în sus! Cine ar putea să observe simultan toate formele nenumărate, care par să se multiplice reciproc, născându-se una din cealaltă, şi totuşi, toate nu sunt decât efectul uneia şi aceleiaşi lumini!

32. O, dragi părinţi, ascultaţi-mă! Aici, Domnul a înălţat un măreţ monument pentru noi.

33. Noi înşine putem fi comparaţi cu această grotă în ceea ce priveşte existenţa noastră terestră, care are o intrare dinspre seară şi o ieşire către dimineaţa eternă. Noi ne aflăm la mijloc, căci ne aflăm în plenitudinea vieţii pământeşti, în care am intrat dinspre amurg în calitate de copii ai graţiei şi compasiunii, iar ceea ce vedem în faţa noastră este centrul vieţii, fără să bănuim nici o clipă că această grotă a vieţii nu este închisă, ci mai are o ieşire în partea opusă, deschisă către dimineaţa eternă.

34. O, dragii mei părinţi, chiar şi cea mai mică scânteie din Iubirea eternă este una cu lumina supremă. Această boltă sublimă este o viziune a sufletului nostru. Iar această fântână este precum spiritul nostru care continuă să tindă către lumină, dar este continuu respins, cu avertismentul:

35. 'De ce te înalţi în sus, fiinţă slabă? Pentru tine nu există cale; rămâi unde te afli sau întoarce-te în bazinul auriu al iubirii umile şi obediente! Acolo, contemplă-te singur în iluzia sufletului tău, suportă încercările ei şi pregăteşte-te constant pentru a urma cursul pârâului care conduce către zori. Numai acolo vei putea fi atins de razele atotputernice ale Soarelui Graţiei, înălţându-te precum un noruleţ de foc către originea ta, devenind pe deplin liber'.

36. O, dragi părinţi! Adăugaţi această explicaţie la cele deja descrise în coliba lui Adam şi referitoare la semne. *Amin!"*

Capitolul 57

CONFESIUNEA LUI ADAM

(27 ianuarie 1841)

1. După ce Enoh şi-a încheiat discursul său cu adevărat divin, Seth s-a ridicat din nou şi a spus: "Nu mai am nici o îndoială că tu, dragul meu Enoh, ai vorbit atât de minunat sub imperiul unei inspiraţii venite de sus.

2. Am constatat pe mine însumi cum mă înalţ constant întru înţelepciune, până când ajung la înălţimea cuvenită, după care această forţă inutilă mă părăseşte în faţa propriei mele slăbiciuni, iar eu cad înapoi precum aceste picături, în bazinul nimicniciei mele înnăscute, în care sunt din nou înghiţit şi umilit de vechile mele obiceiuri, după care mă dizolv, absorbit de seceta mea naturală. Numai atunci, complet neajutorat, încep să recunosc gradat marea lege pe care Domnul, în marea Lui înţelepciune, a sădit-o cu iubire în întreaga mea natură, potrivit căreia, cel căruia Domnul nu i-a dat aripi pentru a putea zbura, trebuie să rămână acasă, aşteptând în umilinţă şi în pace până când graţia divină va binevoi să ridice această picătură neînsemnată din pârâul ei natural, ajutând-o să pătrundă în dimineaţa eternă a vieţii, acolo unde binecuvântarea lui Dumnezeu străluceşte de-a pururi şi unde iubirea nesfârşită a Tatălui preasfânt nu va lăsa cu siguranţă sărmana picătură să piară.

3. O, dragă Enoh, spune-mi, te-am înţeles corect? Eu cred că da, şi bănuiesc că toată lumea a înţeles la fel ca mine.

4. De aceea, te rog, confirmă-ne odată în plus acest lucru!"

5. Încântat să audă asemenea cuvinte, Enoh s-a îndreptat către Seth, l-a îmbrăţişat şi i-a spus: "O, dragă tată Seth, linişteşte-te, căci tu ai înţeles perfect vocea eternei Iubiri, care s-a revărsat de pe limba mea slabă şi nevrednică precum razele soarelui la răsărit.

6. Căci cuvintele mele nu sunt de la mine, ci au izvorât din iubirea eternă a Tatălui preasfânt, motiv pentru care întreaga mea fiinţă, cu toate părţile ei, îi va mulţumi de-a pururi plină de recunoştinţă, lăudând Numele Lui. Iar de acum înainte nu va mai exista absolut nimic în mine care să nu fie dedicat iubirii, rugăciunii şi recunoştinţei faţă de Tatăl nostru atât de bun, de sfânt şi de plin de iubire, din a cărui graţie ne-am născut noi şi toate celelalte fiinţe şi lucruri.

7. Mai adaug şi faptul că omul nu ar trebui să facă nimic de la el, chiar dacă s-ar automotiva cu credinţa îngâmfată că o face pentru o viaţă mai înaltă, ci, la fel ca şi picătura de apă, el ar trebui să se sprijine în întregime pe Domnul, care îl va educa şi îl va

ghida în conformitate cu iubirea Sa eternă şi cu ordinea divină, şi oricum, în interesul suprem al omului respectiv. *Amin!”*

8. “Adevăr ai grăit”, a spus Adam, la unison cu toţi ceilalţi copii ai săi din linia principală. După care, Adam a continuat: “Căci tot ceea ce creşte pe pământ tânjeşte şi se supune cu modestie ordinii eterne a Atotputernicului Dumnezeu. Observăm zilnic cum razele soarelui ajută iarba, plantele, tufişurile şi toţi copacii să se înalţe din pântecul întunecat al pământului. Tot ele extrag din adâncimea mărilor aburii de apă care se unesc în norişori ce strălucesc în lumina lor blândă, pe care îi ridică în înaltul cerului, unde se transfigurează, devenind similari luminii înseşi şi nemaifiind percepuţi de simţurile noastre grosiere, deşi rămân totuşi în atenţia veşnică a ochiului spiritual. Cu toate că această imagine pământească nu reprezintă decât o analogie, ea redă totuşi cu claritate locul înalt al omului în această ordine divină, care a făcut ca el să primească un trup, organe de simţ şi un suflet, numai pentru ca în el să se poată naşte fructul cel nobil, pentru ca apoi să crească, în conformitate cu ordinea eternă, către viaţa veşnică întru Dumnezeu, la fel cum procreaţia se naşte din suflet, dar permite, prin puterea lui Dumnezeu şi a ordinii Sale divine, apariţia unui nou fruct nemuritor.

9. O, copiii mei, iată, Domnul a pregătit pentru noi un orator, căruia i-a deschis ochii, făcând simultan urechile noastre mai receptive, astfel încât noi începem acum să înţelegem scopul măreţ al Tatălui nostru în ceea ce ne priveşte. Şi întrucât beneficiem – spre marea noastră bucurie – de interpretarea înţeleaptă a acestui loc preferat al meu, haideţi acum să ne continuăm drumul, căci pământul poartă în el nenumărate alte comori care ne rămân necunoscute şi care ne pot inspira spiritul. *Amin!”*

10. Întregul grup format din primii oameni de pe pământ Mi-a mulţumit atunci în tăcere, după care a pornit către ieşire. Ajunşi la lumina soarelui, ei au rămas o vreme, şocaţi de frumuseţea imaginii din faţa lor, având în centrul ei pârâiaşul din care ieşeau stropi luminoşi, ce se evaporau apoi datorită căldurii, ieşind astfel din câmpul lor vizual. Au înţeles cu toţii pentru prima oară această scenă din natură şi s-au recunoscut pe ei înşişi în ea. Într-o stare aproape extatică, ei Mi-au mulţumit din adâncul inimilor lor, după care şi-au continuat drumul pe un platou neted, pe care trăiau mai multe familii. Zărind încă de la mare distanţă capul albit al marelui lor patriarh, acestea s-au grăbit să iasă în număr mare înaintea lui, pentru a fi binecuvântaţi şi pentru a-Mi lăuda Numele. Sunetul vocilor lor pure s-a ridicat în curând până la mare distanţă, invitându-i pe toţi copiii ce trăiau pe munţii învecinaţi la odihna Sabatului din ziua următoare, când urma să fie arsă o ofrandă adusă Mie.

11. Patriarhii au plecat apoi mai departe, cu inimile exultând de fericire, până au ajuns într-un loc în care o stâncă foarte înaltă, acoperită de zăpadă, le-a blocat drumul. Acolo, ei s-au aşezat din nou la sol, înconjuraţi de numeroşi copii, care furnicau în jurul lor, aducându-le patriarhilor din linia principală mâncare, fiecare simţindu-se fericit atunci când darul său plin de iubire era binecuvântat.

12. Şi iată, Adam şi-a ridicat privirea către vârful înalt al rocii, care părea că atinge cerul, şi a rămas multă vreme tăcut, cufundat în meditaţie, fără ca cineva să îndrăznească să-l întrebe ce vede. Bucuria zgomotoasă a copiilor săi a lăsat în curând loc unei tăceri respectuoase, căci toţi vedeau lacrimile din ochii tatălui lor.

13. Toată lumea se întreba ce s-a întâmplat, dar nimeni, cu excepţia lui Enoh, nu putea vedea în sufletul lui Adam.

14. În cele din urmă, el şi-a coborât privirea de la peretele neted al stâncii, a privit în tăcere mulţimea adunată la picioarele sale a copiilor săi şi li s-a adresat, profund emoţionat:

15. “Oh, totul nu este decât din vina mea! O, Dumnezeule mare, preasfânt şi preajust, de ce ai lăsat păcatul meu să crească într-un asemenea munte? Eu sunt încă viu, iar păcatul meu aproape că a atins cerul; cât de sus se va ridica el până la sfârşitul timpurilor!

16. Iată, eu stau aici în ziua de dinaintea Sabatului, înconjurat de copiii mei, odihnindu-mă în faţa stâncii propriului meu păcat. La fel, ultimul om va sta într-o zi aici, fără copii şi fără să fie însoţit de vreo fiinţă vie, şi va privi cu tristeţe în sus, către culmile eterne ale tuturor lumilor strălucitoare din infinitatea lui Dumnezeu, şi va aştepta, rugându-se ca muntele să se prăbuşească şi să-l zdrobească, înmormântând sub rămăşiţele sale ultimele fărâme ale păcatului meu.

17. O, copiii mei, priviți, acolo sus, unde acum arde focul şi iese fum, acolo am intrat eu în existență şi am păcătuit în prezența lui Dumnezeu şi a pământului!

18. Pe vremea aceea, eu eram încă perfect, iar toate creaturile pământului îmi erau cunoscute şi supuse, de la centrul pământului şi până în înaltul cerurilor, acolo unde se află ultima Lume a lumilor, pe care nici un gând nu o poate atinge.

19. Şi unde m-a condus această greşeală a mea? Ce am devenit eu în noaptea păcatului meu? Nimic mai mult decât un vierme mizerabil în praful pământului, chinuindu-se să îşi ducă chiar şi micuța viață mizerabilă care i-a mai rămas.

20. O, copiii mei, acela dintre voi care ar cădea de pe cea mai îndepărtată stea pe pământ nu ar face un salt mai mare decât cel al unui greier prin comparație cu prăbuşirea mea din înălțimea perfecțiunii în această prăpastie indescriptibilă.

21. Încă de atunci, de la începutul existenței mele pământeşti, am căzut pradă cunoaşterii de sine celei mai umilitoare, m-am cunoscut pe mine însumi şi am căzut încă şi mai jos, da, până în acest loc, iar Cain m-a ajutat să mă afund încă şi mai tare.

22. Oh, ce cădere indescriptibilă! Eu, care nu mă puteam compara cu nimeni, exceptându-L pe Dumnezeu, sunt nevoit acum să cer copiilor mei instrucțiuni şi mâncare!

23. Oricum, având în vedere că aceasta este situația, facă-se voia Celui care a dorit să facă din mine ceea ce sunt acum în fața voastră a tuturor! *Amin!”*

24. După acest monolog trist, el a început să plângă, iar starea sa lamentabilă i-a întristat pe toți cei de față, cu excepția lui Enoh. Cât despre Eva, aceasta simțea povara lui Adam ca fiind chiar de două ori mai grea, dar încerca să-şi ascundă lacrimile, pentru a nu-l întrista şi mai tare pe Adam. Această deprimare generală a durat circa o oră, până când Seth s-a îndreptat către tatăl său, i-a şters lacrimile de pe obraz şi i-a spus:

25. “O, tată, nu plânge pentru ceea ce ți-a făcut Domnul. Dacă tu ai fi fost un tată rău, de ce te-am fi iubit cu toții ca pe tatăl nostru comun?

26. Noi nu am descoperit niciodată nimic rău la tine, şi tot ce am primit noi de la tine a fost, este şi va rămâne bun! De aceea, noi îți aducem cu toții iubirea şi respectul nostru, ca o ofrandă de mulțumire, din toată puritatea inimilor noastre. Deci, dragă tată, înveseleşte-te iarăşi şi nu te mai lăsa pradă tristeții în fața înțelepciunii Tatălui preasfânt, atotputernic şi plin de compasiune!

27. Căci tu însuți ne-ai învățat că tot ceea ce face Domnul este bine. Deci, dacă toate acestea ni s-au întâmplat nouă, tuturor, cum ar putea ele să nu fie în acord cu voința Domnului? De aceea, nu ar trebui să fim tulburați atunci când căile Domnului sunt diferite – potrivit voinței Sale atotputernice, plină de înțelepciune şi de iubire – de voința noastră limitată.

28. O, tată, chiar dacă odată ți s-a dat autoritate asupra soarelui, lunii şi stelelor, aceasta ți s-a dat de la Domnul atotputerii, şi nu de la tine.

29. Ceea ce aparține Domnului, El poate lua înapoi, în conformitate cu ordinea Lui plină de iubire şi de înțelepciune. Şi oricum, potrivit acestei ordini, El face întotdeauna ceea ce este mai bine pentru noi, cei care, grație infinitei Sale compasiuni, ne putem numi copiii Lui.

30. Întrucât El este Tatăl nostru, al tuturor, cum Şi-ar putea uita El vreodată copiii, ținând cont de iubirea şi de compasiunea Lui nelimitate?

31. O, tată, lasă tristețea deoparte şi îngăduie-i lui Enoh, aici de față, să îşi arunce privirea sa iluminată – de îndată ce ceilalți copii vor fi plecat – asupra tuturor lucrurilor prezente şi să le transfigureze cu limba sa aurită, care aduce viața şi ne întăreşte spiritul.

32. Haide, înveseleşte-te, tată! *Amin!”*

33. Şi iată, după ce Seth şi-a încheiat discursul său excelent, Adam l-a privit cu inima împăcată şi l-a rugat pe Enoh să îndeplinească dorința lui Seth şi a celorlalți copii din linia principală, dar aceasta numai după ce ceilalți vor pleca, exceptându-l pe omul cu părul negru, care nu aparținea tribului, ci venise din ținuturile de jos. În dorința sa vie de a obține cunoaşterea, el s-a alăturat copiilor lui Adam, căci marea teamă de Lameh i-a purtat paşii săi muritori către nemuritorii din munți.

34. După cum era obiceiul local, Enos, Kenan şi Mahalaleel le-au comunicat copiilor că de Sabatul următor, ei trebuiau să vină la coliba lui Adam pentru ca să-şi aducă darurile, dar acum dorinţa tatălui lor era să îl lase singur o vreme, pentru a se odihni; la un anume semn, ei trebuiau însă să se adune din nou şi să îşi însoţească tatăl până la copiii din regiunea de răsărit, după care urmau să se întoarcă la casele lor.

35. După ce cei trei s-au achitat de sarcina lor, aducându-l de asemenea cu ei şi pe omul cu părul negru, aşa cum le-o ceruse Adam, acesta din urmă s-a ridicat şi l-a întrebat pe străin:

36. "Ce te-a adus aici, salvându-te astfel de la moarte? Răspunde, sau dispari din faţa tatălui tuturor taţilor de pe pământ! Căci în venele tale curge sângele morţii, iar pe fruntea ta stă scris semnul lui Cain. De aceea, vorbeşte dacă te simţi în stare şi dacă limba ta poate articula vreun limbaj. *Amin!"*

37. Străinul s-a aruncat la picioarele lui Adam şi a emis câteva sunete bâlbâite şi pline de teamă, pe care nimeni nu le-a înţeles, cu excepţia lui Enoh.

38. Atunci, Seth i-a spus lui Adam: "O, tată, zelul tău just va genera moartea celui muritor. De aceea, te implor, ridică justiţia ta şi ai milă de acest om; lasă-l pe Enoh cel viu să îl readucă la viaţă pentru ca el să poată satisface justiţia ta. *Amin!"*

39. Adam i-a îndeplinit lui Seth dorinţa sa plină de compasiune şi i s-a adresat lui Enoh: "Iată, aici se află un om mort, venit din ţinuturile de jos; readu-l la viaţă şi dezleagă-i limba pentru a afla ce anume îi stă pe inimă. *Amin!"*

40. Auzind aceasta, Enoh s-a ridicat şi le-a spus patriarhilor: "O, părinţii mei, cum îl puteţi numi pe acest om un muritor mort, când el este la fel de viu ca şi noi, nefiind altceva decât un om sărman din ţinuturile de jos!? Dacă un animal bolnav ar veni până la locuinţa noastră, noi nu l-am alunga, ci l-am îngriji până când el s-ar însănătoşi. Şi iată că un om rătăcit şi sărman întâmpină mari dificultăţi şi a căutat refugiu la noi, iar noi îl lăsăm să zacă în praf precum un vierme.

41. Am văzut cu toţii că el a venit aici viu şi suntem conştienţi că întreaga viaţă îşi are originea şi susţinerea numai întru Dumnezeu.

42. De aceea, dragii mei părinţi, lăsaţi-l pe acest om să se ridice, pentru ca el să ajungă să-L cunoască pe marele Dumnezeu, care sălăşluieşte aici. Căci iubirea faţă de Tatăl preasfânt şi etern bate cu siguranţă mult mai departe decât gândul nostru.

43. Credeţi oare că această iubire nesfârşită nu îi atinge şi pe copiii din ţinuturile de jos? Iar dacă ea l-a adus pe unul din ei aici sus, noi nu ar trebui să respingem sărăcia lui, ci să îl acceptăm ca şi cum el ar fi crescut acolo sus, unde arde încă focul şi de unde iese fumul, şi către care ne mai îndreptăm din când în când pe furiş privirile, imaginându-ne cu naivitate că acea stâncă este păcatul nostru.

44. O, prea puţin contează până la ce înălţime a crescut acea stâncă, căci ea nu este altceva decât o stâncă, şi deci pieritoare, în timp ce noi suntem copiii nemuritori ai lui Dumnezeu, şi deci nepieritori. Mult mai importantă este însă iubirea noastră, care nu trebuie să excludă nici o fiinţă, iar cel mai puţin pe un sărman frate din ţinuturile de jos. Căci noi suntem copii ai iubirii, şi astfel, copii ai lui Dumnezeu. Să acţionăm aşadar în conformitate cu această sorginte, pentru a ne îndeplini pe drept şi întru adevăr menirea! *Amin!"*

Capitolul 58

STRĂINUL ASMAHAEL

(4 februarie 1841)

1. După aceste cuvinte, Enos – la îndemnul lui Adam – s-a îndreptat către străinul cu părul negru şi l-a ajutat să se ridice. Apoi, el le-a cerut lui Adam şi Eva permisiunea să spună câteva cuvinte înainte de a părăsi acest loc.

2. Toată lumea a fost unanim de acord ca el să vorbească.

3. Enos s-a înclinat, a mulţumit pentru permisiune, după care le-a adresat tuturor următorul discurs întru totul remarcabil:

4. “Părinți și copii! Mintea mea tocmai a fost pătrunsă de un mare gând, care s-a fixat de sufletul meu agitat ca un fulger intens de lumină. Am visat odată – s-a întâmplat pe vremea când dormeam prea mult dimineața, ceea ce mi-a adus de altfel un mic reproș – că ne aflam cu toții în acest loc, la fel ca acum. Ne bucuram cu toții de peisajul minunat și de copiii noștri, pe care îi invitam de asemenea la ceremonia Sabatului, care urma a doua zi. Și iată, în timp ce eram atât de fericiți împreună, o ființă de o strălucire uluitoare a venit în mijlocul nostru, uluindu-ne pe toți cu lumina sa puternică. Dar respectiva ființă nu ne-a lăsat prea mult în această stare de spaimă, ci s-a revelat pe sine în fața ochilor noștri stupefiați.

5. O, părinți și copii, ființa aceea s-a revelat a fi Abel, care însoțea un om întru totul asemănător celui de față, pe care i l-a prezentat patriarhului suprem, Adam, cu următoarele cuvinte pline de blândețe:

6. ‘Ascultă, tată! Cu excepția mea, Cain nu a rănit niciodată pe nimeni. Tu nu ai pierdut altceva decât trupul meu. Iată, eu l-am iertat pe Cain din toată inima, iar aceasta cu atât mai ușor cu cât nu am avut niciodată vreun resentiment împotriva lui. Iar când mai târziu, el l-a părăsit pe fiul său, Enoh, și a ajuns pe malul uneia din cele mai mari ape de pe pământ, unde a început să se tânguiască, suferind de căldură, sete, foame și teamă, alături de puținii săi însoțitori care fuseseră salvați, i-am cerut permisiunea Tatălui preasfânt și etern și m-am revelat în fața lui, citindu-i în ochi lacrimile de remușcare. Am simțit atunci cea mai vie compasiune pentru el și l-am învățat să-și construiască un fel de coș prin care apa nu putea pătrunde, după care l-am ghidat pe valurile mării până la un tărâm fertil și bogat, aflat la mare distanță.

7. Am făcut același lucru și pentru câțiva dintre descendenții săi, aflați în orașul lui Enoh, și care aveau o natură ceva mai bună.

8. Totuși, nu am îndrăznit niciodată să aduc pe vreunul dintre locuitorii orașului lui Cain la tine, o, tată, căci cunoșteam prea bine mânia ta justă împotriva lui. Știam însă totodată și ce i-a spus Domnul lui Cain, atunci când acesta, pătruns de remușcări amare, a ajuns în acele ținuturi îndepărtate. Domnul l-a liniștit, spunându-i: ‘Dacă cineva va îndrăzni să îl ucidă pe Cain, va fi nevoit să suporte o răzbunare de șapte ori mai grea!’

9. Îți aduc acum, tot la voința lui Iehova, un fugar din ținuturile de jos, aflat în căutarea lui Dumnezeu. Dăruiește-i ceea ce caută și primește-l cu întreaga ta iubire părintească, căci sângele tău curge și prin venele sale.

10. Trezește-l prin binecuvântarea ta, iar Domnul îți va trezi la rândul Lui toți copiii pentru ca ei să poată predica Numele Lui copiilor din ținuturile de jos, în vederea unei posibile mântuiri a pământului!’

11. O, părinți și copii! Constat acum că acest om se află cu adevărat printre noi, la fel ca în visul meu, și chiar cu câteva clipe în urmă l-am văzut pe Abel cel strălucitor cum părăsește acest loc. Singurul care a asistat la venirea și la plecarea lui a fost Enoh, care a preferat să păstreze tăcerea. Aceasta am avut de spus; meditați asupra cuvintelor mele și acționați apoi în consecință! *Amin!”*

12. Enoh a confirmat cu promptitudine afirmațiile lui Enos, spunând: “Da, așa s-au petrecut lucrurile!”

13. Auzind aceste cuvinte, Adam a rămas uimit și a întrebat emoționat: “Unde a stat Abel?”

14. Simultan, Enoh și Enos au indicat același loc, astfel încât Adam i-a crezut, căci cei doi nu au greșit indicând locul de unde Abel și-a afirmat credința și iubirea în fața lui Adam.

15. Ulterior, el i-a pus pe cei doi să îi descrie separat și în secret apariția lui Abel, iar descrierile lor s-au potrivit din nou atât de tare, încât Adam nu s-a mai putut îndoi de veridicitatea viziunii lor și a acceptat-o pe deplin.

16. Întru totul convins, Adam a exclamat fericit: “O, Abel, accept tot ceea ce îmi aduci tu, chiar dacă ar fi vorba de Cain însuși!

17. Așadar, aduceți-l la mine pe sărmanul protejat de Abel însuși, pentru ca eu să-l pot binecuvânta și pentru a-l primi în mijlocul nostru, revelându-i în mine pe primul om de pe acest pământ, care nu a fost născut, ci creat direct de mâna atotputernică a Iubirii eterne, precum și pe mama tuturor oamenilor, care s-a născut din mine, iar în cele din urmă, pe Acela a cărui măreție, putere, sfințenie și iubire a umplut întreaga eternitate și infinitate

cu miriade de ființe, aşa cum stau mărturie toate lumile, precum şi noi, cei care am primit un spirit etern direct de la Dumnezeu!”

18. Auzind acestea, cei prezenți l-au adus pe omul cu păr negru la el, iar Adam l-a atins şi l-a binecuvântat de trei ori, după care l-a întrebat care îi este numele. Dar acesta a răspuns: “O, sublimă şi măreață ființă, prima creată de Dumnezeu, Mare Rege pe acest pământ, părinte înțelept al tuturor părinților de pe pământ, iartă-mă pe mine, sărman fugar din ținuturile de jos, salvat de mâna unei ființe de lumină din ținuturile morții, adică din oraşul lui Lameh, şi adus aici. Priveşte-mă, eu nu am nici un nume, căci nu am fost altceva decât un sclav lucrător, iar aceştia nu au nume, ci sunt precum animalele, strigați prin sunete inarticulate. Lor li se permite să înțeleagă cuvintele, dar nu şi să le rostească. Oricine îndrăzneşte să emită cu limba sa vreun sunet sensibil, este nevoit să plătească aceasta prin moartea cea mai crudă.

19. De aceea, nu fii supărat pe mine, dacă eu, un sărman sclav, sunt incapabil să îți ofer ceea ce îmi ceri, căci în ținuturile de jos domneşte cruzimea cea mai atroce, şi viața tuturor se află în pericol. Oriîncotro ai fugi, tiranii din Lameh îşi trimit mercenarii după tine, pentru a te ucide în maniera cea mai fiarală, fără nici un fel de remuşcare.

20. O, mărite părinte al tuturor părinților de pe pământ! Atrocitățile care se petrec acolo jos sunt atât de cumplite încât nici o limbă omenească nu le-ar putea descrie vreodată. Uciderea fără milă a sclavilor este cu siguranță cea mai mică dintre ele, dar există numeroase alte atrocități, ce nu pot fi descrise în cuvinte, iar eu nu aş îndrăzni niciodată să-ți vorbesc despre ele, pentru a nu profana aceste înălțimi. *Amin!”*

21. Auzind această povestire a celui fără nume, Adam, la fel ca şi copiii săi, a rămas profund şocat şi se pregătea tocmai să blesteme ținuturile de jos, când străinul fără nume i-a întrerupt cuvintele grele de mânie, spunându-i:

22. “O, nu rosti cumplitul blestem, preabunule tată al întregului pământ, şi ascultă-mă. Cei de jos nu mai au nevoie de noi blesteme, căci au parte de ele din abundență. Lameh este suficient pentru întregul pământ, iar dacă marele Rege de deasupra stelelor ar dori să arunce cel mai crunt blestem al Său asupra acestui pământ, ar fi suficient ca El să trimită pe pământ un alt Lameh, şi poți fi sigur, o, tată al nostru, că înainte ca soarele să răsară şi să apună de o sută de ori, nici o ființă vie nu ar mai împovăra acest pământ, cu excepția celor din Lameh.

23. De aceea, o părinte al tuturor părinților, în loc să-l blestemi, mai bine binecuvântează acel ținut al ororii, deja blestemat, căci dacă vei mai adăuga şi tu blestemul tău, sporind astfel întunericul de acolo, vai de sărmanii sclavi!

24. Şi aşa, strigătul sângelui lor revărsat din abundență se înalță până la stele precum o furtună dezlănțuită, implorând răzbunare. Dacă îți vei adăuga şi tu blestemul tău asupra ținutului de jos, valurile de sânge ar putea atinge într-o bună zi înălțimea vârfurilor sacre ale munților.

25. O, părinte al tuturor părinților, binevoieşte şi binecuvântează acolo unde ai avea toate motivele să blestemi! *Amin!”*

26. Profund emoționat de aceste cuvinte, Adam l-a lăudat pe străinul fără nume şi i-a spus: “Ascultă, sărmane fiu din sângele lui Cain. Dacă nu ți s-a permis să vorbeşti în ținuturile de jos, cum se face că limba ta are aproape fluența lui Kenan?

27. Tu vorbeşti de parcă ai fi un trimis al lui Dumnezeu printre noi. Cuvintele tale sunt clare şi pline de bun simț. Răspunde-mi cu sinceritate, cum ai reuşit acest lucru?”

28. Cel fără nume şi-a luat inima în dinți şi a răspuns: “O, părinte al tuturor părinților de pe pământ! Lauda ta, a părintelui şi învățătorului nostru înțelept, îmi umple inima de bucurie!

29. Ascultă-mă: învățătorul care m-a ajutat cu înțelepciune să vorbesc a fost chiar acela care m-a adus până aici. Tu îl cunoşti şi l-ai cunoscut încă înainte de cei care te înconjoară aici, ascultându-te şi aşteptând. A fost Abel, fiul tău strălucitor, care, inspirat de o iubire divină, a dezlegat limba mea împietrită, pentru ca eu să pot vorbi în fața ta şi a descendenților tăi, a celor binecuvântați.

30. O, tată al nostru, al tuturor, acum cunoşti ceea ce la început ți se părea de mirare. Îngăduie-mi acum mie, sărmanul refugiat din ținutul de jos, să-L caut aici, în mijlocul vostru şi al înălțimilor sacre, pe Conducătorul suprem, a cărui justiție şi compasiune sunt mărturisite chiar de stele, de soare şi de lună.

31. O, părinte comun, te implor, rosteşte plin de iubire cuvântul *Amin!"*

32. Auzind aceste cuvinte, Adam a rămas atât de impresionat, încât nu a putut rosti nici un cuvânt, în timp ce ochi săi înotau în lacrimi de bucurie şi de compasiune.

33. În cele din urmă, Adam şi-a revenit din emoţie şi i-a spus celui fără nume: "Ascultă, dragul meu străin din ţinutul de jos al ororii. Dacă lucrurile stau aşa cum mi le-ai descris, lucru de care nu mă îndoiesc, şi de vreme ce Dumnezeu Însuşi a revărsat asupra ta o asemenea graţie, noi, copiii Lui, nu putem face altceva decât exact ce a făcut El, Părintele preasfânt, în marea lui compasiune nesfârşită. De aceea, fie aşa cum tânjeşte inima ta.

34. Iată, aici, în dreapta mea, se află tânărul Enoh, care este un orator binecuvântat de Dumnezeu. El va deveni învăţătorul tău întru Dumnezeu, Tatăl nostru plin de iubire şi Domn al infinitului.

35. Iar întrucât nu ai un nume, te voi numi 'Asmahael', adică 'străinul credincios aflat în căutarea lui Dumnezeu'. Căci aici totul trebuie să poarte un nume şi orice acţiune trebuie desemnată de un cuvânt; şi orice situaţie, precum şi caracteristica sa interioară, trebuie să fie bine definită, căci orice se petrece, cum, când, unde şi de ce, trebuie definit cu exactitate. Iar ultimul lucru pe care l-am putea îngădui aici ar fi ca un om să poată umbla fără să poarte un nume.

36. Totuşi, orice nume trebuie să corespundă pe deplin celui care îl poartă, iar cel care a primit un nume trebuie să trăiască într-un deplin acord cu acesta. În caz contrar, el nu este altceva decât un mincinos, căci el nu îşi respectă propriul nume. Şi întrucât tu ai acum un nume, recunoaşte-l şi trăieşte potrivit lui, căci altfel vei deveni un mincinos în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor copiilor Săi, devenind astfel mai mic decât cea mai mică particulă de praf, care corespunde întotdeauna numelui ei!

37. Acum te binecuvântez din nou şi îţi spun: Asmahael! Eu, Adam, primul om de pe acest pământ, creat de mâna lui Dumnezeu, Tatăl etern şi preasfânt, te binecuvântez la fel ca pe propriii mei copii şi mă aştept ca tu să îţi respecţi întru totul numele!

38. Iar acum îţi întind mâna mea şi te ridic până la statutul de copil al meu.

39. Iar voi, ceilalţi copii ai mei, urmaţi exemplul meu şi deveniţi părinţii lui; iar tu, dragul meu Enoh, urmează să-i devii deopotrivă frate şi învăţător.

40. Tu, Jared, te vei ocupa de el în locul lui Enoh, care a devenit acum un locatar în coliba mea.

41. Fie ca Domnul să vă deschidă inimile şi toate simţurile sufletului vostru către viaţa eternă a spiritului, în Numele Domnului! *Amin!"*

42. Asmahael a căzut atunci la picioarele lui Adam, le-a sărutat şi i-a mulţumit cu voce tare pentru imensa graţie pe care a revărsat-o asupra lui, primindu-l alături de ceilalţi copii ai săi, căci el simţea deja în interior efectul binecuvântării, ceea ce l-a făcut să sară în sus de bucurie şi să strige:

43. "Asmahael, ce nume plin de glorie, pe care mă simt încă nedemn să îl port! Dar am convingerea fermă că orice nume nou îl sileşte pe posesorul acestuia (pe cel botezat astfel) să asculte de judecata sacră pe care o poartă în el (o poruncă cu adevărat vie), căci cu el începe cunoaşterea de sine, care îi va deschide calea. Iar dacă cineva, care a primit un nume care îl obligă, este nevoit să urmeze (potrivit acestuia) cărările depărtate ale soarelui şi stelelor, el ar trebui să le parcurgă cu credinţă şi devoţiune, în numele marii graţii revărsate asupra sa, şi cu atât mai mult dacă numele său este încă şi mai înalt. O, voi, părinţi ai tuturor părinţilor de pe pământ, ascultaţi-mă, pentru o persoană care s-a aflat adeseori în ghearele morţii nu este deloc dificil să urmeze calea către viaţa eternă. Iar pentru cineva care s-a luptat în permanenţă din greu pentru a-şi croi drum de ieşire din mlaştina întunecată a ororii şi a păcatului către o luminiţă cât de îndepărtată, călcată adeseori în picioare de cele mai cumplite îndoieli, o, ascultaţi-mă, cât de uşor îi va fi acestuia să urmeze drumul luminos către viaţă!

44. O, nume glorios, 'Asmahael', far călăuzitor, care mă ghidează în sus, către înălţimile eterne şi sacre ale luminii şi vieţii. O, credeţi-mă, străinul din faţa voastră nu va purta acest dar sublim al graţiei în zadar. *Amin! Amin! Amin!"*

Capitolul 59

DESPRE UMILINȚĂ

1. După ce Asmahael şi-a terminat discursul, Adam s-a ridicat din nou şi a spus, profund emoționat: "Iată, Enoh, a sosit din nou rândul tău să vorbeşti! După toate câte s-au întâmplat, cel mai bun lucru este să ascultăm cuvinte inspirate de sus, iar apoi să acționăm în concordanță cu voința Domnului. Căci eu mi-am îndeplinit rolul, acționând aşa cum mi-a dictat iubirea mea, dar iubirea noastră umană nu este întotdeauna pură, iar atunci când este incertă, rezultatul acțiunii sale nu este sacru. De aceea, este important să ascultăm acum vocea ta vie, dragă Enoh.

2. Aşadar, vorbeşte şi arată-ne căile corecte de acțiune. *Amin!"*

3. Toată lumea s-a ridicat atunci în picioare şi i-a mulțumit lui Adam pentru această poruncă dată lui Enoh. Seth era cel mai mulțumit dintre toți, căci el era marele adept al lui Enoh, ale cărui cuvinte le respecta mai presus de orice, astfel încât el nu s-a putut stăpâni să nu-i adreseze acestuia câteva cuvinte de încurajare, înainte ca el să înceapă să vorbească:

4. "O, dragă Enoh, tatăl nostru a împlinit într-o manieră justă şi blândă dorința după care inima mea tânjea deja de câtăva vreme. O, voi fi atât de fericit să ascult voința divină în această chestiune. Căci este prea adevărat, adeseori noi dorim să facem ceva despre care credem că este bun, dar nu întotdeauna a dori şi a fi cu adevărat bun numai pentru că noi gândim astfel se dovedesc a fi identice.

5. Asupra acestei teme te rugăm să ne vorbeşti. Lasă din nou izvorul vieții să curgă cu ajutorul limbii tale, pentru a ne stinge setea! *Amin!"*

6. Enoh s-a ridicat atunci şi a început să vorbească, dar nu înainte de a se întoarce mai întâi către Mine, spunându-Mi în sinea lui:

7. "O, Tată preasfânt şi plin de iubire, lasă grația Ta să fie asupra mea, pentru ca eu, cel slab, să-Ți pot revela voința Ta cu credință, iubire şi o deplină umilință, părinților mei, şi oferă-le lor din abundență hrana după care tânjesc inimile lor.

8. O, Tată preasfânt, facă-se de-a pururi numai voia Ta sfântă! *Amin!"*

9. Și iată, Eu i-am răspuns atunci lui Enoh, trezindu-l pe deplin, iar el a început să vorbească: "O, dragi părinți, dorința voastră este justificată, căci iubirea lui Dumnezeu depăşeşte orice şi toate lucrurile se supun voinței Sale. Cât despre faptul că apelați la mine pentru a vă revela în nimicnicia mea ceea ce toate eternitățile la un loc nu vor reuşi să pătrundă şi să înțeleagă, acest lucru nu mi se pare la fel de justificat şi de corect.

10. Credeți oare că Domnul respectă mai puțin pe cineva decât pe altcineva, dacă amândoi acționează în concordanță cu voința Sa? O, dragii mei părinți, în acest caz vă înşelați, căci lucrurile nu stau deloc astfel!

11. Ridicați-vă ochii către spațiile infinite, pline de lumină. Cine dintre noi poate spune că este incapabil să vadă fluxul infinit de lumină, şi toate lucrurile învăluite de el? Ce ureche nu poate auzi măcar un foşnet atunci când vântul spulberă frunzele veştejite? Se află printre noi cineva care nu a fost înzestrat cu simțuri perfect folosibile, sau cu o inimă activă şi simțitoare?

12. Dacă Domnul ne-a înzestrat deopotrivă cu toate aceste simțuri, fără nici o distincție, cine poate spune că îi aparține mai mult sau mai puțin Domnului, când toți ne-am născut din El şi dorim să ne întoarcem la El? Cine din cei de față nu şi-ar asculta copilul care ar veni să-i ceară sfatul şi nu i-ar dărui tot ceea ce îi este necesar?

13. Dacă voi, ca oameni căzuți, puteți face dovada unei asemenea iubiri şi compasiuni, chiar şi față de străini, cu cât mai mult o va face Tatăl preasfânt şi preabun față de voi, dăruindu-vă tot ceea ce vă este necesar!

14. De aceea, nu trebuie să credeți că eu sunt organul ales prin care vorbeşte vocea vie a lui Dumnezeu. O, nu eu sunt acest organ, ci chiar voi. Nu trebuie decât să vă întoarceți către El, iar El vă va indica cu siguranță voința Sa! *Amin!"*

15. După care Enoh a rămas tăcut, focalizându-se către interior, şi deci, către Mine. Cât despre ceilalți, de la Adam şi până la Jared şi Asmahael, nimeni nu ştia ce să creadă după aceste scurte cuvinte ale lui Enoh. Fiecare dintre ei se întreba în sinea lui:

16. “Oare ce înseamnă toate acestea? Ce a vrut să spună Enoh, cum că şi noi – la fel ca şi el – putem rosti cuvântul vieții, de la înălțimea lui Dumnezeu? Înțeleagă cine poate, noi nu suntem capabili de acest lucru!”

17. Astfel şopteau ei între ei, minunându-se de cuvintele concise şi clare ale lui Enoh, referitoare la chestiunea care îi interesa. Chiar şi Seth era uluit de scurta explicație pe care Enoh le-a adresat-o de data aceasta.

18. “Căci ce sens are – a spus el cu voce tare – ca noi să fim lăsați pradă propriilor noastre opinii, de vreme ce noi ştim foarte bine ce suntem capabili să facem, cât de accesibilă ne este iubirea Domnului şi cât de mult am perceput vreodată vocea Lui? Căci această voce face parte din iubire, la fel cum înțelepciunea face parte din grație.

19. Dar cum poate cineva să-L iubească pe Domnul şi să vorbească sub inspirația Lui directă, înainte de a fi primit el însuşi iubirea şi Cuvântul de la Domnul? Cine dintre noi, cu excepția lui Enoh, s-ar putea mândri cu o asemenea realizare? Ca şi cum eu nu aş şti cel mai bine ce pot face!

20. Desigur, noi beneficiem cu toții de grația de a fi copiii lui Dumnezeu, şi este absolut clar că între toate ființele create, noi suntem singurii care am fost înzestrați cu capacitatea regală de a fi oameni adevărați, căci am primit cu toții aceleaşi simțuri şi le folosim în acelaşi fel; dar hai să ne întrebăm dacă există două persoane care să simtă absolut identic, în pofida simțurilor lor identice?

21. Aceasta dovedeşte că nu tuturor le-a fost acordată aceeaşi cantitate de grație, ca să nu mai vorbim de iubire. Acest adevăr devine cu atât mai evident când cineva ştie, după o experiență îndelungată, cât de greşite sunt căile iubirii când se ataşează de vreun obiect, şi ce sacrificii sunt necesare pentru a te detaşa şi pentru a deveni cu adevărat puternic în iubirea ta!

22. Eu nu pot afirma că noi suntem incapabili să devenim tot mai puternici în iubirea noastră față de Dumnezeu, dar un lucru este sigur, şi anume că nouă ni se dăruieşte numai grația, nu şi iubirea, şi numai prin intermediul grației putem noi învăța să dăruim şi să primim iubirea. Nici unul dintre noi nu o primeşte numai pentru că doreşte acest lucru, oricât de intensă ar fi această dorință. Pe scurt, dacă Domnul doreşte să dăruiască cuiva iubire din abundență, aşa cum s-a întâmplat cu Enoh, asta ține numai de grația Domnului şi El nu are nevoie de sfatul nimănui. Dar ascultați-mă: nu aceasta este regula generală, şi orice am dori noi, Domnul rămâne singurul Domn şi El acționează numai aşa cum vrea El, potrivit înțelepciunii Sale infinite şi incomprehensibile, iar noi nu suntem decât martorii voinței Sale.

23. Iar tu, dragul meu Enoh, meditează asupra cuvintelor mele, şi abia apoi răspunde. Căci marea ta modestie îmi este cunoscută, iar smerenia ta este cea care mi te-a făcut atât de drag. Pe viitor nu mai trebuie să fii atât de modest şi să ne arăți atâta umilință atunci când este vorba de un serviciu adus lui Dumnezeu şi părinților tăi. Căci noi ştim deja prea bine calitățile pe care le posezi, iar Domnul o ştie încă şi mai bine. Noi ți-am dăruit dragostea noastră ca un dar permanent şi nu mai este cazul să ne aduci dovezi suplimentare, căci noi te-am desemnat ca învățător al nostru şi vorbitor în numele lui Dumnezeu numai datorită virtuților tale. Aşadar, poți vorbi în fața noastră fără teamă, aşa cum ai făcut-o de atâtea ori.

24. Exceptând cazul în care cele spuse de tine anterior au fost rostite chiar la îndemnul direct al Domnului, probabil că nu ai vorbi diferit şi ai făcut foarte bine că ai vorbit astfel.

25. Totuşi, ori de câte ori mă gândesc la cele spuse de tine, care ne încurajează să ascultăm noi înşine vocea vieții venită de la Dumnezeu, nu pot să nu mă întreb dacă Dumnezeu nu ar fi putut să facă El Însuşi ce ai făcut tu, indicând direct inimilor noastre ce să facă?

26. Dar întrucât tu ai vorbit despre Dumnezeu în această manieră, nu este suficient să ne îndrepți către Acela de la care am primit totul, lucru de care suntem cu toții conştienți. Ținând totuşi cont că numai *unul* dintre noi a primit harul lui Dumnezeu pentru a le fi de folos tuturor celorlalți, mi se pare firesc ca el să îi ajute cu abundența sa pe ceilalți, care sunt mai puțin înzestrați. Numai apoi vom putea demonstra noi Domnului că suntem cu adevărat copiii Lui.

27. În consecință, chiar şi modestia şi umilința trebuie să aibă propriile lor limite înțelepte şi utile!

28. Haide să examinăm problema dintr-un punct de vedere natural. Dacă atunci când tatăl nostru ne-a vorbit despre slăbiciunea lui fizică, nouă ne-ar fi fost teamă – dintr-o umilință exagerată – să-i aducem ce ne-a cerut, la ce i-ar mai fi folosit lui această umilință a noastră, de vreme ce el aştepta de la noi hrană şi băutură?

29. De aceea, adevărata umilință nu trebuie să depăşească sfera activității pline de iubire, dacă dorim cu adevărat să îi facem plăcere Domnului, şi este deci datoria noastră să ne ajutăm reciproc atâta vreme cât avem nevoie unii de alții. În ceea ce îl priveşte pe Domnul, este firesc şi just ca cel mai puternic să îl certe pe cel slab, până când acesta din urmă ajunge să spună el însuşi: 'Iată, Domnul m-a trezit în sfârşit!'

30. Dar vai, Enoh, nici unul dintre noi nu poate spune încă aşa ceva, căci noi nu suntem nimic în fața lui Dumnezeu. Renunță aşadar la umilința ta nelalocul ei şi fă din nou dovada iubirii tale sublime, spunându-ne de ce avem nevoie în această etapă pentru a putea apărea în fața lui Dumnezeu ca fiind corecți şi plini de iubire!

31. O, te implor, nu ezita şi împlineşte iubirea noastră pentru Dumnezeu! *Amin!"*

Capitolul 60

RETICENȚA JUSTIFICATĂ A LUI ENOH

1. După ce Seth a vorbit astfel, Adam s-a ridicat la rândul lui şi a spus: "Cuvintele lui Enoh sunt grele, în timp ce cele ale lui Seth sunt uşoare şi blânde!

2. Dacă amândoi aveți dreptate, deşi unul dintre voi într-o manieră dificilă şi incomprehensibilă, iar celălalt într-o manieră blândă şi comprehensibilă, eu unul nu condamn pe nici unul. Totuşi, nimeni nu ar trebui să le dea copiilor o hrană pe care dinții lor nu o pot mesteca. De aceea, Enoh, trebuie să-ți spun că hrana ta este prea dură pentru noi. Nu depinde decât de tine să înmoi hrana oferită pentru ca noi să o putem consuma şi pentru a ne fi astfel de folos. *Amin!"*

3. Enoh s-a ridicat atunci din nou şi a rostit un nou discurs demn de toată atenția:

4. "O, mult iubiții şi respectații mei părinți! Cele spuse de părintele Seth cu bună intenție şi atâta demnitate sunt perfect adevărate şi indică cu claritate datoria omului. Aceasta este chiar voința Celui de sus, şi oricine are dreptul – izvorât din iubire – de a-şi ajuta aproapele în toate chestiunile omeneşti, şi cu atât mai mult în vremuri de restrişte, sau atunci când ni se cere ajutorul. Oricine refuză să îndeplinească această datorie, din te miri ce motive sucite, nu merită nici măcar să fie numit om.

5. Totuşi, dragii şi respectații mei părinți, întrebați-vă ce s-ar întâmpla dacă marele patriarh Adam, nedorind să vorbească el însuşi, m-ar fi însărcinat pe mine să dau un răspuns scurt, profund şi criptic la o anumită întrebare a copiilor săi, răspuns pe care nici ei, nici chiar eu, nu l-am fi înțeles pe deplin, cel puțin atât cât mi-a explicat marele patriarh. Şi dacă el mi-ar fi interzis la vremea respectivă să dau alte indicații mai complete, pentru ca inimile copiilor săi să nu devină prea leneşe în sfera procesului de gândire, ci să facă ele însele efortul de a se trezi, iar pe de altă parte, copiii mi-ar fi contestat răspunsul oarecum obscur, cerându-mi să le dau unul mai clar şi mai pe înțelesul lor – ei bine, spuneți-mi voi, a cui cerere este superioară în acest caz, cea a marelui patriarh sau cea a copiilor, cu dorința lor supremă de cunoaştere?

6. O, dragii mei părinți, sunt convins că veți fi de acord cu mine că această reticență este perfect justificată atâta vreme cât aceasta este voința marelui patriarh. Este exact ce am făcut azi dimineață în fața lui Jared, tatăl trupului meu, căci cuvântul marelui patriarh este superior cererii lacome a tuturor copiilor săi. Iar atâta vreme cât am păstrat tăcerea, oare nu mi-am făcut eu numai datoria?

7. Cum se face deci că atunci când vorbesc în numele Domnului – lucru pe care îl cunoaşteți cu toții prea bine – îmi aduceți reproşuri ca şi cum aş fi vorbit de la mine, deşi nu mai departe de ieri ați avut dovada cea mai vie şi mai vizibilă a faptului că Domnul Însuşi îmi călăuzeşte limba mea slabă?

8. De vreme ce nu m-aţi întrebat pe mine, ci pe Domnul, prin intermediul meu, şi astfel, pentru voi era importantă vocea Domnului, şi nu a mea, întrebaţi-vă singuri cine merită reproşurile voastre?

9. Pot face eu mai mult decât voieşte Domnul, sau pot oferi eu mai mult decât primesc eu însumi?

10. Şi chiar dacă aş fi primit din abundenţă, dar voinţa Domnului mi-ar fi impus anumite limite, oprindu-mă să spun mai multe decât am făcut-o, iar aceasta într-un mod conştient, deoarece Domnul, în marea Lui înţelepciune, mi-a cerut acest lucru, şi dacă, cu alte cuvinte, eu mă supun Domnului cu iubire, spuneţi-mi atunci, dragii mei părinţi, nu credeţi că am făcut bine considerând voinţa Domnului ca fiind superioară cererilor superflue ale oamenilor, care, chiar luaţi la un loc, nu reprezintă nimic prin comparaţie cu El şi nu pot face nimic fără El, ci numai prin intermediul Lui?

11. O, dragii mei părinţi, dojana voastră faţă de mine este precum o dojană adresată unui pom pentru că nu poartă alte fructe decât cele cu care l-a înzestrat Domnul, fie ele dulci sau amare. Iar în ceea ce Îl priveşte pe Domnul, spuneţi-mi, cine este acela care nu este de acord cu fiecare dintre cuvintele Sale, deşi înţelegerea lor ar putea dura o eternitate?

12. Dacă îl întrebaţi pe Domnul prin mine, atunci trebuie să credeţi de asemenea că eu vorbesc întru Domnul. Dar dacă cineva are îndoieli în inima sa, atât întrebarea cât şi răspunsul sunt inutile, căci el nu are credinţă şi refuză să îşi asculte propria inimă.

13. Cine ar putea deveni ferm în iubirea sa pentru Domnul, dacă inima lui oscilează de colo-colo? De aceea, dacă doriţi să deveniţi fermi în iubirea voastră, credeţi în Cuvântul Domnului!

14. Deşi fiul nu este superior tatălui, atunci când Domnul vorbeşte prin fiu, acesta îi aparţine Domnului, iar tatăl nu trebuie să se îndoiască de vocea Domnului prin fiul său.

15. Chiar astăzi, eu, Asmahael şi Abel am proclamat în faţa voastră voinţa Domnului, ceea ce reprezintă un miracol pentru noi toţi. Atunci care mai este nedumerirea voastră? Maniera justă de a acţiona este aceea cu iubire şi credinţă în Dumnezeu, iar orice depăşeşte acest cadru, lăsaţi să-i aparţină de-a pururi lui Dumnezeu! *Amin!"*

Capitolul 61

DESPRE CUVÂNTUL DIVIN DIN INIMA OMULUI

(11 februarie 1841)

1. După ce Enoh şi-a încheiat discursul, Seth s-a ridicat din nou şi a spus: "Oh, ce suntem noi şi ce putem noi face? Nimic!

2. Ori de câte ori discutăm între noi, în calitatea noastră de oameni, noi ne credem înţelepţi; dar acum a devenit limpede pentru mine că – în faţa lui Dumnezeu – întreaga noastră înţelepciune nu este altceva decât nebunie pură, care nu poate fi pe placul Domnului.

3. Poate fi oare suspectat discursul meu anterior că nu a izvorât din cea mai nobilă inimă? Şi ce s-a ales de el? El s-a dovedit a nu fi altceva decât o nebunie; iar eu apar ca o fiinţă confuză, ale cărei gânduri sunt împrăştiate pretutindeni, precum nebunul care întreabă unde este casa lui în timp ce se află la el acasă.

4. Dar de ce, de ce nu am putut noi să ne dăm seama de propria noastră nebunie mai devreme, pentru a nu ne mai face de râs atât de îngrozitor în faţa Domnului? Probabil că suntem orbi cu toţii de vreme ce l-am solicitat atât de inutil pe dragul nostru Enoh cu întrebări neroade, în timp ce primiserăm deja cea mai minunată confirmare divină prin intermediul lui Abel, Enoh, Enos, Kenan, şi în cele din urmă, într-un mod atât de miraculos, prin Asmahael însuşi; şi cu toate acestea, am preferat cu toţii să ne îndoim de cuvintele lui Enoh, mai degrabă decât să ne privim în faţă propria noastră orbire. Vai, ce nebunie absurdă! Cât de penibil este acum, că am comis-o, căci un părinte nu ar trebui să se simtă niciodată stânjenit în faţa copiilor săi.

5. Dar întrucât nu mai este nimic de făcut, să lăsăm lucrurile în mâinile Domnului!

6. Şi totuşi, nu pot să nu mă gândesc în inima mea că în marea Lui bunătate, Tatăl preasfânt şi preaiubitor nu ne va învinovăţi de această tulburare a noastră şi ne va sfătui după iubirea Lui, şi nu după înţelepciunea Lui, în faţa căreia oricum noi nu reprezentăm nimic; şi mai cred că El ne priveşte precum nişte copii adormiţi care visează că sunt treji, sau care ţin ochii închişi, convinşi că dacă ei nu văd nimic, nici ceilalţi, care sunt cu adevărat treziţi, nu pot vedea nimic.

7. O, Enoh, continuă să ne ajuţi să ne trezim, şi poate că într-o bună zi vom fi şi noi în măsură să vedem ceea ce vezi tu.

8. Iată cum vor sta lucrurile în viitor: Domnul îi va trezi pe copii pentru a le fi învăţători părinţilor lor, care vor primi astfel o inimă de copil. Iar după noi vor veni copiii care, cu toată slăbiciunea lor, vor realiza lucruri mai mari decât noi, care ne aflăm în deplina noastră putere. Şi astfel, voia Domnului se va împlini!

9. Cât despre tine, dragul meu Enoh, ridică-te şi spune-mi dacă am dreptate, alinându-ne astfel inimile noastre! *Amin!”*

10. Enoh le-a zâmbit plin de iubire tuturor patriarhilor şi a răspuns: “O, dragii mei părinţi, iertaţi-mă dacă uneori cuvintele mele par aspre, căci nu eu – fiul vostru Enoh – sunt cel care le rosteşte întru instruirea voastră, ci Domnul Însuşi, potrivit voinţei Sale divine. Nu este aşadar vina instrumentului dacă Domnul îl foloseşte după voia Sa. Şi chiar dacă eu vorbesc despre lucruri a căror semnificaţie este ascunsă precum germenul în bobul de grâu, nu trebuie să uităm că ordinea naturală ne învaţă că nici un bob plantat în pământ nu aduce imediat rod bogat, fiind necesar mai întâi ca învelişul care înconjoară germenul să piară; numai astfel este eliberată viaţa din interiorul bobului, care va creşte gradat, bătută de furtuni, stropită de ploaie şi scăldată în razele soarelui, pentru a da în cele din urmă un rod binecuvântat, de o mie de ori mai bogat.

11. La fel stau lucrurile şi cu fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. El nu va aduce roade pe loc, ci trebuie mai întâi plantat în solul inimilor noastre, învelit în cochilia sa protectoare şi dură. Dacă apoi, acest înveliş este dizolvat şi consumat în inima noastră prin intermediul iubirii active, germenul cel viu, adică înţelegerea profundă, va ţâşni către lumina soarelui spiritual şi se va coace, deşi va fi supusă multor încercări furtunoase, căci va fi stropită de ploaia iubirii celeste şi se va scălda în lumina graţiei Tatălui preasfânt şi preaiubitor, dând astfel naştere rodului nepreţuit al vieţii eterne şi al iubirii supreme, prin înţelepciunea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor.

12. O, părinţii mei, priviţi, aceasta este voinţa lui Dumnezeu; iar aceasta este maniera în care trebuie să primim noi cuvintele Sale. Numai astfel îi vom arăta noi Domnului că suntem cu adevărat copiii Săi, care înţeleg Cuvântul Tatălui şi îi recunosc de-a pururi vocea. *Amin!”*

Capitolul 62

PATRIARHII ŞI DISCURSUL LUI ENOH

1. Deşi discursul lui Enoh a fost excelent, patriarhilor nu le era clar, astfel încât Adam şi-a întrebat copiii care îl înconjurau:

2. “Copii, voi aţi înţeles corect cuvintele lui Enoh?”

3. Seth i-a răspuns: “O, tată, dacă sămânţa a fost plantată abia acum, cum am putea noi să le înţelegem în întregime? Deşi noi am primit germenul cu tot cu coajă, iar solul a fost stropit cu apa vieţii, materia (învelişul) nu s-a descompus încă, pentru a elibera astfel viaţa din interiorul seminţei. Eu cred însă cu convingere că timpul Domnului îşi va îndeplini rolul său, transformându-ne inimile în vederea primirii noului Paradis. *Amin!”*

4. Adam l-a întrebat atunci pe Enos dacă el a înţeles. Acesta i-a răspuns: “O, tată, am văzut odată o grămadă formată din pietre grele, fără nici o formă, dar toate de aceeaşi culoare. În curând, din cer a început să cadă o ploaie fertilă, care a căzut pe pământ, inclusiv pe grămada de pietre, care, încălzite de soare, au început să scoată aburi, absorbind cu lăcomie fiecare picătură de apă, ca şi cum s-ar fi desfătat de această

prospețime; în curând nici nu mai eram capabil să le văd din cauza aburilor. A început apoi să bată un vânt puternic, care a îndepărtat imediat aburii de pe pietre, astfel încât am putut să le văd din nou. Dar cât de schimbate erau acum!

5. Culoarea lor uniformă s-a transformat în o mie de nuanțe, iar apa ploii le-a făcut complet transparente. Unele se dizolvaseră într-un fel de pulbere albă, ceea ce mi-a permis să văd cu claritate conținutul din care erau făcute.

6. În mod similar, mi se pare că văd şi acum o grămadă de pietre în fața mea şi în interiorul meu, pietre încălzite puternic de razele grației primite de sus, diferența dintre ele fiind încă mică. Cred însă cu convingere că atunci când va veni ploaia, însoțită de vânturi, aceste pietre se vor transforma la fel ca şi cele pe care le-am văzut cândva, unele devenind transparente, datorită înțelegerii lor depline, în timp ce altele se vor dizolva, la fel ca şi coaja seminței, din care va țâşni viața, în solul inimii mele, precum iarba cea grasă pe care am văzut-o crescând atunci din pulberea cea albă. *Amin!* "

7. Primind aceeaşi întrebare, Kenan a răspuns la rândul lui: "O, tată, am văzut recent, într-o zi caniculară şi umedă, cum regiunile aflate la mare distanță încep să pălească din ce în ce mai mult, şi oricât mi-aş fi forțat ochii, ele au sfârşit prin a dispărea complet din orizontul vederii mele. Nici chiar lumina soarelui nu a putut împiedica această pierdere temporară a vederii orizontului, care părea să se apropie din ce în ce mai mult de mine. În acest fel, gradat, chiar şi vecinii mei cei mai apropiați au fost în curând înghițiți de această miasmă, iar eu, înspăimântat, m-am retras în colibă.

8. În timpul nopții s-a dezlănțuit o furtună, cu fulgere orbitoare, tunete şi trăznete. Rafalele de vânt se succedau unele altora, vuind în jurul colibei mele, iar din cer au început să cadă mase mari de ploaie, care au dat naştere unor torente violente, ce coborau rapid pe versanții munților, tunând şi mugind, pentru a se prăbuşi apoi în crevase şi văi, formând râuri, ce au continuat să curgă către mare.

9. O, părinții mei, întreaga mea casă părea să se scufunde într-un ocean de teamă, o teamă înfricoşătoare în fața mâniei lui Dumnezeu.

10. M-am rugat. Gradat, furtuna s-a îndepărtat, iar către dimineață, totul a redevenit calm. Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, am ieşit afară din colibă şi am privit orizontul, surprins şi recunoscător. Oh, era o dimineață minunată, iar ochii mei descopereau pentru prima oară lucruri uimitoare, aflate la o distanță inimaginabilă anterior.

11. În mod similar, eu cred cu tărie că după noaptea furtunoasă a inimii mele va urma o dimineață calmă, de o puritate indescriptibilă, născută din iubirea pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi plin de iubire. *Amin!"*

12. A urmat apoi Mahalaleel, căruia Adam i-a pus întrebarea dacă şi cum a înțeles el cuvintele lui Enoh.

13. Acesta a răspuns laconic: "O, părinții mei, nu cu mult timp în urmă, într-o dimineață, m-am decis să privesc soarele pentru a vedea dacă pot descoperi ceva pe suprafața lui, aşa cum se poate face în cazul lunii pline. Este evident că mi-am primit cât de curând pedeapsa pentru această nebunie, căci atunci când ochii mei nu au mai putut suporta strălucirea intensă şi arzătoare a luminii, şi mi-am întors privirea de la soare, am observat cu mare anxietate că nu mai puteam vedea nimic. Mă simțeam pierdut, căci nu mai puteam vedea pământul şi pe mine însumi, deşi continuam să pot simți.

14. Am rămas în această stare întreaga zi, iar seara nu am putut observa decât cu mare greutate cum noaptea cădea gradat deasupra pământului.

15. Copiii mei m-au condus atunci în interiorul colibei, unde m-am rugat atotputernicului şi bunului Părinte pentru a-mi reda vederea pe care mi-am pierdut-o ca urmare a propriei mele nebunii. După ce am adormit, roua nopții mi-a răcorit pleoapele, iar vântul ce adia deasupra ochilor mei arşi mi i-a vindecat şi mi-a redat privirea. Noaptea a trecut şi – Numele Tatălui fie veşnic lăudat – a urmat o nouă dimineață, liniştită, strălucitoare, pură şi răcoroasă. Am constatat chiar că vederea mea era acum mai bună; putea vedea mai bine, dar nu alte nebunii, ci pajiştea minunată a pământului, acoperită cu flori, precum şi miracolul vieții care răsare din chiar mijlocul putreziciunii, în forme minunate şi nenumărate.

16. Astfel, şi eu sunt convins că deşi acum ochiul meu spiritual este orbit de strălucirea imensă a grației divine a lui Dumnezeu, odihna nocturnă a inimii şi roua răcoroasă a iubirii, susținută de suflul întăritor al iubirii coborâtă din înălțimea Tatălui

preasfânt şi preabun, vor permite – în dimineaţa grandioasă a spiritului – miracolul vieţii care se va naşte pe câmpurile din inima mea, din putreziciunea gândurilor şi sentimentelor mele negative. *Amin!”*

17. A urmat rândul lui Jared, care a răspuns după cum urmează: “O, părinţii mei, ce aş putea să vă spun? La început, Enoh a părut că se îndepărtează de mine, precum soarele care se ascunde în spatele munţilor; dar el răsare apoi din nou deasupra profunzimilor pământului şi îşi răspândeşte cu putere razele sale în spaţiul infinit, scăldând întregul pământ – acum orbit – în lumina sa atotputernică. El trezeşte astfel întreaga viaţă la o activitate fericită, înflorind în mii de forme minunate, născute parcă din chiar nimicnicia nopţii.

18. Astfel, şi eu cred cu convingere că Enoh s-a înălţat la o înălţime inimaginabilă deasupra mea, precum un soare, iar acum întreaga mea fiinţă este orbită de lumina lui incredibil de intensă. Totuşi, sper ca lumina sacră să acţioneze precum cea solară, astfel încât noaptea mea actuală să devină o binecuvântare pentru mine. Căci dacă lumina soarelui extrage viaţa germenului viu din putreziciunea cojii, ghidând-o apoi şi ajutând-o să crească într-o formă minunată, nu mă îndoiesc că şi eu – care nu reprezint mai puţin decât plantă – voi fi ghidat şi îngrijit de Domnul, în calmul liniştit al propriei mele smerenii. O, părinţii mei, sunt absolut sigur de aceasta! Fie ca voia Domnului să se facă de-a pururi, în ceea ce ne priveşte pe noi toţi! *Amin!”*

Capitolul 63

DISCURSUL LUI ASMAHAEL DESPRE CUVÂNTUL DIVIN

1. “Iar acum, spuse Adam, întrucât toată lumea a răspuns întrebării mele, iar Enoh, desigur, este un răspuns viu el însuşi, şi asta de multă vreme, haideţi să vedem cum a înţeles Asmahael cuvintele sale. Răspunsul său va fi astfel ultima dovadă pozitivă ce va demonstra că el a fost admis pe bună dreptate în mijlocul părinţilor săi, potrivit voinţei lui Iehova.

2. Spune-ne aşadar şi tu, Asmahael, ce ai înţeles din discursul lui Enoh şi ce impresie ţi-au făcut cuvintele învăţătorului ce ţi-a fost desemnat. Vorbeşte deci, folosindu-ţi la maximum capacitatea de discernământ! *Amin!”*

3. Şi iată, Asmahael le-a oferit patriarhilor următorul discurs, întru totul demn de reţinut, căci a fost inspirat în întregime de Mine:

4. “Mult iubiţi părinţi ai părinţilor pământului, chiar şi pentru voi, copiii Tatălui preaînalt şi preasfânt, cuvintele minunate ale lui Enoh s-au dovedit prea greu de înţeles, căci ele au izvorât din profunzimea supremă a înseşi rădăcinii vieţii. O, părinţi ai părinţilor pământului, cum aş putea eu, un sărman vierme care se târăşte prin praf, să vă explic şi chiar să vă demonstrez, da, să vă demonstrez, în ce măsură se poate uni infinitul cu finitul, moartea cu viaţa, noaptea cu lumina, pământul cu soarele, timpul cu eternitatea şi fiinţele create cu Dumnezeu.

5. O, părinţi ai părinţilor pământului, dacă eu aş putea face acest lucru, cu siguranţă, pământul nu ar mai fi iluminat numai de un singur soare în timpul zilei. O, ascultaţi-mă, în acest caz, miriade de sori ar izvorî din fiecare cuvânt al meu, din fiecare sunet al limbii mele, astfel încât pământul ar fi rapid înconjurat de mii de focare de lumină.

6. O, părinţi ai părinţilor pământului, eu cred că puterea acestor cuvinte, precum şi înţelegerea lor ulterioară, este atât de înaltă, de o infinitate de ori mai înaltă decât aş putea vreodată eu, un sărman sclav de-abia salvat din noaptea morţii, să-i revelez sensul miraculos şi ascuns, căci Cuvântul divin este un Miracol al tuturor miracolelor.

7. Am văzut adeseori animale săvârşind fapte dintre cele mai inteligente, şi este uimitor că omul nu le poate imita, în pofida eforturilor sale. Dar cuvintele, o, ascultaţi-mă, *cuvintele,* acest miracol al tuturor miracolelor, sunt apanajul exclusiv al omului, căci nu am auzit niciodată vreun animal, oricât de inteligent ar fi, rostind măcar un singur cuvânt.

8. M-am gândit atunci că nici cel mai înţelept act nu va putea proclama vreodată viaţa în faţa Vieţii! Căci am văzut adeseori păianjeni murind chiar în mijlocul pânzelor lor atât de îndrăzneţe şi de minunat ţesute. Mai mult, în palatele imense din

oraşele aflate în ţinuturile de jos, moartea a fost adeseori celebrată în festivaluri groteşti şi teribile.

9. Da, fără cuvintele vieţii, chiar oamenii aflaţi în relaţie unii cu alţii nu reprezintă mai mult decât o conversaţie între două pietre.

10. Dar cuvintele, o, ascultaţi-mă, cuvintele ce îşi au originea în viaţa însăşi, ele sunt cele care ne ilustrează viaţa. Căci unde ar putea fi găsită originea vieţii dacă nu în cuvânt?

11. În cuvânt există viaţă; cuvântul este viaţă, iar Dumnezeu este Cuvântul şi Viaţa. Viaţa nu poate fi descoperită decât în Cuvânt; iar Cuvântul creat de-a pururi de şi întru Dumnezeu ca viaţă a întregii Vieţi trebuie să fi fost rostit la început cu o mare putere, căci el a dat naştere şi a creat tot ceea ce există în infinitate.

12. O, părinţi ai părinţilor pământului, învăţând astăzi de la Enoh despre lucrarea atotputernică a Cuvântului, totul s-a transformat în mine, iar eu nu mai simt nevoia de a căuta viaţa. Adevăr vă spun, eu am găsit această viaţă în Cuvânt; iar acela care nu este mulţumit cu această dovadă supremă a vieţii, o, părinţii mei, cu greu ar mai putea găsi o alta! *Amin!”*

Capitolul 64

DISCURSUL LUI ENOH REFERITOR LA NATURA CUVÂNTULUI

(15 februarie 1841)

1. Auzind asemenea cuvinte din gura lui Asmahael, Adam şi ceilalţi patriarhi, cu excepţia lui Enoh, au rămas uluiţi, nemaiştiind ce să creadă.

2. Enoh a sesizat tulburarea părinţilor săi, şi cuprins de compasiune, le-a adresat, fără să mai aştepte să fie rugat, următorul discurs, care avea să le readucă liniştea şi să îi facă fericiţi:

3. “Iertaţi-mă, dragii mei părinţi, că vă vorbesc acum liber şi neinvitat, dar sunt nevoit să o fac, căci simt că aveţi cu toţii nevoie de o lumină mai puternică inspirată de sus. Aşadar, ascultaţi-mă: limba mea va rosti acum un cuvânt al vieţii, un cuvânt inspirat din cer şi un cuvânt inspirat din profunzimi; căci el va fi plin de lumina cerului şi de viaţa profunzimilor. Căci în cer, Dumnezeu este Lumina luminilor, iar în profunzimea Sa, Viaţa întregii vieţi.

4. Iată aşadar care este explicaţia: ori de câte ori privim către cer, iar apoi din nou spre pământ, în maniera cea mai naturală, cerul ne apare ca fiind plin de lumină, în timp ce pământul este colorat de cele mai diverse activităţi. În profunzimile pământului stau ascunse mii de seminţe care poartă în ele viaţa, precum şi alte mii de seminţe din regatul animal care sunt ascunse în cuiburile lor calde precum şi în organele altor animale, unde aşteaptă căldura pentru a putea ieşi la lumină.

5. Dar adevăr vă spun, până când profunzimile pământului şi toate cuiburile şi organele animalelor nu vor fi încălzite cum trebuie, viaţa nu va ţâşni din germenul său aflat în toate aceste închisori, pentru a se înălţa apoi liberă către înălţimile umplute de lumină.

6. Oare nu vedem noi lumina strălucind deasupra pământului atât vara cât şi iarna? Şi totuşi, pământul nu este încălzit de aceeaşi căldură. Dacă lumina ar fi purtătoarea căldurii, razele soarelui ar trebui să aducă cu ele mereu aceeaşi cantitate de căldură, dar iarna cea îngheţată ne învaţă că lucrurile nu stau aşa.

7. Se pune atunci întrebarea: ce este căldura şi de unde apare ea, de vreme ce ea nu face parte din lumină, iar aceasta din urmă nu este purtătoarea sa?

8. Ascultaţi, căldura nu este altceva decât viaţa ascunsă, latentă, din profunzimile invizibile, şi ea nu se poate elibera singură. Dar atunci când lumina a strălucit suficient de mult deasupra profunzimilor pământului, ea sfârşeşte prin a trezi căldura din somnul său. Aceasta iese singură din temniţa sa îngheţată şi devine liberă şi activă, se combină cu lumina şi dă naştere unei fiinţe care îşi întinde rădăcinile în pântecul virgin al vieţii, căutându-şi acolo hrana, dar îşi înalţă partea sa legată de lumină către cer, deasupra pământului, pentru a-şi putea păstra viaţa abia trezită mereu trează. Iar elementul viu care

trezeşte plantele este acelaşi care trezeşte şi animalele, oricare ar fi acestea. Astfel, totul este ghidat de lumină şi germinat cu ajutorul căldurii.

9. Toate acestea sunt, desigur, numai activităţi naturale, iar diferitele tipuri de activităţi nu promovează viaţa decât de dragul fiinţei, care este purtătoarea unei vieţi mai înalte.

10. Dacă privim cum se atrag şi cum se descoperă fiinţele omogene între ele, iar pe de altă parte, cum se luptă şi cum se sfâşie reciproc cele străine (diferite între ele), constatăm că nu există doar un singur tip de căldură şi de lumină care le activează şi le ghidează, ci că există şi o căldură furată şi o lumină furată, care activează şi ghidează toate buruienile şi toţi paraziţii. Totuşi, viaţa superioară şi liberă este capabilă să vadă toate acestea.

11. Ne putem atunci întreba: cum şi de ce operează această viaţă superioară şi liberă în această manieră? O, părinţii mei, acesta este nodul principal care trebuie desfăcut!

12. Ascultaţi-mă: la fel cum forma tuturor fiinţelor – în marea lor varietate – este o expresie a căldurii naturale în combinaţie cu lumina şi diferă numai în ce priveşte capacitatea de a absorbi mai multă sau mai puţină lumină, ori mai multă sau mai puţină căldură, în mod similar, limbajul uman se naşte din căldura spirituală, care este sinonimă cu iubirea divină din interiorul inimii, în combinaţie cu lumina spirituală, care este graţia divină dinlăuntrul omului.

13. Cum am putea noi rosti cuvinte sensibile dacă ele nu ne-ar fi fost dăruite ca forme eterne ale spiritului? De vreme ce noi suntem capabili să numim toate lucrurile, spuneţi-mi, cine ne-a învăţat să facem acest lucru?

14. Numai Dumnezeu putea face aceasta, căci El este esenţa eternă a tuturor formelor, viaţa şi lumina, sau iubirea şi înţelepciunea, iar în combinaţia lor inerentă, arhetipul suprem al tuturor formelor sau esenţa primară a tuturor fiinţelor, şi astfel, Însuşi Cuvântul Etern.

15. De aceea, atunci când cineva descoperă cuvântul exterior, îl înţelege şi îl acceptă, el nu descoperă un obiect, ci însăşi viaţa spirituală plenar existentă, căci fiecare cuvânt reprezintă o formă ce se naşte din căldura spirituală şi din lumina spirituală. De ce să fim uimiţi atunci de cuvintele lui Asmahael?

16. Oare nu semănăm noi oare un pic cu peştii care – deşi se află în mijlocul apei – nu o văd, sau cu animalele, care, deşi sunt înconjurate de aer, nu îl văd, de vreme ce – aflaţi în chiar mijlocul plenitudinii vieţii divine – noi rămânem uimiţi şi deconcertaţi de emoţia firească şi sinceră a lui Asmahael?

17. O, părinţii mei, toate lucrurile au un scop ascuns! Priviţi, deşi noi beneficiem de viaţa indestructibilă din propriile noastre cuvinte, această viaţă ne apare încă precum cea ascunsă în grăuntele de grâu. Dacă ne îndreptăm inimile către lumea exterioară, iarna din noi încă nu a trecut, iar lumina graţiei care ne înconjoară nu poate să elibereze căldura spirituală dinlăuntrul nostru. Dar dacă ne focalizăm în permanenţă inimile către înălţimi, către Domnul, lumina eternă a graţiei va elibera rapid în noi căldura spirituală a vieţii şi noi înşine, în calitatea noastră de fiinţe vii, sau de cuvinte vii, ne vom înălţa către starea de trezire eternă, specifică luminii lui Dumnezeu.

18. Dar aceia care nu vor proceda astfel vor rămâne nişte hoţi şi nişte înşelători şi vor deveni buruieni şi paraziţi, precum formele oribile de viaţă aflate în adâncurile pământului.

19. De aceea, vă spun: cel care deţine cuvântul deţine viaţa însăşi; viaţa lui va depinde însă de forma cuvântului rostit.

20. Aceasta este explicaţia pentru cuvintele lui Asmahael. *Amin!”*

Capitolul 65

ADAM MEDITEAZĂ ASUPRA VIEŢII PE CARE A DUS-O

1. După ce Enoh le-a dăruit atâta lumină, s-au ridicat cu toţii şi Mi-au mulţumit în linişte în inimile lor pentru darul primit prin intermediul lui Enoh. Adam a cerut apoi ceva de mâncare pentru a-şi hrăni trupul obosit. După ce şi-a potolit foamea cu pâine, lapte şi miere, el Mi-a mulţumit şi pentru acest dar, după care s-a adresat astfel copiilor săi:

2. "Copii! Chiar în acest loc am pierdut cândva totul, şi aceasta numai din cauza mea, dar adevăr vă spun, prin graţia Domnului, Tatăl nostru preasfânt şi plin de iubire, am redescoperit aici şi acum de o mie de ori mai mult decât am pierdut.

3. O, Paradisule, grădină minunată, loc de lumină în care străluceam încă în mâna Domnului precum un soare ce răsare, fiind în plenitudinea întregii vieţi, mai puternic decât toate lumile la un loc, pe vremea aceea, eu eram locuitorul tău atotputernic, iar tu sărmanul meu purtător.

4. Apoi am căzut, iar tu, miraj minunat, nu m-ai putut ajuta să mă ridic. Căderea celui puternic te-a tras şi pe tine în jos, iar pământul tău moale s-a comprimat precum frunzele smulse de vântul puternic şi aruncate la sol, pentru a fi călcate în picioare.

5. Deşi avântul meu forţat ţi-a permis şi ţie să te ridici – despovărat – până la o înălţime necuvenită, specifică slăbiciunii tale, eliberată de piciorul celui puternic, nu ai nici un motiv să fii mândru de tine, exceptând amintirea deşartă că mi-ai purtat cândva trupul.

6. În graţia Lui, Domnul a sesizat că solul tău este prea moale pentru cel puternic şi a fixat pietre sub piciorul meu pentru ca fermitatea lor să mă împiedice să mai cad o dată.

7. O, minunatul pământ pe care se odihnesc acum picioarele mele. El m-a susţinut timp de aproape 900 de ani, ferindu-mă de o altă cădere, în timp ce tu nu ai fost în stare să mă susţii nici măcar 30 de ani. Acest pământ minunat a fost simultan şi cauza umilitoare datorită căreia am devenit astăzi un purtător al tău mai ferm decât ai fost vreodată tu pentru mine. Căci acum, eu te-am înălţat înlăuntrul meu, făcându-te de mii de ori mai glorios, prin graţia revărsată deasupra mea, şi sunt convins că tu nu vei mai cădea niciodată în interiorul meu. Şi chiar dacă acest lucru ar fi posibil, tu nu m-ai mai putea oprima şi apăsa, ci eu voi fi mereu capabil – prin graţia cerului – să te înalţ, pentru a putea rămâne astfel locuitorul permanent al celui al cărui fir de păr este infinit mai important în faţa Domnului decât întregul pământ care a fost cândva purtătorul tău nesigur.

8. O, copiii mei, am venit aici întristat, deplângând pierderea mea, la fel cum am făcut de mii de ori înainte. Dar de această dată am oftat pentru ultima oară, iar ochii mei au emis ultima lacrimă care a umezit zidul împietrit al acestei stânci. De acum înainte nu voi mai pătrunde niciodată aici, în această coajă goală de nucă, în acest înveliş perimat al unei vieţi distruse, căci piciorul meu va păşi de-a pururi fericit numai pe propriul meu sol, pe care a crescut şi s-a maturizat nobilul fruct al vieţii eterne.

9. O, copii, mă simt atât de bine, iar pentru această fericire, îţi ofer ţie binecuvântarea mea eternă, Enoh!

10. Copii, dacă există cineva care mai are încă îndoieli, să le păstreze pentru momentul în care vom ajunge la coliba mea, în această după-amiază. Haideţi acum să îi adunăm pe copiii noştri pentru ca eu să îi pot binecuvânta; spuneţi-le apoi că mâine, înainte de răsăritul soarelui, trebuie să se adune la locul sfinţit al ofrandei sacre a focului. *Amin!"*

11. După ce Adam şi-a încheiat acest discurs de laudă, suferinţă, mulţumire, glorie, adio şi învăţătură de minte, copiii săi i-au îndeplinit voinţa. Toţi copiii săi s-au apropiat de el cu bucurie, au fost binecuvântaţi şi invitaţi să se adune de Sabat la momentul potrivit, după care copiii au plecat împăcaţi, lăudând Numele Meu.

12. Apoi, Adam a spus: "Acum, copiii mei, haideţi să ne continuăm drumul către miazăzi, pentru a realiza şi acolo ce am realizat aici.

13. Fie ca Domnul să fie veşnic cu tine, Enoh, şi cu noi toţi, precum şi cu Asmahael şi toţi ceilalţi copii ai noştri care locuiesc aici şi în alte părţi!

14. Fie ca Domnul să ne ghideze pe noi toţi şi să pregătească inimile tuturor copiilor noştri pentru sosirea noastră binecuvântată şi pentru marea Lui graţie, pentru ca ei să poată veni mâine cu inimile deschise în vederea glorificării Numelui Lui, pentru ca astfel să-şi poată trezi sufletele şi spiritul adormit.

15. Iar acum, haideți să pășim veseli către miazăzi. Enoh şi Asmahael ne vor conduce pe mine şi pe ceilalți în ordinea deja stabilită. Dar întrucât razele soarelui sunt deja fierbinți, vom urma o cărare umbrită, prin pădure, pentru ca picioarele noastre să nu obosească înainte de îndeplinirea cu credință a datoriei pe care ne-am asumat-o, după care se vor putea odihni. Pe drum vom păstra cu toții tăcerea şi ne vom concentra privirea asupra drumului pentru a evita ciocnirile reciproce.

16. O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun, fie ca ochiul Tău blând să ne însoțească pretutindeni! *Amin!"*

Capitolul 66

ASMAHAEL ŞI TIGRUL

1. Şi astfel, patriarhii au pornit la drum în tăcere, cu inimile vesele, pe cărarea umbrită de cedri şi palmieri, către regiunea de la miazăzi. Călătoria a durat circa o oră, timp în care ei Mi-au lăudat Numele în inimile lor, căci natura – devenită transparentă – îşi dezvăluia pentru prima oară minunile în fața ochilor lor, întăriți prin puterea Cuvântului Meu.

2. (n.b. În maniera în care v-a fost explicată în lucrarea "Natura lucrurilor")

3. Pe la jumătatea drumului, Asmahael s-a oprit brusc, nemaiîndrăznind să facă nici măcar un pas şi tremurând din tot corpul.

4. Văzând aceasta, Enoh l-a întrebat: "Asmahael, ce s-a întâmplat cu tine, de vreme ce picioarele tale tinere refuză să te mai poarte înainte? Spune-ne dacă vezi vreun pericol sau dacă te-a afectat vreo boală ori indispoziție, căci iată, noi ne aflăm pe drumul Domnului, iar El este cu noi, şi noi cu El. Haide, spune-ne cu sinceritate ce te frământă. *Amin!"*

5. Asmahael şi-a mai revenit puțin şi a spus, nu fără o anumită tulburare în glas: "O, părinți ai părinților pământului, şi tu, înțeleptul şi iubitorul meu Enoh! Iată, în fața noastră se află un tigru uriaş şi feroce! El îşi arată colții, iar fălcile sale sunt deja încordate, pregătindu-se pentru marele salt, după care mă va sfâşia în bucăți, sorbindu-mi sângele şi mâncându-mi carnea. Căci furia teribilă a *acestui* păzitor al înălțimilor sacre nu poate fi vreodată potolită, ştiut fiind că loialitatea sa crudă, atentă şi furioasă depăşeşte tot ceea ce există pe pământ.

6. O, părinți ai părinților pământului, retrageți-vă şi lăsați-mă pe mine în ghearele fiarei, ca sacrificiu de eliberare, pentru ca viața voastră sacră întru Domnul să poată fi salvată. O, salvați-vă pe voi, părinți atotputernici şi demni de toată lauda!"

7. Privind înainte, patriarhii au văzut cauza care îl înspăimânta atât de tare pe Asmahael.

8. Dar Adam i-a spus lui Enoh: "Ascultă, dragul meu Enoh, du-te şi adu aici fiara feroce, pentru ca bietul Asmahael să cunoască puterea lui Dumnezeu în om, prin grația căruia el a fost numit domn al naturii, ce trebuie ascultat de toate creaturile. *Amin!"*

9. Enoh s-a îndreptat imediat către tigru, care s-a prăbuşit la pământ în fața sa, tremurând din tot corpul.

10. Enoh s-a adresat apoi tigrului cu autoritate: "Ridică-te în picioare, animal feroce, du-te la Asmahael şi apleacă-ți gâtul puternic în fața lui pentru ca stăpânul tău să te poată încăleca, apoi poartă-l cu grijă alături de mine şi de Adam către miazăzi, după care te vei odihni; îl vei purta apoi către apus, după care te vei odihni; apoi către miazănoapte, după care te vei odihni, iar în cele din urmă, către coliba lui Adam; va urma apoi o odihnă completă, îți vei primi răsplata şi vei cunoaşte destinația ultimă. *Amin!"*

11. Şi iată, uriaşul tigru s-a ridicat şi s-a îndreptat cu umilință către Asmahael, ascultând întru totul porunca primită.

12. (n.b. Această specie gigantică de tigri nu se mai găseşte astăzi decât în anumite păduri tropicale din munții Africii Centrale, rareori în Asia)

13. Văzând aceasta, Asmahael a rămas atât de uluit încât nu a mai putut rosti nici un cuvânt, în timp ce picioarele îi tremurau încă. Căci acum i se revelase pentru prima

oară ceea ce mama lui îi spusese odată că văzuse într-un vis. Mama lui fusese în felul ei o femeie pioasă şi a fost nevoită să plătească pentru aceasta, împreună cu soţul ei, printr-o moarte cumplită. Ea refuzase să se închine lui Lameh ca unui Dumnezeu suprem, după ce experimentase "înalta favoare" de a fi fost violată timp de o noapte întreagă de cel mai nedemn dintre soldaţii lui Lameh, în maniera cea mai desfrânată şi mai nefirească.

14. Şi întrucât soţul ei a refuzat la rândul lui cu furie să mulţumească pentru respectiva favoare, intestinele lui i-au fost scoase cu ajutorul unor cârlige de fier, în timp ce era încă în viaţă.

15. De unde avea Lameh aceste unelte va fi explicat la momentul potrivit.

16. După ce şi-a mai revenit puţin, Asmahael a vorbit cu emoţie: "O, atotputernici părinţi ai părinţilor pământului, este limpede că nu structura voastră fizică şi puterea voastră au putut îngenunchea această fiară feroce şi uriaşă; cu adevărat, numai Dumnezeu, da, atotputernicul Dumnezeu ar fi putut face acest lucru prin intermediul inimilor voastre sacre. De-a pururi fie lăudat şi slăvit Numele Lui sublim, al Părintelui unor copii atât de minunaţi, de puternici şi de măreţi! *Amin!"*

17. Adam l-a lăudat atunci pentru înţelegerea de care a dat dovadă în legătură cu iubirea pentru Dumnezeu şi pentru faptul că a lăudat Numele Meu.

18. Enoh l-a ajutat apoi să se urce pe spatele fiarei, care l-a purtat apoi cu grijă, alături de Enoh.

19. Astfel, grupul şi-a continuat drumul pe cărarea umbrită, fără să mai întâlnească vreun obstacol. Peste tot se auzea ciripitul voios al păsărelelor, care săreau din ramură în ramură, cântând un cântecel melodios şi profetic, întru lauda omului; ele cântau de fapt un cântecel pentru lauda Omului oamenilor.

Capitolul 67

PATRIARHII ÎI VIZITEAZĂ PE COPIII DE LA MIAZĂZI

1. Astfel, ei au ajuns în siguranţă la copiii din regiunea de miazăzi, care, văzându-i de departe, au lăsat totul baltă şi s-au grăbit să-i întâmpine pe patriarhi cu tot fastul.

2. Totuşi, văzând tigrul pe care călărea Asmahael, numeroşii copii s-au înspăimântat, căci ei cunoşteau cruda tenacitate a fiarei. Ei o experimentaseră personal atunci când mai mulţi tineri au făcut o călătorie către oraşul lui Enoh, despre care auziseră destule.

3. Deşi fiarei nu i s-a permis să îi atace, ea i-a speriat în suficientă măsură prin simpla sa apariţie feroce şi prin furia mişcărilor sale, care i-a împiedicat să comită nebunia pe care o intenţionau. Ea şi-a demonstrat oricum puterea atacând în faţa ochilor lor un taur, de fapt un zimbru uriaş, care a ţâşnit din pădure, şi pe care l-a mâncat în întregime.

4. Această scenă i-a silit pe îndrăzneţii călători să îi întoarcă spatele, stricându-le plăcerea de a mai călători vreodată în viitor, iar aceasta cu atât mai mult cu cât conducătorul grupului a fost rănit destul de grav de coada tigrului.

5. După această lecţie, copiii au început să se teamă de acest animal, ceea ce explică uimirea lor în faţa lui Asmahael, care călărea lipsit de teamă şi părea să se simtă atât de confortabil pe spatele tigrului.

6. Văzând frica lor, Adam i-a spus lui Enoh: "Iată, copiii se tem de puternicul cărăuş al lui Asmahael. Du-te şi întăreşte-i în Numele Domnului, pentru ca ei să nu se mai teamă şi pentru a se apropia în vederea primirii binecuvântării mele. *Amin!"*

7. Enoh s-a îndreptat atunci către copiii înspăimântaţi şi le-a spus: "Ascultaţi-mă, copii ai lui Adam, copii plini de înţelepciune! Cum se face că vă este atât de teamă de o fiară puternică, dar întru totul ascultătoare?

8. Pentru ce aţi mai primit înţelepciunea lui Seth de vreme ce vă este teamă de ceea ce trebuie să asculte de voi?

9. Singura explicație este că la un moment dat, voi înșivă ați încălcat legea obedienței, care este fundamentul întregii înțelepciuni, după care ați fost siliți să vă retrageți în fața obedienței de neclintit a acestei bestii. Nu poate exista o altă explicație pentru comportamentul vostru".

10. Copiii i-au răspuns: "Ascultă Enoh, nepot al lui Jared, ai perfectă dreptate. Cinci tineri au încercat în secret să fie neascultători, împotrivindu-se voinței noastre, căci ochii lor au privit fără rușine către orașul lui Enoh, dar picioarele lor au fost împiedicate să mai înainteze de către o asemenea fiară, care i-a silit să se întoarcă în regiunea în care a fost fondată înțelepciunea.

11. De atunci, după ce ei ne-au povestit despre puterea și cruzimea inimaginabile ale acestui animal, noi am ajuns să ne temem de el".

12. Enoh le-a răspuns: "Credeți că eu nu știam ce vă tulbură inimile de atâta vreme? Din fericire pentru voi, a fost vorba de copiii voștri, în care a încolțit sămânța răului, pe care ați plantat-o voi înșivă, căci în caz contrar, tigrul v-ar fi putut trăda și v-ar fi făcut toată înțelepciunea de râs.

13. Acum, mergeți fără teamă la marele patriarh Adam pentru a primi de la el lucrul de care aveți atâta nevoie. Apoi urmați-mă cu curaj, în Numele Domnului! *Amin!"*

14. Astfel, grup după grup, s-au îndreptat cu toții către Adam, căzând la picioarele acestuia și primind binecuvântarea lui.

15. După ce au primit cu toții binecuvântarea, Enoh i-a rugat să se ridice.

16. În continuare, după un vechi obicei, ei au adus fructe, pâine, lapte și miere, ca daruri pentru Adam și pentru ceilalți patriarhi. Aceștia Mi-au mulțumit pentru darurile făcute lor prin intermediul copiilor, apoi i-au îndemnat pe aceștia să se retragă la circa 30 de pași, pentru ca Enoh să poată adresa acestei regiuni de miazăzi câteva cuvinte izvorâte din profunzimea vieții născute din Dumnezeu.

17. Înainte ca ei să se retragă, tigrul a început să mârâie cu atâta furie încât pământul s-a cutremurat sub picioarele lor, iar copiii de la miazăzi au căzut de teamă și au început să strige după ajutor.

18. Adam s-a întors către Enoh și l-a întrebat ce se petrece.

19. La fel au procedat Seth și ceilalți patriarhi, căci cu excepția lui Enoh și a lui Asmahael, nimeni nu înțelegea comportamentul tigrului. Enoh a înțeles însă cu ajutorul Meu, iar discipolul său cu ajutorul lui Enoh, ceea ce i-a permis să rămână calm și lipsit de teamă pe spatele fiarei dezlănțuite.

20. Enoh s-a întors apoi cu respect către Adam și a spus: "O, tată, dacă ești de acord, atinge limba fiarei, iar aceasta îți va spune ea însăși de ce urlă cu atâta furie".

21. Adam l-a întrebat: "Enoh, să fie oare degetul meu mai puternic decât al tău?"

22. Enoh i-a răspuns: "Tată, degetul tău s-a născut direct din Dumnezeu, în timp ce al meu s-a născut din tine. Astfel se explică puterea degetului tău întru gloria Numelui lui Iehova!"

23. Atunci, Adam a atins limba animalului, ale cărui urlete puternice s-au transformat pe loc în cuvinte inteligibile: "Adam, tu, marele început și sfârșit al întregii creații, născut direct din mâna lui Dumnezeu. Iată, cei pe care i-ai îndemnat să facă 30 de pași înapoi te ascultă orbește, dar voința lor păcătuiește prin orbire. De aceea, trezește mai întâi ascultarea în inimile lor și redă modestia voinței lor. Numai apoi vei putea vedea ce fructe îți aduce regiunea de miazăzi. Dar dacă dorești să iei parte la o masă spirituală, nu-ți mai sili copiii să pășească înapoi, căci eu unul nu-mi silesc copiii să se retragă atunci când iau masa – și nu sunt decât un tigru! *Amin!* Ascultă-mă, *Amin!"*

Capitolul 68

ADAM LE VORBEȘTE COPIILOR SĂI ȘI COPIILOR DIN REGIUNEA DE MIAZĂZI

(24 februarie 1841)

1. Auzind aceste cuvinte, Adam s-a bucurat în sinea lui şi a spus: "O, copii, bucuraţi-vă împreună cu mine, căci eu am găsit adevăratul Paradis. Am petrecut 900 de ani în întuneric, fără să mai înţeleg speciile animale, dar iată că acum am înţeles din nou – cu mare bucurie – semnificaţia vie a animalului, ceea ce m-a umplut de fericire.

2. O, Enoh, fericitule, fiinţă nemuritoare! Mare este lumina ta şi mare iubirea dinlăuntrul tău! Lăudat fie de-a pururi Numele Domnului, care a revărsat prin intermediul tău o graţie atât de mare asupra noastră!

3. Ce am fi noi toţi fără ea? Nimic altceva decât nişte fiinţe semiraţionale, veritabile maşini mişcătoare care ar fi sfârşit prin a rămâne fără combustibil, datorită propriei lor iluzii; şi astfel, domnul naturii ar fi devenit în cele din urmă un sărman sclav deplorabil, lipsit de putere, pe care simpla vedere a unei broaşte l-ar fi înspăimântat de moarte, în faţa căreia ar fi căzut la pământ precum un miel în faţa lupului feroce, căci el ar fi uitat natura inerentă unuia şi altuia, dar mai presus de toate, ar fi uitat că sufletul său este un suflet suprem şi pe deplin dezvoltat, un suflet care combină în el sufletele tuturor celorlalte creaturi. Iar dacă – fiind pe trei sferturi mort – el nu ar fi cunoscut acest lucru simplu, cum ar fi putut cunoaşte el iubirea din interiorul său, viaţa sa, spiritul şi originea pur divină a acestuia?

4. O, Enoh, o, copii! Cuvintele puternice şi pe deplin comprehensibile ale tigrului v-au tulburat probabil pe voi, şi încă şi mai mult pe copiii vinovaţi din această regiune de miazăzi, dar pe mine m-au făcut fericit. Căci a existat o vreme când eu eram nu doar conducătorul acestei rase, ci al tuturor creaturilor, de la cea mai mică la cea mai mare, de la cea mai slabă la cea mai puternică. Într-adevăr, toate elementele se supuneau atunci cuvântului meu, şi nici măcar soarele, luna şi stelele nu ignorau cuvântul şi dorinţa mea.

5. Oricum, faptul că această putere nu îmi mai aparţine nu este important pentru mine, şi nu mai doresc să o regret sau să îi cer vreodată Domnului să mi-o redea. A devenit în schimb foarte important pentru mine să învăţ cum îl pot iubi pe Domnul mai presus decât toate. Căci în această iubire îşi are sălaşul întreaga viaţă, la fel cum în vechea putere şi în minunatele capacităţi pe care le aveam îşi aveau sălaşul toate tentaţiile care m-au condus la cădere.

6. A fi cu adevărat stăpân (domn) înseamnă să fii mare, puternic şi înţelept. Dar atunci când omul – a cărui menire este umilinţa – devine stăpân, cu cât mai greu îi este atunci să îşi împlinească menirea, adică să fie umil! În schimb, atunci când omul îşi supune întreaga sa voinţă şi putere de dominare Domnului, el a ales calea iubirii şi a smereniei în faţa Domnului, astfel încât pentru el, umilinţa nu va mai fi o problemă.

7. Căci ce altceva ar putea oferi Domnului cel care – prin umilinţa şi iubirea sa – a acceptat să devină proprietatea Domnului? Atunci când ne abandonăm Domnului prin iubirea noastră, noi nu mai avem nevoie de nici o putere de dominaţie.

8. Oare nu depăşeşte puterea Domnului orice altceva? Dacă noi ne aflăm refugiul în iubirea Domnului, îi vom aparţine deopotrivă şi în putere şi forţă. Astfel, cel mai slab va fi întru Domnul mai puternic decât orice putere ar fi putut găsi vreodată în el însuşi, chiar dacă toate elementele i-ar fi supuse.

9. La ce mi-a folosit acea putere pe care mi-a dăruit-o cândva Domnul? Iată, slăbiciunea lui Abel întru Domnul a depăşit-o cu mult. O, Doamne, nu îţi mai cer acum putere şi forţă, ci numai slăbiciune, pentru a te putea iubi pe Tine mai presus decât orice altceva, în umila mea abandonare de sine. Căci dacă te pot cunoaşte pe Tine în inima mea, întreaga lume, cu puterea şi forţa ei, seamănă pentru mine cu o picătură de rouă care a existat cândva, dar care s-a evaporat.

10. O, copii, iată, acesta este motivul pentru care cuvintele animalului m-au făcut atât de fericit; nicidecum faptul că m-aş fi gândit că Domnul mi-a redat puterea mea de altădată şi gloria lumească. O, nu, ci numai pentru că în slăbiciunea mea smerită în faţa Domnului, am devenit o nouă posesiune a iubirii Sale. Căci în slăbiciunea mea, am ezitat să ating limba fiarei, dar cuvântul puternic al Domnului a întărit degetul meu, care a putut dezlega astfel limba animalului, pentru ca acesta să poată rosti cuvintele înţelepciunii. O, copiii mei, acest lucru înseamnă mult mai mult pentru mine decât să înţeleg natura întregii creaţii; puterea pe care am avut-o a fost doar umană, dar slăbiciunea smerită este pur divină şi nu poate fi comparată cu nimic altceva.

11. Iar acum ascultaţi-mă, copii! Doresc să vă adresez câteva cuvinte şi vouă. Pentru a răspunde admonestării înţelepte a fiarei, lăsaţi-i pe copii să se apropie de noi şi să asculte cuvintele mele, apoi cuvintele lui Seth, şi în sfârşit, cele ale lui Enoh. În final, Enos şi Kenan le vor anunţa ziua Sabatului, iar de îndată ce soarele va apune, ei vor renunţa la orice muncă şi se vor odihni.

12. Înainte de a părăsi această regiune, Asmahael, aşezat pe purtătorul lui, va spune câteva cuvinte despre ea, comparând-o cu ţinuturile de jos, pentru ca aceşti copii să poată primi o dovadă vie a nebuniei lor; va urma o masă frugală, urmată de binecuvântare, după care vom pleca. *Amin!"*

13. Enoh s-a îndreptat atunci către mulţime, i-a încurajat pe copii să se apropie, căci aceştia se temeau, neştiind ce se va întâmpla cu ei.

14. După ce s-au aşezat în faţa lui Adam, în funcţie de rang şi de vârstă, acesta s-a ridicat şi le-a adresat următorul discurs memorabil:

15. "Copii, voi, cei care locuiţi în regiunea unde – privind dinspre coliba mea – se odihneşte soarele la amiază, spuneţi-mi sau confirmaţi-mi mie, Părintele primordial al tuturor părinţilor de pe pământ, dacă aţi înţeles corect cuvintele sincere rostite de natura pură manifestată în mod excepţional prin acest animal, de regulă tăcut".

16. Copiii au răspuns afirmativ şi şi-au confirmat vinovăţia cu lacrimi de remuşcare în ochi. Adam a continuat atunci:

17. "Este bine că regretaţi ofensa adusă, căci Domnul ia toate lucrurile în serios în ceea ce priveşte poporul Său. Dacă nu v-aţi fi căit şi nu v-aţi fi lepădat de ceea ce doreaţi să faceţi şi asupra cărora v-a avertizat animalul, aţi fi fost judecaţi, iar umerii voştri ar fi fost împovăraţi cu calamităţi nebănuite.

18. Credeţi voi oare că neascultarea voastră a încetat acum să mai fie neascultare iar păcatul vostru să mai fie păcat numai pentru că v-aţi întors din drum? Ei bine, eu vă spun că nu, căci nu teama de Dumnezeu, şi încă şi mai puţin iubirea pentru El, au fost cele care v-au împiedicat să vă puneţi în aplicare planul păcatului, ci numai teama de acest animal puternic care a depus mărturie împotriva voastră.

19. Şi astfel, spre marea voastră ruşine, voi aţi fost judecaţi de Domnul prin intermediul acestui animal, căci Domnul v-a luat gloria şi a pus în inimile voastre, în locul ei, teama şi panica în faţa celui care ar fi trebuit să se plece în faţa voastră şi ai cărui stăpâni aţi fost creaţi să fiţi.

20. Iată aşadar în ce sclavi v-a transformat neascultarea voastră!

21. Adevăr vă spun, dacă nu v-aţi fi regretat păcatul, această fiară ar fi fost un judecător teribil şi crud pentru voi.

22. Totuşi, nu este suficient ca voi să vă regretaţi fapta numai datorită ruşinii pe care a abătut-o asupra voastră Domnul, sau datorită faptului că Domnul v-a retras o mare parte din graţia Lui şi v-a aşezat la periferia compasiunii Sale, ori datorită faptului că El a stabilit ca acest animal să fie judecătorul vostru şi să depună mărturie într-un mod atât de miraculos. Dacă vă regretaţi cu adevărat fapta sau intenţia, mulţumiţi-i Domnului cu o inimă plină de bucurie chiar pentru faptul că v-a judecat şi deplângeţi faptul că aţi putut uita – chiar şi pentru un singur moment – iubirea Lui infinită, părintească şi sacră, deşi soarele vă strigă în fiecare zi cu voce tare, de pe cer: 'Copii, Tatăl vostru preasfânt şi preabun m-a creat pe mine pentru voi; recunoaşteţi iubirea Lui imensă pentru voi!', iar luna vă strigă: 'Copii, ascultaţi-mă, Tatăl vostru plin de iubire m-a creat pe mine de dragul vostru, pentru a vă fi paznic credincios şi companie constantă pe pământ, precum şi martor etern al necontenitei Lui iubiri faţă de voi!' Iar stelele vă strigă: 'O, copii, numărul nostru este infinit; în majoritatea noastră, noi suntem sori ai altor lumi îndepărtate, fiecare dintre ele corespunzând în parte naturii voastre, atât individual, cât şi în multiplicitatea lor. Iată, noi am fost create pentru voi, şi la fel întreaga infinitate! O, recunoaşteţi cât de sacru, de atotputernic, de mare, bun şi plin de iubire este Tatăl vostru!'

23. Iar întregul pământ vă strigă la rândul lui: 'O, copii, ascultaţi-mă, eu însumi şi tot ceea ce port pe umerii mei sunt pentru voi! Eu vă port precum o mamă plină de iubire prin spaţiile infinite şi vă alăptez zilnic la sânii mei deschişi întotdeauna pentru voi; mă învârt şi mă rotesc continuu pentru ca voi să aveţi parte de zile şi de nopţi, şi astfel, la fel ca şi copiii atunci când se joacă, să vă puteţi odihni după o zi de activitate. O, copii, cine poate număra sarcinile nesfârşite pe care trebuie să le îndeplinesc eu de dragul vostru?

Iată, toate acestea au fost aranjate în acest fel de către Tatăl vostru preasfânt şi preabun, numai datorită iubirii Lui infinite pentru voi!'

24. O, copii, întrebaţi apa, şi ea vă va răspunde la fel; întrebaţi văile şi munţii, şi ele vă vor spune aceleaşi lucruri. Întrebaţi iarba, plantele, tufişurile, copacii şi animalele, iar răspunsul va fi întotdeauna acelaşi. Da, fiecare picătură de rouă vă va demonstra cu claritate şi fiecare fir de praf vă va şopti la ureche că Domnul Dumnezeul nostru, Iehova, este Tatăl nostru plin de iubire şi a creat pentru noi toate aceste minuni izvorâte din inima Lui părintească numai pentru ca noi să ne putem completa educaţia, devenind astfel capabili ca, în iubirea noastră pentru El, să primim binecuvântări şi fericiri încă şi mai mari, care vor culmina cu cea finală: Viaţa eternă întru El!

25. O, copii, cât de bun este Tatăl nostru! Cum aţi putut să-L uitaţi chiar şi pentru un singur moment, şi asta pentru un motiv atât de lipsit de importanţă?!

26. Astfel, dacă doriţi să vă lepădaţi cu adevărat de neascultarea voastră, meditaţi şi descoperiţi cauza adevărată a acestei căinţe, căci altminteri ea este inutilă şi frivolă.

27. Noi ne-am născut cu toţii din Iubirea eternă, şi de aceea, suntem copiii aceluiaşi Părinte preasfânt care locuieşte de-a pururi în gloria şi sfinţenia Lui eternă, precum şi în iubirea Lui pentru noi şi a noastră pentru El. De aceea, iubirea Lui trebuie să însemne totul pentru noi. Căci numai prin şi întru iubire suntem noi copiii Lui, numai prin iubire ne putem închina noi Lui, recunoscându-L ca Domn şi Dumnezeu al nostru; numai prin iubire Îl putem recunoaşte şi ne putem apropia de El, şi numai prin ea putem trăi şi atinge în cele din urmă viaţa eternă.

28. Dumnezeu este inaccesibil în sfinţenia Lui, de necuprins în înţelepciunea Lui, nelimitat în compasiunea Lui, teribil în atotputerea Lui şi de-a pururi invincibil în forţa pe care o emană. Lumina Lui este Lumina tuturor luminilor, iar focul Lui Focul tuturor flăcărilor. În aceste forme, El este astfel de-a pururi inviolabil, fiind pentru noi un Dumnezeu străin, care nu ne doreşte şi ne respinge în permanenţă. Dar tot El este simultan şi Iubirea Supremă. Această iubire împacă Divinitatea, astfel încât Aceasta ajunge să aibă grijă de noi. Dacă îl iubim pe Dumnezeu, esenţa Lui divină se revarsă asupra noastră sub forma iubirii Lui pentru noi; El face din noi copiii Lui şi ni se revelează ca Părinte preasfânt, plin de iubire şi de compasiune, în tot ceea ce vedem cu ochii, pentru a-L iubi şi a ne bucura de El, atingând astfel în cele din urmă viaţa eternă şi libertatea supremă, întru care îl vom recunoaşte pe deplin.

29. Aşadar, copii, nu uitaţi Cine şi Ce este Dumnezeu, şi respectiv Cine şi Ce este Tatăl nostru preasfânt, şi acţionaţi în consecinţă! *Amin!"*

Capitolul 69

DISCURSUL LINIŞTITOR AL LUI SETH

1. Şi iată, auzind aceste cuvinte din gura lui Adam, copiii săi au plâns cu lacrimi de pocăinţă, fiind atât de trişti încât cu greu mai puteau fi alinaţi. Căci ei înţelegeau acum ce pierduseră, dar nu mai credeau că ar putea recâştiga vreodată ceea ce au pierdut şi se credeau deja complet judecaţi.

2. Văzând căiţa lor sinceră, Adam i-a spus lui Seth: "Ascultă, mult iubitul meu fiu, ridică-te şi vorbeşte-le despre pace şi iubirea pentru Iehova, ridicându-le astfel moralul! *Amin!"*

3. Ascultând îndemnul tatălui său, Seth s-a ridicat şi le-a adresat copiilor următorul discurs, foarte important pentru ei: "Ascultaţi, copii care vărsaţi în faţa noastră lacrimi de sinceră căinţă. Tatăl şi Dumnezeul nostru preasfânt este, desigur, Judecătorul suprem, dar El este simultan şi Tatăl nostru plin de iubire şi de compasiune. Nu uitaţi că orice am face, noi nu putem să-L supărăm şi să-L mâniem cu adevărat pe Dumnezeu, în calitatea Lui de Divinitate; căci ce diferenţă există între distrugerea unui fir de praf şi aceea a unei lumi?

4. Prin comparaţie cu Dumnezeu, nici firul de praf nici lumea nu reprezintă nimic, la fel cum noi toţi, luaţi la un loc, nu reprezentăm nimic prin comparaţie cu El. Cum ar putea nimicul să-L ofenseze pe Acela în ochii căruia nu reprezintă nimic,

5. la fel cum în ochii noştri, animalele minuscule şi aproape invizibile care se ascund sub o frunză ridicată de vânt nu reprezintă nimic? Dar nici chiar această comparaţie nu este potrivită dacă ar fi să ţinem seama cât de puţin înseamnă această lume, inclusiv noi, prin comparaţie cu Dumnezeu.

6. Dar ascultaţi-mă! Există totuşi un lucru care este extrem de important pentru acelaşi Dumnezeu, iar acesta este propria Lui Iubire eternă, prin intermediul căreia am pătruns noi în existenţă, precum şi toate lucrurile, concepute special pentru a ne servi. Prin şi întru această iubire, Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui. Prin această iubire, El se apleacă deopotrivă asupra celui mai mic, ca şi asupra celui mai mare, cu egală grijă. Şi astfel, divinitatea Lui incomparabilă şi iubirea Lui părintească se revelează pe sine prin această grijă plină de iubire.

7. De aceea, în faţa iubirii lui Dumnezeu, contează dacă noi acţionăm într-un fel sau în altul. Dacă am considera iubirea ca fiind independentă, ea ar fi oarbă faţă de acţiunile copiilor săi. Totuşi, Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu fără iubire, iar iubirea fără Dumnezeu nu ar fi iubire. Astfel, Dumnezeu şi iubirea Lui sunt *una,* iar Dumnezeu este puternic prin iubirea Lui, iar iubirea este sacră prin Dumnezeu. Şi acest unic Dumnezeu este în unitatea Lui tatăl nostru preasfânt şi plin de iubire, la fel cum noi, creaţi după chipul şi asemănarea Lui, suntem plenar copiii Lui. Şi noi avem o inimă, iar înlăuntrul ei un spirit al iubirii, precum şi un suflet viu şi inteligent, care locuieşte în totalitatea fiinţei noastre. Acest intelect este – atunci când este perfect pur – precum cel al lui Dumnezeu, iar iubirea spiritului din inima noastră, cu voinţa ei liberă, este precum iubirea lui Dumnezeu. Iar atunci când, prin liberul său arbitru, sufletul şi spiritul devin o singură fiinţă, noi devenim întru totul asemănători lui Dumnezeu, şi abia atunci putem să ne numim copiii Lui.

8. La fel cum Dumnezeu devine numai prin iubire Părintele nostru preasfânt şi preaplin de iubire, şi noi devenim copiii Lui tot numai prin iubire. Uniunea lui Dumnezeu cu iubirea Lui este precum obedienţa. Dacă noi ne slujim de intelectul nostru pentru a asculta poruncile primite de la spirit, unind astfel lumina cu iubirea, noi devenim copii ai iubirii, plini de înţelepciune, acoperiţi de graţia lui Dumnezeu şi trăind întru viaţa eternă.

9. Acum ascultaţi-mă, dragii mei copii: atunci când voi, folosindu-vă de intelectul vostru, aţi devenit necredincioşi iubirii iubirii lăuntrice a lui Dumnezeu din interiorul vostru, aţi devenit neascultători în sufletul vostru, în sanctuarul vostru cel mai intim, faţă de iubirea lui Dumnezeu. Atunci, iubirea voastră s-a retras, iar voi aţi trăit urmărind în sufletul vostru doar expansiunea (până la infinit, dacă ar fi fost posibil). Acum judecaţi singuri şi spuneţi-mi ce este mai solid: o ceaţă care se răspândeşte în toate direcţiile, întinderea ei trecătoare cuprinzând regiuni întregi, sau o simplă pietricică rotundă, transparentă precum o picătură de rouă? Iată, aceasta a fost cauza fricii şi orbirii voastre!

10. Oare nu este piatra atât de solidă încât nu poate fi zdrobită, rezistând la orice furtună, la orice presiune şi la orice lovitură? Da, aţi văzut tigrul sfâşiind un taur imens în bucăţi, dar dacă acest tigru ar fi muşcat din micuţa pietricică, de mărimea unui ou, acesta ar fi fost sfârşitul colţilor săi puternici, arma sa cea de temut. Iar dacă ar fi înghiţit-o cu totul, el şi-ar fi înghiţit propria moarte, iar după descompunerea sa, piatra s-ar revela din nou, neatinsă.

11. Ascultaţi, copii, prin obedienţă, omul este precum pietricica cea mică, dar în calitatea sa de om exterior şi raţional, el este precum ceaţa. Dar ce se întâmplă cu ceaţa atunci când vânturile o condensează? Ea se transformă în picături de apă, care cad şi dau naştere unui lac. Atunci când greutatea apei presează din ce în ce mai greu asupra fundului lacului, pământul se tasează şi dă naştere pietrelor transparente, veritabile blocuri luminoase, întru totul asemănătoare cu *thummim,* piatra-simbol care semnifică renaşterea obedienţei prin intermediul remuşcărilor autentice.

12. Iată, prin neascultare, voi aţi devenit precum ceaţa. Au apărut apoi tot felul de vânturi şi v-au împrăştiat care încotro. Aţi simţit astfel presiunea fricii şi aţi vărsat lacrimi de durere. Ei bine, aceasta este ploaia. Nu a fost însă suficient să vă transformaţi în picături individuale de ploaie, ci a trebuit să vă uniţi în lacul remuşcării voastre. În acest stadiu vă aflaţi acum. El vă presează din ce în ce mai tare în profunzimile fiinţei voastre, dar ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie: prin această presiune prezentă, viaţa voastră duală s-a reunificat precum picăturile de apă, iar înlăuntrul vostru a apărut o nouă piatră a vieţii şi înţelepciunii adevărate. De aceea, bucuraţi-vă, căci noi nu am venit ca să vă distrugem, ci pentru ca voi să puteţi câştiga o viaţă nouă prin iubirea adevărată pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt. *Amin!”*

13. (n.b. Ascultați, aceasta este aşa-numita piatră filosofală pe care lumea exterioară nu o poate şi nu o va putea găsi niciodată!)

Capitolul 70

PREDICA LUI ENOH DESPRE IUBIRE

1. Auzind acest discurs deopotrivă înțelept şi plin de iubire din gura lui Seth, copiii şi-au ridicat capetele, au privit către cer şi Mi-au mulțumit cu voce tare pentru că l-am trezit pe Seth pentru a rosti cuvinte atât de minunate, dotate cu puterea vindecătoare de a alina sufletele.

2. Emoționat la rândul lui, Adam a spus: "După ce ați ascultat sfaturile mele şi cuvintele liniştitoare ale lui Seth, pregătiți-vă şi deschideți-vă inimile pentru a primi cuvântul vieții din gura lui Enoh. Prin mine ați devenit un sol fertil, pe care cuvintele lui Seth l-au hrănit; dar sămânța vieții nu a fost încă plantată în brazda sufletelor voastre. Cerul l-a numit pe Enoh semănător al acesteia, astfel încât veți primi de la el această sămânță vie! *Amin!"*

3. La îndemnul lui Adam, Enoh s-a ridicat, şi-a deschis inima către Mine, şi într-o stare indescriptibilă de iubire şi devoțiune, Mi-a implorat grația şi compasiunea pentru ca din inima lui să curgă cuvintele vieții, pentru a-i trezi pe cei în suferință, care au plâns în Numele Meu pentru lipsa lor de credință şi acțiunile lor frivole.

4. Am răspuns rugăciunii lui Enoh şi i-am trezit pe deplin inima. El a putut percepe astfel o lumină atotstrălucitoare în inima lui, în care a putut vedea pentru întâia oară mesajul arzător în care a recunoscut cuvântul viu născut din Mine. Mi-a mulțumit mai întâi cu fervoare, după care a deschis gura şi le-a adresat copiilor şi patriarhilor următorul discurs excepțional:

5. "O, părinți şi copii ai regiunii de miazăzi! Ascultați cuvântul lui Dumnezeu, Domnul şi Tatăl nostru preasfânt!"

6. Şi iată, auzind acest dublu apel, patriarhii s-au minunat, întrebându-se de ce erau şi ei incluşi alături de copiii de la miazăzi.

7. Dar Enoh a spus: "O, părinții mei, cum ați putea fi excluşi voi de la primirea vieții care le-a fost acordată copiilor voştri? Căci nu eu sunt cel care vă vorbeşte acum, ci Cel care are viața, pe care o oferă prin fiecare cuvânt născut din iubirea Lui nelimitată, ce vi se adresează acum prin gura mea!"

8. Seth s-a ridicat atunci şi a spus rapid: "O, Enoh, departe de noi un asemenea gând! Noi ştim prea bine ce ne lipseşte, aşa încât vorbeşte-ne deopotrivă şi nouă, pentru ca şi noi să putem primi viața! *Amin!"*

9. Enoh şi-a început atunci discursul propriu-zis, spunând: "Este adevărat, solul este fertilizat, iar brazdele au fost făcute, dar în ele nu există încă sămânța. Dar de unde putem lua noi această sămânță vie pentru a o planta în brazda sufletului nostru şi a obține astfel fructul cel viu?

10. O, părinți şi copii ai regiunii de miazăzi! Sămânța este iubirea, iubirea este viața, iar viața este Cuvântul. Cuvântul a sălăşluit întru Dumnezeu încă de la începutul eternității. Dumnezeu Însuşi a fost acest Cuvânt, după ce Cuvântul s-a aflat în El. Toate lucrurile au apărut în existență prin acest Cuvânt, inclusiv noi, şi nimeni, cu excepția lui Dumnezeu, nu poate pronunța acest Cuvânt. Cuvântul este numele real al lui Dumnezeu şi nimeni nu poate pronunța acest nume. Iar acest nume este iubirea infinită a Tatălui preasfânt, pe care trebuie să o recunoaştem înlăuntrul nostru, pentru ca apoi, cu ajutorul ei, să-L putem iubi cu toată puterea pe Acela Căruia noi şi toate celelalte lucruri îi datorăm această existență fericită.

11. În aceasta constă viața eternă: în a recunoaşte acest adevăr în iubirea noastră pentru Dumnezeu, adică în a ne folosi de iubire pentru a recunoaşte iubirea dinlăuntrul lui Dumnezeu şi viața eternă din interiorul acesteia.

12. Dacă examinăm ochiul nostru şi observăm la ce distanță putem privi cu ajutorul lui, este clar că această lumină nu ne-a fost dată pentru a fi inactivi, ci pentru a

progresa prin activitatea noastră. Cine se poate îndoi că este capabil să atingă destinaţia deja văzută, cu atât mai mult cu cât i s-au dăruit două picioare care îl pot purta până acolo?

13. De vreme ce ni s-a dăruit viziunea interioară, la fel ca şi în cazul ochilor şi picioarelor, iar cu ajutorul acestei viziuni noi putem sesiza iubirea din interiorul nostru, noi ne putem folosi de liberul nostru arbitru – la fel cum corpul fizic se foloseşte de picioare – pentru a urmări în plan energetic acest scop al vieţii supreme, silind întreaga noastră natură să iubească, până când fiinţa noastră însăşi se identifică cu iubirea, devenind astfel vie întru totul.

14. Dacă realizăm aceasta, cum am mai putea noi să nu sălăşluim întru viaţa eternă, la fel cum lumina sălăşluieşte în ochii trupului? Credeţi oare că această viaţă este doar o iluzie? Vă întreb: suntem oare noi şi toate lucrurile care ne înconjoară doar nişte iluzii reciproce?

15. Iar dacă nu considerăm scoarţa drept o iluzie, atunci putem considera noi drept iluzie lemnul, adică miezul interior al vieţii?

16. Credeţi oare că Domnul a creat nişte simple maşini vii care consumă plante şi carne numai pentru propria Sa desfătare? O, adevăr vă spun, înţelepciunea Lui supremă se poate desfăta într-o manieră mult mai nobilă decât creând maşini mâncătoare de plante, pentru a le privi apoi cum mănâncă plante şi alte lucruri numai pentru a le transforma apoi în gunoaie urât-mirositoare. Ruşine să le fie celor atât de necredincioşi!

17. Sau credeţi oare că de vreme ce voi, în marea voastră limitare mentală, suntem creaturi limitate – în timp şi spaţiu –, Dumnezeu cel infinit este şi El capabil, la fel ca voi, să emită idei limitate? O, ce ofensă împotriva divinităţii Sale!

18. Arătaţi-mi o singură fiinţă vie care este capabilă să distrugă cu desăvârşire ceva! Arătaţi-mi un singur lucru care nu conţine ceva infinit înlăuntrul lui. Divizaţi ori de câte ori doriţi în mintea voastră un fir de praf şi arătaţi-mi ultima particulă, ce nu mai poate fi divizată; sau dimpotrivă, arătaţi-mi o sământă care nu este capabilă să se multiplice la infinit.

19. De vreme ce chiar şi aceste lucruri lipsite de importanţă ne arată infinitatea ideilor divine, ce stupid şi orbesc ar fi să credem că Dumnezeu ar fi asociat fiinţele cărora le-a dăruit sentimentul viu al vieţii eterne prin iubirea pentru El cu o idee limitată şi temporară – El, Cel infinit, Cel sublim, Cel etern, Cel preasfânt, Cel plin de iubire şi de viaţă.

20. O, părinţi şi copii ai regiunii de miazăzi, ascultaţi aceste cuvinte născute din înaltul Tatălui cel plin de iubire.

21. Nu există nici o altă poruncă dată nouă, cu excepţia vieţii eterne care este iubirea, iar aceasta sună astfel: 'Voi Mă veţi iubi pe Mine, Dumnezeul şi Părintele vostru preasfânt, cu întreaga iubire pe care v-am dăruit-o încă de la începutul eternităţii în vederea vieţii eterne. Atunci când Mă iubiţi, voi vă uniţi din nou cu Mine, iar viaţa voastră nu se va mai sfârşi niciodată; dacă nu reuşiţi acest lucru, voi vă separaţi de viaţa însăşi. Viaţa voastră nu se va sfârşi însă din acest motiv, iar Eu nu voi înceta să fiu Dumnezeul vostru care vă judecă, şi deşi veţi fi separaţi de viaţa Mea, căzând de-a lungul spaţiului etern în profunzimile mâniei Mele, căderea voastră nu va avea loc cu adevărat în afara Mea. Voi nu Mă veţi pierde niciodată pe Mine, Dumnezeul vostru, dar Îl veţi pierde pe Tatăl vostru cel plin de iubire şi de compasiune, iar odată cu El viaţa eternă, liberă şi beatifică'.

22. O, părinţi şi copii ai regiunii de la miazăzi! Aceasta este unica poruncă ce ni s-a dat; ea a fost scrisă cu litere de foc în inima fiecărui copil divin. Această poruncă este sământa vie pe care trebuie să o plantaţi cu toţii în inimile voastre dacă doriţi să trăiţi în calitate de copii ai Tatălui preasfânt, Care este Dumnezeu, preasfânt, preasfânt, preasfânt în întreaga eternitate.

23. Voi, părinţii mei, aţi vorbit foarte mult despre obedienţă şi aţi înmuiat astfel inimile acestor copii; dar eu vă spun că acela care iubeşte se poate dispensa de obedienţă. Oare nu este obedienţa drumul spiritual către iubire, care este ţelul vieţii? De îndată ce cineva a atins ţelul unei anumite căi, spuneţi-mi, mai trebuie el să meargă pe această cale?

24. De aceea, dacă cineva este încă departe de ţel, el trebuie să meargă mai departe pe cale pentru a se apropia de acesta şi pentru a-l atinge. Dar dacă l-a atins, el

trebuie să se ancoreze ferm în el, cu toată puterea; adică, să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice, şi astfel, el a primit deja totul. El L-a descoperit pe Părintele vieţii odată pentru totdeauna, iar libertatea sa va fi nelimitată.

25. Primiţi aşadar această preţioasă sământă a vieţii, părinţi şi copii deopotrivă! Dumnezeu Însuşi mi-a dat-o pentru a v-o oferi mai departe! O, iubire! Tu eşti această sământă vie; te implor, trezeşte tu inimile celor slabi şi ale celor morţi! *Amin! Amin! Amin!"*

Capitolul 71

ASPIRAŢIA LUI SETHLAHEM CĂTRE ADEVĂRATA ÎNŢELEPCIUNE

1. Şi ascultaţi, cuvintele lui Enoh i-au uluit pe aproape toţi cei de faţă, căci ei le-au înţeles acum prea bine, întrebându-se cum de au putut trăi până acum în neînţelegere şi eroare. Ochii copiilor s-au deschis din nou, permiţându-le să se recunoască din nou pe ei înşişi şi pe Mine, prin puterea iubirii ce se trezea în inimile lor. Copiii din linia principală de la Adam la Jared au înţeles abia acum pe deplin discursul lui Enoh din grota lui Adam şi semnificaţia ei. Seth s-a ridicat atunci în picioare, a privit către cer şi Mi-a mulţumit pentru acest dar atât de sublim; toţi cei prezenţi i-au urmat atunci exemplul, lăudând cu o ardoare fără precedent Numele Meu în inimile lor.

2. Atunci, unul dintre copiii de la miazăzi, care descindea din linia lui Seth şi Enos, a păşit către Enoh, s-a înclinat până la pământ în faţa lui şi a spus: "Enoh, ascultă, mă aflu aici în faţa ta şi îţi vorbesc în numele tuturor. Numele meu este Sethlahem ('Fiul lui Seth înzestrat cu o înaltă înţelepciune').

3. Mai întâi de toate, doresc să îi mulţumesc prin intermediul tău Celui care ne-a dăruit această graţie supremă şi sublimă. De vreme ce tu te afli mai aproape decât noi de Domnul, deţinând chiar Cuvântul Lui viu, vei reuşi cu siguranţă să completezi ceea ce ne lipseşte nouă, în slaba noastră recunoştinţă faţă de Domnul, pentru această favoare atât de înaltă. Primind eu însumi de la Domnul un anumit grad de înţelepciune, am făcut tot ceea ce m-a învăţat aceasta, după care nu am mai putut face nimic mai mult, căci înţelepciunea mea considera că ceea ce am făcut era suficient. Totuşi, ceea ce ne-ai învăţat tu astăzi, vorbind limba vieţii, depăşeşte cu mult înţelepciunea tuturor oamenilor; mai mult, învăţătura ta este chiar rădăcina şi sursa întregii vieţi şi fundamentul etern al oricărei înţelepciuni; da, este limpede că tu ni L-ai anunţat astăzi pe Dumnezeu. Iar înţelepciunea mea se dovedeşte insuficientă pentru a-i aduce Domnului mulţumirile pe care i le datorăm. Te rog aşadar pe tine să faci acest lucru în locul meu. Celălalt motiv pentru care am venit la tine este de a-ţi cere permisiunea de a învăţa de la tine calea pe care ai urmat-o tu însuţi şi care ţi-a permis să atingi asemenea profunzimi ale vieţii divine.

4. O, Enoh, nu te supăra datorită acestei duble cereri a mea, căci înţelepciunea mea îmi spune că tu eşti un clarvăzător adevărat al lui Dumnezeu. Iubirea Celui Preaînalt ţi-a umplut inima şi ţi-a atins limba cu focul care ţâşneşte cu putere din chiar degetul lui Dumnezeu. O, te implor, arată-i lui Sethlahem cum şi când ai primit această graţie! *Amin!"*

5. Enoh s-a ridicat şi i-a răspuns: "Ascultă-mă, Sethlahem, la ce servesc toate aceste laude? Oare ţi s-a dat această înţelepciune pentru a lăuda ceea ce nu merită să fie lăudat, în timp ce tu însuţi recunoşti că nu ştii cum să îl lauzi pe Acela care – singur – merită laudele şi recunoştinţa noastră? Sau poate crezi că viaţa poate fi învăţată la fel ca înţelepciunea ta, pe care ai dobândit-o cu o inimă împietrită, numai pentru a deveni un maestru al înţelepciunii?

6. O, Sethlahem, Sethlahem, ai grijă să nu te sufoci în chiar setea ta zadarnică de cunoaştere!

7. Priveşte la acest smochin şi la prunul de colo, plin cu prune pe jumătate coapte. Crezi oare că dacă prunul şi-ar propune să înveţe de la smochin cum să facă smochine în loc de prune, acest lucru chiar s-ar întâmpla vreodată?

8. Desigur, înţelepciunea ta îţi va spune pe loc că acest lucru nu se va petrece niciodată.

9. Totuşi, dacă cineva culege câţiva lăstari cu seminţe de smochin, curăţă complet prunul, după care îi despică crenguţele şi inserează acolo lăstarii cu seminţele de

smochin, pe care le leagă apoi cu atenție cu pământ şi răşină, seva prunului va începe să curgă prin lăstarii de smochin, dându-le viață. Şi astfel, nu va trece mult timp, iar în prun vor creşte fructele nobile ale smochinului.

10. Înțelepciunea ta te-a învățat să faci acest lucru cu mult timp în urmă. Cum se face atunci că ea nu te-a învățat şi iubirea mai presus de toate pentru Domnul, astfel încât, în loc de prune, să produci tu însuți smochinele vieții?

11. Ascultă-mă, Sethlahem, Adam te-a curățat pe tine, la fel ca pe ceilalți copii şi frați ai tăi, Seth te-a crestat, iar Domnul Însuşi a inserat acum în tine prin intermediul meu semințele vieții. Tot ce îți mai rămâne de făcut acum este să cauți nişte pământ proaspăt şi nişte răşină prin intermediul iubirii active față de ceilalți şi să cultivi viața din interiorul tău cu ajutorul credinței juste, după care vei afla singur ceea ce ai încercat să afli acum de la mine, fără succes.

12. Acum du-te şi fă ce ți-am spus, căci astfel vei obține viața! *Amin!"*

13. Auzind aceste cuvinte, Sethlahem a răspuns: "O, Enoh, recunosc marele adevăr al celor spuse de tine, dar este uşor pentru tine să vorbeşti astfel, căci tu cunoşti deja adevărul. Domnul ți l-a dăruit pe gratis, iar tu nu a trebuit să faci tot ce mi-ai spus mie. O, ascultă, este uşor să te odihneşti acolo unde este deja uscat şi să primeşti fără să fi făcut vreo cerere; dar acesta nu este cazul meu. Eu am lucrat multă vreme şi am căutat fără încetare, dar în zadar, ceea ce tu ai obținut fără nici un efort. Mie mi se pare că cerul este blocat de stânci, şi este mai uşor să sapi pământul până în partea cealaltă decât să primeşti o singură picătură din viața iubirii divine.

14. Că aşa stau lucrurile o dovedesc chiar înalții noştri patriarhi, care pot aduce mărturie în favoarea mea. Având în vedere rangul lor, oare nu sunt ei mai presus decât tine, şi implicit mai apropiați de Domnul ca tine? Atunci de ce păstrează Domnul distanța față de ei, mergând în schimb braț la braț cu tine?

15. O, Enoh, dacă toate acestea nu ți s-ar fi dat pe gratis de către Tatăl preasfânt, şi nu ca ceva meritat, cu siguranță ai fi vorbit în clipa aceasta la fel ca mine, plângându-te de setea şi de foamea care îți afectează sufletul!

16. Oare chiar crezi că eu nu ştiu că un copac nu poate învăța altceva de la un alt copac? Pentru atâta lucru nu aş fi avut nevoie de discursul tău; dar atunci când trebuie să ne învățăm copiii lucrurile de care au nevoie – precum mersul, vorbitul, diferitele meserii – pentru a-i ajuta să înțeleagă semnele supremului Dumnezeu, spune-mi, suntem noi *mai importanți* prin comparație cu Dumnezeu decât sunt copiii noştri prin comparație cu noi? Eu cred că noi suntem *infinit mai puțin* decât El. Atunci cum am putea cunoaşte noi calea fără instrucție, la fel ca în cazul copiilor?

17. O, Enoh, ai crezut că o să mă poți controla cu uşurință indicându-mi iubirea față de fratele meu şi față de Dumnezeu, dar nu vei scăpa cu una cu două de mine. Înainte să pot accepta aceste porunci, aş dori să văd mai întâi că le accepți tu.

18. Atunci când m-ai repezit, tu nu ai făcut dovada unei iubiri prea înalte față de aproapele tău; iar dacă iubirea de aproape este parte din iubirea ta față de Dumnezeu, atunci – crede-mă – nu ştiu ce să mai cred despre iubirea ta față de Dumnezeu.

19. Ai grijă ca nu cumva să devii în curând propriul tău semen cel mai apropiat!

20. Ți se pare corect ca prin cuvintele cuiva, altcineva să fie supărat? Ei bine, atât cât am înțeles eu din cuvintele tale, acestea m-au cam supărat. Eu ştiu că tu eşti un clarvăzător inspirat de Dumnezeu şi că dispui de Cuvântul viu. Dacă nu aş fi ştiut acest lucru, nu aş fi venit niciodată la tine; şi eu prețuiesc şi mă închin acestui înalt dar al tău. Dar de vreme ce tu mi-ai interzis să te laud pentru el, este rândul meu să te întreb: cine te-a îndemnat să îți asumi această responsabilitate şi să-mi interzici acest lucru?

21. Ascultă, nu este corect să-ți alungi în această manieră fratele întru Dumnezeu care este însetat, înfometat şi în lacrimi.

22. Răbdarea este aspectul principal, iar umilința este chiar sufletul iubirii! Eu ştiu prea bine, Enoh, că tu eşti un veritabil maestru în amândouă. Dar atunci de ce mă sfidezi şi pari să-ți fi închis sufletul față de mine? Eu nu ți-am făcut niciodată vreun rău. Întoarce-te aşadar din nou către mine şi fii fratele meu, şi nu acest ghid rece şi indiferent! *Amin!"*

23. Enoh a ascultat cuvintele lui Sethlahem cu zâmbetul pe față, după care s-a ridicat şi i-a răspuns cu următoarele cuvinte:

24. "Sethlahem, dacă lucrurile ar fi stat aşa cum le-ai descris tu, crede-mă, de mult m-aş fi aruncat la picioarele tale, plângând; dar ele nu stau deloc astfel.

25. Pentru a nu te întoarce la coliba ta cu inima pe nedrept supărată din cauza neînțelegerii cuvintelor mele, calmează-ți inima şi ascultă ce am să-ți spun: Sethlahem, priveşte în zare şi descrie-mi iarba, plantele, copacii şi arbuştii. Cum sunt acelea, sunt diferite de cele de față sau sunt asemănătoare?

26. Pietrele, solul, izvoarele – sunt diferite de cele din apropierea noastră sau sunt la fel ca acestea? Oare ce ființe vii locuiesc acolo? Ar putea fi oameni, şi oare ce fac ei acum?

27. Ascultă, Sethlahem, tăcerea ta îmi demonstrează că tu nu cunoşti răspunsul. Şi atunci, te întreb: în ce fel ai putea dobândi tu această cunoaştere?

28. Să presupunem că eu am fost acolo şi am observat totul. S-ar putea apoi întâmpla ca patriarhii să mă întrebe despre acele lucruri, în prezența ta, iar eu să le revelez lor adevărul despre ținuturile aflate la mare distanță. Ascultând cuvintele mele şi înțelegând cum, de ce şi de unde, tu ai putea dori să-mi spui: 'Ascultă, mi-a plăcut foarte mult ce ne-ai revelat tu. Mi-ar plăcea şi mie să pot vorbi despre lucrurile aflate la mare distanță, la fel ca şi tine; de aceea, voi deveni discipolul tău şi voi învăța de la tine cum pot vorbi despre acele lucruri!' Dacă eu ți-aş răspunde: 'Ascultă, aceste lucruri nu pot fi învățate numai dintr-o convingere interioară de către acela care tânjeşte după certitudini interioare. Drumul către dobândirea cunoaşterii pure ar fi extrem de dificil, iar rezultatele ar fi practic nule!

29. Dar ascultă-mă! De-a lungul acelor munți există un drum mult mai scurt. Du-te acolo şi poți fi sigur că vei ajunge înapoi în numai trei zile, după care vei putea vorbi la fel ca mine despre realitatea de acolo, cuvintele tale fiind susținute de adevăr şi de o vitalitate interioară pe care – în caz contrar – nu ai putea-o învăța nici dacă ai încerca ani de zile!'

30. Ai putea veni atunci la mine, acuzându-mă de lipsă de iubire, din cauza acestui sfat succint, dar adevărat. Spune-mi, care este legătura dintre lipsa de iubire şi sfatul potrivit căruia în numai trei zile ai putea obține mai mult decât în o mie de ani de eforturi inutile?

31. Mă tem că în acest caz, ai cam dat-o-n gropi cu înțelepciunea ta!

32. Drumul ți-a fost arătat. Dacă îți lipseşte curajul să păşeşti pe el singur, vino şi apelează la mine pentru a-ți fi ghid cu toată iubirea, în calitatea mea de frate, şi nu cred că vei avea vreun motiv de dezamăgire în acest sens.

33. Dacă, dimpotrivă, aş asculta rugăciunea ta aşa cum ai formulat-o, atunci aş deveni cu adevărat duşmanul tău, înşelându-te în viclenia mea pe tine, sărmanul şi dragul meu frate întru Adam şi întru Dumnezeu.

34. Ți-am demonstrat că simpla cunoaştere nu te va conduce niciodată pe drumul vieții; dacă vei acționa în schimb în direct acord cu adevărul, vei descoperi chiar mărturia adevărului, care este mărturia iubirii, adică a vieții eterne întru Dumnezeu. *Amin! Amin! Amin!"*

Capitolul 72

ÎNȚELEPCIUNEA LUI SETHLAHEM ŞI CEA A LUI ASMAHAEL

(9 martie 1841)

1. Auzind aceste cuvinte, Sethlahem a căzut la picioarele lui Enoh şi i-a spus: "O, Enoh, marea ta înțelepciune m-a distrus, astfel încât acum mă simt ca şi cum nu aş fi existat niciodată; remarc totuşi că – deşi sunt distrus – înțeleg acum mult mai mult decât înainte, cu toată înțelepciunea mea. Primeşte, te rog, întreaga mea recunoştință pentru răbdarea de care ai dat dovadă cu mine şi pentru faptul că nu te-ai supărat în fața marii mele nebunii, care mi-a stârnit orgoliul într-o măsură suficient de mare pentru a păşi în fața

ta iluminată de iubire şi pentru a mă certa cu tine, cel care eşti unealta vie în mâna Părintelui atotputernic şi preasfânt.

2. Iată, deşi tu mi-ai orbit ochii, astfel încât nu mai pot vedea calea cea justă, percep înlăuntrul meu o altfel de lumină, care îmi indică o nouă cale. Deocamdată este doar o luminiță minusculă, dar calea este de aşa natură încât mă va ajuta să progresez într-o singură clipă mai mult decât am reuşit cu întreaga lumină (atât de inutilă, vai!) a ochilor mei, în numeroşi ani.

3. O, Enoh, dacă vreodată, pe această cale, piciorul meu se va împiedica de vreun loc mai dificil, îngăduie-mi să vin la tine, pentru a-mi confirma că mă mai aflu încă pe calea cea bună.

4. O, Enoh, te implor, atrage-mi atenția dacă observi cumva că în orbirea mea, picioarele mele calcă alături de cale! *Amin!”*

5. Enoh i-a răspuns: “Sethlahem! Dorința ta este sinceră, iar fervoarea ta este autentică şi justă, fiind de lăudat! Există totuşi un lucru care trebuie corectat, şi anume faptul că tu cauți la mine – un biet om sărman – ceea ce numai Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, le poate dărui copiilor Săi. Tu lauzi astfel unealta în locul Stăpânului.

6. Crezi tu oare că eu pot fi mai receptiv la rugăciuni decât grația şi iubirea infinită a Tatălui preasfânt şi etern? O, Sethlahem, nu mai lăsa aroganța secretă a inimii tale să te păcălească şi nu te mai adresa niciodată oamenilor până când nu te-ai îndreptat mai întâi de toate în inima ta, plin de dragoste şi de căință, către Dumnezeu. Şi chiar dacă a trecut o vreme, iar tu nu ai primit răspunsul la rugăciunea ta, nu uita că prin comparație cu Dumnezeu, chiar şi cei mai buni oameni sunt răi şi lipsiți de iubire, şi că bunul Dumnezeu îți va dărui totul cu mult timp înainte ca cel mai plin de compasiune dintre oameni să-ți fi aruncat măcar o privire.

7. În ceea ce te priveşte pe tine, personal, nu trebuie să uiți că noi am venit la tine la îndemnul lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi preaiubitor, şi că datorită iubirii Lui manifestată în interiorul nostru, noi nu ne vom întoarce niciodată ochii de la tine. De aceea, ridică-ți moralul şi iubeşte-L pe Tatăl preasfânt din toată inima ta, şi vei obține viața. Căci această iubire te va învăța mai mult într-o singură clipă decât cei mai buni şi mai înțelepți dintre oameni în o sută de ani. Iată, acum dispui de întreaga cunoaştere de care ai nevoie deocamdată, aşa că de acum înainte, acționează şi păşeşte numai întru iubirea de Dumnezeu! *Amin!”*

8. După acest discurs, Sethlahem s-a înclinat în fața patriarhilor, după care s-a retras cu recunoştință şi – cu mare bucurie – Mi-a mulțumit în inima sa.

9. În continuare, Enoh s-a întors către Adam şi i-a spus: “Dragă tată, nu fi supărat pe mine deoarece te-am reținut aici mai mult timp decât plănuiseşi tu, căci Domnul nu-Şi ordonează darurile Sale de iubire după măsura noastră temporală; El dăruieşte atunci când doreşte să dăruiască, lăudat fie de-a pururi Numele Lui preasfânt! *Amin!”*

10. Adam a răspuns: “O, dragă Enoh, nu fii îngrijorat pentru atâta lucru; noi ştim cu toții că ceea ce face Domnul este întotdeauna bine făcut. *Amin!”*

11. Seth şi-a dat şi el consimțământul, iar în final, a adăugat: “Şi întotdeauna, în momentul cel mai potrivit! *Amin!”*

12. Apoi, Adam s-a ridicat din nou, şi, întorcându-se către Enoh, i-a spus: “Enoh, haide să-l lăsăm acum pe Asmahael să înceapă, pentru ca el să-şi îndeplinească datoria, apoi pentru a ne spune ce crede despre această minunată regiune, şi în sfârşit, cum a înțeles el tot ce s-a discutat aici. Apoi ne vom continua călătoria, pentru a le face copiilor de la apus şi de la miazănoapte invitația de a participa la Sabat, după care ne vom întoarce acasă. *Amin!”*

13. Astfel, Enoh l-a rugat pe Asmahael să-şi înceapă discursul.

14. Şi iată, fiara şi călărețul ei au venit mai aproape. Copiii de la miazăzi discutau cu voce tare şi cam lipsită de respect diverse chestiuni, dar tigrul a urlat de trei ori cu o forță atât de mare, încât ei s-au speriat şi au tăcut imediat.

15. După ce ordinea s-a restabilit, iar animalul a tăcut, Asmahael a început următorul discurs, pe cât de ciudat, pe atât de minunat, spunând:

16. “O, părinţi remarcabili ai tuturor părinţilor de pe pământ! Despre ce aş putea vorbi eu, care am scăpat doar de puţin timp de întunecata noapte a morţii, în aceste înălţimi sacre, unde totul – atât de miraculos, de viu şi de plin de graţie – depăşeşte cu mult chiar şi cel mai puternic cuvânt al limbii mele tremurătoare?

17. Cât despre formaţiunile splendide ale acestei regiuni, adevăr vă spun, ce om din a cărui profunzime nu izvorăsc cuvintele sacre ale vieţii ar putea descrie asemenea minuni glorioase cu limba sa ştearsă?

18. O, părinţi ai părinţilor pământului, eu nici nu am îndrăznit să-mi deschid prea larg ochii în faţa minunilor cu forme ciudate din aceste înălţimi sacre, şi acum vă aşteptaţi ca eu, sărmană fiinţă oarbă şi moartă, să vi le descriu în faţa voastră, cei plini de graţie, de viaţă, de putere şi de forţă, care le priviţi de secole şi care le-aţi pătruns probabil de mult până în miezul lor cel mai intim?

19. Ce reprezintă toate aceste platouri acoperite cu iarbă şi înconjurate de stânci şi de piscuri imense, care par să atingă cerul, dacă semnificaţia lor profundă trebuie să rămână ascunsă? Oare nu este infinit mai importantă o pietricică pentru mine şi pentru oricine care o poate înţelege plenar decât toate înălţimile pământului, şi chiar pământul însuşi, dacă nu le înţelegem şi nu le cunoaştem?

20. Este uşor să spui: ‘Tot ce ai de făcut este să observi că în regiunea de dimineaţă există un munte uriaş, care atinge cu înălţimea sa cerul albastru, rege al tuturor munţilor de pe pământ, care se înalţă mândru şi domină totul în jur’. Este adevărat, dar orice animal poate vedea acelaşi lucru. Dar dacă eu mă întreb: ‘Oare înţelegi tu această imensă formaţiune stâncoasă, Asmahael?’, răspunsul apare imediat în noaptea inimii mele: ‘Cum ar putea cel care este mort să înţeleagă ceea ce este mort? Viaţa ta nu este altceva decât o iluzie şi o înşelătorie a simţurilor tale. Limba ta mobilă este unicul lucru care te diferenţiază de animale’.

21. O, părinţii mei, de vreme ce aşa simt eu, gândiţi-vă cât de incomprehensibile sunt pentru mine formaţiunile din aceste înălţimi sacre!

22. Acolo, în zare, între răsărit şi apus, eu văd un munte care străluceşte mai glorios decât soarele de pe cer, care ne trimite razele sale curate, în timp ce muntele, confundându-se cu soarele, foloseşte lumina tuturor stelelor şi a florilor, care se reflectă în păraiele sale. Dar dacă mă întreb: ‘Cum se face, şi de ce, şi de unde?’, iarba şi pietrele îmi răspund prin semnele lor, care capătă dintr-o dată înţeles: ‘O, smintitule, de ce te chinui să înţelegi miracolele luminii? Crezi tu că lumina, care izvorăşte din Dumnezeu, poate fi văzută de ochiul tău muritor?

23. O, smintitule, ascultă, atotputerea Creatorului a creat cândva soarele numai pentru a dărui lumina, nu pentru a fi contemplat. Şi de vreme ce ţi s-a dăruit puterea de a gândi profund, nu-ţi folosi această putere pentru un scop la fel de prostesc ca şi contemplarea soarelui.

24. Gândurile sunt lumini ale sufletului care iluminează nodul încurcat al vieţii fizice, dar tu nu ai fost creat numai pentru a le folosi în acest scop. Cum ai putea tu să înţelegi miracolele exterioare, atunci când, pentru aceasta, eşti nevoit să te îndepărtezi de tine însuţi, care eşti miracolul cel mai apropiat de tine dintre toate?’

25. O, ascultaţi, părinţi minunaţi ai tuturor părinţilor de pe pământ, după ce natura tăcută te învaţă din necesitate acest adevăr, cu greu te mai poţi relaxa în aceste înălţimi luminoase.

26. Eu nu am fost adus aici de către strălucitorul Abel pentru a aduce cu mine lumina, ci numai pentru a fi iluminat eu însumi! De aceea, îngăduiţi-mi ca eu să ascult discursurile voastre pline de lumină şi de viaţă, căci nu sunt încă gata să vorbesc, şi nu voi fi încă multă vreme de acum înainte. Cine poate găsi cuvinte atât de pline de putere şi de viaţă, inspirate de sus, precum cele ale lui Enoh, fiecare dintre ele fiind mai profund decât întreaga natură împovărătoare şi grea a pământului? Căci atunci când cuvântul rostit nu se prezintă numai ca o combinaţie de sunete plăcute şi spumoase, ci are puterea binecuvântată şi eficientă de a extrage viaţa din profunzimile ascunse şi mortale ale omului, o, ascultaţi-mă, un asemenea cuvânt este cu siguranţă mai greu şi mai măreţ decât tot ceea ce ar putea zări vreodată ochiul uman, sau decât ar putea simţi vreodată omul, folosindu-şi simţul fizic al greutăţii.

27. De aceea, părinţi sublimi ai tuturor părinţilor de pe pământ, îngăduiţi-mi mie, sărmană fiinţă încă moartă, să păstrez tăcerea, căci nu este potrivit ca un mort să

vorbească în faţa celor care poartă în inimile lor viaţa născută din Dumnezeu, în lumina ei cea mai strălucitoare, din care fiecare cuvânt rostit de o limbă binecuvântată răspândeşte viaţa, la fel cum soarele îşi răspândeşte lumina sa orbitoare.

28. O, părinţi ai părinţilor pământului, îngăduiţi-mi să închei aici cuvintele mele formate din sunete goale, căci timpul vostru este mult mai preţios decât ar merita această flecăreală zadarnică.

29. Deşi regiunea, privită ca reflectare a vieţii, este atractivă, este preferabil să tânjim după viaţa însăşi. O, adevăr vă spun, eu cred că o singură picătură de viaţă, ascunsă în spaţiul cel mai ermetic, este mai desăvârşită pentru acela care a descoperit-o decât tot ce ar putea vedea el în profunzimea spaţiilor nesfârşite, pline de sori şi de moarte!

30. O, Enoh, înţeleptul meu învăţător, primit prin graţia şi iubirea Celui de sus, iartă-mi mie sărmana flecăreală şi iartă-l pe cel mort, în orbirea lui! Ascultaţi, cel orb şi cel mort sunt chiar eu! *Amin!”*

Capitolul 73

TIGRUL ÎNFOMETAT

1. După ce Asmahael şi-a încheiat discursul, Adam s-a ridicat şi a lăudat marea umilinţă a lui Asmahael, care ascundea mai multă înţelepciune decât întreaga gintă a lui Sethlahem şi a copiilor lui. Apoi, el s-a întors din nou către Enos şi Kenan, cărora le-a spus să-i invite pe copiii din regiunea de miazăzi la Sabatul care se apropia, “pentru ca ei să fie în picioare cu mult înainte de răsăritul soarelui în vederea ofrandei prin foc, pe care trebuie, dorim şi o vom aduce dimineaţă lui Iehova!”

2. Cei doi şi-au îndeplinit datoria, după care copiii au adus hrană şi băutură patriarhilor din linia principală, la care s-a adăugat şi Asmahael.

3. Văzându-i că mănâncă şi beau, tigrul a intrat într-o mare agitaţie, deschizându-şi fălcile şi dând puternic din coadă.

4. Atunci, Adam i-a spus lui Enoh: “Dragă Enoh, priveşte animalul; ce se întâmplă? Încearcă să-l calmezi, căci altminteri nu ne vom putea continua călătoria cu el.

5. Enoh s-a ridicat imediat şi a spus: “Crezi oare că acest animal trăieşte numai cu aer sau că mănâncă iarbă? O, nu, căci aceasta nu face parte din ordinea căreia îi aparţine. Are şi el nevoie de hrană; aşa că dispune să fie aduse trei animale impure vii, pentru ca ele să-i aline foamea”.

6. Copiii de la miazăzi au adus imediat trei ţapi, iar Enoh i-a spus lui Asmahael: “Iată, ai aici hrană pentru animalul care te transportă. Descalecă şi dă-i de mâncare, şi oferă-i simbolic impuritatea cu care ai venit din ţinuturile de jos pentru a o înghiţi odată cu hrana”.

7. Asmahael a făcut precum i s-a sugerat, în prezenţa patriarhilor.

8. Dar deşi Asmahael a adus cei trei ţapi, tigrul nici nu s-a atins de ei, ci a început să ragă puternic, dând cu furie din coadă.

9. Toată lumea prezentă s-a înspăimântat, cu excepţia lui Enoh, care nu mâncase nimic din hrana adusă, preferând să se hrănească şi să se întărească în inima lui cu iubirea Mea.

10. Adam i s-a adresat din nou lui Enoh, spunând: “O, Enoh, oare nu cumva ai greşit interpretând astfel furia tigrului? Căci iată, fiara respinge hrana oferită de tine. Sfătuieşte-ne ce să facem, căci începe să-mi fie teamă pentru Asmahael. Iată, cu câtă furie rage şi se zbate, de parcă ar dori să ne sfâşie pe noi toţi. De aceea, sfătuieşte-ne şi ajută-ne, dacă îţi stă în puteri şi dacă asta îţi e voia”.

11. Enoh s-a ridicat atunci în picioare şi s-a îndreptat către animal, căruia i-a spus: “Calmează-te, căci eu înţeleg atitudinea ta. Dar pentru ca şi ceilalţi să o înţeleagă, fie ca limba ta aspră să fie din nou eliberată! Haide, spune-ne ce te tulbură şi ce te-a făcut să adopţi o atitudine atât de ameninţătoare”.

12. Şi iată, fiara a păşit cu curaj în mijlocul patriarhilor, iar dintre fălcile sale larg deschise au ieşit din nou cuvinte inteligibile:

13. "Ascultaţi-mă, voi, oameni orbi şi surzi! Este adevărat că îmi este foarte foame, căci iată, au trecut trei zile de când nu am putut să prind nici o pradă, şi astfel, de nevoie, voi fi nevoit să mă hrănesc cu această hrană impură. Totuşi, nu voi face acest lucru înainte să vă spun vouă, tuturor, cu excepţia unuia singur, cât de incorect şi nedrept este ca voi să primiţi în gurile voastre darurile lui Dumnezeu înainte de a-i fi cerut Atoatedătătorului binecuvântarea şi de a-i mulţumi cu toată umilinţa şi iubirea pentru acest mare dar dual.

14. Oare sunteţi atât de orbi şi de inconştienţi încât nu ştiţi că pe pământ nu mai creşte nici măcar un singur fir de iarbă pură, potrivită pentru a fi mâncată de cei nemuritori, pentru ca ei să nu piară?

15. Nu ar trebui atunci voi să faceţi dovada celei mai arzătoare dorinţe pentru ca Tatăl vostru preasfânt să purifice şi să binecuvânteze întotdeauna hrana voastră, pentru a putea astfel trăi?

16. Ruşine să vă fie, vouă, martori atât de apropiaţi ai omniprezenţei Celui Preaînalt! Voi sunteţi cei chemaţi să purtaţi mărturie în faţa Lui, dar îl uitaţi chiar în momentele cele mai importante în care ar trebui să vă amintiţi de El!

17. O, cât de lipsită de recunoştinţă este libertatea voastră, în pofida vieţii plenare pe care o duceţi; cât despre iubirea voastră pentru El, aceasta constă numai din vorbe, astfel încât chiar şi eu, o fiară sălbatică, mă umplu de o justă indignare văzând cum copiii lui Dumnezeu au decăzut până într-atât. Voi îi blestemaţi mereu pe cei din ţinuturile de jos, dar există în propria voastră profunzime atâta nerecunoştinţă, încât chiar voi le veţi face celor din ţinuturile de jos cel mai mare rău fizic, dacă nu veţi deveni *mai* preocupaţi de recunoştinţa şi de iubirea adevărată din inimile voastre.

18. Mi s-a spus să înghit impuritatea lui Asmahael, dar eu vă sfătuiesc să vă aşezaţi cu toţii inimile voastre lipsite de recunoştinţă în spinarea ţapilor, pentru ca eu să fiu nu numai purtătorul lui Asmahael, ci şi al marii voastre ingratitudini!

19. Acum, Asmahael, poţi să-mi aduci ţapii şi să faci ce te-au sfătuit patriarhii, adică să transferi blestemul asupra ţapilor pentru ca patriarhii vinovaţi să poată părăsi acest loc purificaţi, la fel ca şi tine şi ca şi mine. Adevăr am spus!"

Capitolul 74

NATURA ADEVĂRULUI ŞI A IUBIRII

(17 martie 1841)

1. Cuvintele miraculoase izvorâte din gura animalului i-au uluit în cea mai mare măsură pe patriarhi, care s-au căit pentru greşeala făcută şi Mi-au promis în inimile lor să postească întreaga zi, fără să mai ia în gură vreo bucăţică de hrană sau vreo picătură de băutură. Ei Mi-au implorat timp de o jumătate de oră iertarea în inimile lor, şi cu excepţia lui Enoh, nici unul nu a avut curajul să ridice ochii din pământ.

2. În tot acest timp, animalul şi-a mâncat hrana. După ce a terminat cei trei ţapi, el a lipăit din apa unui izvor din apropiere, pentru a-şi clăti dinţii şi limba, dar şi pentru a-şi răcori mânia şi a-şi potoli setea de sânge.

3. După care s-a întors din nou la Asmahael, căruia i-a oferit – cum s-ar spune – serviciile sale.

4. Privind către patriarhi, Enoh l-a întrebat atunci pe Adam dacă mai are vreo dorinţă particulară sau dacă se pot pregăti de plecare.

5. Dar Adam i-a răspuns cu vocea tremurătoare a omului în vârstă: "O, Enoh, ascultă-mă, teama mi-a paralizat membrele şi nu mă mai pot ridica în picioare; după cum vezi, la fel s-a întâmplat şi cu Eva. Totuşi, trebuie să plecăm şi să ajungem în regiunea de la apus. Dar cum putem să o facem?

6. Şi iată, dragă Enoh, nici ceilalţi nu par să se simtă mai bine. De aceea, te rugăm cu toţii să ne sfătuieşti, în acord cu iubirea ta născută din Dumnezeu, ce să facem.

Căci, este adevărat, eu resimt cu profund regret păcatul indiferenței noastre, dar simultan, şi slăbiciunea membrelor mele.

7. O, adevăr, adevăr, cât de puternic eşti tu! Această fiară ne-a demonstrat perfect cât de implacabil eşti tu, care nu cruți pe nimeni, fie că este vorba de primul sau de ultimul locuitor de pe pământ. Tu nu ții cont de vârstă, lovindu-i pe părinți la fel ca şi pe copiii lor, fără a cruța nici măcar pe sărmanele lor mame. În fața ta, capetele noastre se pleacă la pământ iar picioarele noastre se simt paralizate. Ce ființă vie, cu excepția lui Dumnezeu, ar putea suporta întreaga povară a greutății tale?

8. O, iubire, blândă, gingaşă şi sacră! Dacă tu, care eşti binecuvântarea cea mai sacră a lui Iehova, nu ai păşi mână în mână cu adevărul, cunoaşterea acestuia din urmă i-ar distruge cu siguranță pe oameni.

9. O, copii, de acum înainte, nu mai căutați exclusiv adevărul pur, ci numai iubirea! Căci oricare ar fi cantitatea de adevăr pe care o poartă aceasta, ea va fi cantitatea justă pentru om, conducându-l către viața adevărată.

10. Cel căruia Domnul îi va dărui mai mult adevăr decât iubire va fi zdrobit de acesta, cu excepția cazului în care Domnul Însuşi va deveni purtătorul greutății acestui adevăr.

11. De aceea, pe viitor ar trebui să vă învățați întotdeauna copiii adevărul cu iubire, iar frații iubirea prin intermediul adevărului.

12. Iar acum, Enoh, gândeşte-te, ascultă şi observă ce a făcut adevărul din noi toți. O, Enoh, combină implorarea ta cu a mea pentru ca seara să nu ne mai găsească aici. *Amin!”*

13. Enoh şi-a îndreptat atunci privirea interioară către Mine şi a lăsat să-i scape următoarele oftaturi lăuntrice: “O, Tată preasfânt şi preaiubitor al tuturor oamenilor, Creator atotputernic şi infinit, Dumnezeu etern şi preasfânt! Coboară-Ți grația Ta infinit de înaltă asupra noastră, sărmani viermi ce ne zbatem în praful pământului; priveşte cu iubirea Ta infinit de abundentă către slăbiciunea noastră, căci iată, noi, loviți de puterea şi măreția adevărului Tău, suferim cu toții aici, în fața compasiunii Tale părinteşti.

14. Îngăduie-ne să ne ridicăm de la solul tare al pământului cu o putere nouă şi cu moralul din nou ridicat, şi condu-ne acolo unde voieşte voia Ta, în acord cu grația şi cu bunăvoința Ta sacră. Şi nu îngădui ca părinții noştri să fie loviți de vreun rău, ci ajută-ne pe noi toți să păşim întru iubirea şi grația Ta.

15. O, Tată preasfânt şi preabun, ascultă, te implor, rugăciunea mea fierbinte! *Amin!”*

16. Şi iată, după ce el a vorbit astfel în inima lui plină de iubire şi de adevăr deopotrivă, el a perceput înlăuntrul lui o voce secretă, blândă, atotputernică şi sacră, care îi spunea:

17. “Ascultă, Enoh! Am auzit oftatul tău şi ți-am îndeplinit cererea! Mergi la părinții tăi, linişteşte-i cu binecuvântarea născută din compasiunea Mea, asigură-i de promisiunea Mea şi ajută-i să se ridice; vei vedea atunci cum – cu o putere nouă – ei se vor ridica cu toții precum oamenii tineri şi îşi vor încheia fericiți călătoria în direct acord cu voința Mea.

18. Totuşi, ai grijă ca după încheierea călătoriei să nu laşi fiara să pătrundă în coliba lui Adam, nici măcar pe ținutul lui, ci dă-i drumul să plece în pace, în ținutul care îi aparține.

19. Iar acum, du-te şi fă aşa cum te-am îndemnat, şi educă-l pe străinul Asmahael întru onorarea Mea. *Amin!* Îți spun cu toată iubirea: *Amin!”*

Capitolul 75

CAUZA FRICII

1. Enoh Mi-a mulțumit în inima lui pentru marea bucată de pâine primită din casa Tatălui, după care s-a îndreptat către patriarhii slăbiți, cărora le-a adresat – inspirat de Mine – următoarele cuvinte consolatoare:

2. “O, dragi părinţi, Tatăl preasfânt şi Domnul atotputernic a operat, în marea Lui graţie, un mic, dar neobişnuit miracol, cu unicul scop de a ne trezi din somnul indiferenţei noastre obişnuite. El a dat drumul limbii de regulă mute a unui animal şi a lăsat o scânteie din adevărul etern să strălucească pe fălcile neobişnuite cu vorbitul. Am auzit cu toţii mesajul atotputernic al micuţei scântei, iar acesta ne-a înspăimântat pe toţi, de parcă am fi fost puşi în faţa implacabilă a anihilării eterne şi agonizante.

3. Vai, zadarnică teamă şi inutilă disperare! Spuneţi-mi, dragi părinţi, de ce s-ar putea teme fiinţa care iubeşte cu adevărat?

4. Oare nu este iubirea adevărată şi lipsită de egoism tot una cu mâna protectoare a Tatălui aşezată pe pieptul nostru, mână în faţa căreia tremură din temelii întregul univers infinit, respectuos şi ascultător?

5. Şi oare nu este acelaşi deget al lui Dumnezeu – a cărui mână ne ţine în palma ei, asigurându-ne protecţia – acelaşi care susţine întreaga boltă nemăsurată a infinităţii, cu toate stelele sale, cu sorii şi cu lunile ei? Şi iată, noi suntem aproape paralizaţi de slăbiciune din cauza unei chestiuni mărunte, cu care nu am fost obişnuiţi; motivele care să ne determine să devenim atât de slabi şi de descurajaţi ar trebui să fie mult mai puternice, dacă ar fi să medităm puţin asupra noastră înşine: noi posedăm puterea minunată a vorbirii coerente şi pe aceea de a da o mie de nume lucrurilor vizibile, care ne înconjoară.

6. Iată, ori de câte ori schimbm între noi cuvinte, acest lucru nu ne surprinde şi nu ne face să devenim slabi!

7. Dar dacă aceste minuni infinit mai mari ale capacităţii noastre mentale nu ne copleşesc, nu este oare exagerat şi stupid să ne lăsăm copleşiţi de scârţâitul unui greier? Ascultaţi, această atitudine demonstrează mai degrabă o teamă servilă decât o iubire reală şi activă.

8. Ar putea oare fiinţa veşnic vie să fie cuprinsă de oroare chiar dacă s-ar afla în faţa morţii, ori să se simtă slăbită sau înspăimântată de ea?

9. Adevăr vă spun, dacă o fiinţă dă înapoi în faţa morţii, înseamnă că ea însăşi poartă în ea destule elemente ale morţii.

10. Oare nu a fost creat omul pentru a fi stăpân asupra tuturor creaturilor din acest mare univers? Ce s-a întâmplat cu el dacă dă înapoi în faţa bâzâitului unei muşte obraznice, ca şi cum Dumnezeu l-ar fi judecat deja pe jumătate?

11. O, dragii mei părinţi! Eu ştiu prea bine care este cauza acestui fenomen; ea nu este, aşa cum aţi putea crede, căderea iniţială a tatălui şi a mamei – care a fost doar o consecinţă a ei – ci faptul că în libertatea ce i-a fost acordată, omul începe să creadă despre el că este mare şi important, rătăcindu-se atât de tare în această autoadulaţie, încât ajunge să creadă chiar că sorii şi lumile universului depind de fiecare fir de păr al său. Iar atunci când Tatăl preasfânt îşi trezeşte copilul fără minte care doarme şi visează, cu o picătură proaspătă de iubire, de graţie şi de compasiune, acesta îşi deschide brusc ochii, îşi recunoaşte slăbiciunea şi nimicnicia, şi plânge pentru că nu este decât un copil slab.

12. Dar atunci când el îşi observă Părintele atotputernic, el se bucură, aleargă către El fericit, îşi mângâie Părintele atotputernic şi îi cere pâine. Şi spuneţi-mi, ce tată sau ce mamă i-ar refuza copilului său adorat împlinirea unei dorinţe?

13. Totuşi, în cazul în care copilul este obraznic, Tatăl ştie cum să-l pedepsească pentru a-l face ascultător. Iar dacă copilul nu doreşte să se trezească, oare nu va face Tatăl uz de orice mijloace pentru a-l retrezi la viaţă?

14. După ce copilul şi-a deschis ochii şi i-a zâmbit Părintelui său îngrijorat, oare nu se va bucura Acesta mai mult de acest copil decât de alţi o sută care sunt deja treji?

15. O, dragii mei părinţi! Iată cât de inutile au fost teama şi slăbiciunea voastră! Treziţi-vă întru iubire şi priviţi-L pe Tatăl vostru scump, puternic şi preasfânt, cum stă alături de voi cu o iubire plină de grijă, aşteptând ca voi să vă ridicaţi ochii plini de iubire către El.

16. O, vă implor, treziţi-vă! El nu este un Părinte distant faţă de noi, ci unul extrem de grijuliu şi de apropiat, plin de iubire, de blândeţe şi de răbdare!

17. Deşi acum vă simţiţi poate încă slăbiţi din cauza somnului prelungit, treziţi-vă complet şi vă veţi simţi atât de întăriţi, încât veţi începe să zburdaţi de bucurie precum cerbii tineri. O, treziţi-vă la iubirea faţă de Tatăl vostru! *Amin!"*

Capitolul 76

BUCURIA PATRIARHILOR ÎNTRU DOMNUL

1. După încheierea acestui discurs, Enoh Mi-a mulţumit din nou în inima sa, după care şi-a întins mâinile pentru a-i ajuta pe patriarhi să se ridice, evident, în ordinea liniei de descendenţă. Şi iată, în curând toţi patriarhii erau în picioare, fericiţi şi mult mai înviguraţi, mulţumindu-Mi din plin pentru această graţie şi lăudându-Mi Numele cu voce tare. Da, această imensă bucurie le-a afectat chiar şi picioarele, care au început să ţopăie încolo şi încoace, inclusiv cele ale lui Adam şi ale Evei. Cât despre Seth, acesta era atât de copleşit de fericire, încât a sărit în sus cât de mult a putut.

2. S-a întâmplat însă că în această exuberanţă a sa, el a căzut, rănindu-se uşor la genunchiul drept, astfel încât nu a mai putut continua să salte ca un cerb. El s-a întristat pe loc, considerând aceasta un fel de pedeapsă, drept pentru care s-a întors către Mine în inima sa şi Mi-a spus:

3. O, Doamne, Părinte preabun şi preasfânt! Revarsă-ţi graţia asupra celui slab şi lovit! Iată, m-am bucurat atât de mult în Numele Tău încât am căzut din cauza acestei fericiri excesive!

4. "O, Tată, o, Părinte preabun şi preaplin de iubire! Ajută-mă din nou, şi îţi promit că pe viitor nu mă voi mai bucura cu picioarele mele, ci în adâncul inimii, lăudându-Ţi cu atât mai mult Numele cu limba mea, dar folosindu-mi picioarele numai în acord cu voinţa Ta, şi mâinile după cum îţi face Ţie plăcere! Te implor aşadar numai de data aceasta, o, preabunule şi preaiubitorule Tată, înlătură durerea din genunchiul meu. O, răspunde rugăciunii mele! *Amin!"*

5. Imediat, el a auzit o voce puternică în inima sa: "Ascultă, Seth! Te poţi bucura oricând doreşti în Numele Meu; bucură-te de Tatăl tău, precum şi ori de câte ori te poţi înălţa în vreun fel către Mine! Dar renunţă la eforturile fizice, care sunt inutile, şi bucură-te numai în liniştea inimii tale. Desfată-te cu toate bucuriile care aduc viaţa, dar nu te mai complace în cele care aduc cu ele moartea. Nu vei mai suferi atunci de nici o durere, nici în ceea ce îţi priveşte trupul, şi nici în ceea ce îţi priveşte viaţa spiritului, izvorâtă din iubirea ta pentru Mine şi a Mea pentru tine, simultan.

6. Ascultă acest sfat şi integrează-l cât poţi de bine în viaţa ta, căci atunci nu va mai exista sfârşit pentru bucuria ta! Acum ridică-te şi păşeşte fericit în Numele Meu! *Amin!"*

7. Auzind cu claritate vocea Mea, Seth a început să plângă de bucurie, mulţumindu-Mi cu voce tare pentru această graţie neaşteptată.

8. Ceilalţi au observat şi ei că ceva special se întâmpla cu Seth, şi cu excepţia lui Enoh, s-au minunat cu toţii de starea lui de spirit, deopotrivă senină şi foarte fericită.

9. Seth a observat uimirea lor şi le-a cerut să nu-l tulbure cu întrebări referitoare la fericirea lui izvorâtă din nou descoperita viaţă întru Dumnezeu, căci până seara vor primi cu toţii răspunsul inspirat din cer înlăuntrul lor.

10. Atunci, Adam s-a întors către copiii săi, Mi-a mulţumit, i-a binecuvântat pe toţi, inclusiv pe copiii din regiunea de miazăzi şi locul în care trăiau, după care a spus:

11. "Iar acum, copii, să-i mulţumim Domnului şi să ne pregătim pentru călătoria către apus, în ordinea binecunoscută: Asmahael între mine şi Enoh, călare pe animalul adevărului. *Amin!"*

Capitolul 77

PLECAREA PATRIARHILOR CĂTRE COPIII DIN REGIUNEA DE LA APUS

(22 martie 1841)

1. S-au aşezat atunci cu toţii în ordinea indicată de Adam, după care au plecat către copiii ce trăiau în regiunea de la apus.

2. Simultan, Mi-au oferit cu toţii inima şi Mi s-au rugat în tăcere, deopotrivă cei care plecau şi cei care rămâneau în urma lor.

3. În plus, copiii din regiunea de miazăzi s-au închinat în faţa părinţilor lor din linia principală, cărora le-au mulţumit pentru veştile bune, după care Mi-au lăudat Numele şi Mi-au glorificat cu mare ardoare iubirea, bucurându-se de graţia pe care am revărsat-o asupra lor.

4. Şi iată, acestea au fost circumstanţele fericite în care primii oameni de pe pământ s-au despărţit de copiii lor.

5. Drumul dinspre miazăzi către apus era splendid, desigur, numai dintr-un punct uman de vedere. Era un drum care s-ar putea numi "romantic" în cel mai înalt grad.

6. Având în vedere marea sa raritate, în zilele noastre el nemaiputând fi întâlnit nicăieri, am să vi-l descriu. Aşadar, fiţi atenţi şi imaginaţi-vi-l în inimile voastre.

7. Iată cum arăta regiunea prin care trecea drumul ce conducea către regiunea de la apus: imaginaţi-vă şapte conuri stâncoase, de culoare gri-albăstrui, înălţându-se de-a lungul unei linii, fiecare dintre ele având o înălţime de 7.000 de picioare (cca 2.200 metri) şi cu un diametru la bază de 1/7 dintr-o milă (cca 250 metri). Vizualizaţi aceste conuri unindu-se la bază precum zimţii unui fierăstrău.

8. La fel ca şi cele şapte conuri aliniate unul lângă celălalt, în spatele fiecăruia dintre ei existau alte zece conuri, ale căror dimensiuni descreşteau gradat, colorate în cele mai variate nuanţe. Din vârful fiecărui con ţâşnea un izvor de apă pură. În faţa lor, la o distanţă de aproximativ 100 de stânjeni şi la o înălţime de 100 de picioare faţă de baza conurilor, un drum drept conducea de-a lungul unui şir muntos pe a cărui coastă nordică creşteau cei mai frumoşi palmieri şi cedri imaginabili, plopi şi alţi arbori, în timp ce pe coasta sa sudică – exceptând grupul de conuri stâncoase despre care am vorbit mai sus, cu cotiturile lor precum nişte cascade – nu exista nimic decât piatră goală, rareori marcată de insuliţe mici de muşchi şi iarbă.

9. Pe scurt, aşa ar arăta descrierea drumului dinspre miazăzi spre apus. Imaginaţi-vă acum efectul indescriptibil produs de razele soarelui atunci când se reflectau în nenumăratele izvoare, la care se adăuga opalescenţa în mii de culori a liniilor conurilor mai mici din spate, care puteau fi întrezărite prin golurile ce despărţeau conurile mari. Această scurtă descriere v-a oferit o imagine destul de clară a drumului ce conducea către apus.

10. Această regiune era şi ea una dintre regiunile favorite ale lui Adam. Lui îi plăcea să se plimbe pe aici – în special în zilele însorite, din cauza vânturilor reci. În plus, în zilele de demult, această privelişte îi trezea inevitabil un entuziasm plin de exaltare. Ori de câte ori se întorcea din acest loc, el obişnuia să le vorbească copiilor săi în cuvinte pline de ardoare despre iubirea, graţia, înţelepciunea, compasiunea, sfinţenia, măreţia şi atotputerea Mea. Din acest motiv, el numea acest drum "Contemplarea celor şapte puteri izvorâte în eternitate din marele Dumnezeu Iehova".

11. Când patriarhii au ajuns în dreptul conului din mijloc, Adam i-a rugat să se oprească puţin, pentru a se bucura de magnifica privelişte.

12. Ascultându-l, copiii s-au aşezat la sol, bucurându-se de impresia tăcută, dar atât de puternică, a naturii lipsite de viaţă, asupra sufletelor lor.

13. După o scurtă pauză, în timpul căreia şi-au amintit cu toţii de Mine, Adam s-a întors către Asmahael şi l-a întrebat: "Spune-ne, Asmahael, cum îţi place acest peisaj şi ce impresie ţi-a făcut el?"

14. Asmahael s-a întors cu respect către Adam şi i-a răspuns: "O, părinţi ai părinţilor pământului! Tu îl întrebi pe cel slab, deşi ceea ce se află în faţa noastră este prea mult chiar şi pentru cel puternic. Totuşi, îţi voi răspunde că atunci când privesc la izvoarele care curg din acele înălţimi şi la coloanele stâncoase de culoare albăstruie, a căror formă a fost dată de mâna creatoare şi atotputernică a eternului Dumnezeu, îmi spun în inima mea: 'Pentru cei mari, măreţia nu este atât de măreaţă, iar pentru cei insignifianţi,

măreția este inutilă! Ce legătură poate avea un țânțar cu acești munți? La ce i-ar folosi unei muște degetele de la mâinile noastre?'

15. Iar atunci când contemplu această scenă sublimă, o, părinți ai părinților pământului, devin conștient că pentru cel mare nu sunt utile decât lucrurile mari; în timp ce musca va fi satisfăcută cu o pereche de aripi luminoase, cu ajutorul cărora să poată bâzâi.

16. O, părinți, copii măreți și atotputernici ai Celui Preaînalt! Acest peisaj sublim și magnific a fost creat de mâna atotputernică a lui Dumnezeu pentru voi. Voi îl puteți folosi, îl puteți înțelege și lăuda. Pentru mine, munții sunt construiți pe spatele unei muște.

17. O, părinți ai părinților pământului, atâta am avut să vă spun. Dar vă implor, dacă este posibil, învățați-mă să înțeleg întru spirit măreția lucrurilor! *Amin!"*

18. Acest exemplu de umilință l-a făcut pe Adam extrem de fericit, astfel încât, întorcându-se către ceilalți copii ai săi, el le-a spus:

19. "O, dragi copii, ascultați-mă! Asmahael îmi apare ca un câmp care a rămas nedesțelenit multă vreme, motiv pentru care nu a adus fructe. Dar după ce sământa cea bună a fost aruncată în brazda sa, câmpul va aduce în curând de o sută de ori mai multe fructe.

20. Așa se pare că stau lucrurile cu Asmahael. De-abia a stat împreună cu noi o zi, dar adevăr vă spun – cu excepția noastră – i-ar face de rușine pe toți ceilalți copii din ținuturile înalte.

21. Ascultați, dragii mei copii! Dacă și ceilalți copii din ținuturile de jos s-ar putea apropia măcar de departe de această fertilitate de care dă dovadă Asmahael, ar fi un mare păcat să nu îi ajutăm și pe ei.

22. De aceea, chiar astăzi vom discuta acest lucru în coliba mea, sub directa îndrumare a lui Dumnezeu, pentru a vedea ce se poate face în această privință.

23. Fie ca Domnul să ne ferească să luăm hotărâri arbitrare și incorecte! *Amin!"*

Capitolul 78

DISCURSUL DE MULȚUMIRE AL LUI ASMAHAEL

1. Auzind aceste cuvinte din gura lui Adam, Asmahael a fost emoționat până la lacrimi și a rostit următoarele cuvinte, cu ochii înălțați către cer:

2. "Oh, ce bine ar fi dacă ar fi posibil ca sărmanii noștri frați să poată fi salvați! O, adevăr vă spun, atunci eu, sărmana muscă insignifiantă, m-aș transforma într-un vultur și m-aș repezi cu viteza cea mai mare asupra ținuturilor de jos, pentru a-mi lua sărmanii frați, morți pentru adevăr și lumină, și a-i aduce aici mai repede decât gândul, pentru ca și ei să poată avea parte, cu uimire, de maniera sublimă și înțeleaptă în care copiii măreți ai Domnului din înălțimile sacre le predau celor slabi și celor morți lucruri atât de minunate, revelându-le și demonstrându-le în forme atotputernice, constituite din cuvinte sacre, altarul vieții dinlăuntrul omului, și încă mai presus decât aceasta, faptul că atotputernicul și preasfântul Creator al tuturor lumilor și sorilor este chiar Părintele oamenilor!

3. O, dacă ar fi posibil!

4. O, părinți ai părinților pământului, atunci când ochiul uluit privește spațiile infinite ale splendidei creații, el nu mai observă insignifiantul fir de praf, dar atunci când, purtat de vânt, acest fir de praf intră în ochiul observatorului, cel mare își freacă ochiul dureros, în speranța că va scăpa de firul de praf care îi tulbură și îi împiedică privirea. Iar adeseori, un frate aflat în această situație apelează la un alt frate:

5. 'O, vino și îndepărtează acest lucru penibil și supărător din ochiul meu!' Iar după ce acesta îl descoperă în ochiul înlăcrimat al fratelui său, el strigă: 'O, frate, cel care se opunea cu dușmănie privirii tale este acum dezarmat, și zace înmormântat sub șuvoiul cuceritor al lacrimilor tale. Cât de curând, lacrimile pline de compasiune te vor scăpa de dușmanul de care ți-a fost teamă. Căci de îndată ce firul de praf a devenit el însuși o

lacrimă, el nu îți mai poate obstrucționa vederea, împiedicându-ți astfel contemplația asupra distanțelor strălucitoare ale eternei creații'.

6. O, părinți ai părinților pământului, voi priviți cu ochii voștri sacri către regiunile infinite ale luminii eterne, dar acolo jos, în întunericul profund al suferinței umane, o furtună dezlănțuită spulberă praful ostil, ridicându-l adeseori chiar până în înălțimile sacre şi obstrucționându-vă astfel privirea.

7. Dacă acest lucru vă provoacă durere, înecați-l într-o lacrimă plină de compasiune, până când se va transforma el însuşi într-o asemenea lacrimă.

8. O, iertați-mă pe mine, cel sărman şi cel slab! Căci deşi musca nu poate rage precum tigrii şi leii, bâzâitul ei uşor vă spune: 'O, părinți ai părinților pământului, şi eu m-am născut tot din mâna atotputernică a Tatălui preasfânt, şi de aceea, vă rog pe voi, cei mari, să-mi aruncați şi mie, celui slab, o privire plină de simpatie!' Auziți glasul meu! *Amin! O, Amin!"*

9. Mişcat la culme de cuvintele frumoase ale lui Asmahael, Adam a spus: "Am auzit oftatul tău justificat şi mărturisesc că sunt destul de familiarizat cu maleficul praf din ținuturile de jos, acest mare duşman al oricărei contemplații interioare. Dar înainte să ne ambalăm în vreo acțiune oarecare, este preferabil să examinăm cu atenție voința marelui Dumnezeu. Căci noi nu trebuie să facem niciodată nimic fără a fi recunoscut cu claritate voința Celui de sus. De aceea, ai puțină răbdare, şi chiar în cursul zilei de azi vom afla ce a hotărât să facă marele Domn aflat deasupra stelelor cu cei aflați în adâncurile insondabile ale nemerniciei; iar voința Lui va fi cea mai bună hotărâre. Fie că ea va veni în întâmpinarea dorințelor noastre, fie că nu, voința Lui preasfântă va fi executată de noi cu cea mai mare precizie! *Amin!"*

10. Seth s-a ridicat atunci şi i-a spus lui Adam: "Dragă tată! Oare nu ar fi potrivit ca Enoh să ne ofere şi acum o scurtă interpretare a acestei regiuni magnifice, aşa cum a făcut şi în grotă? Eu mi-aş dori din suflet acest lucru. De câte ori nu am meditat, fără să pot găsi vreo altă explicație în afara celei oferite chiar de simțurile mele, a acestei uniforme cu turnuri de înălțimea cerului, care îmbracă acele conuri stâncoase, cu cascadele lor minunate care coboară de-a lungul pereților netezi, izbindu-se de pământ în mii de picături ce dau naştere unei melodii armonioase, ce încântă auzul în maniera cea mai desăvârşită.

11. Eşti aşadar de acord ca Enoh să ne ofere tuturor interpretarea corectă? *Amin!"*

12. Întru totul de acord cu dorința lui Seth, Adam i-a răspuns: "O, Seth, mi-ai luat-o înainte, căci de multă vreme am purtat în mine această dorință. De aceea, dorința ta se va împlini. Iar tu, dragul meu Enoh, oferă-le părinților tăi însetați o băutură răcoritoare născută din iubirea ta, aşa cum o dorim eu şi cu Seth. *Amin!"*

13. Şi iată, Enoh s-a ridicat şi le-a adresat părinților săi următoarele cuvinte, demne de toată atenția:

14. "O, părinții mei! În profunzimile infinității create de Dumnezeu există cu siguranță peisaje naturale cu mult mai mărețe şi mai magnifice decât acesta, şi cu mult mai sublime decât cele şapte ori zece conuri stâncoase scăldate de ape, a căror înălțime nu însumează mai mult de câteva mii de lungimi de om, ceea ce nu reprezintă prin comparație cu noi mai mult decât o simplă firimitură. Şi totuşi, această firimitură este în felul ei mai mare decât toată această structură formată din stânci acoperite de ape.

15. Dacă o asemenea scenă atât de magnifică vorbeşte în cuvinte tăcute despre înțelepciunea Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, aspectul sublim este semnificația ei, şi nu instrumentul mut şi lipsit de viață. La fel, nici o gură nu este mai sublimă decât alta numai pentru că a rostit cuvinte sublime; căci sublimul nu rezidă în gură, ci în cuvânt.

16. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte această scenă. Numai recunoaşterea dinlăuntrul nostru este sublimă şi meritorie, nu şi scena propriu-zisă, deşi noi putem recunoaşte cu ajutorul ei corespondența interioară a celor şapte spirite sau puteri ale lui Dumnezeu, fiecare dintre acestea fiind plină cu apa vie a grației ce cade constant deasupra solului sărac al sufletelor noastre, fără să producă mult mai multe fructe decât solul constant irigat din jurul bazelor acestor conuri de piatră, precum şi faptul că cele zece conuri simbolizează îndatoririle sfinte ale iubirii, care sunt întotdeauna aceleaşi, la fel cum cele şapte spirite sunt în realitate un singur spirit, lucru dovedit de aceeaşi înălțime,

aceeaşi culoare, aceeaşi formă, aceeaşi direcţie, aceeaşi apă şi aceleaşi sunete armonioase ale apei care cade.

17. ‘Căutaţi mai întâi în inimă soluţia miracolelor – spune Domnul – căci numai atunci veţi putea fi de acord cu Mine, spunând: O, Doamne, cel care a gustat numai o singură picătură din iubirea Ta poate cuprinde întregul pământ în inima sa, infinit dilatată de bucurie că se află împreună cu Dumnezeu!’ *Amin!”*

Capitolul 79

SLĂBICIUNEA LUI ADAM

(26 aprilie 1841)

1. După ce Enoh şi-a încheiat discursul, el s-a înclinat cu respect în faţa patriarhilor, apoi Mi-a mulţumit în inima sa pentru imensa graţie care i-a permis odată în plus să rostească în faţa părinţilor săi adevărul pur, izvorât din Mine.

2. Adam s-a ridicat atunci în picioare şi a spus: *“Amin!”,* după care a continuat: “Mult iubitul meu Enoh, de data aceasta îmi dau seama cu claritate că cuvintele tale nu au izvorât din tine, ci din Domnul, Creatorul nostru atotputernic şi Tatăl preasfânt, care le-a aşezat în inima ta.

3. Căci adevăr vă spun, dragii mei copii, ce om din această lume ar putea revela semnificaţia minunată a acestui grup de pietre pe înţelesul nostru, al tuturor, aşa cum ai făcut-o tu, prin graţia supremului Dumnezeu?

4. Este pentru întâia oară când te-am înţeles atât de plenar, ajungând până la rădăcina lucrurilor.

5. Există totuşi un lucru care nu-mi este suficient de clar; nu-mi pot deloc imagina cum primeşti şi cum auzi tu Cuvântul sfânt dinlăuntrul tău, care răsună ca şi cum ar veni de la tine, în timp ce semnificaţia lui infinit de înaltă demonstrează cu claritate contrariul, precum o pânză calmă de apă, pe care nu poate fi observat nici un val.

6. O, dragă Enoh, când vei găsi prima ocazie potrivită, explică-ne şi revelează-ne în Numele Domnului acest mister, pentru ca şi noi să ne dăm seama de criteriile lăuntrice necesare pentru a înţelege când şi cum poate fi perceput Cuvântul sfânt din interior, fie pentru sine, fie pentru toţi ceilalţi.

7. Îţi repet însă: nu acum, ci la momentul potrivit! Acum, îi vom mulţumi cu toţii Domnului pentru graţia de a binemerita asemenea învăţături elevate, iar apoi ne vom continua călătoria, în Numele lui Iehova. *Amin!”*

8. Toţi cei de faţă au îndeplinit cu dragă inimă îndemnul lui Adam, în profunzimea cea mai intimă a inimilor lor.

9. După ce Mi-au oferit mulţumirile lor, ei s-au ridicat, gata să pornească mai departe.

10. Înainte să plece la drum, Adam i-a mai adresat câteva cuvinte lui Seth: “Ascultă, iubitul meu Abel-Seth, trupul meu slăbit îmi indică faptul că am nevoie de hrană; dar tu ştii prea bine ce jurământ am făcut noi în faţa Domnului atunci când fălcile fiarei ne-au făcut să tremurăm.

11. Ce e de făcut într-o asemenea situaţie? Aş dori să-l întreb pe Enoh, dar pentru prima oară în viaţa mea îmi lipseşte curajul să întreb un copil – care îmi este de fapt strănepot – cum aş putea depăşi starea de slăbiciune fără a călca acest jurământ.

12. Te rog, du-te tu la el şi solicită-i sfatul. *Amin!”*

13. Seth s-a îndreptat imediat şi i-a spus: “Ascultă, dragul meu Enoh, părintele nostru Adam se simte foarte slăbit şi flămând, dar jurământul nu îi permite să mănânce de-a lungul acestei zile. Spune-mi dacă ştii în ce altă manieră şi-ar putea depăşi slăbiciunea patriarhul nostru suprem?

14. O, dragă Enoh, spune-mi ce este de făcut! Căci, deşi am ales calea vieţii, şi eu resimt o anumită slăbiciune, şi nu cred că voi fi un sprijin prea puternic pentru patriarhul nostru.

15. Dar tu dispui de viață într-o mare abundență, de aceea, sfătuiește-ne și ajută-ne! *Amin!”*

16. Enoh s-a îndreptat pe loc către Adam și i-a spus: “O, tată, nu ceda în fața tentației! Domnul Însuși este cel care te supune acestei experiențe pentru a-ți testa tăria.

17. Pe vremea când tu încă nu existai, Domnul a avut forța de a te aduce la existență, numai pentru ca tu să devii un om liber și un spirit după chipul și asemănarea Lui.

18. Tu ai avut la dispoziție o perioadă lungă pentru a observa într-o deplină libertate și pentru a primi în permanență revărsarea – de o abundență inexprimabilă – a iubirii, compasiunii și grației Lui nelimitate. Cum poți atunci să te lași pradă slăbiciunii trupului inert, deși moartea acestuia îți reamintește în permanență că nu carnea – acest înveliș al vieții interioare care îmbătrânește pe zi ce trece – ci spiritul iubirii, adevărata viață interioară, este cel destinat vieții întru Dumnezeu?

19. Lasă așadar trupul să se simtă slăbit; și chiar dacă el se va reduce până la însăși esența vieții, aceasta va putea curge cu atât mai ușor și mai rapid către suflet, iar prin intermediul acestuia, ea va hrăni eficient fiecare fibră a trupului, în vederea vieții eterne care va urma.

20. Căci spiritul va absorbi atunci viața trupului, iar morții nu îi va mai rămâne nimic altceva de distrus decât pe sine însăși, adică trupul cel golit.

21. O, tată, caută-ți tăria întru Iehova și te vei bucura de puterea vieții și de o forță revigorată, care te va îndemna să spui:

22. “O, Doamne, Părinte minunat și preasfânt! Eu nu existam, iar Tu m-ai adus la existență, îngăduindu-mi să mă bucur de abundența, forța și înțelepciunea vieții izvorâte din Tine. Tu m-ai testat, trecându-mă prin școala a numeroase slăbiciuni; prin grația Ta, am recunoscut însă această nouă încercare, iar în slăbiciunea mea, Ți-am consacrat iubirea mea de copil. Tu m-ai binecuvântat însă din nou, iar acum, cu mare bucurie, trăiesc o nouă și minunat de frumoasă viață întru Tine, o, Iehova! Lăudat fie de-a pururi Numele Tău glorios!’

23. O, iubitul meu părinte, Adam, demn de tot respectul meu! Crede-l pe sărmanul Enoh. În mai puțin de o oră, trupul tău va fi mai puternic decât al unui tigru. Trebuie însă să-ți respecți legământul! Căci Domnul disprețuiește întotdeauna nestatornicia lipsită de credință a inimii.

24. Îngăduie-mi deocamdată să te sprijin și să te susțin eu, și vei recunoaște în curând adevăratul sprijin, cel al Domnului. *Amin!”*

Capitolul 80

REGULA DE AUR A ȘCOLII PROFEȚILOR

1. Auzind cuvintele consolatoare ale lui Enoh, Adam s-a bucurat în inima sa, și-a înfrânat slăbiciunea în creștere și i-a îngăduit lui Enoh să îl sprijine.

2. Astfel, călătorii au continuat să parcurgă drumul în mare viteză, în pofida efortului din ce în ce mai mare. Timp de aproape o jumătate de oră nimeni nu a vorbit, toți implorându-Mă în inimile lor cu fervoare să îl întăresc și să îl susțin pe Adam. Mai presus decât toți, Enoh era convins – în credința sa de nezdruncinat, izvorâtă din iubirea lui pentru Mine – că Eu nu îi voi dezamăgi speranța fermă, în grația și compasiunea Mea.

3. Deși și ceilalți realizau că nimic nu era imposibil pentru Mine, ei aveau încă îndoieli în ceea ce privește voința Mea, căci ei nu învățaseră încă în inimile lor marea artă născută din iubirea pură și de nezdruncinat de a se supune în fața voinței Mele eterne, supreme și inexprimabile, artă în care iubitul Meu Enoh devenise deja un veritabil maestru. Ca urmare, el era întotdeauna convins de succesul absolut al rugăciunilor sale, adresate Mie și izvorâte din iubirea lui justă.

4. De aceea, el nu era niciodată trist și nu resimțea sentimentul de milă față de cei care aveau parte de întâmplări dezagreabile. Căci ochiul său rămânea ferm ancorat în inima Mea, astfel încât el percepea cu claritate îndrumarea secretă izvorâtă din iubirea Mea și maniera uluitoare în care aceasta știa întotdeauna să-i ghideze la modul ideal pe copiii Mei către realizarea vieții eterne. Inspirat în permanență de iubirea lui de nezdruncinat

pentru Mine, el mergea chiar atât de departe încât putea anticipa cu cea mai mare siguranță, când, unde și de ce se vor petrece anumite evenimente, și care vor fi rezultatele acestora. Cu alte cuvinte, putem spune că el a fost primul profet de pe pământ și fondatorul inițial al așa-numitei Școli a Profeților, care a existat până la sosirea Mea pe pământ în trup de om, și al cărei unic scop a fost acela de a le preda adepților iubirea de Dumnezeu încă de la naștere. Lumea le era descrisă acestora ca un fundament al iubirii Mele, ca o mare școală prin care trebuiau să treacă toți oamenii, supuși unei scurte separări de Mine, cu unica intenție de a-și dezvolta o aspirație cât mai intensă față de Mine, izvorâtă din impulsul generat de viața lor interioară. Ispitele exterioare ale lumii nu reprezintă altceva decât tentații necesare pentru ca oamenii să poată discerne singuri între bine și rău, la unison cu iubirea Mea. De îndată ce o ființă umană nu se mai bucură de lumea exterioară, ci își amplifică la infinit aspirația sa față de Mine, ochiul și urechea sa interioară sunt deschise, și deși ea continuă să rămână o vreme înlăuntrul trupului seducător, dar muritor, ea ajunge să-L audă, și uneori chiar să-L vadă pe Tatăl lor preasfânt.

5. Ființa ajunge astfel să fie invadată de spiritul Iubirii eterne. Ea va cunoaște viitorul, prezentul și trecutul, iar moartea trupului său o va umple de un extaz indescriptibil, căci numai atunci va realiza ea că aceasta nu este moartea adevărată, ci numai trezirea plenară față de viața eternă.

6. Alături de alte câteva elemente esențiale, acest principiu născut din iubirea Mea a reprezentat esența Școlii Profeților, al cărei fondator inițial a fost – la dorința Mea – Enoh.

7. Regula de aur respectată de el – prin voința Mea – avea să devină de-a pururi baza și fundamentul interior al tuturor școlilor viitoare ale profeților. Ea suna astfel:

8. Nu vei putea crede cu adevărat că există un Dumnezeu până când nu L-ai iubit deja cu toată tăria și intensitatea unei inimi pure, de copil. Cel care afirmă: 'Eu cred în Dumnezeu!', dar nu Îl poate iubi, este un mincinos și nu dispune de viață interioară. Căci Dumnezeu este însăși viața eternă; iubirea Lui este această viață. Cum ar putea înțelege cineva viața altfel decât trăind-o? Și întrucât iubirea este singura formă de viață, izvorând în eternitate din și întru Dumnezeu, dar și în inima omului – prin grația lui Dumnezeu, cum ar putea omul să afirme că el crede în Dumnezeu atunci când îl contestă de o mie de ori prin lipsa sa de iubire, care nu reprezintă în realitate o viață adevărată, ci cel mult o anumită agilitate a naturii sale trupești, creată tot de Dumnezeu, cu scopul de a primi adevărata viață născută din iubirea de Dumnezeu.

9. Un corp agil nu reprezintă încă un om, fiind creat numai ca înveliș exterior al sufletului viu dinlăuntrul său. Dacă acest suflet încarnat nu absoarbe viața iubirii izvorâtă din Dumnezeu, el este mort în pofida agilității sale și a utilității simțurilor sale.

10. Aceasta a fost regula de aur. Faptul că în decursul timpului, din ea s-au mai născut și alte reguli, este un lucru natural, la fel de natural ca și faptul că din întâia *iubire,* pe care oamenii au transformat-o gradat în *credință,* au rezultat cele zece porunci și Școala Profeților, din care aveau să se nască din nou în cele din urmă iubirea pură pentru Mine, și implicit pentru aproapele vostru.

11. Din această regulă a rezultat renunțarea strictă la lume până în momentul primirii spiritului viu al iubirii; din momentul instaurării acestor reguli pe pământ, viața pe această planetă s-a schimbat, fiind bazată pe libertatea interioară, așa cum au demonstrat viețile și activitățile profeților.

12. Aceasta este istoria școlilor profeților, fondate – așa cum am menționat deja – de către Enoh. Acesta, însoțit de Adam și de restul grupului, a ajuns în sfârșit în regiunea copiilor de la apus.

13. Imaginați-vă cât de uimiți au fost cu toții atunci când Adam, care fusese inițial atât de slăbit, și-a recâștigat gradat întreaga putere, alături de Enoh.

14. Adam nu-și mai încăpea în piele de bucurie, și Mi-a mulțumit cu lacrimi de bucurie pentru această întărire subită. El le-a adresat lui Enoh și celorlalți următoarele cuvinte:

15. "O, Enoh, o, copiii mei, cât de glorios este Dumnezeu în grația Lui infinită! Cât de bun, plin de iubire și de compasiune! El, Cel care nu cunoaște suferința și imperfecțiunea, El, Cel sfânt, infinit, etern, supremul Dumnezeu atotputernic, poate crea din perfecțiunea sa infinită, în mod miraculos, ființe imperfecte; nu se pune problema că El nu le-ar fi putut crea perfecte – departe de mine un asemenea gând –, ci numai pentru a revărsa

asupra lor, în înțelepciunea Lui infinită, din profunzimea iubirii şi grației Sale intrinseci, iubirea Lui părintească, din eternitate în eternitate, pentru a ne demonstra astfel că El este unicul şi adevăratul Părinte al tuturor oamenilor şi spiritelor.

16. O, Enoh, o, copiii mei, abia acum înțeleg acest adevăr în toată plenitudinea lui! Dacă nu aş fi fost slab, cum aş fi putut fi capabil să percep această binecuvântare indescriptibilă?

17. Tatăl preasfânt m-a lăsat să devin slab şi epuizat numai pentru a deveni astfel mai receptiv la iubirea Lui uluitoare. O, cât de bun este El, cât de bun trebuie să fie față de cei care nu L-au ofensat niciodată, de vreme ce îmi arată mie o asemenea grație şi compasiune, deşi eu sunt cel mai mare păcătos în fața Lui!

18. O, bucurați-vă, popor sărman; căci voi sunteți sărmani numai pentru a putea primi cu atât mai mult! Bucurați-vă voi, cei slabi, căci voi sunteți slabi numai pentru a putea primi mai multă putere! Bucurați-vă voi, cei care sunteți trişti, căci voi sunteți trişti numai pentru a putea primi cu atât mai multă bucurie! Bucurați-vă voi, cei care sunteți flămânzi şi însetați, căci voi sunteți flămânzi şi însetați numai pentru a vă putea satisface într-o mai mare măsură foamea şi setea! Bucurați-vă chiar şi voi, spirite oarbe! Iată, Domnul a creat noaptea numai pentru ca voi să simțiți nevoia zilei. Dacă Domnul nu ar fi creat noaptea înaintea zilei, cine ar mai fi aspirat către lumina celei din urmă? O, moarte, dacă nu ai fi fost însăşi moartea, chiar şi tu te-ai fi bucurat, căci nici tu nu te-ai născut din ordinea eternă numai de dragul tău! Cine ştie dacă nu cumva Domnul nu te-a adus la existență numai pentru ca într-o bună zi viața eternă să sălăşluiască în tine?

19. Adevăr, adevăr vă spun, tot ceea ce *dăruieşte* Domnul, El oferă ca un Părinte, din preaplinul iubirii sale nesfârşite; dar acela de la care Domnul va *lua* ceva ar trebui să fie cel mai fericit, căci el va primi înapoi de o mie de ori, chiar din mâna Tatălui etern.

20. O, Enoh, o, copiii mei! Eu, părintele vostru Adam, sunt acum într-o stare beatifică deoarece Domnul mi-a permis să experimentez o grație atât de imensă, mai mare chiar decât întreaga mea viață!

21. Tu, dragul meu Enoh, vei fi de-a pururi binecuvântat! Sămânța ta nu se va putea stinge până la sfârşitul tuturor timpurilor, iar numele tău le va fi atunci oamenilor atât de aproape, ca şi cum ai fi printre ei. Ultimii oratori trimişi de Domnul vor lăuda iubirea ta pentru Tatăl în fața copiilor lor şi îți vor urma exemplul.

22. Niciodată până acum nu ne-ai arătat că eşti ataşat de Tatăl preasfânt într-o măsură atât de mare, iar puterea pe care am primit-o eu s-a manifestat chiar în virtutea acestui ataşament atât de puternic al tău față de Tatăl.

23. Iar Ție, măreţul meu Tată, Domn şi Dumnezeu, îți aduc acum cu devoțiune şi recunoştință mulțumirile mele. Lăudat fie Numele Tău, căci numai Tu eşti cel mai în măsură să primească iubirea şi recunoştința noastră de la noi!

24. Copii, haideți să lăudăm cu toții Numele Domnului, căci El este bun şi de-a pururi plin de iubire, de grație şi de compasiune!

25. Enoh, ascultă, acest sentiment indescriptibil de recunoştință față de Dumnezeu îmi paralizează limba, astfel încât nici nu mai pot să vorbesc. Şi întrucât am ajuns deja la copiii de la apus, tu şi Asmahael urmează să îi informați că îi aşteptăm cu toții aici, pentru a veni la noi şi pentru a primi binecuvântarea în vederea Sabatului sacru de mâine. Ei vor afla tot ceea ce este necesar atunci când vor veni aici".

Capitolul 81

PATRIARHII ŞI COPIII DE LA APUS

(3 mai 1841)

1. După ce Adam şi-a încheiat discursul, şi-a exprimat dorința şi şi-a dat binecuvântarea, Enoh, care fusese instruit mai întâi de Mine, s-a înclinat în fața patriarhilor, alături de Asmahael.

2. Cei doi s-au grăbit apoi către copiii de la apus şi le-au dat vestea prezenței patriarhului Adam, care îi aştepta la granița regiunii de la apus. Auzind aceasta, copiii s-au

adunat, luând cu ei tot felul de fructe şi alte alimente, şi s-au grăbit plini de respect către patriarhi, însoțiți de Enoh şi Asmahael. Ajunşi în fața lui Adam, ei au căzut la pământ, fără să îndrăznească să se ridice până când acesta le-a indicat în mod repetat, prin intermediul lui Kenan, că ar fi cazul să renunțe la acest respect exagerat față de patriarhi şi să primească binecuvântarea lui Adam. Urmau apoi să primească invitația sacră la marele festin al ofrandei prin foc, cu ocazia sfântului Sabat de a doua zi.

3. Abia atunci s-au ridicat cu toții, plini de teamă şi de anxietate, acționând ca şi cum conştiința lor ar fi fost roasă de viermi ce nu puteau prospera în lumina soarelui.

4. Adam, Seth şi ceilalți, cu excepția lui Enoh şi a lui Asmahael, au rămas oarecum surprinşi, fără să-şi poată explica acest comportament aparent straniu, şi au păstrat apoi tăcerea.

5. În cele din urmă, Adam s-a ridicat, întrebându-i pe Enoh şi pe Asmahael: “Enoh, ce se întâmplă cu aceşti copii? Mie unul mi se pare că inimile lor sunt oprimate şi împovărate de un păcat.

6. Dragă Enoh, şi de asemenea tu, credinciosul meu Asmahael, spuneți-mi, sau cel puțin încercați să intuiți înlăuntrul vostru despre ce este vorba.

7. Cât despre mine, eu cred că trebuie să existe o sămânță rea în spicul de grâu. Dacă aşa stau lucrurile, nu vom pleca din acest loc până când nu vom smulge sămânța cea pură dintre mărăcini şi neghină, punând-o la loc sigur, în hambarul iubirii noastre pământeşti.

8. Ce mă uimeşte de asemenea este că fiara sălbatică se ascunde în spatele acestor copii, fără să îi considere demni să îi privească în față cu ochii săi teribili şi vii, aşa cum s-a întâmplat cu copiii de la miazăzi.

9. O, dragul meu Enoh! Ajută-ne să ne recâştigăm claritatea şi să restabilim în acest fel ordinea firească a lucrurilor. *Amin!”*

10. Auzind cuvintele patriarhului său, Enoh s-a ridicat şi a spus: “Ascultați, Adam, şi voi, ceilalți părinți ai mei! Aceşti copii au ajuns la o disperare deplină chiar datorită umilinței lor excesive față de noi. Această umilință le-a întunecat iubirea față de noi şi a umplut inimile lor cu o teamă de sclavi.

11. Noi nu mai reprezentăm pentru ei un motiv de respect şi iubire de copil, ci un obiect al terorii pe care îl dispreţuiesc în secret. Dacă teama lor față de puterea noastră spirituală – rezultată din iubirea noastră față de Domnul – nu ar fi atât de mare, împiedicându-i să acționeze, ei s-ar repezi asupra noastră, aşa cum a făcut-o Cain cu Abel, datorită prea marii lui iubiri de sine.

12. O, părinte Adam, pentru această atitudine ascunsă a lor, noi suntem singurii vinovați în fața lor şi a Domnului. De aceea, numai de noi depinde să îndreptăm această greşeală.

13. Cât despre fiară, aceasta şi-a asumat poziția respectivă numai pentru a ne indica faptul că eroarea se ascunde în noi înşine. Astfel se explică de ce ea priveşte direct la noi, întorcându-şi spatele către copii şi arătându-ne astfel că ei au fost înşelați chiar de către noi.

14. Ştiu că vă întrebați acum în sinea voastră: ‘Când şi cum i-am înşelat noi pe aceşti copii? Iar dacă acest lucru s-a întâmplat fără ca noi să fim cu adevărat conştienți de el, cum putem remedia noi această eroare?’

15. O, părinții mei, este uşor să vă răspund la prima voastră întrebare, şi anume: ‘Când şi cum au fost ei înşelați?’ Cât despre cea de-a doua întrebare, aceasta este una dificilă.

16. O, părinte Adam! Iată care este răspunsul! Datorită poruncii tale severe, izvorâtă mai degrabă din teamă şi anxietate decât din iubire față de Domnul, tu ai discriminat între copiii tăi, trimițându-i pe unii în regiunea de răsărit, unde se simt extrem de fericiți, pe alții în regiunea de miazăzi, aceştia simțindu-se întotdeauna mai prejos de favoriții răsăritului, iar pe aceştia din urmă i-ai condamnat la regiunea de apus, deoarece ți se părea că ei sunt leneşi din punct de vedere spiritual, căci obişnuiau să doarmă prea mult dimineața. În sfârşit, ai exilat cu duritate ultimul grup în regiunea de la miazănoapte, întrucât aceştia nu erau de acord cu tine în ceea ce priveşte anumite practici exterioare.

17. Sunt convins, iubitul meu părinte Adam, că dacă la momentul acela ai fi fost într-o mai mare măsură trezit la iubirea față de Tatăl etern şi preasfânt, aşa cum este cazul

acum, judecăţile tale ar fi fost cu siguranţă diferite. Chiar dacă este scăldată în lumina înţelepciunii, justiţia absolută apare ca fiind opresivă şi dură dacă ea nu se sprijină – chiar într-o manieră ascunsă – pe raza blândă a iubirii.

18. Atunci când cade prea abundent din cer, ploaia nu împrospătează iarba, ci numai o distruge, nemailăsând nimic altceva decât pietrele spălate; la fel stau lucrurile şi cu justiţia prea dură, atunci când cade de la înălţimea incomparabilă a înţelepciunii. Ea distruge şi omoară viaţa exterioară. Iar dacă viaţa a devenit precum o piatră moartă, spălată de furtună, cu greu va mai putea creşte vreo plantă cât de mică pe o asemenea piatră.

19. Căci presiunea constantă şi grea a ploii justiţiei şi înţelepciunii a transformat solul moale şi fertil într-o piatră dură, eliminând pământul din jurul acesteia. Ce se va petrece atunci cu solul fertil?

20. Adevăr vă spun, dacă ea nu va fi schimbată din nou într-un sol fertil şi moale prin flacăra intensă a iubirii, orice sământă plantată pe ea se va usca şi va muri.

21. Vă mai reamintesc cât de dificil este să mergi pe pietre şi cât de periculos este să aluneci pe ele. Cel care cade pe o piatră se loveşte şi se poate răni, iar cel asupra căruia cade o piatră – este strivit. De aceea este atât de dificil să vă răspund la cea de-a doua întrebare.

22. Personal, am convingerea că dacă aceşti copii împietriţi nu pot fi înmuiaţi cu ajutorul iubirii atotputernice, cu atât mai puţin va putea realiza o cantitate încă şi mai mare de apă, precum şi cea mai înţeleaptă justiţie.

23. Haideţi mai bine să ne inspirăm din maniera în care îşi ghidează Tatăl preasfânt toate fiinţele Sale vii. Păsările de pe cer, indiferent de mărimea lor, pot zbura pretutindeni, nefiind limitate de dimineaţă sau de seară, de răsărit sau de apus. Animalele din păduri pot colinda la rândul lor în toate direcţiile. Chiar şi peştii din apă sau viermii din pământ nu au bariere în ceea ce priveşte libertatea lor de mişcare şi locurile în care sălăşluiesc.

24. Domnul nu a poruncit niciodată să-i blestemăm pe copiii lui *Cain;* de ce să reacţionăm atunci astfel faţă de fraţii şi surorile *noastre,* exilându-i în anumite regiuni pentru a trăi acolo sub constrângere şi a se împietri?

25. O, tată, desfă lanţurile inutile ale justiţiei şi severităţii, şi înlocuieşte-le cu legăturile atotputernice ale iubirii sacre; înţelepciunea iubirii va deveni atunci noul lor far călăuzitor, iar ei se vor recunoaşte în curând – iluminaţi de aceste noi raze – drept copii ai unuia şi aceluiaşi sfânt Părinte – ţesând fericiţi un cuib în jurul inimii tale părinteşti şi îmbrăţişându-te cu braţe pline de iubire, numindu-te părintele lor drag.

26. O, părinţii mei! Există mai multă putere sacră într-o picătură de rouă decât într-o lume în care domneşte justiţia cea mai înţeleaptă, dar al cărei fundament nu este iubirea. De aceea, haideţi să lăsăm suflul atotputernic al iubirii să topească aceste blocuri rigide de gheaţă, pentru ca ele să devină din nou fertile precum picăturile de rouă, şi să înmuiem solul pietrificat prin focul atotputernic al iubirii, astfel încât seminţele noastre să nu fie plantate în zadar! *Amin!”*

Capitolul 82

SETH ÎL MUSTRĂ PE ENOH

1. Auzind aceste cuvinte din gura lui Enoh, Adam s-a supărat foarte tare în inima lui, căci referirea la fratricidul lui Cain, comis din iubire de sine, i-a redeschis vechea rană, şi a rămas incapabil să rostească vreun cuvânt, păstrând tăcerea şi tremurând din tot corpul.

2. Seth s-a îndreptat atunci către Enoh şi i-a spus: “Dragă Enoh, nu ar fi trebuit să rosteşti asemenea cuvinte care i-au cauzat bătrânului nostru părinte această durere şi această anxietate periculoasă, datorită aluziei tale nepotrivite la fapta rea a lui Cain. Ai fi putut să îi spui aceste lucruri într-o manieră mai delicată. Iată, este pentru întâia oară când simt că trebuie să te dojenesc. Pe viitor, te rog să îţi cântăreşti mai bine cuvintele în asemenea ocazii, pentru ca ele să-l aline, şi nu să-l îndurereze pe tatăl nostru. Tu însuţi ne-ai învăţat de atâtea ori despre iubire şi blândeţe, dar mai întâi de toate trebuie să demonstrezi chiar tu că

acționezi în concordanță cu învățătura ta, căci numai astfel învățătura ta binecuvântată va câştiga putere şi forță asupra inimilor noastre. *Amin!"*

3. Enoh, care Mi-a mulțumit în tăcere în inima lui pentru cuvintele pe care i le-a adresat lui Adam, a rămas cât se poate de uimit în fața acestei mustrări. El nu a rostit nici un cuvânt în apărarea lui, ci s-a întors către Mine şi M-a întrebat cum ar trebui să reacționeze în fața reproşului succint al lui Seth.

4. "O, părinte preasfânt şi plin de iubire. Tu, Cel care susții întregul întuneric al lumii în lumina Ta atotstrălucitoare – şi-a început Enoh rugăciunea către Mine în inima sa – Tu ştii că eu i-am adresat lui Adam chiar cuvântul Tău sfânt, fără să adaug sau să omit nimic. Cum se face că părintele Seth, altminteri atât de înțelept, l-a înțeles greşit.

5. Este imposibil ca eu să fi rostit diferit cuvintele pe care iubirea Ta nelimitată a dorit să le transmită prin mine.

6. Şi totuşi, chiar Seth a fost cu puțin timp în urmă martorul manierei miraculoase în care Tu, Iehova, l-ai eliberat pe Adam şi i-ai dat putere trupului său.

7. O, Părinte preasfânt, Tu, Cel plin de iubire şi de compasiune, îngăduie-mi mie, cel a cărui voință se supune necondiționat voinței Tale preasfinte, să înțeleg cum s-a putut întâmpla aceasta şi cum m-aş putea reabilita din nou în ochii lui Seth. Eu, sărmanul şi slabul Enoh, îți promit în inima mea, care te iubeşte mai presus de orice, că nici un fir de pe capul meu nu se va mişca fără acordul voinței Tale preasfinte. *Amin!"*

8. Enoh a primit atunci o dojană aspră în inima lui: "O, Enoh, de ce îți faci griji în legătură cu aceasta? Inima nu poate înțelege totul decât dacă este umplută în întregime de Iubirea eternă. Atunci când inima lui va rezona în acest fel, Seth va auzi la rândul său şoaptele clar perceptibile ale ierbii, plantelor, tufişurilor şi copacilor.

9. Deocamdată, păstrează tăcerea şi lasă-l pe adeptul tău să vorbească pentru tine! *Amin!"*

10. Văzând că Enoh nu intenționează să vorbească din nou, Seth a început să îşi pună întrebări în inima sa, încercând să înțeleagă de ce toată lumea păstra tăcerea; dar chiar propria sa inimă a rămas tăcută. Nemaiavând altă alternativă, Seth s-a întors din nou către Enoh şi l-a întrebat de ce nu răspunde reproşului său.

11. Enoh i-a răspuns plin de respect şi de iubire: "O, înțeleptule părinte Seth! Ce copil are dreptul să se revolte împotriva admonestării părintelui său? Tu m-ai criticat datorită Cuvântului lui Dumnezeu pe care am fost nevoit să-l respect; atunci când îmi vorbeşti în Numele Domnului, eu am deplina permisiune şi libertate de a discuta cu tine aceste întrebări şi răspunsuri. În schimb, atunci când îmi vorbeşti ca un părinte, pe un ton pedagogic, este datoria mea de fiu să ascult necondiționat de tine, să păstrez tăcerea, în timp ce în inima mea continui să rezonez cu iubirea lui Iehova. Întreabă-l pe acela care călăreşte, căci este voința Domnului ca el să răspundă pentru mine. Întreabă-l, iar el îți va răspunde în Numele Celui care doreşte să îşi exprime voința prin el. *Amin!"*

12. Această observație atât de modestă a lui Enoh l-a adus pe Seth la tăcere, dar a eliberat din nou limba lui Adam, care i s-a adresat lui Seth: "Dar preaiubitul meu fiu! Tocmai tu, cel pe care Iehova mi l-a dăruit pentru a mă alina pentru pierderea lui Abel, spune-mi: ce a putut să-ți orbească inima atât de deplin?

13. Cum poți tu să-i reproşezi vorbitorului lui Dumnezeu faptul că a rostit Cuvântul sfânt al Domnului, deşi numai cu puțin timp în urmă ai putut constata singur în ce manieră miraculoasă m-a întărit?!

14. Rostit de gura lui Enoh, Cuvântul Domnului referitor la copii a operat acum în mine un nou miracol, superior lui Cain şi Abel.

15. Este adevărat că iubirea de sine a lui Cain şi împietrirea acestor copii datorită propriilor mele erori mi-a rănit inima. Totuşi, înțeleg că această durere a fost necesară, căci altfel nu aş fi reuşit niciodată să vindec pe deplin această rană veche, care continua să mă doară în permanență. Căci rănile pe care le face Domnul sunt vindecate tot de El, într-o manieră miraculoasă, în timp ce atunci când oamenii se rănesc unii pe alții, ei nu pot repara răul făcut, cu excepția cazului în care Domnul îşi revarsă grația asupra lor, aşa cum tocmai a făcut-o cu mine.

16. Eu am păcătuit împreună cu credincioasa mea soție în Paradis, iar primul meu născut a devenit pentru mine o mare rană, pe care am fost incapabil să o vindec până

acum. Cu circa 300 de ani în urmă mi-am separat cu brutalitate copiii, şi abia acum înţeleg că prin această atitudine a mea nu am făcut altceva decât să-mi zgândăresc vechea rană.

17. Prin cuvintele miraculoase ale lui Enoh, Domnul tocmai a înlăturat această otravă, vindecându-mi astfel vechea rană. Aşadar, spune-mi, de ce ataci iubirea din faţa ta, pe care ai recunoscut-o în inima ta şi a cărei semnificaţie minunată ai înţeles-o de atâtea ori?

18. O, Seth, Seth! Ai grijă ca Domnul să nu ia înapoi din inima ta ceea ce ţi-a oferit deja atât de glorios! Pe viitor, ascultă mai întâi vocea mea şi lasă-l să îmi sară în ajutor numai pe acela al cărui sprijin îl solicit personal. În ocazii precum cea de faţă, când prezenţa Domnului printre noi este atât de evidentă, este absolut inutil ca noi să dorim să ne ajutăm unii pe ceilalţi neîntrebaţi, căci chiar şi cel mai bun ajutor uman nu reprezintă nimic în faţa ajutorului veritabil şi cutremurător al Domnului, pe care El ni-l trimite prin Cuvântul Său atotputernic, care nu seamănă deloc cu cuvintele umane, căci el reprezintă o acţiune împlinită, ce nu va putea fi zdruncinată niciodată până la sfârşitul tuturor timpurilor.

19. Dragă Seth, mărturiseşte-ţi acum eroarea în faţa Domnului; aruncă-te la picioarele Lui şi imploră-i graţia şi compasiunea, pentru ca El să privească din nou în inima ta. *Amin!”*

Capitolul 83

ENOH VORBEŞTE DESPRE EROAREA LUI SETH

(12 mai 1841)

1. Abia acum a înţeles cu claritate Seth cuvintele lui Enoh, precum şi tăcerea copiilor de la apus şi cuvintele lui Adam. În cele din urmă, el a răspuns:

2. “O, tată, o, Enoh, totul a devenit acum cât se poate de clar pentru mine. Voi doi, părinte preaiubit şi fiu preaiubit, mă veţi ierta cu siguranţă pentru greşeala mea, izvorâtă numai din îngrijorare. Dar oare mă va ierta şi Domnul, în condiţiile în care eu am păcătuit împotriva Cuvântului Lui preasfânt? Cum aş putea să îi obţin iertarea?

3. Iată, sufletul meu începuse să se lumineze, şi am putut percepe în inima mea o viaţă nouă şi adevărată. Şi iată că acum, noaptea şi moartea s-au instalat din nou în organele mele.

4. O, adevăr vă spun, copiii de la apus şi de la miazăzi vor începe să vorbească ca şi cum s-ar fi născut chiar în centrul soarelui; dar eu voi rămâne mai mut decât o piatră de pe fundul mării, căci mi-am folosit limba pentru a contrazice, atunci când ar fi trebuit să o folosesc pentru mulţumiri eterne. Eu nu merit să primesc cuvintele vieţii izvorâte din înaltul cerului nici măcar din partea lui Enoh, ci numai din partea lui Asmahael; o, mărite Doamne, cât de mare trebuie să fie păcatul meu în faţa ta, dacă Tu, Domnul întregii vieţi, l-ai îndemnat pe Enoh să nu-mi mai vorbească, lăsându-l pe Asmahael să-mi descrie propriile erori!

5. O, vai mie, dacă Domnul nu va mai privi niciodată în inima mea, în marea Lui graţie! Cine mă va mai salva atunci din noaptea morţii?

6. O, Doamne, îngăduie-i măcar lui Asmahael să rostească cuvintele pline de tinereţe, de putere şi de viaţă, în faţa noastră, ale căror simţuri se dovedesc atât de grosiere şi de moarte, şi îndeosebi în faţa mea. Dar Te implor, nu lăsa ca limba binecuvântată a lui Enoh să păstreze tăcerea în faţa noastră, şi îndeosebi în faţa mea, iar ceilalţi să piardă numai datorită greşelilor mele.

7. O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte! Îţi implor din inimă compasiunea şi graţia, căci nu sunt altceva decât un sărman orb lipsit de minte! *Amin!”*

8. La îndemnul Meu, Enoh s-a ridicat atunci şi le-a adresat atunci celorlalţi copii următoarele cuvinte, născute cu putere chiar din inima Mea:

9. “O, iubite părinte Seth! Spune-mi, ce om prins în capcana propriei sale erori se poate ajuta singur în timp ce se află sub imperiul acestei erori? Atunci când vorbeşte, el vorbeşte de parcă s-ar afla într-un vis, iar atunci când acţionează, acţionează precum un orb. Atunci când păşeşte, el păşeşte ca şi cum picioarele sale s-ar fi înmuiat, iar atunci când doreşte să rămână în picioare, el se prăbuşeşte ca un om beat. Dacă încearcă să se ridice din

nou, el constată că nu îşi poate controla picioarele. Iar dacă doreşte să vadă şi să audă, el nu percepe decât umbre şi nu aude decât sunete goale în locul Cuvântului viu.

10. Iată, aşa stau lucrurile în legătură cu tine. În regiunea de la miazăzi tu ai perceput în interiorul tău numai umbra vieţii şi a iubirii adevărate. Satisfăcut cu aceasta, tu te-ai opus eternei Iubiri, imaginându-ţi în secret că de-acum înainte, toate cuvintele tale vor fi inspirate de sus. Datorită acestei greşeli, Domnul ţi-a îngăduit să cazi, dar numai pentru a te ajuta să înţelegi că este cu mult mai dificil să păstrezi comoara supremă a Iubirii eterne a lui Iehova decât să aduni în de trei ori câte şapte zile întreaga recoltă în hambar.

11. Tu ai greşit atunci când mi-ai reproşat că am rostit Cuvântul lui Dumnezeu. Dar de ce ai comis această eroare? Deoarece tu ai fost sigur că pretenţia din inima ta era purificată de sus, ceea ce ţi-a dat dreptul indiscutabil de a pune la îndoială chiar şi înţelepciunea lui Dumnezeu, deşi inima ta, aflată în umbra vieţii, nu reuşea să o înţeleagă, considerând-o injustă şi distructivă.

12. Acum ai comis o altă eroare, aşteptând de la Adam şi de la mine mai multă compasiune decât din partea Iubirii lui Iehova, ai cărui copii suntem cu toţii, fie că suntem buni sau neascultători. De altfel, nu pot să nu remarc că pentru tine par să fie importante numai cuvintele mele, uitând că eternul Cuvânt al lui Dumnezeu, chiar şi rostit de o piatră, rămâne unul şi acelaşi Cuvânt, viu şi preasfânt.

13. De aceea, nu îmi mai solicita mie să vorbesc, ci solicită Cuvântul cel viu şi preasfânt. Nu îţi mai afişa respectul faţă de instrument, ci faţă de graţia ce provine de la Domnul, indiferent de instrument, fie că este vorba de Enoh sau de Asmahael. Numai atunci vei păşi cu adevărat pe calea eternei Iubiri a lui Iehova, Cel care ştie cel mai bine care este instrumentul Său ideal. Dacă este voia Domnului să vorbească prin intermediul lui Asmahael, spune-mi, crezi că aceasta ar diminua importanţa Cuvântului Său?

14. O, părinte Seth, iată, este voinţa Domnului ca fiecare fiinţă umană să caute neîncetat viaţa eternă a sufletului şi a spiritului în propria sa inimă. Dar nimeni nu trebuie să creadă că acest lucru poate fi realizat de pe o zi pe alta.

15. Dacă o fiinţă câştigă ceva de la Domnul, ea trebuie să procedeze precum copiii care descoperă o comoară ascunsă şi continuă să o ascundă de ochii părinţilor lor, de teama de a nu le fi luată din nou.

16. Astfel, nimeni nu ar trebui să fie prea dornic să devină un instrument al Domnului, şi fiecare trebuie să înveţe să aştepte într-o linişte deplină şi într-o iubire secretă. Căci atunci când cineva este chemat de Domnul să-i servească drept instrument, această cerere supremă nu presupune nici o recunoştinţă, şi cu atât mai puţin vreun merit – căci Domnul îşi poate realiza marile Sale opere chiar şi fără instrumente. Totuşi, este important ca noi să nu îl căutăm pe Domnul numai pentru a proiecta asupra Lui micile noastre probleme, pentru a demonstra astfel că şi noi suntem importanţi şi capabili să realizăm ceva, ci ar trebui să îl căutăm cu toţii pe unul şi acelaşi sfânt Părinte, pentru ca El – în marea Lui graţie – să ne primească drept copiii Lui întru viaţa eternă, prin trezirea spiritului nostru adormit şi iluminarea sufletului nostru aflat în întunericul lumii.

17. Dacă Domnul cheamă pe cineva pentru a mărturisi în faţa fraţilor săi iubirea Lui infinită, acesta trebuie să îşi facă datoria, dar întotdeauna în cea mai deplină umilinţă a inimii, conştientizând în permanenţă că nu este decât servitorul cel mai ineficient al acestuia, fără de care Domnul s-ar putea descurca la fel de bine.

18. Vai celui care îşi imaginează că este mai presus decât fraţii săi, sau că Domnul are nevoie de el! Adevăr îţi spun, un asemenea păcătos nu va scăpa propriei sale judecăţi!

19. Ori de câte ori ne aducem serviciile, noi ne ajutăm unii pe alţii cu toată iubirea, în calitate de copii ai unuia şi aceluiaşi Părinte, iar înţelepciunea noastră supremă constă în iubirea mai presus de toate a Părintelui preasfânt. Nimeni nu are dreptul să îşi impună propria sa concepţie asupra celorlalţi, ca şi cum ar avea o menire inspirată în acest sens, la fel cum câinele are menirea de a lătra, iar cocoşul de a cotcodăci. Dar atunci când Tatăl cheamă pe cineva la o asemenea menire, el trebuie să asculte, purtat însă de cea mai mare umilinţă şi iubire. Căci numai astfel le va dovedi el celorlalţi că viziunea lui provine cu adevărat de la Dumnezeu, Cel care este sursa primordială şi eternă a întregii iubiri şi vieţi.

20. Cel care predică trebuie să fie mai umil decât toţi fraţii săi, căci numai astfel va dovedi el că este un servitor al Iubirii.

21. Oricine aude Cuvântul Domnului din gura unui frate trebuie să-i mulţumească Domnului pentru graţia Lui indescriptibilă. Cât despre cel care predică, acesta trebuie să se considere servitorul cel mai nedemn, convins că fratele său este mai presus decât el, căci numai astfel îşi va proteja inima de orgoliu, care este părintele morţii, şi va rămâne sălaşul liniştit al Domnului, singurul în care Acesta se simte cu adevărat confortabil.

22. Iată, o, tată Seth, ce doreşte şi ce aşteaptă de la noi Tatăl ceresc. De aceea, haideţi să Îi împlinim cu toţii voia, cu toată iubirea şi smerenia, căci numai astfel vom trăi cu adevărat, fără să ne mai lăsăm înşelaţi de umbrele vieţii! *Amin!"*

Capitolul 84

CUVINTELE ÎNŢELEPTE ALE LUI ADAM ADRESATE LUI SETH

1. Auzind cuvintele lui Enoh, Seth s-a ridicat din nou să vorbească:

2. "O, cât de adevărate sunt aceste cuvinte pe care Domnul le-a rostit prin intermediul tău, dragul meu Enoh, şi adresate îndeosebi mie, care merit mai presus de toţi un asemenea reproş.

3. O, părinte Adam şi voi, ceilalţi copii, mulţumiţi-i Domnului din partea mea, căci eu sunt prea nedemn ca să îndrăznesc să-i ofer mulţumirile mele impure Domnului întregii vieţi şi întregii iubiri, cu această limbă care a sfidat Cuvântul preasfânt al Domnului.

4. Lăsaţi-l pe Asmahael să îmi predice, căci nu mă mai simt demn să ascult cuvintele lui Enoh.

5. Chiar şi cuvintele lui Asmahael sunt prea sfinte pentru a fi ascultate de cel mort. Lăsaţi mai bine animalul să îmi predice, pentru ca prin vocea lui teribilă să pot fi trezit de la moarte la viaţă.

6. O, părinte Adam, te rog să nu mă mai numeşti fiul tău; căci tu te-ai născut din Dumnezeu, în timp ce eu m-am născut din revoltă şi neascultare. Iată, nu mai doresc să fiu decât servitorul tău, servitorul tuturor celor de faţă, pentru a vă servi precum un sclav din ţinuturile de jos, la fel de mut precum o piatră, plătind astfel prin comportarea mea umilă pentru greşelile mele în faţa Domnului, care m-a aruncat în bezna cea mai cruntă, în timp ce tot El a revărsat atâta lumină în jurul meu, în cuvintele şi acţiunile care mă înconjoară.

7. O, voi, cei demni şi merituoşi, mulţumiţi-i Domnului din partea mea, din partea lui Seth cel sărman, slab şi mort! *Amin!"*

8. Adam s-a ridicat atunci şi i-a adresat câteva cuvinte înţelepte lui Seth, cuvinte care l-au vindecat pe cel bolnav, îngăduindu-i să redevină plin de credinţă şi de iubire faţă de Mine, şi readucându-l în stare să laude Numele Meu.

9. Iată care au fost cuvintele lui Adam: "Seth, Seth! Îţi atribui o povară prea mare, şi nici de data aceasta nu o faci la îndemnul Domnului! Ai grijă, căci dacă Domnul te va tenta din nou şi vei deveni astfel încă şi mai slab decât eşti acum, căzând în capcana propriei tale slăbiciuni, spune-mi, cine te va salva atunci din nou?

10. Probabil numai Dumnezeu, Cel căruia doreşti în mod necugetat să îi plăteşti, deşi El este infinit de sfânt, în timp ce în faţa Lui tu nu reprezinţi altceva decât praful finit al pământului.

11. Cine îi poate plăti lui Dumnezeu? Ce om este atât de pur şi lipsit de orice greşeală încât să-i mulţumească şi să-i laude Numele fără nici un păcat, numindu-L precum un copil cu sufletul absolut curat, Tatăl lui?

12. Ce avem noi care să nu fi fost primit mai întâi de la El? Ce îi putem oferi noi care nu este de la El şi ce putem face noi care să nu fi fost deja făcut de El cu mult timp în urmă?

13. De aceea, nu îţi impune această condamnare care nu este necesară, ci limitează-te să respecţi *unica* poruncă, aceea de a-L iubi pe El întru smerenia sufletului tău, precum şi de a-ţi iubi fraţii şi pe mine de zece ori mai mult decât pe tine însuţi. Lasă tot restul pe seama Domnului. El ştie cel mai bine ce povară eşti tu capabil să porţi.

14. Dacă ți se pare dificil să respecți în practică doar o singură poruncă, cum crezi că vei reuşi cu mai multe angajamente?

15. Nu ştii tu oare că fiecare lege ascunde un blestem, un păcat, o judecată şi moartea?

16. De aceea, fereşte-te de asemenea constrângeri, dacă doreşti să trăieşti. Este mai uşor să dai legi decât să le asculți.

17. Ce este mai presus în realitate: să fii liber întru iubire prin iubire, sau să tânjeşti după libertatea iubirii sub jugul greu al obedienței, căci libertatea este dificil de atins, şi întotdeauna va fi astfel atunci când inima care aspiră este nevoită să sângereze sub loviturile dure de bici ale tentației?

18. Priveşte-i pe copiii de la apus, cât de distruşi au fost prin impunerea unei porunci destul de uşoare, şi cât de dificil va fi să îi ajutăm în condițiile în care inimile lor s-au împietrit datorită unor presiuni impuse prea mult timp!

19. Dar noi îi vom mulțumi veşnic Domnului şi îi vom lăuda Numele pentru că ne-a dăruit o inimă liberă care să poarte în ea o iubire liberă. Şi vom continua de asemenea să ne rugăm Lui pentru a fi salvați de orice alte porunci şi a putea să trăim astfel întru iubirea Lui eternă, în calitate de copii liberi.

20. O, Seth, va veni un timp când nepoții noştri vor trăi sub munți de legi şi vor tânji în zadar după libertate, precum o piatră înmormântată adânc în profunzimea pământului. Iar frații lor îi vor întemnița pe cei care nu vor asculta aceste legi în temnițe de piatră, lipsindu-i de orice libertate. Pe vremea aceea, numărul păcatelor va fi la fel de mare ca şi cel al firelor de nisip din mare sau al firelor de iarbă de pe pământ.

21. Aşadar, renunță la nebunia ta şi fă tot ceea ce îți stă în puteri pe placul lui Dumnezeu. Lasă tot restul pe seama Domnului, şi astfel îți vei câştiga viața. *Amin!*

22. Primeşte binecuvântarea mea şi păşeşte din nou liber în fața lui Dumnezeu, în fața mea şi a tuturor copiilor noştri! *Amin!”*

Capitolul 85

ASMAHAEL VORBEŞTE DESPRE LEGE

1. Auzind asemenea cuvinte, Seth a realizat imediat că intenția sa anterioară era necugetată şi a devenit astfel din nou un om liber, lăudând plin de recunoştință şi de devoțiune Numele Meu, mereu şi mereu, în inima sa din nou trezită. El l-a privit acum pe Asmahael, aşteptând discursul acestuia. La îndemnul lui Enoh, Asmahael a început să vorbească despre tăcerea copiilor din regiunea de apus. Cuvintele lui erau izvorâte din Mine, prin intermediul spiritului lui Abel, iar discursul său a fost concis şi curgător, precum un pârâiaş care alunecă zglobiu peste pietricele şi bancuri de nisip, după care – zâmbitor – se varsă în râul cel mare, care îşi primeşte copilul iubit cu brațele deschise şi îl poartă pe umerii săi largi către marea cea calmă.

2. Iată cum a sunat discursul lui Asmahael, care avea să devină mai târziu cât se poate de faimos:

3. “O, părinți ai tuturor părinților de pe pământ! Ochii mei privesc înlăcrimați la toată această mulțime de copii glorioşi ai părinților pământului. Ei zac la pământ, muți şi aparent morți, la fel ca şi pietrele de pe fundul mărilor şi al râurilor.

4. Poruncile, vai!, aceste porunci atât de dure şi de aspre! O, oameni, oameni împietriți şi lipsiți de iubire! Unde vă veți conduce frații şi ce veți face cu copiii cei inocenți pe care îi supuneți tuturor poruncilor voastre inutile,

5. fiecare poruncă având apoi nevoie de numeroase altele, pentru a o putea întregi!

6. O, întrebați-vă singuri, părinți ai părinților pământului, câte porunci v-a cerut să respectați Domnul, în marea Lui înțelepciune şi compasiune?!

7. Cunoaştem cu toții răspunsul: unica Lui poruncă a fost să recunoaşteți libertatea eternă prin iubirea nesfârşită față de Tatăl etern şi preasfânt.

8. Am fost noi oare creați pentru a purta poveri nesfârşit de grele, manifestate prin tot felul de porunci? Să fie oare Dumnezeu un Dumnezeu atât de slab încât să le impună oamenilor nenumărate porunci, prin a căror respectare strictă să poată fi păstrată ordinea eternă?

9. O, părinți ai mei, cât de aberantă ar fi o asemenea viziune referitoare la Dumnezeul atotputernic, etern, infinit şi preasfânt, al cărui suflu uşor ar fi suficient pentru a distruge nenumăratele lumi şi regatele nesfârşite ale spiritelor.

10. Credeți voi oare că un Dumnezeu atât de atotputernic i-ar putea oprima pe oameni aşezând pe umerii lor povara insuportabilă a unor porunci moarte, a unor legi împietrite, pe care El Însuşi nu le-ar mai putea repara apoi, în pofida tuturor puterilor Sale? Căci dacă El ar deschide chiar şi unul singur din aceste lacăte spirituale ale vieții, oare nu ar trebui El să se teamă că va fi capturat chiar de ființele create de El, devenind El Însuşi un sclav al creaturilor Sale, care prin comparație cu El nu reprezintă nici măcar un soare?!

11. O, părinți ai tuturor părinților de pe pământ! O absurditate mai mare nu poate fi imaginată! Să fie oare nevoit Tatăl etern şi preasfânt, plin de iubire, atotputernic şi infinit, să creeze ființe numai pentru a le distruge apoi cu cruzime, datorită poverii de nesuportat născută din nişte porunci imposibil de respectat?

12. Adevăr vă spun: mi-ar fi mai uşor să înțeleg sau să cred că eu şi animalul crud care mă poartă constituim o singură ființă, plină deopotrivă de întuneric şi lumină, în centrul pământului, decât că Dumnezeul nostru, atotputernic, etern, liber şi preasfânt, ar fi putut aduce la existență o singură ființă numai pentru a o oprima cu ajutorul poruncilor Sale, forțând-o în acelaşi timp să se mişte liber, lucru chiar mai imposibil decât ca Tatăl Însuşi, Creatorul preasfânt şi absolut liber, să devină prin propria Lui voință sclavul înlănțuit al tuturor sclavilor din ținutul lui Lameh!

13. O, părinți ai tuturor părinților de pe pământ! Cum este posibil ca voi, singurii copii ai Tatălui etern, preasfânt şi plin de iubire, să ignorați într-o asemenea măsură ordinea Lui plină de înțelepciune, de măreție şi de libertate? Voi predicați iubirea pentru Tatăl, dar după câte văd acum cu claritate, nu cunoaşteți acest element etern, fundamental şi sfânt, despre care vorbiți cu cuvinte sonore, dar goale!

14. O, ascultați-mă, ordinea eternă şi absolut liberă întru Dumnezeu este iubirea, iubirea atotputernică şi sfântă a Tatălui etern. Potrivit acestei ordini eterne şi sacre, toate miriadele de spirite, toate lumile din univers, precum şi voi, unicii lui copii, v-ați născut din El, la fel de liberi ca şi El Însuşi.

15. Dar, pentru a vă învăța că trebuie să vă simțiți la fel de liberi ca şi El, El v-a dăruit vouă, copiilor Lui, din profunzimea cea mai intimă a iubirii Tatălui – nu doresc s-o numesc o poruncă, ci mai degrabă un sfat înțelept şi bine intenționat, şi anume acela de a nu vă sprijini de nimic şi de a nu atinge nimic care v-ar putea afecta libertatea. Şi totuşi, deşi pe deplin conştienți de libertatea divină şi abundența puterii care v-a fost dăruită, voi ați ignorat sfatul plin de iubire al Tatălui şi v-ați ataşat de tot felul de lucruri, care au devenit apoi obstacole în calea libertății şi a vieții, încă neconsolidate în cazul vostru. Această acțiune a fost contrară ordinii eterne a iubirii, iar acum, Tatăl cel sfânt a fost nevoit să transforme întreaga Sa creație infinită numai pentru a vă readuce pe voi pe calea libertății şi a vieții.

16. Vă aflați acum în această stare minunată de copii ai Tatălui preasfânt; sunteți liberi, plini de grație şi de viață primită de sus. Cum puteți fi atât de orbi încât să izgoniți copiii aceluiaşi Tată preasfânt în regiuni diferite, fără să aveți un motiv evident, şi sub amenințarea unei porunci aspre, ce nu le poate oferi viață şi bucurie, ci dimpotrivă, le ucide trupul şi spiritul?

17. De aceea, rupeți cătuşele vechi şi ruginite ale legii celei moarte care le leagă picioarele, şi îngăduiți-le să atingă solul oriunde doresc, atâta vreme cât vor şti să se ferească de ținuturile cele întunecate. Astfel, ei vor fi treziți din nou către viață, vor lăuda Numele lui Dumnezeu şi îl vor iubi pe Acesta, recunoscându-vă simultan pe voi în calitate de părinți oneşti şi de copii atotputernici ai Domnului. Adevăr vă spun! *Amin! Amin! Amin!”*

Capitolul 86

CE GÂNDEAU PATRIARHII DESPRE CUVINTELE LUI ASMAHAEL

(15 mai 1841)

1. Discursul lui Asmahael a fost urmat de o tăcere prelungită printre patriarhi. Chiar şi Enoh a rămas într-o contemplaţie profundă a iubirii, gândindu-se dacă ar fi posibil să greşeşti în ceea ce priveşte iubirea.

2. Este limpede – îşi spunea el în sinea lui – că Asmahael are dreptate întru totul. Dar atunci când te laşi cuprins de iubire, de acea iubire atotputernică ce umple inima cu o forţă blândă, dar invincibilă, înălţând-o către Tatăl etern şi preasfânt, astfel încât fiinţa care o experimentează nu mai poate şi nu mai doreşte să se elibereze de ea, oare este posibil – nu, nu, nici măcar nu mă pot gândi la aceasta – ca această iubire atotputernică să nu fie o lege eternă izvorâtă din Domnul Însuşi, prin intermediul şi cu ajutorul căreia El creează, prezervă şi transformă în eternitate totul?

3. Şi totuşi, Asmahael a afirmat cu claritate că această iubire este însăşi libertatea supremă, deopotrivă întru Dumnezeu şi în toţi copiii Acestuia.

4. Este evident şi adevărat că orice viaţă depinde de gradul său adecvat de libertate şi că această libertate trebuie să ţină pasul în permanenţă cu iubirea. Rezultă că acolo unde se află iubirea cea mai înaltă se află de asemenea şi viaţa cea mai înaltă, şi astfel, libertatea supremă.

5. Atunci cum rămâne cu ordinea prestabilită, în raport cu care fiecare fiinţă trebuie să-şi păstreze forma care i-a fost dată, pe care este incapabilă să o schimbe la voinţă? Această ordine a fost prestabilită de Creator, Tatăl şi Dumnezeul nostru preasfânt – acest lucru este adevărat şi aşa va rămâne pentru totdeauna! Dar oare nu este această necesitate, pe care părinţii şi copiii trebuie să o respecte – de a-şi păstra forma neschimbată – o lege pe care Domnul Însuşi trebuie să o respecte până la ultimul atom, pentru ca fiinţele să rămână aşa cum le-a creat El, potrivit ordinii Sale eterne, născută din iubirea Sa infinită?

6. Aceasta este totuşi o lege! Cine ar putea nega acest lucru, susţinând că nu este vorba de o lege, ci de libertatea supremă ce transcende orice fel de restricţii?

7. O, Asmahael, Asmahael! Cine ar putea să-ţi înţeleagă cuvintele, şi totuşi să continue să trăiască?

8. O, părinţi, sărmanii mei părinţi! M-aţi ales pe mine drept învăţător. Atâta vreme cât am putut iubi, mi-a fost dat să rostesc cuvinte izvorâte din graţia supremă a lui Dumnezeu. Dar iată, discursul lui Asmahael mi-a demonstrat că eu nu am înţeles nici un pic cuvintele pe care mi le-a inspirat Iubirea eternă, pentru a ne servi deopotrivă mie şi părinţilor mei. Această iubire minunată şi liberă a devenit acum un concept dualist; ea reprezintă libertatea supremă, şi în acelaşi timp Legea imuabilă care susţine toate legile de care depinde viaţa în univers. Liber fiind, eu *pot* iubi şi trăi, în timp ce potrivit legii, eu *trebuie* să iubesc, sau să mor într-o moarte eternă! Bine, dar atunci cum pot fi reconciliate libertatea supremă cea mai deplină şi complet lipsită de restricţii, cu legea absolut irevocabilă?

9. Cine mi-ar putea demonstra în mod convingător dacă iubirea mea este sinonimă cu libertatea sau cu legea? De vreme ce eu iubesc şi trăiesc, aceasta este libertate; dar atâta vreme cât iubirea mă ghidează şi îmi oferă o desfătare de nedescris, ea reprezintă o lege şi o judecată eternă, potrivit căreia eu – care sunt nevoit să iubesc din cauza atracţiei irezistibile din inima mea către Dumnezeu – sunt mort, da, mort pentru totdeauna, în mod necondiţionat.

10. O, Părinte preasfânt, iată, discursul lui Asmahael m-a lăsat complet dezorientat, incapabil să mă ajut singur. Dacă Tu Însuţi nu ne vei ajuta pe mine şi pe părinţii mei, iluminându-ne putere de înţelegere, vom fi pierduţi cu toţii.

11. Abia acum înţeleg cât de neajutorat este omul dacă nu se lasă ghidat în permanenţă de Tine, o, Părinte preasfânt, căci atunci el încetează să mai existe, fiind complet anihilat, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. O, Tată, mult iubitul meu Tată, salvează-ne de la această distrugere, căci în caz contrar, discursul imposibil de înţeles al lui Asmahael ne va conduce pe toţi la ruină”.

12. Pe de altă parte, după ce şi-a revenit din uimirea provocată de cuvintele lui Asmahael, Seth s-a ridicat şi l-a întrebat pe părintele Adam: “Ascultă, iubitul meu tată, discursul anterior al lui Enoh mi-a oferit multă lumină şi m-a readus pe calea cea dreaptă, scoţându-mă din prăpastia propriilor mele erori. Spiritul meu adormise, iar tu m-ai trezit ca

dintr-un vis nefiresc. M-am simţit atât de bine atunci când m-ai binecuvântat, dar spune-mi, ce se va întâmpla acum cu noi?

13. Asmahael a rostit cuvinte a căror semnificaţie nu poate fi înţeleasă cu uşurinţă de către un om natural. Dar dacă el însuşi nu le-a înţeles pe deplin, atunci este precum o piatră care poartă în ea moartea şi întunericul.

14. Aş dori să îl rog pe Enoh să-mi explice, dar nu îndrăznesc. Dacă nu cumva simţi şi tu la fel ca mine, ci dimpotrivă, discursul lui Asmahael ţi-a adus lumina înţelegerii, te implor, lămureşte-mă şi pe mine, pentru ca cerul şi pământul să nu piară datorită marii mele ignoranţe, înainte chiar ca eu să fi ajuns acasă. *Amin!"*

15. Adam l-a privit pe Seth cu uimire, neştiind ce să-i spună fiului său în calitate de părinte. După ce a cântărit o vreme lucrurile, el i-a răspuns să aştepte un moment mai potrivit, căci era nevoit în clipa respectivă să se gândească la alte lucruri.

16. Între timp, Enos s-a aplecat către Jared şi i-a şoptit la ureche, fără să se ridice: "Ascultă, Jared, tu eşti un învăţător înţelept al fiului tău (Enoh) şi l-ai învăţat cum să-L iubească pe Dumnezeu în inimă, spunându-i că iubirea pentru Dumnezeu este precum iubirea unei persoane faţă de alta, dar cu mult mai intensă decât iubirea unui bărbat faţă de soţia şi copiii săi. Iată, el asistă acum la stânjeneala şi dezorientarea care ne-a cuprins pe toţi; de ce ne lasă el oare pradă acestei tulburări?

17. Mie mi se pare că Asmahael l-a descurajat complet chiar şi pe el. Te rog, du-te la el şi roagă-l să ne scoată din bezna în care ne aflăm, căci în această clipă avem mai multă nevoie ca oricând ca el să ne ajute pe noi, părinţii lui, cu ajutorul limbii lui binecuvântate. Te rog, du-te şi comunică-i această rugăminte! *Amin!"*

18. Jared a scuturat însă din cap, spunând: "Dragă tată Enos, atunci când o rază de soare mă încălzeşte prea tare, eu părăsesc locul în care mă aflu şi caut răcoarea unui loc umbros. Chiar dacă raza cea intensă continuă să ardă solul, făcând o gaură în el, mie nu mai îmi pasă, căci eu am găsit umbra cea plăcută. Ar trebui să fiu nebun să părăsesc această umbră înainte ca soarele să apună.

19. De aceea, îţi sugerez să lăsăm această chestiune pe seama celorlalţi, iar dacă şi ei cred că soarele este prea fierbinte, nu au decât să se retragă sub o apărătoare. Învăţătorul trebuie să îşi controleze întotdeauna elevul. Iar pe de altă parte, cum ar putea elevul să fie deasupra învăţătorului său?

20. Totuşi, în situaţia în care elevul vorbeşte despre lucruri pe care inima învăţătorului nu le poate înţelege, nu este corect ca el să rămână doar un elev, de vreme ce înţelepciunea sa interioară o depăşeşte într-o măsură atât de mare pe cea a învăţătorului şi a tuturor părinţilor săi, încât aceştia nu pot să răspundă nici măcar cu un singur cuvânt. De aceea, eu prefer să rămân la umbra mea, fiind satisfăcut cu licăririle de lumină ce scânteiază printre frunzele aflate în bătaia vântului, şi îi las pe cei care doresc să fie complet orbiţi să privească direct la soare.

21. Iată, tată Enos, de ce nu doresc ceea ce doreşti tu, căci ochii mei sunt mai importanţi pentru mine decât întreaga înţelegere a unor lucruri pe care o fiinţă umană nu le va putea înţelege niciodată pe deplin. Astfel, fără să fi realizat nimic, vă spun în numele tuturor, *Amin!"*

22. Pe de altă parte, Kenan şi Mahalaleel purtau următoarea discuţie în şoaptă. Mahalaleel: "Ce crezi, Kenan, vom ajunge astăzi acasă? Copiii din ţinutul de la apus sunt la fel de muţi precum pietrele pământului, iar după discursul cu totul extraordinar al lui Asmahael, nici noi nu dovedim că am fi deasupra lor. Mi se pare că chiar şi scumpul şi bunul nostru Enoh se simte destul de stânjenit".

23. Kenan: "Dacă ştii ceva, vorbeşte; dar dacă nu ştii nimic, fă la fel ca şi mine, căci nici eu nu înţeleg. Totuşi, un lucru este sigur: Asmahael cunoaşte mai multe lucruri decât tine şi decât mine la un loc. Dar ce folos să îi predici unui surd şi să-i arăţi unui orb? Tu cunoşti visul meu şi nu se poate spune că acesta ar fi fost nesemnificativ. Eu nu am făcut însă altceva decât să îl relatez exact aşa cum l-am visat. În cele din urmă, Seth şi cu ceilalţi mi-au spus exact ceea ce ştiam şi eu însumi, adică nimic. Atunci m-am gândit: acum nu ştiu nimic, şi nu voi şti nimic nici în continuare. Şi te rog să mă crezi, sunt cât se poate de satisfăcut cu aceasta".

24. Mahalaleel: "Dacă tu, care eşti un vorbitor atât de bun, spui asemenea lucruri despre tine, în condiţiile în care stilul tău este atât de apropiat de cel al lui Asmahael, ce aş

mai putea spune eu, în condiţiile în care limba mea este atât de greoaie, după cum ştii prea bine? Totuşi, îţi mărturisesc că în această tăcere generală, indiferenţa începe să mă părăsească, căci dacă soluţia nu va apărea în curând, inspirată din cer, îţi spun, tată, nu numai că vom petrece seara aici, ci vom rămâne probabil şi noaptea, care se pare că nu este departe de noi nici din punct de vedere spiritual!"

25. Kenan: "Nu contează! Chiar dacă vom fi nevoiţi să rămânem aici peste noapte, pământul nu se va cutremura şi nici nu se va transforma în apă. Domnul ştie cel mai bine de ce ne-a pregătit o zi de odihnă pentru limbile noastre prea obosite. Eu obişnuiesc să spun mereu că este preferabil să fii activ, mai degrabă decât să vorbeşti şi să predici. Desigur, îmi place să ascult un discurs bun şi o învăţătură înaltă, dar se pare că în această călătorie am primit prea multe lucruri bune; nimeni nu le poate digera, iar discursul lui Asmahael este precum o piatră care mai are nevoie de odihnă înainte de a fi digerată. Haide aşadar să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi să păstrăm tăcerea! *Amin!"*

Capitolul 87

EVA ÎL MUSTRĂ PE SETH

1. Seth a observat în sinea lui că toţii copiii şuşotesc unii la urechile celorlalţi, drept pentru care şi-a spus: "Într-adevăr, cu toţii sunt cuprinşi de îndoială şi nu ştiu ce să facă. Cât de mult mi-ar plăcea să vă ajut, dacă aş putea! Oare de ce o fi păstrat tăcerea Enoh atâta vreme?

2. Probabil că sărmana mamă Eva suferă din nou în tăcere în inima ei, deplângând prostia noastră.

3. Ce-ar fi să o întreb în linişte ce simte ea?

4. Cine ştie, poate că suferinţa plină de răbdare poartă în ea o scânteie mică, ascunsă în inimă, care ne-ar putea fi de folos nouă, tuturor, scoţându-ne din întunericul în care ne aflăm.

5. Aşadar, curaj! Nu cred că voi putea înrăutăţi situaţia într-o măsură mai mare decât acum, când toată lumea pare cuprinsă de întuneric şi de îndoială, şi nici măcar o singură picătură de rouă nu vine să ne răcorească sufletele însetate, nici de pe pământ, nici din cerul luminos!"

6. Astfel, Seth s-a adresat mamei Eva după cum urmează: "Mult-adorată mamă, îmi pari atât de tristă. O, spune-mi dacă vreo durere secretă îţi macină cumva sufletul.

7. Iată, limba lui Asmahael ne-a lovit pe toţi, aruncându-ne într-un întuneric triplu, şi după cum vezi, noi suntem incapabili să ieşim din el. Sunt totuşi convins că, dacă Domnul a considerat necesar să fim pedepsiţi cu asprime, tot El va îmblânzi la momentul potrivit această pedeapsă. De aceea, dacă inima ta este cuprinsă de tristeţe, calmeaz-o cu iubirea faţă de Domnul. Dacă totuşi dispui de o luminiţă cât de mică referitoare la chestiunea care ne-a umplut pe toţi de tulburare, nu o păstra adânc în inima ta, căci într-o noapte întunecată, chiar şi cea mai mică scânteie animă ochiul însetat de lumină al călătorului pierdut.

8. O, mamă, îţi vorbesc eu, Seth, fiul tău preaiubit. Deschide-ţi ochii şi inima, şi îngăduie-mi să ascult motivele tristeţii tale, iar dacă este posibil, împărtăşeşte cu noi o eventuală scânteie luminoasă primită de sus! *Amin!"*

9. Eva i-a răspuns lui Seth pe un ton plin de gravitate: "Dragul meu fiu, dăruit mie de Dumnezeu în locul lui Abel. Ascultă-mă! Natura mea interiorizată ar fi trebuit să îţi spună deja că mama tuturor oamenilor de pe pământ nu are prea multe motive de bucurie în inima sa, îndeosebi atunci când trebuie să remarce că până şi fiul ei favorit se apropie de ea cu o inimă mai degrabă ascunsă decât sinceră.

10. Seth, iubitul meu fiu, de ce mă întrebi cum mă simt, când este limpede pentru mine că tu nu doreşti să afli altceva decât dacă în inima mea nu există vreo scânteie cât de mică, inspirată din cer?

11. Ţi se pare cumva că viclenia, chiar atunci când este motivată de o inimă bună, reprezintă o virtute a înţelepciunii?

12. O, Seth! Te asigur că greşeşti foarte mult! Ascultă-mă: vorbitul din inimă reprezintă fundamentul întregii înțelepciuni. Întreabă aşadar exact ceea ce doreşti să afli şi evită lucrurile care îți sunt neplăcute, pentru a putea astfel să-L iubeşti pe Dumnezeu cu o inimă sinceră, fie că o faci în secret sau înaintea întregii lumi, căci în acest fel în inima ta nu va mai exista nici amurg nici înnoptare.

13. Iată, tu ai fost dăruit cu înțelepciune; atunci, de ce nu ai păşit întotdeauna pe calea cea dreaptă?

14. Frazele bine întoarse din condei, formate din cuvinte pompoase, nu fac altceva decât să proclame singure propria slăbiciune a vorbitorului, faptul că acesta doreşte să-i demonstreze celuilalt că el este mai puternic, în timp ce cel just observă de la mare distanță că acesta a luat-o pe o cale greşită. De aceea, dragul meu Seth, nu mai rătăci, ci păşeşte din nou pe calea cea dreaptă, în fața lui Dumnezeu şi a copiilor, şi astfel nu vei mai experimenta niciodată penibila lipsă a luminii!

15. Nu uita că atunci când desenezi un cerc, punctul aflat la cea mai mare distanță de circumferință este simultan cel care este cel mai aproape de început şi de sfârşit. Nu transforma însă cerul într-o spirală, căci nu vei mai ajunge niciodată în punctul din care ai plecat!

16. Încearcă să înțelegi cuvintele bătrânei tale mame, care îți doreşte să fii veşnic împăcat în fața ta şi a lui Dumnezeu! *Amin!"*

17. Cuvintele lui Eva l-au înspăimântat profund pe Seth, care a început să se gândească: "Cât de ciudată este această regiune de apus! Fiecare cuvânt se dovedeşte a fi o greşeală, iar compasiunea pare să-şi aleagă mereu un moment şi un loc nepotrivit. Orice gând izvorât din inima omului, oricât de bine intenționat ar fi, nu reprezintă altceva decât zborul neregulat al unui fluture în jurul flăcării, până când căldura acesteia îi distruge aripile.

18. Voința mea este slabă şi mă simt exact ca şi cum m-aş afla într-un vis în care sunt nevoit să acționez sub impulsul secret al unei puteri ciudate şi incomprehensibile. Iubirea mea pentru Dumnezeu îmi apare de parcă aş iubi aerul şi apa. Percep cu claritate vâjâitul vântului, şi totuşi, nici cel mai mic suflu nu îmi clinteşte măcar un fir de păr. Mă simt însetat şi înfometat, şi totuşi, nu doresc să mănânc sau să beau. Sunt somnoros, dar nu pot să adorm; sunt obosit, dar membrele mele refuză odihna; mă rog lui Dumnezeu, dar inima mea rămâne nemişcată la sol, precum o piatră. Privesc în sus către înălțimile pline de lumină, dar acestea par să fie acoperite de nori grei. Da, tot ceea ce există în interiorul şi în exteriorul meu mi se pare cât se poate de ciudat! Parcă nici nu aş exista, şi tot ceea ce văd pare să aibă o existență parțială, ca şi cum nici măcar nu ar fi de față, sau ca şi cum urmează să dispară în curând.

19. O, Părinte şi Doamne, păstrează-ne în palma Ta şi trezeşte-ne din nou; şi nu ne mai permite să adormim iarăşi pe drumul vieții, în plină lumină a zilei! Îndepărtează-ne de această regiune şi elimină distincțiile pe care noi înşine le-am introdus între regiuni, în mod prostesc. Este firesc ca cei mai buni oameni să poată locui deopotrivă în regiunile de la apus, ca şi în regiunile de la răsărit.

20. Noi înşine suntem cei care am murdărit această regiune, şi încă şi mai mult pe aceea de la miazănoapte. Şi iată că acum, când am pătruns noi înşine aici, murdăria ne apasă inimile şi aproape că ne sufocă. O, Doamne, Părinte şi Tată, suntem cu totul neajutorați. Te implor, revarsă-ți grația asupra noastră şi ajută-ne să ieşim din această imensă suferință, salvându-ne de la ruina provocată de marea noastră nebunie! *Amin!"*

Capitolul 88

ENOH EXPLICĂ DISCURSUL LUI ASMAHAEL

1. Enoh a fost primul care s-a trezit, adresându-le imediat următorul discurs minunat patriarhilor:

2. "Ascultați-mă, dragii mei părinți! Iehova, Domnul şi Dumnezeul nostru, Părintele nostru preasfânt şi plin de iubire, Şi-a revărsat din nou grația Sa infinită asupra tristeții din inimile noastre smerite şi asupra nebuniei noastre, în care am persistat cu încăpățânare timp de circa 300 de ani, şi ne va smulge din nou din mlaştina propriei noastre suferințe. Dar mai întâi de toate este necesar ca noi să eliminăm distincțiile aberante dintre

regiunile care există în propriile noastre inimi, iar apoi să facem acelaşi lucru şi în practică (eliminând distincţiile dintre regiunile de pe pământ).

3. Ascultaţi, a fost voinţa Domnului Dumnezeului nostru Iehova, Părintele nostru preasfânt şi preaiubitor, să îl trezească pe Asmahael, pentru ca acesta să ne demonstreze nouă, tuturor, nebunia legii, atunci când aceasta nu este strâns conectată la ordinea divină. Noi ne-am aflat cu toţii în afara acestei ordini, şi de aceea am fost incapabili să o înţelegem. Căci, pe de o parte, am fost supuşi cu toţii constrângerii dure a legii, fiind morţi prin toate cuvintele, gândurile şi voinţa noastră, şi implicit, prin toate acţiunile noastre. Pe de altă parte, noi am simţit în inimile noastre nevoia profundă pentru adevărata libertate a vieţii, fără de care viaţa nu ar fi viaţă, şi nu ar putea deveni niciodată astfel.

4. Noi am fost fiinţe duale, deopotrivă morţi şi vii. Pe de o parte, eram inimaginabil de aproape de adevăr, dar pe de altă parte, eram incredibil de departe de acesta. Căci legea şi libertatea erau despărţite în inimile noastre de un decalaj insurmontabil, peste care ne-a fost imposibil să păşim, nici dinspre lege către libertate, şi nici invers. În consecinţă, propria noastră dificultate ne-a forţat fie să-L considerăm pe Dumnezeu ca fiind constrâns de propria Sa lege, fie să ne dizolvăm într-o libertate absolută, distructivă; şi astfel, am dovedit că suntem morţi pe ambele părţi ale prăpastiei.

(21 mai 1841)

5. Eu însumi am simţit această dilemă înlăuntrul meu, şi în pofida efortului tăcut din inima mea, mi-a fost imposibi să combin apa şi focul într-un singur vas – căci, credeam eu, legea izvorâtă din ordinea divină este cu siguranţă o lege pe care Dumnezeu Însuşi trebuie să o respecte, dacă doreşte să aibă alături şi înlăuntrul Lui fiinţe permanente. Dar cum ar putea fi liber acela care trebuie să respecte legi?'

6. Apoi m-am gândit astfel: 'Bine, dar cine îl poate forţa pe Dumnezeu să acţioneze într-un fel sau altul? Dacă acţionează, El o face din propria voinţă, absolut liberă şi sfântă, după care poate acţiona într-un sens absolut contrar, distrugându-şi complet oricare din operele Sale!'

7. A apărut apoi o altă întrebare: 'Atunci, de unde se naşte continuitatea operei creaţiei?'

8. Astfel a apărut Iubirea: 'Eu sunt cauza oricărei continuităţi!', acestea fiind singurele sale cuvinte.

9. Dar mintea mea nu s-a oprit aici: 'Dacă Tu eşti cauza continuităţii, atunci – cu adevărat – Tu eşti o lege eternă pentru Tine Însăţi. Cum ai putea fi Tu liberă?'

10. La fel cum gândeam eu, gândea şi părintele Adam. Părintele Seth nu gândea astfel, căci el simţea adânc înlăuntrul lui prăpastia insurmontabilă, peste care nu putea construi nici o punte, căci îi lipseau instrumentele corespunzătoare. Ceilalţi patriarhi se gândeau şi ei la această problemă, dar cu o indiferenţă mai mică sau mai mare, aruncând vina în tăcere pe unul sau pe altul, lucru care nu a fost de natură să aducă mai multă lumină sau căldură în inimile lor supuse greşelii.

11. Mama Eva i-a adus o lumină considerabilă tatălui Seth; dar lumina strălucitoare în toiul nopţii orbeşte ochiul sărman chiar mai mult decât o făcuse înainte noaptea. Şi astfel, eforturile tuturor au fost pedepsite în triplul întuneric care a urmat.

12. Totuşi, nu există învăţător mai înţelept decât necesitatea. În marea noastră nevoie, noi ne-am întors cu toţii către Tatăl preasfânt şi preaiubitor, iar El a văzut nevoia copiilor Lui şi a coborât la ei, împreună cu graţia Sa. Noi suntem copiii Lui, iar El se află printre noi şi ne învaţă El Însuşi!

13. Iar cuvintele Lui reprezintă o chemare cu voce tare, plină de iubire şi de înţelepciune. Căci iată ce spune Tatăl preasfânt şi plin de iubire:

14. 'Ascultaţi, copii ai iubirii Mele, şi înţelegeţi bine în inimile voastre! Eu sunt Dumnezeul etern, Creator al tuturor lucrurilor izvorâte din Mine şi Tatăl Iubirii Mele şi al tuturor fiinţelor care s-au născut din ea.

15. Eu sunt de-a pururi liber şi nelimitat, iar iubirea Mea este beatitudinea propriei Mele libertăţi eterne.

16. Ceea ce pentru toate fiinţele reprezintă o necesitate, nu este pentru Mine altceva decât semnul vizibil al libertăţii şi al atotputerii Mele supreme, din care izvorăşte

Beatitudinea oricărei fericiri. Cine sau ce M-ar putea forța pe Mine să acționez într-un sens sau în altul?

17. Ceea ce voi numiți 'lege' este pentru Mine libertatea supremă, întru beatitudinea iubirii Mele; ceea ce voi numiți 'libertate' nu reprezintă altceva decât atotputerea Mea liberă. De aceea, trăiți pentru a iubi, trăiți pentru Iubirea eternă dinlăuntrul Meu, şi astfel viața voastră va deveni de-a pururi liberă! Şi numai libertatea vieții vă va învăța pe deplin că legea iubirii este adevărata libertate supremă şi că legea şi libertatea sunt precum un cerc, tangent oriunde cu el însuşi şi care devine liber numai prin intermediul ordinii care îi dă naştere şi care îl perpetuează de-a pururi într-o perfecțiune fără sfârşit.

18. De aceea, iubiți, căci astfel legea va asculta de voi, iar voi veți fi complet liberi, la fel ca şi Mine, Părintele vostru! *Amin!"*

Capitolul 89

LUCRĂRILE ÎNȚELEPCIUNII ŞI LUCRĂRILE IUBIRII

1. Adam s-a ridicat în picioare, şi-a unit mâinile, şi-a ridicat ochii către cer şi şi-a înălțat inima către Mine, după care a spus, profund emoționat şi într-o stare de supremă exaltare: "O, Tată, mare şi sfânt, o, tu, Iubire eternă! Cum aş putea să-Ți mulțumesc vreodată? Noi nu am existat, ci Tu ai fost Acela care ne-ai creat pentru a ne bucura de existența beatifică întru iubirea, grația şi compasiunea Ta nesfârşite. Tu ne-ai creat pe noi, astfel încât să ne putem bucura trupeşte – la fel cum Tu o faci în plan spiritual – de toate desfătările imaginabile, căci noi vedem, auzim, mirosim, gustăm, simțim, percepem şi putem chiar iubi profund – pe Tine, mai presus de orice, şi pe copiii noştri, la fel ca şi propria noastră viață.

2. Noi putem umbla, putem sta în picioare, aşezați sau culcați, şi ne putem mişca la dorință, ne putem roti membrele, capul şi ochii în toate direcțiile. Tu ai binecuvântat limba noastră, care poate rosti cuvintele vii ale iubirii, izvorâte din Tine, ceea ce ne permite să comunicăm între noi. O, cine Ți-ar putea mulțumi cu adevărat Ție, căci acțiunile Tale mărețe, izvorâte din iubirea Ta către noi, sărmane recipiente neînsemnate – sunt infinite!

3. O, cât de insignifianți am fi dacă am exista numai prin noi înşine; dar faptul că noi existăm se datorează numai acțiunii iubirii Tale, iar viața noastră este însăşi iubirea Ta, iar cunoaşterea noastră – grația Ta.

4. O, Tată, preabunule şi preasfântule Tată! Inima noastră smerită s-a umplut acum de o iubire de copil față de Tine. Lasă grația Ta să coboare în ea şi accept-o ca supremă mulțumire pe care Ți-o putem oferi. Căci inima noastră depinde într-o prea mare măsură de binecuvântarea Ta pentru a rosti cuvinte cu adevărat demne de Tine. Iar atunci când realizează acest lucru, ea nu ne mai aparține, ci face parte din lucrarea Ta. Cuvântul Tău şi lucrarea Ta reprezintă de-a pururi cea mai înaltă glorificare a Ta, fie prin El Însuşi, fie atunci când este rostit de limba noastră.

5. De aceea, noi nu avem practic nimic care să fie cu adevărat al nostru, cu excepția iubirii şi păcatului.

6. O, Tată! Dacă nu aş avea iubirea, ce altceva mi-ar mai rămâne decât păcatul şi moartea? Şi atunci, aş mai fi putut oare să-Ți laud Numele în păcat şi să Te glorific pe Tine întru moarte?

7. De aceea, Tu mi-ai dăruit iubirea, astfel încât acțiunile mele să nu constea doar din păcat şi din moarte, ci şi din iubire şi lucrările vii ale acesteia, care mi-ar aparține mie numai întru iubire, dar Ți-ar aparține întru totul Ție întru grație şi compasiune.

8. O, preasfânt Părinte! Pe vremea când nu posedam altceva decât înțelepciune, nu puteam realiza nici o lucrare, cu excepția păcatului, astfel încât eram nevoit să-Ți laud Numele şi să Te slăvesc pe Tine prin păcatele mele. Tu ai primit la vremea respectivă lauda mea impură ca şi cum ar fi fost vorba de o laudă pură izvorâtă din iubirea Ta, şi implicit a mea, deşi ea nu era decât lucrarea impură a păcatului.

9. Eu mi-am separat copiii, convins fiind că judecata mea este justă întru înțelepciunea pe care ai insuflat-o în mine. Şi întrucât eram convins că înțelepciunea îmi aparținea, acțiunea mea s-a dovedit a fi un păcat. Iar eu Ți-am lăudat Numele prin păcatul

meu, lucru care ar fi trebuit să mă distrugă. Dar iată, Tu mi-ai dăruit acum iubirea, şi nu *mai multă* înţelepciune decât poate absorbi iubirea, astfel încât să nu mai risipesc, ci să adun. În risipă sălăşluieşte moartea, pe când viaţa nu poate fi găsită decât în adunare. De aceea, îngăduie-mi acum să-i adun din nou cu şi prin iubirea mea pe toţi aceia pe care i-am risipit cândva prin înţelepciunea mea greşit aplicată.

10. Îţi mulţumesc plin de recunoştinţă, preasfântule Tată, pentru faptul că mi i-ai dăruit pe Enoh şi pe străin, pentru a ne orbi mai întâi întru înţelepciune, pentru ca apoi, în întunericul care ne-a făcut să ne adunăm, să devenim capabili de absorbim focul iubirii din inima Ta. Viaţa nu este activă decât prin concentraţie, în timp ce înţelepciunea care antrenează risipa conţine în ea moartea şi păcatul. O, lasă acest foc să devină o vâlvătaie uriaşă înlăuntrul nostru, pentru a arde întreaga noastră nebunie şi toate acţiunile noastre greşite!

11. Îngăduie-ne să ne regăsim din nou întru iubirea şi compasiunea Ta, şi să ne adunăm întru graţia şi mila Ta eternă! Şi îngăduie-ne de asemenea să celebrăm mâine, de ziua Sabatului Tău sacru, un nou festival al iubirii, la care sperăm să-Ţi putem oferi Ţie, o, Părinte preasfânt, o slujbă de mulţumire şi recunoştinţă plină de iubire, care să ajungă la inima Ta într-o măsură mai mare decât slujbele din trecut, născute din înţelepciunea noastră imaginară şi din justiţia noastră nedreaptă.

12. O, Părinte preabun şi preasfânt, îngăduie ca această invitaţie a noastră să fie primul pas care să ne conducă pe toţi din nou către Tine, acum şi de-a pururi! *Amin!*

13. Cât despre voi, Enoh, Asmahael, Seth şi Kenan, duceţi-vă la copiii noştri şi treziţi-i întru iubirea şi libertatea adevărată, invitaţi-i la adunarea de mâine, la marea adunare a vieţii, şi spuneţi-le ceea ce iubirea vă va îndemna. Şi orice veţi face, acţionaţi numai în Numele lui Iehova! *Amin!”*

Capitolul 90

PUTEREA MÂNTUITOARE A IUBIRII

1. În continuare, cei astfel delegaţi s-au ridicat şi s-au îndreptat către copiii care stăteau încă cu feţele la pământ, cărora le-au dezvăluit porunca plină de iubire a lui Adam, care era deopotrivă şi porunca libertăţii lor, sau mai degrabă cea care elibera ceea ce fusese întemniţat, căci era născută din chiar esenţa iubirii.

2. Copiii s-au ridicat atunci şi au lăudat Numele Meu, fericiţi că am înmuiat inima lui Adam, căci altminteri, acesta i-ar fi ignorat în continuare, iar ei s-ar fi ofilit de tristeţe dacă ar fi rămas în continuare în regiunea de apus.

3. Văzând recunoştinţa din inimile lor oneste şi devotate Mie, precum şi a patriarhilor, Enoh şi-a concentrat din nou spiritul asupra iubirii Mele plină de credinţă şi le-a adresat copiilor din regiunea de la apus – de acum treziţi –, următoarele cuvinte izvorâte din Mine:

4. “Ascultaţi-mă, dragii mei fraţi şi surori întru Dumnezeu, Dumnezeul nostru, Domn atotputernic asupra tuturor lucrurilor şi Părinte plin de iubire, precum şi întru Adam, care este primul creat de Iubirea eternă şi atotputernică a lui Dumnezeu, şi astfel părintele nostru fizic, al tuturor.

5. Porunca datorită căreia aţi fost izolaţi în regiunea de la apus, unde lipseşte lumina şi căldura, a fost acum abolită ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Marea căldură a iubirii lui Dumnezeu a topit cătuşele voastre de fier, la fel cum căldura verii topeşte gheaţa dură de pe înălţimile munţilor, şi v-a dăruit acum o poruncă diferită, o lege potrivit căreia sunteţi liberi, absolut liberi, la fel de liberi ca şi mine şi ca şi toţi patriarhii, întru iubirea vie pentru Dumnezeu, Cel care este de-a pururi Iubirea cea mai înaltă şi mai pură, Viaţa oricărei vieţi.

6. Dacă îl veţi iubi pe El mai mult decât pe voi înşivă, decât pe bătrânii şi copiii voştri, precum şi orice altceva vă oferă pământul, atunci veţi putea recunoaşte în interiorul inimilor voastre ce înseamnă să fii liber întru iubirea de Dumnezeu.

7. Abia atunci, Dumnezeu vă va trezi. Şi dacă până acum aţi fost plini de teamă şi de anxietate sub greaua povară a poruncii izvorâtă din înţelepciune, iar acum vă bucuraţi de

libertatea care v-a trezit – la îndemnul lui Adam – din lungul somn al fricii şi respectului oarbe, cu atât mai mult vă veţi bucura – şi într-o măsură infinit mai înaltă – atunci când Dumnezeu, datorită marii voastre iubiri pentru El, vă va trezi întru spirit către viaţa eternă a sufletului, către contemplarea adevărului cel mai înalt.

8. Adevăr vă spun, aceia dintre voi care veţi începe astăzi, vă veţi bucura deja mâine de o inimă pură şi binecuvântată! Dar aceia care vor întârzia să-şi manifeste iubirea şi vor activa mai degrabă cu intelectul lor, vor primi în locul binecuvântării nişte pietre dure care le vor toci dinţii lor slabi înainte de a putea mesteca pietrele de o duritate extremă ale înţelepciunii.

9. Întrebaţi-vă ce este mai uşor: să-L iubeşti pe Dumnezeu ca pe Părintele nostru preasfânt şi plin de iubire, sau să-L recunoşti pe Dumnezeu ca Divinitate eternă în toată puterea Ei infinită, gloria, înţelepciunea, sfinţenia, ordinea şi iubirea Spiritului Său infinit?

10. Dacă vă veţi sili fratele să vă reveleze secretele inimii sale, acesta îşi va ascunde inima de voi, şi tot ce veţi obţine de la el va fi o admonestare severă şi un îndemn să renunţaţi la această dorinţă prostească de a interoga secretele inimii fratelui vostru; singurul lucru la care aveţi dreptul este să îl întrebaţi despre iubirea lui pentru voi şi dacă el vă iubeşte tot atât de mult cât îl iubiţi voi. Dacă în schimb, nu interferaţi cu afacerile proprii ale fratelui vostru şi îl iubiţi de zece ori mai mult decât pe voi înşivă, şi dacă fratele vostru observă această atitudine a inimii voastre, ascultaţi-mă, el îşi va deschide la rândul lui inima şi vă va revela totul, lucru care vă va fi deopotrivă util şi vă va face o mare plăcere, sau cel puţin vă va permite să aveţi o încredere desăvârşită în fratele vostru.

11. Iată, dragii mei fraţi, la fel stau lucrurile şi cu Dumnezeu. Cine L-ar putea forţa vreodată pe Dumnezeu să se reveleze pe Sine respectivei fiinţe? Şi chiar dacă El ar face acest lucru, cine L-ar putea înţelege, rămânând totodată în viaţă? Dacă însă îl iubiţi pe Dumnezeu mai presus de orice, El vă va ghida gradat şi vă va conduce către întreaga înţelepciune şi cea mai înaltă cunoaştere, din eternitate în eternitate, în funcţie de intensitatea iubirii din inima voastră pentru El.

12. O, dragii mei fraţi, iată care este aşadar sfatul meu: nu mai urmăriţi să descifraţi misterele creaţiei pe cale intelectuală, ci iubiţi-L pe Dumnezeu, Tatăl vostru preasfânt şi preaplin de iubire, cu toată puterea voastră, căci atunci veţi primi într-o singură clipă mai mult decât ar putea realiza intelectul vostru imperfect în o mie de ani.

13. Iubirea este rădăcina întregii înţelepciuni. De aceea, iubiţi dacă doriţi să deveniţi cu adevărat înţelepţi. Iar atunci când iubiţi, faceţi-o de dragul iubirii, şi niciodată de dragul înţelepciunii; numai atunci veţi fi cu adevărat înţelepţi.

14. Voi sunteţi acum liberi în regiunea de la apus, dar numai iubirea vă va face complet liberi în inimile voastre. Veniţi aşadar mâine, veniţi cu toată iubirea la noua celebrare a Sabatului, cu inimile pline de iubire pentru Dumnezeu! *Amin!”*

Capitolul 91

SETH ÎL RECUNOAŞTE PE STRĂINUL ASMAHAEL

1. După ce şi-a încheiat discursul, Enoh s-a înclinat în faţa patriarhilor şi i-a salutat din nou pe copiii de la apus. Seth, Kenan şi Asmahael au rostit cuvântul *Amin!* Apoi, Seth s-a adresat şi el copiilor eliberaţi, spunându-le:

2. “Copii, voi ştiţi că eu am fost cel care cu 300 de ani în urmă v-am adus porunca lui Adam. Aceasta v-a întristat şi v-a lăsat neconsolaţi, adormindu-vă inimile.

3. Porunca a fost opresivă, iar voi aţi fost nevoiţi să suportaţi această presiune, dormind o noapte lungă a inimilor voastre. Am venit acum din nou în mijlocul celor pe care Dumnezeu i-a trezit pentru a le permite să împlinească graţia Lui cea mai înaltă, care este iubirea în toată plenitudinea ei, astfel încât ei să poată proclama Cuvântul Lui sfânt şi viu, plin de putere şi tărie. Astfel, putem spune că nici Adam, nici eu, nu suntem cei care v-am eliberat, ci numai Cuvântul preasfânt al marelui Dumnezeu, rostit de gurile lui Enoh şi Asmahael, cel pe care îl poartă în spinare puternica fiară, şi pe care Dumnezeu l-a trimis la noi, potrivit chiar mărturiei lui Asmahael, într-o manieră miraculoasă, din ţinuturile de jos, despre care aţi auzit că poartă blestemul răului. Eu cred însă mai degrabă că el a venit la noi de sus, căci nimeni nu ar putea vorbi aşa cum o face el dacă ar proveni din ţinuturile de jos.

4. Cu siguranță, înțelepciunea nu se află la ea acasă în acele ținuturi, iar iubirea încă şi mai puțin.

5. El ne-a explicat însă legea şi ne-a arătat marea noastră nebunie în fața lui Dumnezeu, ca şi cum ar fi însuşi stăpânul legii. El a venit să învețe de la noi înțelepciunea, dar ne-a adus pe toți într-o stare de confuzie în mai puțin de o oră, astfel încât chiar şi divinul Enoh s-a simțit cât se poate de stânjenit.

(27 mai 1841)

6. Oare nu ați auzit voi mai devreme cuvintele sale, sau cel puțin vocea lui atât de puternică? Spuneți-mi, ar putea oare cineva din ținuturile de jos să vorbească cu o asemenea voce, sau a auzit vreun om aparținând rasei umane un asemenea discurs din gura unui alt om?

7. Ascultați-mă, căci aceste cuvinte ale mele nu se datorează simplei dorințe de a face conversație sau de a mai trece timpul, ci sunt născute dintr-o chemare intimă, în dorința de a vă ilustra plenar propria voastră libertate întru iubirea de Dumnezeu. Acest aşa-zis străin, care este atât de blând în comportament, dar atât de puternic prin cuvintele sale, se va lăsa cândva – peste timpuri – purtat în spinarea unui alt animal, iar o întreagă națiune va striga cu inima smerită, adresându-se lui: 'Osana Dumnezeului preaînalt! Binecuvântat este acela care vine în Numele Domnului stând pe spinarea unui măgar!'

8. Copii, şi voi de asemenea, dragul meu Enoh şi dragul meu Kenan, dacă mă puteți contrazice, nu ezitați, dar dacă şi voi sunteți inspirați de aceeaşi trăire, cred că ar merita să facem efortul să îl privim pe acest străin atât de elocvent cu un ochi ceva mai lucid şi cu o inimă ceva mai smerită. Căci cel care vorbeşte atât de uimitor despre Dumnezeu trebuie fie să vină dinspre înălțimile supreme ale lui Dumnezeu, ori să fie el însuşi –

9. gata, mă tem că nu pot să spun mai multe!

10. Da, da, adevăr grăiesc, mântuirea este mai aproape de noi în toată plenitudinea vieții, decât suntem noi capabili să înțelegem!

11. Dacă cineva are suficientă credință şi voință, să se întoarcă spre Asmahael. Intuiția mea îmi spune că acela care nu devine liber prin intermediul *Lui,* la fel cum noi toți devenim liberi prin intermediul Cuvântului Lui atotputernic – după o scurtă bătălie cu întunericul nostru înnăscut – nu va atinge niciodată libertatea.

12. O, Asmahael, o, dragul şi sublimul meu străin care stai atât de curajos pe spatele fiarei sălbatice, ascultând cu blândețe şi bunătate cuvintele noastre, sărmani viermi ce ne târâm în țărână, ca şi cum ai dori să înveți de la noi, în timp ce cele mai sublime cuvinte rostite de gura noastră au crescut deja cu multă vreme în urmă înlăuntrul Tău, în cea mai mare puritate posibilă, înainte ca ele să poată fi rostite de limbile noastre, o, Asmahael, eliberează-ne şi ajută-ne să devenim de-a pururi vii întru Tine!

13. O, nu ne alunga, ci fii de-a pururi ghidul nostru şi eliberatorul adevărat al inimilor noastre! *Amin! Amin! Amin!"*

14. După ce Seth şi-a încheiat discursul, Asmahael s-a deplasat în mijlocul lor şi li s-a adresat după cum urmează:

15. "Ascultați, Seth, Kenan, şi tu, dragul şi minunatul Meu Enoh! Ceea ce ai intuit şi ai exprimat tu, Seth, înaintea lui Kenan, Enoh şi a copiilor de la apus, care nu au înțeles încă cuvintele tale, veți păstra deocamdată numai pentru voi înşivă. Ei nu trebuie să ştie şi să bănuiască cine se ascunde sub înfăţişarea lui Asmahael.

16. De aceea, va trebui să păstrați tăcerea dacă doriți ca Eu să rămân în continuare în tovărăşia voastră, şi să continuați să vă adresați Mie ca unui străin din ținuturile de jos, căruia Adam i-a dat numele de Asmahael, fără să arătați prin nimic că Însuşi Iehova a venit la voi, în regiunea pe care voi o numiți 'a dimineții (de la răsărit)', pentru a vă conduce personal către iubire şi către viața eternă, pe cărări cunoscute numai de Mine.

17. Dacă ar fi fost dorința Mea, Enoh M-ar fi cunoscut şi el, cu mult timp în urmă, iar Seth nu l-ar fi devansat în acest sens. Oricine trebuie să treacă un test foarte greu – aşa cum a făcut-o Seth – crezând totuşi, în iubirea lui, că Eu sunt încă invizibil şi necunoscut lui, de acesta sunt Eu cu adevărat apropiat, precum şi de cei care Mă iubesc aşa cum o face Enoh.

18. Eu sunt –, după cum şi-a dat seama Seth; dar acum trebuie să păstraţi tăcerea în ceea ce Mă priveşte. Puteţi totuşi veni la Mine în secret, pentru a primi astfel binecuvântarea Mea cea mai înaltă. Dacă veţi reprima dorinţa limbii voastre, Eu voi rămâne împreună cu voi sub această formă vizibilă încă multă vreme; dar dacă îmi veţi revela identitatea prin cea mai mică aluzie, voi fi obligat să vă părăsesc imediat. Ascultaţi cuvintele Mele: *Amin! Amin! Amin!* Aceasta vă spune Asmahael: *Amin! Amin! Amin!"*

Capitolul 92

MĂRTURIA LUI ASMAHAEL

1. Auzind această mărturisire atât de puternică din gura lui Asmahael, referitoare la Sine Însuşi, cei trei s-au cutremurat, nemaiştiind ce să facă. Trebuiau oare să cadă la picioarele Lui, lăudându-L? Dar în acest fel L-ar fi trădat, căci ceilalţi patriarhi şi-ar fi dat seama că se petrece ceva neobişnuit.

2. Să creadă în această mărturisire? Căci ei se gândeau în sinea lor: "Dacă vom crede în această mărturisire, vom rămâne captivi în faţa lui Adam şi a celorlalţi, căci respectul şi iubirea noastră infinit de mare în faţa lui Asmahael ne vor trăda în curând în faţa patriarhilor, arătându-le că se petrece ceva cu totul extraordinar în legătură cu Asmahael, căci atitudinea noastră faţă de El este atât de plină de respect şi iubire, aşa cum de altfel şi trebuie să fie. Dacă nu vom crede în această mărturie, atunci ce suntem noi în faţa lui Asmahael? Nimic altceva decât nişte mincinoşi publici şi înşelători faţă de părinţii, fraţii şi copiii noştri, astfel încât nu vom mai putea rosti nici măcar un cuvânt, dacă vom dori să respectăm adevărul. Căci dacă vom rosti un singur cuvânt despre Dumnezeu, Cel care se află în mijlocul nostru, dar pe care noi – prin lipsa noastră de credinţă – îl negăm în inimile noastre, atunci nu suntem altceva decât nişte mincinoşi şi înşelători care doresc să-i convingă pe ceilalţi că ei văd ceva acolo unde ochii lor nu descoperă nici măcar o umbră.

3. Dacă vom acţiona cu toată naturaleţea, ca şi cum Asmahael ar fi încă adeptul lui Enoh, cum oare ne vom descurca? Pe deoparte, vom fi nevoiţi să ne reproşăm singuri comportamentul nostru, spunând: 'Domnul, marele nostru Dumnezeu, Părintele nostru preaplin de iubire, se află aici pentru a învăţa de la noi!

4. Dar ce poate El să înveţe de la noi, sărmani viermi care se târăsc prin praf, câtă vreme chiar şi cel mai sublim cuvânt din gura noastră a provenit mai întâi de la El, şi numai aşa am fost noi capabili să-l rostim? Pe de altă parte, dacă ne vom ascunde sub masca tăcerii, părinţii, fraţii şi copiii noştri vor fi înşelaţi de trei ori: mai întâi, de către fiecare din cuvintele noastre, căci astfel vom acţiona diferit de ceea ce gândim în inimile noastre; în al doilea rând, prin faptul că vom fi nevoiţi să pretindem în faţa lor că lăudăm Numele unui Dumnezeu care nu există în altă parte, încurajându-i simultan să îl conteste pe adevăratul Dumnezeu, aflat printre noi;

5. iar în al treilea rând, prin iubirea lor falsă faţă de un Dumnezeu care nu există, ei nu vor putea primi niciodată nimic din promisiunile făcute, căci orice câştig spiritual depinde întotdeauna de iubirea noastră, trăită întru spirit şi adevăr. Dacă ar fi să ne respectăm noi această promisiune, oare nu am proceda ca şi cum i-am spune cuiva în întunericul nopţii: 'Ascultă, frate, dacă ţi-e foame, mergi o sută de paşi mai înainte şi vei găsi un smochin încărcat de fructe, care îţi va satisface pe deplin foamea!', ştiind prea bine că în acel loc nu există nici un smochin, ci numai o mlaştină ascunsă de întuneric, în timp ce noi ascundem adevăratul smochin încărcat de fructe la spatele nostru"?

6. Ca urmare a acestor gânduri, ei au rămas tăcuţi, neputând găsi răspunsul corect cu ajutorul minţilor lor.

7. Asmahael şi-a deschis atunci gura şi le-a spus celor trei: "De ce vă îndoiţi în inimile voastre? Credeţi că voinţa Mea ar putea fi vreodată greşită? Cum puteţi crede că Eu v-am poruncit să faceţi un asemenea lucru? Şi dacă aveţi îndoieli, de ce vă întrebaţi inima, şi nu pe Mine, care Mă aflu acum în mijlocul vostru? Sau poate credeţi că numai ceea ce văd sărmanii voştri ochi este adevărat?

8. Nu vă repetaţi voi de atâtea ori că drumurile Mele sunt de nepătruns? Cum mai puteţi avea atunci îndoieli şi asemenea gânduri confuze în inimile voastre?

9. Credeți voi oare că iubirea voastră pentru părinții, frații și copiii voștri este mai mare decât a Mea, Cel care am adus la existență toate lucrurile și ființele, inclusiv pe ei și pe voi, întru perfecțiunea supremă a vieții născută din Mine?

10. Dacă voi credeți cu adevărat că Eu, Creatorul și Părintele vostru preasfânt, sunt cel care se ascunde sub masca lui Asmahael, cum mai puteți avea îndoieli că ceea ce v-am sfătuit Eu să faceți este corect și bine?

11. Oare nu reprezint Eu mai mult decât Adam, pe care l-am creat Eu Însumi, și decât toți copiii cărora le-am dat viață prin el?

12. De aceea, nu vă mai îngrijorați, ci urmați sfatul Meu, încă de nepătruns pentru voi, căci numai astfel veți acționa corect. Oricum, cuvintele pe care le veți rosti vor fi inspirate de Mine, iar lecțiile pe care Mi le veți adresa vor lecții pentru voi înșivă și pentru copiii voștri, care le vor face deopotrivă mare plăcere și părinților voștri, aducându-le o mare bucurie în inimă.

13. Deocamdată, Eu Însumi trebuie să îndeplinesc acum voința lui Adam! *Amin!”*

Capitolul 93

CURIOZITATEA LUI ADAM

1. După ce Asmahael și-a încheiat astfel dojana adresată celor trei, El i-a spus lui Seth să îi adune pe copiii de la apus, și îndeosebi pe cei bătrâni, pentru ca și ei să poată primi și asculta cuvintele de eliberare venite de la El, potrivit dorinței lui Adam.

2. Auzind acest îndemn, Seth s-a grăbit cu viteza unui fulger către copiii de la apus, cărora le-a spus într-o stare de mare agitație despre intenția binecuvântată a lui Asmahael, sugerându-le să-L asculte cu cea mai mare atenție, căci nu au mai auzit încă niciodată cuvinte asemeni celor pe care le va rosti Acela aflat în spinarea fiarei sălbatice.

3. “Căci El este – ascultați-mă – El este... pe scurt, dragii mei copii, El ne depășește de departe pe noi toți întru iubire și înțelepciune..., și fiecare cuvânt rostit de El... este mai mare decât toate... vreau să spun, decât toate cuvintele rostite de noi!”

4. Auzind un asemenea îndemn, bătrânii s-au strâns în jurul lui Asmahael, foarte concentrați și cu o mare aspirație de a-i auzi discursul.

5. Adam și cei din jurul lui, aflați la circa o sută de pași în spatele copiilor din linia principală, au observat că se petrece ceva extraordinar, căci toți copiii din regiunea de la apus se înghesuiau către cei patru. Privind mai atent, Adam a spus:

6. “Ascultați, ce-ar fi să mergem și noi acolo pentru a auzi mai bine ce are de spus Asmahael. Deși noi nu am înțeles prea bine nici ultimul lui discurs, nimeni nu poate contesta că acesta a fost plin de înțelepciune.

7. Este într-adevăr uimitor cât de mult a progresat acest tânăr din ținuturile de jos în scurtul răstimp de numai trei zile, iar aceasta prin simpla ascultare a răspunsurilor noastre pline de înțelepciune și de iubire. Mă întreb cât de departe va ajunge el dacă își va petrece încă și mai mult timp alături de Enoh și de noi, ca să nu mai vorbim de participarea sa la sfânta celebrare a Sabatului lui Iehova!

8. Așadar, haideți să mergem cu toții acolo! *Amin!”*

9. Văzând că se apropie patriarhul lor suprem, împreună cu Eva și cu ceilalți patriarhi, copiii de la apus au făcut imediat cărare în mijlocul lor pentru ca aceștia să poată ajunge cu ușurință lângă Asmahael, Seth, Kenan și Enoh.

10. Ajuns alături de aceștia, Adam a întrebat imediat ce se petrece și dacă Asmahael a vorbit deja.

11. Seth l-a salutat și i-a spus: “Ascultă, dragă tată, Asmahael nu le-a vorbit încă acestor copii, ci ni s-a adresat doar nouă, spunându-ne câteva cuvinte. În continuare, El va vorbi – la dorința ta – copiilor din regiunea de la apus. Căci de vreme ce însoțește acest grup, El trebuie să respecte dorințele tale, la fel cum procedăm și noi, nu-i așa, dragă tată?”

12. Dar Adam, plin de o pioasă curiozitate, nu a putut rezista să nu-l întrebe pe Seth ce le spusese lor Asmahael anterior.

13. Această întrebare l-a pus pe sărmanul Seth într-o mare încurcătură. “Căci – se gândea el – dacă îi spun adevărul, devin un trădător; dacă nu-i spun adevărul, devin un mincinos; iar dacă rămân tăcut devin un fiu neascultător şi rămân aici precum un ipocrit, sau precum cineva care nu îşi consideră tatăl demn de un răspuns.

14. Cel mai bun lucru ar fi să amân răspunsul meu pentru mai târziu, căci timpul este acum prea preţios pentru a mai amâna discursul lui Asmahael către copii”.

15. Acesta a fost chiar răspunsul pe care i l-a adresat Seth lui Adam cu toată smerenia, fără însă ca acesta din urmă să fie satisfăcut:

16. “Ascultă, iubitul meu Abel-Seth, îmi dau seama că doreşti să-mi ascunzi ceva. În inima ta există un secret! Căci altfel de ce ai fi roşit în faţa întrebării mele pioase, arătându-te atât de tulburat şi rămânând tăcut o vreme destul de îndelungată?

17. Eu, tatăl tău Adam, îţi spun: Asmahael nu va deschide gura înainte ca tu să-mi fi dat răspunsul corect.

18. Ascultă, tu îi datorezi credinţă lui Dumnezeu şi mie; de aceea, vorbeşte acum, şi nu mai vreau să aud nici o scuză! *Amin!”*

19. Seth era consternat şi incapabil să rostească un singur cuvânt.

20. Enoh a păşit atunci în faţă şi i-a spus lui Adam: “Tată, dragul meu tată, oare nu ne-ai învăţat tu însuţi că cea mai scurtă cale este calea cea dreaptă? Oare nu este Asmahael printre noi? De ce ar trebui Seth să răspundă pentru El, în condiţiile în care el ar putea să uite cu uşurinţă unele din lucrurile pe care ni le-a spus Asmahael, iar vorbitorul preasf..., vreau să spun, Asmahael Însuşi, este de faţă şi ar putea să ţi le spună El! Întoarce-te aşadar către Iniţiatorul tuturor acestora, sau cu alte cuvinte către Asmahael Însuşi, şi te asigurăm că noi vom confirma fiecare din cuvintele Sale ca fiind pe deplin adevărate. *Amin!”*

21. Dar Adam i-a replicat lui Enoh: “Nu sunt mulţumit nici de tine, căci tu nu vorbeşti la fel de liber ca de obicei. Explică-mi mai bine ce anume i-a paralizat limba lui Seth. Spune-mi ce cuvinte v-a adresat Asmahael, căci memoria ta pare să fie cu mult mai bună decât cea a lui Seth. Vorbeşte aşadar în locul lui, iar eu voi fi satisfăcut! *Amin!”*

22. Enoh a răspuns: “Tată, ascultă şi încearcă să mă înţelegi! Pe acest pământ, orice drept îşi are limitele sale, la fel ca şi pământul însuşi, şi implicit drepturile unui părinte în ceea ce îi priveşte pe copiii săi.

23. Atunci când ne soliciţi atât de imperios un răspuns lui Seth şi mie, ţi-a trecut oare prin minte că porunca ce leagă deocamdată limbile noastre în faţa ta ar putea fi mai înaltă decât cererea ta oarecum nepotrivită?

24. Chiar aceasta este situaţia în momentul de faţă. Noi am primit o poruncă de la Dumnezeu de a rămâne tăcuţi în faţa ta, atâta vreme cât doreşte El. De aceea, nu ne forţa să încălcăm porunca lui Dumnezeu chiar în faţa ta şi a Lui.

25. Totuşi, îţi voi satisface curiozitatea ta pioasă, spunându-ţi că Iehova este mai aproape de noi decât îţi poţi imagina. De aceea, nu ne forţa să păcătuim în faţa lui Dumnezeu, ci ascultă acest sfat: dacă doreşti să ştii ce a vorbit Asmahael, întoarce-te către El, după cum ţi-a sugerat Seth, şi numai către El, căci El este singurul – din câte ştiu eu, căruia Dumnezeu nu i-a poruncit să păstreze tăcerea în faţa ta.

26. El este complet liber, ceea ce nu este şi cazul nostru; de aceea, iartă-ne pentru faptul că nu putem răspunde deocamdată întrebării tale. *Amin!”*

27. Auzind aceste cuvinte, Adam a rămas zguduit, căci ele îi aminteau de perioada când, după ce păcătuise, se ascundea într-o peşteră şi a auzit vocea Mea spunându-i: “Adam! Unde eşti?”

28. El nu era pregătit pentru o asemenea transformare, astfel încât a devenit foarte trist, simţindu-se neajutorat. De aceea, el s-a aşezat în tăcere la pământ, plângând şi lamentându-se în inima sa:

29. “Marele meu Dumnezeu şi Doamne, Creator al tuturor lucrurilor şi Părinte preasfânt al tuturor fiinţelor şi oamenilor! Oare m-ai creat numai pentru a mă chinui încontinuu, de la începuturi şi până în acest moment?

30. O, simt cum încrederea mea în iubirea Ta scade. De ce oare a trebuit să devin viu şi conştient de mine însumi numai pentru a fi în faţa Ta un obiect asupra căruia Tu să îţi răcoreşti mânia? Oare nu îţi servesc prea bine pietrele moarte în acest sens?

31. Tu mi-ai animat toate simţurile şi ai insuflat în mine tot felul de dorinţe, dându-mi apoi tot felul de porunci de a mă împotrivi acestora, astfel încât ele să mă poată distruge în faţa Ta, iar Tu să mă poţi astfel condamna!

32. O, Doamne, dacă într-adevăr dispui de vreun pic de iubire şi de compasiune, fă cu mine chiar acum ceea ce doreai să faci după ce voi fi păcătuit şi distruge-mă pentru totdeauna! Fă-mă ca şi cum nu aş fi existat niciodată, căci este infinit mai bine să nu exist deloc decât să exist ca fiinţă liber conştientă de sine, aflată sub presiunea eternă a puterii Tale invincibile, servindu-Ţi ca un fel de jucărie, da, o jucărie fragilă, care să Te amuze în răutatea Ta nemăsurată.

33. Tu eşti un Dumnezeu şi un Domn excesiv de puternic, dar nu ai fost niciodată un Părinte!

34. Spune-mi, am fost eu oare atât de răutăcios cu copiii mei? I-am învăţat eu vreodată să păstreze tăcerea în faţa Ta? Atunci de ce legi limbile şi inimile lor în faţa mea?

35. Cine sau ce sunt eu pentru ca să mă chinuieşti într-o asemenea măsură? Mai bine distruge-mă şi amuză-te cu pietrele şi cu celelalte obiecte!

36. Dacă Tu eşti un Dumnezeu preasfânt, cum poţi să-mi insufli o asemenea dorinţă desacralizată împotriva sfinţeniei Tale?

37. Dacă eu sunt lucrarea Ta, atunci distruge-mă; iar dacă nu sunt, atunci lasă-mă să fiu aşa cum sunt! *Amin! Amin! Amin!”*

Capitolul 94

CEREREA ADRESATĂ DE ADAM LUI ENOH

(1 iulie 1841)

1. După ce mânia lui s-a mai potolit, iar furtuna curiozităţii sale s-a diminuat gradat, Adam s-a ridicat de la sol şi i s-a adresat lui Enoh:

2. “Enoh, spune-i cel puţin tatălui tău, rănit în forul cel mai intim al fiinţei sale, dacă cuvintele lui Asmahael au fost de mare importanţă sau nu. Au fost ele cuvinte de lumină şi iubire, sau au izvorât din profunzimea întunericului şi răutăţii?

3. Iar dacă Domnul ţi-a interzis într-adevăr să-mi spui despre ce este vorba, îngăduie-mi să ştiu măcar de ce a interzis El aceste cuvinte faţă de mine, dar ţi le-a revelat ţie.

4. Dragă Enoh, răspunde-mi măcar la această întrebare şi fii cinstit faţă de mine, care nu am ascuns niciodată nimic faţă de tine şi de ceilalţi, fiind complet deschis faţă de voi.

5. Domnul ştie prea bine cât de deschis am fost eu întotdeauna faţă de voi toţi. Eu împărtăşesc cu voi tot ceea ce vă poate fi de folos, deşi în calitate de părinte al vostru aş fi fost îndrituit să am secrete faţă de voi într-o mai mare măsură decât voi faţă de mine, părintele vostru.

6. Voi aţi devenit rezervaţi faţă de mine în inimile voastre. Se prea poate ca Domnul să vă fi poruncit să vă feriţi de mine; şi de asemenea, ca El să fie mai aproape de noi decât îmi pot imagina eu. Pot accepta de asemenea că lui Asmahael nu i s-a poruncit să păstreze tăcerea faţă de mine, dar este oare corect ca copiii să-l respingă pe tatăl lor şi să îl dea pe mâna unui străin de la care să înveţe ceea ce copiilor lui nu li se permite să-i spună?

7. Iată, dragă Enoh, meditând asupra acestei întrebări, îţi vei da seama dintr-o privire cât de dificil de reconciliat este o asemenea poruncă prostească cu iubirea şi graţia lui Dumnezeu. Căci dacă unul şi acelaşi cuvânt este interzis limbii tale, dar permis limbii lui Asmahael, acesta nu poate fi cu siguranţă un cuvânt prea important. Iar un asemenea cuvânt nu poate conta cu adevărat, de vreme ce lui Asmahael i se permite să-l rostească, dar în schimb, ceea ce contează cu adevărat este legarea limbii voastre.

8. De ce este limba ta împiedicată să rostească acest cuvânt, în timp ce a lui Asmahael este liberă?

9. Cine poate crede că Domnul ar impune inimilor copiilor să fie închise față de părinții lor, în timp ce inimile străinilor ar rămâne deschise, producând astfel o neîncredere ireparabilă între părinți şi copii?

10. Iată, dacă Dumnezeu ar fi dat cu adevărat o asemenea poruncă, El ar fi un promotor al răului, în nici un caz un promotor al justiției, grației, iubirii şi compasiunii.

11. De aceea, îți recomand să te asiguri dacă o asemenea poruncă izvorăşte de la un spirit bun şi nu de la unul rău.

12. Dacă ea vine de la Dumnezeu, vai nouă tuturor, căci în acest caz noi nu suntem altceva decât o jucărie fragilă în mâna unei puteri de nepătruns, dar care acționează liberă, şi care pentru propriul său amuzament a creat tot felul de ființe numai pentru a se bucura de chinul lor, îngăduindu-le să guste din dulceața vieții, de la naştere şi până la moartea care ne aşteaptă pe toți, atunci când secvența nesfârşită a eternei distrugeri începe să se manifeste din nou, iar după tot acest chin îndelungat, noi devenim ceea ce eram şi înainte de naşterea noastră, adică un infinit nimic.

13. Dacă însă o asemenea poruncă provine de la un spirit rău, vai nouă de două ori. Căci mai întâi, aceasta ar însemna că dintr-o greşeală oarecare, de care noi nu ne dăm seama, noi ne aflăm la mare distanță de Dumnezeu, şi că El ne-a abandonat focului etern şi răzbunător al mâniei Sale, sau că puterea cea rea a paralizat chiar brațul plin de iubire al Tatălui, astfel încât Acesta nu ne mai poate ajuta şi salva de la moarte, sau poate chiar de la ceva mai rău decât moartea.

14. Dragă Enoh, cântăreşte bine ceea ce ți-am spus acum şi dă-mi răspunsul pe care ți l-am cerut! Da, da, redă-mi pacea pierdută, dacă îți stă în puteri, căci iată, eu sufăr amarnic în forul cel mai lăuntric al vieții mele. Noaptea a coborât asupra sufletului meu şi pe bolta nopții nu se întrevede nici măcar o singură stea, cât de mică.

15. Enoh, ție ți s-a permis să-mi dăruieşti hrana cerului pe vremea când eu eram satisfăcut şi împlinit; cu atât mai mult fă acest lucru acum, când sunt atât de însetat şi de flămând! Ascultă-mă şi acționează în consecință! *Amin!"*

Capitolul 95

ADAM ESTE MUSTRAT

1. Auzind întrebarea şi discursul lui Adam, Enoh s-a ridicat şi i-a adresat acestuia următoarele cuvinte, izvorâte din Mine:

2. "În Numele marelui Dumnezeu, care ne însoțeşte pretutindeni pe cărările noastre, vizibil şi invizibil – vizibil pentru toți cei care îl iubesc cu adevărat, şi invizibil pentru cei înțelepți şi pentru toți cei care aspiră mai mult către înțelepciune decât către iubirea adevărată; astfel, în numele acestui mare şi atotputernic Dumnezeu, precum şi al acestui Părinte plin de iubire față de noi toți, îți spun ție, mult iubitul şi respectatul meu părinte, că te-ai rătăcit foarte departe de calea Domnului.

3. Iată, eu doresc şi trebuie să-ți spun că te afli într-o mare eroare în înțelepciunea ta patriarhală atunci când îl acuzi în inima ta pe Domnul de răutate şi de faptul de a ne fi creat ca simple jucării pentru amuzamentul Său.

4. O, tată, dacă ai putea realiza cât de infinit de mare este eroarea ta, atunci ai invoca distrugerea ta eternă din partea Domnului, din remuşcare, şi nu datorită mâniei. Căci atunci ai fi nevoit să te condamni singur din cauza unor asemenea acuzații atât de perverse, dorindu-ți ca toți munții din lume să se prăbuşească asupra ta pentru a te ascunde de Acela care nu a fost niciodată atât de aproape de tine şi de noi toți cum este acum, în timp ce tu îl consideri îndepărtat şi îl critici ca şi cum ai fi un domn asupra Lui.

5. Îți imaginezi tu oare, tată, că Domnul este la fel de inconstant şi de schimbător ca şi noi, precum o frunză uscată ce atârnă pe o creangă, şi că El a procedat cu lucrările Sale precum copiii cu jucăriile lor, atunci când îşi pierd interesul? O, tată, ce gânduri despre Dumnezeu ți-au putut ajunge în inimă!

6. Iată, dacă Domnul ar fi aşa cum îl vezi tu, oare nu ne-ar fi distrus El pe noi încă cu mult timp în urmă, din cauza ta? Dar de vreme ce El nu este deloc aşa cum L-ai declarat tu în inima ta, în mod fals şi răutăcios, ci dimpotrivă, este plin de o iubire infinită, de iertare şi blândeţe, fiind prin însăşi natura Sa divină de o bunătate extremă, şi astfel plin de graţie şi de compasiune faţă de noi, cei pe care i-a creat din El Însuşi pentru a deveni vase vii, în interiorul cărora să se poată dezvolta şi maturiza din punct de vedere spiritual fiinţe similare Lui, de-a pururi nemuritoare şi libere, cu ajutorul Lui constant şi plin de iubire, iată că noi suntem încă vii şi vom continua să trăim pe acest pământ încă o lungă perioadă, ba mai mult, prin graţia şi compasiunea Lui, ne vom putea păstra viaţa de-a pururi.

7. Iată, dragă tată, în marea ta înţelepciune, tu ai plănuit în mod inteligent cum să obţii fructul oprit de la mine. Dar crede-mă, prin comparaţie cu iubirea necondiţionată, înţelepciunea cea mai fină nu reprezintă decât o frânghie grosolană, împletită în realitate din firele mult mai fine ale iubirii, care nu mai sunt însă libere şi a căror libertate de mişcare în spaţiile mici a devenit imposibilă.

8. Frânghia înţelepciunii este potrivită numai pentru a lega lucrurile mari şi grosolane pentru o perioadă scurtă de timp, în timp ce firele mult mai subţiri ale iubirii se împletesc chiar în miezul intim al celei mai gingaşe vieţi, sesizând astfel cu uşurinţă cele mai subtile fluctuaţii ale sufletului aflat în contemplare.

9. Acolo se află El, Cel care stă aşezat pe spinarea fiarei. El este Cel care ne-a spus aceste lucruri mie, precum şi lui Kenan şi Seth. Dacă aceste lucruri sunt importante sau nu, aceasta ţi-o va spune chiar Acela de pe spinarea fiarei, şi nu eu, şi tot El îţi va explica de ce limba mea a fost legată în faţa ta de către Dumnezeu.

10. Acum revino-ţi şi umple-ţi inima de răbdare şi de supunere, căci te vei confrunta în curând cu cel mai mare miracol al lui Dumnezeu! *Amin!* Ascultă-mă, *Amin!"*

11. Auzind acest răspuns neaşteptat din partea lui Enoh, Adam a strigat cu voce tare:

12. "Doamne, Dumnezeul meu! De ce oare m-ai creat numai pentru a mă abandona acum complet?

13. În perioada când, respins de Tine, m-am prăbuşit timp de eternităţi, Tu, eterna Iubire, m-ai prins pe mine, sărmana fiinţă, ai construit cu ajutorul Cuvântului Tău acest pământ pentru mine, şi mi-ai permis să trăiesc aici, în forma aceasta parţială. Te implor acum pe Tine în inima mea să mă distrugi sau să mă mântuieşti; dar Tu nu doreşti să auzi vocea mea. Tu mă laşi să mor de foame şi de sete, şi le interzici copiilor mei să îmi ofere adevărul după care tânjesc atât de mult!

14. O, Doamne, Dumnezeul meu! De ce oare Te porţi atât de dur cu mine?

15. Ascultaţi, copiii mei, faceţi ceea ce credeţi că este corect şi lăsaţi-l pe Asmahael să le vorbească copiilor după cum doreşte; dar nu îl voi lăsa pe el să îmi potolească foamea şi setea pe care proprii mei copii nu mi-au satisfăcut-o! De acum înainte, stomacul spiritului meu va suferi de foame şi de sete de-a lungul întregii mele vieţi. Nu voi accepta picături şi firimituri din mâna străinilor, ci voi trăi numai din ceea ce îmi va oferi propriul meu sol interior, fără să mai împărtăşesc cu nimeni din acesta. Curiozitatea mea va muri sufocată în mlaştina vinovăţiei mele în faţa lui Dumnezeu, iar lacrimile tardive de remuşcare vor umezi viaţa mea uscată de focul propriului meu zel orb. Şi multă vreme după ce nu voi mai fi, poate că Dumnezeu va aşeza veşmântul meu în noaptea lumii, pentru a mă salva şi pentru a vindeca rana otrăvită pe care şarpele din inima mea a făcut-o în trupul meu cu dinţii săi ascuţiţi, întru moartea tuturor oamenilor ce pătrund în această lume.

16. Copii, amintiţi-vă aceste cuvinte, căci de acum înainte nu veţi mai avea prea multe amintiri de la mine! Fie ca voinţa Domnului să fie cu mine şi cu voi, acum şi de-a pururi! *Amin!* Vă spun şi eu: ascultaţi-mă, *Amin!"*

Capitolul 96

DISCURSUL LUI ASMAHAEL DESPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

1. După ce Adam şi-a încheiat discursul, copiii săi i-au mulţumit pentru aceste ultime cuvinte, căci cu excepţia lui Enoh, credeau cu toţii că Adam nu va mai vorbi

niciodată. În continuare, Enoh a îndreptat atenția copiilor către discursul lui Asmahael, iar aceştia şi-au concentrat toate simțurile asupra gurii lui Asmahael, după care, Seth a spus:

2. "O, Doamne, dăruieşte-mi o sută de inimi şi şapte sute de urechi pentru ca nici unul din cuvintele Tale – vreau să spun din gura lui Asmahael – să nu se piardă. O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte, plin de o compasiune şi de o iubire extremă, uită-Te din când în când şi la mine în timpul discursului Tău – vreau să spun al lui Asmahael – pentru ca privirea Ta blândă şi atentă să poată ilumina confuzia din inima mea impură! *Amin!"*

3. După ce Seth a rostit aceste cuvinte, Adam şi-a deschis gura şi a spus: "Dragă Seth, din câte îmi dau seama după exclamația ta oarecum stânjenită, viitorul discurs al lui Asmahael ți se pare mai important decât toate discursurile anterioare ale lui Enoh, care au provenit de asemenea de la Dumnezeu, şi decât toate cuvintele mele, care te-au învățat despre natura lui Dumnezeu şi despre felul în care aceasta se manifestă în Creatorul tuturor lucrurilor, precum şi în Părintele plin de iubire pentru aceia dintre descendenții mei care îl iubesc pe El mai presus de orice. Căci până acum nu te-am auzit niciodată cerându-i Domnului o sută de inimi şi şapte sute de urechi pentru receptarea cuvintelor noastre.

4. Oricum, nu te voi întreba de ce faci asta. De aceea, lasă-l pe Asmahael să înceapă şi ai grijă să putem pleca în curând pentru a ajunge la copiii din regiunea de miazănoapte. *Amin!"*

5. În continuare, Asmahael s-a ridicat şi şi-a început discursul, cu mare răbdare şi îngăduință pentru toți cei de față, spunând:

6. "Ascultați voi toți, copii din regiunea de apus, părinți, şi nu în ultimul rând tu, Adam. Atunci când grăuntele de grâu este plantat în pământ, el se descompune, şi din descompunerea lui apare o nouă plantă, care înlocuieşte grăuntele descompus de o sută de ori. La fel stau lucrurile cu fiecare cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu.

7. Inima este solul, iubirea este îngrăşământul, iar iubirea lui Dumnezeu este ploaia cea fertilă; iar lumina grației care o urmează simbolizează căldura şi strălucirea soarelui. Toate aceste patru aspecte la un loc sunt cele care determină intrarea sămânței în stare de descompunere. Această stare este similară cu noaptea, sau cu iarna cea aspră. Aflat în această stare, omul nu ştie, nu înțelege şi nu vede nimic, iar sentimentul distrugerii este tovarăşul său permanent. Atunci când vine însă primăvara – sau dimineața – din starea de descompunere apare o rădăcină care se afundă în sol, dând naştere – din iubire – unei tulpini pe care creşte din abundență viața, clădindu-şi astfel un sălaş nou pentru viitoarea maturizare a unei vieți de o sută de ori mai bogată.

8. Priviți tulpina pe care creşte coceanul de porumb, ce rod bogat dă şi cât este de plină de viață, cu miile sale de canale prin care ea aspiră hrana din preaplinul pământului. Priviți frunzele sale lungi ce atârnă de tulpină, cât sunt de frumoase şi cât de practică este forma lor, special creată pentru a putea absorbi mai bine lumina provenită din cer, dând astfel viață hranei absorbită din pământ. Priviți inelele maronii de pe tulpină, special concepute pentru ca viața pură a noilor fructe – care depinde de măsura în care planta a crescut şi s-a eliberat de noroiul mort al pământului – să fie mai întâi de toate protejată de persecuția necurată a noroiului, iar în al doilea rând, să rafineze şi să înnobileze hrana absorbită din pământ, amestecând-o într-o proporție perfectă cu hrana dătătoare de viață absorbită din cer. Priviți numeroasele sale spicuri, cu câtă grijă se întorc acestea întotdeauna către lumină, pentru a absorbi din abundență hrana grației, provenită de la soarele divin, pentru ca fructele vieții, închise în micuțele lor teci, să nu poată fi hrănite cu nici un alt fel de hrană decât aceea provenită de la grația soarelui. Priviți fructele vii care apar în curând, dăruite din abundență cu mana cerurilor cele mai înalte, cu boabele lor care seamănă cu bobițele divine de rouă, dând fructului viața sa eternă, puterea de a se propaga perpetuu. Priviți cum după ce toate aceste procese au avut loc, întreaga structură a tulpinii, formată din elemente ale pământului, începe să se ofilească şi să moară. Totuşi, cu cât elementele pământeşti mor într-o mai mare măsură, la fel ca şi cocenii de porumb şi micuțele lor bobițe, cu atât mai mult se întăreşte şi se eliberează viața însăşi.

9. De îndată ce fructul s-a copt, voi sau copiii voştri mergeți şi le recoltați, aducând fructele cele vii în locuințele şi hambarele voastre.

10. Iată, exact la fel procedează şi Dumnezeu! Voi sunteți porumbul, trupul vostru este tulpina, sufletul vostru este hrana purificată preluată din pământ, spiritul vostru este mana cerească, iar Cuvântul Meu este mana provenită din cerul cel mai înalt, care vă aduce viața eternă adevărată, dacă îl acceptați, la fel cum procedează coceanul de porumb care se coace exact atunci când tulpina sa lumească se usucă. După cum spuneam, Cuvântul este

plantat în voi de două ori; mai întâi, ca sămânță vie în solul inimii voastre, în vederea descompunerii ei, al cărei sens este de testare şi purificare. Toţi oamenii cunosc parţial acest cuvânt înlăuntrul lor, primindu-l de asemenea prin intermediul învăţăturilor maeştrilor şi profeţilor treziţi. De îndată ce această sămânţă s-a descompus, iar din ea au ieşit noile rădăcini care vor hrăni o viaţă nouă, apare celălalt Cuvânt viu, venit de sus – aşa cum se întâmplă chiar acum – şoptind la urechea noii voastre vieţi, pe care o ajută să se maturizeze complet, devenind liberă întru viaţa eternă. De aceea, deveniţi şi voi precum grâul, şi veţi recunoaşte în curând că numai Acela care păşeşte printre voi conţine viaţa şi v-o oferă. Acceptaţi această viaţă! *Amin!”*

Capitolul 97

CONFESIUNEA LUI ADAM

(4 iunie 1841)

1. După discursul lui Asmahael, Adam s-a ridicat din nou, fără să ţină seama de jurământul de tăcere pe care-l anunţase pentru tot restul vieţii sale – şi pe care l-a călcat oricum atunci când i s-a adresat lui Seth – şi a început următoarea confesiune, sub forma unui discurs, spunând:

2. “Ascultaţi voi toţi, copii din linia mea principală, precum şi cei din liniile colaterale. În fiecare primăvară, de îndată ce apar primele flori, împodobind pământul dezgolit, am pus deoparte 920 de pietre, câte una pentru fiecare an scurs din viaţa mea.

3. Până astăzi, înlăuntrul meu a fost mai mult sau mai puţin o noapte constantă, iar lumina pe care mi-o imaginam nu era deloc lumina zilei, ci numai lumina palidă şi înşelătoare a lumii, insuficientă pentru a discerne corect forma exterioară a unui obiect. În ceea ce priveşte culorile, care sunt o reflectare nuanţată a adevărurilor divine şi a misterelor cele mai profunde ale vieţii interioare, una singură m-a însoţit credincioasă, şi anume culoarea galbenă a morţii; toate celelalte s-au dovedit atât de palide şi de schimbătoare ca şi cum nu ar fi existat deloc.

4. Cine ar putea număra toate lucrurile pe care le-am observat în lunga noapte pe care am trăit-o cu un succes limitat, ca să nu mai vorbim de toate aspectele asupra cărora am meditat, plângând adeseori în mod inutil, sau de câte ori m-am rugat şi am oftat în faţa Dumnezeului meu şi al vostru? Vouă v-am dăruit lumină, dar eu am rămas îngropat în amurgul înşelător al nopţii constante a propriei mele inimi. Nimic nu m-a putut ţine vreodată permanent în lumină. Discursurile adevărate ale lui Enoh şi ale celorlalţi copii inspiraţi au fost precum nişte fulgere în întunericul nopţii, a căror lumină strălucitoare luminează câmpurile pământului pentru un scurt moment, după care pedepseşte imediat ochiul observatorului, care reintră în bezna cea groasă şi absolut impenetrabilă. Şi adevăr vă spun, dragii mei copii, eu nu am profitat cu adevărat de nici unul din aceste discursuri. Le înţelegeam numai atunci când erau rostite, dar de îndată ce începeam să meditez asupra lor, slaba strălucire a luminii lunii nu îmi mai era suficientă, iar copacul situat la distanţă îmi apărea a fi orice doream să facă din el imaginaţia mea, dar niciodată un adevăr permanent. Iar lumina mea nocturnă nu creştea deloc în intensitate. Uneori mi se părea că trebuie să prind acel obiect cu mâna, dar înainte de a reuşi să mă concentrez urmând scurta străfulgerare de lumină, deveneam din nou conştient că nu numai obiectul, dar şi mâna mea care dorea să-l apuce în viziunea mea, dispăruseră în noaptea cea mai impenetrabilă cu putinţă.

5. Adevăr vă spun, chiar şi apariţia neaşteptată şi plină de graţie de ieri a Domnului – deşi însoţită de lumina orbitoare a luminii şi graţiei – nu a reprezentat pentru mine cu mult mai mult decât un fulger de lumină, de o intensitate ce-i drept uluitoare, în bezna nopţii.

6. În timp ce Domnul se afla printre noi, am crezut că înţeleg despre ce este vorba. Dar de îndată ce forma Lui vizibilă ne-a părăsit, am fost din nou nevoit să-i cer lui Enoh să interpreteze cuvintele de o profunzime impenetrabilă ale lui Iehova.

7. Enoh a făcut acest lucru, inspirat de Domnul Însuşi, dar pentru noaptea mea interioară, această micuţă scânteie s-a dovedit prea slabă, şi – pentru a spune adevărul până la capăt – nici nu am înţeles nimic, cu excepţia cuvintelor din care era format acest discurs minunat şi splendid.

8. O, copii, ascultați şi bucurați-vă împreună cu mine, căci această îndelungată noapte a mea s-a încheiat în sfârşit!

9. În mine nu mai străluceşte acum lumina lunii, şi nici a vreunui fulger, ci însuşi soarele lui Iehova, ziua perpetuă a vieții eterne, care a răsărit acum în mine!

10. Asmahael, Asmahael! Acela care rosteşte cuvinte aşa cum o faci Tu, cuvinte vii precum Dumnezeu Însuşi, adevăr îți spun, Acela nu poate fi un străin, ci este la El acasă în inima oricărui om.

11. Asmahael, iartă-mă pe mine, cel slab, că îndrăznesc să las vocea mea să sune în fața Ta!

12. Cuvintele Tale nu sunt simple cuvinte inspirate, ci însuşi Cuvântul Tău. Acum am înțeles în sfârşit de ce copiii mei au trebuit să păstreze tăcerea în fața mea.

13. O, Doamne, Dumnezeul meu! Voi păstra în continuare şi eu tăcerea, pentru ca Tu să nu ne părăseşti! Facă-se voia Ta preasfântă! *Amin!”*

Capitolul 98

TĂCEREA IUBIRII

1. După această confesiune a lui Adam, Seth s-a ridicat şi a dorit să vorbească, dar Asmahael i-a făcut semn să păstreze tăcerea şi a adăugat:

2. “Seth, nu ştii tu oare că iubirea adevărată este tăcută, iar înțelepciunea ia cuvântul numai atunci când este invitată să procedeze astfel, spre folosul celorlalți?

3. Dacă iubeşti cu adevărat, lasă-ți gura să păstreze tăcerea şi vorbeşte numai cu inima; iar dacă dispui de înțelepciune, lasă-l mai întâi pe celălalt să întrebe, şi vorbeşte numai după aceea, dar în cuvinte puține, şi numai cele care sunt spre folosul inimii celui care a pus întrebarea, şi nu al intelectului acestuia.

4. Totuşi, este incomparabil mai bine să păstrezi tăcerea şi să-ți astupi ochii şi urechile, decât să continui să sporovăieşti şi să scoți zgomote continue, precum o cascadă, să-ți ciuleşti urechile pe la toate colțurile şi să-ți laşi ochii să alunece încolo şi încoace, precum o rândunică.

5. ‘Trei este cifra pentru gură, şapte pentru ureche şi zece pentru ochi!’ – aceasta este regula înțelepciunii; de ce să dai drumul la cuvinte superflue – o mie pentru ureche şi un număr nelimitat de mare pentru ochi?

6. Eu ştiu ce doreai să spui, Seth! Păstrează gândurile tale pentru tine şi vei vedea că mâine dimineață soarele va răsări din nou la ora sa obişnuită.

7. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ceilalți. Nu mai faceți presiuni unii supra celorlalți prin cuvintele voastre, iar dacă cineva doreşte o anumită informație, să se întoarcă spre acela care are o inimă înțeleaptă, adică o inimă ce percepe întotdeauna înlăuntrul ei vocea eternei Iubiri şi care înțelege cu claritate cuvântul vieții născut din Dumnezeu, exact în momentul în care este necesară informația. Când însă sunt rostite asemenea cuvinte, la fel de valoroase ca şi aurul din interiorul pământului, este cu adevărat momentul să deschideți larg ochii şi urechile inimii. Ascultați şi înțelegeți bine cuvintele Mele!

8. Iar acum, voi, copiii care locuiți în regiunea pe care Adam o percepe ca fiind apusul soarelui, privind dinspre coliba sa – ridicați-vă cu inima liberă, credincioasă şi onestă față de Dumnezeu, față de părinții şi toți frații voştri! Primiți binecuvântarea lui Adam şi împliniți mâine ceea ce vi s-a cerut să faceți, căci aceasta este voința lui Dumnezeu, şi deveniți astfel copii ai răsăritului şi ai iubirii, în loc să fiți copii ai apusului, ai nopții şi ai morții.

9. Regiunea în care locuiți va fi de acum înainte întru totul asemănătoare celor de la răsărit, de la miazăzi şi de la miazănoapte, căci de acum înainte vor conta numai regiunile inimii, în timp ce regiunile pământului îşi vor pierde complet importanța. *Amin!”*

10. Auzind cuvintele lui Asmahael, Adam s-a apropiat de Acesta cu cea mai profundă reverență lăuntrică, şi L-a întrebat:

11. “O, Asmahael! Oare vei considera un păcat dacă după Cuvintele Tale atât de binecuvântate, voi adăuga şi eu binecuvântarea mea atât de insignifiantă asupra copiilor pe care Tu i-ai vizitat cu Cuvântul Tău viu?

12. Într-adevăr, binecuvântarea pe care trebuie să o dau eu acum mi se pare ca şi cum ar trebui să car apă cu găleţica în marea cea mare, pentru a-i ridica nivelul şi pentru a o umple.

13. O, Asmahael, revarsă-Ţi graţia şi compasiunea asupra mea! *Amin!”*

14. Asmahael i-a răspuns: “Ascultă, Adam, dacă acestea sunt sentimentele tale, atunci binecuvântează-i pe copii în Numele Meu, şi fii sigur că marea nu va păţi nimic; dar să ştii că orice dar îi foloseşte mai mult celui care dăruieşte decât celui care primeşte.

15. Dacă îi dăruieşti mării o singură picătură, născută însă în inima ta, aceasta va fi uşurată şi fericită, iar marea îţi va mulţumi pentru ea. Căci îţi spun: tu nu cunoşti nici picătura nici marea, dar dacă obiceiul cel bun solicită o anumită acţiune, fă în inima ta ceea ce trebuie făcut şi nu te mai preocupa de mare. Căci Acela care a numărat toate picăturile din mare nu va uita să o numere şi pe a ta.

16. Aşadar, binecuvântează-ţi copiii, căci Eu nu-Mi voi retrage binecuvântarea din cauza acestui obicei”.

17. Adam a împlinit atunci voinţa lui Asmahael, plin de bucurie.

Capitolul 99

LEGILE DIVINE ŞI LEGILE UMANE

1. În continuare, copiii au adus hrană şi băutură, pentru întărirea trupului, constând din fructe şi pâine. Adam nu a acceptat însă să mănânce nimic, căci jurământul lui făcut la amiază nu îi permitea încă acest lucru, astfel încât el s-a limitat să atingă alimentele numai pentru a le binecuvânta. Toţi ceilalţi au făcut la fel.

2. Fiind însă cu toţii flămânzi, ei priveau – acest lucru fiind valabil chiar şi pentru Enoh – cu o dorinţă evidentă şi cu un apetit secret, către fructele şi pâinea aflate în faţa lor, şi a fost nevoie de ceva abnegaţie pentru a nu-şi încălca jurământul. Văzând acest lucru, Asmahael l-a întrebat pe Adam:

3. “Ascultă, Adam! Cine v-a impus acest post ţie şi copiilor tăi? De ce nu mâncaţi din fructe dacă vă este foame, tu şi copiii tăi?

4. Oare v-a poruncit Iehova să procedaţi astfel? Sau poate credeţi că îi serviţi lui Dumnezeu pedepsindu-vă singuri prin post şi luptându-vă împotriva propriei voastre naturi? Răspunde-mi şi răspunde-ţi ţie însuţi dacă lui Dumnezeu îi face cu adevărat plăcere să vadă că un om care nu a reuşit niciodată până acum să păstreze măcar *una* din poruncile Sale, respectând-o întotdeauna, văzând că acum, numai pentru simplul motiv că a fost prea slab să respecte o poruncă divină uşoară, îşi impune sieşi propria sa poruncă, mult mai dificilă. El va descoperi în cele din urmă că respectarea acestei porunci este mai dificilă decât o sută de porunci divine – care sunt întotdeauna strâns legate de natura fiinţei, căci Dumnezeu nu va îngădui niciodată să-i impună fiinţei să suporte mai mult decât este capabilă prin natura sa particulară, căci El ştie prea bine de ce a adus-o la existenţă din El Însuşi. Fiinţa care a neglijat cu indolenţă ordinea divină nu trebuie să-şi impună sieşi alte legi de ispăşire, născute din iubirea de sine şi pe care le va regreta cu mult înaintea apariţiei tentaţiei ce îl va determina să îşi încalce propria lege, şi trebuie să urmărească să trăiască în acord cu ordinea divină, să mănânce şi să bea în funcţie de necesităţile trupului, să-L recunoască pe Dumnezeu şi să-L iubească mai presus de toate, să-şi iubească de asemenea aproapele, pe copiii şi fraţii săi, precum pe sine însuşi, iar de dragul iubirii, să-i iubească pe cei aflaţi la mai mare distanţă de zece ori mai mult decât pe sine însuşi şi decât pe propriii săi copii naturali.

5. Iată, aceasta vă cere Dumnezeu, iar El nu vă dă o altă poruncă decât aceea a iubirii, pe care se bazează întreaga devoţiune şi recunoştinţă. Acest fundament este cel care permite singura cunoaştere reală a lui Dumnezeu, fiind astfel chiar viaţa eternă.

6. Atunci când voi legaţi ceea ce Dumnezeu eliberează în voi, în vederea libertăţii eterne, oare nu procedaţi voi precum nerozii, ridicând obstacole în calea activităţii

de eliberare pe care o efectuează eterna Iubire, şi mutilându-vă singuri prin propria voastră nebunie, în loc să vă eliberaţi cu adevărat întru iubirea, graţia şi compasiunea Mea? De aceea, renunţaţi la restricţia pe care v-a impus-o nebunia voastră, mâncaţi şi beţi, astfel încât Dumnezeu să vă poată ajuta în mod eficient, în ceea ce priveşte acele aspecte dinlăuntrul vostru care se opun cu adevărat ordinii Sale.

7. Vă spun: vai celor care vor mai face jurăminte de acum înainte! Ei vor suferi de o judecată dublă – una izvorâtă din Mine, iar cealaltă din ei înşişi, din cauza poruncii Mele pe care ei nu au respectat-o, şi pentru că au dorit, în marea lor nebunie, să-Mi facă Mie pe plac, printr-o ispăşire în acest fel a greşelilor lor anterioare, atunci când au încălcat ordinea Mea divină. Ascultaţi, căci astfel vă vorbeşte Domnul, şi astfel vă vorbesc Eu, cu limba şi cu gura Domnului:

8. Dacă doriţi să faceţi un legământ plăcut Mie, legaţi-vă în inima voastră să nu mai păcătuiţi şi să nu mai faceţi alte legăminte decât acela de a nu mai păcătui.

9. Dar care dintre voi poate spune: ‘Ascultă, Doamne şi Dumnezeul meu, eu nu voi mai păcătui niciodată în faţa Ta!’?

10. Iată, voi sunteţi incapabili să spuneţi acest lucru, deşi sunteţi liberi; ce puteţi face voi atunci, când împotriva voinţei Mele, vă legaţi singuri de un jug insuportabil, care vă va oprima, făcându-vă încă şi mai insensibili faţă de legea divină a iubirii şi faţă de întreaga libertate a vieţii născută din ea?

11. De aceea, mâncaţi şi beţi, şi gândiţi-vă în inima voastră că atitudinea voastră prostească nu îi face nici o plăcere lui Dumnezeu, căci singurul lucru care îi este Lui plăcut este iubirea şi libertatea voastră. Ascultă, Adam, aceste cuvinte au fost rostite chiar de gura şi limba Domnului. Respectă-le aşadar, şi fii liber! *Amin!”*

12. După acest discurs plin de graţie, Adam i-a mulţumit cu voce tare Domnului, după care s-a servit cu fructe şi pâine, spunându-le şi celorlalţi să facă la fel. Au mâncat şi au băut cu toţii, simţindu-şi trupurile întărite şi sufletele pline de recunoştinţă.

13. După ce s-au revigorat astfel, însoţiţi de binecuvântarea Mea, ei s-au ridicat şi Mi-au mulţumit în inimile lor plini de bucurie. După aceea, Adam a spus:

14. “O, mărite Doamne Dumnezeule, şi dacă îmi permiţi să o spun, iubite Tată! Minunatul Paradis în care am trăit odinioară abunda de desfătări ale vieţii, dar eu nu am profitat în nici un fel de ele. Pe vremea când eram bogat. nu am făcut altceva decât să mă distanţez continuu de Tine. Tu mi-ai luat atunci înapoi toate bogăţiile şi mi-ai dăruit o mare sărăcie. O, Doamne, nu numai că îţi mulţumesc acum pentru aceasta, dar o spun cu voce tare:

15. Dacă Tu, Dumnezeul meu, mi-ai fi dăruit o mie de Paradisuri, m-aş fi simţit cu siguranţă mult mai mizerabil decât un vierme în ţărână. Căci fiecare cuvânt din gura Ta este mai valoros decât o mie de pământuri, fiecare dintre ele conţinând zece mii de Paradisuri.

16. O, Doamne, Cuvântul Tău şi voinţa Ta sacră sunt adevăratul Paradis al vieţii. O, Doamne, îngăduie-mi să rămân de-a pururi în acest Paradis. *Amin!”*

17. În continuare, Enos, Mahalaleel, Jared, precum şi mama Eva au început să-şi pună întrebări: “Cum se face oare că Adam şi-a încălcat jurământul şi a mâncat? Iar dacă ar fi să ne luăm după cuvintele sale, ai zice că Dumnezeu se află în faţa lui în Persoană”.

18. Adam a primit însă o lumină interioară şi le-a spus: “Dacă toate acestea vă miră, întrebaţi-vă singuri: ‘De ce nu ne minunăm noi de propria noastră viaţă?’ Răspunsul este următorul: ‘Deoarece Dumnezeu este acum mai aproape de noi şi va fi de-a pururi mai aproape decât propria noastră viaţă; căci noi trăim acum întru El!’ Ascultaţi aceste cuvinte! *Amin! Amin! Amin!”*

Capitolul 100

GÂNDURILE LUI JARED DESPRE NATURA LUI ASMAHAEL

(11 iunie 1841)

1. În continuare, Seth s-a îndreptat către Adam şi l-a întrebat dacă mai era ceva de făcut aici, sau urmau să se pregătească de plecare.

2. Adam i-a răspuns: “Seth, tu ştii prea bine Cine se află printre noi. Vom pleca aşadar atunci când doreşte El; până atunci vom aştepta cu iubire şi răbdare. *Amin!”*

3. Jared s-a îndreptat la rândul lui către Enoh şi l-a întrebat în secret: “Ascultă mult iubitul meu fiu, am o intuiție bizară: acest Asmahael, care trebuia să fie adeptul tău şi să trăiască în coliba mea, se pare că posedă o înțelepciune atât de mare şi o cunoaştere desăvârşită a tuturor lucrurilor, încât discursurile lui le depăşesc cu mult chiar pe ale tale. Nu vreau să-ți reproşez nimic, căci oricum, cuvintele tale sunt inspirate de sus, şi nici unul din ele nu este rostit în zadar, ci dimpotrivă, fiecare cuvânt este perfect acoperit de o semnificație profundă, deopotrivă fizică şi spirituală, fiecăruia corespunzându-i forme vii în inima omului; şi totuşi, există o mare diferență între limbajul tău şi cel al lui Asmahael.

4. Iată cum am perceput eu această diferență: în timpul discursurilor tale, eu am perceput întotdeauna cu mare claritate înlăuntrul meu că spusele tale ascund în ele lumina divină. Oricine acționează în concordanță cu ele, poate şi trebuie să obțină viața eternă. Şi totuşi, cuvintele tale întotdeauna blânde sunt precum răsăritul soarelui care anunță în mod evident ziua care va urma, la fel cum cuvintele tale proclamă viața ce va urma cu siguranță.

5. Cât despre discursul lui Asmahael, am observat că acesta dăruieşte întotdeauna viața din abundență, cuvintele lui fiind întotdeauna sinonime cu faptele deja împlinite.

6. El vorbeşte despre aspecte ale înțelepciunii supreme; cine le-ar putea înțelege în mod normal? Şi totuşi, atunci când ies din gura lui, ele îți dau impresia că ai crescut alături de ele încă de la începutul eternității, la fel cum se întâmplă cu tovarăşii de joacă din copilărie.

7. Nimeni nu simte nevoia să ceară explicații suplimentare, căci fiecare se identifică pe loc cu cuvintele rostite, şi implicit *cu viața.*

8. Singurul lucru ciudat şi incomprehensibil în acest caz este acela că această sublimă capacitate este deținută de elevul tău din ținuturile de jos, fără ca el să fi primit măcar vreo instrucțiune reală de la tine.

9. Dacă ar să ne luăm după spusele lui, el este un copil al sclavilor, căruia i s-a interzis să rostească vreun cuvânt, sub pedeapsa cumplită a morții.

10. Părinții lui au fost ucişi în cea mai crudă manieră. El a fugit atunci la noi, iar în această dimineață a păşit în raza ochilor noştri, în această regiune binecuvântată a înălțimilor sacre, lipsit de nume şi plin de suspiciune. Tu l-ai ajutat să se ridice în fața lui Adam, care l-a recunoscut, l-a binecuvântat şi i-a dat un nume. Apoi, Adam ni l-a încredințat nouă, datorită dorinței lui arzătoare de a-L căuta şi de a-L găsi pe Dumnezeu.

11. Din momentul în care a deschis însă gura, fiecare din cuvintele lui s-au dovedit atât de perfect adevărate şi sublime, încât noi am rămas cu toții uluiți.

12. Tu ai fost întotdeauna capabil să corectezi numeroase din cuvintele rostite de Adam, Seth şi ale celorlalți patriarhi, dar cuvintele lui Asmahael s-au dovedit întotdeauna perfecte, fără să mai necesite vreo corectură.

13. Enoh, mie mi se pare ceva greşit în această chestiune.

14. Mi se pare extrem de ciudată maniera în care acest om ne-a vorbit atât de convingător şi ne-a eliberat de legământul nostru.

15. Noi am mâncat şi am băut fără să ne simțim tulburați în vreun fel în conştiința noastră, aşa cum s-ar fi întâmplat în mod normal. Mai mult, el a reuşit să vă facă pe tine, pe Adam, Seth şi Kenan de-a dreptul dependenți de el.

16. Dar cel mai ciudat lucru între toate mi se pare acela că el nu a mâncat încă nimic. În plus, el a rezolvat dintr-o singură lovitură toate legile lui Adam, care anterior erau inviolabile, iar aceasta fără ca Adam să se opună deloc.

17. Dacă aş fi făcut eu aşa ceva, Adam nu mi-ar mai fi permis să privesc spre coliba lui timp de un an întreg.

18. Şi totuşi, Asmahael nu are nevoie decât să deschidă gura, şi fiecare cuvânt al lui devine un fapt împlinit.

19. Enoh, îți spun: dacă există cineva care înțelege ce se petrece, acesta înțelege mai mult decât noi doi şi decât toți ceilalți la un loc.

20. Dacă dispui de vreo cunoaştere ascunsă în această chestiune, nu îl lăsa pe tatăl tău orb lângă tine. Iar dacă nici tu nu cunoşti nimic în această chestiune, cu greu o vom mai putea elucida vreodată.

21. Te rog, dacă ştii ceva, spune-mi în numai trei cuvinte, dar într-o asemenea manieră încât Asmahael şi ceilalţi să nu observe. *Amin!"*

Capitolul 101

DISCUŢIA LUI ENOH CU JARED DESPRE ASMAHAEL

1. Enoh i-a răspuns tatălui său, Jared: "Ascultă, tată! Observaţiile tale sunt pline de sens! Tu ai dreptate în toate. Atunci când, în această dimineaţă, Asmahael zăcea în praf în faţa noastră, mi-ar fi fost mai uşor să-mi imaginez că soarele de amiază a topit toate pietrele, transformându-le în apă, decât că acest om din ţinuturile de jos va realiza asemenea miracole în faţa noastră. Dar aceasta este voia Domnului: să-l ridice pe cel umil şi să-l coboare pe cel mare.

2. Astfel, El îi porunceşte soarelui în fiecare zi să apună, iar în locul său, apar pe bolta cerească mii şi mii de stele micuţe. Şi oare nu este cerul înstelat de mii de ori mai sublim şi mai glorios decât cel însorit? Cât de strălucitoare este viaţa pe care o manifestă glorioasele stele prin licărirea şi vibraţiile lor, şi câte faţete nu ascunde lumina lor!

3. Compară această imagine cu cerul însorit. Oare nu este o zi senină una cât se poate de monotonă? Cine poate privi multă vreme cerul în timpul zilei? Oriunde ar privi, el este pedepsit de lumina orbitoare şi arzătoare a soarelui.

4. Dacă în timpul zilei, cerul nu ar fi acoperit de formaţiuni noroase – trecătoare şi şterse – şi dacă nu ar fi săgetat din când în când de păsărele, noi nu ne-am ridica prea des privirea de la pământ la cer.

5. Iată, aceasta este maniera în care lucrează întotdeauna Domnul. El nu îl respectă pe cel mare, ci îl ridică pe cel mic şi umil până la iubirea Sa. Mamutul cel mare are o viaţă foarte lungă. El păşeşte leneş încolo şi încoace, ca şi cum ar fi o movilă de pământ, aproape lipsită de viaţă. Priveşte însă la un muşuroi de furnici, cât de agere se mişcă ele în jurul lui.

6. Dacă ar fi să examinăm mii de asemenea fiinţe mici, ne vom da seama cu siguranţă unde este mai activ Domnul şi unde acţionează El mai presus de toate. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul omului. Domnul îl sprijină pe cel umil şi sărman, iar prin intermediul celui slab îi demonstrează celui mare şi puternic de pe acest pământ puterea Sa imensă şi forţa Lui de-a pururi invincibilă.

7. Oare nu a fost acesta chiar cazul meu, cel care am fost cel mai umil şi mai slab dintre voi toţi, şi care acum două zile am fost chemat să predic în faţa patriarhilor despre El şi iubirea Lui? Iată, Asmahael a venit la noi din ţinuturile de jos mai mic şi mai slab chiar decât am fost eu, decât sunt şi decât voi putea deveni vreodată.

8. Aspiraţia Lui a fost inimaginabil de mare, iubirea Lui nelimitată, iar ceea ce căuta El printre noi a găsit deja înlăuntrul Lui, şi încă din belşug. Este aşadar cât se poate de potrivit din partea noastră să primim din partea Lui, mai degrabă decât să-l îmbogăţim noi pe El cu ardoarea noastră lâncezindă.

9. De aceea, dragul meu părinte Jared, nu te mai îngrijora şi linişteşte-te. Evenimentele care vor urma ne vor mai revela încă multe lucruri referitoare la Asmahael, de îndată ce El va ajunge împreună cu noi în coliba noastră. Aşteaptă cu nerăbdare aceste evenimente, dragul meu tată. Ascultă, pentru noi vor urma zile de lumină şi de supremă beatitudine. *Amin!"*

10. Pe deplin satisfăcut, Jared a răspuns: "Ai dreptate în tot ceea ce spui; sunt convins că exact aşa stau lucrurile. Căci în caz contrar, cum ar fi putut Asmahael rosti asemenea cuvinte atotputernice?

11. Atunci când El se va muta şi va locui în coliba mea, şi când probabil că vei reveni şi tu, vom avea desigur foarte multe lucruri de învăţat de la el.

12. Da, aştept cu nerăbdare aceste evenimente. Îți spun cu toată sinceritatea, chiar dacă am dreptate sau nu, că mă simt deja mai apropiat de Asmahael chiar decât de tine. Unde mă va conduce această iubire pentru Asmahael nu pot încă să-mi dau seama, căci aceasta va depinde într-o mare măsură de faptul dacă el va rămâne la fel de credincios cum este acum. Oricum, nu fii îngrijorat, căci tu nu ai scăzut cu nimic în ochii tatălui tău.

13. Haide acum să tăcem, căci se pare că el a observat şoaptele noastre! El i-a făcut semn animalului, care îl poartă acum direct către noi. De aceea, tăcere, dragă Enoh, tăcere! *Amin!"*

Capitolul 102

DISTINCȚII ÎNTRE DUMNEZEU ŞI OAMENI

1. De-abia şi-a încheiat Jared ultimul cuvânt, când Asmahael se afla deja în mijlocul lor. Anterior, El vorbise cu mai mulți copii din regiunea de la apus, întrebându-i despre diferite lucruri şi învățându-i.

2. Cei doi au rămas oarecum surprinşi, dar şi-au revenit în curând, iar Enoh L-a întrebat pe Asmahael: "Mult iubitul meu Asmahael, ce trebuie făcut în continuare, rămânem aici sau ne continuăm călătoria?"

3. Asmahael i-a răspuns: "Nu am venit la voi ca să răspund la această întrebare, ci pentru că am descoperit la amândoi o mare iubire pentru Mine.

4. Bucură-te, Jared, căci Mă voi muta în casa ta, şi tu, Enoh, căci tu respecți într-o măsură atât de mare iubirea Mea. Căci oriunde Mi-aş face Eu sălaş, moartea nu va putea aduna nici o recoltă, dar vai acelui sălaş în care Eu refuz să intru. Căci acolo suferința şi moartea nu vor avea sfârşit, umplând toate camerele sale.

5. Adevăr îți spun, Jared, că cel care Mă are oaspete, are totul, în timp ce acela care Mă respinge pe Mine a pierdut totul.

6. Dacă omul din ținuturile de jos care a venit la voi în această dimineață într-o înfățişare atât de umilă ți se pare întrucâtva ciudat, iar tu nu reuşeşti să înțelegi încă natura Lui, adu-ți aminte că nici Dumnezeu nu poate şi nu doreşte să înțeleagă cum de oamenii, ființele create de El, îşi pot imagina despre ei înşişi că sunt mai mari decât Dumnezeu, care se experimentează pe Sine Însuşi dintru eternitate.

7. Iată, oamenii se judecă unii pe alții, în timp ce Dumnezeu lasă soarele Său să se ridice zilnic şi să lumineze pământul, şi ploaia Sa să cadă asupra întregului pământ.

8. Oamenii fac distincții şi sunt de părere că nu toate lucrurile sunt demne de înțelepciunea lor, dar Dumnezeu – marele învățător al tuturor sorilor, spiritelor, pământurilor şi oamenilor – nu respinge nimic şi nu consideră că este mai prejos de demnitatea Sa să fie învățătorul înțelept al viermelui din praf, al musculiței şi al tuturor celorlalte animale, oricât de mici şi nepretențioase ar fi ele. Oamenii îşi consideră propriile lor locuințe ca fiind sacre şi se aşteaptă ca proprii lor copii şi frați să cadă cu fața la pământ în fața lor, în timp ce Dumnezeu îi permite chiar şi celui mai inferior animal să păşească liber pe pământ, fără să se prosterne în fața nimănui.

9. Oamenii blestemă şi pedepsesc cu severitate pe cei care le-au ofensat într-un fel sau altul voința, în timp ce Dumnezeu binecuvântează până şi pietrele, este plin de compasiune şi de grație față de cei rătăciți, nu blestemă niciodată, este plin de răbdare şi de blândețe, şi extrem de reținut în judecățile Sale.

10. Atunci când oamenii se întorc către Dumnezeu, ei acționează ca şi cum ei înşişi ar fi zei. Vai celui care nu le arată cel mai mare respect atunci când ei îşi îndeplinesc aşa-numitele lor slujbe divine. Ei se înfurie îndeosebi atunci când îşi aduc ofrandele, astfel încât dacă cineva îndrăzneşte să se apropie fără să cadă cu fața la pământ înaintea lor şi a ofrandei lor, el este întotdeauna exilat, dacă nu cumva îşi riscă chiar viața; oricum ar fi, el rămâne un om blestemat.

11. Dimpotrivă, atunci când Dumnezeu vine la oameni, El vine ca un servitor umil, şi abia apoi le arată că nu este mulțumit de aşa-numitele lor slujbe divine.

12. Iată, atunci când oamenii realizează aşa-numitele lor slujbe şi lucrări divine, toată lumea trebuie să cadă la pământ şi să se cutremure; dar, deşi îl văd pe Dumnezeu îndeplinind zilnic în fața lor şi în folosul lor cele mai mari miracole, nimeni nu cade cu fața la pământ – ceea ce, oricum, Dumnezeu nu cere şi nu va cere niciodată – în fața marilor servicii cu adevărat divine pe care le realizează El.

13. Aşadar, nu eşti tu singurul, Jared, care nu înțelege anumite lucruri, căci Dumnezeu observă mii de asemenea absurdități din partea oamenilor. De aceea, nu te lăsa preocupat de persoana Mea, ci bucură-te, căci viața a intrat în căminul tău. *Amin!"*

Capitolul 103

ASMAHAEL ÎI CERE LUI ADAM SĂ ÎŞI CONTINUE CĂLĂTORIA

(14 iunie 1841)

1. După ce Asmahael le-a adresat aceste cuvinte ale vieții lui Jared şi Enoh, El i-a părăsit şi s-a îndreptat către Adam, căruia i-a spus:

2. "Adam, dacă nu mai avem nimic de făcut aici, noi suntem gata. Spune-le copiilor să plece acasă şi haide să ne continuăm călătoria către miazănoapte. *Amin!"*

3. Adam a rămas însă consternat, căci chemarea 'Adam' a răsunat în urechile lui la fel ca atunci când el păcătuise şi a încercat să se ascundă de Mine. El nu îşi putea reveni şi nu a îndrăznit să îmi răspundă nimic, cu excepția acestor câteva cuvinte: "Doamne, facă-se voia Ta!"

4. Asmahael i-a spus în continuare: "Adam, de ce eşti atât de tulburat? De ce ți-e teamă de Acela pe care ar trebui să-L iubeşti mai presus de orice? Ai pierdut ceva? Şi chiar şi aşa, nu crezi că este posibil să regăseşti acel ceva?

5. Sau poate crezi că ai putea pierde altceva? Dar ce anume ți-a mai rămas ție de pierdut pe care să nu-l fi pierdut deja cu mult timp în urmă?

6. Iată, îți spun: dacă cineva a pierdut ceva, el a pierdut totul şi nu mai poate pierde în continuare nimic altceva. Iar acela care nu mai are nimic de pierdut şi este totuşi în viață, în pofida pierderii sale, poate – fiind viu – să recâştige ceea ce poseda odinioară.

7. Pot să-ți mai spun că în viitorul îndepărtat, descendenții tăi care vor dori să câştige viața eternă vor fi nevoiți nu numai să piardă toate lucrurile lor lumeşti, ci chiar şi viețile lor.

8. Tu ai trăit deja peste 900 de ani, dar descendenților tăi nu li se va permite să trăiască decât puțin peste 50 de ani în trupul lor fizic. Iată aşadar ce vor avea de pierdut generațiile viitoare din cauza ta, pentru ca viața lor eternă să fie salvată; în plus, lor nu li se va permite să rămână consternați atunci când Mă vor auzi pe Mine rostindu-le numele. Şi totuşi, tu eşti atât de înspăimântat, deşi nu mai ai nimic de pierdut, ci numai de câştigat. De altfel, tu ai câştigat deja imens, căci premiul cel mai înalt se află acum în fața ta.

9. Recunoaşte-L, căci teama va dispărea pentru totdeauna de la tine, iar într-o bună zi vei trăi în eternitate, în pacea iubirii eterne. *Amin!"*

10. Abia acum şi-a revenit Adam, înțelegând semnificația acestor cuvinte, şi a spus: "Ascultă, Asmahael, Tu, cel pe care-L iubesc acum mai presus de orice, Tu îmi citeşti în inimă şi îmi cunoşti teama mea. Aceasta este izvorâtă din iubire! Iubirea Ta m-a făcut atât de slab încât nu am putut să-Ți răspund. Tu ştii însă prea bine de ce îşi pierde puterea graiului cel peste măsură de fericit.

11. O, Asmahael, facă-se voia Ta acum şi de-a pururi! Dacă aceasta este voia Ta, vom pleca chiar acum!"

12. Asmahael i-a răspuns: "Nu dezvălui nimănui cine sunt şi dispune ca toți cei care nu Mă cunosc încă să se pregătească de călătorie. În timpul acesteia, Eu te voi urma singur pe tine şi pe Eva, iar în fruntea coloanei vor merge Enoh şi Jared. Vom mărşălui astfel în această ordine prin pădurea cea deasă, către regiunea mai joasă dinspre miazănoapte. *Amin!"*

Capitolul 104

ASMAHAEL ÎI CERE LUI ABEDAM SĂ FIE TOVARĂŞUL SĂU DE CĂLĂTORIE

1. În continuare, Adam i-a chemat pe Enoh şi pe Kenan, cărora le-a comunicat voința lui Asmahael. Aceştia i-au salutat încă odată pe copii, cărora le-au reamintit să vină şi să celebreze Sabatul, după care le-au spus că pot pleca acasă pentru a-şi îndeplini fericiți îndatoririle de zi cu zi.

2. Copiii şi bătrânii care i-au înconjurat anterior pe patriarhi, auzind toate cuvintele rostite cu glas tare, s-au ridicat.

3. Unul dintre bătrâni l-a întrebat însă pe Enoh: "Dragul meu copil, fiu al tatălui tău Jared, care este un nepot al fiului fratelui meu, spune-mi – dacă îți este cu putință – cine este în realitate acel tânăr care stă pe spinarea tigrului, şi de unde a venit el?

4. Căci comportamentul lui este ciudat, iar cuvintele lui strălucitoare şi plăcute sunt extrem de puternice. De altfel, în sunetul fiecăruia din cuvintele sale există o siguranță şi o încredere atât de mare, încât nu mă pot opri să nu cred că el ar putea muta munții din loc cu ajutorul lor, şi că ar putea agita marea cu o singură respirație, într-o măsură mai mare decât o mie de furtuni simultan.

5. De aceea, aş dori să aflu de unde este acest tânăr şi care este natura lui; dar după cum spuneam, nu doresc să aflu acest lucru decât dacă îți este îngăduit să-mi spui. *Amin!"*

6. Enoh i-a răspuns: "Ascultă, dragul meu părinte Abdeam, mi-ar face mare plăcere să-ți răspund dacă acest lucru mi-ar fi permis, şi în iubirea ta crescândă pentru Dumnezeu vei primi în curând explicațiile referitoare la tânărul de pe tigru.

7. Tu îi cunoşti numele, ceea ce deocamdată îți este suficient. La momentul potrivit, propria ta iubire pentru Dumnezeu îți va da răspunsul complet. De aceea, Dumnezeu fie cu voi toți, acum şi de-a pururi! *Amin!"*

8. Abedam i-a mulțumit lui Enoh cu o inimă profund mişcată, spunându-i: "Dragă Enoh, îți mulțumesc! Acum sunt pe deplin satisfăcut, căci mi-ai răspuns cu claritate ceea ce am dorit să aflu. Căci a dori să afli mai mult decât locul exact al comorii, precum şi maniera în care aceasta poate fi găsită, ar fi o vorbărie inutilă. Căutarea ține de propria viață a fiecăruia. De aceea, îți mulțumesc, căci tu mi-ai emoționat inima ca niciodată înainte. Cele mai sincere mulțumiri pentru tine, şi întreaga mea viață pentru Dumnezeu! *Amin!"*

9. Cei doi i-au salutat apoi din nou pe copii şi pe bătrâni, după care au revenit la locul lor, unde părinții lor îi aşteptau deja.

10. Când au ajuns, Adam şi-a binecuvântat din nou copiii, care s-au aranjat în formație, în vederea începerii călătoriei. Apoi, Asmahael s-a apropiat de Adam şi i-a spus:

11. "Adam, dacă eşti de acord, îngăduie-Mi să aleg pe unul din copiii tăi pentru a Mă însoți. *Amin!"*

12. Profund emoționat, Adam I-a răspuns: O, Asmahael, cum mă mai poți întreba acest lucru? Oare nu mă supun şi eu bucuros, ca şi întreaga Ta creație, voinței Tale?

13. Facă-se voia Ta de către noi toți, acum şi de-a pururi, cu cea mai mare bucurie! *Amin!"*

14. Atunci, Asmahael a strigat cu voce tare: "Abedam! Abedam! Abedam! Dacă doreşti acest lucru, ne poți urma, fiind însoțitorul Meu, căci ți-am încercat inima şi am descoperit că aceasta nu ascunde nici o viclenie. Aşadar, urmează-ne şi nu fi îngrijorat, căci Eu te voi ajuta să cauți comoara şi să o găseşti, iar aceasta – ascultă-Mă – cât de curând.

15. Căci astăzi te voi da morții pentru a te putea trezi mâine la viața eternă. *Amin!"*

16. Auzind această chemare, Abedam a venit în grabă şi a spus: "Te voi urma oriunde vei dori! Dă-mă morții de o mie de ori, căci cu cât mai des vei face acest lucru, cu atât mai multă viață voi primi cu siguranță înapoi de la Tine.

17. O, Tu, Cel care stai pe spinarea fiarei, iartă-mă că îți spun ceea ce simt. Sunt convins că alături de Tine nu va fi deloc dificil să descopăr marea comoară.

18. De altfel, simt că acela care Te are pe Tine se poate descurca cu uşurință fără să mai aibă nici o altă comoară. Şi mai simt de asemenea că acela care Te-a descoperit pe Tine nu mai are nevoie să caute, căci el a găsit comoara reală, murind şi trezindu-se din nou la viața eternă.

19. O, Asmahael, îngăduie-i sărmanului Abedam să stea alături de Tine pentru totdeauna, şi nu doar pe durata acestei călătorii; dar nu în calitate de tovarăş al Tău, ci avându-Te pe Tine în inima mea, până la viața eternă. *Amin!*

20. O, îngăduie-mi să Te urmez pentru totdeauna! Facă-se voia Ta! *Amin!"*

21. Abedam s-a alăturat apoi lui Asmahael cu mare bucurie în suflet, şi profund învigorat, a urmat marşul părinților alături de Acesta.

Capitolul 105

ÎNTREBĂRILE LUI JARED REFERITOARE LA NATURA LUI ASMAHAEL

1. Mărşăluind prin pădure, păstrau cu toții tăcerea. Singur Jared nu a rămas tăcut şi l-a întrebat pe Enoh: "Ascultă fiule, oare ni s-a poruncit să rămânem tăcuți de-a lungul drumului?"

2. Enoh i-a răspuns: "Nu-mi amintesc de o asemenea poruncă, exceptând sfatul de a călători întotdeauna în tăcere. Totuşi, cred că acest sfat se referea mai degrabă la călătoria vieții decât la mersul picioarelor noastre".

3. Jared i-a spus apoi: "Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că limba noastră este la fel de liberă ca şi picioarele noastre şi că putem vorbi după voia inimii. Te rog, aşadar, să-i spui tatălui tău despre secretul lui Asmahael. Este oare el un înger încarnat, înzestrat cu întreaga putere, sau poate chiar... stop, nici un cuvânt mai mult! Pe scurt, spune-mi ce gândeşti. *Amin!"*

4. Enoh i-a răspuns succint: "Dragă tată, pot să-ți spun că El este... stop, nici un cuvânt mai mult! Deocamdată, El nu este decât un om, la fel ca şi noi, dar plin de o putere şi de o forță divină... stop, nici un cuvânt mai mult! *Amin!* Încearcă să înțelegi cuvintele mele. *Amin!"*

5. Din nou, Jared l-a întrebat: "Dragul meu fiu, Enoh, dacă aş înțelege cuvintele tale ar fi grozav. Dar având în vedere că nu înțeleg, continui să-ți pun întrebări, căci doresc să înțeleg tot ceea ce se referă la Asmahael. După discursul tău anterior, m-am simțit cât se poate de satisfăcut. Dar după ce ți-ai încheiat discursul, Asmahael a venit la noi, susținând că dacă el se mută în căminul cuiva, respectiva persoană are toate motivele să se simtă extraordinar de fericită, căci oriunde şi-ar face el sălaş ar veni şi viața eternă. Se pare că el mi s-a adresat îndeosebi mie, după cum mi s-a părut. Spune-mi aşadar, dragul meu Enoh, crezi că un om rezonabil ar greşi dacă ar lega semnificația acestor cuvinte de o ființă superioară?

6. Cine este acela care, chiar şi simbolic, poate face o asemenea declarație despre sine, ca şi cum ar fi Dumnezeu Însuşi?

7. Asmahael face totuşi acest lucru, fără să se refere direct la Dumnezeu, ci numai la el însuşi. Dacă un om ar rosti asemenea cuvinte despre sine, pământul însuşi, plin de furie şi de mânie, s-ar răzbuna îngrozitor şi l-ar înghiți pe răufăcător în pântecul său încins.

8. Iată, tu eşti o ființă mai iluminată decât noi, ceilalți; dar ai îndrăzni tu vreodată să afirmi asemenea cuvinte despre tine însuți?

9. Sunt convins că mai degrabă ți-ai astupa gura cu țărână decât să-ți laşi limba să comită un asemenea sacrilegiu.

10. Aşadar, cine este acela care poate spune despre el însuşi: 'Eu sunt viața', sau 'Acolo unde îmi fac eu sălaş, pătrunde deopotrivă viața, da, viața eternă'?

11. Enoh, îţi spun, dacă cineva face o asemenea afirmaţie despre el însuşi, iar pământul nu îl înghite pe loc, şi puternicul tigru devine un miel în prezenţa lui, el trebuie să fie una cu puternicul Dumnezeu, la fel cum eu, prin teama mea, nu sunt decât un om. În caz contrar, întregul pământ nu ar fi altceva decât o minciună complexă dacă ar continua să îl poarte la suprafaţă pe omul care a îndrăznit să lase impresia că este chiar Dumnezeu, nefiind în realitate decât un om slab, la fel ca şi noi, adică exact opusul a ceea ce a demonstrat că este Asmahael, prin Cuvântul său dătător de viaţă.

12. Ei bine, respinge acest argument dacă poţi, deşi sunt convins că îţi vei da toată silinţa să nu o faci. Totuşi, de dragul Cuvântului, aş dori să ascult pe scurt opinia ta. Aşadar, vorbeşte! *Amin!"*

13. Enoh i-a răspuns: "Dragă tată, dacă lucrurile stau aşa cum crezi tu, şi ele nu pot sta altfel, ţinând cont de explicaţia ta care este perfectă, orice cuvânt în plus din partea mea este absolut superfluu. Ce să fac, să-L transform pe Asmahael în ceva ce nu este? Sau să Ţi-l descriu aşa cum El deja este? Acest lucru este inutil.

14. Eu sunt convins că acela care Îl iubeşte pe Dumnezeu în inima sa, întru spirit şi adevăr, nu trebuie să se preocupe dacă Asmahael este Dumnezeu, sau dacă Dumnezeu este în El.

15. Fiecare ar trebui să fie însă profund preocupat să îl descopere pe Dumnezeu înlăuntrul lui, prin iubirea lui adevărată şi pură pentru El.

16. Dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, poţi fi convins că Asmahael nu va avea nimic împotriva ta. Iar dacă îl iubeşti pe Asmahael ca şi pe Dumnezeu, poţi fi la fel de sigur că Dumnezeu nu te va uita în iubirea Lui. Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa? *Amin!"*

Capitolul 106

KENAN ŞI MAHALALEEL

(15 iunie 1841)

1. Discuţia dintre Jared şi Enoh a fost auzită şi de Kenan şi Mahalaleel, care păşeau alături de ei, astfel încât Mahalaleel i-a adresat următoarea întrebare lui Kenan:

2. Am auzit cu urechile mele şi am văzut cu ochii mei lucruri măreţe şi miraculoase; dar de unde au venit aceste lucruri măreţe şi miraculoase printre noi?

3. Ascultă, tată Kenan, oare de ce trăiesc acest sentiment? Cu siguranţă, el nu se datorează acestei cărări micuţe şi liniştite prin pădure. Cel puţin dacă ar fi fost vorba de grota lui Adam, sau de muntele alb şi fumegând din regiunea de dimineaţă, ori de cele şapte gheizere de pe drumul dinspre miazăzi spre apus, sau de orice alt fenomen natural. Dar nu avem în faţă nimic de acest gen.

4. Nu este vorba nici de ordinea noastră inversată, căci aceasta este imaterială, fie că păşesc alături de tine sau tu alături de mine, fie că Enoh se află la coadă sau în frunte, împreună cu Jared sau Adam, sau – nu, acest lucru nu mai îmi apare deloc ca fiind imaterial – fie că Asmahael păşeşte în faţa noastră sau în spatele nostru, şi alături de cine.

5. Se pare că aici există o anumită ordine patriarhală a precedenţei. Eu înţeleg de ce Adam şi mama Eva păşesc în spatele nostru, al tuturor, dar ce înseamnă atunci că Asmahael şi Abedam sunt cu adevărat ultimii, chiar şi în spatele lui Adam? Iată, tată Kenan, semnificaţia acestui lucru îmi scapă cu desăvârşire.

6. Jared şi Enoh, care se află în faţa noastră, au discutat despre o serie de lucruri ciudate referitoare la Asmahael. Cel puţin atâta lucru am înţeles şi eu. Dar nu am putut auzi cu claritate toate cuvintele lor, iar pe cele auzite nu le-am putut înţelege. Un lucru este însă sigur, şi anume, că am auzit o serie de lucruri măreţe, ce rezultau din puţinele cuvinte perceptibile rostite de gura celor ce păşesc în faţa noastră, iar trăirea pe care mi-au dat-o acestea a fost cât se poate de ciudată.

7. De aceea, îţi invoc ajutorul să-mi clarifici această chestiune, care mi se pare atât de bizară; dar aceasta numai dacă doreşti şi tu, dragul meu tată, Kenan. *Amin!"*

8. Kenan i-a răspuns fiului său Mahalaleel după cum urmează: "Ascultă iubitul meu fiu, auzind începutul discursului tău, m-am aşteptat la lucruri cu totul extraordinare.

9. Constat totuşi că tu ai rămas acelaşi vechi Mahalaleel, care îşi deschide întotdeauna gura ca şi cum ar dori să scoată perle din ea, dar în final nu apar decât stropi de scuipat. Cu ce te deranjează ordinea inversată, dacă aceasta este imaterială pentru tine? La ce îți folosesc toate aceste cuvinte? Dacă Asmahael ar sta în frunte, ar fi El altul? Ți s-ar părea El mai sublim dacă nu ar sta la coadă?

10. El este însoțit acum de către Abedam; crezi că asta înseamnă mai mult decât faptul că tu păşeşti alături de mine? Nu spuneai chiar tu că îți este egal dacă păşeşti alături de mine sau eu alături de tine? Iată, mereu faci aşa: îți doreşti întotdeauna ceva, iar în final nici nu mai ştii ce îți doreşti!

11. Ce semnificație au pentru tine grota lui Adam, muntele alb şi cele şapte gheizere din regiunea de la apus, de care abuzezi pentru a-ți împodobi discursul?

12. Spuneai că te-ai simțit atât de ciudat după ce i-ai văzut pe cei doi din fața ta vorbind unul cu celălalt, deşi nu ai auzit ce spuneau, şi deci nu i-ai înțeles. Ce ți s-o fi părut atât de bizar în timpul discuției lor, la care nu ai putut decât să priveşti?

13. Ascultă dragul meu fiu, dacă doreşti cu adevărat ceva, gândeşte-te bine în ce constă aceasta, şi abia după ce ți-ai clarificat nevoia, întreabă ceea ce doreşti să afli.

14. Dacă observi acum ceva particular în legătură cu Asmahael, eu te întreb: ți-ai împrumutat altcuiva urechile în momentul în care Asmahael vorbea atât de minunat în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu, de eşti acum atât de ignorant în ceea ce priveşte chestiunea principală, menționând în schimb tot felul de aspecte insignifiante pentru a-ți explica starea de uimire?

15. O, fiule, ai cam luat-o razna! Mai bine meditează asupra aspectelor esențiale, şi abia apoi vino şi deschideți inima în fața mea. *Amin!"*

16. Mahalaleel şi-a dat însă seama că discursul lui Kenan era lipsit de substanță şi că acest aparent reproş nu era altceva decât o manieră inteligentă de a evita adevăratul răspuns, dar el i-a spus cu respect tatălui său:

17. "Ascultă, dragă tată! Am impresia că nici unul din discursurile noastre nu a fost mai bun decât al celuilalt. Dar ceea ce contează este care dintre noi s-a rătăcit mai tare.

18. Iată, eu nu am pierdut nici un singur cuvânt din gura lui Asmahael, dar am considerat inutil să menționez acest lucru, fiind convins că tu ți-ai dat singur seama de aceasta, căci eu sunt tatăl lui Jared şi Enoh.

19. Mai spuneai că eu nu am făcut altceva decât să îmi privesc copiii vorbind; dar îmi dau seama că tu ai dorit să ascunzi de mine unele lucruri pe care le-ai auzit – la fel ca şi mine – cu ambele urechi, cuvânt cu cuvânt. Cum crezi că ți-aş fi putut spune despre experiențele mele uluitoare, generate de aceste discursuri, dacă ele nu ar fi fost adevărate? Oare nu aş fi fost atunci un mincinos ordinar în fața ta şi a lui Dumnezeu?

20. Cuvintele tale mi-au dezvăluit însă ceva, dincolo de intenția ta, şi anume faptul că limba ta este legată în fața mea, şi că în această etapă nu ți se permite să-mi spui ceea ce doresc să ştiu. De altfel, nu ar fi fost deloc necesar să-mi dai un răspuns negativ atât de lung, mai gol chiar de conținut decât însăşi întrebarea mea. Dacă mi-ai fi dezvăluit legătura divină care îți împiedică limba să vorbească, ai fi putut economisi cu succes efortul de a rosti atâtea cuvinte. Iată, eu am fost întotdeauna fiul tău pe deplin ascultător; atunci de ce mă judeci acum atât de greşit?

21. Dragă tată, păstrează pentru tine ceea ce trebuie să păstrezi până în momentul eliberării; nu mă privi însă ca pe un mincinos sau ca pe un căutător orb al comorilor divine. Căci tu nu mi-ai conceput decât trupul, în timp ce spiritul meu este la fel ca al tău, născut din Dumnezeu. De aceea, eu cred că nici măcar un părinte nu are dreptul să violeze acest aspect divin al copiilor săi. Este suficient faptul că spiritul este pedepsit prin constrângerea de a-şi purta trupul, fiind nevoit să se descurce cu slăbiciunea acestuia, iar atunci când tatăl pedepseşte trupul copiilor săi, spiritul şi-a primit deja partea din mâinile călăului. Nu este nevoie de o pedeapsă şi mai aspră. Dar atunci când spiritul divin al copilului se adresează spiritului divin al progenitorului său, cei doi frați nu ar trebui să se pedepsească unul pe celălalt, ci să se recunoască cu iubire ca frați întru Dumnezeu. Mână în mână şi inimă în inimă, ei ar trebui să se susțină reciproc cu blândețe, pentru a ajunge la poarta de unde curge de-a pururi viața eternă a grației, compasiunii şi iubirii.

22. O, dragă tată, să nu crezi că intenția mea a fost să-ți dezvălui ceva ce nu ştiai. O, nu, am dorit numai să mă justific în fața ta, pentru ca noi doi să putem păşi din nou în mod

just unul în fața celuilalt, şi în fața lui Dumnezeu. Am făcut-o aşadar mai mult de dragul tău decât de dragul meu.

23. Eu îți cunosc inima. Ea este la fel de pură ca şi soarele din fața mea, dar constat totodată că limba şi gura ta sunt acoperite de praf, şi în calitatea mea de fiu adevărat, nu mă pot abține să nu-ți aduc acest serviciu plin de iubire, curățându-ți limba şi gura de această murdărie.

24. Căci eu am gândit astfel în sinea mea: Tată, limba ta este împodobită acum de o sublimă legătură, impusă chiar de mâna sublimă a iubirii lui Dumnezeu. De ce să rămână atunci praful? Să curățăm aşadar acest praf dătător de moarte.

25. Sper că nu te vei supăra acum pe fiul tău, tată, spunându-i din nou că discursul său este o minciună parțială, şi că vei recunoaşte că Mahalaleel al tău nu doreşte să dezlege legătura prin care Dumnezeu ți-a împodobit limba.

26. De aceea, nu fii supărat pe mine, ci continuă să fii părintele meu drag, întru Dumnezeu. *Amin!”*

27. Kenan a fost mişcat până la lacrimi de acest discurs şi a sfârşit prin a-i spune fiului său: “Mahalaleel, am greşit atunci când am condamnat primul tău discurs, căutându-i hibe, deşi în inima mea eram convins de adevărul său profund.

28. Tu dispui de o lumină justă, care este mai mare decât a mea. Tu vei descoperi ceea ce eu am fost nevoit să-ți ascund mai rapid decât voi fi eu în stare să înțeleg în întregime. De aceea, rămâi fiul meu drag şi fratele meu mult iubit, pentru totdeauna! *Amin!*

29. Ascultă-mă, ca frate întru Dumnezeu, acum şi de-a pururi! *Amin!”*

Capitolul 107

DESPRE ŞIRETENIE

1. După discuția dintre Kenan şi Mahalaleel, care a urmat celei dintre Jared şi Enoh, Seth şi Enos erau şi ei cât se poate de dornici să schimbe în secret câteva cuvinte unul cu celălalt. Această dorință a apărut mai întâi la Seth, şi ea nu a făcut decât să o trezească pe cea a lui Enos. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

2. Seth îşi dorea foarte mult să afle ce credea Enos despre Asmahael, dar mai exista şi un alt motiv pentru care Seth dorea să-l întrebe pe Enos despre Asmahael, şi anume, un fel de teamă de a nu fi întrebat el primul.

3. Căci el se gândea astfel în sinea lui: “Dacă fiul meu mă va întreba primul, oare ce aş putea să-i spun?

4. Dacă în schimb îl voi întreba eu primul, el va trebui să-mi răspundă, şi astfel, voi putea asculta multă vreme răspunsul său, care cu siguranță nu va fi lipsit de semnificație. Ulterior, el nu va mai dori să-mi pună nici o întrebare, şi în această manieră simplă şi inofensivă, mă voi feri de la a dezvălui ceea ce nu trebuie să dezvălui. Aşadar, *amin!”*

5. Şi astfel, Seth l-a întrebat pe Enos: “Ascultă, dragul meu fiu Enos! De vreme ce cei din fața noastră, care ne sunt un fel de ghizi, discută despre Asmahael, de ce nu am face şi noi acelaşi lucru, atâta vreme cât nu ni s-a ordonat să nu o facem? Aş dori foarte mult să-mi vorbeşti despre Asmahael.

6. Ce crezi tu despre El? Iar aceasta încă de la început, de când El a venit la noi. Deşi prima Lui apariție în mijlocul nostru a părut de-a dreptul insignifiantă, efectele cuvintelor Lui se dovedesc cu totul extraordinare acum, lucru care nu a scăpat cu siguranță spiritului tău plin de pace.

7. Iată, aş dori aşadar să ascult părerea ta în legătură cu el. Poți începe să vorbeşti. *Amin!”*

8. Şiretenia lui Seth era justificată de data aceasta, căci ea s-a datorat numai marii sale iubiri față de Mine, dar viclenia nu este prin ea însăşi un lucru bun, căci ea are o natură duală şi se opune ordinii iubirii, chiar dacă nu se opune iubirii în sine. Din punct de vedere fizic, ea ar putea fi comparată cu natura duală a unui om pe care natura l-a mutilat, astfel încât el s-a născut pe jumătate bărbat, pe jumătate femeie. Cine s-ar putea mărita cu un

asemenea hermafrodit, şi ce fecioară ar putea concepe un prunc cu o asemenea ființă, ale cărei organe nu pot fi folosite nici pentru a concepe, nici pentru a primi concepția?

9. Totuşi, o asemenea ființă îşi iubeşte semenii perfecți, care o iubesc la rândul lor, şi astfel, ea nu este împotriva iubirii. Ea nu se integrează însă în ordinea acestei iubiri, singura care poate aduce fructe, acesta fiind de altfel şi cazul surorii ale spirituale – şiretenia. Căci ea nu poate impregna nimic cu viață şi nu poate fi impregnată ea însăşi de viață, nefiind altceva decât o fraudă, deşi într-o manieră inocentă, enervându-l întotdeauna mai mult sau mai puțin pe cel dezamăgit, care are dreptul să-l întrebe pe cel şiret: "De ce a trebuit să cad în capcana şireteniei tale, chiar şi pentru un scop bun? Şi de ce a trebuit ca fratele meu să se ascundă de mine, chiar şi pentru a realiza ceva bun? Oare nu este lucrul bun deja bun, nemaifiind nevoie de şiretenie pentru a deveni bun? Sau oare sunt eu rău, ori am fost rău, pentru a fi cucerit în favoarea binelui prin şiretenie?

10. Dacă şiretenia este accesibilă celui rău, înseamnă că ea trebuie să fie rea ea însăşi; căci dacă ea ar fi bună, cel rău ar fi alungat-o de la el".

11. Cam aceasta era maniera în care a acționat Seth asupra lui Enos, convins fiind că se descurcă foarte bine. El a căzut însă în propria sa capcană, iar dacă Asmahael nu ar fi intervenit în favoarea lui, Seth ar fi apărut în fața fiului său într-o lumină foarte proastă. Acest lucru vă va deveni evident după răspunsul inocent şi cinstit al lui Enos:

12. "Dragă tată, de ce mă întrebi ceea ce eu însumi doream şi trebuia să te întreb pe tine? Adevăr îți spun, această întrebare mă chinuie deja de mai multă vreme, şi tocmai mă pregăteam să ți-o pun; văd însă că mi-ai luat-o înainte.

13. Dar întrucât în această privință eu mă aflu în plină noapte, şi nu pot străluci precum o stea în fața ta, în timp ce din câte ştiu şi intuiesc, tu te afli în plină zi, sau cel puțin la începutul amurgului, te rog să-mi oferi şi mie puțină lumină din această zi a ta.

14. Tu însuți mi-ai spus de atâtea ori că întreaga lumină provine de sus. Cum aş putea eu să strălucesc acum către tine, de jos în sus?

15. Doreşti poate să încep acum o conversație – inutilă şi zadarnică – despre ceva care îmi este pe deplin necunoscut şi incomprehensibil?

16. Ascultă, tată, deoarece este inutil să vorbesc despre Asmahael, îmi iau libertatea să-ți adresez aceeaşi întrebare. De aceea, fii atât de bun şi spune-i fiului tău, care este atât de sărman şi ignorant, ceea ce doreai să auzi de la el.

17. De altfel, întotdeauna a existat obiceiul ca în ceea ce priveşte lucrurile extraordinare, copiii să fie instruiți de către părinții lor, iar eu nu am nici o intenție să încalc această ordine străveche şi sfântă, ca să nu mai vorbim de tentația ta părintească, astfel încât aştept acum cu toată încrederea să aud de la tine, dragă tată, clarificarea acestei chestiuni, purtându-ți deja în inimă o recunoştință de copil.

18. O, dragă tată, nu te ascunde de mine, şi oferă-mi lumina dorită! *Amin!"*

Capitolul 108

STÂNJENEALA LUI SETH

1. Când Seth a primit în locul răspunsului pe care îl aştepta cu anxietate o contra-întrebare, el a devenit extrem de stânjenit, fiind incapabil să rostească vreun cuvânt.

2. Enos a observat această stânjeneală şi l-a întrebat: "Dragă tată Seth, tu, care eşti o imagine a lui Adam, la fel cum Adam este o imagine a lui Dumnezeu, spune-mi cel puțin de ce păstrezi acum tăcerea în legătură cu întrebarea pe care ți-am pus-o. Oare am greşit atunci când ți-am pus această întrebare, în condițiile în care nu ştiam nimic care ți-ar fi putut servi drept răspuns?

3. S-a spus încă din cele mai vechi timpuri că o asemenea întrebare este absolut liberă, iar răspunsul nu este altceva decât o explicație adusă întrebării.

4. Dar cine poate fi obligat să răspundă dacă nu poate lumina prin nimic întunericul întrebării?

5. Tu m-ai întrebat în legătură cu o lumină pe care eu nu am primit-o încă, astfel încât am fost nevoit să devin debitorul tău. Tocmai de aceea, eu am cerut în noaptea mea lumina care ar fi trebuit să-ţi servească drept răspuns, dar nu ţi-am impus prin nimic necesitatea de a-mi răspunde, dragul meu tată, ci te-am rugat numai să-mi arăţi dacă am greşit atunci când ţi-am urmat exemplul.

6. De multă vreme există printre noi obiceiul ca drepturile taţilor să fie transferate fiilor, iar cele ale mamelor fiicelor, drepturi pe care Creatorul le-a introdus deja în natura tuturor lucrurilor. Dacă în cazul de faţă am simţit nevoia să fac şi eu apel la acest drept firesc, spune-mi, dragă tată, dacă poţi să-mi reproşezi ceva.

7. Este oare împotriva ordinii dacă fiului îi lipseşte lumina în chestiunea particulară de care l-a întrebat tatăl său? Este oare greşeala mea dacă nu pot aduce lumina în această chestiune? Şi este oare greşit ca eu, în calitate de fiu, să-i cer părintelui meu un sfat în această privinţă?

8. Iată, sunt convins că nu am greşit cu nimic şi această acţiune a mea este justificată în faţa ta, a lui Adam şi a lui Dumnezeu; întrebarea mea nu ascunde nimic şi are doar intenţia deschisă de a afla adevărul, astfel încât poţi să mă consideri demn să primesc un răspuns, arătându-mi cel puţin calea, dacă nu doreşti să-mi oferi o explicaţie deplină. *Amin!"*

9. Seth i-a răspuns: "Dragă Enos, aşteaptă puţin, căci eu nu am limba binecuvântată a lui Enoh sau Kenan, astfel încât să îţi pot da pe loc răspunsul cel bun. Ai puţină răbdare cu mine, iar în curând vei primi un răspuns; că va fi o altă noapte, sau o lumină nouă, vei afla atunci.

10. Nu trebuie să-mi vorbeşti despre drepturile tale, pe care le cunosc şi eu la fel de bine, şi nici despre obiceiurile străvechi, care vor rămâne foarte bune până la sfârşitul timpurilor, căci eu însumi te-am învăţat despre ele. Cât priveşte însă răspunsul meu, acesta nu este deloc uşor, şi necesită o anumită perioadă pentru a cântări cu atenţie cele ce trebuie spuse. De aceea, ai puţină răbdare, şi în curând va apărea ceva, fie că va fi noaptea, sau o lumină nouă. *Amin!"*

11. După care, Seth s-a gândit în sinea sa: "Of, ce prostie am putut să fac, din nou! Oare de ce a trebuit să-mi manifest şiretenia în faţa propriului meu fiu, născând astfel în el dorinţa de a afla mai multe, cât se poate de firească, de altfel. Dar ce folos de vreme ce nu pot să i-o satisfac...

12. Ce aş putea să-i răspund după ce va trece scurta perioadă de răgaz pe care i-am cerut-o?

13. Să nu-i spun nimic a devenit acum imposibil, căci această atitudine s-ar opune dreptului divin la primirea răspunsului mult aşteptat, potrivit promisiunii făcute.

14. Nu am voie să rostesc adevărul, iar o minciună încă şi mai puţin.

15. O, Asmahael, Asmahael, abia acum înţeleg cât de dificilă este respectarea unei legi, chiar şi a uneia uşoare.

16. O, Asmahael, dacă nu mă vei ajuta iarăşi, îmi voi încălca promisiunea! O, nu mă lăsa să mă scufund în noaptea densă a ruinei! *Amin!"*

Capitolul 109

ODIHNA PATRIARHILOR SUB ARBORELE DE PÂINE

1. Tot discutând astfel între ei, patriarhii au parcurs fără să-şi dea seama jumătate din distanţă, moment în care Adam a dorit să se odihnească puţin, căci se făcuse deja ora unsprezece (după sistemul vostru de calculare a timpului), iar soarele începuse să ardă puternic.

2. De aceea, puţină odihnă sub umbra răcoroasă a arborelui Bahania era tot ce-şi dorea Adam. Locul era bine ales, mai întâi pentru a-şi recâştiga puterea, apoi din cauza răcoarei, şi în al treilea rând datorită unui izvor cu apa foarte rece şi bună la gust, binecunoscut patriarhilor, şi căruia Adam îi atribuise întotdeauna anumite calităţi cu totul particulare de revigorare a trupului.

3. Aşadar, patriarhii s-au aşezat aici, lăudându-Mi Numele cu toată fervoarea. Iar cei care Mă recunoscuseră deja s-au bucurat, mai puţin Seth, a cărui promisiune făcută şi Enos îi oprima inima.

4. Adam a observat imediat că ceva nu era în regulă cu Seth, şi l-a întrebat: "Ascultă, iubitul meu fiu, spune-mi ce te îngrijorează.

5. Căci văd că respiri precum cineva care numără acolo unde nu există numere, sau nimic de calculat. Ce s-a întâmplat? Deschide-ţi gura în faţa mea, şi inima în faţa Aceluia care păşeşte printre noi. *Amin!"*

6. Seth a devenit încă şi mai stânjenit, căci Enos se afla lângă el, astfel încât s-a dovedit incapabil să rostească vreun cuvânt.

7. Abia acum a ieşit Asmahael în faţă şi l-a ajutat pe sărmanul Seth să iasă din dilema sa, cu următoarele cuvinte:

8. "Dacă cineva cade într-o capcană, într-un fel sau altul, prin cuvânt sau prin faptă, deoarece el nu este la fel de elocvent ca şi cel care l-a prins în capcană, greşeala nu îi aparţine celui căzut în capcană, ci celui care a întins-o.

9. Căci dacă lupul prinde un măgar ale cărui picioare sunt mai lente decât cele ale lupului, cine ar putea condamna măgarul pentru că s-a lăsat prins şi sfâşiat de lup? Este evident că lupul, care este mult mai rapid, este singurul responsabil de prinderea prăzii sale, căci el a făcut uz de agilitatea sa în locul greşit, în loc să-şi pună la încercare viteza alături de căprioare, cerbi, antilope de munte şi alte animale rapide ale pădurilor.

10. În cazul în care pentru propria sa plăcere, lupul îi permite măgarului să-l prindă pe el, iar acesta, în stângăcia lui, îi zdrobeşte capul lupului cu copita sa grea, greşeala îi aparţine în totalitate lupului, care s-a lăsat prins cu bună ştiinţă, punându-se astfel la dispoziţia măgarului şi a stângăciei sale. Seth, Mă înţelegi?

11. Cu cine ţii mai mult, cu lupul sau cu măgarul? Iar dacă ai vreun pic de înţelepciune, spune-Mi, ce ţi-a împiedicat picioarele, de nu ai ţinut seama, cu toată schema ta şireată, de modul în care va reacţiona măgarul atunci când va prinde lupul neglijent?

12. Ascultă, nu legea – aşa cum te gândeai tu în mod prostesc – ci propria ta prostie te pedepseşte astfel.

13. Cine te-a pus să-l întrebi pe Enos, care era încă orb, exact ceea ce Dumnezeu Însuşi ţi-a poruncit să nu revelezi deocamdată?

14. Iată, în şiretenie nu se ascunde nici cea mai mică scânteie de înţelepciune, căci există o mare diferenţă între prudenţa smerită şi şiretenie. Prudenţa merge sigură pe drumul său, în timp ce şiretenia este nevoită să se supună adeseori prostiei.

15. De data aceasta vei fi ajutat, căci ai acţionat în virtutea iubirii. Pe viitor asigură-te însă că măgarul nu se apropie prea mult de capul tău cu copita sa, căci în caz contrar, ai putea păţi ce a păţit lupul din fabulă.

16. Cât despre tine, Enos, aşteaptă-ţi răspunsul până mâine; vei fi ultimul care îl vei primi, căci ai făcut presiuni asupra tatălui tău şi ai dat emoţii inimii sale. De aceea, aşteaptă până mâine. *Amin!"*

Capitolul 110

PUTEREA MIRACULOASĂ A LUI ASMAHAEL

(18 iunie 1841)

1. După aceste cuvinte, Asmahael s-a dat jos de pe animal şi i-a spus: "Haehaera, poţi să pleci, căci ţi-ai făcut datoria şi nu mai este nevoie de tine!" Iar animalul a dispărut instantaneu.

2. Patriarhii au rămas uluiţi în faţa acestui spectacol; nici chiar Enoh nu a rămas impasibil, iar Abedam nu era sigur dacă este treaz sau visează, căci ei nu au văzut animalul plecând, ci dispărând pur şi simplu în neant.

3. Apoi, Asmahael s-a retras, lăsându-i pe patriarhi să se odihnească, puşi pe gânduri, îndeosebi aceia care nu ştiau încă Cine era de fapt Asmahael.

4. Atunci, Jared i-a făcut semn cu cotul lui Enoh şi i-a spus: "Enoh, ce spui de asta? Unde o fi dispărut animalul?

5. El nu a intrat în pământ, nici nu a fugit la suprafaţa pământului, nici nu a zburat în aer. A dispărut instantaneu din faţa ochilor noştri şi nu a lăsat nici o urmă. Şi toate acestea s-au petrecut ca urmare a unui simplu cuvânt din partea lui Asmahael.

6. Nu, dragul meu fiu, cine poate înţelege aşa ceva, ştie cu siguranţă mai multe decât mine şi decât tine.

7. Iată, dacă fiul tău, Methuselah, şi fiul său, Lameh, în vârstă de cel mult 40 de ani, ar fi asistat la aceasta, indiferenţa lui Methuselah ar mai fi slăbit cu siguranţă, iar optimismul lui Lameh ar fi fost înfrânat.

8. Aş fi dorit să-i iau cu mine, dar nu ştiam care este voinţa lui Adam în acest sens. În plus, m-am gândit că soţiei tale i-ar fi lipsit suportul lor plin de iubire, având în vedere că tu aveai să lipseşti, fiind oricum chemat de Adam să locuieşti alături de el, astfel încât nu puteai locui în coliba noastră comună.

9. Lameh ar fi fost încântat să vină cu noi, dar părintele Adam nu îl prea simpatizează, din cauza neastâmpărului său şi a faptului că vorbeşte încontinuu, deşi mie unul nu mi se pare că ar spune prostii.

10. Pe scurt, mi-e dor de ei, şi cred că ar fi bine ca şi ei să fie aici, cu noi.

11. Of, eu nici nu-mi cunosc simţămintele, şi mi se pare că vorbesc cam dezlânat.

12. Ce crezi, am greşit dacă i-am chemat în secret să ne întâlnească în regiunea de miazănoapte?

13. O, ce bine ar fi fost dacă i-aş fi chemat să vină aici, cu ceva provizii pentru Adam! O, Enoh, totul mi se pare atât de ciudat! Te rog, spune-mi ceva care să mă liniştească! *Amin!"*

14. Enoh şi-a îmbrăţişat atunci tatăl şi i-a spus: "Dragul meu tată, ce inimă bună poţi avea! Crede-mă, Tatăl cel mare şi preasfânt nu lasă asemenea inimi să flămânzească multă vreme, şi intuiesc că El ne-a făcut deja o surpriză în acest sens.

15. Priveşte la drumul care conduce către miazănoapte; se pare că cei doi copii ai noştri se grăbesc deja către noi, şi îl văd pe Asmahael grăbindu-se să-i întâmpine.

16. O, tată Jared, acum toate dorinţele mi s-au împlinit; iubirea mea pentru Dumnezeu şi pentru tine nu mai poate fi oprită de nimic, aşa încât îngăduie-mi să-L iubesc pe Domnul şi să păstrez tăcerea în faţa Lui şi a ta! *Amin!"*

Capitolul 111

ASMAHAEL ÎI ADUCE PE METHUSELAH ŞI PE LAMEH

1. Întregul grup al patriarhilor a rămas foarte suprins. Văzându-i însă şi pe cei doi descendenţi ai lui Enoh alături de Asmahael, Adam l-a întrebat pe Enoh:

2. "Cine le-a spus celor doi să vină, în condiţiile în care eu nu doream ca ei să ne însoţească, căci unul este prea indiferent, iar celălalt prea exaltat şi imposibil să rămână serios?

3. Enoh i-a răspuns: "Iată, tată Adam, în parte, acest lucru s-a datorat iubirii părinteşti a lui Jared, care mi-a ţinut locul, dar în principal, a fost mâna Celui care păşeşte alături de ei.

4. Dacă îl cunoşti, cum de mai poţi întreba de ce face Domnul aşa ceva?

5. O, bucură-te alături de mine că marele Dumnezeu îşi găseşte plăcerea în ceea ce în faţa lumii apare ca fiind inferior, îl favorizează pe cel insignifiant şi se grăbeşte să-l ajute pe cel slab în ochii noştri.

6. O, lăudat fie de-a pururi marele şi preasfântul nostru Dumnezeu şi Părinte. *Amin!”*

7. Adam a fost mişcat până la lacrimi, drept pentru care Mi-a mulţumit şi el în adâncul inimii sale, acum împăcată.

8. Între timp, Asmahael i-a adus pe cei doi în faţa patriarhilor, cărora le-a adresat următoarele cuvinte:

9. “Ascultaţi, voi toţi, care sunteţi prezenţi în trup şi spirit, întru iubire şi credinţă, şi îndeosebi aceia dintre voi care discriminaţi între unii şi alţii, spunând: ‘Acesta este favoritul meu, căci el îmi ascultă întotdeauna inima. Viaţa lui s-a născut cu adevărat din mine, căci ea corespunde pe deplin voinţei mele!’ Şi tot voi spuneţi: ‘În schimb, nu-mi place şi nu-l iubesc pe acest copil, sau această persoană, care nu s-a conformat dorinţelor inimii mele, voinţa mea fiindu-i complet străină, căci el nu respectă în întregime ceea ce îmi face mie plăcere. Dacă eu vreau să mă odihnesc, el sare în sus; dacă vreau să merg, el zburdă în jurul meu. Atunci când ar trebui să vorbească, el păstrează tăcerea, în timp ce atunci când ar trebui să fie tăcut, nimeni nu-l mai poate opri din vorbit. Când ar trebui să meargă, el se aşează să se odihnească, iar când ar trebui să fie treaz, adoarme, după care bate câmpii despre visele sale’. Şi astfel îi judecaţi pe toţi aceia care nu corespund standardelor voastre, izgonindu-i din inimile voastre, căci ei nu se conformează iubirii voastre de sine. Observaţi cât de injustă este judecata voastră.

10. Atunci când Dumnezeu a adus omul la existenţă, oare l-a creat El ca un blestem, sau ca o binecuvântare?

11. A făcut Dumnezeu vreodată o diferenţă între oameni, în afara celei naturale, dintre sexe? V-a dat El vreodată o poruncă prin care v-a spus că aceşti copii şi aceste popoare care nu evoluează în conformitate cu iubirea voastră de sine merită numai dispreţul vostru, şi că trebuie să-i iubiţi şi să-i respectaţi numai pe aceia care nu au niciodată o altă voinţă decât aceea a inimilor voastre?

12. De vreme ce acţionaţi astfel, fără să vă fi poruncit nimeni, de ce mai blestemaţi sclavia din ţinuturile de jos, care nu reprezintă altceva decât o dezordine a nopţii ce a rezultat din propriul vostru dezechilibru? Şi cum de puteţi face sclavi din propriii voştri copii?

13. ‘Oare nu sunt Eu – a spus Domnul – şi Părintele copiilor voştri, la fel cum sunt şi al vostru?

14. Şi nu am Eu dreptul să le dăruiesc şi copiilor voştri aceeaşi voinţă liberă ca şi vouă? Iar dacă am făcut acest lucru – care vă enervează atât de tare – sunt oare Eu răspunzător în faţa voastră?

15. Dacă voi – cei bătrâni – nu sunteţi răspunzători în faţa copiilor voştri pentru voinţa voastră liberă, cum puteţi aştepta asta de la Mine, care vă îmbrăţişez pe voi toţi cu aceeaşi iubire, nu ca voi, care îi iubiţi pe unii mai mult, pe alţii mai puţin, iar pe alţii deloc?

16. Arătaţi-mi un loc de pe suprafaţa pământului pe care să nu fi căzut niciodată o picătură de ploaie, sau care să nu fi fost încălzit niciodată de razele soarelui, ori în care o picătură să fi fost mai umedă decât cealaltă.

17. Adevăr vă spun: Nu există servitute mai grea decât cea a voinţei încăpăţânate, care nu ţine cont decât de propria sa iubire de sine, şi datorită căreia toată lumea trebuie să respecte voinţa unui singur individ!’

18. De vreme ce Tatăl preasfânt, etern, înţelept şi plin de iubire, le-a dăruit tuturor propria sa voinţă liberă, la fel ca şi propria sa inimă, oare este corect ca părintele să nu accepte niciodată activitatea şi viaţa liberă a fiului său adult?

19. Eu vă spun: deşi este preferabil ca fiul să îşi asculte tatăl de-a lungul întregii sale vieţi şi să nu i se opună niciodată, este încă şi mai firesc ca tatăl să îşi crească astfel copilul, încă de la naştere, încât acesta să devină capabil să acţioneze liber şi independent, iar în calitate de bărbat liber, să se întoarcă plin de iubire la tatăl său şi să-i spună:

20. “‘O, tată, iată, fiul tău s-a întors şi doreşte să facă tot ce îi stă în puteri pentru a te ajuta’.

21. Spuneţi-Mi, oare nu este mai bine aşa decât să îi spuneţi fiului vostru: ‘Vino şi susţine-mă!’, iar acesta să vină şi să vă asculte, deşi în mod normal el nu ar fi îndrăznit niciodată să facă acest lucru, dacă nu l-aţi fi chemat?

22. O, observați câtă discriminare există încă între voi şi cât de puțin semănați cu Acela care doreşte să facă din voi copiii Lui eterni!

23. Priviți frunzele acestui copac uriaş, care vă protejează acum de razele fierbinți ale soarelui şi cumpăniți în sinea voastră dacă există vreo frunză care este mai demnă de prețuirea voastră decât alta.

24. Ştiu ce vă veți spune: 'Acum nu există nici o diferență; dar dacă frunzele ar fi fost comestibile, atunci cele mai mari ar fi mai valoroase decât cele mai mici'.

25. Ați făcut astfel o estimare; dar cine este acela dinlăuntrul vostru care a putut discrimina? Oare îmi puteți da un alt răspuns sincer, decât că a fost vorba de iubirea voastră de sine, cea care pofteşte întotdeauna după ceva, uitându-L complet pe Creatorul care ar fi putut destina frunzele cele mici pentru un scop chiar mai sublim decât pe cele mari, care v-au tentat imediat stomacul?

26. Atunci când construiți o scară, de ce faceți treptele de jos mai puternice decât pe cele de sus?

27. Vă spun Eu de ce, deşi voi cunoaşteți prea bine răspunsul: treptele de jos nu vă sunt mai de folos ca cele de sus, chiar dacă sunt mai puternice decât acestea. Căci atunci când sprijiniți scara voastră de pom, oare nu sunt treptele de sus cele care vin în contact cu fructele?

28. Adevăr vă spun: am să-Mi construiesc şi Eu o scară, formată din oameni, pe care am s-o sprijin de pomul vieții, care se ridică de la solul pământului până în cerul întregii vieți. Fericite vor fi treptele Mele de sus, căci numai ele vor atinge viața, în timp ce cele puternice, de jos, vor aştepta sub întreaga greutate să picure deasupra lor măcar o picătură din viața de sus.

29. Meditați şi urmăriți să înțelegeți corect cuvintele Mele, şi nu vă mai judecați copiii după măsura iubirii voastre de sine, ci în funcție de libertatea şi iubirea divină. *Amin!"*

Capitolul 112

LAMEH ŞI METHUSELAH DISCUTĂ CU STRĂINUL

1. Auzind acest discurs, Adam şi ceilalți patriarhi au fost îngroziți într-o asemenea măsură, încât nici unul nu a îndrăznit să rostească vreun cuvânt împotriva lui, drept pentru care s-a lăsat o tăcere prelungită.

2. Cei doi nou-sosiți nu aveau idee ce se petrece, şi ce le spusese Asmahael părinților.

3. De aceea, ei se gândeau în sinea lor că părinții trebuie să fie supărați mai întâi de toate de sosirea lor întârziată, iar în al doilea rând, din cauza cuvintelor străinului care îi adusese şi care păreau să fie în favoarea lor.

4. Lameh l-a întrebat atunci pe Methuselah cu voce înceată: "Tată, ce vom face acum? Oare e cazul să o ştergem şi să îi părăsim pe părinți, care par să fie supărați pe noi, sau să rămânem şi să suportăm cu răbdare reproşurile lor?

5. Cine o fi tânărul care ne-a întâmpinat cu atâta iubire şi care ne-a condus apoi către părinți?

6. Cuvintele sale par să fie foarte importante, căci părinții le-au ascultat cu mare atenție şi nu dau semne că au curajul să le răspundă.

7. O, tată, gândeşte-te cum e mai bine să facem, iar apoi spune-mi şi mie, dacă aceasta ți-e voia. *Amin!"*

8. Methuselah i-a răspuns însă foarte concis fiului său, spunându-i: "Dragul meu fiu, gândeşte-te mai bine dacă putem face ceva pentru a îmbunătăți situația în care ne aflăm prin vreo nouă acțiune.

9. Dacă vom rămâne, de vreme ce nimeni nu ne alungă, părinții noştri vor rămâne tot ceea ce sunt, adică propriii noştri părinți, iar noi, copiii lor. Dacă plecăm fără ca ei să ne ceară acest lucru, ei vor continua să rămână părinții noştri, iar noi vom da dovadă atunci de

lipsă de respect şi de neascultare, ceea ce ei ar putea să ne reproşeze, căci fiind părinţii noştri, ei ne iubesc mai mult decât putem înţelege noi.

10. Eu pornesc întotdeauna de la principiul care este simultan şi principiul tatălui meu, Enoh, şi anume: 'Iubeşte-l pe acela care este supărat pe tine, şi în curând vei avea un prieten în plus!'.

11. Haide să facem şi noi la fel, iar părinţii nu vor fi dezamăgiţi de noi; de asta te asigur.

12. Totuşi, în ceea ce îl priveşte pe tânărul atât de prietenos, mă întreb şi eu cine poate fi, de unde a venit, cum de a fost admis în compania părinţilor şi ce face el de fapt aici.

13. Că este mai înţelept decât tine şi decât mine la un loc, asta ne-a demonstrat deja prin cuvintele sale. Iar faptul că aceste cuvinte au o putere ascunsă este demonstrat cu claritate de starea reală sau aparentă de uluire a părinţilor noştri. Deocamdată, nu este nevoie să ştim mai mult; de aceea, vom aştepta cu răbdare pentru a vedea ce se întâmplă. *Amin!"*

14. Apoi, Asmahael s-a apropiat de ei şi le-a spus: "Ascultaţi-mă, este bine că vă aflaţi acolo unde sunt Eu şi nu trebuie să vă îngrijoraţi sau să vă temeţi de nimic. De aceea, rămâneţi aici, alături de Mine. Căci cel care stă acolo unde sunt Eu se află în siguranţă şi şi-a găsit un sălaş permanent întru Acela care îi acceptă pe toţi cei care au o inimă plină de credinţă.

15. Veţi înţelege în curând ceea ce nu înţelegeţi acum, şi odată cu această înţelegere veţi obţine viaţa, atunci când Mă veţi recunoaşte pe Mine.

16. Oricum, bucuraţi-vă, căci nu vă aflaţi departe de Mine. Ascultaţi şi încercaţi să înţelegeţi! *Amin!"*

Capitolul 113

ENOH LE VORBEŞTE LUI METHUSELAH ŞI LUI LAMEH

(25 iunie 1841)

1. Cei doi au rămas uimiţi de aceste cuvinte ale lui Asmahael. Iar după ce acesta a făcut câţiva paşi mai departe, Lameh i-a spus lui Methuselah:

2. "Tată, ce crezi de acest discurs succint al tânărului? Mie mi se pare că el are o părere extrem de înaltă despre sine. Cuvintele lui o demonstrează cu claritate: 'Este bine că vă aflaţi acolo unde sunt eu!' De ce nu spune: 'Este bine că vă aflaţi acolo unde se află Adam şi copiii lui Dumnezeu?'

3. Iată, sunt câteva lucruri pe care nu reuşesc încă să le înţeleg. De aceea, spune-mi, dacă eşti de acord şi dacă cunoşti răspunsul, cum ţi se par toate acestea şi ce crezi despre acel tânăr? *Amin!"*

4. Dar atunci, Enoh s-a îndreptat către ei şi i-a corectat, spunându-le: "Ascultaţi-mă, copiii mei, dacă eu ţin în mână o piatră, şi dacă cineva vine şi mă întreabă: 'Prietene, ce ţii tu în mână?', iar eu îi arăt ce am în mână, dar el mă întreabă din nou: 'Ce e cu piatra aia?', nu vi se pare corect să îi răspund: 'Ce te priveşte pe tine? Este o piatră pe care o ţin în mâna mea, nu un obstacol pentru tine.

5. De vreme ce nu este o povară pentru tine, de ce îţi faci griji în legătură cu ea? Dacă eu sunt fericit cu povara mea, nu ar trebui să mă întrebi cu atâta îngrijorare de ce fac acest lucru!'

6. Este vreun om capabil să strângă o piatră în mâna sa atât de tare încât să o pulverizeze, transformând-o în praf? Sunt convins că nimeni nu va încerca acest lucru.

7. Oare nu este mai practic să iei piatra în mână decât să te izbeşti de ea pe drum şi astfel să te răneşti la picior? În mod similar, cine ar fi tentat să se îndepărteze de propria sa viaţă?

8. Bine, dar dacă are viaţa, de ce acţionează el ca şi cum nu ar fi primit-o niciodată, ca un om orb faţă de tot ceea ce îl înconjoară?

9. În fond, ce ştie omul? Oare nu provine tot ceea ce ştie el de la Dumnezeu? Cum îşi poate el imagina că poate gândi *în afara* lui Dumnezeu, ca şi cum şi-ar fi autosuficient şi nu ar mai avea nevoie de părerea lui Dumnezeu? Dar după ce el începe să facă speculaţii, el continuă astfel până când se conduce singur către ruină.

10. La fel faceţi şi voi acum, întrebaţi şi faceţi speculaţii. Dar dacă eu v-aş spune acum: 'Eu, Enoh, sunt tatăl vostru!' – ce semnificaţie ar avea această afirmaţie pentru voi?

11. Dacă v-aş spune aşa ceva, mi-aţi putea oare reproşa că am o părere prea bună despre mine însumi? Oare nu sunt eu şi în realitate ceea ce limba mea afirmă că sunt?

12. Ce se va întâmpla dacă cel orb va începe să judece? Cum se poate aştepta acela care nu vede nici măcar ziua, ca noaptea să-l ilumineze?

13. Dacă nu puteţi înţelege nici măcar *cuvintele* lui Asmahael, ce semnificaţie strâmbă ar putea avea judecata voastră asupra lui Asmahael?

14. Dar dacă v-aş întreba: 'Ce este creşterea unui trandafir şi ce este trandafirul însuşi?', aţi păstra cu siguranţă tăcerea.

15. De ce vă tot întrebaţi cine este Asmahael? Eu vă spun un singur lucru: aşteptaţi până mâine şi totul vă va fi explicat. Deocamdată, rămâneţi însă alături de Asmahael şi manifestaţi cel mai înalt respect posibil faţă de fiecare cuvânt al lui! *Amin!* Acum încercaţi să înţelegeţi ceea ce v-am spus! *Amin!"*

Capitolul 114

NERĂBDAREA LUI LAMEH ŞI RĂSPUNSUL LUI METHUSELAH

1. După ce Enoh le-a recomandat celor doi să asculte cu cea mai mare atenţie fiecare cuvânt al lui Asmahael, el i-a părăsit şi s-a îndreptat către părintele Jared, aşteptând acolo un semn pentru a putea continua călătoria către miazănoapte. Dar acest semn nu i-a fost dat prea curând, căci ziua era foarte călduroasă, iar bătrânii părinţi savurau răcoarea şi odihna sub frunzişul des al arborelui *Bahahania* (numit şi *Bahania).*

2. Cei doi nu au rămas însă deloc liniştiţi, în special Lameh, care a rupt tăcerea şi a început din nou să vorbească:

3. "Ascultă, tată Methuselah, ce a mai fost şi toată această poveste? Ce a vrut să spună părintele Enoh – căruia oricum nu i-am cerut nici o explicaţie – cu cuvintele sale?

4. Toată lumea pare să fie atât de încordată acum. Fiecare cuvânt este o predică, iar tatăl îi vorbeşte fiului de parcă acesta nu ar fi demn să vorbească la rândul său; iar fiul pare să ignore adeseori cu desăvârşire cuvintele tatălui său, sau cel puţin să nu le înţeleagă. Iată, aşa ceva se petrece chiar cu noi doi. Părintele Enoh ne-a vorbit, iar eu unul nu am înţeles nimic, exceptând faptul că ar trebui să rămânem în apropierea lui Asmahael, şi că tot restul îl vom înţelege mâine.

5. Dar ce a vrut să spună cu piatra şi cu viaţa şi cu sfatul şi cu judecata, toate acestea sunt pentru mine, dragă tată, de parcă nici nu le-aş fi auzit.

6. Dacă tu ai înţeles ceva, dragă tată, explică-mi şi mie. Dar dacă şi tu ai înţeles tot atât cât mine, nu ne mai rămâne decât să urmăm exemplul bunicilor noştri şi să aşteptăm cu răbdare până mâine, în Numele marelui Dumnezeu, când vom vedea ce fruct al luminii va apărea. Aşa că dacă ştii ceva, spune-mi şi mie, dragă tată. *Amin!"*

7. Methuselah i-a răspuns fiului său: "Iubitul meu fiu, oricine şi-ar propune să răspundă la toate întrebările tale ar avea nevoie de zece limbi şi de tot atâţia plămâni. Căci viaţa ta nu este altceva decât un lung şir de întrebări nesfârşite, iar pe pământ nu a crescut încă copacul suficient de înalt şi de puternic pe care să se poată coace un fruct suficient de mare pentru a putea conţine răspunsul la toate întrebările tale.

8. Ce ai vrea să-ţi răspund? Nu ai auzit cuvintele lui Asmahael, iar apoi, cele ale părintelui Enoh?

9. Meditează în tăcere asupra lor, iar dacă asta este voința Domnului, vei primi gradat din ce în ce mai multă lumină asupra lor. Căci ce înseamnă tot ajutorul nostru, întreaga noastră lumină, dacă ea nu ne este dată de sus?

10. Orice ajutor uman este inutil şi toată lumina oamenilor nu înseamnă nimic altceva decât cel mai crunt întuneric. Dacă oamenii doresc să se ajute unii pe ceilalți, ei nu fac altceva decât să se rănească unii pe alții. Iar dacă cineva doreşte să ilumineze un semen de-al său, el nu reuşeşte altceva decât să-l facă şi mai ignorant.

11. De aceea, continuă să întreții cu grijă micuța flăcăruie sacră de iubire din inima ta, iar în curând nu vei mai avea nevoie de iluminarea altei persoane, căci o scânteie divină, oricât de minusculă, valorează mai mult decât întregul cer plin de sori, de luni şi de stele, oricât de minunate şi de strălucitoare ar fi acestea.

12. Acum păstrează tăcerea şi rămâi liniştit şi răbdător până dimineața, când se va împlini marea promisiune. *Amin!* Ascultă-mă, *Amin!"*

Capitolul 115

ŞARPELE DIN COPAC

1. După acest discurs, toate limbile au tăcut şi toți cei de față au început să mediteze mai mult sau mai puțin intens asupra evenimentelor zilei, lăudând Numele lui Dumnezeu în inimile lor pentru imensa grație pe care a revărsat-o asupra lor. Cei care îl recunoscuseră deja pe Asmahael aveau inimile, ochii şi urechile concentrate continuu asupra Lui. Între timp, Asmahael purta o discuție în şoaptă cu Abedam, dar nimeni nu putea auzi ce discutau.

2. După ce a trecut o vreme, Eva i-a surprins pe toți, țipând şi dând semne că vrea să o ia la fugă; căci privind ramurile minunat despicate ale arborelui din fața ei, ea a văzut chiar deasupra capului ei un piton uriaş.

3. Când ceilalți patriarhi au văzut la rândul lor şarpele, ei au sărit în picioare, pregătindu-se să o ia la fugă pentru a scăpa de monstru, la fel ca şi Eva.

4. Asmahael le-a blocat însă calea şi le-a poruncit tuturor să stea pe loc şi să nu-şi mai părăsească acest loc până când nu le spunea el.

5. Au revenit cu toții la vechile lor locuri, aşteptând acolo cu calm şi fără teamă ce va urma.

6. Asmahael s-a îndreptat atunci către şarpele care se ondula încolo şi încoace, şi i-a spus: "Fiară a mâniei şi a nopții! Ce cauți aici, blestematule?"

7. Iar şarpele i-a răspuns, sâsâind: "Pe Acela care nu încetează să mă persecute, căci vreau să-L distrug!"

8. Asmahael şi-a continuat atunci interogatoriul: "Şi Cine este Acela pe care îl acuzi de o eternă persecuție şi pe care doreşti să-L distrugi?"

9. Şarpele a răspuns: "El este Dumnezeul etern şi Creatorul tuturor lucrurilor, pe care mi le-a dăruit mie. Ulterior, El a devenit slab, căci a văzut gloria mea, care o depăşea pe a Lui, şi a izbucnit într-un foc violent al mâniei Sale, m-a blestemat, mi-a răpit gloria şi i-a împodobit pe aceşti viermi dezgustători ai pământului cu ea, pentru ca ei să semene cu El. Cât despre mine, am fost blestemat întru eternitate şi am primit această formă îngrozitoare de vierme".

10. Asmahael a devenit atunci vizibil furios şi a tunat către şarpe următoarele cuvinte: "O, Satan! Cât de infinit de mare este minciuna ta şi cât de nelimitată răutatea ta!

11. Când te-am blestemat şi când te-am persecutat Eu? Atunci când, de eternități, tu ai fugit de Mine din propria ta voință, după care ai pătruns voluntar în sfera inviolabilă a sfințeniei infinite a lui Dumnezeu, trebuind în mod normal să fii anihilat pentru eternitate, Cine a fost Acela care Şi-a întins brațele atotputernice, primindu-te la piept cu iubire, după care te-a trimis aici, unde dorea să devii egalul Lui?

12. Chiar şi aici însă, aroganța ta a călcat în picioare iubirea supremă a eternului, atotputernicului şi infinit de sfântului Dumnezeu. Tu ai părăsit fără nici o ruşine

casa pe care Eu am creat-o pentru tine şi ai dorit să distrugi lucrarea Mea, mincinos mizerabil ce eşti, pentru a Mă depăşi pe Mine, maleficule Satan!

13. Ascultă! Adam, care a fost casa ta, este încă viu, chiar şi fără tine, şi va trăi veşnic, la fel ca şi descendenţii săi. Dar de acum înainte, sămânţa ta va fi blestemată. Stabilesc de acum înainte o duşmănie de împăcat între sămânţa ta şi aceea a femeii care te va distruge. Da, o femeie îţi va strivi capul sub călcâiul ei, iar muşcătura ta nu o va putea distruge.

14. Iar acum, pleacă, dispari din ochii Mei! *Amin!"*

15. Iar monstrul cel rău a dispărut pe loc.

Capitolul 116

ASMAHAEL VORBEŞTE DESPRE PUTEREA LUI DUMNEZEU DIN OM

1. Patriarhii erau atât de uluiţi încât nici unul nu ştia ce să facă. Cei care ştiau cine se ascundea în spatele lui Asmahael erau plini de recunoştinţă, de iubire profundă şi de supremă devoţiune în inimile lor, în timp ce cei care nu ştiuseră până acum despre cine era vorba şi ai căror ochi fuseseră închişi, erau complet debusolaţi. Oare trebuiau să se plece cu reverenţă sau să se roage? Să-şi creadă ochilor sau să se îndoiască? Să-i întrebe pe părinţi despre ce era vorba, sau chiar pe Asmahael însuşi, căruia să-i spună: "Cine eşti tu, al cărui cuvânt este atât de puternic, încât imediat după ce l-ai rostit, actul invocat de tine să devină pe loc realitate?"

2. Sau ce altceva să facă? Tot gândindu-se, ei au fost cuprinşi de o mare teamă, căci acest al doilea exemplu de anihilare atotputernică le evoca cele mai ciudate gânduri.

3. După mai multă vreme, în care meditaţia lor s-a dovedit infructuoasă, Asmahael a păşit în mijlocul celor care nu ştiau cine este şi le-a spus: "Ascultaţi, voi, cei care nu reuşiţi să vă daţi seama cine sunt Eu! Ce credeţi voi?

4. Oare nu v-au demonstrat suficient de des, prin cuvintele lor puternice, Adam, Seth şi Enoh, cine este omul capabil să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu? Dar voi, al căror spirit şi ale căror urechi sunt întotdeauna surde, şi ai căror ochi sunt mereu orbi, nu puteţi realiza ce înseamnă acest lucru şi ce putere stă la dispoziţia oricărui om în Numele Dumnezeului unic, Iehova, atunci când el acţionează fără îndoieli şi când este plin de o iubire de neclintit şi de o credinţă desăvârşită în El.

5. În loc să fiţi atenţi la aceste cuvinte, voi vă întrebaţi şi acum: 'Cine este Asmahael şi cum se face că el poate realiza asemenea lucruri?'

6. O, sunteţi orbi şi surzi! De ce vi s-au dat ochii şi urechile, atât cele fizice cât şi cele spirituale? Oare numai pentru a putea vedea iarba şi celelalte lucruri de pe pământ şi de pe bolta cerească? Şi de ce vi s-a dat auzul? Oare numai pentru a putea auzi cântecul păsărilor, bâzâitul, răgetele şi toate celelalte zgomote lumeşti? Oare nu vi s-au dat aceste simţuri mai degrabă pentru a le focaliza către interior, pentru a percepe înainte de toate ceea ce se petrece înlăuntrul vostru, şi pentru a putea transfigura apoi ceea ce se petrece în lumea exterioară, conectând aceste fapte cu rădăcina tuturor lucrurilor?

7. Oare nu activează vie această rădăcină chiar în interiorul vostru? Iar dacă o fiinţă ajunge la rădăcina unui lucru, pătrunzându-l cu puterea lui Dumnezeu din interiorul său, susţinută de iubire şi credinţă, ce obstacol ar mai putea să-i blocheze voinţa, de vreme ce acest om just şi-a făcut planul său adânc înlăuntrul lui şi în direct acord cu voinţa atotputernică a lui Dumnezeu?

8. Cel care este capabil să realizeze ceva poate face acest lucru numai prin intermediul lui Dumnezeu, căci în afara lui Dumnezeu nici o acţiune nu este posibilă.

9. Acţionaţi şi voi în acest fel, şi nu vă mai întrebaţi prosteşte cine şi ce este Asmahael. Numai atunci îl veţi descoperi pe Asmahael din interiorul vostru, pentru voi înşivă şi pentru toţi ceilalţi, şi numai atunci veţi înţelege cu adevărat cine şi ce este Asmahael. *Amin!"*

Capitolul 117

ÎNTREBAREA ADRESATĂ DE ADAM LUI ASMAHAEL

(1 iulie 1841)

1. După acest discurs, Adam l-a rugat pe Asmahael să vină la el, iar după ce Acesta din urmă a ascultat, el L-a întrebat:

2. "O, Tu, al cărui Nume limba mea nu îndrăzneşte să-L pronunțe, o, Asmahael, nu fii supărat pe mine, cel sărman, dacă îndrăznesc să-Ți pun o întrebare Ție, căci răspunsul Tău mi-ar lua o povară imensă de pe inimă".

3. Asmahael i-a răspuns: "Adam, dacă îl cunoşti pe Asmahael, de ce doreşti să-L întrebi pe El în legătură cu ceea ce te supără pe tine? Nu ştii tu oare că Cel care a creat centrul pământului şi a țesut bolta cerească precum îşi țese un păianjen pânza sa, este deopotrivă şi Creatorul inimii tale, fiind astfel prea conştient de ceea ce se petrece acolo?

4. De aceea, dacă Mă cunoşti, nu întreba. Dar dacă încă nu Mă cunoşti, cum poți crede că Eu voi putea rostogoli stânca din inima ta, dacă nu este cumva vorba chiar de un munte, ori de întregul pământ?

5. Dar orice te-ar tulbura, oferă-l în inima ta cu iubire, credință şi devoțiune lui Asmahael cel dinlăuntrul tău, iar Asmahael cel care stă acum în fața ta îți va oferi răspunsul viu prin intermediul celui interior, iar acest răspuns te va uşura cu adevărat, în timp ce răspunsul exterior nu ar face decât să-ți ofere moartea în locul vieții. Căci orice pătrunde în om din exterior, indiferent de sursă, are pentru el o natură similară cu a morții. Viața se naşte întotdeauna din interior, la fel cum Dumnezeu Însuşi lucrează de-a pururi şi neîncetat din propriul Său centru al iubirii.

6. Aşadar, fă cum te-am învățat şi vei primi răspunsul după care este însetat sufletul tău! *Amin!"*

7. Adam a făcut după cum i s-a spus, iar în curând fața sa a devenit strălucitoare de fericire, căci acum, orice îndoială referitoare la Asmahael l-a părăsit, iar fericirea lui era atât de intensă, la fel ca şi recunoştința din inima sa, încât corpul său a devenit învăluit de lumină.

8. Toți copiii din jur au remarcat acest lucru şi au venit la el pentru a-l întreba pe marele lor patriarh ce se petrecuse cu el şi de ce era înconjurat de atâta lumină.

9. Adam a indicat însă spre Asmahael şi le-a spus: "O, copiii mei, nu mă întrebați pe mine. Acolo se află marele Învățător şi Stăpânul insondabil al tuturor lucrurilor. Nu îl mai căutați în exterior, ci înlăuntrul vostru, căci astfel îşi predică mesajul Cel care este de-a pururi însăşi Viața Eternă.

10. Realitatea, adevărul şi viața nu pot fi găsite decât înlăuntrul omului, singurul loc unde trebuie să fie căutate. Iar tot ceea ce vine din exteriorul omului nu este altceva decât iluzie, nefiind real şi având o natură moartă.

11. Dacă cineva primeşte o lecție exterioară, din care doreşte să extragă un beneficiu pentru viața sa, oare nu trebuie el mai întâi să-şi distrugă propria voință, după care să aştepte plin de smerenie să vadă ce fel de fructe vor creşte din sămânța acelei lecții?

12. Dar cel care se întoarce către Viața vieții dinlăuntrul său, şi implicit către Acela care este sfânt, sfânt, sfânt, pururi adevărat şi plin de iubire, compasiune şi grație, va primi ceea ce am primit eu acum şi nu va mai cunoaşte povara îndoielii şi a incertitudinii care i-au apăsat inima precum un bolovan. Aşadar, nu mai întrebați, ci faceți ceea ce am făcut eu, şi veți descoperi astfel tot ceea ce aveți nevoie, în chiar inima ființei voastre vii. *Amin!"*

13. După aceste cuvinte, ei s-au întors cu toții către Asmahael, privindu-L în tăcere, fiecare gândindu-se la nevoile lor particulare şi la Asmahael, cu excepția lui Enoh, Abedam, Methuselah şi fiul său, Lameh. Căci primii doi ştiau prea bine ce însemnau cuvintele lui Adam, aflând acest lucru direct de la Mine. Cât despre cei doi mai tineri, aceştia nu ştiau nimic, fiind complet uluiți de spectacolul din fața lor. Deopotrivă uimiți şi amuzați de ceea ce vedeau, ei au uitat complet de întrebările lor despre Mine, ceea ce în etapa în care se aflau era un lucru bun pentru ei.

14. Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel şi Jared s-au adâncit din ce în ce mai mult în cererea lor adresată lui Asmahael, dar fără a primi vreun răspuns viu. Realizând lipsa de rezultat a eforturilor lor, ei s-au întors rând pe rând către Adam şi i-au spus:

15. "Tată! Iată, noi nu am obținut nici un rezultat urmând sfatul tău. Unde se află eroarea, în sfat sau în noi?

16. Poate că sfatul tău nu este complet, sau poate că noi nu l-am înțeles bine!

17. Înainte mai exista parcă o uşoară lumină a amurgului, dar acum s-a aşternut peste noi noaptea cea întunecată. Spune-ne, dragă tată, ce trebuie să facem? *Amin!"*

18. Adam le-a răspuns cu iubire şi înțelegere: "Oare nu v-am învățat cum să procedați? Unde vă era mintea în timp ce eu vă vorbeam?

19. Iată, acolo, în fața voastră, Asmahael aşteaptă. Dar credeți oare că vă este de ajuns gândirea? Ce este gândul fără o iubire deplină, fără o credință deplină şi fără o încredere deplină? Nimic altceva decât o aparență insignifiantă, a cărei viață nu este mai lungă decât cea a unui fulg de zăpadă în vârstă de o sută de ani, care a căzut pe o piatră încinsă.

20. De aceea, orice ați face, faceți-o cu totalitatea ființei voastre, dacă doriți ca acțiunea voastră să aducă rezultate. Repet, acolo se află Asmahael. Încercați să înțelegeți, copii, Asmahael se află în mijlocul vostru! *Amin!"*

21. Cei cinci s-au întors din nou către Asmahael, dar Acesta a spus: "Credeți oare că pe voi am să vă învăț altceva decât pe Adam? Departe de Mine gândul! Faceți ce vi s-a spus şi veți atinge ceea ce v-a promis Adam, căci fiecare dintre voi este chemat la viață.

22. Dacă însă veți eşua în demersul corect, orice cerere şi orice interogare este inutilă în procesul de căutare a vieții adevărate, căci Cel care este viu nu îi răspunde celui mort, ci numai celor care au inima trezită. *Amin!* Încercați să înțelegeți ce v-am spus. *Amin!"*

Capitolul 118

VIAȚA PE PĂMÂNT ŞI SCOPUL EI

1. Auzind aceste cuvinte din gura lui Asmahael, Seth s-a ridicat din nou şi le-a spus celorlalți patru: "Copii, aceasta este rădăcina vieții, iar unicul semn sigur dinlăuntrul nostru care ne demonstrează că dispunem de ea şi că nu mai suntem morți din punct de vedere spiritual este – potrivit cuvintelor sacre ale lui Asmahael – faptul că noi îl percepem cu claritate pe Cel viu din interiorul nostru, care ne predică şi ne susține.

2. Este adevărat, o piatră sau orice alt obiect inanimat nu poate fi niciodată capabil de acest lucru. Se poate oare revela moartea celui mort?

3. Poate oare cel mort să îi vorbească altui mort în cuvinte pe înțeles, iar acesta din urmă să le înțeleagă şi să le urmeze?

4. Iar dacă Cel viu şi-ar irosi cuvintele pe cel mort, la ce i-ar folosi ele celui din urmă, de vreme ce lui i-ar fi imposibil să le înțeleagă?

5. Este adevărat că noi avem o viață fizică, dar ea ne-a fost dăruită mai degrabă pentru a deştepta în inimile noastre iubirea veşnic vie pentru Dumnezeu. Deşi această iubire ni s-a dat nouă, tuturor, ea ne-a fost dăruită mai degrabă ca o mireasă adormită, care trebuie mai întâi trezită în interiorul nostru prin grația neprețuită a vieții exterioare, pentru a putea sorbi apoi din izvorul de apă vie dinlăuntrul nostru, acolo unde se află adevărata viață, şi pentru a învăța de la Viața oricărei vieți cum poate să trăiască într-o libertate deplină, plenară şi atotputernică, absorbind astfel viața exterioară pentru ca noi să putem deveni una cu viața eternă, întru şi prin Dumnezeu.

6. Viața exterioară ne permite să gândim în funcție de formele exterioare pe care le percepem, într-o manieră discontinuă, adică trecând de la o idee la alta, sau de la un obiect ori o acțiune la următoarele. Dar întreg acest proces de gândire nu este opera noastră, căci Domnul a aranjat astfel sălaşul nostru (corpul în care locuim), pentru a găsi în el varietate. Şi astfel, noi percepem tot ceea ce există prin intermediul gândurilor noastre. Dar oare ni s-a dat această putere numai pentru a servi casei în care locuim, sau pentru viața spiritului?

7. Iată o întrebare complet nouă. Eu aş compara gândurile cu căutătorii care se află într-o căutare constantă, dar care nu găsesc nimic dacă se îndepărtează prea tare de locul în care stă ascunsă viaţa.

8. Gândurile corecte nu trebuie să se repeadă precum o acvilă, ci mai degrabă să caute – precum păsărelele – viermişorii care se ascund sub frunzele verzi ale plantelor. Iar viermişorul se va afla întotdeauna acolo unde umbra verde a ierbii este mai densă, sau cu alte cuvinte, unde adevărul este mai ferm.

9. O, Asmahael, iată cum am înţeles eu lucrurile. Voi putea găsi eu viaţa, şi împreună cu mine copiii mei, dacă voi gândi şi în continuare astfel? Răspunde-Mi la această întrebare, dacă asta îţi este voia! *Amin!"*

10. Prompt, Asmahael l-a întrebat la rândul lui pe Seth: "Ascultă, Seth! Dacă ai vorbit corect, spune-Mi, de unde ai primit tu aceste cuvinte? Iar dacă te temi că nu ai dreptate, de ce ţi-ai mai obosit plămânii şi limba în zadar?"

11. Seth i-a răspuns însă la fel de prompt: "O, Asmahael, cine ar putea rosti un singur cuvânt fără Tine?

12. Tu eşti capabil să rosteşti cuvintele vieţii chiar şi prin gura pietrelor sau animalelor sălbatice. De ce nu ar fi posibil acest lucru şi prin gura mea, pe care tu ai creat-o chiar pentru acest scop?

13. Totuşi, eu nu cred că cel care vorbeşte şi cel care trebuie să înţeleagă pe deplin cele spuse nu sunt una şi aceeaşi fiinţă. Pe drumul dinspre regiunea de miazăzi către cea de la apus, Tu ne-ai revelat cu claritate şi cu o iubire infinită cât de puţin am înţeles noi din propriile noastre predici adresate unii altora, încă de multă vreme.

14. De aceea, eu cred că am rostit adevărul deplin în faţa Ta. Dar dacă îl şi înţeleg pe deplin, aceasta, o, Asmahael, numai Tu o poţi şti. De aceea, Te implor, vorbeşte-mi în numele graţiei şi compasiunii Tale! *Amin!"*

15. Asmahael i-a răspuns astfel lui Seth: "Ascultă, Seth! Cuvintele tale sunt adevărate, căci ele au izvorât din Mine. Oricine are o inimă smerită şi vorbeşte în Numele Meu, şi nu din vreun interes vremelnic sau pentru vreun motiv personal, ci numai din iubire pentru Mine şi pentru fratele său – adevăr vă spun, nici un sunet nu va ieşi de pe buzele lui care să nu fie de la Mine. Dar acela care vorbeşte în Numele Meu, dar se ridică pe sine mai presus decât fratele său şi îşi aruncă cu lăcomie inima în brazdele pământului – adevăr vă spun, acela este precum o plantă otrăvită, căci la fel ca aceasta, el transformă lumina divină a iubirii şi căldura vieţii dinlăuntrul lui într-o otravă distrugătoare şi letală, în locul unei seve benefice şi dătătoare de viaţă.

16. Dar dacă ţi-ai trezit deja mireasa adormită, aşa cum te-ai exprimat, la inspiraţia Mea, atunci nimic nu-ţi mai lipseşte, cu excepţia acţiunii propriu-zise. Aşadar, acţionează conform acestor cuvinte şi vei fi astfel în armonie cu tine însuţi, dar şi cu Mine şi cu toţi ceilalţi care vor acţiona la fel ca tine. *Amin!* Încearcă să înţelegi! *Amin!"*

Capitolul 119

GRIJILE LUI JARED ÎN CALITATEA LUI DE GAZDĂ

(6 iulie 1841)

1. Auzind aceste cuvinte, Seth a început să se interiorizeze, recunoscându-se pe sine din ce în ce mai mult. Unica sa reacţie a fost o atitudine tăcută de recunoştinţă în inima sa, căreia nu i-a dat o expresie verbală, ştiind că Eu pot asculta la fel de bine şi tăcerea inimii, şi căci nici o vibraţie a acesteia nu îmi rămâne necunoscută Mie.

2. Mai existau şi alţii care doreau să pună întrebări, dar Adam s-a ridicat şi a spus: "Copii, ascultaţi-mă, în Numele lui Iehova. Cei care mai au preocupări şi tulburări în inimile lor, să le păstreze deocamdată acolo şi să le ia cu ei acasă. Căci atunci când va sosi vremea, fiecare va primi o lumină strălucitoare din cer, care va ilumina micuţa cameră întunecată din inima sa. Deocamdată, nu uitaţi că noi nu am ajuns nici măcar în regiunea de miazănoapte, şi suntem încă departe de casă. De aceea, cel mai important lucru acum este să ne aşezăm în ordinea cunoscută pentru a purcede la drum şi a le anunţa copiilor noştri Sabatul de mâine, şi pentru a-i invita la celebrarea supremă şi activă a acestei zile sfinte, pe

care Dumnezeu Însuşi a fixat-o drept zi de odihnă, care să ne amintească nouă că Domnul, marele şi preasfântul nostru Dumnezeu Iehova, este Creatorul nostru, Susținătorul, Conducătorul şi Părintele nostru plin de iubire, de grație şi de compasiune.

3. De aceea, cum spuneam, haideți să ne ridicăm cu toții, în Numele Celui care păşeşte alături de noi. *Amin!"*

4. Atunci s-au sculat cu toții de la pământ, au părăsit copacul umbros şi au pornit în ordinea cunoscută, conduşi de Asmahael, prin pădurea deasă ce ducea către miazănoapte.

5. Pe drum, Jared, care mergea alături de fiul său Enoh, nu a rezistat să nu îi pună acestuia numeroase întrebări. Primele sale griji se refereau la ospitalitatea pe care ar trebui să i-o arate lui Asmahael atunci când vor ajunge acasă.

6. El se întreba ce fructe i-ar plăcea acestuia şi ce tip de pâine, ce băuturi preferă, lapte simplu, lapte amestecat cu miere pură, sau sucul proaspăt stors al căpşunilor; şi oare unde va prefera acesta să doarmă, pe ce fel de aşternut şi cât de devreme ar dori să se trezească.

7. La toate aceste întrebări, Enoh nu a dat decât un singur răspuns scurt: "Dragă tată, grijile tale sunt zadarnice. Asmahael ne va spune cu siguranță ceea ce aşteaptă de la noi. Oricum, poți fi sigur că până acum am primit cu toții infinit mai mult de la El decât am putea noi vreodată să-i înapoiem.

8. De aceea, dragă tată, nu te mai îngrijora de asemenea lucruri inutile, căci numai *un singur* lucru este necesar, şi anume iubirea adevărată pentru Dumnezeu, Tatăl nostru, a cărui iubire pentru noi este indescriptibilă.

9. Ascultă, dragă tată! Cred că aceasta este răsplata care îl va satisface deocamdată cel mai mult pe Asmahael sub acoperişul nostru. El ne-a spus chiar înainte de a primi un nume de la Adam ce anume L-a adus din ținuturile de jos până în înălțimile noastre.

10. Străinul credincios (față de noi), care îl caută pe Dumnezeu (adică iubirea noastră pentru Dumnezeu)! Dacă aceasta este semnificația numelui Său, atunci, dragă tată, grijile tale în ceea ce priveşte mâncarea, băutura şi dormitul sunt absolut zadarnice. Haide mai bine să facem ceva util, şi anume să ne rugăm lui Dumnezeu în inimile noastre, pentru a-i invoca grația şi a-L ruga să se mute în ele. Căci inimile noastre au mai mare nevoie de Asmahael decât colibele noastre. *Amin!"*

11. Jared i-a răspuns lui Enoh: "Dragul meu fiu, tu ai dreptate în toate, şi nu găsesc nici o fisură în ceea ce spui. Dar nu pot să nu remarc că tu vorbeşti acum de Asmahael la fel cum vorbeai altădată despre Dumnezeu Însuşi, asemănarea fiind atât de mare încât nici nu mai ştiu despre cine vorbeşti, despre Asmahael sau despre Dumnezeu. Te rog, explică-mi cum vine asta şi de ce te comporți astfel?

12. Căci dacă spui că trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să pătrundă în inimile noastre, aceasta mi se pare clar; dar dacă spui: 'Căci inimile noastre au mai mare nevoie de Asmahael decât colibele noastre!', această afirmație este complet incomprehensibilă pentru mine. Căci ce legătură există între Asmahael şi inimile noastre, dacă el nu este Însuşi Dumnezeu, ceea ce nu poate fi vreodată, de vreme ce el păşeşte printre noi, fiind un om în carne şi oase?

13. Deşi învățătura sa este sublimă, depăşind tot ce am auzit vreodată, iar puterea cuvântului său este uluitoare, acestea pot proveni din gura oricărui om chemat de Dumnezeu să vorbească. De aceea, te implor, ajută-mă, pentru a nu mă rătăci deşi păşesc alături de tine, căci în caz contrar risc să mă clatin, să cad şi să mor. *Amin!"*

14. Dar Enoh i-a repetat lui Jared porunca lui Adam, astfel încât acesta a tăcut, satisfăcut deocamdată.

Capitolul 120

PATRIARHII DISCUTĂ DESPRE ASMAHAEL

1. La rândul lui, Enos nu îl lăsa deloc în pace pe Seth, bombardându-l cu întrebări: "Tată Seth, Am remarcat că tu ai vorbit cu tânărul şi ciudatul Asmahael, şi am auzit o parte din conversația voastră, dar deşi cuvintele lui sunt remarcabil de înalte şi de

înțelepte, el pare să uite cine este, făcând dovada unui mare orgoliu în legătură cu realizările sale, spre exemplu, ca atunci când a distrus marele șarpe al înșelătoriei, după care a început să vorbească de parcă nu ar fi fost și el un om, ci Însuși Dumnezeu. De altfel, el vorbește aproape tot timpul despre sine, și rareori despre Dumnezeu. Și chiar și atunci când o face, el și cu Dumnezeu par să fuzioneze atât de strâns încât nici nu mai știi la cine se referă.

2. Fie că el vorbește în numele lui Dumnezeu, și astfel, este umplut de spiritul lui Dumnezeu și de toată atotputerea Acestuia, fie – deși nu îmi pot imagina în nici un chip cum ar fi acest lucru cu putință – el și cu Dumnezeu sunt unul și același.

3. Iată, acestea sunt întrebările importante care mă macină, și am dorit să știi, dragă tată, ce mă tulbură și care este răspunsul care îmi lipsește cel mai mult la ora actuală. Spune-mi și mie cine este acest Asmahael, dacă știi acest lucru și dacă dorești să-mi spui, dacă ești de părere că-mi este necesară și benefică această cunoaștere, și dacă aceasta este voința sfântă a lui Dumnezeu. *Amin!”*

4. Seth i-a răspuns fiului său: “Dragă Enos, întrebarea ta este justificată și te asigur că pe întregul pământ nu ar putea fi vreo întrebare mai justificată și mai importantă decât aceasta, și nici vreun om mai drept decât acela care îl caută pe Dumnezeu cu toată sinceritatea și al cărui ochi nu privește decât faptele lui Dumnezeu. Dar chiar mai presus decât această întrebare este datoria născută din iubirea de Dumnezeu de a respecta porunca dată în numele eternei ordini a lui Dumnezeu.

5. Iată, o asemenea poruncă îmi leagă deocamdată limba în fața întrebării tale referitoare la Asmahael. De aceea, mulțumește-te deocamdată cu această scuză, dar fii convins cu toată fermitatea că vei fi pus față în față cu Asmahael încă înainte de apusul soarelui.

6. Așteaptă acest moment, căci mare este Asmahael! *Amin!”*

7. Enos a fost și el satisfăcut cu acest răspuns, după care a tăcut.

8. Dar nici Mahalaleel nu se putea odihni, astfel încât el s-a întors către Kenan, pe care l-a întrebat: “Ascultă, tată, noi doi am împărtășit multe experiențe de-a lungul vieții noastre destul de lungi. Dar îți mai amintești tu vreo ocazie în care cineva să realizeze ceva instantaneu, prin simpla putere a cuvântului său și fără ajutorul mâinilor sale?

9. Ai putea să-mi spui: ‘Fiule, spui prostii! Oare nu a îmblânzit dragul nostru Enoh chiar astăzi tigrul pentru Asmahael și nu a reușit Adam să smulgă cuvinte dintre fălcile fiarei, prin simpla atingere a limbii ei?

10. Și oare nu s-au supus cândva voinței noastre ferme toate plantele, copacii și arbuștii, ba chiar și elementele?’ Dar eu îți voi răspunde: O, tată! Toate acestea sunt adevărate și nu pot fi contestate, dar noi nu am putut realiza niciodată ceva fără ajutorul mâinilor noastre, uneori chiar al picioarelor. Și chiar și atunci când am realizat asemenea lucruri, întotdeauna a durat ceva timp până când natura cea mută, susținută uneori de mâinile și de picioarele noastre, realiza acele lucruri. Nu am dreptate?

11. Ce se întâmplă atunci cu Asmahael? Ce s-a petrecut cu puternicul tigru prin cuvântul lui, și unde a aruncat acest cuvânt șarpele, anihilându-l cu o viteză mai mare decât cea a gândului?

12. Cine i-a mai predicat vreodată lui Adam, după care acesta să devină atât de ascultător? Toți cei care nu au venit la Adam cu o rugăminte au fost nevoiți să se întoarcă acasă fără să realizeze ceva. Chiar și cuvintele lui Enoh păreau să-i facă plăcere din cauza profunzimii și blândeții lor, mai degrabă decât să-i servească drept măsură înțeleaptă pentru o viață mai adevărată. Dar iată că acum, când vorbește Asmahael, dând porunci și făcând aranjamente, Adam nu se îndepărtează de ele nici cu lățimea unui fir de păr și le ascultă orbește, împreună cu ceilalți copii și cu mama Eva.

13. Ținând cont de toate acestea, spune-mi, dragă tată, ce crezi despre Asmahael?

14. Eu unul îl consider mai mult decât un simplu om, căci realizările sale depășesc tot ce au realizat vreodată oamenii până acum. Dar ceea ce contează acum pentru mine este care este părerea *ta* despre el. *Amin!”*

15. Kenan i-a răspuns succint fiului său, după cum urmează: “Fiule, ai absolută dreptate. Toată lumea a văzut cum stau lucrurile, dar păstrează-ți părerile până mâine

dimineață, căci aceasta este voința lui Adam, şi sunt convins că nu doreşti – aşa cum nu doresc nici eu – să încalci voința patriarhului nostru suprem.

16. Continuă să fii preocupat de Asmahael în inima ta, iar în curând El ți se va revela pe deplin, căci El este acum mai aproape de tine decât îți poți imagina!

17. De aceea, singurul meu sfat este să crezi cu fermitate şi să iubeşti! *Amin!"*

Capitolul 121

LAMEH ŞI METHUSELAH DISCUTĂ DESPRE STRĂINUL ASMAHAEL

(22 iulie 1841)

1. Lameh, care avea o mare poftă de vorbă, şi-a întrebat la rândul lui tatăl: "Ascultă, tată, de vreme ce părinții noştri continuă să şuşotească între ei, deşi patriarhul nostru suprem, Adam, le-a interzis acest lucru, spune-mi, ce crezi, ar trebui să fim singurii care ascultă de această poruncă, sau putem proceda şi noi ca şi părinții noştri?

2. Dacă am înțeles eu bine, se pare că Adam nu a făcut nici o diferență în această chestiune. Şi întrucât părinții noştri continuă să vorbească între ei, deşi ei înțeleg mai bine poruncile lui Adam decât mine, cred că putem schimba şi noi câteva cuvinte referitoare la Asmahael, fără să facem rău nimănui.

3. Iată, inima mea simte o mare nevoie să discute despre Asmahael; ca să fiu sincer, simt chiar nevoia să vorbesc încontinuu despre el.

4. Vreau să-ți spun, dragă tată, că acest tânăr începe să-mi apese inima într-o manieră absolut uluitoare. Da, el mi se pare din ce în ce mai greu de înțeles şi de cunoscut. Dacă îi priveşti fața, aceasta nu pare prin nimic extraordinară, dar atunci când începe să vorbească, iar cuvintele lui devin realitate cu viteza fulgerului, trebuie să recunoşti că este imposibil să nu te simți puțin tulburat.

5. Vreau să-ți mai spun că el mi-a devenit deja atât de drag încât mi se pare că inima mea s-a ataşat de el.

6. Acesta este de altfel motivul pentru care simt nevoia să vorbesc încontinuu despre acest tânăr, Asmahael, care mi-a devenit atât de drag.

7. Priveşte numai cât de umil şi de modest poate fi, mergând în urma noastră alături de bătrânul, dar încă vigurosul Abedam. Şi priveşte cât de uşor poate păşi. Uneori mi se pare că picioarele lui nici nu ating pământul.

8. O, Asmahael, străin adorabil, cât de incredibil de drag mi-ai devenit.

9. Cât de fericit m-aş simți dacă ai păşi alături de mine, aşa cum o faci cu Abedam!

10. O, tată, iartă-mă dacă limba mea ți-a provocat multe neplăceri. Dar ce pot să fac? Tu însuți mi-ai spus de multe ori: 'Tot ce arde în inimă fierbe în vasul iubirii şi va începe în curând să se reverse prin gură!' Iată, chiar aceasta este cazul meu.

11. Dacă doreşti să-mi spui ceva, fă-o, te rog, căci eu voi fi fericit să-mi plec urechea către gura ta. Dar nu doresc să vorbeşti despre altceva decât despre Asmahael. *Amin!"*

12. Methuselah i-a răspuns fiului său astfel: "Mult iubitul meu fiu, Lameh, ascultă-mă. Deşi este firesc ca un tată să-i dea sfaturi fiului său, fie în cazul în care el vede că fiul său lipsit de experiență acționează prosteşte ori lipsit de modestie, fie atunci când acesta vine la tatăl său cerându-i un sfat bun, datorită experienței mai mari a acestuia,

13. ce poate face acest părinte atunci când fiul său vine la el şi îi cere un sfat, dar el este nevoit să îi spună: 'Ascultă, dragul meu fiu, în ceea ce priveşte această chestiune, experiențele noastre sunt absolut comparabile, şi nici una nu este superioară celeilalte, căci astăzi, ochii noştri l-au văzut simultan pentru prima oară pe Asmahael.

14. Iată, tot ceea ce poți spune tu despre acest tânăr atât de remarcabil, exact atât pot spune şi eu, excepție făcând faptul că limba mea nu este la fel de flexibilă ca a ta, pentru

a putea reda sentimentele mele profunde legate de Asmahael în cuvinte comprehensibile, care să zboare apoi de pe buzele mele’.

15. Dar ca să nu spui că ţi-ai invitat în zadar tatăl să vorbească despre Asmahael, tocmai mi-a venit o idee:

16. Deşi Dumnezeu le-a dăruit oamenilor doi ochi exteriori, ei nu pot vedea nimic în plus cu cei doi ochi decât dacă ar privi cu unul singur; totuşi, cei doi ochi le aduc serviciul de a vedea mai uşor decât cu unul singur. În mod similar, Dumnezeu le-a dăruit oamenilor două urechi pentru a auzi vocea lumii exterioare, dar nimeni nu poate auzi cu aceste două urechi mai bine decât cu una singură; nu este mai puţin adevărat că şi cele două urechi se susţin una pe cealaltă, pentru a auzi mai bine. Acelaşi adevăr se aplică şi simţului mirosului. Cele două nări se asistă una pe cealaltă. Totuşi, Dumnezeu le-a dăruit oamenilor numai *un singur* simţ al gustului şi numai *un singur* simţ al pipăitului, cu ajutorul cărora ei pot gusta şi pipăi cu claritate orice lucru. Priveşte, aceste două simţuri sunt absolut independente de celelalte. Aşa stau lucrurile şi cu oamenii. Noi ne putem împărtăşi reciproc ceea ce vedem şi ceea ce auzim, precum şi percepţiile mai fine legate de impresiile noastre referitoare la natura lucrurilor. Dar în ceea ce priveşte gândurile şi sentimentele noastre legate de un anumit lucru sau de altul, fiecare om are propria sa lume interioară, în funcţie de care ajunge să îşi formeze o evaluare, urmată de o anumită emoţie.

17. La fel stau lucrurile şi cu noi doi. Noi am văzut şi am auzit aceleaşi lucruri, şi am remarcat cu siguranţă aceleaşi aspecte legate de Asmahael. În faţa lui, noi suntem precum plantele, copacii şi arbuştii, care absorb aceeaşi lumină, aceeaşi căldură şi aceeaşi apă de ploaie. Da, dar cum digerăm noi în interior aceste impresii, şi cu ce rezultate?

18. Iată, fiule, aici este marea diferenţă. La fel stau lucrurile şi cu percepţiile noastre interioare, cu evaluările (prin gândire) şi cu sentimentele noastre; acestea pot fi juste, dar pot fi deopotrivă şi injuste, la momentul oportun, dar cel mai adesea la un moment inoportun. Aşadar, de ce să nu aşteptăm momentul oportun, pentru a nu ne încărca cu evaluări injuste şi sentimente nepotrivite, din cauza acestor evaluări?

19. De aceea, eu cred că deocamdată este mai bine să lăsăm aceste seminţe nou plantate în noi să se maturizeze, şi numai după aceea, atunci când vom simţi înlăuntrul nostru o maturitate profundă, vom vedea dacă fructele coapte ale seminţelor astfel plantate sunt dulci şi gustoase.

20. Cel care vorbeşte despre lucruri care nu s-au copt încă în interiorul lui este un prost, căci orice observaţie este o lecţie despre ceva sau altceva. Ce beneficii poate aduce un învăţător sau un vorbitor imatur, şi pe cine va putea el satisface cu fructele sale necoapte? Ce binecuvântare poate răspândi el în jurul său cu ajutorul plantelor sale, cărora nu le-a sosit timpul şi pe care el însuşi nu le cunoaşte încă, şi nici nu le poate cunoaşte, neştiind dacă sunt sănătoase sau nu, bune de mâncat sau otrăvitoare?

21. Iată, la fel stau lucrurile şi cu noi. Sământa ‘Asmahael’ abia a pătruns în brazdele superficiale ale sufletelor noastre. Noi nu cunoaştem încă cum vor arăta frunzele, florile, dar mai ales fructele sale, dar dorim deja să vorbim despre ea.

22. O, fiule, noi nu ştim încă ce fel de învăţătură poate rezulta de aici. De aceea, omul nu ar trebui să vorbească despre cele văzute şi auzite, ori percepute în orice alt fel, iar acest lucru este suficient. Tot restul ar trebui lăsat până vine momentul recoltei. Iar când în inima sa s-a copt un fruct nobil, Dumnezeu îl va chema pentru a împărtăşi acest fruct cu ceilalţi fraţi ai săi. Dacă fructul nu este suficient de bun, Dumnezeu va şti mai bine la ce poate fi el folosit, căci pentru Dumnezeu, toate lucrurile sunt bune la ceva. Astfel, haide mai bine să aşteptăm momentul coacerii, după care vom mai vorbi. *Amin!”*

Capitolul 122

ASMAHAEL SPUNE O PARABOLĂ

1. După aceste cuvinte ale lui Methuselah adresate fiului său, Lameh, Asmahael li s-a alăturat şi le-a spus următoarele:

2. “Dragii mei prieteni, ascultaţi şi urmăriţi să înţelegeţi ce vă voi spune în continuare, referitor la cele ce aţi discutat mai înainte. Să presupunem că există un om care are o mare experienţă, şi implicit o mare înţelepciune referitoare la tot felul de lucruri,

precum şi la efectele generate de ele, şi că alături de el se află oameni extrem de dornici de înțelepciune şi de efectele acesteia, dar care nu au putut realiza mai nimic până acum, deoarece ei nu cunosc rădăcina oricărei forme de înțelepciune, căci ei îşi lasă ochii acoperiți de tot felul de ramuri ale copacului lumesc, iar urechile astupate de pietre, astfel încât ei nu pot nici să audă, nici să vadă.

3. Dacă omul de care vorbim ar face în mijlocul lor o serie de lucruri ciudate, cu ajutorul înțelepciunii lui autentice, oare nu îl vor înconjura imediat ceilalți, întrebându-se reciproc: 'Cum poate acesta să realizeze lucruri pe care, noi oamenii, nu putem nici măcar să le înțelegem? Oricum, este practic imposibil să faci aşa ceva. Atunci cine este acest om? Oare vine din iad sau din cer? De unde şi-a luat el puterile? Nici unul din cuvintele sale nu sunt neacoperite, ci toate reprezintă fapte împlinite. El vorbeşte de parcă ar avea o putere a lui personală şi pare să se considere a fi foarte important. Cine o fi acest om care seamănă cu oricare dintre noi, dar care atunci când acționează, pare că dispune de întreaga atotputere a lui Dumnezeu?'

4. Iar după asemenea întrebări, nimeni nu mai ştie cum să acționeze şi ce să facă cu omul cel înțelept. Să se teamă de el sau să-l iubească? Să fugă de el sau să-l urmeze?

5. Unii dintre ei se tem, alții sunt plini de iubire, alții doar curioşi, unii au îndoieli, iar alții se simt anxioşi în legătură cu aceleaşi lucruri, dar nimeni nu încearcă măcar să devină asemeni omului cel înțelept, întru iubire şi umilință adevărată, care sunt singurele rădăcini reale ale înțelepciunii.

6. Voi ce credeți? Dacă omul înțelept ar dori să aleagă câțiva dintre cei ignoranți care îl înconjoară pentru a-i educa la şcoala lui, pe cine ar alege?

7. Vă răspund Eu: cu siguranță nu pe cei care nu au curaj, nici pe simplii curioşi, amatori de spectacole, dar nici pe cei care se întreabă: 'Cine este şi de unde vine acela care poate face asemenea lucruri numai prin puterea cuvântului său?' De asemenea, nici pe aceia care sunt plini de îndoieli şi nu fac dovada vreunei fermități oarecare, fie că este vorba de mâinile şi picioarele lor, de cap, inimă, intestine sau încheieturi. De asemenea, el nu îi va alege pe cei orbi şi surzi întru spirit, ci numai pe aceia care sunt plini de iubire şi de smerenie față de Dumnezeu şi de frații lor.

8. Iată, această scenă se află în fața voastră, dar voi nu o recunoaşteți!

9. Dar Eu, care stau aici în fața voastră, vă spun: voi sunteți fericiți că Eu Mă aflu aici, păşind alături de voi, ca Unic Înțelept în fața tuturor!

10. Dacă tu, Methuselah, ai împrumuta din iubirea fiului tău, iar tu, Lameh, din răbdarea tatălui tău, în curând l-ați privi pe străinul din fața voastră cu alți ochi. Încercați să înțelegeți! *Amin!"*

Capitolul 123

ÎN "MÂNA ZBÂRCITĂ A PĂMÂNTULUI"

(28 iulie 1841)

1. În timp ce Asmahael vorbea, patriarhii au ajuns la un zid stâncos înalt, care avea numeroase excrescențe ce generau forme dintre cele mai ciudate. Din această cauză, patriarhii îi dăduseră încă cu mult timp în urmă numele de "Mâna zbârcită a pământului". Acest zid îi separa pe copiii din regiunea de miazănoapte de patriarhi, iar de aici era imposibil să pătrunzi în regiunea de miazănoapte într-o manieră naturală. Oricine dorea să ajungă acolo trebuia să facă un ocol considerabil, fiind nevoit să călătorească prin întreaga regiune de apus, pentru a trece apoi peste un lung şir de creste muntoase, circulare, care făceau apoi legătura cu regiunea de miazănoapte, prin partea de nord-est.

2. Acest drum era însă prea departe pentru patriarhi, şi întrucât ei ajunseseră deja la zid, le-ar fi fost imposibil să ajungă la el chiar dacă ar fi vrut, căci ar fi trebuit să se întoarcă mai întâi încă odată prin întreaga regiune de apus, şi abia apoi peste lungul şir de munți.

3. Aşadar, patriarhii stăteau în fața marelui zid, fără a mai putea să înainteze. Ei se întrebau acum, în frunte cu Adam, ce să facă pentru a-i putea informa mai întâi de toate pe copiii de la miazănoapte de apropierea Sabatului, iar apoi, pentru a le restaura libertatea, aşa

cum făcuseră deja în regiunea de apus, eliberându-i astfel de greul jug al unei legi care îi oprimase suficient de mult timp.

4. Situația se dovedea critică pentru patriarhi, căci în acest caz strigătele şi aruncarea cu pietre se dovedea inutilă. În plus, a izbucnit o furtună violentă, aşa cum se întâmplă adeseori la munte, atunci când se apropie miezul zilei, iar razele soarelui se schimbă, generând pe pământ vânturi puternice, astfel încât strigătele erau absolut zadarnice. Nici aruncarea pietrelor ca semnal al prezenței patriarhilor nu era cu putință, din acelaşi motiv. Căci la ce ar fi folosit să îi alertezi pe copii, de vreme ce ei nu puteau auzi şi strigătele adresate lor?

5. Şi astfel, patriarhii stăteau acolo aproape la fel de inflexibili şi de neputincioşi ca şi aşa-numita "mână zbârcită a pământului", nimeni neştiind ce să facă. Scufundați în această dilemă, nimeni nu şi-a amintit cât de aproape de ei se afla Cel în fața Căruia totul era cu putință. Nici chiar Enoh nu şi-a amintit aceasta la momentul respectiv.

6. Totuşi, după o vreme, Abedam L-a întrebat pe Asmahael cu o voce scăzută: "Doamne, Tu, care eşti atât de sublim şi de sfânt încât limba omenească nu-Ți poate nici măcar pronunța Numele, dacă crezi că eu, sărman vierme care mă zbat în praful pământului, aş putea face ceva, cu permisiunea grației Tale, porunceşte-mi! Sunt gata ca la un Cuvânt al Tău să sar în prăpastie de pe această stâncă, la copiii de la miazănoapte, de pe această înălțime de 500 de stânjeni, pentru a-i informa personal pe copii ce doresc patriarhii de la ei.

7. Căci iată, Doamne, Iubire inexprimabilă şi eternă, Dumnezeul şi lumina ochilor mei, Cuvântul Tău poartă în el întreaga creație infinită, cu toată măreția şi greutatea ei nelimitată. Cum m-ar putea lăsa el să pier câtă vreme eu nu sunt altceva decât un fir de praf infinitezimal prin comparație cu pământul?

8. De aceea, Te asigur, este suficient un singur cuvânt din partea Ta pentru ca eu să-l împlinesc pe loc. Şi chiar dacă acest lucru m-ar costa viața trupului meu, sunt absolut convins în inima mea că este infinit mai bine să mori trupeşte întru Cuvântul Tău decât să trăieşti în afara lui o mie de ani.

9. Dar, Doamne, nu voia mea, ci a Ta facă-se, acum şi pururea, şi-n vecii vecilor, *amin!"*

10. Auzind această ofertă de iubire plină de exaltare din partea lui Abedam, Asmahael l-a privit cu iubire, după care i-a răspuns cu voce tare:

11. "Abedam! Adevăr, adevăr îți spun: nu există nimeni pe pământ mai presus decât tine întru credință şi iubire! Enoh este mare întru iubire şi umilință, şi a atins nemurirea chiar aici, pe pământ. Dar cel care îşi câştigă viața prin moarte este mai mare chiar decât acela care şi-o câştigă prin viața însăşi. Mai mare este acela care îşi dă viața pentru frații şi părinții săi decât cel care se străduieşte doar să-i trezească prin cuvinte inspirate de Mine. Căci este mai uşor să le predici altora decât să-ți dai viața pentru ei.

12. Adevăr, adevăr îți spun, Abedam: cel care va muri în trupul său în Numele Meu şi întru Cuvântul Meu va atinge prin efortul său eroic viața divină şi va deveni plenar una cu Mine.

13. Dar ascultă, dragul Meu Abedam, nu a sosit încă timpul ca tu să renunți la viața trupească în Numele sau Cuvântul Meu, astfel încât Mă voi limita să consider voința ta de nezdruncinat drept o acțiune plenar împlinită, căci în inima ta tu ai împlinit-o deja, prin credința, încrederea şi iubirea ta pentru Mine. Şi astfel, tu M-ai găsit deja pe deplin şi vei rămâne de acum înainte pentru totdeauna la dreapta Mea.

14. Oricum, te asigur, dragă Abedam, că mai dispun şi de alte mijloace pentru a-i elibera pe părinții tăi cei slabi de dilema în care se zbat, iar aceasta cu cea mai mare uşurință şi fără ajutorul tău. Este însă foarte bine, Abedam, că ai făcut cu credință acest sacrificiu față de Mine în inima ta! Adevăr îți spun, tu l-ai întrecut chiar şi pe Abel, care nu a fost omorât decât o singură dată, în timp ce tu nu te-ai opus să mori de o mie de ori în Numele Meu. De aceea, şi viața ta va fi de o mie de ori mai bogată, întru Mine!

15. Dar fiindcă Mi-ai cerut un cuvânt, dorind să îndeplineşti ceva pentru Mine, du-te la Enoh şi spune-i să vină la Mine, căci am ceva important să îi spun, în fața părinților săi. Căci dacă Mă iubeşte, el trebuie să vină mai întâi la Mine, înainte ca Eu să-l primesc pe deplin, pentru ca el să poată deveni una cu iubirea pentru Mine şi cu viața ce derivă din ea,

şi astfel, să poată deveni un erou ca şi tine şi să îndeplinească voința Mea în prezența părinților săi. *Amin!"*

16. Abedam s-a îndreptat atunci către Enoh, căruia i-a făcut cunoscută dorința lui Asmahael.

17. Enoh a venit imediat la Asmahael şi i-a spus: "O, Doamne! Revarsă-Ți grația asupra mea, cel slab, şi fiecare fibră din ființa mea lipsită de putere ți se va supune de-a pururi Ție, din proprie voință, căci Tu eşti Dumnezeul şi Domnul meu, şi Tatăl meu preasfânt şi plin de iubire! *Amin!"*

18. Asmahael a luat atunci mâna dreaptă a lui Enoh şi i-a spus cu voce tare: "Enoh, Cel care a creat această mână pentru tine din nimic o întăreşte acum pentru tine în prezența părinților tăi. Acum du-te la "mâna zbârcită a pământului" şi dă viață materiei moarte pentru ca ea să devină pentru noi un pod lin şi o cărare uşoară pentru cei care au nevoie într-o mai mare măsură de ajutorul nostru. Căci Eu nu Mă aflu în mijlocul vostru de dragul celor sănătoşi, ci de dragul celor bolnavi. *Amin!"*

19. Enoh s-a îndreptat atunci către stâncă şi i-a poruncit să se dea la o parte şi să se transforme într-o cărare lină pentru toți cei care tânjeau în regiunea de jos şi care aveau o nevoie disperată de ajutor.

20. Şi iată, zidul s-a prăbuşit, făcând loc cărării.

21. Părinții s-au cutremurat de puterea infinită a lui Asmahael. Dar El i-a întărit din nou, şi ei au început să se roage în inimile lor lui Dumnezeu şi să Îi laude Numele pentru actul miraculos la care au asistat, după care şi-au continuat drumul cu mai multă încredere.

Capitolul 124

ÎNTREBĂRILE LUI ADAM REFERITOARE LA COPIII DE LA MIAZĂNOAPTE

(29 iulie 1841)

1. În curând, patriarhii au ajuns la regiunea de la miazănoapte, unde îşi aveau sălaşurile copiii. După obicei, Adam a binecuvântat satul, după care toți copiii din linia principală s-au aşezat pentru o scurtă odihnă.

2. După circa o jumătate de oră de odihnă, cu toții au început să se întrebe de ce nici unul din copiii de la miazănoapte nu şi-a făcut apariția. Adam l-a întrebat pe Enoh ce se petrece, spunând:

3. "Enoh, tu ai fost întărit de Asmahael în prezența noastră, a tuturor, astfel încât "Mâna zbârcită a pământului" a trebuit să se supună cuvântului tău; iată, copiii nu sunt aici. Unde se află ei?

4. Să fi pierit oare cu toții sub zidul care s-a prăbuşit? Sau ce altceva s-o fi petrecut cu ei? Spune-ne, dacă ştii!

5. Căci iată, această regiune pare că a fost atinsă recent de infama moarte, care şi-a celebrat festivalul recoltei printre copiii mei.

6. Aş dori să-L întreb pe Asmahael în legătură cu aceasta, dar îmi lipseşte curajul, la fel cum se întâmplă şi cu alții, dintre cei de față. Căci atunci când mă gândesc Cine se ascunde în spatele lui Asmahael, şi cine sunt eu, limba mea şi plămânii mei refuză să coopereze cu mine şi să rostească vreun cuvânt. De altfel, chiar inima mea îmi spune: 'Ce ai putea să-L întrebi tu pe Dumnezeu cel omniscient fără ca Acesta să nu ştie deja de multă vreme ce se petrece cu tine în secret? Oare nu este El Acela care ți-a reglat gândurile încă de la începutul eternității, cu mult înainte să te fi creat pe tine din iubirea şi compasiunea Lui infinite, ca ființă capabilă să gândească?

7. Iată, dragă Enoh, îmi este imposibil să fac ceea ce aş dori atât de mult să fac, şi de aceea am preferat să te rog pe tine să o faci în locul meu. Dacă ştii deja ceva, inspirat de Asmahael, linişteşte-mi mintea şi pe ceilalți, care se odihnesc. Dar dacă şi inima ta arată la fel ca a mea, atunci du-te la Asmahael şi El ne va scoate cu siguranță, în marea Lui grație şi compasiune infinită, din această stare de anxietate şi totală perplexitate.

8. Auzind aceste cuvinte, Enoh s-a plecat adânc în fața lui Adam și era pe punctul să se grăbească către Asmahael pentru a-i comunica rugămintea lui Adam, căci și el era profund uimit de faptul că regiunea era părăsită. Dar înainte ca el să fi apucat să facă un singur pas, Asmahael i-a luat-o înainte și se afla deja în mijlocul lor, spunând:

9. "O, Adam! Crezi tu cu adevărat în inima ta, acolo unde trăiește sărmanul tău spirit, că Domnul este precum un rege din ținuturile de jos, sau ca tine, astfel încât să fie nevoie de o mare ceremonie pentru a te apropia de El? Iată-Mă, Eu nu am nevoie de gărzi sau de portari, ori de întâii născuți din linia principală, pe la porțile cărora trebuie să bați într-o anumită ordine de descendență, pentru ca cineva să poată ajunge la Mine. Mai mult, Eu nu aștept ca respectivul să se arunce la picioarele Mele și să stea acolo circa o oră pentru ca apoi Eu să-i permit să se ridice și să stea în 'augusta' Mea prezență, Dumnezeul și Creatorul lui, ci tot ceea ce cer Eu cu iubire este o inimă credincioasă, plină de iubire și de smerenie, purificată prin căință și întoarsă astfel către Mine. Cel care are o asemenea inimă nu are nevoie de ocolișuri pentru a ajunge la Mine, căci Eu sunt cu siguranță, și așa voi rămâne de-a pururi, Cel mai apropiat de inima lui. Dacă lucrurile nu ar sta astfel, cine și-ar mai putea păstra viața chiar și pentru un singur moment efemer, având în vedere că întreaga viață derivă din Mine și nu poate fi găsită nicăieri în altă parte?

10. Dacă ți-e frică să-L întrebi pe Dumnezeu cel omniscient ceva, cum se face că Cel omniscient nu ezită niciodată să te întrebe pe tine și pe ceilalți tot felul de lucruri, pentru a vă putea astfel trezi?

11. Eu cred însă că în caz de ignoranță, cel neinformat are *mai multe* motive să-L întrebe pe Cel omniscient decât invers.

12. Așadar, dacă Eu te întreb pe tine, care nu cunoști răspunsul, atunci cu atât mai mult este firesc ca tu să Mă întrebi pe Mine ceea ce dorești atât de mult să știi.

13. Ascultă, Adam, Eu cunosc foarte bine care este dilema ta. Tu te întrebi ce se întâmplă cu copiii de la miazănoapte și ești dornic să afli unde au plecat aceștia. Totuși, în această etapă nu intenționez să-ți răspund, căci vreau ca tu să-i cauți. Și numai dacă nu vei reuși să-i găsești poți veni la Mine să Mă întrebi; iar Eu te voi conduce la ei. Căci ceea ce este pierdut trebuie mai întâi căutat. *Amin!"*

Capitolul 125

ADAM DISPUNE CĂUTAREA COPIILOR DE LA MIAZĂNOAPTE

1. Adam a meditat o vreme în sinea sa asupra acestor cuvinte atât de puternice, după care Mi-a mulțumit în inima lui cu o profundă remușcare, apoi i-a chemat pe toți cei prezenți, cu excepția lui Seth, Enoh, și evident, Asmahael, și le-a spus:

2. "Ascultați, copii pe care Dumnezeu mi i-a dăruit în ceea ce privește trupul și sufletul vostru, fiecare având însă un spirit liber primit de la Dumnezeu. Am venit aici dorind să le aducem o viață nouă și liberă acestor copii care au fost separați de noi cu multă duritate de acea stâncă înaltă și atât de crestată, numită "Mâna zbârcită a pământului", astfel încât nici noi să nu putem ajunge la ei, dar nici ei la noi. Ori de câte ori priveam printre crevasele adânci ale stâncii către câmpiile joase, descopeream cu uimire că acestea erau populate cu tot mai mulți copii și cu copiii copiilor lor. Iar în zilele frumoase, vocea lui Kenan le putea chiar comunica voința mea, pentru ca bătrânii lor să nu fie nevoiți să facă acel mare ocol și să aducă fructele lor sacrificiale înaintea Sabatului și să ofteze în fața colibei mele, sperând să mă vadă măcar pentru o clipă.

3. Iată însă că de această dată, eu și încă Cineva am coborât la ei într-o manieră miraculoasă, dar vai!, nu am găsit nici măcar o urmă a lor.

4. De aceea, este voia mea, inspirată de Dumnezeu, ca voi toți să vă risipiți în toate direcțiile și să îi căutați timp de o oră. Dacă descoperiți pe cineva, aduceți-l aici fără întârziere, pentru ca el să ne informeze unde se află ceilalți. Dacă nu găsiți pe nimeni timp de o oră, întoarceți-vă pentru a primi îndrumări mai înalte de la Cel de sus în legătură cu ce trebuie să facem.

5. Iar acum grăbiți-vă și duceți la îndeplinire sarcina pe care v-am dat-o. Binecuvântarea lui Iehova și a mea fie cu voi! *Amin!"*

6. Patriarhii s-au risipit astfel în toate direcţiile, fără să descopere însă altceva decât un mare număr de locuinţe părăsite, în care se aflau tot felul de ustensile. Ei au mai descoperit şi numeroase animale domestice, precum şi diverse cantităţi de fructe adunate în hambare, dar nici o fiinţă umană. După o jumătate de oră, văzând că eforturile lor rămân fără succes, ei au început să strige cu voce tare numele celor pe care îi cunoşteau. Dar toate aceste demersuri s-au dovedit zadarnice, căci numai ecoul a răspuns la apelurile lor, reflectat de zidurile stâncoase întretăiate de crevase.

7. Unii au urcat chiar pe câteva dealuri din apropiere, sperând să prindă vreun întârziat rămas în urmă. Dar şi de data aceasta rezultatul a fost zadarnic, căci ochii lor atenţi nu au putut remarca nici măcar o urmă din fraţii lor fugari, în timp ce urechile lor, deşi ascuţite la maximum, nu puteau auzi nimic altceva decât vuietul monoton al vântului care şuiera prin crevasele munţilor.

8. Astfel a trecut scurta oră a căutării, iar copiii, dezamăgiţi de insuccesul misiunii lor, au fost nevoiţi să se întoarcă acasă, sau mai bine zis la locul în care Adam îi aştepta cu nelinişte.

9. Pe măsură ce ei se apropiau, Adam îi scruta cu atenţie pentru a vedea dacă există cineva străin printre ei, dar în curând a devenit clar că ei se întorceau *singuri.*

10. Acest lucru l-a întristat pe Adam, care a început să plângă şi să se lamenteze cu voce tare.

Capitolul 126

ASMAHAEL ÎL TRIMITE PE ENOH

(5 august 1841)

1. După ce căutătorii s-au întors fără să-şi fi atins scopul şi au raportat că nu au găsit nimic, cu excepţia colibelor părăsite, a unor animale domestice şi a fructelor adunate în hambare, dar nici o urmă de oameni, Adam şi-a ridicat braţele într-o atitudine de invocare şi a strigat cu voce tare:

2. "O, Dumnezeule just, atotputernic şi sublim! Unde i-ai dus? Au fost oare înghiţiţi de pământ, sau ce s-a petrecut cu copiii mei?

3. Oare mai există ei pe undeva, sau au fost complet nimiciţi? O, Doamne, Tu, Cel plin de compasiune şi de graţie, ai milă de mine, omul cel mai bătrân şi cel mai slab de pe pământ!

4. Dacă i-ai omorât, omoară-mi deopotrivă şi inima mea, pentru ca ea să nu mai sufere sub această povară de nesuportat a durerii, care o va strivi oricum dacă nu primeşte o lumină referitoare la cei pe care marea mea nebunie i-a despărţit de noi şi i-a exilat în această regiune de miazănoapte unde probabil că au pierit.

5. O, Asmahael, Asmahael! Unde eşti, Atotputernicule? Vino, o, vino, căci spiritul meu, născut din Tine, nu a tânjit niciodată ca acum după Tine, o, Preasfântule!

6. O, nu întârzia, ci vino acum la mine, sărman bătrân, primul născut pe acest pământ al Tău, şi ajută-mă în marea mea durere şi tulburare! *Amin!"*

7. Şi iată, Asmahael se afla deja în faţa lui Adam, întrebându-l cu cea mai mare seriozitate: "Adam, orbule, spune-Mi, ce doreşti să fac Eu pentru tine?"

8. Adam i-a răspuns: "O, Doamne, dacă sunt orb, fă-mă să văd, pentru a-i putea vedea pe cei care s-au pierdut, oriunde s-ar afla ei!"

9. Asmahael i-a spus atunci lui Adam: "Iată, tu ţi-ai trimis copiii să-şi caute fraţii şi ei s-au întors fără să găsească pe cineva. Eu îl voi trimite acum pe Enoh, şi vom vedea dacă şi el se va întoarce cu mâna goală. Dacă se va întoarce astfel, voi pleca Eu Însumi ca ultim mesager al tău şi voi aduna toate oiţele rătăcite, şi poţi fi sigur că ele vor recunoaşte vocea adevăratului lor păstor, grăbindu-se către El şi adunându-se fericite în jurul Lui.

10. Iar acum, Enoh, grăbeşte-te către ele şi strigă cu voce tare: 'Ascultaţi, fraţilor! Părintele vostru Adam a coborât la voi pentru a vă face la fel de liberi ca şi mine,

ridicând jugul vostru şi construind o punte nouă şi puternică, peste care veţi putea trece cu uşurinţă pentru a ajunge la casa sa părintească şi sacră, căci mâine sunteţi aşteptaţi să participaţi la celebrarea Sabatului sfânt şi liber al Domnului!'

11. Vei striga astfel de trei ori şi îi vei aduce la noi pe toţi cei care vor apărea la apelul tău. Cât despre cei care nu se vor arăta, aceştia Îmi vor auzi vocea Mea, pentru a-i putea număra apoi şi a vedea astfel cine lipseşte. Acesta va fi primul semn care îl va face cunoscut pe *Acela* care îi va invita în ultimele zile ale marii suferinţe ce va urma pe ultimii sosiţi, invitându-i în marea casă a Tatălui.

12. Iar acum, grăbeşte-te şi fă cum te-am sfătuit! *Amin!"*

Capitolul 127

TREI DINTRE FIII LUI ADAM RĂSPUND CHEMĂRII LUI ENOH

1. Enoh s-a grăbit şi a îndeplinit voinţa lui Asmahael.

2. După primul său apel, unul dintre cei mai bătrâni fii ai lui Adam a ieşit tremurând din toate încheieturile din locul în care se ascundea şi a spus: "Enoh, fiu al lui Jared, dacă te-am înţeles corect, te voi urma".

3. Iar Enoh i-a răspuns: "Aceasta este voinţa Celui care te aşteaptă pe tine şi pe copiii tăi, astfel încât nu te-ai înşelat.

4. Voi striga de altfel şi a doua oară, astfel încât te vei putea convinge că primul meu apel a fost cât se poate de clar".

5. Iar Enoh a strigat pentru a doua oară. Şi după acest apel a apărut tot *un singur* fiu bătrân al lui Adam, care i-a pus lui Enoh aceeaşi întrebare ca şi primul şi a primit acelaşi răspuns.

6. Enoh a strigat atunci pentru a treia oară, dar şi la acest apel atât de puternic nu a apărut decât *un singur* fiu al lui Adam, care i-a pus lui Enoh aceeaşi întrebare ca şi primii doi.

7. Dar Enoh a răspuns: "Urmează apelul meu şi te vei convinge în curând de unde a provenit el în realitate şi cum se face că vocea a atins urechile tale.

8. Vocea este a lui Enoh, dar apelul este venit de sus.

9. Iar acum nu mai întrebaţi nimic, ci urmaţi-mă fără să-mi spuneţi unde sunt copiii şi soţiile voastre, căci în curând va apărea un Altul care va striga, şi toţi copiii şi soţiile voastre îi vor recunoaşte apelul, ca fiind singurul adevărat.

10. Deşi apelul meu a fost şi el autentic, provenit de sus, el a fost făcut de o voce străină, ceea ce explică de ce sunt atât de puţini cei care l-au urmat. Dar atunci când apelul va fi strigat de vocea marelui şi unicului Păstor, vocea Lui va cutremura profunzimile pământului şi nu va mai exista nici o fiinţă, printre cei morţi sau printre cei vii, care să nu o recunoască drept vocea adevărată a unicului Păstor adevărat, şi nimeni nu îl va mai întreba pe El ceea ce m-aţi întrebat pe mine, ci toţi îi vor urma apelul într-un fel sau altul.

11. Iar acum să ne grăbim, căci tatăl vostru vă aşteaptă! *Amin!"*

Capitolul 128

BUCURIA LUI ADAM LA VEDEREA COPIILOR SĂI, JURA, BHUSIN ŞI OHORION

1. Şi astfel, cei patru s-au grăbit să ajungă la locul cunoscut. Văzându-l pe Enoh apropiindu-se cu trei dintre fiii săi mai vârstnici, faţa lui Adam s-a luminat şi el a început să-Mi laude Numele şi să-Mi mulţumească pentru faptul că i-am permis să-şi mai vadă încă odată copiii cei mai vârstnici după Cain şi Abel, şi anume, pe Jura, Bhusin şi Ohorion.

2. În timp ce Adam ofta cu recunoştinţă în inima sa, cei patru au ajuns în faţa lui. Enoh s-a închinat în faţa lui Adam, dar ceilalţi trei au căzut la picioarele acestuia, aşa cum făcuseră întotdeauna. Adam l-a chemat însă pe Seth, căruia i-a spus:

3. "Seth, dragul meu fiu, iată-i pe fraţii tăi cei mai în vârstă şi pe primii mei copii (dintre cei care mi-au mai rămas). Ajută-i să se ridice de la pământ şi condu-i aici, la pieptul meu, dar nu uita să le spui: 'Părintele Adam nu mai este un comandant, ci tatăl vostru, ale cărui braţe l-ar primi la pieptul său plin de iubire chiar şi pe Cain, ca să nu mai vorbim de bătrânii lui copii, care i-au stat alături în momentele grele'.

4. Mai spune-le şi că nu numai că Paradisul pierdut a fost regăsit, dar lui i s-au adăugat numeroase alte lucruri, infinit mai măreţe, mai sublime şi mai glorioase. Acum du-te şi fă cum te-am rugat. *Amin!"*

5. Seth a plecat imediat la fraţii săi, i-a ridicat cu iubire şi le-a transmis mesajul lui Adam, care i-a făcut să izbucnească în lacrimi de bucurie. Iar Jura i-a spus lui Seth: "O, iubitul meu frate, de nedescris este fericirea ce m-a cuprins, la fel ca şi pe fraţii mei, prin simplul fapt că mi s-a permis să te mai văd odată pe tine şi pe marele şi mult iubitul nostru părinte.

6. Iată, dragă frate, cât de bătrâni şi neputincioşi am devenit după lunga şi binemeritata noastră pedeapsă.

7. O, măritule Iehova, mulţumescu-Ţi Ţie, iar recunoştinţa noastră veşnică fie de-a pururi la picioarele Tale! Căci nu există nici o îndoială că Tu ai fost Acela care ai înmuiat inima tatălui nostru mult iubit, ceea ce ne permite acum să fim din nou acceptaţi în prezenţa lui plină de graţie.

8. De aceea, omagiu şi recunoştinţă eternă îţi aducem Ţie, o, Iehova! Şi îţi mulţumim de asemenea şi ţie, frate! Acum condu-ne la bătrânul nostru tată".

9. Iar Seth i-a condus la Adam, care i-a binecuvântat şi i-a strâns la pieptul său, după care le-a spus profund emoţionat: "Copiii mei, cât de fericit este acum părintele vostru, Adam!

10. O, Asmahael! Cine Te-ar putea slăvi de ajuns, căci bunătatea Ta este nelimitată, iar iubirea Ta veşnică!"

11. După ce Adam şi-a mai revenit din marea emoţie ce l-a cuprins, Asmahael a păşit în faţa lui şi i-a spus: "Adam, înţelegi acum ce este mai important: legea sau iubirea?"

12. Adam era însă atât de emoţionat, încât tot ce a putut să răspundă a fost: "O, Tu, Cel al cărui Nume limba mea nu îndrăzneşte să-L rostească, Tu eşti mai mult decât ar putea înţelege vreodată chiar toate eternităţile reunite la un loc! Ţie şi numai Ţie îţi datorăm cu toţii recunoştinţa noastră, gloria, slava şi iubirea noastră pururi plină de devoţiune! *Amin!"*

Capitolul 129

DISCURSUL LUI ASMAHAEL REFERITOR LA NATURA LUI IEHOVA

(7 august 1841)

1. După aceste cuvinte ale lui Adam, Asmahael a păşit în faţa celor trei şi le-a vorbit astfel: "Ascultaţi-mă, Jura, Bhusin şi Ohorion.

2. Cine sunt cei care au inima la fel de slabă ca şi a unei muşte, care sunt la fel de temători ca şi o căprioară şi la fel de sfioşi ca şi un şoarece de câmp, fugind care încotro atunci când se apropie cineva de ei sau când se aude cel mai mic zgomot în pădure, sau ascunzându-se în găurile pământului la cel mai mic fragment de stâncă ce se desprinde şi se rostogoleşte la vale?

3. Voi chiar credeţi că Iehova ar permite cu atâta uşurinţă moartea copiilor Lui atunci când dă drumul la câteva pietricele la vale?

4. Dacă uciderea fiinţelor vii i-ar fi făcut plăcere, nimeni nu ar mai fi existat în acest univers încă de foarte mult timp. Iar dacă El ar fi un prieten al morţii, adevăr vă spun,

puteți fi siguri că El nu ar fi creat niciodată un pământ, o lună, un soare şi toate stelele de pe cer, precum şi toate minunile creației, până la ultimul fir de praf.

5. Dar întrucât Iehova nu este astfel, aşa cum vă puteți da cu uşurință seama din lucrurile care vă înconjoară, ci dimpotrivă, este cel mai bun prieten al vieții, căci numai El este unica Viață, eternă şi adevărată, iar tot ceea ce există își trage viața din suflul Lui, El este deopotrivă şi Iubirea eternă Însăşi, atrăgând astfel de-a pururi toate lucrările Sale către Sine, ceea ce conduce la existența ordinii divine, plină de înțelepciune, în funcție de care sunt ordonate toate ființele vii. Copiii Lui sunt însă liberi în acțiunile şi voința lor, nefiind legați în nici un fel, cu excepția faptului că trebuie să trăiască, iar aceasta numai pentru faptul că Iehova este marele prieten al vieții, şi nu al morții. De aceea, copiii Lui nu ar trebui să fie atât de îngrijorați de o moarte arbitrară, îndeosebi cei ca voi, care îl iubesc cu adevărat pe marele, bunul şi preasfântul Iehova, punându-şi toate speranțele în El.

6. Întăriți-vă aşadar cugetul şi nu vă mai temeți, căci dacă Iehova ar fi dorit să vă dea morții, voi nu ați fi atins niciodată vârsta înaintată pe care ați atins-o.

7. Va veni însă o vreme pe pământ când descendenții voştri nu vor mai putea atinge vârsta înaintată pe care o aveți voi în scurta lor încercare pe pământ, deşi printre ei se vor afla mulți care îl vor iubi pe Iehova mult mai mult decât voi acum. Da, în acele timpuri, chiar şi copiii vor fi luați de la sânul mamei lor şi mulți părinți vor plânge, dar nu vor înceta să se roage lui Iehova în durerea lor, să-i sacrifice totul, fără a se gândi vreodată – aşa cum faceți voi acum – că lui Iehova, moartea îi face plăcere.

8. Iată, aceasta a fost o mare greşeală din partea voastră. Pe viitor, aveți grijă să vă întăriți credința şi să lăsați iubirea voastră pentru Iehova să crească; abia atunci veți putea păşi într-o deplină siguranță pe cărările periculoase ale lumii. Căci brațul lui Iehova este atotputernic, iar cei pe care îi conduce El nu pot fi răniți de lumile pieritoare sau de orice putere căreia El i-a dat mână liberă până la momentul potrivit al propriei sale testări, şi Mă refer acum la binecunoscuta putere a şarpelui.

9. Rămâneți acum în pace până când Mă voi întoarce. Căci plec acum ca mesager ultim pentru a vă aduna copiii şi pentru a-i aduce pe toți aici, pentru ca ei să experimenteze şi să recunoască cât de infinit de bun şi plin de iubire este Iehova, Cel de care v-a fost atât de teamă, într-un mod atât de ridicol.

10. Într-adevăr, mânia lui Dumnezeu poate fi teribilă. Ea este un foc etern a cărui flacără nu se stinge niciodată. Dumnezeu a preferat însă să-şi transforme puterea în iubire, şi nu în mânie – care este de-a pururi supusă Iubirii sale eterne, singura viață eternă şi perfect liberă întru El.

11. Meditați asupra celor ce v-am spus până la întoarcerea Mea. *Amin!”*

Capitolul 130

APELUL PĂRINTESC ÎNCUNUNAT DE SUCCES ADRESAT DE ASMAHAEL COPIILOR DIN REGIUNEA DE MIAZĂNOAPTE

1. Şi Asmahael a părăsit grupul, dispărând precum un fulger de lumină.

2. După ce El a dispărut din câmpul lor vizual, toți au început să se roage marelui Dumnezeu. Cei trei l-au întrebat însă pe Adam:

3. “O, scumpul nostru părinte! Cuvintele acestui tânăr care tocmai a dispărut ne-au alinat suferința, dar pe de altă parte, măreția lor sublimă, dar incomprehensibilă, a fost precum un foc ce ar putea aprinde întregul pământ. O, spune-ne, cine este acest om şi de unde vine el, căci noi nu am mai auzit încă asemenea cuvinte. Cu adevărat, acest om nu poate fi de pe acest pământ.

4. O, tată, dacă este posibil, nu ne lăsa în această incertitudine. Dar facă-se voia ta! *Amin!”*

5. Adam le-a răspuns: “O, copii, ascultați-mă cu atenție: El dispune exact de puterea de care v-a vorbit; pentru a şti mai multe, aşteptați întoarcerea Lui. *Amin!”*

6. Cei trei i-au mulțumit lui Adam şi au început să se gândească asupra cuvintelor sale, fără să găsească însă un răspuns care să le satisfacă pe deplin inimile. Unul

dintre ei a sugerat că străinul ar putea fi îngerul care s-a luptat în ținutul lui Euheip, după care i-a înmânat spada de foc lui Abel, altul a presupus că ar putea fi spiritul lui Abel, iar cel de-al treilea oscila nedecis între cele două teorii. Gradat, o mare tăcere s-a lăsat asupra tuturor celor prezenți, în parte pentru că toată lumea era preocupată de propriile gânduri, în parte pentru că aşteptau cu toții apelul lui Asmahael. Această aşteptare s-a dovedit însă inutilă, căci Asmahael ştia prea bine ce avea de făcut, astfel încât nu a scos nici un strigăt, ci Şi-a lăsat Cuvântul Lui atotputernic să răsune în inimile celor care continuau să se ascundă de teamă. Aceştia au perceput cu toții gloriosul apel dinlăuntrul lor, astfel încât *nici unul* nu s-a mai ascuns, ci s-au grăbit cu toții, tineri şi bătrâni, să-L întâmpine pe marele Păstor interior, recunoscându-L pe loc ca fiind Cel care strigase în secret în inimile lor.

7. Într-un interval de numai trei minute, Asmahael era deja înconjurat de 700 de persoane, pe care i-a binecuvântat vizibil cu mâna Sa, după care i-a condus la Adam.

8. Văzând imensa mulțime de oameni care îl înconjura pe Asmahael şi care se apropia, Adam şi ceilalți copii ai săi au rămas muți de uimire, incapabili să rostească un singur cuvânt.

(9 august 1841)

9. Chiar şi Enoh era copleşit de emoție, căci această rapiditate uluitoare îi apărea ca fiind miraculoasă. El şi-a spus în sinea sa: "Cât sunt de mulți copiii din regiunea de miazănoapte!

10. Dacă nu cumva trei sferturi dintre ei au fost creați chiar acum, nici nu ştiu ce să mai cred. Ori visez, ori îl văd pe fiecare multiplicat de o sută de ori. Căci aici sunt tot atâția oameni câte fire de nisip pe fundul mării şi câte fire de iarbă pe pământ!

11. O, Asmahael, cine Te-ar putea înțelege vreodată pe Tine? Tu eşti infinit în fiecare din cuvintele Tale, iar respirația Ta pune în mişcare lumile, în timp ce a mea nu pune în mişcare decât câteva fire de praf de pe suprafața mâinii mele. Dacă Tu priveşti soarele şi toate stelele strălucitoare, acestea se cutremură de o devoțiune incomprehensibilă, lăudând cu recunoştință lumina lor primită de la Tine, strălucitoare, dar palidă reflecție prin comparație cu blândețea infinită a privirii Tale, focalizată asupra micului pământ. Cât despre urechile Tale, acestea percep – la fel cum percep urechile mele un tunet – chiar şi dorințele şi cele mai mici gânduri ale ființelor ideatice ce nu vor fi manifestate decât în viitoarele Tale creații. Tu percepi chiar şi respirația celei mai mici particule vii, invizibilă pentru toți ceilalți şi aflată la o distanță incalculabilă, în timp ce urechea mea de-abia reuşeşte să audă urletul unui uragan. Ce diferență între percepții! Pentru Tine, totul este armonie pură – în timp ce pentru mine, totul nu este decât un haos confuz!

12. Pentru Tine, sunetul zglobiu al unui izvor reprezintă un cuvânt cu semnificații profunde. Tu înțelegi şoapta firului de iarbă, iar urechea Ta aude plânsul frunzei veştede care cade.

13. Tu auzi marele imn de laudă al vântului ce vâjâie, iar vaietele mării zbuciumate nu îți rămân necunoscute. Şi totuşi, Tu ai grijă de micul vierme ce se târăşte în praful pământului, ca şi cum nu ai auzi altceva decât micuțul plânset al acestuia.

14. O, Asmahael, o, Tu, Dumnezeu şi Domn atotputernic, infinit, sublim, preasfânt şi preaplin de iubire, mai presus de toți şi de toate! Un spirit finit nu Te va putea înțelege niciodată pe Tine, şi oricine va dori să Te cuprindă cu mintea lui se va rătăci în noaptea eternă a atotputerii Tale. Chiar şi o picătură de apă îl va înghiți în profunzimile sale nenumărate, iar cel înghițit nu va mai reuşi să iasă niciodată din oceanul nesfârşit al minusculei picături şi al nenumăratelor ei minuni.

15. De aceea, eu nu voi mai explora niciodată nimic în întreaga mea viață, ci mă voi mulțumi să Te iubesc pe Tine, Dumnezeul meu, mărturisindu-mi nimicnicia la fiecare pas, cu toată iubirea şi umilința, şi spunând: 'Până aici şi nici un pas mai departe!' Şi fiecare bătaie a inimii mele se va supune voinței Tale. Căci cine altcineva mai este viu în afară de Tine, Cel care eşti însăşi viața?

16. Eu nu trăiesc decât atâta vreme cât Te iubesc pe Tine; iar pentru mine, nimic nu este viu în afara Ta. Oare nu sunt pentru mine toate lucrurile ca şi moarte? Oare nu este pentru Tine chiar şi piatra cea moartă *mai plină de viață* decât este pentru mine ciripitul unei păsărele? Căci pentru Tine, piatra nu este mută; ce este însă pentru mine scârțâitul unui greier viu?

17. Astfel, pentru cel viu, totul este viu, în timp ce pentru cel mort, totul este mort. Şi acum, gata! Până aici şi nici un pas mai departe! *Amin!"*

Capitolul 131

BUCURIA ŞI RECUNOŞTINŢA LUI ADAM. ÎNTREBAREA CURIOASĂ A LUI JURA ADRESATĂ LUI ASMAHAEL

1. În timp ce Enoh îşi încheia acest monolog plin de smerenie, Asmahael şi cei care îl însoţeau au ajuns la grupul principal, unde patriarhii stăteau încă uluiţi.

2. După ce a ajuns la circa 30 de paşi de Adam, El a ordonat mulţimii să se aşeze, după care s-a îndreptat către Adam, care nu îşi revenise încă din uimire, şi i-a spus:

3. "Adam, ridică-te şi uită-te ce poate face vocea adevăratului păstor, după care numără oiţele şi vezi dacă lipseşte vreuna. Dar mai întâi de toate, binecuvântează-le. *Amin!"*

4. Atunci, Adam s-a ridicat şi a spus cu o voce tremurândă: "Asmahael, îngăduie-mi să îndeplinesc numai ultima parte a poruncii Tale. Căci acolo unde Tu, Doamne, ai numărat, cu siguranţă numărul este complet. Căci Tu eşti de-a pururi etern şi infinit, şi de aceea, tot ce faci Tu este întotdeauna perfect.

5. Eu şi copiii pe care mi i-ai dăruit nu putem face acum altceva decât să-Ţi lăudăm şi să-Ţi slăvim Numele. O, Doamne, primeşte în marea Ta graţie inimile noastre în locul altor cuvinte calde de recunoştinţă şi de iubire, şi fă cu noi ceea ce doreşti. *Amin!"*

6. Asmahael i-a chemat atunci pe Jura, Bhusin şi Ohorion, cărora le-a spus: "Ascultaţi! Tatăl vostru se află în această regiune de mai bine de două ore şi nimeni nu i-a adus încă mâncare şi băutură. De aceea, trimiteţi-vă mesagerii acasă şi spuneţi-le să aducă fructe, pâine, lapte şi miere, în cantităţi suficiente pentru toţi cei de faţă. Plecaţi şi faceţi cum v-am spus. *Amin!"*

7. Jura şi-a lăsat cei doi fraţi să plece înainte, dar el a mai rămas şi i-a pus lui Asmahael următoarea întrebare:

8. "Atotputernice străine! N-ai vrea să-mi spui cine eşti tu şi de unde vii? Este oare Adam şi tatăl tău? Sau există aici, pe pământ, un părinte mai puternic, din vreo altă linie principală, decât părintele nostru Adam, de al cărui cuvânt ascultau cândva soarele şi luna?

9. După ce el a căzut din graţia lui Iehova, el şi-a pierdut aceste puteri, iar acum, noi suntem cu toţii servitorii slăbiciunii, incapabili să ne ridicăm deasupra neajutorării noastre.

10. Tu posezi însă o putere pe care o avea Adam înainte de căderea lui în faţa lui Iehova, aşa că dacă nu ai nimic împotrivă, te-aş ruga să-mi spui cine eşti. *Amin!"*

11. Asmahael i-a răspuns: "Jura, tu eşti un om drept, şi la fel este şi întrebarea ta, dar gândeşte-te, ce beneficii ţi-ar aduce ţie o asemenea cunoaştere la ora actuală?

12. Gura Mea este incapabilă să rostească neadevărul, dar inima ta nu este încă pregătită pentru adevăr, iar acesta te-ar putea ucide înainte de a te maturiza. De aceea, păstrează-ţi răbdarea până când te vei maturiza, iubeşte-L şi teme-te de Dumnezeu, iar inima ta îţi va da singură răspunsul în legătură cu Cel care îţi dă acum acest sfat.

13. Tot ce pot să-ţi spun la ora actuală este că Eu nu intru în nici una din categoriile pe care le-ai enunţat, astfel încât toate conexiunile tale sunt greşite; maturizează-te şi vei putea primi o mare lumină, care este chiar Lumina tuturor luminilor.

14. Iar acum du-te şi fă ceea ce fac şi ceilalţi fraţi ai tăi. *Amin!"*

15. Iar Jura a plecat şi a aranjat – la fel ca şi ceilalţi – să fie adusă mâncare şi băutură, aşa cum a fost îndemnat de Asmahael.

16. După ce copiii din regiunea de miazănoapte s-au întors încărcaţi de provizii, pe care le-au depus la picioarele lui Adam şi ale celorlalţi copii, Asmahael a păşit printre ei, a binecuvântat totul, spunându-le tuturor să mănânce, după care s-a aşezat lângă cel mai îndepărtat coş cu alimente, şi pentru prima oară a împărţit o masă cu ei.

17. Adam a remarcat atunci: “O, Asmahael, cum poți să stai la coadă, când locul de onoare Ți se cuvine de drept Ție?”

18. Dar Asmahael i-a răspuns: “Adam! Care este partea de sus şi care este partea de jos? Locul cel mai înalt îl ocupă umilința. Dar nu ştii tu că locul în care s-a aşezat Cel dintâi este la fel ca El? Aşa încât nu mai fi îngrijorat în legătură cu locul Meu, ci bucură-te în pace de masă. *Amin!”*

Capitolul 132

MASA COMUNĂ. PATRIARHII POSTESC DIN MODESTIE ŞI DEVOȚIUNE. IUBIREA LUI ENOH PENTRU ASMAHAEL. ADEVĂRATA RUGĂCIUNE.

(27 octombrie 1841)

1. Adam a fost satisfăcut de acest răspuns, la fel ca şi copiii săi. După ce şi-au exprimat în inimile lor mulțumirea spirituală, ei au început să mănânce şi să bea, fiecare în funcție de necesități şi de gusturi.

2. Totuşi, Abedam, Jura, Bhusin şi Ohorion nu au îndrăznit să participe la festin, şi nici Methuselah şi fiul său, Lameh, căci nici Adam, nici vreunul din copiii liniei principale nu îi invitase la masă. Atunci, Asmahael s-a întors către ei şi i-a întrebat:

3. “Voi de ce nu mâncați şi nu beți alături de noi?”

4. Cei doi au răspuns: “O, atotputernice Asmahael, cum am putea îndrăzni să participăm? Cât de arogantă ar fi atitudinea noastră față de marele nostru patriarh dacă am mânca din acelaşi coş cu el şi dacă am bea din acelaşi vas pe care l-au atins buzele neprețuitului nostru patriarh!

5. Chiar şi aşa, este o mare bucurie şi desfătare pentru noi să îi privim pe sublimii părinți cum îşi împrospătează fericiți forțele. De aceea, Asmahael, nu fii îngrijorat pentru noi, căci avem tot ceea ce ne trebuie pentru a ne întări în suficientă măsură. Îți adresăm însă din inimă iubirea şi recunoştința noastră pentru faptul că ți-ai manifestat îngrijorarea. *Amin!”*

6. La care, Abedam a adăugat: “De altfel, o, atotputernice Asmahael, trebuie să adăugăm cu toată iubirea şi cu tot respectul: cine s-ar putea simți flămând în prezența Ta sacră, căci Tu eşti oricum hrana eternă care alină de-a pururi foamea şi setea!

7. O, Asmahael, foamea şi setea mea mi-au fost alinate de Tine pentru totdeauna! Căci cel a cărui foame şi sete este potolită de Tine nu mai poate fi vreodată flămând sau însetat. De aceea, îți mărturisim acum întreaga noastră iubire şi recunoştință. *Amin!”*

8. Auzind aceste scuze, Asmahael le-a spus celor patru: “Ați vorbit bine, iar inima Mea s-a bucurat de cele spuse de voi. Fiecare cuvânt al vostru a fost adevărat, iar discursul tău, Abedam, va rămâne adevărat pentru eternitate. Chiar şi aşa însă, dragii Mei prieteni, deocamdată sunteți încă pe pământ şi aveți un corp care aparține acestui pământ. Este necesar să-l întăriți şi pe acesta cu alimente şi cu băutură, în măsura corespunzătoare.

9. Chiar dacă Adam mănâncă şi bea aici, care este diferența dintre Adam şi Mine?

10. Dacă Eu vă voi spune acum: ‘Veniți aici şi mâncați!’, cine v-ar mai putea exclude de la masă, de vreme ce v-am invitat Eu?

11. Aşadar, veniți, aşezați-vă lângă Mine şi mâncați şi beți fără teamă, căci cel dintâi în prezent va fi cel din urmă, iar cel din urmă va fi cel dintâi. *Amin!”*

12. Cei patru s-au închinat atunci în fața patriarhilor, i-au mulțumit lui Dumnezeu, după care s-au aşezat fericiți alături de Asmahael, împărtăşindu-se şi ei din alimentele şi băuturile aduse.

13. Acest lucru le-a făcut de asemenea plăcere şi patriarhilor, inclusiv lui Adam. Singuri Jared, Mahalaleel şi Enos erau prea copleşiți de măreția lui Asmahael pentru a se putea bucura. Starea lor de uluire şi de confuzie era atât de mare încât nici nu îşi dădeau seama că în fața lor se află mâncare şi băutură, că unii vorbesc sau că cei patru s-au aşezat la

masă alături de ei. Căci marile isprăvi ale lui Asmahael îi uluiseră într-o asemenea măsură încât nu erau încă în stare să-şi revină.

14. În schimb, Enoh plângea de bucurie şi datorită imensei lui iubiri pentru Asmahael, iar în cele din urmă nu s-a putut stăpâni să nu se ridice pentru a se aşeza alături de Asmahael şi a-şi revărsa abundenţa din inima sa asupra lui.

15. Văzând ce se petrece cu mult iubitul lui Enoh, Asmahael s-a ridicat să-l întâmpine pe cel îmbătat de iubire, căruia i-a spus:

16. "Adevăr îţi spun, dragul Meu Enoh, oricine va veni către Mine – aşa cum faci tu acum – va constata că Eu Mă voi ridica prompt şi îl voi întâmpina până la jumătatea drumului, şi mai mult.

17. Adevăr îţi spun, tu ai descoperit acum viaţa, iar moartea nu mai există pentru tine. Ochii tăi nu vor vedea niciodată ziua morţii. Iubirea ta a cucerit chiar şi trupul tău de carne, pe care l-a transfigurat în nemurire, şi aşa cum eşti şi trăieşti tu acum, la fel vei fi şi vei trăi în eternitate.

18. Iată, descendenţii tăi vor fi aceia pe care îi voi păstra până la sfârşitul timpurilor, şi din linia ta se va naşte cândva cel care va împlini marea promisiune. *Amin!"*

19. Auzind aceste cuvinte, inima lui Enoh a fost atât de copleşită încât buzele lui au rămas incapabile să rostească vreun cuvânt.

20. Dar Asmahael l-a întărit şi i-a spus: "Mult iubitul Meu Enoh, pacea şi liniştea fie veşnic în sufletul tău! Eu ştiu ce vrei să-Mi spui acum.

21. Adevăr îţi spun: cel care se roagă şi îmi mulţumeşte aşa cum faci tu acum, cu inima complet deschisă, este singurul care se roagă şi îmi mulţumeşte întru spirit şi adevăr.

22. În trupul celui care se roagă şi mulţumeşte numai din vârful buzelor bate o inimă care este încă ataşată de ramurile copacilor lumeşti, iar atunci când un vânt smulge ramurile acestor copaci, inima lui este şi ea rănită.

23. O inimă ca a ta este însă întotdeauna acasă, iar atunci când vine furtuna, ea rămâne calmă şi nepreocupată de cele lumeşti; astfel, ea rămâne liberă să-L iubească pe Domnul mai presus de orice, precum şi tot ceea ce se naşte din Domnul.

24. Cel care iubeşte astfel este singurul care iubeşte corect, iar Domnul va fi cu el de-a pururi. *Amin!"*

Capitolul 133

PROMISIUNEA FĂCUTĂ DE ASMAHAEL LUI ENOH

1. După aceste cuvinte, limba lui Enoh a devenit liberă, astfel încât el a putut adresa următoarele cuvinte celorlalţi:

2. "O, părinţii mei dragi, şi voi, copiii mei scumpi, priviţi-mă şi observaţi cu uimire cât de puternic am devenit eu, cel slab, întru Domnul, care este Dumnezeul meu şi al vostru, Părintele plin de iubire al nostru, al tuturor, tot ceea ce este mai presus pentru mine şi pentru voi, cu adevărat viaţa mea liberă şi eternă, şi la fel şi a voastră. Priviţi-mă şi minunaţi-vă, căci eu am găsit graţia în faţa lui Dumnezeu, Cel care reprezintă unica şi cea mai înaltă iubire a mea, şi care a binecuvântat linia mea pentru a împlini marea promisiune de la sfârşitul timpurilor. Ei bine, apelez din nou la voi: priviţi-mă şi minunaţi-vă, căci tot ceea ce există în mine a devenit acum nemuritor, inclusiv corpul meu fizic, a cărui carne nu va mai putea putrezi vreodată.

3. O, părinţi şi copii! Domnul a săvârşit acest miracol cu mine în prezenţa voastră. Ştiţi cu toţii cum obişnuim noi să adunăm pietre pentru fiecare zi care trece, precum şi pentru nopţile cu lună plină. Iar după ce se împlineşte un an, noi dărâmăm movilele de pietre şi înălţăm în locul lor o piatră memorială pentru fiecare an. Clipa aceasta transcende însă orice zi, lună sau an. De aceea, îngăduiţi-mi să înalţ în locul în care stau acum un monument memorial măreţ întru cinstirea Domnului, care ni s-a revelat nouă într-o manieră atât de glorioasă, de miraculoasă şi de plină de iubire, sub forma lui Asmahael, care se află acum printre noi şi care doreşte să rămână cu noi până la sfârşitul timpurilor, da, în întreaga eternitate! Timp de aproape o treime de zi, El a călătorit printre şi alături de noi, ghidându-

ne cu răbdare şi iubire, şi totuşi nimeni nu s-a gândit să-i ofere o laudă mai mare decât cele pe care ni le împărtăşim şi noi unii altora. O, părinți şi copii, noi i-am invitat mâine pe toți copiii noştri la sărbătoarea Sabatului, în care vom aduce o ofrandă Domnului. Iată, Domnul nu ne-a lăsat să aşteptăm, ci a venit El Însuşi la noi, alăturându-se grupului nostru. Ce este aşadar mai important, Sabatul sau Domnul?

4. Oriunde se află Domnul, Sabatul se află de asemenea alături de El. O, părinți, pentru toate aceste motive, doresc să înalț acum un altar Celui care se află în mijlocul nostru şi să ard o ofrandă sacrificială în onoarea Lui, pentru întreaga iubire, recunoştință, laudă, glorie, sacrificiu şi adorație pe care i le datorăm.

5. Copii, mergeți şi aduceți-mi mai multe pietre plate şi netede, iar apoi ajutați-mă să înalț aici un altar. Apoi aduceți-mi un miel în vârstă de şapte luni pentru a-l sacrifica, precum şi lemn de cedru pentru a putea aprinde focul. Mergeți şi aduceți-mi toate acestea fără întârziere! *Amin!"*

6. Cât despre Tine, mult iubitul şi preasfântul meu Asmahael, sper că vei accepta acest sacrificiu cu plăcere şi că – în marea Ta iubire – nu îmi vei reproşa că fac ceea ce fac purtat de marea mea iubire pentru Tine.

7. Căci ce sunt cerul şi pământul prin comparație cu Tine, darămite sărmanul nostru Sabat! Acolo unde sălăşluieşti Tu, cu prezența Ta sacră, se află întreaga eternitate şi întregul infinit, da, gloria eternă a tuturor cerurilor, sorilor şi lumilor din creație.

8. Ştiu că Tu nu ne-ai permis să Te revelăm şi să Te mărturisim înainte ca aceasta să fie voia Ta, dar marea mea iubire pentru Tine pe care am simțit-o în inimă m-a determinat să acționez astfel, spunându-mi:

9. "'Iată, Enoh, prin această poruncă uşoară, Domnul nu a făcut altceva decât să-ți testeze iubirea. Atâta vreme cât iubirea este încă moderată, această poruncă este uşor de respectat. De îndată însă ce iubirea devine extraordinar de intensă, ea doboară orice bariere, mărturisindu-se şi aruncându-se în brațele subiectului adorat'. De aceea, sper ca Tu, Cel care eşti mai presus de orice, fiind iubit astfel de mine şi de toți cei de față, care eşti Unul, să-mi ierți mie această greşeală pentru care nu sunt vinovat, căci iubirea m-a luat pe deplin în posesiunea ei, cu o putere atât de mare încât nu am putut face altceva decât să-mi mărturisesc iubirea pentru Tine cu voce tare, în fața tuturor.

10. O, Asmahael! Acceptă – în marea Ta grație – din partea mea şi a celorlalți, marea ofrandă pe care dorim să Ți-o aducem, sfințeşte şi binecuvântează acest altar, căci astfel el va rămâne binecuvântat de-a pururi. *Amin!"*

11. După acest discurs, Asmahael s-a ridicat din nou şi a adresat următoarele cuvinte patriarhilor şi copiilor acestora:

12. "Ascultați: Enoh a vorbit aşa cum trebuie! Oricine merge pe acest drum, merge de fapt pe scurtătura către subiectul iubit. Adevăr vă spun, cel care nu merge pe acest drum nu Mă va găsi decât cu mare dificultate, iar Eu nu-i voi ieşi în întâmpinare. Cât despre cel care poartă în inima sa o mare iubire, oare va continua el să numere zilele atunci când găseşte subiectul iubit, sau va considera fiecare moment ca fiind sacru, căci în fiecare clipă el îşi mărturiseşte iubirea față de subiectul mult adorat?

13. Iată, care este Sabatul râurilor şi fluviilor? Oare nu este marea? Înainte de a o găsi, râurile nu au odihnă, şi nici Sabat. Dar de îndată ce un râu a ajuns la mare, dizolvându-se în ea, oare nu se va odihni el pentru totdeauna? Va mai aştepta el până mâine, după ce s-a vărsat în mare?

14. În mod similar, vă spun: Eu am venit la voi, şi nimeni nu a venit în întâmpinarea Mea, cu excepția lui Enoh. V-am dat o poruncă pe care ați respectat-o de teama că Mă veți pierde, fără să țineți însă cont de faptul că iubirea adevărată şi pură nu are niciodată nimic de pierdut, şi cel mai puțin pe Mine.

15. Voi ați recunoscut foarte vag diferența dintre Mine şi voi, dar Enoh M-a recunoscut. De aceea, binecuvântez această ofrandă adusă Mie de inima voastră şi consacru altarul înălțat întru slava Mea de mult iubitul Meu Enoh! Iată, chiar în acest loc, linia ta va fi mântuită într-o bună zi de potopul păcatelor, iar un strănepot născut din linia ta va reclădi acest altar, aducându-Mi o nouă ofrandă de recunoştință. Binecuvântat fie acest loc în vecii vecilor! *Amin!"*

Capitolul 134

PARABOLA LUI ASMAHAEL DESPRE IUBIRE

(29 octombrie 1841)

1. După aceste cuvinte ale lui Asmahael, pe care le-au auzit de asemenea Enos, Mahalaleel şi Jared, Adam şi ceilalţi patriarhi şi copii s-au ridicat cu intenţia de a se grăbi către Asmahael, emoţionaţi fie de o mare devoţiune – predominantă în acest caz – fie de o mare iubire, care este de altfel întotdeauna prezentă în cazul devoţiunii, îndeosebi în prezenţa subiectului acesteia. Asmahael le-a spus însă să rămână pe loc, după care a adăugat:

2. "Ascultaţi, vă voi spune o parabolă, pe care urmează să o interpreteze fiecare după posibilităţi. Iată cum sună aceasta:

3. Atunci când soarele străluceşte deasupra unui sol bun, acesta se despică, dând naştere unor brazde adânci şi late, pentru a putea absorbi mai profund razele soarelui şi pentru a fi încălzit cât mai bine de acesta. Nisipul nu se despică însă niciodată şi se încălzeşte numai la suprafaţă. De îndată ce raza a părăsit suprafaţa sa, căldura absorbită dispare şi ea. La fel se petrec lucrurile şi cu pietrele. Ele se încălzesc rapid şi intens, dar de îndată ce vin vânturile reci, căldura dispare, iar pietrele devin mai reci chiar decât vânturile.

4. La fel stau lucrurile şi cu ploaia care cade din cer. Atunci când plouă, totul este plin de umezeală, dar după ce ploaia a încetat, iar vânturile purificatoare, care usucă totul în cale, revin, nisipul şi pietrele se usucă rapid, şi numai pământul cel bun păstrează umezeala dătătoare de viaţă a ploii, cu care saturează toate plantele.

5. O, priviţi înlăuntrul vostru şi vedeţi cum reacţionează inimile voastre; veţi constata că acestea sunt precum nisipul şi pietrele!

6. Atâta vreme cât M-aţi recunoscut prin lucrările şi prin cuvintele Mele, sau prin mărturia lui Enoh, sunteţi încălziţi şi plini de devoţiune şi iubire pentru Mine. Dar de îndată ce redevin invizibil pentru voi, spuneţi-Mi, veţi reacţiona precum solul cel bun?

7. Iată, Mă aflu printre voi de atâtea ore, dar cine dintre voi Mi-a făcut ceea ce Mi-a făcut Enoh?

8. Într-adevăr, voi Mă respectaţi plini de pioşenie, dar la fel procedează şi culmile stâncoase ale munţilor, care absorb primele şi ultimele raze ale soarelui, căci ele sunt însetate de lumină. Dar atunci când vine căldura, şi ele – ca şi voi – se învăluie în nori denşi şi întunecaţi, pentru ca zăpada şi gheaţa lor perpetuă să nu se topească cumva şi să dispară. Iubirea voastră ar putea fi comparată cu aceea a viţeilor care stau sub ugerul plin al vacii. Ei ling ugerul şi împing cu capetele lor în acesta atâta vreme cât mai există o picătură de lapte în el, dar de îndată ce laptele a încetat să mai curgă, viţeii părăsesc vaca şi nu mai rămâne nimic care să poată fi numit iubire.

9. Aţi văzut cum l-am primit pe Enoh şi aţi vrea să fiţi primiţi şi voi la fel. Dar Eu vă întreb: Voi M-aţi primit pe Mine aşa cum a făcut-o Enoh? Iată, Enoh M-a primit încă de la început prin iubirea sa pură; voi aţi făcut la fel?

10. Ei da, atunci când aţi văzut operele Mele, v-aţi grăbit să Mă primiţi. Dar credeţi că aceasta se poate numi iubire? O, vă asigur, iubirea adevărată nu procedează astfel, ci numai interesele personale, discret ascunse. De vreme ce Mă aflu printre voi, puteţi vedea marile beneficii şi tot ce puteţi realiza cu ajutorul Meu. Astfel, imensa Mea putere vă inspiră un respect pe măsură, iar beneficiile pe care le puteţi obţine sunt direct proporţionale cu iubirea voastră pentru Mine.

11. Atunci însă când am venit la voi din ţinuturile de jos, ca un om umil, M-aţi lăsat să zac la pământ în faţa voastră.

12. Spuneţi-Mi, care dintre voi M-a primit cu toată iubirea, fără să aibă în vedere nici un folos?

13. Deşi i-aţi invitat în Numele lui Iehova pe copiii voştri la celebrarea de mâine a Sabatului, chiar credeţi că aţi făcut-o din iubire pentru Iehova? O, vă înşelaţi foarte tare! Aţi făcut-o din teama voastră de sclavi şi din respect faţă de puterea infinită a lui Iehova, precum şi dintr-un fel de recunoştinţă anxioasă care v-a fost impusă ca o datorie, datorită măreţiei lui Dumnezeu.

14. Unde este aici iubirea pură, care dincolo de orice, într-o deplină libertate, fără nici o altă motivație decât iubirea, îl iubeşte pe Dumnezeu cu credință şi fără prejudecăți, mai presus de orice, pentru El Însuşi şi pentru operele Sale?

15. Voi vreți să-Mi spuneți: 'Doamne, noi credem că Tu eşti unicul, marele, preasfântul, eternul şi atotputernicul Dumnezeu, cel plin de iubire şi de compasiune, şi de grație!'

16. Dar Eu vă spun: Dacă nu credeți aceasta cu toată iubirea pură a inimilor voastre, credința voastră este ca şi inexistentă şi nu are nici o valoare în fața Mea. Puteți striga de câte ori doriți 'Iehova', spunând: "Mărețule, sublimule, atotputernicule, preasfântule Dumnezeu şi Domn plin de compasiune, Creator al tuturor ființelor şi lucrurilor, dragă Tată!', şi aşa mai departe, căci adevăr vă spun: ar fi mult mai bine pentru voi să vă economisiți energia şi să vă odihniți limba, buzele, dinții, gingiile, gâtul şi plămânii, căci toate aceste bâlbâieli religioase goale nu vor ajunge niciodată la urechile Mele.

17. Căci acela care nu vine la Mine şi nu Îmi vorbeşte precum Enoh, degeaba o face, căci Eu nu îmi voi coborî niciodată privirea asupra lui. Iar atunci când se roagă, rugăciunea sa nu va ajunge decât la urechi înfundate, şi toate cerurile îi vor rămâne închise cu druguri de fier până când ultima picătură de egoism a dispărut din inima lui.

18. Cel care Mă iubeşte trebuie să Mă iubească la fel cum îşi iubeşte mireasa cea pură mirele la fel de pur, situație în care nu se atrag decât inimile lor. Tot ceea ce se află mai prejos sau mai presus nu este altceva decât o povară în calea iubirii libere, care nu mai este atunci capabilă să se ridice până la inima Mea. Căci tot ceea ce se află mai prejos de iubire trage în jos inima, în profunzimile mocirloase, şi tot ceea ce este mai presus de iubire o presează de sus şi o oprimă atât de tare încât ea devine prea slabă şi lipsită de putere pentru a se mai ridica vreodată.

19. De aceea, iubirea trebuie să fie pură, astfel încât, neforțată de nimeni şi de nimic, să se ridice într-o deplină libertate şi cu propria sa putere concentrată, să aleagă, să îmbrățişeze şi să strângă la piept pentru totdeauna obiectul ales.

20. Recunoaşterea lui Dumnezeu reprezintă o trezire a iubirii, dar nu iubirea însăşi pentru Dumnezeu. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a trăi plenar înlăuntrul Acestuia.

21. Simpla recunoaştere nu va ridica niciodată o ființă şi nu-i va deschide porțile sacre ale Iubirii eterne, şi implicit ale vieții eterne, căci ascultați şi înțelegeți ce vă spun: acest miracol poate fi realizat numai prin iubirea pură pentru şi întru Dumnezeu – fără mai presus şi mai prejos, şi implicit fără nici cea mai mică urmă de egoism, ci numai prin această iubire pură.

22. Examinați-vă acum inimile şi abia apoi ridicați-vă şi veniți la Mine! *Amin!"*

Capitolul 135

RĂSPUNSUL PROSTESC AL LUI ADAM

1. După ce Asmahael s-a adresat celor prezenți cu atâta ardoare, toți cei de față au fost cuprinşi de teamă şi nici unul nu se simțea capabil să le adreseze celorlalți cuvinte de alinare, căci adevărul le devenise tuturor atât de evident, încât orice scuză era imposibilă. În consecință, asupra grupului s-a lăsat o tăcere mormântală, în timpul căreia fiecare ducea o controversă în sinea sa, căutând o scuză cât mai bună. Dar sărmanele lor inimi, suprasolicitate, nu reuşeau să creeze nici un fel de bogăție acolo unde nu se găsea decât sărăcie.

2. După o vreme, Adam s-a ridicat şi a vorbit cu o voce fermă, deşi îmbrăcată într-un ton blând:

3. "Asmahael! Oricine ai fi Tu – un om sau chiar supremul Dumnezeu, nici măcar nu-mi pasă prea mult – ascultă, am căzut deja odată de pe dificila cărare a voinței divine şi nu mai sunt capabil să mă ridic. Am dorit întotdeauna să merg pe cărarea cea dreaptă şi am încercat pe cât mi-a stat în puteri să evit pietrele din calea mea, pentru a nu mă împiedica de ele. Totuşi, nu eu am fost acela care a creat acest pământ neregulat şi plin de pietre, care este opera lui Dumnezeu. Dacă cu toată dorința şi atenția mea, eu, primul om de pe acest pământ, am căzut din când în când, crezi Tu că eu sunt singurul responsabil de aceasta? Iar dacă

inima mea s-a transformat în nisip sau în piatră, nu există oare nici un mijloc prin care ea să fie transformată din nou, de data aceasta în permanență, într-un sol bun?

4. Iar dacă eu L-am ofensat deja atât de rău pe Dumnezeu, spune-mi, nu există în inima Acestuia nici un pic de compasiune pentru mine?

5. Căci potrivit mustrării Tale, cu excepția lui Enoh, nimeni nu va putea probabil să-şi păstreze viața în fața lui Dumnezeu.

6. Cum L-ar putea cineva iubi pe Dumnezeu fără a-şi forma mai întâi o părere în legătură cu bunătatea Acestuia, cu măreția Lui infinită, da, mai presus cu mult chiar decât a ființelor Lui cele mai perfecte?

7. Iată, Tu ne ceri practic imposibilul! Dacă în perfecțiunea Ta, Tu nu-Ți poți imagina această imposibilitate, nu poți totuşi nega faptul că eu o pot sesiza cu toată claritatea, în mine însumi.

8. De vreme ce Tu ne ceri un asemenea lucru mie şi tuturor descendenților mei, fie în Numele lui Dumnezeu, fie chiar în calitate de Dumnezeu Însuşi, spune-mi, nu crezi că este drept să îți cerem mai întâi să ne oferi odată cu această cerere şi mijloacele de a o duce la realizare, pe care să le implantezi în inimile noastre, pentru ca astfel să putem face față acestei cereri a Ta?

9. Cât priveşte bunăvoința noastră, sper că îți vei da seama că aceasta există din cuvintele mele şi citindu-mi în inimă. O, atotputernice Asmahael, nu fii supărat de această izbucnire a inimii mele. Cel veşnic atotputernic se poate ajuta atunci când ceva îl apasă, dar viermele neajutorat din țărână nu poate face altceva decât să se zvârcolească în brațele morții atunci când este pe jumătate strivit de copita calului.

10. O, meditează asupra cuvintelor mele şi nu uita ce înseamnă să fii o creatură slabă conştientă de sine alături de un Creator veşnic invizibil, infinit şi atotputernic.

11. Iată, ce relație imposibilă şi de neimaginat: o neajutorare chipurile liberă sub o putere cu adevărat liberă, infinită şi eternă.

12. De aceea, dacă este posibil, ajută-ne pe noi, cei striviți, în loc să ne striveşti încă şi mai tare! Mai bine distruge-ne complet decât să ne chinuieşti din ce în ce mai tare! *Amin!"*

Capitolul 136

ASMAHAEL ÎL MUSTRĂ PE ADAM

1. Aceste cuvinte L-au provocat într-o anumită măsură pe Asmahael, care i-a adresat următoarele cuvinte severe, dar pline de iubire, lui Adam, la fel ca şi celorlalți:

2. "O, Adam, Adam! Prostia ta a întrecut orice limite! Îngăduie-Mi să întreb mai presus de toate inima ta, de vreme ce tu eşti părintele tuturor acestor copii, şi a multor altora de pe acest pământ, spune-Mi aşadar, în inima ta, cum ai proceda tu cu unul din copiii tăi care ți-ar răspunde după una din cele mai importante lecții referitoare la marile ofense aduse de el directivelor tale pline de înțelepciune, într-o manieră dură şi stupidă, apelând la probabilitate, ceva de genul:

3. 'De ce îmi ceri ceea ce nu pot face? Este greşit ceea ce fac eu? Şi dacă da, este greşeala mea? Oare nu m-am născut eu din tine şi nu eşti tu acela care mi-a dat această viață mizerabilă şi imperfectă?

4. Dacă greşesc, aceasta ți se datorează în totalitate, căci aşa m-am născut eu din tine, imperfect. De aceea, mulțumeşte-te cu cel care sunt şi nu-mi mai cere să fiu ceea ce nu pot fi. Dacă totuşi insişti ca eu să fiu diferit de cel actual, atunci distruge-mă şi procreează-mă apoi într-o altă manieră, mai bună, iar dacă acest lucru îți este imposibil, încetează să mai procreezi, căci eu unul nu îți voi mulțumi niciodată pentru această existență mizerabilă pe care mi-ai dăruit-o.

5. Fie ca nimicul să rămână de-a pururi nimic, căci este preferabil să nu exişti deloc decât să duci o existență limitată şi penibilă. În fond, de ce vrei să mă faci mai bun decât sunt, de vreme ce eu sunt oricum cel care sunt? Dacă m-ai fi procreat încă de la bun început mai bun, aş fi mai bun, dar întrucât lucrurile sunt aşa cum sunt, oare nu este greşeala

ta că eu arăt astfel? De aceea, mai întâi de toate ai grijă de *tine și de căile tale* şi abia apoi ocupă-te de perfecționarea mea'.

6. Adam, spune-Mi, cum s-ar simți inima ta părintească dacă unul din copiii tăi ți-ar vorbi astfel, şi mai presus de toate, unul din primii tăi copii din linia principală?

7. Tu l-ai blestemat pe Cain, cel căzut în greşeală. Spune-Mi atunci, ce ai face cu un copil care nu numai că ar ucide trupul fratelui său, dar te-ar blestema simultan şi pe tine, şi ar dori să îți ucidă spiritul? Spune-Mi, Adam, ce ai face cu un copil atât de incorigibil?

8. Văd că păstrezi tăcerea, la fel ca un şoarece care adulmecă o pisică, şi totuşi, cu numai câteva clipe înainte, tu, copilul Meu din linia principală, Mi-ai spus exact asemenea lucruri.

9. Deci nu-ți pasă dacă sunt Dumnezeu sau un om! În fond, de ce ți-ar păsa cine este Cel care îți vorbeşte acum, Dumnezeu, Tatăl tău, sau un biet om la fel ca şi tine, căci nu tu te-ai creat singur, ci un Dumnezeu invizibil pentru tine şi complet necunoscut ție. Dacă El te-a creat atât de mizerabil şi de înclinat către păcat, să fie mulțumit cu tine aşa cum eşti, căci altfel te-ar fi făcut mai perfect. De aceea, El nu trebuie să-i ceară creației Sale nevinovate să fie mai perfectă decât este acum, aşa cum a ieşit din mâna Creatorul său prost-dispus.

10. Ei, priveşte în inima ta şi spune-Mi dacă nu acestea sunt argumentele ei!

11. Mi-ai vorbit despre calea atât de dificilă a voinței divine pe acest pământ, care ascunde atâtea piedici, şi Mi-ai descris bunăvoința ta de a păşi pe ea cu credință, atât cât ți-ar sta în puteri. Ai plasat astfel întreaga responsabilitate a căderii tale pe umerii Mei, ea fiind întru totul greşeala Mea, şi nu a ta, căci aşa te-am creat Eu, şi nu altfel. Dacă ar fi să te transformi, ai avea nevoie de nişte instrumente cu ajutorul cărora să devii capabil să acționezi în concordanță cu voința divină.

12. Iată, aceasta este o altă observație care nu îi poate aduce nici o bucurie Tatălui tău atât de plin de iubire şi atât de grijuliu cu tine.

13. Tu invoci compasiunea Lui. Spune-Mi, ce altceva aş mai putea face decât să vin la tine ca om şi ca Părinte, să te învăț cu propria mea gură ce sunt iubirea şi înțelepciunea adevărate, şi să te conduc cu propria Mea mână de-a lungul acestui pământ, pe care l-am creat ca bază de încercare, pentru a-ți da posibilitatea de a te perfecționa? Oare nu sunt Eu Însumi cea mai mare compasiune posibilă, cea mai mare iubire şi cel mai sigur instrument de care te poți agăța?

14. Sau poate ai prefera să ascult de dorința ta şi să vă transform pe voi, oamenii, în maşini animate, adică mobile?

15. O, nebun orb ce eşti! Dacă ți-ai dori cu adevărat să vezi, ai observa imediat marea perfecțiune dinlăuntrul tău, datorită căreia tu te afli cu mult deasupra tuturor celorlalte ființe, faptul că tu poți păcătui din proprie voință, sau dimpotrivă, poți păşi şi acționa voluntar, fără nici un păcat, aşa cum face Enoh. Şi tu îmi reproşezi Mie că te-ai născut din Mine ca o creatură oarbă?!

16. Iată, iată, Adam, cât de departe te-ai rătăcit din nou!

17. Tu spui că ceea ce îți cer Eu îți este imposibil. Priveşte-l pe Enoh, priveşte-i pe cei şase care îmi stau alături, da, priveşte întreaga mulțime şi întreabă-i pe toți dacă este imposibil ceea ce cer Eu!

18. Dar Eu îți spun: tu eşti singurul care caută în mintea lui un fel de Dumnezeu infinit pe care să-L respecte şi să-L înțeleagă; tu eşti singurul care îşi face viața imposibilă, împovărându-se singur cu o întreagă infinitate şi căutând un Dumnezeu pe care îi este imposibil să-L găsească (căci nu ştie unde să-L caute). În schimb, refuzi să-L recunoşti pe Tatăl tău plin de iubire care îți vorbeşte acum, pe care îl disprețuieşti şi de care doreşti să scapi.

19. Adevăr îți spun, existența unei ființe create alături de un Dumnezeu aşa cum Ți-l imaginezi tu şi pe care îl venerezi în zilele de Sabat ar fi nu doar absolut mizerabilă, cu mult mai mizerabilă decât aceea a unui vierme care se târăşte prin nisipul încins, ci de-a dreptul imposibilă, în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeul tău imaginar. Căci un asemenea Dumnezeu imperfect nu numai că ar fi incapabil să dea naştere chiar şi unei opere de mântuială, dar ar fi chiar mai rău decât tine, care eşti incapabil să creezi singur chiar şi un atom.

20. Dacă ți-am criticat căutarea prostească și aspirația absurdă către un Dumnezeu inexistent, direcționându-te în schimb numai către iubirea Tatălui, a acelui Tată care a existat dintru eternitate, există și va continua să existe întru eternitate, fiind una cu Mine Însumi, spune-Mi, am cerut Eu oare ceva nerezonabil și imposibil de la voi, copiii Mei?

21. Iată, chiar și copiii cei mici îndeplinesc cu precizie această poruncă extrem de ușoară, căci ei își iubesc tatăl mai presus de orice, fără a-și mai pune problema de ce îl iubesc. Ei îl iubesc pur și simplu, pentru că el este tatăl lor. Spune-Mi, fiul Meu, Adam, ai cerut vreodată pentru tine mai mult de la copiii tăi?

22. Dacă Eu nu cer nimic mai mult de la tine, de la voi toți, în calitatea Mea de unic Părinte, adevărat și plin de iubire, ferindu-vă de tot ce ar avea tendința să vă facă viața mai dificilă și să vă aducă astfel, în cele din urmă, moartea inevitabilă – care nu reprezintă altceva decât o orbire voluntară și gradată, care se folosește de tot felul de idei incoerente pentru a izbucni în cele din urmă într-o criză de mânie împotriva Creatorului, pe care îl numește un neîndemânatic neinspirat, devenind astfel și mai neagră și mai mortală – spune-Mi, semăn Eu atunci mai mult cu ceea ce ai găsit tu înlăuntrul tău?

23. De aceea, cunoaște-ți mai bine Tatăl și recunoaște cât de puțin îți cere și cât de ușoare sunt lucrurile pe care ți le cere. Ridică-te apoi și vino la Mine, și spune-Mi atunci dacă sunt un Dumnezeu și un Părinte nedrept. Dar până atunci, pune-ți ordine în suflet și schimbă-ți atitudinea, căci Eu nu sunt precum tatăl care l-a blestemat pe Cain. Încearcă să înțelegi acest lucru! *Amin!”*

Capitolul 137

TRANSFORMAREA ȘI CONFESIUNEA LUI ADAM

(2 noiembrie 1841)

1. După acest discurs care l-a afectat pe Adam la fel de mult de parcă pământul s-ar fi scufundat în nemărginita mare de foc a soarelui, Adam nu numai că a devenit la fel de maleabil ca și ceara – cum ați spune voi – dar s-a transformat chiar într-un ulei cât se poate de fin, de o puritate perfectă, un veritabil balsam pentru orice fel de răni. De aceea, el i-a cerut lui Asmahael permisiunea de a face o nouă confesiune în fața tuturor copiilor săi. Și întrucât era patriarhul lor fizic, permisiunea i-a fost acordată pe loc de Asmahael și de către toți copiii, din toată inima. Astfel, Adam s-a ridicat și a început următoarea confesiune:

2. „O, înaltule, sublimule, preasfântule, atotputernicule Părinte plin de iubire, Doamne Dumnezeule Iehova, prezent astăzi printre noi în forma vizibilă a omului Asmahael. Iată, eu sunt cel care Ți-a dat numele de Asmahael, iar Tu ai fost fericit că – deși, în marea Ta înțelepciune, erai doar o ființă lipsită de nume – ai primit un nume din gura mea, un nume al copiilor lui Dumnezeu, așa cum – prostește – ne-am considerat noi a fi întotdeauna, în exclusivitate. În acel moment, Tu erai pentru noi mai mult sau mai puțin un străin, căci noi nu am fost capabili să remarcăm nimic deosebit la Tine, cu excepția discursurilor Tale de o rară coerență și luciditate, despre care susțineai – în fața noastră, a celor orbi – că sunt inspirate de spiritul lui Abel, fiul meu. Iată cum văd acum lucrurile:

3. Noaptea se transformă în zi, și invers; noaptea tânjește după zi, la fel cum ziua tânjește după noapte. Cine poate merge noaptea cu aceeași siguranță ca și ziua? În schimb, într-o zi luminoasă, oricine este capabil să-și închidă ochii, aducând noaptea în inima lui, care este astfel mai mare – ziuă fiind – decât bezna cea mai neagră din toiul nopții reale.

4. Chiar acesta a fost cazul meu și al majorității celor de față, căci noi nu reușeam să vedem, să auzim sau să remarcăm nimic din ceea ce ne înconjura, și astfel, nu reușeam să înțelegem nimic. În această orbire generală a noastră, noi Ți-am dat Ție un nume, care ar fi fost mai potrivit pentru noi toți, cu condiția ca noi să nu fi fost orbi și surzi. Căci cum L-ai fi putut căuta Tu pe Acela care – dintru eternitate – ai fost, ești și vei fi de-a pururi, Tu Însuți?

5. Atunci când ne-ai spus că vii din ținuturile de jos, nici unul dintre noi nu a înțeles la ce Te refereai atunci când vorbeai de profunzimile lui Lameh.

6. Abia acum am recunoscut eu, și sper că și ceilalți, prin grația Ta, teribila noapte și profunzimea noroiului dinlăuntrul nostru; pentru aceasta, îți datorăm cu toții

mulțumirile noastre eterne, pline de recunoştinţă! Cum am fi putut noi, cei surzi, să înțelegem afirmaţia Ta potrivit căreia Abel a fost acela care Te-a condus la noi, dezlegându-ți apoi limba, pentru a putea vorbi?

7. Acum, că ai deschis înlăuntrul nostru urechea inimii, înțelegem cu toții cât de surzi şi de orbi eram încă chiar în această dimineață minunată, când cuvântul născut din iubirea Ta părintească ne-a atins inimile fără să fie înțeles, răsunând precum cuvântul unui străin, deşi Tu l-ai exprimat cu o claritate mai mare decât cea a luminii soarelui.

8. Dar ce înseamnă lumina strălucitoare a dimineții pentru cel orb, sau bubuitul teribil al tunetului pentru cel surd? Abia acum recunosc eu într-adevăr – şi să sperăm că şi ceilalţi la fel – că acela care este surd şi orb nu este cu nimic mai presus de o ființă moartă. Dacă el nu ar dispune de senzațiile oferite de pielea lui, el ar fi la fel de insensibil ca şi o piatră, în care vânturile bat fără a fi simțite, şi care, în cădere, nu poate face diferența între solul cel moale sau cel tare, ori dacă a căzut în apă; o asemenea ființă nu poate fi transformată decât prin forța inexorabilă şi nemărginită a focului.

9. La fel am fost şi noi, cu nimic mai presus decât nişte pietre moarte, ce cădeau tot timpul, pe sol moale sau tare, în apă sau prin alte locuri. Tu ne-ai cules din gropile în care zăceam fără măcar să ne dăm seama şi ne-ai trecut prin marele foc al infinitei Tale iubiri părinteşti. Şi iată, în chiar gropile noastre, devenite sacre prin prezența Ta divină, pietrele au fost transformate şi au devenit din nou pline de viaţă. Noi am putut din nou vedea, auzi şi simți. Şi astfel, ne-am putut da seama că Abel – adică teama şi iubirea noastră de Dumnezeu, oricum inferioare celor pe care adevăratul Abel le simțea față de Tine – Te-a adus pe Tine la noi, cei morți, în profunzimea noastră mută, dezlegând limba aceluia dinlăuntrul nostru care era incapabil să-Ți spună Ție 'Tată', în adevăratul spirit al iubirii eterne.

10. O, cât de incredibil de orbi, surzi, insensibili şi morți trebuie să fi fost noi, dacă nici unul dintre noi nu a suspectat măcar că Soarele tuturor sorilor, Focul tuturor focurilor, Iubirea oricărei iubiri, Viața oricărei vieți şi Forța şi Puterea oricăror forțe şi puteri – se află în mijlocul nostru!

11. O, copii, ascultați-mă: Cel pe care – în orbirea noastră – noi îl numeam Asmahael, este Cel numit 'Iehova, Dumnezeu Cel Etern', dar care pentru noi se va chema de acum înainte 'Emanuel', iar pentru aceia care îl iubesc mai presus de orice, 'Abba, mult-adoratul nostru Tată'!

12. O, Emanuel, iată, eu sunt nedemn să primesc ceea ce a primit Enoh, a cărui inimă este plină de o iubire cu adevărat necondiționată pentru Tine. Doresc însă să îți invoc grația pentru a primi o altă favoare, şi anume ca eu, precum şi ceilalți aici de față, să Te putem iubi din ce în ce mai mult, până la sfârşitul vieților noastre pământeşti, pentru ca – deveniți vii prin această iubire a noastră pentru Tine, din toată inima noastră – să Te putem numi Abba, Abba, Abba!

13. O, Emanuel! Primeşte, în marea Ta grație, această consacrare din partea mea, şi rămâi de-a pururi pentru noi Abba, acum şi în toate eternitățile care vor urma! *Amin!"*

Capitolul 138

DISCURSUL LUI EMANUEL REFERITOR LA VENIREA SA ÎN MIJLOCUL OAMENILOR

1. Şi iată răspunsul lui Emanuel adresat lui Adam şi copiilor acestuia: "Ai vorbit bine, Adam, iar ceea ce ai spus este adevărul viu. Aminteşte-ți că atunci când am venit la voi azi dimineață, după cum ştiți cu toții, am susținut că nu sunt decât un sclav mut, care a scăpat din iadul din Lameh cu ajutorul lui Abel. Dacă lucrurile nu ar fi diferite atunci când sunt transfigurate şi privite din perspectiva adevărului şi a iubirii, oare nu aş fi apărut Eu ca un mincinos odios, precum viermele pământului – care este tatăl şi prințul minciunii şi înşelătoriei?

2. După cum ai mărturisit însă chiar tu acum, cu credință, voi ați fost orbi, surzi şi insensibili, şi în consecință nu ați putut percepe lucrurile în ordinea lor divină şi eternă. Iată, dacă Eu aş fi venit la voi ca Emanuel, unde ar fi viața voastră acum?

3. De aceea, Eu am venit la voi în *acea* formă care reflecta propria voastră ființă interioară, pentru ca voi toți, care erați adevărații Asmahaeli, reci şi inerți, să îl puteți regăsi – încălziți de focul Meu – pe Abba Emanuel.

4. Noaptea trecută, Eu am fost cu voi, în trup, şi v-am făcut o mare promisiune. Dar voi M-ați recunoscut ca într-un vis, căci inimile voastre erau înconjurate de pietre şi de nisip. Şi astfel, dimineața nu a mai rămas nimic din Mine, cu excepția unei amintiri reci şi fade. Eu l-am pregătit pe Enoh ca interpret al Meu în fața voastră, dar voi v-ați limitat să îi ascultați cu admirație cuvintele, în timp ce inimile voastre au rămas reci în fața semnificației lor. Voi vă aflați cu toții în plin proces de căutare, dar fiecare ar fi dorit totuşi să fie pentru ceilalți un ghid înțelept, pentru a le demonstra înalta înțelepciune din inima sa.

5. În timp ce azi dimineață erați convinşi cu toții că sunteți capabili să realizați orice, am venit la voi sub forma unei stele strălucitoare, târându-Mă prin praf în fața voastră, pentru a vă arăta astfel că şi inimile voastre sunt adânc îngropate în nisip. Dar deşi steaua cea strălucitoare a călătorit împreună cu voi dinspre dimineață spre miazăzi, dinspre miazăzi spre apus şi dinspre apus până în această regiune de miazănoapte, inimile voastre au continuat să Mă considere în secret un mincinos, şi doar puțini dintre voi au fost capabili să recunoască pe deplin strălucitoarea rază a stelei.

6. Un tigru a fost nevoit să Mă poarte în spinare în fața voastră, numai pentru a smulge astfel tigrul (agresivitatea) din voi.

7. Dar vai!, oricât de strălucitoare ar fi fost steaua din fața voastră, voi nu ați reuşit să îi observați blânda strălucire.

8. În regiunea celor şapte roci din ale căror vârfuri curg izvoare, Cel Blând v-a învățat lecția umilinței. Voi erați încă orbi şi surzi, iar steaua continua să strălucească în zadar.

9. La apus, steaua a emis razele sale cu o intensitate încă şi mai mare. Mari fulgere au strălucit atunci şi tunete asurzitoare s-au auzit, dar numai puțini dintre cei morți s-au trezit atunci, distanțându-se de cei mulți şi confuzi. Ceilalți au avut de suferit datorită descompunerii rezultate din căldura fermentației, ceea ce a condus la certuri cumplite. Fiecare prioritate a înțelepciunii se lupta cu celelalte, împiedicându-vă pe toți să vedeți lumina strălucitoare a stelei.

10. Steaua a continuat însă să vă ghideze, iar puterea ei a smuls tigrul din voi şi a redus la tăcere viermele mândriei dinlăuntrul vostru, adică şarpele din vechime.

11. V-ați frecat atunci la ochi, căci lumina stelei era prea puternică pentru voi, iar căldura focului său prea arzătoare. Acesta a fost de altfel şi motivul pentru care i-ați privit cu neîncredere pe Methuselah şi pe Lameh, care fuseseră totuşi acceptați de către stea.

12. În cele din urmă, am ajuns şi la zidul din piatră al inimilor voastre. Fulgerele şi tunetele emise de stea l-au prăbuşit pe acesta, iar voi ați putut vedea astfel marea sărăcie a vieții voastre interioare. Voi chemați viața, dar aceasta refuza să apară. Eu am văzut atunci marea voastră suferință, am chemat şi Eu viața, pe care v-am adus-o apoi din abundență.

13. Adam! Tu ai continuat să nu recunoşti steaua. Tu încă Mă numeai Asmahael, deşi văzuseşi toate aceste semne!

14. De acum înainte păstrează-ți întreaga luciditate şi atenție, căci Mi-ai dat acum un alt nume: acest ultim semn va deveni primul, în timp ce primul va deveni ultimul. Iar atunci când voi veni din nou, descendenții voştri din viitor nu o vor duce la fel de bine ca şi voi, acum.

15. Adevăr vă spun, cei obişnuiți cu fulgerele şi cu tunetele vor muri în mânie la noua Mea venire, de la sfârşit, căci acum am venit dimineața. Încercați să înțelegeți! Iar acum, fiecare dintre voi să îndeplinească ceea ce îi datorează lui Emanuel Abba, *amin;* dar în inimile voastre, *amin!”*

Capitolul 139

IUBIREA EXUBERANTĂ A LUI LAMEH PENTRU EMANUEL

(3 noiembrie 1841)

1. După explicațiile lui Emanuel, toți copiii, în frunte cu Adam, i-au mulțumit cu devoțiune lui Abba, Cel dinlăuntrul lui Emanuel. Îl priveau cu toții, fără să-şi poată lua privirile de la El, deşi El îşi păstrase aceeaşi veche înfățişare, a lui Asmahael. Şi toată lumea, inclusiv Enoh, îşi spunea în sinea sa: "Aşadar, Acesta este Cel despre care s-a spus că este Dumnezeu Cel Etern, Creatorul atotputernic al cerurilor şi al pământurilor, precum şi al tuturor ființelor, adevăratul Părinte al oamenilor, plin de cea mai înaltă iubire şi compasiune cu putință pentru aceştia, precum şi de cea mai înaltă înțelepciune.

2. Dacă El ar dori acest lucru, oare nu am înceta noi cu toții să existăm, ca şi cum nu am fi fost niciodată?

3. Iar acest Dumnezeu atotputernic se află acum în mijlocul nostru, Dumnezeu cel infinit şi etern, care a devenit acum pentru noi adevăratul Emanuel!"

4. "O, da – îi spuse cu voce tare tânărul Lameh lui Methuselah – El este, căci cu siguranță, aş putea muri din iubire față de El! Cât de uimitor arată, atât de blând, de amabil, de bun, de plin de cea mai înaltă credință!

5. O, tată! Dacă aş avea curajul, aş cădea la picioarele Lui, iar apoi, din cea mai pură iubire, L-aş strânge lângă inima mea şi nu L-aş mai lăsa să plece niciodată; aş fi în stare să mor pentru a obține acest privilegiu.

6. Ce crezi, tată, ar fi acest lucru un păcat, sau cel puțin un comportament neadecvat şi prostesc?

7. O, priveşte-L cum discută plin de iubire cu unul şi cu altul. Cât de adorabil poate să fie!

8. Nu, tată Methuselah, nu mai pot suporta, trebuie să merg la El!

9. Priveşte cum îl ajută El pe Enoh să aranjeze mai frumos pietrele pe care le-am adus aici!

10. O, tată, priveşte, priveşte: El, care a creat cândva cerul şi pământul, precum şi toate lucrurile de pe acesta, prin puterea Cuvântului Său, El – o, ce privelişte! – El îl ajută acum pe Enoh să clădească micuțul său altar!

11. O, Doamne, o, Doamne, mult iubitul meu Tată, cât de infinit de bun eşti Tu; ce Părinte minunat poți să fii!

12. Oh, numai dacă aş avea curajul! Dar El este prea sfânt pentru mine. Da, El este sacru, absolut sacru. Dar iubirea mea este prea puternică pentru ca însăşi sfințenia Lui să mă mai poată reține departe de El.

13. Cine ştie cât timp va mai rămâne printre noi; aşadar, curaj!"

14. După aceste cuvinte, Lameh era cât pe-aci să se repeadă către Emanuel, dar Methuselah l-a oprit, ținându-l de poalele veşmântului şi spunându-i pe un ton scăzut:

15. "Ce faci, băiat încăpățânat? Nu uita cine este Emanuel! Şi inima mea arde de iubire față de El, dar Dumnezeu nu trebuie iubit la fel cum îi iubim noi pe oameni, care sunt egalii noştri, ci cu cea mai înaltă devoțiune, închinându-ne Lui în tăcere în inimile noastre. Astfel trebuie iubit Dumnezeu, şi nu în maniera asta neceremonioasă!

16. Oare nu ai auzit tu ce a spus El mai înainte, şi anume că Dumnezeu nu priveşte decât în inima omului, şi nu în altă parte? De aceea, acționează corect, în acord cu voința Lui, şi nu uita de devoțiunea plină de respect care trebuie să se adauge la iubirea lăuntrică cea mai arzătoare, pe care i-o datorăm lui Dumnezeu, acum şi de-a pururi! *Amin!"*

17. Lameh i-a răspuns însă lui Methuselah: "Tată, poți să mai rosteşti de o mie de ori cuvântul *Amin,* căci nu vei reuşi să îmi potoleşti iubirea pentru Asmahael dinlăuntrul meu. Fiul tău, Lameh, te-a ascultat întotdeauna până acum, dar de data aceasta el nu o va mai face şi nu îşi va reține iubirea, ci va acționa aşa cum i-o cere inima. Căci adevăr îți spun, aş da acum o mie de părinți ca şi tine pentru o singură privire plină de iubire a lui Emanuel.

18. De aceea, lasă-mă să plec şi nu mă mai reține din drumul meu către Dumnezeul meu şi al tău, către Părintele meu şi al tău! Iar acum, îți spun *Amin!"*

19. Iar Lameh s-a smuls din mâinile tatălui său şi a fugit către Emanuel.

20. Când a ajuns însă la Acesta, El s-a făcut că nu-l observă, iar sărmanul Lameh a fost cuprins de teamă, o teamă amestecată de cea mai pură iubire, astfel încât el nu a

îndrăznit să-L atingă pe Emanuel; s-a gândit atunci în sinea lui că poate, totuşi, a greşit neascultându-l pe Methuselah.

21. După care, el s-a gândit din nou: "Oare nu este iubirea pură, necondiționată, lipsită de orice urmă de egoism, care a crescut în inima mea pentru Dumnezeu, devenind incredibil de puternică, oare nu este ea liberă, mai înaltă şi mai sfântă decât toate opiniile şi prejudecățile umane, precum şi cererile ce rezultă din acestea?

22. Da, ea trebuie să fie mai mult, infinit mai mult, căci şi obiectul ei este infinit mai presus de toți oamenii şi părinții lor la un loc. De aceea…".

23. După aceste cuvinte, Emanuel s-a întors în sfârşit către el, iar Lameh a căzut la picioarele Lui, plângând în tăcere, plin de iubire.

24. Emanuel l-a întrebat atunci pe Lameh cu cea mai mare blândețe: "Mult iubitul Meu Lameh, de ce stai acolo, plângând?"

25. Iar Lameh i-a răspuns, suprins: "O, Emanuel Abba, de ce mă întrebi acest lucru pe mine, Tu, care cunoşti şi cele mai ascunse secrete, cu o eternitate înainte ca ființa creată de Tine să le gândească?

26. O, Emanuel Abba! Tu, care cunoşti durerea fiecărui fir de iarbă, al fiecărui fir de praf, poți vedea cu uşurință şi durerea dulce din inima mea. O, Emanuel Abba! Iartă-mă dacă – în marea mea iubire pentru Tine – Ți-am provocat o neplăcere".

27. Emanuel a observat însă: "Mult iubitul Meu Lameh, iată, tatăl tău este trist din cauza neascultării tale. Spune-Mi, este oare corect să nu-ți asculți tatăl?"

28. Iar Lameh i-a răspuns: "O, Emanuel, răspunsul meu ar fi în mod normal: blestemat fie copilul care nu-şi ascultă tatăl. După cum ştii prea bine, eu nu am meritat niciodată un asemenea blestem. Dar acum că Tu, Tatăl nostru etern, adevărat şi preasfânt, Te afli în mijlocul nostru, nu mi-am mai putut controla iubirea puternică şi liberă din inima mea pentru Tine, şi din acest motiv, datorită acestei iubiri pentru Tine, care este atât de incredibil de sfântă, am devenit pentru întâia oară neascultător față de tatăl meu, iar aceasta cu speranța sinceră că Tu nu mi-o vei lua în nume de rău şi că vei îndrepta lucrurile în ceea ce-l priveşte pe tatăl meu".

29. Emanuel i-a spus atunci lui Lameh: "Lameh, ce-ai face tu dacă Eu ți-aş lua totuşi în nume de rău purtarea ta, iar iubirea şi grația Mea te-ar respinge?"

30. Întristat, Lameh i-a răspuns atunci pe un ton melancolic: "O, Emanuel! Tu singur poți vedea şi judeca just şi corect natura inimii mele. Poate că am păcătuit, dar eu sunt orb şi nu reuşesc să-mi văd greşeala, aşa că îți repet, din iubire pentru Tine – pe care o percep cu toată claritatea – aş fi în stare să-l părăsesc nu numai pe tatăl meu, Methuselah, ci, după cum spuneam, o mie de asemenea părinți, împreună cu lumea întreagă.

31. Poți să mă şi pedepseşti, dar iubirea mea pentru Tine nu va trece nici atunci, decât numai în cazul în care eu însumi aş dispărea din fața Ta, Tată preasfânt.

32. O, Emanuel, iată, nu aştept nimic altceva de la Tine, decât să îmi îngădui să Te iubesc. Tu l-ai făcut pe Enoh nemuritor din cauza iubirii lui. Eu nu aştept o asemenea grație de la Tine, de care oricum nu sunt demn. Lasă-mă aşadar să mor, dar astfel încât să Te pot iubi, chiar şi murind.

33. O, Emanuel, iartă cuvintele mele, căci nu-mi pot opri inima care continuă să bată să îmi silească limba să le rostească. Facă-se voia Ta sfântă! *Amin!"*

34. În acest moment, fața lui Emanuel a devenit la fel de strălucitoare ca şi soarele, iar toată lumea a căzut la picioarele Lui. El a privit atunci către cer şi a spus:

35. "O, iubire, pură, sfântă şi eternă iubire, ai fost întotdeauna victorioasă, şi aşa vei rămâne de-a pururi! Voi, ceruri, sori, pământuri, veți trece şi nici o urmă nu va rămâne din voi; da, întreaga măreție, splendoare şi frumusețe va trece, dar tu, iubire sacră, vei rămâne de-a pururi, şi nu vei dispărea niciodată.

36. Ridică-te, Lameh, căci ai triumfat; da, adevăr îți spun, ai câştigat o mare victorie. Iată, tu ai triumfat chiar asupra Mea. Abia acum M-ai câştigat cu adevărat, acum Mă poți iubi cu toată puterea ta, căci tu te-ai luptat pentru Mine cu tatăl tău şi chiar cu Mine, şi ai fost dornic să mori şi să dispari din existență de dragul iubirii Mele. Iată, Eu sunt trofeul tău; acum poți dispune de Mine după voia inimii tale!"

37. Lameh i-a îmbrăţişat atunci picioarele lui Emanuel şi i-a spus: "O, Emanuel Abba! Lasă-mă acum să mor, căci iubirea mea a fost răsplătită, iar inima mea nu doreşte nimic mai mult. Facă-se voia Ta sfântă! *Amin!"*

38. Dar Emanuel l-a ridicat de jos pe Lameh şi l-a strâns la inima Sa părintească, sfântă şi plină de iubire, spunându-i: "Lameh, tu crezi că poţi muri atunci când dispui de o asemenea iubire pentru Mine? Adevăr îţi spun, cerul şi pământul vor dispărea, dar o asemenea iubire nu va dispărea pururi. Căci atunci când cineva Mă iubeşte aşa cum o faci tu, aceasta este însăşi viaţa eternă şi nepieritoare.

39. Te binecuvântez acum, pentru ca Enoh şi ceilalţi să vadă cât de credincios sunt Eu faţă de toate promisiunile Mele.

40. Într-o bună zi, îţi voi dărui un fiu care va fi salvatorul oamenilor şi animalelor, pe care le va proteja de mânia Mea. Iar el va reînălţa acest altar, pe care Enoh l-a construit acum pentru Mine.

41. Şi pentru că tu ai dorit să mori pentru Mine, din marea ta iubire, ascultă, va veni o zi în care Eu Însumi voi accepta să mor, din iubire pentru descendenţii tăi şi pentru toate trupurile de pe acest pământ, astfel încât ei să poată fi câştigaţi pentru viaţa eternă.

42. O, dragul Meu Lameh, tu vei rămâne de acum înainte de-a pururi împreună cu Mine, iar Eu cu tine. *Amin!"*

Capitolul 140

EMANUEL ÎL MUSTRĂ PE METHUSELAH PENTRU PRETINSELE SALE MULŢUMIRI

1. Văzând cum a fost primit fiul său, Methuselah s-a bucurat, a mers la Emanuel şi i-a mulţumit pentru imensa graţie pe care i-a acordat-o fiului său.

2. Emanuel i-a răspuns însă: "De ce îmi mulţumeşti Mie pentru ceva la care tu nu ai jucat nici un rol? Aşteaptă-ţi mai întâi rândul şi abia apoi vino să-Mi mulţumeşti.

3. Nu ai fost tu acela care l-a ţinut pe Lameh de poalele veşmântului atunci când a dorit să vină la Mine? Şi ai fi fost cât se poate de încântat dacă l-aş fi alungat. Dar întrucât Eu nu am reacţionat astfel, ci l-am ţinut pe Lameh la Mine, tu te-ai grăbit să vii să-Mi mulţumeşti pentru ceva de care inima ta nu se bucură.

4. Ascultă, asemenea mulţumiri nu sunt cu adevărat libere, ci forţate. Cel care doreşte să-Mi ofere Mie mulţumirile lui trebuie să fie la fel de liber în inima lui cum este iubirea, căci mulţumirile reprezintă înflorirea şi fructul iubirii.

5. Mulţumirile care nu seamănă cu iubirea sunt precum un fruct gol, lipsit de miezul vieţii.

6. De aceea, du-te şi fă-ţi mai întâi ordine în inimă, şi abia apoi vino să-Mi oferi darul tău, pentru ca Eu să-l pot privi şi accepta, dar numai dacă este fără nici o pată. *Amin!"*

7. Auzind acest răspuns, Methuselah s-a întristat şi s-a gândit în sinea sa: "O, Emanuel, e atât de greu să se înţeleagă omul cu Tine, căci Tu îmi ceri o puritate a inimii care depăşeşte orice şi-ar putea imagina chiar şi cea mai înaltă înţelepciune umană".

8. Dar Emanuel i-a răspuns: "Methuselah, abia acum a rostit inima ta adevărul, care este oricum mai valoros decât fructul ros de viermi şi nepotrivit al mulţumirilor tale.

9. Adevăr îţi spun, cel înţelept, care manifestă bunul simţ al acestei lumi, Mă va găsi întotdeauna dificil şi va fi foarte uşor de ofensat de către Mine. Dar copilaşii se vor juca întotdeauna cu Tatăl lor, iar Tatăl va considera de-a pururi aceste jocuri ca fiind mai plăcute decât întreaga înţelepciune calculată şi uscată a acestei lumi.

10. Urmăreşte să înţelegi, iar acum du-te şi fă cum te-am sfătuit. *Amin!"*

11. Într-adevăr, Methuselah a plecat şi a început să-şi cerceteze inima, descoperind atâta murdărie în ea încât a rămas şocat, dorindu-şi să fugă şi să se ascundă în vreun colţ uitat al pământului.

12. Dar Emanuel a păşit în calea lui şi i-a spus: “Methuselah, tu vrei să fugi din calea Mea şi să te ascunzi de faţa Mea. Dar îţi spun: tu nu vei găsi nici un loc în întreaga infinitate care să fie ascuns ochiului Meu. Chiar dacă vei ajunge la capătul lumii, acolo Mă vei găsi pe Mine.

13. Dacă ai reuşi să te scufunzi până pe fundul mării, crezi oare că Eu nu aş fi acolo? O, te înşeli foarte tare, căci până şi creaturile mării îşi primesc hrana din mâna Mea.

14. Unde crezi că poţi fugi tu fără ca Eu să-ţi pot urmări paşii?

15. Ascultă, întreg acest demers este zadarnic, aşa încât rămâi acolo unde te afli şi purifică-ţi inima, pentru ca Eu să te pot ajuta. *Amin!”*

16. Astfel încât Methuselah a rămas, deplângându-şi nebunia.

17. În timp ce aveau loc aceste discuţii, care i-au afectat deopotrivă pe toţii copiii, transformându-le inimile, construcţia altarului sacrificial a fost încheiată, lemnele încrucişate erau aşezate pe el, gata să fie aprinse, iar un miel fusese sacrificat în vederea ofrandei.

18. În continuare, Enoh s-a apropiat plin de iubire de Emanuel şi i-a spus: “Doamne, Părinte plin de iubire al nostru, al tuturor, iată, totul este pregătit. Cum doreşti să-Ţi fie adus acest sacrificiu, ca simbol vizibil al cărnii păcătoase?”

19. Iar Emanuel i-a răspuns: “Lemnul este aranjat corect, mielul sacrificial a fost pregătit la fel de corect, dar există ceva care încă lipseşte. De aceea, dragă Enoh, du-te şi adu-Mi ceea ce lipseşte, căci acesta este cel mai important lucru pentru Mine. Îţi spun, fără acesta, întregul sacrificiu nu ar însemna nimic pentru Mine. Du-te aşadar fără întârziere. *Amin!”*

Capitolul 141

ENOH ÎI ÎNDEAMNĂ PE PATRIARHI SĂ-L IUBEASCĂ PE EMANUEL

1. Enoh a înţeles imediat ce lipsea. De aceea, el s-a îndreptat prompt către patriarhi, cărora le-a adresat următoarele cuvinte, în numele lui Emanuel:

2. “O, părinţi ai mei, ascultaţi aceste cuvinte din gura mea, dar în numele lui Emanuel. Altarul este acum pregătit, fiind sacru şi pur în faţa lui Dumnezeu, căci Dumnezeu Însuşi a ajutat slabele mele mâini la construirea lui.

3. Am aşezat deasupra lui lemnul bogat al cedrului, în ordinea corectă, iar mielul sacrificial este gata, aşteptându-şi sublimul destin; astfel, totul este gata, cu excepţia unui singur lucru, iar acesta se referă la voi, dragii mei părinţi.

4. Adam, tu eşti pregătit, şi la fel este şi mama Eva, căci voi sunteţi *un singur* trup. Dar unde sunt Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared şi tu, fiul meu Methuselah?

5. Deşi voi sunteţi prezenţi în trup, în el bate încă o inimă absentă. Această inimă ar trebui să fie prezentă întru cea mai adevărată şi mai pură iubire, căci iubirea supremă a Tatălui este prezentă într-o formă cât se poate de vizibilă.

6. O, Seth, ascultă, ori de câte ori îmi deschideam gura, tu erai primul care sorbea fiecare din cuvintele mele cu bucurie, precum razele calde ale soarelui iarna, le păstrai în siguranţă în inima ta, după care îţi ordonai viaţa în consecinţă. Dar acum, când Domnul Însuşi păşeşte printre noi, învăţându-ne şi vorbind cu o asemenea iubire încât chiar şi pietrele cele mai dure s-ar putea transforma în ulei, iar fiecare fir de iarbă, fiecare tufiş şi fiecare copac tremură de o beatitudine supremă în faţa Celui care păşeşte printre noi şi care ne învaţă toate aceste lucruri sublime – iată, acum eşti atât de tăcut de parcă toată această chestiune nu te-ar privi deloc, aşteptând doar cu curiozitate noi miracole care să te distreze. În schimb, pentru a aduce Domnului un sacrificiu pur de iubire în inima ta, se pare că ai devenit prea indolent; acest lucru nu este de natură să îl bucure pe Domnul. De aceea, ridică-te, pregăteşte-ţi inima şi grăbeşte-te apoi către Domnul pentru ca El să te primească din nou la El, aşa cum i-a primit pe Adam, Lameh, Abedam, Jura, Bhusin şi Ohorion, precum şi pe mulţi alţii, inclusiv – lăudat fie de-a pururi Numele Său – pe mine însumi.

7. Aşadar, ridică-te şi grăbeşte-te către El, pentru a nu pierde viaţa, căci iată, tu eşti mort. Haide, grăbeşte-te şi du-te la Viaţa Iubirii, atâta vreme cât Ea continuă să păşească

într-o formă vizibilă printre noi. Adevăr îți spun: acela care nu se grăbește acum – cu cea mai mare viteză, așa cum a făcut-o Lameh – să o prindă, o va pierde pentru totdeauna.

8. Aceasta este voința Domnului, *amin. Amin* îți spun ție, tată Seth!”

9. Seth s-a simțit atât de îngrozit încât a sărit în picioare și s-a repezit către Emanuel, implorându-i din inimă grația și mila.

10. Emanuel i-a răspuns: “Seth, ai venit la Mine atunci când te-am chemat, astfel încât poți rămâne, dar pe viitor vor putea rămâne alături de Mine numai aceia care vor veni fără a fi chemați, exclamând întru adevăr și iubire pentru Mine: ‘Abba, Abba, Abba! Facă-se voia Ta! *Amin!* Urmărește să înțelegi și nu-ți mai pierde puritatea! *Amin!”*

11. Văzând că Enoh se pregătește să le adreseze și lor aceeași chemare, ceilalți patriarhi au sărit la rândul lor în picioare, strigând la unison: “O, Enoh, nu ne mai chema, căci strigarea ta este mai teribilă decât moartea!

12. Iată, am înțeles acum cât de mare este vina noastră și suntem nedemni de chemarea ta; du-te însă la Cel Preasfânt – al Cărui Nume nu suntem demni să-l rostim – și roagă-te pentru noi, sărmani părinți morți, și pentru fiul nostru mort Methuselah, și imploră-i iertarea noastră! *Amin!”*

13. Iar Enoh le-a răspuns: “Ce prostii vorbiți! Credeți oare că dacă ar fi ca eu să vă iert pentru ceva anume, v-aș da un răspuns mai favorabil decât Emanuel?

14. O, cât de orbi și de surzi puteți fi! Eu, imperfecțiunea însăși, care nu am nimic al meu, dar absolut nimic, – eu, care abia m-am trezit la iubire, prin grația nemărginită a Domnului, și care consider că tot ceea ce este bun la mine este de la Domnul, fiind un dar liber al Acestuia, pe deplin nemeritat – cum credeți că eu aș putea fi mai iertător decât Emanuel, care este Iubirea supremă și compasiunea supremă în persoană, plin de blândețe, de iertare și de răbdare față de orice slăbiciune, oricât de mare ar fi aceasta?

15. O, gândiți-vă mai bine și nu mă transformați și pe mine într-un păcătos în fața Lui!

16. Adevăr vă spun: dacă ar depinde cu adevărat de mine, favoarea mea ar fi mai degrabă un blestem pentru voi, prin comparație cu o singură privire de-a lui Emanuel.

17. De aceea, deschideți-vă inimile și grăbiți-vă către Tatăl! Căci nu eu, ci El, Tatăl preasfânt, veșnic grijuliu, care este iubirea supremă, vă cheamă la El cu ajutorul limbii mele slabe.

18. Mergeți acolo unde se află izvorul de iubire, grație și compasiune, și nu mai cereți vreodată intermedierea mea, ci întoarceți-vă către Acela a cărui iubire infinită v-a chemat! *Amin!”*

19. Plini de remușcări în fața propriei lor nebunii, s-au îndreptat cu toții acum către Emanuel, și-au mărturisit vina și și-au descărcat inimile în fața Lui.

20. Dar Emanuel i-a privit și le-a spus: “Copii, de ce vă este teamă de cel mai bun și mai iubitor dintre toți părinții, deși nu vă este deloc teamă de oameni, ale căror bune intenții provin exclusiv de la Mine, în timp ce propriile lor intenții sunt inevitabil rele și greșite?

21. Voi chiar credeți că Eu pot fi influențat de oameni, lăsându-i să apară astfel în fața voastră ca fiind mai plini de compasiune decât Mine?

22. Sau poate credeți că Enoh are mai multă iubire decât Mine, cu ajutorul căreia M-ar fi putut emoționa pe Mine, astfel încât să vă absolv de vina voastră? O, sărmani nerozi, oare nu sunteți voi înșivă părinți și nu vă iubiți copiii, în pofida răutății voastre naturale? Spuneți-Mi, s-a întâmplat vreodată ca vreun străin să vă iubească copiii *mai mult* decât voi înșivă? Iar dacă ar fi să interveniți în favoarea lor, a cui voce ați asculta-o mai degrabă, a lor sau a vreunui intermediar neautorizat și imperfect?

23. Și dacă astfel acționați voi, oameni răi în fața Mea, cum de Mă puteți crede atât de absurd încât să acționez Eu mai prejos decât o faceți voi?

24. De aceea, schimbați-vă modul de a gândi și nu uitați că Eu singur sunt Părintele vostru, iar voi sunteți cu toții copiii unui *singur* Părinte, la a cărui compasiune aveți dreptul prin iubirea voastră! *Amin!”*

Capitolul 142

DESPRE LIBERTATEA OAMENILOR

(5 noiembrie 1841)

1. După această scurtă mustrare din partea lui Emanuel, Seth s-a ridicat şi – profund mişcat de iubirea ce o simţea pretutindeni, inclusiv în inima sa – a spus:

2. "O, Emanuel Abba, iartă-ne pentru indiferenţa noastră cumplită. Iată, eu şi ceilalţi aici de faţă am devenit amorţiţi în sentimentele noastre datorită acţiunilor Tale miraculoase, care ne-au lăsat fără grai. Discursurile lui Adam şi Enoh, autoritatea recentă a celui din urmă, precum şi discursurile Tale sublime şi pline de iubire, s-au succedat unul după altul atât de rapid încât au copleşit spiritul nostru – lent, prin însăşi natura lui – ceea ce ne-a făcut să nu putem fi la înălţimea gloriei inexprimabile a cuvintelor Tale sfinte. De aceea, noi ne-am prăbuşit în propria noastră neajutorare şi ne-am bazat în secret pe Enoh, sperând că el ne va explica mai în amănunt mai târziu, astfel încât să putem înţelege şi noi ce s-a petrecut cu adevărat.

3. Iată însă că noua lumină – atât de sacră – izvorâtă din Tine, ne-a demonstrat de data aceasta că aceste motivaţii nu se mai aplică şi că această indiferenţă malefică nu poate fi explicată decât prin propria noastră indolenţă. De aceea, o, Emanuel, Te implorăm, trezeşte voinţa noastră încă moartă şi întăreşte inimile noastre slabe prin graţia Ta, pentru ca şi noi să putem înţelege în sfârşit cuvintele rostite de gura Ta sfântă, transformându-ne vieţile în consecinţă, după voia Ta. *Amin!"*

4. Şi iată ce i-a răspuns Emanuel lui Seth, precum şi celorlalţi de faţă: "Seth, ascultă-Mă, datorită cuvintelor tale adevărate, vă purific acum pe toţi. Dar te previn, adevărul tău este la fel de gol în faţa Mea cum eşti şi tu. De aceea, îmbrăcaţi-vă inimile cu iubirea liberă pentru Mine, pentru ca voi să puteţi cunoaşte viaţa! Căci Eu vă pot dărui totul, cu excepţia iubirii libere a inimilor voastre pentru Mine. Acest lucru nu îl pot dărui nimănui. Şi chiar dacă aş face acest lucru, ce ar mai valora atunci iubirea voastră?

5. Îţi spun, ea nu ar mai valora nimic, fiind doar un impuls străin care v-ar obliga să Mă iubiţi, şi astfel, să Mă veneraţi, împotriva voinţei voastre.

6. Eu v-am creat în calitate de oameni liberi şi v-am înzestrat pe fiecare în parte cu propria lui parte de iubire, care stă la baza vieţii dinlăuntrul vostru. De aceea, va trebui să veniţi la Mine cu ajutorul acestei iubiri libere din voi, căci numai astfel veţi putea avea acces la viaţa dinlăuntrul vostru.

7. Eu v-am dăruit vouă, tuturor, o parte egală de iubire, la fel cum un grăunte viu de iubire a fost aşezat în fiecare sămânţă. Atunci când această sămânţă este plantată în pământ, roua iubirii se adună în jurul ei. Această rouă distruge carnea care înveleşte germenul cel viu, iar acesta devine liber. După eliberarea germenului, acesta începe să absoarbă cu aviditate roua iubirii care îl înconjoară, şi implicit viaţa, continuând să crească până când poate străpunge cu putere solul, înălţându-se liber către lumina soarelui. Beneficiind de această libertate, el creşte din ce în ce mai puternic, până când, în cele din urmă, din minusculul germene iniţial s-a dezvoltat un copac uriaş, plin de viaţă, şi care aduce rod bogat. Şi întreaga viaţă dinlăuntrul său este caracteristică numai pentru acest copac, aducând propriul său rod înmiit.

8. Acum întrebaţi-vă singuri dacă acelaşi lucru nu este valabil şi în cazul iubirii voastre libere, dacă aceasta nu este un germene al vieţii eterne ascuns în trupul vostru, în timp ce acesta din urmă este echivalentul învelişului dur al bobului de grâu?

9. Cuvântul şi iubirea Mea pentru voi sunt roua iubirii, ce vă transformă la fel cum roua transformă bobul de grâu din sol. De aceea, absorbiţi Cuvântul Meu în fiinţa voastră, pentru ca El să poată distruge caracteristicile voastre lumeşti, eliberând astfel cu adevărat iubirea din voi, care este tot una cu viaţa eternă. Numai prin această viaţă liberă puteţi deveni arbori fructiferi utili, îndeplinindu-vă corect îndatoririle vieţii faţă de viaţa însăşi. Acum însă, singura voastră sarcină constă în a deveni vii şi liberi prin iubirea voastră faţă de Mine. Numai astfel veţi deveni cu adevărat liberi întru Mine şi cu ajutorul Meu, adică a Tatălui vostru adevărat, etern şi preasfânt. *Amin!*

10. Iar acum, îndreptați-vă către partea dreaptă a altarului, venerați sacrificiul lui Enoh înlăuntrul vostru şi lăsați inimile voastre – încă atât de slabe întru iubire – să se încălzească la focul ofrandei. *Amin!”*

11. Au urmat cu toții cuvintele lui Emanuel, aşezându-se în partea dreaptă a altarului, cu fața către miazăzi. În partea dinspre dimineață stăteau Emanuel, Enoh – cel care oficia sacrificiul, Lameh, şi ceilalți care erau treziți din punct de vedere spiritual. Celelalte două laturi, dinspre apus şi miazănoapte, erau libere pentru ceilalți oameni.

12. După ce toate pregătirile au fost gata, ofranda fiind pregătită, Adam a păşit din nou în fața lui Emanuel şi L-a întrebat plin de devoțiunea cea mai înaltă şi de iubirea cea mai pură:

13. “O, Emanuel, sper că nu ne vei părăsi după acest sacrificiu, şi că – în marea Ta grație – vei rămâne şi mâine pentru a sfinți şi pentru a primi sacrificiul de pe înălțimile sacre, din ziua de Sabat. Căci iată, copiii din regiunile de dimineață, de miazăzi şi de apus nu Te-au recunoscut încă! O, cât de fericiți ar fi dacă Te-ar putea vedea şi ei în mijlocul lor, ascultând cuvintele vieții din gura Ta sfântă!

14. Oricum, o, Emanuel, nu voia mea sau a noastră, ci voia Ta facă-se acum şi de-a pururi. *Amin!”*

15. Emanuel i-a răspuns astfel lui Aadm: “Tu eşti grijuliu, iar grija ta nu este în zadar, căci tu eşti părintele întregului sânge care curge pe acest pământ. Dar grija ta se îndreaptă către zădărnicia vieții exterioare, fiind preocupată de forma Mea vizibilă, într-o persoană similară ție. Crezi tu oare că dacă Eu sunt invizibil, sunt mai puțin prezent şi mai puțin util ca Părinte, decât în această formă vizibilă?

16. Iată, acest gen de griji sunt superflue, căci îți spun: este mai bine ca nimeni să nu Mă vadă ca Ființă, ci numai prin iubirea din inima sa. Căci prezența Mea vizibilă este o constrângere, în timp ce prezența Mea invizibilă este însăşi libertatea vieții voastre. Nimeni nu poate atinge viața eternă prin constrângere, ci numai prin libertate, care este sinonimă cu iubirea lui pură pentru Mine.

17. Cel la care am venit şi cu care am rămas va fi înghițit de Mine, căci focul iubirii Mele este prea infinit pentru ca o ființă muritoare *creată* – creată însă în vederea nemuririi – să-l poată suporta. Dacă însă cineva, care M-a căutat în inima sa, vine la Mine liber şi din proprie inițiativă, ascultă, acela a devenit deja suficient de puternic şi de ferm, iar Eu nu-l voi mai înghiți, ci îl voi primi la Mine, pentru a-Mi putea contempla în eternitate infinitatea Mea şi pentru a se bucura de-a pururi liber de emanația iubirii şi grației Mele nesfârşite.

18. Îți voi îndeplini totuşi cererea şi voi deveni şi mâine vizibil pentru câteva momente, putând fi astfel perceput de către toți copiii tăi. Încearcă să înțelegi! *Amin!”*

Capitolul 143

SACRIFICIUL. ADMONESTAREA ÎNFLĂCĂRATĂ A LUI LAMEH. DESPRE BLÂNDEȚE ŞI RĂBDARE.

1. Adam i-a mulțumit din inimă lui Emanuel pentru imensa grație promisă şi a revenit la locul său.

2. Enoh a ieşit atunci în față şi i s-a adresat lui Emanuel: “Emanuel Abba, Tu care eşti sfânt, nemărginit de sfânt! Acum că este totul gata, dacă eşti de acord, aprinde focul altarului şi sacrifică în numele nostru, al tuturor, mielul şi fructele aduse Ție ca ofrandă”.

3. Dar Emanuel i-a răspuns: “Enoh! Iată, Eu nu sunt nici însetat nici înfometat, iar cu această ofrandă, tu nu Mă poți potoli. Ofranda care îmi face cea mai mare plăcere este o inimă care se căieşte, care Mă caută şi Mă iubeşte mai presus de orice.

4. Totuşi, având în vedere că tu ai clădit acest altar, ai pus lemnele pe el şi ai pregătit sacrificiul, poți la fel de bine să aşezi pe el ofranda şi să-Mi aduci sacrificiul dorit. *Amin!”*

5. Enoh a făcut precum i-a spus Emanuel, aşezând mai întâi de toate mielul cel viu pe lemnele altarului, care nu ardeau încă, după care l-a ucis.

6. Adam a remarcat însă că nu era corect ca sângele mielului să fie răspândit pe altar.

7. Emanuel i-a răspuns astfel lui Adam: “Adam! Nu te îngrijora de ceea ce face Enoh, căci el îmi aduce Mie un sacrificiu, nu ție. Şi iată, Eu sunt satisfăcut. De ce te-ar enerva pe tine?

8. Mai mult, vreau să-ți spun că îmi place metoda de sacrificare a lui Enoh, căci exact în acelaşi mod, Cel Preaînalt va face într-o bună zi sacrificiul suprem adus Celui Preaînalt. Încearcă să înțelegi! *Amin!”*

9. Perplex, Adam l-a întrebat: “O, Emanuel! Oare există în afara Ta şi un alt Preaînalt? Sau cum trebuie să înțeleg cuvintele Tale?”

10. Emanuel i-a răspuns: “Ți-am spus, iar acum îți repet: în spatele cărnii se mai ascund încă multe secrete, dar atâta vreme cât te afli în trup, tu nu le poți cunoaşte. Căci timpul este un învățător pentru trup; dar spiritul va recunoaşte toate aceste lucruri atunci când se va întoarce la originea sa. *Amin!”*

11. Acum, mielul era deja tăiat, iar Enoh a luat mai multe pietre şi le-a frecat cu putere deasupra unor paie uscate peste care se presărase răşină uscată. Totuşi, de data aceasta aprinderea focului nu i-a reuşit, astfel încât el a fost nevoit să se ducă la Emanuel şi să-i spună:

12. “Doamne, Abba Emanuel! Iată, nu reuşesc să aprind astăzi focul. O, ajută-mă să realizez acest lucru!”

13. Iar Emanuel i-a răspuns: “Ascultă, mult iubitul Meu Enoh, poți fi fericit că focul nu te ascultă, căci este mai bine să fii stăpânul unei inimi calde decât un aprinzător de foc iscusit. Eu îl prefer întotdeauna pe acela care îşi ridică propria sa inimă până la Mine decât pe cel care – cu ajutorul discursurilor sale înflăcărate – întoarce mii de ființe către Mine, dar rămâne el însuşi o ofrandă rece, sub care nu arde focul iubirii, ci curge înțelepciunea cea rece.

14. Dar dacă nu te descurci cu aprinsul unui foc, această situație poate fi remediată pe loc. Dă pietrele tânărului şi puternicului Lameh. Sub mâinile sale aprige, pietrele îşi vor face datoria care nu şi-au făcut-o față de tine. Cât despre tine, rămâi cu Mine şi lasă sarcina pe care o aveai de îndeplinit lui Lameh. *Amin!”*

15. Enoh i-a înmânat bucuros pietrele lui Lameh, care le-a frecat cu atâta putere încât acestea au dat în curând naştere unui foc atât mare încât nu numai că a aprins paiele, ci şi lemnele şi ofranda, care a ars pe loc într-o mare vâlvătaie.

16. Toată lumea admira îndemânarea lui Lameh, dar când acesta a remarcat laudele părinților şi fraților săi, el s-a întors rapid către ei şi le-a spus cu multă aprindere:

17. “O, părinți şi frați ai mei! V-ați ieşit oare din minți, de mă lăudați aşa? Atunci cine mai este Emanuel? Cine este acela care aprinde orice foc?

18. Dacă nu ați fi părinții şi frații mei, v-aş spune că sunteți nişte nerozi orbi! Lăudați-L pe Acela căruia îi datorăm cu toții orice laudă şi onorare! Şi Cine este Acela care merită o asemenea laudă? În caz că nu ați aflat încă, vă spun eu: Acesta este numai Dumnezeu, căci El a fost, este şi va fi de-a pururi preasfânt. *Amin.* Încercați să înțelegeți! *Amin!”*

19. Atunci, Emanuel s-a întors către Lameh şi i-a spus: “Ascultă, Lameh, aproape că ai dat naştere unui foc prea mare.

20. Nu M-aş simți prea liniştit dacă ți-aş încredința ție fulgerele şi tunetele pe mână, căci Mă tem că sub domnia ta, pământul ar deveni în curând sticlos, ca atunci când raza cea mai puternică a soarelui topeşte nisipul de pe malul pârâurilor mai adânci, acoperindu-le cu un fel de sticlă transparentă. Dar întrucât această sticlă reflectă lumina, ea devine în curând mai rece şi mai întunecată decât nisipul cel uscat, care absorbea razele soarelui. Şi nu uita: pe sticlă nu va creşte niciodată vreun fruct.

21. De aceea, fii blând, stăpânit şi răbdător în toate cele, în fiecare cuvânt al tău şi în orice acțiune, căci blândețea, calmul şi răbdarea sunt cei mai buni fertilizatori ai solului. Dacă cineva plantează o sământă pe un asemenea sol, aceasta va încolți imediat, iar recolta va fi bogată.

22. Dar acela care seamănă cu sabia şi cu măciuca şi care treieră cu fulgere şi tunete, nu face altceva decât să rănească şi să omoare, iar câmpul său nu va da rod bogat.

23. În schimb, acela care este întotdeauna blând, calm şi răbdător, îşi udă astfel plantele de pe câmpul său atunci când soarele arde necruţător şi îl usucă.

24. Acum, dragul Meu Lameh, judecă singur pe care dintre câmpuri va deveni în curând vizibilă abundenţa cea binecuvântată.

25. De aceea, şi tu trebuie să fii întotdeauna blând, calm şi răbdător faţă de toţi cei din jurul tău, şi vei vedea cum vei aduna astfel inimile lor în jurul tău, revărsând binecuvântarea vieţii asupra lor. Încearcă să înţelegi! *Amin!"*

Capitolul 144

CUVINTELE DE RĂMAS BUN ALE LUI EMANUEL.

O PROFEŢIE REFERITOARE LA GOLGOTHA.

DESPRE GLORIA LIBERTĂŢII SPIRITUALE.

1. Lameh şi-a recunoscut imediat greşeala, după care s-a îndreptat către Emanuel şi către părinţii săi, cărora le-a cerut iertare cu inima profund mişcată. Toţi părinţii s-au bucurat de această transformare, admiţând totodată că admonestarea lui anterioară nu era lipsită de sens.

2. În continuare, Emanuel a privit ofranda lui Enoh, a binecuvântat-o şi a spus: "Eu, Emanuel Abba, nu am nici o plăcere reală în urma acestei ofrande arse, ci numai ca urmare a faptului că ea Mi-a fost adusă de o inimă pură. De aceea, binecuvântez această ofrandă în anticiparea sacrificiului care va fi făcut într-o bună zi pentru trezirea tuturor celor morţi şi a celor vii. Această binecuvântare referitoare la mielul şi pâinea aduse drept ofrandă va rămâne valabilă până la sfârşitul tuturor timpurilor! *Amin!*

3. Vai celor care vor schimba această ordine, căci adevăr vă spun: ei nu îmi vor aduce Mie sacrificiul lor, ci murdăriei acestei lumi, iar prin sacrificiul lor ei vor deveni precum acela căruia i l-au oferit.

4. Cât despre tine, Enoh, ascultă, acum că am binecuvântat sacrificiul tău, care a devenit astfel un sacrificiu viu: va veni ziua în care din acest miel sacrificat se va naşte un miel viu, mare şi puternic, al acestei lumi, care va lua pe umerii lui întreaga slăbiciune a pământului şi va deschide pentru orice trup porţile vieţii eterne, care nu se vor mai închide apoi niciodată. *Amin!*

5. Nu vă mai dau acum nici o poruncă, ci vă fac *liberi* de orice poruncă. Acestea nu sunt de folos decât slujitorilor leneşi, căci cel care trăieşte după porunci nu este altceva decât un sclav mort, care doreşte să fie judecat după faptele sale şi nu cunoaşte libertatea din inima sa. Orice ar face, el face numai pentru că *i s-a poruncit* să facă, căci fără o poruncă în acest sens, el nu ar fi simţit niciodată nevoia să facă respectivul lucru. Orice ar iubi el, el iubeşte numai pentru că i s-a poruncit să iubească. Dar inima sa nu simte necesitatea şi sfinţenia iubirii, nici viaţa eternă care rezultă din aceasta, ci numai constrângerea iubirii. De ce oare? Deoarece el este un sclav născut din adâncul noroios al lumii.

6. Inima celui liber bate la fel de liberă, iar plămânii săi respiră liber, şi nici o lege care să impieteze asupra vieţii nu interferează cu circulaţia sângelui său. Căci iubirea sa adevărată pentru Dumnezeu face din el un copil autentic al Celui Preaînalt.

7. Dar oare este copilul Celui Preaînalt şi un copil al oamenilor?

8. De vreme ce el este copilul lui Dumnezeu, oare nu are el întotdeauna ceva înlăuntrul lui care este întru totul similar cu Cel care îi este Tată – aşadar, ceva divin şi absolut liber?

9. De aceea, vă spun acum vouă, celor care aveţi o inimă liberă şi care Mă iubiţi pe Mine cu inimile voastre libere, că şi voi sunteţi Dumnezei, la fel cum este dintru eternitate Tatăl vostru preasfânt, liber prin El Însuşi, prin propria Lui putere eternă şi sacră.

10. Iată, acesta este motivul pentru care nu vă mai dau nici o poruncă, după ce v-am arătat – şi continui să vă arăt – care este iubirea liberă, adevărată, vie şi lucidă, pentru

Mine, Întâia Cauză a oricărei vieți şi existențe, pentru ca voi să o puteți folosi întru spirit şi adevăr pentru desăvârşirea trezirii voastre spirituale, unica punte dintre Mine şi voi.

11. Eu nu vă spun nici măcar că *trebuie* să faceți acest lucru, ci că puteți să îl faceți *absolut liberi,* dacă doriți cu adevărat. Nu trebuie nici măcar să urmați această învățătură din iubire față de viață, ci numai dintr-o iubire liberă față de Mine, numai de dragul iubirii înseşi, şi implicit de dragul Meu, căci Eu sunt Tatăl vostru preaplin de iubire.

12. Iată, de vreme ce Eu vă iubesc pe voi, care sunteți copiii Mei, şi voi trebuie să Mă iubiți pe Mine, care sunt Tatăl vostru.

13. Şi la fel cum Mă veți iubi pe Mine, trebuie să vă iubiți de asemenea între voi, ca frați şi surori întru spirit. Nimeni nu trebuie să vă rănească, ci toți, frați, surori, tați, mame, trebuie să vă ajute să vă treziți iubirea liberă dinlăuntrul vostru.

14. Eu nu am nevoie de nimic de la voi pentru iubirea părintească ce v-o port; de aceea, şi iubirea din inimile voastre pentru Mine şi pentru ceilalți trebuie să fie la fel. Atunci veți fi la fel ca Mine, vii prin voi înşivă, prin folosirea liberă, judicioasă, a iubirii Mele libere dinlăuntrul vostru, şi veți trăi la fel ca Mine, de-a pururi.

15. Dacă veți rămâne astfel, puterea şarpelui nu se va mai putea apropia de voi şi nici un fel de rău nu vă va mai contamina inimile. Cât despre cei care doresc să fie sclavii acestei lumi, lăsați-i în pace; nici chiar lor nu le mai dau nici o poruncă.

16. Totuşi, ei nu trebuie să uite un singur lucru: Eu nu voi revoca ordinea Mea divină de dragul lor. Viața există numai întru iubirea liberă pentru Mine; tot restul nu este decât moarte.

17. Iar tu, dragul Meu Enoh, vei fi primul Meu preot, iar iubirea ta – fundamentul primei şi celei mai pure biserici de pe acest pământ.

18. Mâine, când îmi veți aduce sacrificiul, voi veni la tine şi îți voi inspira limba să rostească cuvintele Mele în fața tuturor copiilor. Iubirea, grația şi binecuvântarea Mea fie de-a pururi cu voi! *Amin!"* După care, Emanuel a dispărut din ochii celor de față.

Capitolul 145

INSTRUCȚIUNILE LUI ADAM REFERITOARE LA SABAT

(8 noiembrie 1841)

1. Văzând că Emanuel nu mai era printre ei ca Ființă, evaporându-se ca şi cum nu ar fi existat niciodată, patriarhii şi toți cei de față, inclusiv Enoh, s-au întristat; iar cei mai mulți dintre ei au rămas tăcuți. Abia la apusul soarelui, Adam şi-a mai revenit şi a spus:

2. "Copii, de vreme ce El – Iehova Emanuel Abba, cel infinit de sfânt – nu mai este în mijlocul nostru, ce motive am mai avea să rămânem aici?

3. Mergeți mai bine la copiii noştri şi invitați-i la Sabatul de mâine, după care întoarceți-vă fără întârziere, pentru a putea pleca spre casă, în înălțimile munților.

4. Cât despre voi, Jura, Bhusin şi Ohorion, precum şi tu, Abedam, puteți rămâne în mijlocul nostru, dacă doriți acest lucru. Totuşi, după cum ați auzit şi voi din gura Celui Preaînalt, sunteți liberi, absolut liberi, chiar şi în ceea ce mă priveşte pe mine, tatăl vostru pământesc. Aşadar, hotărâți singuri, fără a crede că printr-o decizie sau alta puteți câştiga sau pierde ceva. Lăsați liberul vostru arbitru să vă conducă în toate şi fie ca iubirea eternă a Domnului şi Cuvântul Său să vă ghideze pe orice cărare ați apuca, precum şi în întreaga voastră viață. *Amin!"*

5. După care, Enos, Kenan, Mahalaleel şi Jared au plecat şi i-au invitat pe copiii de la miazănoapte să participe la sacrificiul de a doua zi, de Sabat, de pe înălțimile munților.

6. Iar Jura i-a spus lui Adam: "Tată, invitația ta de a rămâne din nou împreună cu voi, în munți, ne-a produs o bucurie indescriptibilă, dar mai rămâne o chestiune care ar trebui clarificată. Cu ce am putea noi să vă fim de folos acolo, în înălțimile sacre, şi ce s-ar întâmpla atunci cu copiii noştri?

7. Printre voi se află Enoh, care este preotul viu al Domnului. Copiii noştri nu au însă pe nimeni care să fi fost trezit, cu excepția noastră. De aceea, dorim să fim pentru ei –

deşi nu într-o manieră atât de perfectă – ceea ce este Enoh, prin graţia lui Emanuel, pentru voi.

8. Aceasta este menirea pe care ne-am ales-o, dar vom veni deseori în înălţimi, pentru a primi pentru copiii noştri şi pentru noi înşine mai multă căldură şi lumină de la voi. Deocamdată vom rămâne aici, dar mâine, cu mult înainte ca soarele să răsară, vom fi în faţa colibei tale, cântând un imn de laudă Domnului. *Amin!"*

9. Adam le-a răspuns: "Aşa să fie, şi fie ca binecuvântarea Domnului, a mea şi a noastră, a tuturor, să vă însoţească pururi şi să vă întărească. *Amin!"*

10. După care, el s-a întors către Abedam şi l-a întrebat ce intenţionează să facă.

11. Abedam i-a răspuns cu multă blândeţe că intenţionează să facă acelaşi lucru ca şi fraţii săi. Adam şi ceilalţi patriarhi i-au lăudat loialitatea, iar Enoh a păşit către el şi i-a spus:

12. "Ascultă, Abedam, drumul îţi este cunoscut. Voinţa Domnului este şi a ta, la fel ca şi iubirea Lui. Copiii tăi sunt însă încă orbi. Iată, nu degeaba te-a trezit Domnul. De aceea, grăbeşte-te către ai tăi, dă-le veştile bune şi nu ascunde nimic de ei din tot ce a făcut pentru noi puterea iubirii lui Dumnezeu.

13. Te salut cu drag, iubitul meu frate întru Domnul şi întru Adam, acum şi de-a pururi! *Amin!"*

Capitolul 146

ABEDAM ÎNTÂLNEŞTE UN STRĂIN

1. Însoţit de numeroase binecuvântări, Abedam s-a despărţit de locul cel sfânt şi s-a grăbit către ai săi, încărcat de cele mai glorioase comori primite din ceruri. Şi în timp ce el revenea – plin de gânduri exaltate şi de iubire faţă de Domnul – pe acelaşi drum pe care veniseră dinspre apus, într-o manieră atât de miraculoasă, iată, în locul în care se odihniseră cu toţii şi în care el fusese singurul însoţitor al lui Asmahael, în faţă i-a apărut subit un om tânăr şi viguros, care l-a întrebat:

2. "Încotro te îndrepţi la această oră târzie? Iată, soarele a atins deja culmile munţilor, iar luna nu a apărut încă, să lumineze drumul. Drumul este neregulat, iar cărarea plină de pietre. Ascultă, Abedam, am auzit că în prezenţa patriarhilor s-au petrecut lucruri măreţe, acolo unde sălăşluiesc copiii de la miazănoapte. Doresc şi eu să merg acolo să văd ce s-a petrecut, dar mai ales pe patriarhii întăriţi. Nu ai vrea să te întorci şi să mă conduci acolo?"

3. Iar Abedam, fără să se gândească prea mult, i-a răspuns pe loc: "Ba da, aş fi încântat să îţi împlinesc dorinţa, dar nu ai vrea mai întâi de toate să-mi spui numele tău, dacă ai unul, pentru a te putea prezenta în faţa părinţilor?"

4. Dar străinul i-a răspuns punându-i aceeaşi întrebare: "Dacă îmi vei spune numele tău, ţi-l voi spune şi eu pe al meu, şi chiar ceva în plus. Dar mai întâi, spune-mi numele tău".

5. Abedam a rămas însă uluit de un asemenea răspuns şi i-a spus străinului: "Cum poţi să mă întrebi care îmi este numele? Atunci când m-ai oprit, m-ai strigat pe nume, după care m-ai rugat să te însoţesc înapoi la locul unde s-au petrecut asemenea lucruri nemaiauzite! Ce trebuie să înţeleg din acest comportament?"

6. Iar străinul i-a răspuns: "Ascultă, Abedam, tu vii din locul unde s-au petrecut acele lucruri măreţe şi sunt convins că ai fost şi tu trezit, alături de ceilalţi. Cum se face atunci, trezit fiind, că nu înţelegi o asemenea întrebare simplă?"

7. Abedam a rămas cât se poate de încurcat, incapabil să găsească vreun răspuns.

8. Străinul l-a întrebat atunci din nou care îi este numele, iar Abedam – uluit să constate că era chemat pe nume de către acesta, în acelaşi timp în care i se cerea să-şi spună numele – a răspuns în cele din urmă:

9. "Ascultă, numele meu este cel pe care m-ai chemat, şi nu am altul decât acesta, pe care mi l-au dat Adam şi Emanuel".

10. Atunci, privindu-l cu severitate, străinul i-a spus: “Iată, Abedam, acum că Mi-ai spus numele tău, sunt satisfăcut. Căci, ascultă, Eu ți-am dat încă de la începuturi acest nume, dar fiind numele pe care ți l-am dat Eu, el nu era *al tău,* ci exclusiv al Meu, adică al Celui dinlăuntrul tău, indiferent că tu doreai să fii chemat astfel sau nu. Acum, acest nume este deopotrivă al tău şi al Meu, şi astfel, tu ai învățat care este numele tău şi al Meu simultan, astfel încât poți în sfârşit să Mă conduci acolo unde doresc să ajung”.

11. Abedam a rămas uluit să constate că străinul purta acelaşi nume ca şi el, şi s-a întors imediat din drum, pentru a-l conduce pe acesta acolo unde dorea.

12. Pe drum, Abedam l-a întrebat pe celălalt Abedam: “Spune-mi, dacă nu ai nimic împotrivă, din ce regiune ai venit şi de unde ai aflat ce s-a petrecut în regiunea de miazănoapte?”

13. Străinul i-a răspuns: “În ceea ce priveşte prima ta întrebare, am venit direct din regiunea de răsărit, dar pentru a-ți răspunde la cea de-a doua întrebare, am să mă folosesc de o scurtă poveste.

14. Iată, un părinte din regiunea de răsărit – unul care avea foarte mulți copii, pe care îi iubea nespus – a privit multă vreme cum copiii săi se foloseau de tot felul de lucruri utile, dar foarte periculoase pentru ei. Înțeleptul părinte făcuse în aşa fel încât copiii săi nu îl mai puteau observa. După o scurtă perioadă de joacă, comportamentul copiilor s-a deteriorat într-o asemenea măsură, încât aproape că nu mai rămăsese nici unul cu inima curată şi plină de iubire pentru părintele lor neobservat. Acesta i-a mustrat în permanență pe frații mai mari, cărora le plăcea să-i asculte cuvintele, dar nici unul nu le cultiva cu adevărat în inima sa.

15. Atunci, părintele lor s-a hotărât să devină de nerecunoscut, după care s-a apropiat de copiii săi ca şi cum ar fi fost un străin din ținuturile de jos.

16. Copiii l-au primit – la intervenția unuia dintre ei – dar nu cu iubire, ci numai ca pe un străin. Căci inimile lor deveniseră întunecate şi orientate către lumea exterioară, astfel încât ochii lor deveniseră orbi, iar urechile surde, căci ei nu-şi mai puteau recunoaşte tatăl.

17. Pe măsură ce tatăl lor se făcea cunoscut în mod gradat, prin cuvintele şi acțiunile sale, copiilor a început să le fie teamă, şi prea puțini dintre ei îi puteau suporta apropierea.

18. Văzând cât de imaturi continuau copiii săi să fie, părintele i-a încălzit pe toți cu iubirea lui, astfel încât ei s-au întors la el şi l-au glorificat. Atunci, părintele i-a întărit pe toți, i-a binecuvântat, după care i-a părăsit pentru o scurtă perioadă de încercări.

19. În timp ce se înapoia de la copiii săi, acest părinte a venit la Mine şi Mi-a povestit totul; aşa se face că Mă aflu aici, pentru a vedea cum mai arată copiii şi cum se comportă în lipsa tatălui lor.

20. Aşadar, condu-Mă către locul lor sacru! *Amin!”*

Capitolul 147

ABEDAM VORBEŞTE CU STRĂINUL ABEDAM

(9 noiembrie 1841)

1. Auzind asemenea lucruri din gura străinului, Abedam a rămas cât se poate de uimit şi i-a spus:

2. “Dar, mult-respectatul meu Abedam, aceasta este chiar povestea copiilor din înălțimi, adică părinții din linia noastră principală.

3. Numele Tatălui este Emanuel Abba şi Iehova, Dumnezeu Cel Preaînalt şi Preasfânt.

4. Dacă nu ai nimic împotrivă, spune-mi, unde l-ai întâlnit pe acest preasfânt Părinte, cum arăta şi în ce direcție a apucat-o?

5. O, spune-mi, te implor! Căci iată, venind eu însumi din regiunea de apus, am fost martorul tuturor celor întâmplate şi m-am bucurat chiar de înalta şi neprețuita grație, deşi absolut nemeritată, de a păşi alături de Acela, ca tovarăş de drum.

6. O, prietene Abedam, nici chiar cel mai înalt dintre îngeri, cu limba lui strălucitoare, nu ar putea descrie beatitudinea pe care am trăit-o eu – sărman păcătos – alături de El.

7. Într-adevăr, tot ce pot să-ți spun este că în această scurtă perioadă de timp am experimentat cel mai sublim extaz, mai înalt chiar decât poate trăi cel mai presus dintre îngeri, întru eternitate”.

8. Atunci, străinul l-a întrebat: “Dar ce anume ți-a oferit o beatitudine atât de mare, încât să o poți compara cu aceea pe care o trăieşte un înger, care trăieşte liber în lumea lui sublimă?”

9. La care, Abedam a răspuns: “O, tizul meu iubit, ascultă, din acest punct de vedere am fost întotdeauna o ființă deosebită, în sensul că anumite lucruri care i-ar putea întrista pe alții, pe mine mă fac fericit. Această trăsătură particulară constă în faptul că eu mă simt din ce în ce mai fericit atunci când mă aflu alături de cineva lângă care simt din ce în ce mai acut profunda mea nimicnicie, prin comparație cu totalitatea lui. Astfel, mie nu-mi face nici o plăcere să văd că cineva este *mai prejos* decât mine, ci îmi place să văd că toată lumea este *mai presus* decât mine. Şi astfel, *motto*-ul meu este următorul: ‘Binecuvântată este smerenia inimii, iar slăbiciunea cea neajutorată este averea cea mai înaltă a viermelui!’

10. Căci dacă viermele ar fi puternic şi ar cunoaşte întreaga plenitudine a vieții, cât de mare i-ar fi durerea atunci când ar fi strivit. Dar slăbiciunea şi neajutorarea lui constantă îl determină să privească acest lucru – pe care noi îl considerăm a fi atât de dureros (strivirea şi moartea fizică) – ca fiind desfătarea supremă a vieții sale.

11. Desigur, eu nu cunosc natura viermilor la fel de bine ca şi Acela care i-a creat, dar intuiesc că aşa stau lucrurile, căci eu însumi simt o fericire supremă atunci când sunt supus presiunilor din toate părțile.

12. Dar acum, mult iubitul meu tiz, te rog – dacă aceasta ți-e voia – să-mi răspunzi la cele trei întrebări anterioare ale mele. *Amin!”*

13. Străinul Abedam i-a răspuns: “Ascultă, iubitul Meu Abedam, dacă stăm şi analizăm atent, la ce ți-ar folosi răspunsul meu la cele trei întrebări?

14. Iată, principiul şi *motto*-ul Meu este: ‘Dacă nu-i poți fi de nici un folos fratelui tău prin cuvântul tău, lasă-ți limba să se odihnească, şi nu o activa decât atunci când eşti convins că îi poți aduce un serviciu fratelui tău!’

15. Ascultă, în virtutea acestui principiu, aş prefera să nu îți răspund. Te satisfac aceste cuvinte?”

16. Abedam i-a răspuns: “Da, mult iubitul meu prieten, Abedam, pe de o parte, sunt satisfăcut, întrucât recunosc că voința ta o domină pe a mea, ceea ce îmi face plăcere; dar pe de altă parte, ținând cont că îmi place acest lucru la tine, dar mai presus de orice, îl iubesc pe Tatăl preasfânt mai presus de orice, simțind nevoia constantă de a fi tot timpul împreună cu El, sau cel puțin de a vorbi tot timpul despre El, de a-L iubi, lăuda şi glorifica mai presus de orice, de a mă închina Celui Preaînalt, precum şi a de auzi – cum se întâmplă cu această ocazie – despre El, ei bine, din acest punct de vedere nu sunt deloc satisfăcut că nu doreşti să-mi răspunzi la întrebări. În ceea ce priveşte principiul tău, poți să o faci fără nici o ezitare, căci tu nu îmi poți răni prin aceasta inima, ci dimpotrivă, mi-o poți face fericită. Căci oare nu sunt acțiunile şi cuvintele noastre de cel mai mare folos fraților noştri atunci când ne adresăm inimilor lor?

17. Spune-mi, nu este corect acest raționament şi nu corespunde el pe deplin principiului tău cu adevărat sublim şi minunat?

18. De aceea, dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să-mi răspunzi totuşi la cele trei întrebări ale mele”.

19. Atunci, străinul Abedam i-a răspuns astfel lui Abedam cel cunoscut: “Ascultă, Abedam, cuvintele tale Mi-au plăcut atât de mult încât Mi-e imposibil să nu îți răspund la întrebările tale, spunându-ți chiar ceva mai mult decât M-ai întrebat. Aşadar, ascultă:

20. L-am întâlnit pe Tatăl care ție îți este cunoscut chiar în locul unde ne-am întâlnit noi doi mai devreme. În ceea ce priveşte înfățişarea Lui, te rog să Mă crezi, El arăta exact ca Mine, la fel cum numele noastre sunt identice. Din acelaşi motiv, El semăna foarte mult şi cu tine.

21. Încotro s-a îndreptat nu aş putea să îţi spun cu exactitate, dar un lucru este sigur, şi anume, că El nu s-a îndepărtat de copiii Lui, ci s-a înapoiat la ei după un mic ocol.

22. Iată, acum cunoşti toate răspunsurile la întrebările tale. Îţi spuneam însă şi de ‘ceva în plus’, iar acest ceva este conţinut într-o contra-întrebare.

23. De vreme ce tu eşti o fiinţă trezită şi ai stat atâta vreme lângă Tatăl, Mă surprinde că nu ai observat această asemănare între Mine, tu şi El, de la prima vedere.

24. Iar acum vine acel ‘ceva în plus’, care reprezintă tot o întrebare. Iată, principiul tău este, oricât de ciudat ţi-ar putea părea acest lucru, şi al Meu, iar comparaţia cu viermele s-a născut încă cu mult timp în urmă pe terenul Meu. Spune-Mi, nu crezi că ne potrivim foarte bine?

25. Dar nu uita un lucru! Dacă cineva doreşte să fie cel mai umil dintre toţi – numai de dragul beatitudinii pe care i-o oferă acest lucru, oare nu este această situaţie identică cu aceea în care – din acelaşi motiv – el doreşte să fie mai presus decât toţi fraţii săi?

26. Aceasta este chestiunea care Mă îngrijorează în ceea ce te priveşte. Dacă nu ai nimic împotrivă, ai putea să-Mi revelezi răspunsul la această nedumerire a Mea?”

27. Dar Abedam cel cunoscut nu a ştiut ce să-i răspundă tizului său, astfel încât i-a spus:

28. “Iubite prietene Abedam, înţelepciunea ta incredibil de înaltă şi de neînţeles pentru mine îmi revelează că eşti cu adevărat un fiu al dimineţii. Aş dori să-ţi răspund la întrebare, dar îmi este imposibil. Eu nu reuşesc nici măcar să înţeleg răspunsurile tale la întrebările mele şi să le integrez după cum se cuvine în inima mea.

29. În ceea ce priveşte întrebările tale, va trebui să te descurci fără răspunsurile mele, căci abia acum îmi dau seama cât de prost continui să fiu.

30. Da, dragă prietene, ai făcut bine că m-ai oprit şi m-ai îndemnat să mă întorc, căci dacă aş fi ajuns în mijlocul alor mei cu această prostie a mea – pe care abia acum o recunosc pe deplin – oh, ce efecte dezastruoase ar fi avut ea, căci prostia naşte prostie, iar adevărul nu are decât de suferit!

31. De aceea, te rog să nu mai îmi spui că sunt trezit, ci doar un prost adormit, căci cu cât mă gândesc mai mult la mine însumi, cu atât mai prost realizez că sunt.

32. Într-adevăr, pornind de la premisa că datorită principiului meu, am putut avea acea experienţă beatifică alături de Tatăl preasfânt, m-am grăbit să trag concluzia că sunt deja trezit, în timp ce acum îmi dau seama cu claritate cât de puţin a înţeles inima mea din cuvintele glorioase rostite de gura Tatălui preasfânt, deşi le-a plantat înlăuntrul ei, ca seminţe vii şi glorioase ale eternei iubiri, şi implicit, ale vieţii eterne.

33. O, prietene Abedam, iartă-mă aşadar pentru incapacitatea mea de a-ţi răspunde. *Amin!”*

34. La care, străinul Abedam i-a răspuns: “Ascultă, credinciosul Meu tiz, sunt pe deplin satisfăcut de răspunsul tău, căci Mi-ai explicat cu adevărat cât se poate de clar, răspunzând la fiecare punct al întrebării Mele, ceea ce face din nou să ne potrivim perfect.

35. Tu ţi-ai dat seama că îţi mai lipsesc încă multe lucruri, smerindu-te în inima ta, aşa cum trebuie. Ţi-ai vizualizat principiul în lumina corectă, iar Eu doresc să le fiu de folos tuturor prin cuvintele şi acţiunile Mele.

36. Spune-mi – şi judecă singur – nu-i aşa că suntem făcuţi unul pentru celălalt, ca şi cum Eu aş fi alături de tine dintru eternitate, creându-te pe tine numai de dragul Meu?”

37. Iar Abedam i-a răspuns, plin de bucurie: “Da, da, exact la fel simt şi eu, ca şi cum aş fi fiul tău, iar tu, tatăl meu.

38. Mult iubitul meu prieten, Abedam, mai am de asemenea sentimentul că noi nu am putea fi separaţi întru eternitate, şi că eu nu m-aş putea niciodată descurca fără ajutorul tău. De aceea, doresc să fiu împreună cu tine nu doar temporar, ci şi în eternitate”.

39. Străinul Abedam i-a răspuns: “Iată, din nou Mi-ai luat-o înainte. De vreme ce am venit la tine, aceasta a fost şi dorinţa Mea, şi implicit voinţa Mea.

40. Dar iată, aud imnuri de laudă. Se pare că ne-am apropiat de destinația noastră. De aceea, controlează-te şi fă-mi cunoştință cu Adam şi cu ceilalți. *Amin!”*

Capitolul 148

SOSIREA STRĂINULUI ABEDAM ÎN TABĂRA PATRIARHILOR

(10 noiembrie 1841)

1. “Da, într-adevăr, a apărut deja zidul prăbuşit – spuse Abedam cel cunoscut – şi mi se pare că sunt cu toții adunați acolo. După câte văd, Enoh le adresează copiilor de la miazănoapte un discurs de rămas-bun. Da, da, el vorbeşte cu Jura, Ohorion şi Bhusin.

2. Haide să mergem la ei fără întârziere! Poate mai putem auzi câteva cuvințele, care ne-ar putea fi de folos şi nouă; haide aşadar să ne grăbim”.

3. Străinul Abedam i-a spus atunci lui Abedam cel cunoscut: “Ascultă, mult iubitul Meu prieten, de ce atâta grabă când am ajuns deja?

4. Cât despre discursul lui Enoh, ultimele sale cuvinte nu ne vor fi de prea mult folos, de vreme ce am pierdut începutul; la ce ar folosi pietrele de sus ale unui altar, dacă temelia acestuia nu a fost aşezată?

5. Ai văzut vreodată o zi începând la apus, sau vreun copac care începe să crească de la vârf în jos, dezvoltându-şi apoi trunchiul şi rădăcinile?

6. La ce i-ar folosi cuiva să-şi acopere capul cu o basma, dacă el nu are nimic cu care să-şi acopere restul corpului?

7. Iată, din toate aceste motive, Eu cred că ar fi mai bine să-l lăsăm pe Enoh să-şi încheie mai întâi discursul şi să aşteptăm aici, pentru a nu-i deranja pe ceilalți”.

8. Abedam cel cunoscut a rămas cât se poate de satisfăcut de acest răspuns şi i-a spus străinului Abedam: “Mult iubitul meu prieten, eu cred că prin înțelepciunea şi puterea cuvintelor tale, care sunt de asemenea şi extrem de melodioase, tu ai putea să mă conduci chiar prin foc, ba te-aş urma chiar până pe fundul mărilor şi al oceanelor fără să-mi pară rău.

9. Adevăr îți spun, mult iubitul meu prieten, nu numai înfățişarea ta, ci şi modul în care vorbeşti este extraordinar de asemănător celor ale Tatălui – ştii la cine mă refer; singura diferență este că tu eşti mult mai viguros din punct de vedere fizic decât era Tatăl. El părea mult mai slab şi mai mic decât tine – vreau să spun, ca să mă înțelegi corect – din punct de vedere fizic, *ca persoană.* Desigur, nu vorbim aici despre ființa Lui *spirituală,* a cărei putere este şi va fi de-a pururi infinită”.

10. Iar străinul Abedam i-a răspuns: “Aşadar, acum observi diferența şi similitudinile dintre Mine şi Tatăl?

11. Da, da, ai dreptate, exact aşa stau lucrurile! Dar ce crezi, mult iubitul Meu prieten, despre figura Lui mică şi slabă? Eu unul cred că dacă acest Tată s-a revelat pe Sine copiilor Săi în această înfățişare oarecum stranie numai pentru a le arăta cum arătau inimile lor, aceasta ar putea fi o explicație pertinentă.

12. Iar dacă El s-ar întoarce la copiii Săi pe neaşteptate, găsind inimile lor mai libere şi mai întărite întru iubire – oare nu ar lua Tatăl o înfățişare mai viguroasă decât înainte, caz în care El ar arăta exact ca Mine?

13. Căci Eu cred că înfățişarea Tatălui în fața copiilor Săi ar depinde întotdeauna de cât de mare sau de mică este iubirea lor pentru El. Ce crezi în această privință?”

14. Abedam cel cunoscut a rămas uimit în fața acestei noi profunzimi de gândire şi i-a spus lui Abedam: “O, prietene! Trebuie să admit deschis că oricât de misterioase mi se păreau înainte cuvintele tale, acum semnificația lor mi-a devenit cât se poate de clară.

15. Cât de incredibil de înțelept eşti tu! Adevăr îți spun, inima mea nu ar fi înțeles niciodată singură ceea ce tocmai mi-ai explicat.

16. Sunt deja convins că Adam, Enoh şi toți ceilalți vor fi uluiți şi îşi vor deschide larg ochii şi urechile atunci când vei vorbi tu. Căci, după părerea mea, oricine te-ar

auzi vorbind ar fi convins că întâlnirea ta cu Tatăl te-a trezit complet, asta dacă nu cumva – o, te rog să nu mă înţelegi greşit! – tu eşti chiar Tatăl Însuşi! Te rog să mă crezi, dragă prietene, că am spus ceea ce am spus numai de dragul comparaţiei.

17. Da, într-adevăr, alături de tine nu-mi voi atrage dizgraţia patriarhilor.

18. În ceea ce mă priveşte pe mine, trebuie să recunosc că sunt copleşit de fericire, iar dacă ar fi să-mi întreb iubirea: 'Spune, pe cine iubeşti tu mai mult, pe Tatăl sau pe prietenul tău?', aceasta ar răspunde: 'Deşi am primit tot ceea ce am de la Tatăl, totuşi, îi iubesc deopotrivă pe Tatăl şi pe acest prieten, fără nici o deosebire.

19. O, Adam, o, Enoh, o, voi, toţi cei vii, veţi fi uluiţi şi consternaţi în faţa acestei înţelepciuni!

20. Iată însă, dragul meu prieten, Enoh şi-a încheiat discursul şi s-a înclinat în faţa altarului şi a patriarhilor; dacă eşti de acord, aş dori să te prezint".

21. La care, străinul Abedam i-a răspuns: "Ascultă, Abedam, du-te mai întâi singur şi anunţă-Mă. Întoarce-te apoi la Mine cu veştile cele bune şi prezintă-Mă patriarhilor. *Amin!"*

22. Abedam a plecat imediat către patriarhi şi le-a povestit tot ce s-a întâmplat în scurtul răstimp de când a părăsit acest loc. Au rămas cu toţii cât se poate de surprinşi, inclusiv Enoh, care l-a întrebat pe loc: "Iubitul meu Abedam, frate întru Dumnezeu Emanuel Abba! Povesteşte-mi pe scurt în ce măsură ţi-au afectat cuvintele lui inima?"

23. Abedam a răspuns: "Frate Enoh, într-adevăr, după cum i-am spus şi lui, eu unul nu am găsit nici o diferenţă între el şi Emanuel.

24. Pe scurt, eu, care atunci când am plecat de aici mă consideram o fiinţă trezită, vă spun că prin comparaţie cu înţelepciunea lui incredibil de clară şi de înaltă, cu adevărat supremă, starea mea de trezire nu pare altceva decât prostie, orbire, şi întreaga nebunie care derivă din acestea.

25. De aceea, îţi spun, iubite frate Enoh, bucură-te din inimă, căci prezenţa lui îţi va face şi ţie o mare plăcere.

26. Dar a sosit timpul să îl aduc şi să vi-l prezint". Enoh l-a întrebat pe Abedam dacă i-ar fi permis şi lui să vină şi să-l întâlnească pe străin.

27. Abedam a fost de acord din toată inima. Şi astfel, în curând, cei doi au ajuns la străinul Abedam, care le-a urat bun sosit.

28. Atunci, străinul Abedam l-a întrebat pe Enoh: "Mult iubitul Meu Enoh, iată, s-a întunecat. Voi sunteţi pe punctul de a pleca din acest loc atât de sfânt. Ne este oare îngăduit, Mie şi tizului Meu, să vă însoţim către înălţimi, să rămânem peste noapte împreună cu voi şi să celebrăm Sabatul Domnului împreună? Căci iată, auzind tot ce s-a petrecut aici, în Mine s-a trezit o mare aspiraţie de a vedea copiii treziţi ai marelui şi sfântului Părinte, şi să ascult cuvintele vii izvorâte din inimile lor".

29. La care, Enoh i-a răspuns: "O, prietene şi frate al meu, încă necunoscut mie! Pentru oaspeţi de seama ta, noi avem multe locuinţe acolo sus, în munţi. Tu vei locui în mijlocul nostru nu doar astăzi şi mâine, ci de-a lungul tuturor timpurilor, în întreaga eternitate.

30. Prietenii Tatălui sunt simultan şi prietenii noştri. Iar cei pe care El i-a trimis la noi vor locui împreună cu noi de-a pururi. Dar a sosit timpul, aşa că dacă îţi face plăcere, urmează-mă. Facă-se însă voia ta! *Amin!"*

31. Cei trei au plecat, iar după ce au ajuns la patriarhi, aceştia le-au urat bun sosit, adunându-se în jurul celor doi Abedam. Întrucât Abedam mergea chiar în spatele lui, Adam s-a întors şi l-a întrebat pe străinul Abedam:

32. "Dragul nostru prieten, fii binevenit printre noi şi oaspete al iubirii noastre! De vreme ce ai venit la noi – după cum ne-a povestit tizul tău – din regiunea de dimineaţă, spune-mi, dacă nu ai nimic împotrivă, ce mai fac copiii de acolo şi cine este vrednicul tău părinte, ca să ştiu din ce linie a descendenţilor mei cobori".

33. La această întrebare a lui Adam, Abedam cel cunoscut i-a făcut un semn lui Enoh, căruia i-a spus: "Mult iubitul meu frate Enoh, ascultă acum, deopotrivă cu urechile şi cu inima".

34. Enoh i-a mulţumit pentru observaţie. Dar străinul Abedam i-a răspuns astfel lui Adam: “Ascultă, Adam, în ceea ce priveşte prima ta întrebare, tu ai răspuns deja prin modul în care Mi-ai pus-o. Şi de vreme ce şi tu aparţii celor treziţi, sunt convins că acest lucru îţi este pe deplin clar. Sau poate că nu ştii cine sunt numiţi ‘copiii dimineţii (de la răsărit)’?

35. În cazul în care într-adevăr nu ştii, lucru care ar scuza întrucâtva întrebarea ta – îngăduie-Mi, tată Adam, cam slăbuţă –, răspunsul Meu va fi pe măsură, adică la fel de slăbuţ, spunându-ţi că toţi copiii dimineţii sunt lucizi şi sănătoşi, majoritatea aşteptând cu nerăbdare ziua de mâine.

36. În ceea ce priveşte însă a doua ta întrebare, ea pare să fie o capcană pe care Mi-ai întins-o. Dar te asigur, nu îţi va fi uşor să mă prinzi nepregătit. Îţi spun: mai uşor ţi-ar fi să prinzi un uliu în zbor decât pe Mine. Noroc că Mi-ai pus întrebarea din iubire, căci în caz contrar, răspunsul Meu ar fi fost extrem de dur.

37. Spune-Mi, dacă eu te-aş întreba *pe tine* acest lucru, ce Mi-ai răspunde?

38. Iată, în calitatea ta de fiinţă trezită, ar trebui să-ţi fie limpede dacă Eu am un tată sau nu; sau poate că mai dormi încă?”

39. Adam a rămas uluit în faţa acestui răspuns şi nu a mai îndrăznit să-l întrebe pe străin altceva.

40. Atunci, Enoh i-a spus lui Abedam cel cunoscut: “Dar dragul meu frate! Oare chiar nu Ţi-ai recunoscut încă tizul?”

41. Abedam i-a răspuns cu un ‘nu’ consternat. Atunci, Enoh i-a spus: “Adevăr grăiesc, nici o altă parte a omului nu rămâne atâta vreme în prostraţie ca inima sa. O, Doamne, câtă răbdare trebuie să ai cu noi, cei atât de slabi! *Amin!* Abedam, eu cred că cei treziţi sunt încă cât se poate de adormiţi. Înţelegi ce spun acum?”

Capitolul 149

ÎNTREBAREA STRĂINULUI ABEDAM

(11 noiembrie 1841)

1. Abedam cel cunoscut i-a spus atunci lui Enoh: “Mult iubitul meu frate întru Abba Emanuel! Simt acum cu claritate că nu fac parte dintre cei treziţi, acest lucru fiind poate cel mai evident din viaţa mea.

2. În ceea ce îi priveşte pe ceilalţi, frate Enoh, o fiinţă de seama mea, cu o înţelegere asupra vieţii atât de limitată, nu se poate pronunţa.

3. Dar, între noi fie vorba, în marea mea prostie, mie mi se pare că el i-a captat deja atenţia iubitului nostru părinte, Adam”.

4. La care, Enoh i-a răspuns: “Ascultă, cuvintele tale sună oarecum prostesc, dar poţi să fii convins că dacă ai observat noaptea dinlăuntrul tău, tu eşti deja trezit. Căci dacă ai continua să dormi, tu nu ai observa noaptea din interiorul tău, ci ai visa că te afli în plină zi. Visătorul nu este niciodată conştient că doarme şi visează.

5. Iată care este părerea mea: înainte de apariţia Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, sub înfăţişarea lui Emanuel Abba, noi dormeam şi visam cu toţii; dar venind la noi, El ne-a trezit pe toţi. Şi iată, noi am devenit treziţi, dar nu în timpul zilei, ci numai în noaptea inimilor noastre; iar dacă Emanuel nu ne-ar fi ajutat în acest fel, noi am continua să dormim în plină zi a visului nostru mortal.

6. Se ştie însă că noi înşine avem un vechi obicei, potrivit căruia ne trezim copiii cu o oră înainte de răsăritul soarelui, pentru ca ochii lor slabi să se obişnuiască gradat cu lumina puternică a zilei, pentru a nu fi răniţi de aceasta. Ei bine, crezi tu oare că noi acţionăm mai înţelept decât Emanuel?

7. O, ascultă, chiar El este cel care ne-a învăţat acest obicei, datorită înseşi naturii noastre trupeşti. Dar oare nu este ochiul spiritului mai valoros decât cel al trupului?

8. Dacă noi acţionăm astfel în beneficiul ochilor noştri fizici, crezi tu oare că Domnul ar fi mai puţin milostiv în ceea ce priveşte ochii spiritului nostru?

9. O, mult iubitul meu frate Abedam, ascultă, ceea ce face Domnul este întotdeauna bine făcut şi înțelept!

10. Noi suntem treziți, şi am face dovada celei mai mari lipse de recunoştință față de Tatăl atât de bun şi de sfânt să nu recunoaştem ce a făcut pentru noi. Totuşi, noi am fost treziți la miezul nopții, iar aceasta numai datorită supremei iubiri a lui Abba; dar acum este de datoria noastră să nu adormim la loc. Să nu uităm că ziua spiritului este mai puternică decât cea a trupului. Astfel se explică de ce este necesar să fim treziți la miezul nopții, spre folosul ochiului spiritual. Căci cei care vor continua să doarmă în plină zi vor fi cu siguranță ucişi de lumina puternică a zilei. Mă înțelegi, dragul meu frate?"

11. După aceste cuvinte ale lui Enoh către Abedam, străinul Abedam s-a întors către cei doi şi le-a adresat următorul discurs, demn de toată atenția:

12. "Mult iubiții Mei prieteni! Adevăr vă spun, urechea Mea nu a pierdut nici măcar un cuvânt din conversația voastră. Tu, Abedam, eşti trezit, căci ai observat noaptea dinlăuntrul tău, şi continui să fii conştient de ea. Cât despre tine, Enoh, tu eşti viu şi trezit, căci ai fost conştient chiar în momentul în care Tatăl te-a trezit, şi de ce. Iar tu intuieşti perfect sosirea marii zile.

13. I-ai vorbit frumos fratelui tău, şi fiecare din cuvintele tale a fost deja înregistrat cu literele de foc ale stelelor în cartea vieții eterne. Îți voi pune însă în continuare o întrebare la care doresc să-Mi răspunzi. Căci fără răspunsul la această întrebare, toți cei de față – oricât de puternic ar fi fost treziți – vor rămâne mai mult sau mai puțin somnolenți, iar această stare este chiar mai rea decât cea a somnului propriu-zis.

14. Şi iată care este această întrebare atât de importantă: care este diferența vizibilă dintre seara târziu, miezul nopții şi dimineața devreme?

15. Iată, această întrebare derivă din chiar ordinea eternă a lui Dumnezeu. Cel care doarme nu recunoaşte nici o diferență de-a lungul întregii nopți, tocmai fiindcă doarme. El îşi deschide ochii atunci când vine marele Deşteptător – ca un vânt puternic la miezul nopții – dar numai pentru a se întoarce apoi pe partea cealaltă şi a adormi la loc, pentru a visa până când răsare soarele. Când se trezeşte, el evită lumina şi caută umbra deasă, pentru a se ascunde în ea.

16. Mai există şi unii care chiar se ridică din pat, se freacă la ochi şi îşi întind membrele, dar rămân somnolenți până la răsăritul soarelui, se fâțâie de colo-colo, iritați, şi nu ştiu niciodată ce oră este. Ei continuă să se gândească la somnul cel dulce, dar nu se gândesc deloc la ziua care va veni. Iar dacă cineva le sugerează să se îmbrace, ei continuă să rămână inactivi şi dezbrăcați până la răsăritul soarelui, şi ar prefera să se reîntoarcă mai degrabă la momentul de seara târziu decât să se îndrepte către dimineața vieții ce stă să răsară.

17. Cu adevărat, pentru aceştia, noua zi nu va aduce nimic plăcut.

18. În schimb, cel pe deplin trezit se bucură de faptul că este trezit încă din primul moment al trezirii sale, şi el îl laudă chiar la miezul nopții pe marele Deşteptător. El îşi dă seama rapid ce oră este şi recunoaşte diferența dintre seara târzie, miezul nopții şi dimineața devreme.

19. El aşteaptă noua zi cu fiecare respirație a sa, iar primul răsărit îi umple spiritul cu o bucurie mai mare decât toate cerurile vizibile.

20. Vedeți aşadar, mult iubiții Mei prieteni, cât de important este răspunsul la această întrebare, motiv pentru care am adăugat această explicație mai amplă, pentru a vă ajuta să-l găsiți mai uşor. Aşadar, aştept răspunsurile voastre, unul câte unul, desigur, numai dacă doriți să mi le dați. *Amin!"*

21. Abedam cel cunoscut i-a spus atunci, prompt, lui Enoh: "Frate, cuvintele tale anterioare, adresate prostiei mele, mi-au deschis ochii astfel încât acum pot vedea cu claritate la ce oră din noapte am fost trezit din somnul meu – eterne mulțumiri marelui şi preasfântului Deşteptător! – iar acum sunt cât se poate de conştient că sunt pe deplin trezit, şi de ce. Dar frate, ce mai întrebare! O, mult iubitul meu tiz, este limpede că întrebarea ta nu a crescut pe sărmanul nostru sol. Eu unul simt limpede că nu voi fi în stare să răspund la întrebare.

22. Este limpede că sunt trezit – iar pentru aceasta, îi mulțumesc acum plin de recunoştință şi de iubire Domnului – dar în ce măsură există încă o anumită somnolență în starea mea de trezire, aceasta nu-mi pot da seama. De aceea, îți va rămâne ție – dragul meu

Enoh – sarcina de a da răspunsul la această întrebare atât de importantă, dacă aceasta îți este voia. *Amin!”*

23. Iar Enoh i-a răspuns astfel lui Abedam cel cunoscut: “Ascultă, dragul meu frate, mie mi se pare că mult iubitul nostru prieten a inclus deja răspunsul în întrebarea sa, astfel încât depinde numai de noi, nu atât să-i răspundem la întrebare, cât să recunoaştem răspunsul din interiorul ei, iar apoi să îl integrăm în viața noastră.

24. Căci iată ce cred eu: din inima celui care a pus o asemenea întrebare izvorăşte simultan un şuvoi de bunăvoință inexprimabilă. Şi poți fi convins că *acesta* nu simte nici o dorință să ne testeze numai pentru propria bucurie a înțelepciunii sale de nepătruns pentru noi, ci mai degrabă se bucură în secret că revarsă asupra noastră tot felul de daruri noi şi nemaivăzute. Mă înțelegi, Abedam?”

25. Străinul Abedam i-a cuprins atunci pe cei doi cu brațele sale, i-a ridicat de la pământ, după care i-a aşezat cu blândețe la loc şi a început următoarea explicație:

26. “Mult iubiții Mei, există o mare credință în inimile voastre. În tine, Enoh, există o lumină născută din iubire, iar în tine, Abedam, există iubirea născută din lumină. Ambele sunt bune şi surprind semnificația ordinii divine, în timp ce fântâna vieții țâşneşte neîncetat şi cu bucurie în sus, către marea zi eternă.

27. Dar seara târzie, miezul nopții şi dimineața devreme nu se succed niciodată în timpul zilei, ci sunt lăsate mult în urmă, şi trec una după alta.

28. Totuşi, făcând parte din aceeaşi ordine divină, ele sunt necesare vieții, la fel cum solul este necesar sămânței. Astfel, seara târzie este momentul semănatului, după care sămânța se odihneşte în pământ, miezul nopții – momentul în care noua viață încolțeşte şi iese la suprafață, iar dimineața devreme – momentul în care roua se revarsă asupra materiei, hrănind astfel noua viață.

29. Cel mai adesea, roua cade mult înainte de răsăritul soarelui, situație similară cu cea de care vorbim acum.

30. Iată, ziua Domnului nu este la fel ca ziua pământului, căci atunci când vine, ea vine singură şi nu mai este urmată niciodată de noapte. Astfel se explică şi noaptea precedentă, care face parte din ordinea divină, fiind prevestitoarea marii zile.

31. Dar ce ființă vie ar dori să mai rămână în noapte? Dacă ea nu s-a trezit încă, oare nu va dispărea şi ea odată cu noaptea atunci când vine ziua cea mare?

32. Iată, acestea sunt marile diferențe. De aceea v-am ridicat pe amândoi în sus, pentru a înțelege aceasta, şi pentru a vă orienta către viață. Urmăriți să înțelegeți acest lucru, şi rămâneți împreună cu Mine, la fel cum Eu rămân cu voi. Deocamdată însă, păstrați aceste cuvinte pentru voi, până mâine. *Amin!”*

Capitolul 150

O EVANGHELIE A IUBIRII

(12 noiembrie 1841)

1. Enoh a rostit atunci următoarele cuvinte: “Da, aşa este! Aşa simțeam şi eu în profunzimea spiritului meu, dar limba mea nu ar fi îndrăznit niciodată să o spună deschis. Căci tot spiritul meu mi-a spus: ‘Lasă-ți limba să se odihnească, căci limba Celui Atotputernic şi-a rezervat Sieşi plăcerea de a rosti aceste cuvinte, menite să trezească şi să binecuvânteze’.

2. O, mărite Abedam, ascultă tăcerea inimii mele, care exclamă: ‘O, Iehova, cât de mare şi de sacră trebuie să fie iubirea Ta! Atunci când Tu îi promiți cuiva o grație în ziua următoare, Tu o reverşi instantaneu asupra lui, odată cu promisiunea, fără că beneficiarul cel orb să observe acest lucru; o, Părinte preabun şi preasfânt!

3. De aceea, o, Părinte preabun şi preasfânt, cu cât mă gândesc mai mult în inima mea asupra bunătății Tale nelimitate, cu atât mai greu îmi este să găsesc cuvintele potrivite pentru a Te lăuda şi slăvi în mod corespunzător, o, Tată. Iar inima mea devine prea strâmtă pentru marea iubire ce-Ți port, astfel încât această iubire se revarsă în mod firesc în restul

trupului meu, iubindu-Te nu doar cu inima, ci şi cu fiecare părticică din trupul meu, mai presus de orice'.

4. Dar dacă îmi întreb din nou spiritul: 'Oare nu aş putea să-L iubesc pe Tatăl preasfânt şi preabun infinit mai mult, cu o ardoare mult mai mare?', răspunsul îmi parvine ca un ecou: 'Ascultă, iubirea este insaţiabilă şi de aceea, ea nu poate fi satisfăcută vreodată, decât numai de către iubirea infinită a Tatălui preasfânt'.

5. Şi astfel, o, Tată, eu Te iubesc cu toată lăcomia acestei iubiri a mele, şi mi-aş dori să pot muri pentru Tine, o, Tată.

6. O, Tată, adoratul meu Tată, acceptă această picătură de iubire, ca şi cum ea ar însemna ceva în faţa Ta. *Amin.*

7. Iar tu, dragul meu frate Abedam, spune-mi cum se simte inima ta plină de iubire acum, după ce ai recunoscut ce oră din noapte este?"

8. Abedam cel cunoscut i-a răspuns astfel lui Enoh: "Mult iubitul meu frate, iată, tu eşti mai fericit în iubirea ta decât mine, căci tu mai poţi încă vorbi, cu tot focul din inima ta. Mă tem că eu mă dovedesc din nou extrem de stupid. Ori de câte ori mă aprind din iubire – aşa cum se întâmplă acum – nu mai reuşesc decât să bolborosesc câteva cuvinte, dar nu pot numi obiectul iubirii mele, care îmi blochează pe loc sărmana limbă.

9. Îţi pot spune totuşi un lucru, şi anume că stupiditatea mea infinită a recunoscut în sfârşit – lucru de care anterior nu era capabilă – ce oră din noapte este acum. Acum ştiu exact ora. Dar după cum ştii, trebuie să păstrăm acest secret până mâine dimineaţă. Iată, eu am tăcut deja".

10. Celălalt Abedam le-a arătat celor doi cât este de mulţumit şi le-a spus: "Ascultaţi, exact aşa stau lucrurile! Iubirea justă trebuie să conducă la moarte, întru spirit sau prin acţiunile cărnii, căci numai această moarte este adevărata înviere la viaţa eternă, când această iubire va trăi într-o beatitudine supremă, mereu crescândă, precum şi în adevărata şi atotputernica desfătare a propriei sale vieţi. Dar orice iubire este destinată eliberării ei corespunzătoare. Cel care iubeşte lumea va muri cu o iubire mereu crescândă faţă de lume; iar întrucât lumea nu are o viaţă a ei, fiind sinonimă cu moartea, cel care a murit întru iubirea faţă de lume nu se va ridica niciodată către o viaţă nouă, ci numai către o moarte nouă.

11. Cel care iubeşte carnea va muri – chiar prin această iubire a lui – faţă de carne; iar cum carnea este deja moartă, el nu se va ridica niciodată până la o viaţă nouă, ci, la fel ca şi cel care iubeşte lumea, numai către o nouă moarte a cărnii.

12. Cel care se iubeşte pe sine va muri de asemenea din propria sa iubire; şi întrucât toţi sunt deja morţi faţă de ei înşişi, cel care moare pentru sine nu se va înălţa faţă de o viaţă nouă, ci tot către o moarte nouă. Iar acela care nu iubeşte nimic, fiind plin de ură faţă de tot şi de toate, în el cea de-a doua moarte şi-a făcut deja sălaş. Iar celui care are o inimă plină de mânie, cea de-a doua moarte îi bate deja la uşa inimii sale. Iar cel care este invidios şi lacom este deja îmbrăţişat strâns de cea de-a doua moarte.

13. În sfârşit, cel care strânge pentru sine comorile şi bogăţiile acestei lumi este cel care şi-a stabilit sălaşul permanent în cea de-a doua moarte; şi oricine iubeşte viaţa acestui pământ, care nu este altceva decât o moarte trecătoare sau o moarte parţial perpetuă, nu va înceta niciodată să moară.

14. Deşi orice iubire cauzează moartea, chiar şi iubirea faţă de Dumnezeu, viaţa nu se va regăsi niciodată pe sine în vreo iubire mortală, decât numai în iubirea de Dumnezeu, căci numai El Singur este viaţa eternă.

15. În realitate, orice iubire se va regăsi din nou pe sine. Totuşi, prieteni, în această regăsire va exista întotdeauna o imensă diferenţă, şi anume: dacă ea va avea loc întru viaţă sau întru moarte.

16. Astfel se explică, dragul Meu Enoh, de ce a murit iubirea ta faţă de toate lucrurile lumeşti, regăsindu-se din nou întru Dumnezeu, ceea ce a făcut din tine o fiinţă veşnic vie, în Eternitatea tuturor eternităţilor. Puţini vor fi aceia care vor găsi cea de-a doua Viaţă aşa cum ai făcut-o tu, căci această graţie nu poate fi cucerită decât de cel mai intens foc lăuntric cu putinţă, al iubirii de Dumnezeu. Înţelege-Mă bine şi păstrează pentru tine aceste cuvinte până mâine dimineaţă".

17. După acest discurs, grupul a ajuns cu bine la coliba lui Adam, unde s-au aşezat la sol şi au primit din partea lui Adam binecuvântarea părintească obişnuită.

18. Apoi s-au ridicat cu toții, s-au înclinat în fața lui Adam, care le-a permis să se retragă. Adam i-a invitat însă pe Enoh, pe cei doi Abedam şi pe Lameh să intre, şi i-a reamintit lui Seth să pregătească masa de seară. Seth s-a îndreptat apoi către coliba sa, unde soția şi copiii săi îl aşteptau cu drag. El i-a trimis imediat la coliba lui Adam pentru a primi binecuvântarea acestuia, la fel ca şi pe celelalte soții şi pe ceilalți copii, care aşteptaseră cu nerăbdare sosirea lui Adam şi a celorlalți patriarhi.

19. După ce toți aceştia au primit binecuvântarea lui Adam, părăsind apoi cu respect şi recunoştință coliba acestuia, Seth s-a întors în colibă, urmat imediat de soția sa, aducând cu ei mâncare şi băutură din belşug.

20. Între timp, afară se întunecase, iar apropierea unei furtuni făcea ca cerul să fie încă şi mai negru.

21. Adam i-a cerut atunci lui Seth o torță bună, făcută de Enoh, special pentru a ilumina coliba aflată în întuneric.

22. Dar străinul Abedam le-a spus lui Adam şi lui Seth: "Ascultați, prieteni, lăsați lucrurile aşa cum sunt! De ce să-l mai supunem pe Seth, care este destul de obosit, unei munci suplimentare, când el nu mai este prea tânăr?

23. Cât despre iluminatul colibei, Mă voi ocupa personal de acesta, iar în curând va fi suficientă lumină aici. Căci Eu sunt un adevărat expert în ale iluminatului, mai bun chiar decât Enoh cu torțele sale.

24. Tot ce am Eu de făcut este să spun: 'Să fie lumină!', şi după cum puteți vedea, lumina a şi inundat încăperea de față".

25. Într-adevăr, cuvintele lui Abedam s-au adeverit instantaneu, iar în colibă a apărut o lumină la fel de puternică precum cea a unei zile însorite, fără ca cineva să-şi dea seama de unde provine aceasta, căci nu se zărea nici un corp de iluminat.

26. Enoh şi Abedam erau singurii care ştiau de unde provenea lumina şi cine era creatorul acesteia, dar nici chiar ei nu înțelegeau cum fusese totul cu putință. După ce şi-au mai revenit din uimire, toți cei de față i-au mulțumit Domnului, după care s-au aşezat, fericiți, la masă. Chiar şi noul Abedam a luat fericit parte la marele festin, fără să-Şi dezvăluie însă identitatea.

Capitolul 151

SETH CAUTĂ LUMINA ÎN LUMINĂ

(13 noiembrie 1841)

1. Seth nu a putut uita însă acest iluminat ciudat produs de Abedam. El nu a îndrăznit să întrebe pe nimeni ce se petrece, dar a continuat să caute sursa luminii. Ochii săi au explorat toate colțurile colibei, în timp ce mintea sa investiga toate posibilitățile de a genera lumină.

2. Să produci lumină printr-un simplu: 'Să fie lumină!', şi încă o lumină care să ilumineze toate colțurile, fără să lase nici o umbră pe nicăieri, aşa ceva, Seth nu mai trăise niciodată. Dar el nu îndrăznea să întrebe pe nimeni ce se petrece.

3. Adam a observat în curând neliniştea lui Seth şi l-a întrebat: "Fiul meu Abel-Seth, ce anume cauți, sau ce ai observat? Sau poate ți se pare ceva ciudat în această colibă?"

4. Seth i-a răspuns cu cel mai mare respect: "Mult iubitul meu tată, iată, oricât de ciudat ar putea părea, eu caut lumina în lumină şi nu o pot găsi. Afară a început o furtună violentă, care se îndreaptă către noi dinspre regiunea de dimineață, fiind aşadar încă prea departe pentru ca fulgerele sale să poată ilumina coliba; de altfel, acoperişul nostru este atât de bun, încât chiar dacă furtuna s-ar afla deja deasupra noastră, luminozitatea fulgerelor nu l-ar putea penetra.

5. Şi chiar dacă acest lucru ar fi posibil, oare nu ar trebui să vedem şi umbra obiectelor iluminate?

6. Iată, dragă tată, ce caut eu, oricât de ciudat ar părea, este: lumina din lumină!"

7. Adam i-a răspuns: “Da, este într-adevăr ciudat! Dar ceea ce mi se pare încă şi mai ciudat este faptul că tu continui să cauţi în zadar, în timp ce artistul însuşi se află printre noi. Caută-L pe El şi vei găsi în curând lumina din lumină.

8. Dacă vezi o piatră strălucind, te gândeşti şi te întrebi singur: ‘De unde provine lumina ei?’ Dar nu poţi întreba pe nimeni de unde provine luciul pietrei şi cum este produs el. Căci marele şi atotputernicul Artist este sfânt şi nu-i răspunde oricui, îndeosebi celor impuri în faţa Lui, astfel încât este dificil să obţii cunoaşterea dorită referitoare la strălucirea pietrei.

9. Atât noaptea, cât şi ziua, poţi vedea o mare varietate de lumini. Dar pe cine poţi întreba care este natura lor, atunci când te minunezi în faţa lor?

10. În cazul de faţă avem însă simultan şi lumina şi Artistul, iar tu continui să cauţi ceea ce ne este atât de aproape tuturor, lumina în lumină? Mă întreb dacă nu vei începe în curând să cauţi ziua în plină zi?”

11. Cuvintele adresate de Adam lui Seth conţineau adevărul cel mai deplin; şi totuşi, aşa cum Seth căuta ceva ce nu putea înţelege cu inima sa, nici Adam însuşi nu îşi înţelegea propriile cuvinte.

12. Acestea au avut totuşi darul de a-l hotărî pe Seth să meargă la Abedam, pentru a afla de la Acesta cum produsese miraculoasa lumină.

13. Abedam l-a întâmpinat pe Seth şi i-a răspuns înainte ca acesta, care se dovedea încă sfios, să apuce să-i pună întrebarea:

14. “Seth, nu ţi-ar plăcea şi ţie să poţi face lumină? Da, da, ţi-ar plăcea, şi îţi spun, nici nu este atât de dificil pe cât pare, iar mijlocul prin care poţi realiza acest lucru este foarte simplu. După cum probabil ai observat că am făcut Eu, tot procesul nu constă decât din a rosti cu toată credinţa: ‘Să fie lumină!’, iar lumina va înlocui pe loc întunericul.

15. Iată, acum cunoşti marele secret şi dispui de faimoasa lumină din lumină; sper să îţi dai seama cât de curând că ai descoperit acum adevărata lumină, adică, cum ai spune tu, lumina adevărată din lumina adevărată.

16. Dar văd că Mă priveşti încă foarte intrigat. Oare nu-ţi este suficient faptul că ţi-am revelat arta mea, în deplinătatea ei?

17. Du-te în coliba ta întunecată şi fă cu toată credinţa exact ce M-ai văzut pe Mine făcând, iar atunci te vei convinge de adevărul artei Mele.

18. Seth a părăsit pe loc coliba lui Adam şi s-a dus în propria sa colibă, unde întreaga sa familie era adunată în întuneric, înfricoşată de furtuna violentă ce se apropia. Încă de la intrare, el a rostit: ‘Să fie lumină!’, şi iată, instantaneu, coliba lui a fost luminată.

19. Abia acum, după acest succes miraculos, care i-a înspăimântat de moarte pe toţi copiii lui, a fost şi Seth cu adevărat copleşit.

20. El şi-a recâştigat însă curajul, şi-a liniştit copiii, după care s-a întors în coliba lui Adam, i-a mulţumit lui Abedam pentru arta minunată pe care l-a învăţat, după care a început să-şi reamintească de tot felul de lucruri, aflate în conexiune cu succesul miraculos al acestei ciudate arte de a genera lumină, şi care i-au captivat din nou atenţia.

21. Atunci Abedam i-a spus cu blândeţe: “Seth, ascultă, cât de lumesc te dovedeşti încă, dacă te gândeşti că în regiunea de apus te aflai printre cei a căror lumină interioară L-au recunoscut pe Asmahael, fiind apoi martori la toate miracolele Sale.

22. Într-adevăr, pe vremea aceea nu aveai la fel de multe îndoieli ca acum. Oare nu ai auzit tu cuvintele pe care i le-a adresat Emanuel lui Adam atunci când acesta L-a rugat să nu vă părăsească imediat după ofranda adusă de Enoh?

23. Crezi tu oare că puterea lui Emanuel este mai mare atunci când El se află într-o formă vizibilă decât atunci când este invizibil?

24. Iată, aici se află întreaga problemă care te blochează încă. Ai văzut vreodată o forţă activă cu ajutorul ochilor fizici, sau ce anume mişcă membrele tale în funcţie de voinţa ta, ori ce îţi pune sângele în mişcare de-a lungul venelor, ce stă la baza creşterii firelor de păr şi a unghiilor, ce forţă distribuie mâncarea în stomacul tău, făcând simultan un milion de alte lucruri?

25. Sau ai văzut vreodată vântul şi forma pe care o are acesta, sau forța germinatoare a semințelor, ori aceea care conduce mişcarea soarelui de la răsărit la apus, a lunii şi a stelelor? Ai văzut vreodată cu ochii tăi materiali forța care conduce pâraurile, râurile şi fluviile către vărsarea lor în mare?

26. O, cât de limitat ai rămas! De aceea, ascultă şi reține bine: orice forță care acționează, indiferent în ce domeniu şi sens, este născută din Dumnezeu, Sursa Primordială a tuturor forțelor şi puterilor. Dar, prin însăşi natura Sa primordială, Dumnezeu nu poate fi observat sau înțeles de nici o ființă creată de El. Căci cel care L-ar vedea pe Dumnezeu nu ar mai putea trăi, El fiind infinit, în timp ce orice ființă este finită. Cum ar putea ceea ce este finit să observe şi să înțeleagă ceea ce este infinit?

27. Sau poate crezi că tu te-ai putea expansiona la infinit, păstrându-ți totuşi minuscula ta scânteie de viață?

28. Tu te întrebi acum în inima ta: 'Atunci cine şi ce a fost acel Emanuel pe care l-am văzut cu toții?'

29. Iată care este răspunsul: Dumnezeu poate crea în orice parte din creația Sa un trup aparent pentru Sine Însuşi, ca Părinte plin de iubire, lucrând prin intermediul lui. Dar chiar şi în acel caz, Tatăl nu este ceea ce vedeți, ci ceea ce *acționează* prin intermediul corpului pe care îl vedeți voi.

30. Este necesar să înțelegeți acest lucru, pentru a nu rămâne ataşați de ceva care nu face decât să ascundă realitatea.

31. Îți voi vorbi acum şi despre lumina din lumină: dacă ochiul tău nu ar conține în el lumina şi dacă nu ar fi de natura soarelui, cum ar putea el percepe soarele şi lumina lui? La fel, dacă puterea lui Dumnezeu nu ar fi înlăuntrul vostru, cum ați putea înțelege voi vreodată ceva de natură divină? De vreme ce puteți face acest lucru, rezultă că puterea lui Dumnezeu se află înlăuntrul vostru, dar oare se poate înțelege această putere numai pe sine însăşi, sau poate face ea ceva mai mult?

32. O, iată, ce întuneric este încă în interiorul tău. De aceea, lasă lumina să crească în primul rând acolo. *Amin!"*

Capitolul 152

DESPRE SIMPLITATE. MIRACOLUL IUBIRII LUI DUMNEZEU.

(15 noiembrie 1841)

1. Seth, cel căruia i se adresase cu deosebire Abedam, a rămas uluit, la fel ca şi ceilalți, deşi aceste cuvinte nu îi atingeau decât tangențial. Nici unul nu a îndrăznit însă să îi pună alte întrebări suplimentare lui Abedam, a cărui înaltă înțelepciune aproape că îi distrusese, cum s-ar spune. Excepție făcea Abedam cel cunoscut, a cărui limbă a rămas neperturbată şi a cărui inimă, calmă. Văzând însă că toată lumea păstrează tăcerea, el le-a cerut permisiunea patriarhilor şi celuilalt Abedam să spună ce anume crede el, cu atât mai mult cu cât până acum nu făcuse altceva decât să pună întrebări sau să răspundă la întrebările altora.

2. Permisiunea i-a fost acordată cu bunăvoință, iar el a început astfel:

3. "Mult iubiții mei părinți şi frați, precum şi Tu, tizul meu mult stimat şi iubit cu toată sinceritatea. Există un vechi proverb printre noi care spune că oamenii simpli şi copiii rostesc de regulă adevărul, şi întrucât am toate motivele să consider că fac parte din prima categorie, căreia i-am aparținut dintotdeauna, este limpede că sunt foarte potrivit să fiu predicator. De aceea, doresc să vă spun vouă, tuturor, că dintre voi toți, eu sunt cel mai fericit, desigur, cu excepția dragului meu tiz.

4. Voi vă minunați de apariția miraculoasă a luminii, eu nu. Căci dacă ar fi să ne minunăm de tot ceea ce reuşeşte să facă puterea nesfârşită şi înțelepciunea preaînaltă a Domnului, atunci ar trebui să ne petrecem întreaga viață minunându-ne.

5. Oare nu este fiecare bătaie a inimii noastre un miracol, dar cine stă să se minuneze în permanență de el?

6. Sau simplul fapt că vedem, auzim, mirosim, gustăm, simțim, că ne putem mişca la voință, sta în picioare, sări, păşi, alerga, sta culcați, că putem dormi, visa, gândi, iubi, vorbi coerent, mânca, bea, şi aşa mai departe, – spuneți-mi, oare nu reprezintă toate acestea minuni peste minuni?

7. Dar ce om stă să se minuneze în permanență de toate acestea, în măsura în care el este capabil să gândească vreun pic?

8. Cine nu înțelege că o persoană puternică poate ridica o greutate mai mare decât una slabă? Cine ar sta să se minuneze că cel puternic este mai puternic decât cel slab?

9. Dacă eu aş lua o piatră în mâna mea şi aş arunca-o la 30 de lungimi de om de mine, în timp ce un om mai puternic şi mai îndemânatic decât mine ar arunca-o la o sută de lungimi de om, – spuneți-mi, cine s-ar minuna de acest lucru? Şi totuşi, acel miracol ar fi la fel de mare ca şi în cazul în care Abedam şi-ar folosi puternicul Lui 'Facă-se!' pentru a crea nu această lumină simplă, ci un al doilea soare, care să lumineze în timpul nopții.

10. Într-adevăr, la o examinare mai atentă, omul ar trebui ori să se minuneze tot timpul, ori să nu se minuneze deloc. Căci dacă mă minunez de o lucrare a Domnului, în timp ce de alta nu, înseamnă că ori glorific lucrările Domnului, dintre care nici una nu este mai presus decât celelalte, ori sunt de o mie de ori mai stupid decât acum, dacă nu remarc dintr-o singură privire că Dumnezeu este incomprehensibil, insondabil şi infinit în fiecare din lucrările Sale. Iar dacă recunosc acest lucru, de ce m-aş mai minuna dacă atotputernicul şi preaînțeleptul Dumnezeu săvârşeşte alte lucrări, care corespund oricum din alte perspective perfecțiunii Sale infinite?

11. Într-adevăr, dacă o ființă umană ar reuşi să creeze prin simplul său cuvânt un cer înstelat, aceasta m-ar uimi la culme, dar de vreme ce acest lucru nu poate fi realizat decât prin puterea lui Dumnezeu, el nu mă mai uimeşte deloc.

12. Privim noi oare ca pe o minune faptul că atotputernicul Dumnezeu poate realiza cu uşurință toate acestea prin ordinea Sa eternă, uluitor de înțeleaptă?

13. Eu unul nu, şi nu o voi face niciodată. În schimb, mă umple de uimire faptul că – ținând cont de ce am aflat cu toții de curând – acest Dumnezeu atotputernic este simultan şi Părintele nostru plin de iubire. Şi astfel, eu nu recunosc decât *o singură* Minune a tuturor minunilor, iar aceasta este *iubirea,* mai precis, iubirea infinită a lui Dumnezeu pentru noi, care nu reprezentăm nimic în fața Lui, precum şi iubirea dinlăuntrul nostru pentru El, care permite revărsarea în infinit a finitului.

14. Iată, acesta este singurul aspect care mă face să mă minunez din ce în ce mai mult, căci în acest caz, două extreme absolute – o nimicnicie remarcabilă şi o Totalitate incredibilă – se susțin reciproc şi acționează ca şi cum ar trebui să se adapteze una la cealaltă.

15. Iată, acest lucru mă face să mă minunez, şi de aceea, eu îl numesc un miracol. Dar în ceea ce priveşte toate celelalte lucrări ale lui Dumnezeu, născute cu uşurință din puterea Sa absolută, sau propriile noastre lucrări, de ce m-aş minuna câtuşi de puțin?

16. Eu nu mă minunez, deşi nu mă pot plânge că aş poseda prea multă înțelepciune. Dar voi? Voi, care aveți toată înțelepciunea din lume, păstrați tăcerea în ceea ce priveşte iluminarea colibei, în schimb vorbiți nestânjeniți toată ziulica, adeseori chiar sub soarele strălucitor, care este un miracol în sine, prin lumina pe care ne-o oferă. Este oare lumina soarelui mai palidă decât aceasta, şi nu s-a născut ea tot prin puterea Cuvântului divin, la fel ca şi aceasta?

17. Iată, toate acestea au fost observate de un prost în ochii voştri, şi cu adevărat, este un veritabil miracol faptul că voi, cei înțelepți, nu le-ați observat cu mult timp înainte.

18. Noi ne putem bucura cu recunoştință de orice acțiune a lui Dumnezeu, pe care El o realizează în mod evident din cea mai pură şi minunată iubire pentru noi toți, cei care nu reprezentăm nimic în fața Lui. Dar să rămâi uluit în fața unei lucrări a puterii divine şi să ignori cu desăvârşire o alta, adevăr vă spun, aceasta echivalează cu măsurarea lucrărilor lui Dumnezeu după măsura prostiei noastre.

19. Dragii mei părinți şi frați, nu mi-o luați în nume de rău, dar nu mă pot abține să nu vă dojenesc în această chestiune, pe care chiar şi un orb ar fi recunoscut-o ca fiind prostească şi nedemnă în fața lui Dumnezeu.

20. De aceea, haideți să ne minunăm cu toții numai în fața miracolului iubirii, care face ca Dumnezeu atotputernicul să fie Părintele nostru, să ne iubească şi să ne permită să-L iubim şi noi pe El. Pentru tot restul, haideți să-i mulțumim cu bucurie în inimi, şi vom deveni cu siguranță mai demni să ne numim copiii Lui decât în cazul în care vom privi uluiți – zi şi noapte – la fiecare fir de praf, uitând însă de iubire, recunoştință şi toate celelalte calități care îi caracterizează pe adevărații copii.

21. Haideți să ne bucurăm de toate lucrările lui Dumnezeu şi să le respectăm pe toate, căci ele sunt lucrările Tatălui, născute din iubirea Lui față de noi. Cât despre evaluarea lor, vă sugerez să i-o lăsăm cu umilință Celui care le-a făcut. *Amin!"*

Capitolul 153

ÎNTRE ENOH ŞI ABEDAM CEL CUNOSCUT SE NAŞTE O FRĂȚIE ADEVĂRATĂ

(16 nioembrie 1841)

1. După acest discurs ținut de Abedam cel cunoscut, toți cei de față au rămas uimiți, neştiind ce să-i răspundă.

2. După o vreme, Enoh s-a ridicat, i-a întins mâna lui Abedam şi i-a spus:

3. "Cu siguranță, mult iubitul meu frate Abedam, nu ar fi deloc împotriva ordinii divine dacă, din când în când, copiii s-ar ridica în fața celor înțelepți ca predicatori ai înțelepciunii şi ar mai îndrepta din nebuniile învățătorilor care se consideră singuri extrem de înțelepți. Trebuie să recunosc că mi-ai luat o mare povară de pe inimă.

4. Cât de fericit şi de împăcat întru Domnul aş fi putut fi încă cu mult timp în urmă, dacă aş fi putut auzi cuvinte precum cele pe care tocmai le-ai rostit.

5. De aceea, va rămâne de-a pururi adevărat că: ceea ce Domnul ia de la cei înțelepți, El le dăruieşte din abundență celor slabi şi copiilor.

6. Da, acesta este un mare adevăr! Cel care îl explorează pe Dumnezeu nu face altceva decât să-L ofenseze şi să-şi demonstreze prostia. El merge din necaz în necaz, în timp ce copilaşii cei mici, fericiți şi lipsiți de griji, primesc direct din mâna Tatălui preasfânt pâinea prețioasă a adevăratei vieți eterne, cu bucurie şi recunoştință.

7. O, cât de mare este nebunia oamenilor!"

8. Iar Abedam cel cunoscut a adăugat: "Şi să nu uităm prostia mea, dragul meu frate Enoh. Căci tu ştii prea bine cum stăteau lucrurile nu cu mult timp în urmă.

9. Oricum, ceea ce am spus eu este atât de evident, încât chiar şi un orb şi-ar fi dat seama pe loc.

10. Eu însă nu voi putea fi niciodată învățătorul tău, ci dimpotrivă, tu vei fi întotdeauna învățătorul meu. *Amin!"*

11. Iar Enoh i-a spus lui Abedam: "Frate Abedam, ce crezi tu că mai poți învăța de la mine? Poate doar puțină nebunie în plus, pentru a o adăuga la libertatea ta?

12. Iată, eu însumi sunt la fel ca tine, şi nu aş da nici cea mai mică picătură de iubire pentru întreaga înțelepciune a pământului. De aceea, eu nu am vorbit niciodată ca urmare a propriilor mele impulsuri vane, ci numai inspirat de spiritul divin lăuntric, de multe ori neştiind ulterior ce am vorbit, căci în realitate nu eu vorbisem, ci spiritul divin, care li s-a adresat celor din jurul meu prin gura mea sărmană.

13. Iată, frate, din acest punct de vedere nici unul dintre noi nu are un avantaj asupra celuilalt. Acum a apărut însă ceva care mă transformă într-un prost în fața ta, şi anume faptul că eu am meditat adeseori asupra lucrărilor Domnului, şi – aşa cum prea bine spuneai – le-am cam evaluat în funcție de diferite criterii.

14. Ei, acum spune-mi şi judecă singur, care dintre noi doi are un avantaj mai mare asupra celuilalt, fiind astfel îndreptățit să îi fie învățător şi un veritabil exemplu?

15. Venind mai devreme pe drum, eu ți-am dat o lecție, dar pe atunci nu te cunoşteam aşa cum te cunosc acum, şi astfel, lecția mea s-a dovedit doar un abuz în fața

dreptului iubirii divine. Totuşi, dacă ţi-am spus acele cuvinte, am făcut aceasta nu pentru a-ţi dovedi că sunt mai trezit decât tine, ci din cea mai pură iubire pe care ţi-o purtam. Iată însă că acum regret chiar şi acest lucru, căci eu îl învăţam pe acela care s-a dovedit marele meu învăţător în ale umilinţei”.

16. La care, Abedam cel cunoscut i-a răspuns lui Enoh: “Frate, nu mă întrista, eu nu sunt fericit decât dacă mă aflu pe treapta cea mai de jos; de îndată ce mă ridici un pic, fericirea mea dispare, căci iată, natura mea însăşi face ca să nu pot cunoaşte fericirea decât prin smerenia cea mai mare.

17. De ce să-l ridice un frate pe celălalt mai presus de el însuşi, fără nici un motiv aparent?

18. Fraţii trebuie să rămână mereu fraţi, şi nimic mai mult. Dacă unuia dintre ei îi lipseşte ceva, celălalt trebuie să se grăbească în ajutorul lui, dându-i din propria sa rezervă, şi viceversa, astfel încât nici unul să nu fie în avantaj faţă de celălalt. Cui i-ar putea folosi dacă unul din fraţi este mai inspirat decât celălalt – de regulă, fiindcă Domnul doreşte ca el să-i fie de folos fratelui său – iar acesta din urmă începe să-l idolatrizeze?

19. De aceea, rămâi dragul meu frate Enoh, şi dăruieşte-mi – ca un adevărat frate – din marea ta abundenţă, ceea ce observi că-mi lipseşte. Şi nu regreta niciodată că i-ai dat ceva fratelui tău, iar eu voi face la fel. Dacă toţi vor acţiona în acest fel, cu greu se va mai putea ajunge la ceartă, iar eu cred cu convingere că un asemenea comportament între fraţi îşi are sorgintea în însăşi ordinea divină, încă de la începutul eternităţii. De aceea, haide să rămânem de-a pururi fraţi. *Amin!”*

20. Emoţionat până la lacrimi, Enoh l-a îmbrăţişat pe Abedam, dându-i un sărut frăţesc, şi i-a spus:

21. “Da, fratele meu întru Domnul şi întru iubirea divină, ai doborât un arbore dintr-o singură lovitură. Cât de simple şi cât de divin adevărate sunt cuvintele tale; şi aşa vor rămâne ele întru eternitate.

22. Aşadar, vom rămâne fraţi, iar aceasta nu doar temporar, ci de-a pururi. *Amin!”*

Capitolul 154

DESPRE ADEVĂRATA IUBIRE DE APROAPE

1. În tot acest timp, celălalt Abedam a ascultat calm şi cu o vizibilă plăcere discuţia dintre Enoh şi Abedam. Acum, El s-a ridicat subit în picioare şi s-a repezit pur şi simplu către cei doi fraţi, îmbrăţişându-i cu putere, după care le-a spus:

2. “Da, este corect şi adevărat, şi într-o deplină armonie cu ordinea divină. Iar dacă fraţii vor trăi aşa cum o demonstraţi voi, Tatăl lor va fi şi pe viitor – la fel ca acum – aproape de copiii Lui, care se vor gândi la Dumnezeu în inimile lor pline de iubire şi vor acţiona ca fraţii între ei.

3. Adevăr vă spun: Oricine spune: ‘Îi iubesc pe Dumnezeu şi pe fraţii mei!’, dar dispune de ceva pe care nu îl împărtăşeşte cu fraţii săi astfel încât numai partea cea mai mică să-i rămână lui, acela este încă plin de iubire de sine şi nedemn de Tatăl. Dacă cineva are zece fraţi şi posedă 12 mere, el trebuie să le dea fraţilor săi 11 mere, să îşi ia o jumătate de măr pentru sine, şi să păstreze cealaltă jumătate tot pentru fraţii săi. Numai aşa va fi el un adevărat copil al Tatălui preasfânt din Ceruri, într-adevăr demn de Acesta.

4. Dacă un tată îşi iubeşte copiii mai mult decât pe cei ai fratelui său, şi el dă dovadă de iubire de sine, fiind astfel nedemn de Tatăl. Şi vă mai spun: cu adevărat binecuvântat va fi acela care faţă de nevoile fratelui său îşi va uita propriile nevoi, şi care, din dorinţa de a răspunde nevoilor copiilor fratelui său, va sacrifica chiar nevoile copiilor săi în faţa lui Dumnezeu, adevăratul lui Părinte, cu o supunere plină de recunoştinţă şi de iubire.

5. Este mai bine pentru voi dacă din iubire pentru fraţii voştri, sunteţi cel mai sărac dintre ei, decât cel mai bogat. Căci dacă ai împărţit darurile tale şi ţi-a rămas şi ţie o parte, tot pentru tine ai acţionat, neţinând cont de grija Tatălui Ceresc. Dacă dintr-o iubire pur frăţească le-ai dat totul fraţilor tăi şi nu ai păstrat nimic pentru tine, atunci te-ai eliberat

complet şi te-ai lăsat întru totul în seama grijii Tatălui Ceresc. Credeți oare că Tatăl infinit de bun şi de sfânt îşi va lăsa vreodată copilul în nevoie?

6. Adevăr vă spun: El va asigura o sută pentru unul, de o sută de ori câte o sută pentru zece, şi o infinitate pentru totalitate.

7. Judecați singuri. Ar putea exista vreodată suferințe şi nevoi între frați dacă ei şi-ar manifesta iubirea unii față de ceilalți, unul fiind la fel ca toți, iar toți la fel ca unul?

8. O, cu adevărat, într-un asemenea caz, cu toții s-ar bucura de nenumărate binecuvântări din partea Tatălui preasfânt.

9. Astfel, dacă doriți să fiți demni, copii ai *unicului* Tată preasfânt din Ceruri, trăiți ca frații şi surorile. Dacă veți trăi astfel, Tatăl preasfânt va trăi şi El în mijlocul vostru şi va avea grijă de voi toți; în caz contrar, vă veți întoarce în curând la vechiul blestem şi veți fi nevoiți să vă căutați o bucată uscată de pâine cu sudoarea grea a frunții, printre buruieni şi mărăcini.

10. Iată care trebuie să fie atitudinea voastră unii față de ceilalți: dacă fratele vostru a făcut ceva pentru voi, asigurați-vă că el nu pleacă fără a-şi primi răsplata binemeritată. Dacă voi i-ați făcut însă un serviciu fratelui vostru, nici măcar să nu visați că el vă datorează ceva, ci lăsați propria voastră iubire de frate să fie cea mai mare răsplată a voastră. Această atitudine va fi pe placul Tatălui Ceresc. Dar dacă totuşi, iubirea fratelui vostru îl determină să vă răsplătească, acceptați această plată numai ca o ofrandă adusă iubirii sale, şi mulțumiți-i şi sărutați-l pentru ea. Căci orice ați primi trebuie să priviți exclusiv ca pe un dar; în acest fel, veți fi un frate adevărat pentru frații voştri, iar Tatăl preasfânt va fi de-a pururi mulțumit cu asemenea copii. *Amin!”*

Capitolul 155

LAMEH ÎNTREABĂ CARE ESTE NUMELE STRĂINULUI ABEDAM

(17 noiembrie 1841)

1. După ce al doilea Abedam şi-a încheiat discursul, Lameh, credinciosul devot al lui Emanuel, s-a îndreptat către El şi L-a privit din creştet până-n tălpi; căci ultimul Său discurs l-a trezit din extazul său născut din iubirea față de Emanuel, amestecat cu tristețea generată de despărțirea lor. Sufocat de iubirea lui tristă, el nu a auzit mai nimic din primele cuvinte rostite mai devreme. De aceea, când a început să perceapă subit cuvintele de lumină şi iubire rostite de gura divină a lui Abedam, acestea au avut un efect uimitor asupra inimii sale recent trezite, iar aceasta cu atât mai mult cu cât *Cel* din a cărui gură au ieşit aceste cuvinte nu era altul decât Emanuel Însuşi, într-o nouă ipostază.

2. După ce L-a studiat astfel pe Abedam, fără să descopere nimic, el şi-a luat inima-n dinți şi L-a întrebat:

3. “Ascultă, Abedam, tu eşti încă un străin pentru mine, dar din gura ta umană ies cuvinte pur divine, de parcă mult-adoratul meu Emanuel Abba ar sta aici şi ar vorbi El Însuşi despre un veritabil punct cardinal al vieții umane, căci este limpede că El nu ar fi vorbit diferit de modul în care ai vorbit tu. Fii deci atât de bun şi spune-mi de unde ai primit tu o asemenea înțelepciune supremă a iubirii.

4. Căci iată, dispariția lui Emanuel m-a făcut până acum orb şi surd la toate, astfel încât ochii mei te văd acum pentru întâia oară printre noi, şi te consideră absolut uimitor. De aceea, vorbeşte-mi despre tine, căci inima mea tânjeşte după o mai bună cunoaştere a ta”.

5. Şi iată ce i-a răspuns Abedam lui Lameh: “Mult iubitul Meu Lameh! Ascultă, poți să-Mi spui ce oră este şi unde ne găsim?”

6. Lameh i-a răspuns: “Din câte îmi pot da seama şi din amintirile mele vagi, aceasta este coliba lui Adam, în care el ne-a primit pe toți cei care suntem prezenți, după ce am revenit pe sfintele înălțimi ale munților. Dar toate acestea mi le reamintesc ca pe un vis. Ce oră este acum nu-ți pot spune cu exactitate, dar având în vedere lumina destul de puternică din colibă, nu cred că s-a înserat încă”.

7. Abedam i-a spus atunci lui Lameh: “Ascultă, dragul Meu Lameh, pentru tine este cu deosebire important să ştii ce oră din seară este. De aceea, du-te afară şi vezi – în funcție de poziția soarelui la apus – dacă este seara devreme sau seara târziu”.

8. Lameh i-a urmat imediat sfatul, dar a avut un adevărat şoc să constate că în locul soarelui la apus, afară era un întuneric beznă, acoperind întregul pământ, iluminat doar din când în când de fulgerele răzleţe ale furtunii, care se apropiase între timp foarte mult.

9. El a revenit atunci în colibă în cea mai mare grabă, căci avea o adevărată oroare de noapte şi de furtună. S-a apropiat apoi timid de Abedam şi i-a spus:

10. “O, omule bun şi drag, tu ştiai cu siguranţă prea bine ce noapte cumplită este afară. De ce oare m-ai trimis să înfrunt această noapte teribilă, când soarele a apus de mult, iar fulgerele puternice de lumină şi tunetele bubuitoare par să fie singurele care au început o bătălie teribilă cu noaptea cea densă şi înspăimântătoare?

11. Iată, încă mai tremur de spaimă. O, Emanuel, ce bine ar fi dacă ai fi acum cu mine! Împreună cu Tine aş înfrunta cu dragă inimă această noapte cumplită, căci furtuna ameninţătoare de afară, cu fulgere şi tunete care par că urmăresc o bătălie distructivă, ar fi fost nevoită să asculte de Tine şi să se retragă.

12. Bine cel puţin că este cu noi Enoh, căci altfel am pieri cu toţii. Tu nu pari să fii prea îngrijorat de furtuna violentă care se apropie, dar acest lucru îţi poate fi iertat, căci tu nu eşti decât un străin şi probabil că nu ai experimentat niciodată teroarea unei asemenea vremi în timpul nopţii, pe aceste înălţimi. După ce vei fi trăit însă o asemenea experienţă, ceea ce se va petrece chiar în această noapte, poţi fi sigur că data viitoare când se va apropia o furtună, vei fi chiar mai speriat decât sunt eu acum.

13. O, Emanuel Abba al meu, ce bine ar fi fost dacă ai fi rămas cu noi în noaptea aceasta!”

14. Abedam l-a privit cu multă blândeţe pe Lameh, i-a luat mâna şi l-a întrebat: “Dragul Meu Lameh, ascultă, dacă noaptea de afară ţi s-a părut atât de neagră, spune-Mi, de unde crezi că provine lumina din coliba aceasta?”

15. Abia după această întrebare a observat Lameh lumina din interior; şi întrucât nu a putut remarca nici o sursă de iluminat, el s-a întors imediat către Abedam şi i-a spus:

16. “Ascultă, omule bun şi drag, acesta este un miracol! Aici, lumina există fără lumină! Da, această încăpere este le fel de luminată ca ziua, şi totuşi, eu nu pot descoperi nici o lumină aprinsă. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Care este cauza acestei lumini? Cum de este posibil?

17. Oare tu eşti acela care a generat acest fenomen, sau poate furtuna de afară? Căci am observat şi altădată că în timpul marilor furtuni, în nopţile cele mai negre, iarba, copacii şi pietrele sunt adeseori înconjurate de o lumină albăstruie, care este însă mult prea slabă prin comparaţie cu această lumină.

18. De aceea, răspunde-mi *tu* la întrebarea pe care *mi*-ai pus-o”.

19. Dar Abedam l-a trimis la Seth cu următoarele cuvinte: “Lameh, du-te la Seth, iar el îţi va spune de unde a apărut această lumină. Atunci vei descoperi o lumină în lumină, acolo unde acum nu ai descoperit nimic”.

20. Lameh s-a dus imediat la Seth şi l-a întrebat: “Dragă tată Seth, vrei să faci pentru mine ceea ce fratele, sau fiul tău, sau ce o fi faţă de tine, a spus că o să faci?”

21. Seth i-a răspuns: “De ce ai stat atâta vreme adormit în inima ta? Dacă ai fi fost treaz, o asemenea întrebare nu şi-ar mai fi avut rostul. Dar întrucât orbirea şi surzenia ta s-au datorat iubirii tale faţă de Emanuel Abba, pot spune că ai o scuză valabilă, astfel încât îţi voi răspunde că acela care a creat în mod miraculos şi de neînţeles pentru noi această lumină este chiar cel care te-a trimis la mine şi care a creat-o printr-o singură frază: ‘Să fie lumină!’, susţinută de puterea divină dinlăuntrul său. Acum ştii tot atât cât ştiu şi eu, aşa că te poţi duce la el, dacă doreşti explicaţii suplimentare. *Amin!”*

22. Lameh s-a întors imediat la Abedam, aşa cum i-a sugerat Seth.

23. Atunci, Abedam l-a întrebat: “Dragul Meu Lameh, caută puţin în iubirea din inima ta şi vei găsi în curând adevăratul creator al acestei lumini. Căci Acela pe care îl iubeşti atât de mult nu este atât de departe de tine pe cât crezi. Dar după ce îl vei găsi, păstrează acest lucru în secret până mâine dimineaţă.

24. În timpul acestei nopți, vei vedea lucruri cu adevărat mărețe. *Amin!"*

Capitolul 156

DESPRE IUBIRE

(19 noiembrie 1841)

1. Auzind cuvintele rostite de Abedam, Lameh a început să caute în inima sa, şi nu i-a luat mult timp până a început să înțeleagă cine se ascundea în spatele lui Abedam.

2. Văzând că Lameh L-a recunoscut, Abedam l-a întrebat: "Ascultă, mult iubitul şi credinciosul Meu Lameh! Cum te simți acum? Îți mai este teamă de marea furtună care se apropie de noi?

3. Sau poate ar trebui să Mă tem şi Eu împreună cu tine?"

4. Dar Lameh a început să plângă de bucurie, dovedindu-se incapabil să răspundă. Abia după o bucată de vreme, după ce inima sa şi-a exprimat iubirea prin nenumărate lacrimi de bucurie, expansionându-se suficient de mult pentru o veste atât de mare, a putut el să-i adreseze, într-o stare de vizibilă beatitudine, următoarele cuvinte lui Abedam:

5. "O, Abedam! O, Emanuel! O, Abba! O, Tu, o, Abba al meu, Te-am găsit din nou, o, din nou!

6. Cum mi-ar mai putea fi teamă de furtuna care nu reprezintă nimic în fața lui Dumnezeu?

7. Dacă aceasta este voia Ta, lasă pământul să fie spulberat în bucăți de nenumărate fulgere, iar marea să se evapore precum o picătură de rouă pe un fier încins. Da, cele mai cumplite uragane pot să lovească cu o asemenea forță încât să se joace cu munții la fel cum se joacă o furtună obişnuită cu frunzişul copacilor; bolovani de mărimea unor lumi pot să cadă asupra pământului, – dar în mine nu vei mai găsi nici un pic de teamă. Căci acolo unde eşti Tu, acolo mă simt eu bine, în timp ce fără Tine, mă simt îngrozitor chiar şi pe vremea cea mai calmă şi mai frumoasă. Totul este negru şi dezolant, şi oriunde ai privi, totul pare să te amenințe cu moartea. Vântul îți urlă în față: Moarte! Iarba moare. Apele vuiesc: Moarte! Iar malurile lor tremură şi se prăbuşesc. Iar apa se evaporă şi dispare în moarte, în vidul cel întunecat. Razele soarelui, care de regulă susțin viața, ucid acum paraziții de pe morminte.

8. Forțele materiale ale corpului muritor se ofilesc, masa de carne apatică şi înțepenită se scufundă epuizată în pământul slăbit şi el, iar decedatul trece apoi din moarte în moarte. Stelele, altminteri vii, se întunecă şi pălesc, şi nici o vibrație prietenoasă nu mai intervine să întrerupă tăcerea lor moartă. Pe scurt, acolo unde eşti Tu, chiar şi pietrele învie, devenind atât de prietenoase încât este o plăcere să le priveşti. Da, eu cred chiar că dacă cineva se află împreună cu Tine în foc, învăluit de flăcările devoratoare, în loc să simtă arsurile cele mai dureroase cu putință, el ar simți doar o răcoare plăcută. Căci Tu eşti iubirea, pretutindeni şi întotdeauna!

9. Iată, aşa se explică de ce nu mă mai tem deloc, căci acum Te am din nou alături de mine. Dar nu trebuie să mai dispari din nou, astfel încât să nu mai ştiu unde Te-ai ascuns!"

10. La care, Abedam i-a spus: "Da, da, nu Mă vei mai pierde niciodată, acum şi în întreaga eternitate. *Amin.*

11. Acum însă păstrează tăcerea în fața lui Adam şi a lui Seth, precum şi a Evei şi a soției lui Seth, şi a tuturor celorlalți copii. Căci doresc ca fiecare să Mă descopere singur, aşa cum ai făcut-o tu. Şi nimeni nu Mă va găsi decât dacă va proceda la fel ca tine, căutându-Mă în inima lui.

12. Dar îți spun: această noapte îi va aduna pe toți în jurul nostru. Atunci însă când vor veni, nici unul dintre voi trei nu trebuie să îmi dezvăluie identitatea, căci numai atunci când marea lor teamă îi va sili să caute în intimitatea cea mai profundă a inimilor lor, revelând-o în fața ochilor lor, inclusiv iubirea ascunsă în ea, numai atunci le va fi evident câtă iubire pentru Mine sălăşluieşte în inimile lor, recunoscându-Mă astfel sau nu.

13. Iată, Eu procedez exact la fel ca un mire care explorează inima alesei sale, pe care doreşte să o ia de soţie. El se plimbă noaptea, pe furtună, în jurul colibei în care locuieşte aceasta, şi ascultă cu inima îngrijorată şi cu cea mai mare concentrare oftaturile secrete de iubire pe care le scoate iubita sa. Cât de bine îi va fi acesteia dacă inima ei este plină de iubire pentru mirele ei; căci gura vorbeşte numai ca urmare a abundenţei din inimă. Ea îi va striga numele, şi îţi spun: oftaturile şi strigătele ei îi vor sfâşia inima mirelui, iar el va intra în camera ei şi o va lua cu el în coliba lui chiar atunci, pentru a o face soţia lui.

14. Crezi însă că dacă mirele care îşi urmăreşte aleasa o găseşte pe aceasta dormind dusă, sau strigând numele altuia, o va mai lua cu el în coliba sa?

15. Crede-Mă, el nu va face niciodată acest lucru, ci o va evita pe viitor, refuzând chiar să o mai privească.

16. La fel Mă aflu şi Eu acum, într-o noapte furtunoasă, la uşa tuturor aleselor Mele. În orice inimă unde voi auzi un oftat după Mine, voi intra şi voi face ceea ce a făcut mirele. Dar dacă îmi voi găsi alesele dormind sau oftând după numele altuia, voi proceda tot ca mirele respectiv, într-o situaţie identică.

17. Există totuşi o diferenţă între Mine şi mire. Eu vin cu iubire, aduc iubire, dăruiesc iubire, caut iubirea şi cer iubirea, iar cel pe care îl voi găsi dormind va fi trezit pentru a 77 ori 77 mia oară. Şi numai atunci, dacă tot nu se va trezi, Mă voi retrage. Dar vai celui din faţa căruia M-am retras! Adevăr îţi spun: el va putea ofta, strigându-Mi numele în van o perioadă incredibil de lungă, dar Eu nu îi voi răspunde!”

Capitolul 157

FURTUNA

(20 noiembrie 1841)

1. Nici nu şi-a încheiat bine Abedam aceste cuvinte atât de importante adresate lui Lameh, când Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared şi Methuselah s-au apropiat de ei, cuprinşi de o mare spaimă, în timp ce coliba era înconjurată de sute şi sute de copii la limita disperării, strigându-L pe Iehova în ajutor şi invocându-i graţia şi compasiunea pentru a-i salva de teribilele acţiuni distructive ale naturii dezlănţuite, aşa cum nu mai văzuseră niciodată.

2. Dintre cei cinci care au intrat în colibă, Kenan a fost acela care a luat cuvântul în faţa lui Adam, după cum urmează:

3. “O, tată Adam, ascultă, dacă Emanuel cel dispărut şi binecuvântarea ta părintească – susţinută de puterea iubirii Lui – nu ne vor veni imediat în ajutor, vom fi fără doar şi poate pierduţi, fără milă.

4. Priveşte şi ascultă ce se petrece afară. Întreaga regiune de răsărit este o mare de flăcări. Nu numai că din cerul întunecat şi acoperit de nori impenetrabili şi denşi, trăznetele lovesc fără încetare, dar chiar şi din pământ izbucnesc pretutindeni fulgere şi flăcări.

5. Magnifica ta grotă a fost deja complet distrusă de mii şi mii de trăznete, nemairămânând nici o urmă din ea.

6. După cum îţi spun, niciodată înainte nu şi-a vizitat Iehova copiii într-o manieră atât de înfricoşătoare şi de teribilă ca acum. Oricum, ce ţi-am povestit până acum este partea cea mai puţin importantă. Ascultă însă şi restul.

7. Marea şi-a ieşit din matcă, mugind, vuind şi izbindu-se cu furie de orice obstacol întâlnit în cale. Toţi monştrii pădurii par să se îndrepte încoace: tigrii, leii, hienele, lupii, urşii şi şerpii vin cu sutele, intrând cu forţa în colibele noastre părăsite, ca să nu mai punem la socoteală tot felul de alte vietăţi.

8. Nici o limbă umană nu ţi-ar putea descrie în ce mizerie am ajuns cu toţii în numai câteva minute! Noi cinci suntem singurii care nu ne-am lăsat încă depăşiţi de evenimente şi copleşiţi de disperare. Toţi ceilalţi sunt pe jumătate morţi şi zac cu feţele la pământ, aşteptând sfârşitul lumii. Unii gem, alţii plâng, strigă sau tremură din tot corpul, în timp ce alţii zac pur şi simplu într-o stare de prostraţie, cuprinşi de frică şi panică.

9. O, tată, priveliştea este îngrozitoare! Şi iată, aceste scene de oroare par să se amplifice continuu. Într-adevăr, nu cred ca lucrurile să fi fost prea diferite atunci când, aflându-te încă în Paradis, priveai cum lumile se destramă şi ard în jurul tău, în timp ce pământul era distrus sub picioarele tale de mânia lui Dumnezeu.

10. De aceea, o, tată, nu mai întârzia şi vino în ajutorul nostru, dacă mai e posibil vreun ajutor!

11. Ascultă, ascultă numai bubuiturile constante! Ascultă tunetul care zguduie totul cu violenţă. Poţi simţi tremurul constant al pământului şi poţi auzi vuietul mării care se apropie de noi. Ascultă urletele îngrozitoare ale miilor de animale care se amestecă ameţitor cu zgomotele teribile produse de uragan!

12. Dacă mai crezi că este posibil vreun ajutor, nu ezita şi ajută-ne repede cu binecuvântarea ta.

13. Priviţi, priviţi, o, tată, şi voi, ceilalţi: ce măreţie sinistră şi nemaivăzută a dezastrului! Priviţi prin uşa deschisă! Iată, au ajuns şi aici oaspeţii nepoftiţi şi teribili, de a căror frică ne-am părăsit cu toţii colibele.

14. Adam, tată, Enoh, Lameh, şi voi, cei doi Abedam, o, iubitul nostru Emanuel, ajutaţi-ne pe noi şi pe voi!

15. Priviţi, un şarpe uriaş sâsâie şi se ondulează deja în pragul uşii!"

16. Îngroziţi, Adam, Seth, Eva şi soţia lui Seth au exclamat într-un singur glas: "Vedem cu toţii cât de îngrozitoare este situaţia!"

17. Apoi, Adam a continuat: "Copii, binecuvântarea mea nu este suficientă în acest caz; dacă Dumnezeu nu ne ajută, suntem pierduţi.

18. O, Doamne Dumnezeule! De ce a trebuit să ne supui la această experienţă? Şi chiar acum, în ajunul Sabatului!

19. O, Doamne, Tată şi Creator al tuturor lucrurilor, oare ofranda de mâine Te ofensează deja în avans, de vreme ce ne supui acestor orori? Oh, în cazul acesta izbăveşte-ne de ele şi fă-Ţi cunoscută voia, în inimile noastre; iar noi toţi vom face cu dragă inimă ceea ce doreşti Tu! Înlătură însă această tentaţie teribilă de la noi şi îngăduie-ne să privim din nou către Tine cu inimile fericite şi pline de recunoştinţă.

20. O, Tată, preasfântule Tată, nu ne distruge pe toţi în această noapte! *Amin!"*

21. Văzând monstru după monstru cum intră în colibă şi auzind zgomotul asurzitor al tunetelor şi cutremurelor de pământ, vuietul mării şi vâjâitul vântului, ca să nu mai vorbim de urletele nenumăratelor animale care intraseră în coliba lui Adam, chiar şi Lameh a început să se simtă din ce în ce mai stânjenit, ţinându-se tot mai strâns de braţul lui Abedam; la fel stăteau lucrurile şi cu Enoh şi celălalt Abedam, cel cunoscut.

22. Abedam i-a întrebat atunci: "După câte văd, chiar şi voi sunteţi cuprinşi de frică?"

23. Abedam cel cunoscut i-a răspuns: "Doamne şi Tată, în faţa unui asemenea spectacol, frica i-a fi scuzată chiar şi unui înger, căci priveliştea acestor oaspeţi teribili care urlă şi se agită în casa noastră, într-o noapte atât de teribilă, ar îngenunchea chiar şi cel mai temerar spirit.

24. Eu unul, aş prefera să văd lucrările iubirii Tale, decât pe cele ale puterii tale! *Amin!"*

Capitolul 158

FRICA ŞI IUBIREA DE DUMNEZEU

(22 noiembrie 1841)

1. Sublimul Abedam a răspuns atunci astfel lui Abedam cel cunoscut, care tocmai îşi scuzase teama:

2. “Ai rostit adevărul, dar între noi fie vorba, trebuie să ridic o mică obiecţie. Ascultă, dacă această furtună ar fi opera puterii Mele, crezi tu că pământul ar mai exista? Da, îţi spun, ţie şi celorlalţi aici de faţă, ce s-ar întâmpla atunci cu întreaga creaţie?

3. Dacă doreşti să vezi o lucrare a puterii Mele, priveşte întreaga creaţie infinită, conexiunile dintre lumi, obiecte şi fiinţe, cum fiecare dintre ele are o existenţă consolidată, constituindu-se într-o totalitate în felul său particular, dar fiind totodată doar o parte a ansamblului infinit; priveşte cum nimic nu poate părăsi pământul, soarele, luna şi stelele, cu excepţia lucrului cel mai imponderabil, adică lumina, care este şi ea limitată. Iată, acestea sunt operele puterii Mele.

4. Chiar poţi să crezi că puterea Mea este o putere a ruinii şi distrugerii?

5. Adevăr îţi spun: dacă puterea Mea ar fi fost astfel, nimic nu ar fi putut fi creat cu ajutorul ei.

6. Dar de vreme ce puterea Mea nu este o putere a distrugerii şi ruinii, ci a creaţiei constante şi a prezervării celor deja create, ea aparţine firesc ordinii eterne.

7. Acum că ţi-am explicat cum stau lucrurile cu puterea Mea, spune-Mi de ce îţi mai este teamă?

8. Crezi tu că această furtună este în mai mică măsură o operă a iubirii Mele decât o zi calmă şi frumoasă?

9. Îţi spun: o zi calmă şi frumoasă poate fi comparată cu iubitul care stă cu soţia sa în colibă. El îşi iubeşte cu fermitate soţia, da, şi cu multă credinţă, dar ce diferenţă există între iubirea lui şi cea a unui tânăr pretendent!

10. Dacă soţia îi spune soţului ei: ‘Vrei să mergi până afară şi să-mi culegi câteva pere din cel mai apropiat copac, sau orice alte fructe coapte, căci îmi este puţin foame şi am poftă de fructe?’,

11. bărbatul va da din cap şi îi va răspunde cam nervos: ‘Dar, draga mea, priveşte, până afară nu sunt decât câţiva paşi, aşa că lasă-mă să mă odihnesc, şi dacă ţi-e atât de poftă de fructe, binevoieşte şi ia-ţi singură!’

12. Dar dacă o gingaşă fecioară i-ar spune admiratorului ei înflăcărat: ‘Vei obţine mâna şi inima mea, dar ca semn autentic al iubirii tale, trebuie să călătoreşti de aici timp de o sută de zile, pentru a-mi aduce de acolo un dar preţios şi rar!’,

13. va reacţiona oare pretendentul faţă de adorata lui aşa cum a făcut-o soţul cu soţia lui, în colibă?

14. O, nu, vă spun Eu! El îi va răspunde cu siguranţă acesteia: ‘O, frumoaso, voi călători nu doar timp de o sută de zile, dar dacă aş şti că acest lucru îţi face plăcere, aş merge chiar până la capătul lumii pentru a aduna de acolo toate comorile şi a ţi le aduce în palma ta gingaşă!’ Spuneţi-Mi, greşesc?

15. Priviţi ziua calmă şi strălucitoare din colibă şi comparaţi-o cu noaptea iubirii agitate din inima tânărului pretendent. Ce diferenţă între cele două tipuri de iubire!

16. Comparaţi acum această noapte furtunoasă pe care am iscat-o pentru copiii Mei cu iubirea tânărului pretendent; ei, Abedam, o mai consideri acum o lucrare îngrozitoare a puterii Mele, care ţi se pare atât de teribilă?”

17. Abedam cel cunoscut i-a răspuns: “O, Doamne, tizul meu sublim şi plin de iubire, iată, o nouă parte importantă din prostia mea a fost distrusă acum, motiv pentru care îţi adresez din nou mulţumiri eterne.

18. Cred însă că o parte a prostiei mele se mai ascunde încă pe undeva, prin străfunduri, căci nu mă pot abţine să nu-mi mai fie încă puţin frică.

19. De vreme ce Tu, sublimul meu tiz, ai suportat atâtea din partea mea, eliberându-mă totodată de nenumărate tare, te implor, eliberează-mă acum şi de această prostie şi aruncă-o acolo unde doreşti”.

20. Sublimul Abedam i-a răspuns: “Iată, acum ai găsit cuvintele potrivite. Într-adevăr, Eu sunt nevoit să suport foarte multe din partea voastră, a tuturor, iar sacul în care adun toate nebuniile voastre se numeşte iertare şi o răbdare infinită.

21. Dar îți spun, nimeni nu ar trebui să se bazeze prea mult pe acest sac, căci într-o bună zi el s-ar putea rupe. Iar dacă aceasta se va întâmpla, vai acestui pământ şi locuitorilor săi!

22. Şi voi mai sunteți încă înspăimântați, Enoh şi Lameh?" Iar Enoh i-a răspuns: "O, Abba, din nefericire, trebuie să-ți răspund afirmativ la întrebarea Ta. Sunt şi eu la fel de anxios şi de înfricoşat ca şi ceilalți copii. Dar acest lucru mi se pare firesc, căci dacă bunătatea Ta părintească nu i-ar fi dăruit copilului slab o proporție corespunzătoare – deopotrivă înțeleaptă şi plină de iubire – de anxietate şi teamă, ce s-ar face copilul cel slab care îşi imaginează în mod greşit că este puternic? Cine l-ar mai putea ghida şi educa?

23. În acest fel, teama este primul mare învățător al copilului. Ea a existat în mine încă de la începuturi şi va rămâne până la sfârşit, căci eu ştiu prea bine că în mijlocul acestei frici a celui slab există şi lucrează iubirea Ta cea mai înaltă.

24. Teama este cel mai de încredere îngrijitor al celor mici, şi de aceea, ea va rămâne cu mine, căci o consider un mare dar al iubirii Tale, Tatăl preabun şi preasfânt, încă de la începuturi şi pentru totdeauna.

25. Prin grația Ta, eu intuiesc foarte clar că mulțumită ajutorului Tău plin de iubire, nimic rău nu mi se poate întâmpla. Şi totuşi, îmi este frică de asemenea întâmplări extraordinare, iar aceasta pentru că Te iubesc mai presus de orice.

26. Iată, oriunde există iubire există şi teamă, dar acolo unde nu există teamă, nu există iubire".

27. Abedam i-a răspuns: "Enoh, ai rostit adevărul. Dar cine a fost Acela care te-a învățat să vorbeşti astfel?

28. Da, este adevărat că Eu sunt prezent în teama celui slab. Cel care îl iubeşte pe Tatăl se teme de Dumnezeu, iar fără teama de Dumnezeu, nimeni nu îl poate iubi pe Tatăl.

29. De aceea, frica de Dumnezeu şi iubirea sunt egale, şi nici una nu poate exista fără cealaltă. Trebuie însă să mai adăugăm un lucru important, şi anume, că iubirea este superioară fricii. Astfel, viața există exclusiv în iubire, şi niciodată în frică. În frică sălăşluieşte moartea, nu viața. De aceea, fiecare trebuie să-şi lase frica stinsă de iubire, căci numai astfel va trăi întru Tatăl, care este singurul Domn al vieții. Urmăreşte să înțelegi cuvintele Mele!"

(23 noiembrie 1841)

30. Lameh L-a întrebat totuşi pe Abedam: "Vrei să-mi spui repede dacă şi eu mă tem?

31. Iată, totul mi se pare teribil, cu toate aceste urlete, tunete, vuiete şi izbituri în creştere, zgomotele asurzitoare umplând instinctiv inima oricui de o mare teamă. Şi totuşi, deşi acest fenomen mă afectează şi pe mine, nu sunt singur dacă este vorba de teama cea prostească, sau vreo altă stare mentală, încă nefamiliară mie. O, Abba, explică-mi, te rog! *Amin!"*

32. Abedam l-a privit cu multă bunătate şi i-a spus: "Lameh, Eu cred că tu nu vezi pădurea din cauza copacilor. Cum poți să-l întrebi pe altul dacă inima ta este copleşită de frică în timp ce trupul tău tremură de frică din creştet până-n tălpi?

33. Ascultă, ce cuvinte curajoase ai rostit nu cu mult timp în urmă. Unde îți sunt acum marele curaj şi credința ta de nezdruncinat? Şi totuşi, nici una din toate ororile despre care vorbiți voi nu a avut încă cu adevărat loc. Ne aflăm încă cu toții pe un teren cât se poate de ferm. Acesta nu a fost încă distrus; marea nu s-a evaporat, nici un bolovan de mărimea unei lumi nu a căzut din cer, nici un singur munte nu s-a prăbuşit în fața furiei uraganelor, iar flăcările nu ne-au învăluit; şi totuşi, voi tremurați alături de Mine, de parcă v-ar trece toate căldurile şi toate febrele din lume, simultan.

34. Stau şi Mă întreb ce s-ar întâmpla cu voi dacă Eu aş îngădui – ca să vă testez – toate relele de care vorbeați atât de curajos cu puțin înainte?

35. De aceea, rețineți acest adevăr: este preferabil să rămâneți cu teama voastră, aşa cum face Enoh, decât să promiteți mai mult decât puteți duce, în iubirea voastră arzătoare. Orice promisiune făcută sub influența unei iubiri prea exaltate sau a unei frici cumplite, care te face orb şi surd la orice, este practic imaterială, căci asemenea promisiuni nu pot fi niciodată ținute, de vreme ce asemenea stări excesive nu pot fi permanente.

36. În ce măsură te poate transforma focul iubirii puteți vedea în cazul iubirii celor căsătoriți, care este precum un foc molcom, mult răcit, care nu poate face să fiarbă sângele din inimă, limitându-se să-l încălzească uşor şi să-l activeze cât de cât.

37. De asemenea, puteți învăța de la copiii cei slabi cât durează teama lor, şi promisiunile lor odată cu ea. Atâta vreme cât tatăl lor tună şi fulgeră mânios, ei promit – de teamă – că vor deveni mai buni şi mai cuminți. Dar după ce fața tatălui se luminează din nou, teama lor dispare, împreună cu toate promisiunile făcute anterior.

38. Dacă doriți să fiți cu adevărat perfecți, în voi trebuie să existe trei părți de teamă şi şapte părți de iubire; şi să adăugați la rugăciunile voastre această frază: 'Tată, nu lăsa tentațiile să îmi asalteze slăbiciunea, ci eliberează-mă de orice rău, deopotrivă spiritual şi fizic!' Aceasta este forma corectă de rugăciune, căci tentația nu este bună pentru oamenii liberi, întrucât ea ucide mai întâi trupul, după care slăbeşte spiritul.

39. Voi sunteți fericiți că ați putut cuceri frica prin iubire – deşi numai pe perioada tentației – şi nu ați lăsat iubirea să vă părăsească atunci când a venit tentația, îngăduind iubirii voastre mai puternice pentru Mine să controleze starea de teamă. Pe viitor însă, numai aceia vor fi norocoşi care – păstrând teama firească de Dumnezeu – se vor trezi la iubirea față de Tatăl. Astfel, întâia datorie a omului față de Dumnezeu va fi ascultarea voluntară, care este fructul fricii corecte de Dumnezeu. Numai prin această ascultare se vor putea naşte din nou oamenii, devenind copii ai lui Dumnezeu, pe care îl vor recunoaşte ca Tatăl lor plin de iubire.

40. Frica este sământa iubirii, şi cum nu poate exista un fruct fără o sămânță, nu va exista niciodată o iubire adevărată pentru Dumnezeu fără o teamă corespunzătoare de Acesta.

41. La fel cum sămânța putrezeşte în pământ iar germenele viu al iubirii iese la suprafață, crescând şi aducând fructe vii, iubirea – acest germene sacru al vieții eterne – se va naşte cândva din acest fruct. Vechiul fruct va putrezi, dar din această putrezire în solul cel bun al iubirii Mele pentru voi se va naşte un nou fruct, un arbore al vieții, sub ale cărui ramuri îşi vor stabili sălaşul chiar şi locuitorii cerurilor. Rețineți aceste cuvinte.

42. Dar acum, gata! Iată, Adam s-a ridicat şi vine spre noi, plin de teamă. Căci şi el începe să îşi dorească ajutorul Meu. De aceea, păstrați tăcerea în fața lui. *Amin!"*

Capitolul 159

ADAM ŞI SETH ÎN FAȚA TULBURĂRII ŞI A TENTAȚIEI

1. În timp ce ceilalți cinci o înconjurau pe Eva pentru a o proteja de oaspeții neaşteptați – îndeosebi de şerpi, de care Eva se temea mai presus de orice –, Adam a venit în cele din urmă, condus de Seth, croindu-şi drumul printre ciudații oaspeți, tot mai numeroşi, către unicul loc rămas liber, în care se aflau cei *patru.*

2. Ajuns în fața lui Abedam, Adam a dorit să vorbească, dar de teamă, abia a putut să îngaime câteva cuvinte. Sublimul Abedam l-a privit însă cu cea mai mare bunătate şi i-a spus: "Adam, tu cauți un ajutor nesigur. Priveşte în inima ta şi vei găsi acolo ajutorul cel sigur.

3. Oare nu v-a binecuvântat Emanuel pe voi toți, indicându-vă locul sigur în care poate fi găsit?

4. Iată, dacă L-ai fi căutat acolo, L-ai fi găsit încă de mult, iar El ți-ar fi acordat ajutorul Lui atotputernic, ajutându-i prin tine şi pe ceilalți. Şi totuşi, tu, primul om de pe acest pământ, nu L-ai căutat în locul firesc. De aceea, fă acum ceea ce ai omis până acum, cu toată iubirea şi cu o credință desăvârşită, şi astfel, te vei convinge şi tu cât de aproape este Emanuel, şi ajutorul dorit, de voi toți".

5. Adam a făcut ceea ce i-a sugerat Abedam cel înalt şi a găsit imediat ceea ce ar fi putut găsi încă cu mult timp în urmă.

6. Plin de căință şi cu lacrimi de fericire în ochi, el L-a privit pe Abedam şi a dorit să înceapă să vorbească şi să se roage. Dar Abedam i-a spus: "Păstrează tăcerea până mâine. Fii fericit şi netemător, căci nimeni nu va păți nimic, acesta fiind chiar motivul pentru care Mă aflu în mijlocul vostru. Încearcă să înțelegi cuvintele Mele! *Amin!"*

7. După aceste cuvinte, Adam a devenit pe deplin calm în inima sa, i-a mulțumit cu ardoare înlăuntrul său Celui-din-nou-recunoscut, iar apoi s-a reîntors la locul său, condus de Seth.

8. Revenirea sa la locul anterior nu s-a dovedit însă atât de ușoară pe cât v-ați putea imagina, căci fermitatea, curajul și credința sa au fost supuse unui test crucial, iar iubirea și credința lui au fost puse în fața unei tentații deosebite, după cum urmează:

9. După ce a făcut numai trei pași de Abedam, din pământ au izbucnit brusc flăcări înalte, blocându-i complet calea. El s-a înspăimântat, dar și-a reamintit imediat ultimele cuvinte ale lui Abedam, și anume: 'Acesta este chiar motivul pentru care Eu Mă aflu în mijlocul vostru!'

10. Încurajat, el i s-a adresat focului: "În Numele Celui care se află printre noi, îți cer să te îndepărtezi și să nu-mi mai blochezi calea către locul spre care mă îndrept!"

11. Dar focul nu l-a ascultat și a izbucnit încă și mai violent. Adam a rămas dezorientat, dar a devenit furios pe neascultarea flăcării în fața Numelui Domnului, astfel încât i s-a adresat pe un ton mai sever:

12. "Ascultați, ape ale pământului și ale tuturor cerurilor, năvăliți asupra acestui monstru prost și neascultător în fața Numelui Domnului, distrugeți-l și anihilați-l pentru totdeauna!"

13. Dar apele nu au ascultat de voința lui Adam.

14. Văzând că nimic nu era de făcut împotriva flăcării neascultătoare, Adam i-a spus lui Seth: "Haide să încercăm o altă cale, și lasă focul să ardă cât dorește Domnul".

15. Cei doi s-au întors atunci către dreapta, unde nu ardea încă nici un foc. În schimb, cel puțin 30 de șerpi uriași s-au îndreptat sâsâind către Adam, astfel încât el a fost nevoit să se oprească din nou, nemaiputând să înainteze. El a folosit din nou cuvintele atotputernice, dar la fel de inutil ca și în cazul focului. În fața furiei sale, unul din șerpi și-a deschis larg fălcile și s-a încordat către Adam, care, observând intenția monstrului, s-a înspăimântat și s-a retras rapid.

16. Atunci, el i s-a adresat din nou lui Seth: "Iată, și pe aici, drumul nostru este blocat în mod infernal; să nu ne pierdem însă curajul, încrederea și credința, ci să aderăm cu iubire la Cuvântul sacru al Domnului.

17. Am putea reuși pe partea stângă, căci acolo nu văd încă nici un obstacol. Haide așadar să înaintăm în Numele Domnului, înainte ca vreun obstacol să ne blocheze și această portiță".

18. După alți câțiva pași, ei au fost din nou întâmpinați de tot felul de monștri, astfel încât înaintarea pe acolo ieșea complet din discuție.

19. Adam s-a oprit atunci și l-a întrebat pe Seth: "Ce putem face? Nimic nu ascultă de cuvântul nostru și este imposibil să ne forțăm drumul înainte. Și totuși, Abedam mi-a poruncit să mă întorc la locul meu.

20. O, sărmana mea colibă, în ce sălaș al tuturor creaturilor te-ai transformat într-un timp atât de scurt!

21. Seth, ce crezi că este de făcut? Dacă tot nu putem să străbatem pe nicăieri, ce-ar fi să ne întoarcem la marele, sfântul și atotputernicul Abedam, a cărui lumină miraculoasă continuă să ne ilumineze coliba? Cred că nu va refuza să ne primească!"

22. Iar Seth i-a răspuns lui Adam: "Eu cred că de vreme ce tot am ajuns acolo, nu ar fi trebuit să plecăm, ci ar fi trebuit să rămânem alături de El, sau cel puțin să-i fi cerut să vină împreună cu noi; aceasta ne-ar fi ferit de toate aceste necazuri. Cu siguranță, acesta este momentul ideal să ne întoarcem la El, căci altminteri s-ar putea ca și drumul către El să ne fie blocat, iar acest necaz ar fi chiar mai rău decât primul".

23. Adam i-a replicat astfel lui Seth: "Da, da, dragul meu Abel-Seth, ai deplină dreptate, acest lucru s-ar putea întâmpla cu ușurință. Haide așadar să ne întoarcem imediat".

24. Cei doi s-au întors, dar ceea ce bănuise Seth s-a și întâmplat, astfel încât erau incapabili să mai facă vreun pas, înainte sau înapoi. Să strigi devenise de asemenea o imposibilitate, căci zgomotul infernal produs de flăcări, de răgetele animalelor, de vâjâitul uraganului, de bubuitul tunetelor, etc., făceau ca strigătele oamenilor să nu poată fi auzite.

25. Astfel, Adam şi Seth erau acum înconjuraţi din toată părţile de foc şi de monştri. Timp de câteva momente, cei doi au crezut că sunt pierduţi, dar Adam a găsit puterea să-şi revină şi să se roage în inima sa:

26. "O, Emanuel, o, Abba, o, Abedam, revarsă-Ţi graţia asupra marii noastre suferinţe! Nu ne conduce către tentaţii încă şi mai mari, ci eliberează-ne de acest rău, şi de orice rău viitor care ne-ar putea ameninţa – cu permisiunea Ta – inducându-ne confuzia în inimi!

27. O, Iehova, o, Părinte atotputernic, preasfânt şi preaplin de iubire, ascultă ruga mea şi lasă-mă să plec în pace, iar apoi să trăiesc şi să mor după îţi este voia! *Amin!"*

Capitolul 160

AJUTORUL LUI DUMNEZEU ŞI GRIJA OMULUI

1. Şi iată, subit, toate flăcările au dispărut, iar animalele s-au retras. Adam şi Seth au fost eliberaţi de cumplita tentaţie, iar drumul lor a devenit liber, astfel încât ei puteau merge oriunde vroiau.

2. Văzând aceasta, Adam şi-a spus: "Oricum, Eva nu mai are nevoie acum de ajutorul meu derizoriu; căci cum aş putea eu să ajut pe altcineva câtă vreme sunt incapabil să mă ajut pe mine însumi? Având în vedere că bătrâna mea colibă a fost eliberată de toate aceste orori prin marea graţie a Domnului, picioarele mele – acum libere – mă vor duce acolo de unde a provenit această eliberare".

3. Iar cei doi, Adam şi Seth, s-au îndreptat pe loc către Abedam.

4. Acesta a ieşit însă în întâmpinarea lor, şi întrucât inimile lor erau atât de copleşite de recunoştinţă, astfel încât nici unul nu era în stare să rostească nici un cuvânt, Abedam le-a luat-o din nou înainte şi le-a spus:

5. "Dacă, aflaţi în nevoie, v-aţi rugat Domnului, iar Acesta a răspuns rugăciunii voastre, nu ar trebui să îi mai întoarceţi spatele, ci să vă întoarceţi către El deopotrivă cu faţa şi cu inimile voastre. Căci dacă El vă poate proteja pe voi, nu credeţi că tot El îi poate proteja şi pe aceia pentru care vă făceaţi griji în mod prostesc?

6. Iată, Eva şi toţi ceilalţi sunt vii şi nevătămaţi. La ce le-a folosit grija voastră nebunească? Dacă nu i-aş fi protejat Eu, păstrându-i într-o perfectă siguranţă, ce credeţi că s-ar fi întâmplat cu ei? Chiar credeţi că voi i-aţi fi putut ajuta dacă ar fi fost atacaţi de fiarele însetate de sânge şi atât de puternice, ori dacă ar fi fost înghiţiţi de flăcări?

7. Adevăr vă spun: omul nu ar trebui să aibă decât *o singură* grijă, şi anume, să-L caute pe Dumnezeu, pe Tatăl lui preasfânt, întotdeauna; iar aceasta, nu doar atunci când se află în nevoie, ci cu toată iubirea, indiferent de ocazie. Iar ce care L-a găsit, descoperind simultan că El este comoara supremă, nu ar trebui să-i mai întoarcă vreodată spatele, ci să rămână cu El, căci în caz contrar, el îşi va da seama încă de la jumătatea drumului cât este de neajutorat, recunoscând prin experienţele sale amare că el nu poate face nimic fără Mine.

8. Căci dacă cineva îmi strigă Numele, dar stă cu spatele la Mine, adevăr vă spun, el nu va fi auzit până când nu va sta cu faţa şi cu inima la Mine.

9. Dar să nu uitaţi un lucru: această a doua întoarcere va fi inevitabil testată cu severitate, căci numai astfel va deveni evident cât de serioasă este inima respectivă, în condiţiile în care întreaga lume poate să urle şi să vuiască în jurul ei –, astfel încât singurele cuvinte care vor fi auzite vor fi cele dinlăuntrul inimii.

10. Meditaţi asupra acestor cuvinte şi aveţi grijă să nu-Mi mai întoarceţi vreodată spatele, căci Eu voi avea grijă să vă ghidez şi să vă conduc pretutindeni! *Amin!"*

Capitolul 161

DISCURSUL DE MULŢUMIRE AL LUI SETH

(25 noiembrie 1841)

1. După ce au ascultat aceste cuvinte din gura lui Abedam, cei doi i-au mulţumit din adâncul inimilor lor, mult expansionate, din care începuseră să iasă raze strălucitoare de iubire adevărată. Seth L-a recunoscut şi el acum pe Abedam, şi, profund emoţionat, i-a spus:

2. "O, Tată preasfânt! Abia acum m-am trezit din somnul care a durat aproape 800 de ani, astfel încât pot vedea cu o mare claritate toate lucrurile pe care iubirea Ta părintească le face pentru a-Şi trezi făpturile create, făcându-le libere şi independente, şi educându-le pentru a deveni copiii Tăi mult iubiţi, calitate prin care vor putea să se dezvolte în continuare, dar alături de Tine, Tată adorat!

3. Din pură iubire, Tu ai distrus lumile în faţa lor, numai pentru ca ei să îşi recunoască propria nimicnicie, simultan cu totalitatea iubirii Tale sfinte.

4. Tu Te-ai ascuns din nou de ochii lor, numai pentru a-i face să Te caute, şi prin această căutare sacră, să uite de lumea exterioară şi de atracţiile ei efemere.

5. Tu l-ai respins cu blândeţe pe acela care dorea să se apropie de Tine pe când era încă imatur şi l-ai plantat într-un sol mai bun, pentru a-i permite să se coacă mai rapid, pentru a putea reveni apoi acasă la Tine, încărcat de rod bogat. Şi totuşi, Tu l-ai răsplătit pentru răbdarea lui prin iubirea Ta nesfârşită, copleşindu-l cu nenumăratele fapte de iubire ale vieţii.

6. De multă vreme, Tu ai văzut cât de călduţe erau inimile noastre, dar în loc să ne pedepseşti – aşa cum meritam cu toţii – Tu ai venit personal într-o formă vizibilă, pentru a ne învăţa prin cuvintele Tale sfinte şi prin acţiunile Tale sacre cum să Te recunoaştem pe Tine, şi implicit viaţa eternă.

7. De dragul nostru, Tu ai creat cerul şi pământul, deci toate elementele vizibile, într-o manieră uluitoare pentru noi. Tu Te foloseşti astfel chiar şi de furtunile violente pentru a predica despre marea Ta iubire urechilor noastre surde, şi de fulgerele orbitoare pentru a ne trezi ochii din somnul lor de moarte, astfel încât aceştia să poată privi lucrările iubirii Tale nemărginite şi părinteşti, da, pentru a Te putea privi pe Tine, o, Tată preasfânt!

8. O, Tată, cine Te-ar putea iubi pe Tine în suficientă măsură? Cine Ţi-ar putea mulţumi măcar pentru o fracţiune infinitezimală din ceea ce îţi datorează, aşa cum ar trebui să fie datoria oricărui copil?

9. O, Tată preabun! Fie ca inima mea să se dilate mult dincolo de toate cerurile vizibile! Şi fie ca tu, flacără abia trezită a iubirii adevărate, să umpli inima mea astfel dilatată de jos până sus, astfel încât într-o bună zi să Te pot iubi, o, Tată adorat, cu toată puterea mea, da, chiar mai presus de puterile mele.

10. Abia acum au început să strălucească în inima mea – precum stelele luminoase – toate cuvintele tale, dragul meu Enoh, cuvinte pe care mi le-ai adresat în Numele Tatălui; abia acum s-a clarificat totul în mintea mea. Abia acum înţeleg că încă din primii zori ai copilăriei mele, fiecare briză uşoară care s-a jucat cu părul meu, fiecare picătură de rouă care mi-a udat picioarele, într-adevăr, tot ceea ce m-a atins vreodată, chiar şi în vis, a fost o acţiune a iubirii tale nesfârşite, o, Tată preasfânt.

11. Te implor, primeşte acum recunoştinţa mea pentru toate acestea, recunoştinţa mea cea mai sinceră, pe care Ţi-o voi oferi de acum înainte constant, împreună cu toată iubirea din inima mea, şi pe care sper să o pot spori din ce în ce mai mult, prin graţia Ta.

12. O, dacă aş putea să ţip de bucurie, să le revelez tuturor prezenţa ta sacră! Într-adevăr, la fel cum până acum câteva clipe, urechile noastre erau asurzite de zgomotele elementelor, aş dori să pot striga eu acum, asurzindu-i pe toţi cu laudele mele aduse Ţie.

13. Iartă-mă, o, Tată, dacă vorbesc din nou prea mult! Dar cine îşi mai poate reţine emoţiile după ce Te-a recunoscut pe Tine? Cine poate exagera în acest sens? Cine Te poate lăuda pe Tine şi cine îţi poate mulţumi în suficientă măsură?

14. Ce inimă se poate dilata atât de mult pentru a putea cuprinde întreaga Ta compasiune, răbdare şi iertare, da, măreţia infinită a iubirii Tale părinteşti?

15. O, Tată, preabunule Tată, inima mea îţi va fi devotată de-a pururi, plină de recunoştinţă; Te implor, primeşte această consacrare din partea mea, o, Tată adorat! Primeşte-o din partea noastră, a tuturor! Facă-se voia Ta! *Amin!*"

Capitolul 162

ABEDAM CEL ÎNALT ŞI COPIII SĂI BINECUVÂNTAŢI. SFÂRŞITUL FURTUNII.

1. După acest discurs cald de mulţumire, Abedam cel înalt s-a întors către Seth cu o privire plină de iubire şi i-a spus: “Seth, fiul Meu iubit, vino lângă inima Mea, care te-a iubit încă înainte ca soarele să lumineze pământul.

2. Iubeşte-Mă din toată inima ta, iubeşte-L pe Tatăl, care din iubire pentru tine a creat cerul întins deasupra pământului, precum şi soarele, luna şi stelele, numai pentru a-ţi arăta ce Părinte bun este El pentru tine, a fost şi va rămâne de-a pururi.

3. Nu ţi se pare, dragă Seth, că este bine şi liniştitor să te odihneşti lângă inima Tatălui preasfânt şi etern?

4. Vino şi tu, Adam, şi voi, ceilalţi trei; simţiţi şi gustaţi cât de dulce este iubirea Tatălui preasfânt şi cât de liniştitoare este ea pentru inimile obosite ale copiilor”.

5. Toţi cei de faţă au căzut la picioarele lui Abedam, strigând la unison, într-un suprem extaz: “O, Tată preabun şi preasfânt!” – atât, căci nici unul nu mai era în stare să adauge ceva.

6. Dar Abedam i-a ridicat şi le-a spus: “Copiii Mei mult iubiţi, voi M-aţi căutat adeseori, M-aţi căutat îndelung şi cu mari eforturi, da, M-aţi căutat deasupra tuturor stelelor de pe cer, în timp ce Eu păşeam în permanenţă alături de voi. Dar voi eraţi incapabili să Mă recunoaşteţi, căci inimile şi ochii voştri erau îndreptaţi undeva, la mare distanţă, căutându-L şi iubindu-L pe Acela care se afla întotdeauna foarte aproape de voi, chiar mai aproape decât eraţi voi înşivă de sine.

7. Acum M-aţi găsit şi sunteţi extrem de fericiţi. Haideţi acum să părăsim coliba şi să vedem cine mai are nevoie de ajutorul nostru.

8. Cât despre tine, dragul Meu Seth, îţi dau puterea de a calma furtuna încă dezlănţuită, după care va deveni evident cine îl va mai recunoaşte pe Tatăl care este atât de aproape. *Amin!”*

(26 noiembrie 1841)

9. În continuare, au părăsit cu toţii coliba şi au ieşit afară, unde furtuna – deşi întrucâtva potolită – continua să se dezlănţuie cu destulă furie. În timp ce treceau pe lângă Eva, Abedam cel înalt le-a spus celor cinci care încă o mai înconjurau şi o liniştea:

10. “Rămâneţi aici până la întoarcerea noastră. Oricine practică iubirea de aproape va găsi el însuşi această iubire. Oricine se îngrijeşte de mama cea slabă va fi răsplătit cu iubire pe pământ; iar cel care este răsplătit cu iubire, va ţine în mâna sa o dovadă preţioasă, cu ajutorul căreia îi va fi uşor să câştige comoara cea mai de preţ.

11. Adevăr vă spun: dacă omul ar şti cât de aproape se află de fericirea supremă, el ar lăsa totul deoparte şi ar urma-o. Totuşi, este bine că el nu cunoaşte acest lucru; căci dacă l-ar cunoaşte, el ar deveni indolent şi nu şi-ar mai cultiva propriul teren.

12. De aceea, rămâneţi aici şi cultivaţi-vă terenul. Acest proces nu depinde de durata de timp; uneori, el depinde de un singur minut. Dacă în timpul acestui minut, sămânţa cade pe pământul cel bun, ea germinează rapid, după care mlădiţa astfel încolţită îşi întinde noile rădăcini la lumina zilei.

13. Eu sunt un semănător experimentat şi cunosc perioada exactă în care sămânţa trebuie semănată în pământ. Lăsaţi această sămânţă să încolţească la momentul potrivit şi urmăriţi creşterea ei cu căldura inimilor voastre. Adevăr vă spun: ea nu va da naştere unor fructe obişnuite.

14. Aşadar, rămâneţi aici şi meditaţi asupra acestor cuvinte”.

15. Apoi, cei şase au părăsit coliba. Cei rămaşi au început însă să se întrebe unii pe alţii: “Cine este acest străin? Şi de unde a venit el?

16. Oare nu este el străinul care ni s-a alăturat aseară, împreună cu Abedam?

17. El pare să fie un om obişnuit; de unde are atunci această înţelepciune? Noi nu l-am mai văzut niciodată printre noi înainte.

18. Discursul lui a fost unul dintre cele mai ciudate pe care le-am auzit vreodată. Vorbind despre sine, el a spus că este un semănător experimentat şi că tocmai a plantat o sământă în noi, care va încolţi în curând, dând naştere unor ramuri şi frunze chiar a doua zi, adică în ziua de Sabat, care vor fi încărcate de fructe neobişnuit de bogate. Oare la cel fel de fructe s-o fi referit?

19. Înţeleagă cine o putea, dar noi, deşi L-am văzut şi L-am auzit pe Emanuel Abba, asistând la acţiunile Sale miraculoase, fiind treziţi şi binecuvântaţi de El, nu putem înţelege semnificaţia acestor cuvinte.

20. Este cam ciudat că – deşi binecuvântaţi – noi nu putem înţelege cuvintele sale, dar totuşi, aşa stau lucrurile".

21. Enos a fost primul care a observat lumina din colibă, atrăgându-le apoi atenţia şi celorlalţi.

22. Atunci, Kenan a vorbit: "Ascultaţi, este într-adevăr foarte ciudat. Nicăieri nu există vreun obiect de iluminat, şi totuşi, înăuntru este lumină la fel ca ziua.

23. Cum este posibil? Cine poate înţelege aşa ceva?"

24. Eva s-a ridicat atunci şi le-a spus celor cinci: "Copii, cum puteţi discuta despre lucruri pe care nu le înţelegeţi?

25. Ascultaţi, furtuna s-a mai potolit, iar vântul suflă uşor numai deasupra câmpurilor greu încercate ale pământului; ultimele picături ale marii frici pe care a experimentat-o întreaga natură se scurg acum de pe frunzele copacilor, iar roua răcoroasă vindecă deja rănile pe care le-au provocat nenumăratele trăznete şi fulgere copacilor sănătoşi. Un somn binefăcător s-a lăsat probabil deja peste pleoapele grele ale copilaşilor care s-au temut atât de tare, iar cei care în timpul acestei ore de coşmar s-au lăsat cuprinşi de disperare, se află acum cu faţa la pământ, cu inimile copleşite de recunoştinţă şi cu ochii în lacrimi, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru că i-a salvat.

26. Cum de vă puteţi stoarce creierii pe marginea unui ghem de lână, ignorând în schimb păstorul cel viu?

27. Semănătorul cel experimentat a plantat într-adevăr o sământă glorioasă în voi, dar dacă o mai călcaţi în picioare, nu cred că prea multe ramuri încărcate de fructe vor vedea vreodată lumina zilei!

28. Voi ştiţi prea bine că sământa din pământ nu trebuie deranjată, dacă doriţi ca ea să încolţească şi să dea rod binecuvântat. Atunci de ce nu lăsaţi sământa *voastră* să se odihnească, ci o izbiţi mereu cu tăişul greoi al minţilor voastre?

29. Furtuna nu a încetat numai pentru cei de afară, ci şi pentru voi. Da, suntem salvaţi cu toţii. De aceea, în loc să vă bateţi creierii, mai bine v-aţi întreba cine este Acela care ne-a salvat, mulţumindu-i pentru marea Lui graţie. Veţi primi astfel mai multă lumină decât prin această dezbatere sterilă.

30. Nu vă întrebaţi cine este străinul, căci nici unul dintre voi nu îl cunoaşte încă, dar cultivaţi cel puţin Cuvântul Lui glorios în inimile voastre, pentru ca el să germineze cât de curând şi să dea rod. Văzând fructele sale în timpul zilei, vă va fi cu siguranţă mai uşor să îl recunoaşteţi pe gloriosul Semănător decât acum, când – în negura din capetele voastre – voi doriţi să vedeţi deja lumina zilei, sau poate chiar vă imaginaţi că o vedeţi.

31. Deşi o femeie nu ar trebui să predice, o mamă are dreptul să îşi mustre copiii neastâmpăraţi atunci când vede greşelile lor. Încercaţi să înţelegeţi ce spun! Retrageţi-vă în inimile voastre pentru a căuta lumina care va alunga întunericul din ele, după care păstraţi tăcerea. *Amin!"*

32. Cei cinci au luat cuvintele Evei cu toată seriozitatea, s-au interiorizat şi au făcut cu dragă inimă ceea ce mama lor le ceruse cu atâta înţelepciune, din iubirea ei maternă.

33. Dar ce s-a mai întâmplat între timp cu cei şase de afară? Cum au găsit ei pământul şi pe copiii care nu putuseră să intre în colibă?

34. Norii erau încă iluminaţi de nenumărate fulgere şi trăznete; o sută de munţi din apropiere erau încă activaţi ca vulcani; marea îşi ieşise din matcă pe mile întregi; ici şi colo, pădurile aprinse de trăznete ardeau încă; tunetele continuau să bubuie, iar trăznetele încă destul de frecvente izbeau încă pământul zguduit, însoţite de ecoul răgetelor animalelor înspăimântate, care se îndepărtaseră însă suficient.

35. Aceasta era situația afară. În plus, mii şi mii de copii zăceau cu fața la pământ, formând cercuri largi în jurul colibei lui Adam, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru că i-a salvat. Tremurând şi plângând, mamele îşi linişteau copilaşii, care încă mai țipau de frică. Unii dintre ei – obosiți de atâta teroare – adormiseră însă în brațele mamelor lor obosite.

36. Cei şase au continuat astfel să meargă printre copii, inspectând totul şi alinând inimile oprimate ale taților şi mamelor.

Capitolul 163

PUTEREA MIRACULOASĂ A LUI SETH CALMEAZĂ FURTUNA DE FOC. CĂUTAREA LUI KAEAM. IUBIREA LUI PENTRU ABEDAM CEL ÎNALT

(29 noiembrie 1841)

1. După ce i-au consolat pe cei afectați, Abedam i-a spus lui Seth:

2. "Dragă Seth! Perioada de încercare s-a încheiat. Această furtună de foc al cărei scop a fost să solidifice metodic pământul şi-a făcut datoria, astfel încât este timpul să îi ordoni, prin puterea care ți-a fost acordată, să înceteze complet, să tacă, iar cerul să se însenineze. Lasă numai munții din depărtare să ardă, căci focul lor este necesar şi practic inofensiv. *Amin!"*

3. Seth a căzut la picioarele lui Abedam, i-a mulțumit, după care s-a ridicat din nou şi a spus, întinzându-şi brațele, cu inima profund emoționată:

4. "O, Părinte preasfânt, Doamne şi Creator al tuturor lucrurilor! Aşa cum s-a petrecut din eternitate şi cum se va petrece de-a pururi, facă-se voia ta sfântă! *Amin!"*

5. De-abia a terminat Seth de rostit cuvântul *Amin,* că pe cerul întreg nu a mai rămas nici un norişor, cu excepția câtorva coloane subțiri de fum, provenite de la munții care ardeau încă la orizont. Bolta cerească arăta de parcă ar fi fost de-abia creată, împodobită cu stele minunate, astfel încât tot ce avea viață şi respira s-a bucurat de restaurarea liniştii şi a ordinii.

6. După realizarea acestui miracol, însoțit de o rouă răcoroasă, care a alinat rapid rănile naturii, şi de un vânticel plăcut, care mângâia uşor firele de iarbă strivite la pământ, Abedam li s-a adresat tovarăşilor Săi:

7. "Liniştea a fost restabilită, iar pământul este din nou împăcat. Haideți acum să-i trimitem pe copii la casele lor, pentru a se bucura de odihna naturală binemeritată. Apoi ne vom întoarce şi noi la locuința noastră, pentru a-i alina pe cei care ne aşteaptă acolo".

8. Cei şase s-au dus atunci cu toții la copiii care înconjurau încă coliba lui Aadm şi le-au spus că este timpul să meargă acasă şi să se liniştească, întrucât toate animalele s-au retras de mult în văgăunile lor din profunzimile pădurilor. De altfel, vor găsi cu toții în colibele lor suficientă lumină care le va permite să caute prin fiecare colțişor al colibei, pentru a se convinge singuri că Tatăl atotputernic nu se află atât de departe de copiii Săi, aşa cum crezuseră ei în mod prostesc, în credința lor atât de oarbă.

9. După ce se vor convinge de restabilirea ordinii şi a păcii, şi de faptul că se aflau în afara oricărui pericol, ei vor trebui să îi mulțumească lui Dumnezeu, iar apoi să se odihnească.

10. Auzind aceste cuvinte liniştitoare, oamenii s-au ridicat şi s-au grăbit către colibele lor. Câțiva dintre cei mai bătrâni au mers însă la cei şase, au căzut la pământ în fața patriarhilor, şi implicit în fața lui Dumnezeu, cu inimile pline de recunoştință. După ce s-au ridicat din nou, unul dintre ei, care era al zecelea fiu al lui Seth, şi-a luat inima-n dinți şi l-a întrebat pe tatăl său:

11. "O, tată, cum ai reuşit să faci ca toate elementele să asculte de cuvântul tău atât de prompt? Eu nu am observat niciodată până acum această putere la tine.

12. Într-adevăr, eu cred că trebuie să fie vorba de o putere mai mare decât a ta. O, răspunde-mi te rog, pentru ca şi noi să putem înţelege cum este posibil ca un om să facă aşa ceva!”

13. Seth i-a răspuns: “Dragul meu fiu Kaeam, văd că tu înţelegi prea bine ce îi este posibil şi ce nu omului. Totuşi, având în vedere că omul poate realiza multe lucruri cu ajutorul lui Dumnezeu, tu nu poţi înţelege încă ce s-a întâmplat astăzi. Aşteaptă însă ziua de mâine, împreună cu ceilalţi, căci vei vedea atunci o mare lumină, care va ilumina toate colţurile inimii tale, permiţându-ţi să vezi şi să înţelegi cu claritate cum se pot petrece asemenea lucruri.

14. Deocamdată, întoarce-te cu inima liniştită şi plină de recunoştinţă la coliba ta – acum purificată şi bine luminată – şi odihneşte-te, spre folosul vieţii tale naturale, în Numele Domnului. *Amin!”*

15. Abedam cel înalt a întărit şi El cuvântul *Amin,* după care a adăugat: “Când veţi intra în colibele voastre, găsindu-le curăţate de orice murdărie şi luminate, reamintiţi-vă diferenţa dintre cele ce sunt posibile pentru Dumnezeu şi cele ce sunt posibile pentru om.

16. După ce veţi descoperi această diferenţă, comparaţi inimile voastre cu colibele – aşa cum erau ele înainte şi cum sunt acum – şi astfel, un văl gros va cădea de pe ochii voştri, ceea ce vă va permite să recunoaşteţi *cine* a fost Acela care a luat cu adevărat parte la liniştirea furtunii. *Amin!”*

17. Kaeam i-a mulţumit pentru această lecţie importantă, după care a vorbit din nou: “O, tu, ale cărui cuvinte mi-au umplut întreaga fiinţă cu un suflu dătător-de-viaţă, îmi dai voie ca după ce îmi voi conduce familia în coliba ce mi-a servit atâta vreme drept sălaş, să mă întorc în acest loc şi să-mi petrec restul nopţii alături de prezenţa ta atât de plăcută, deşi în afara colibei lui Adam?”

18. Iar Abedam cel înalt i-a răspuns: “Kaeam, fă ceea ce îţi cere iubirea din inima ta! Dar dacă ai o credinţă desăvârşită şi îţi dai seama înlăuntrul tău că aici se petrec lucruri *mai importante* decât revenirea la coliba ta, atunci lasă-ţi deoparte grijile şi urmează-ne chiar acum la coliba lui Adam, care dispune de suficiente camere”.

19. Kaeam a răspuns plin de fericire: “O, tu, cel plin de glorie! Cât de dulci sunt cuvintele tale! Cine le-ar putea rezista, auzindu-le?

20. Iată, toate grijile mele anterioare s-au scufundat în pământ. Într-adevăr, chiar dacă aş avea o sută de colibe, o mie de copii şi o sută de neveste, i-aş părăsi pe toţi din iubire faţă de voi, şi în special faţă de tine, gloriosule învăţător.

21. Căci iată, eu cred că *Acela* de care ascultă elementele şi care are grijă de întregul pământ cu iubirea Lui sacră, nu va uita de sărmana mea colibă. De aceea, te urmez despovărat de orice griji, chiar şi până la capătul lumii, dacă asta va fi voia ta! *Amin!”*

Capitolul 164

CÂNTECUL DE FERICIRE AL LUI KAEAM

(1 decembrie 1841)

1. Celelalte patru persoane care erau de faţă, dar la o oarecare depărtare, astfel încât nu putuseră auzi mare lucru din discuţie, datorită zgomotului făcut de oamenii care se ridicau şi plecau la casele lor, s-au apropiat şi l-au întrebat pe Kaeam ce intenţionează să facă.

2. Acesta le-a răspuns: “De vreme ce mă întrebaţi, vă voi răspunde că intenţionez să rămân cu acela care ne-a salvat, lucru pe care îl puteţi face şi voi, dacă doriţi”.

3. Ceilalţi l-au întrebat atunci pe Kaeam ce trebuiau să facă cu soţia şi copiii lui, precum şi alte chestiuni imediate.

4. Kaeam le-a răspuns însă din nou: “Prin faptul că am rămas aici, am rezolvat deja totul!

Cel care a salvat pământul astăzi

Având grijă şi de bolta cerească
Nu va uita cu siguranţă de sărmana
Şi micuţa mea colibă. Sunt convins!

5. *Ar trebui ca nici voi să nu mai fiţi îngrijoraţi,*
Căci pământul nu a fost distrus.
Decât să vă odihniţi în casele voastre
În indolenţa voastră obişnuită
Mai bine urmaţi paşii Celui
A cărui companie este sacră.

6. *Coliba mea nu mi-ar fi de nici un folos*
Dacă Acesta nu ar proteja-o.
El nu va permite însă să păţim ceva
Căci ne iubeşte mai presus de orice.
Deci, dacă – plin de iubire -
Eu îl urmez, la fel ar trebui să faceţi şi voi!"

7. Ceilalţi nu au înţeles însă ce dorea să spună Kaeam, astfel încât l-au întrebat din nou ce semnificaţie aveau cuvintele sale.

8. Dar el le-a răspuns:

Cel a cărui inimă nu arde în flăcări
Nu va înţelege cu uşurinţă
- Atunci când îl va găsi pe Tatăl –
Ce fericire i-a dăruit viaţa!
De aceea, puteţi merge acasă
La colibele voastre, pentru a vă odihni
Şi aşteptaţi ziua de mâine
Şi încetaţi deocamdată cu căutarea! Amin!"

9. Atunci, Abedam cel înalt s-a întors către cei patru şi le-a spus: "Cine poate înţelege ceea ce nu vede şi nu aude?

10. Dacă cel orb, sau care are ochii închişi, nu vede nimic în timpul zilei, cum se va descurca el în timpul nopţii? Şi cum poate auzi suflul uşor al iubirii cel a cărui ureche este surdă la bubuitul tunetului?

11. Adevăr vă spun: cel care nu recunoaşte răsăritul soarelui încă de la prima privire, are o vedere foarte proastă. Iar cel care nu este trezit de bubuitul puternic al tunetului are cu siguranţă un somn foarte adânc.

12. De aceea, este firesc să vă duceţi acum la casele voastre, pentru a vă bucura acolo de un somn adânc; dar nu uitaţi să vă treziţi la timp mâine! *Amin!"*

13. Auzind cuvintele lui Abedam, cei patru s-au înspăimântat. Iar unul dintre ei L-a întrebat: "Cine eşti tu, ale cărui cuvinte ne-au accelerat atât de tare bătăile inimilor? Ce avem noi de-a face cu tine?"

14. "Cine sunt Eu? Eu sunt cel ce sunt, iar până acum voi nu prea aţi avut de-a face cu Mine!

15. Dacă şi Eu aş fi avut de-a face cu voi tot atât cât aţi avut de-a face voi cu Mine, adevăr vă spun, nu aţi fi mâncat prea multă pâine pe acest pământ.

16. Urmăriţi să înţelegeţi cuvintele Mele, iar acum, duceţi-vă la culcare! *Amin!"*

17. Văzând că Abedam nu mai continuă, cei patru s-au întors către Seth, întrebându-l cine este acest străin, ale cărui cuvinte sunau atât de ciudat, dându-le fiori pe şira spinării.

18. Seth le-a răspuns însă: "Nu aţi auzit ce v-a spus mai devreme străinul: 'Dacă cel orb, sau care ţine ochii închişi, nu vede nimic în timpul zilei, cum se va descurca el noaptea?'

19. Ochiul interior al inimilor voastre este încă orb, şi de aceea, voi nu vedeţi soarele strălucitor care a apărut la orizontul vieţii. De aceea, mergeţi acasă, adormiţi nebunia voastră, iar mâine, veniţi la noi într-o stare de luciditate. *Amin!"*

20. Văzând că nu e chip să se lămurească, cei patru le-au mulțumit patriarhilor şi au plecat îngândurați către colibele lor, care se aflau situate la circa o jumătate de oră, către miazăzi.

21. Pe drum, ei s-au interogat reciproc pentru a afla ce credeau ceilalți despre străinul din prezența pariarhilor din linia principală.

22. Unul dintre ei, numit Kurameh, a spus: "Oare puteți şi doriți cu adevărat să auziți? O, mare e prostia noastră, atât de mare încât este de-a dreptul incredibilă: noi gândim fără gânduri, privim fără lumină, întrebăm fără grai, şi nu avem nici un fundament!

23. Am găsit odată un arbore gol şi am intrat în interiorul lui. Totul era dezolant acolo. Am găsit numai un rumeguş mâncat şi fetid, dar nu şi viața arborelui, deşi din exterior, acesta părea viu. El avea multe frunze, dar nu am putut observa dacă avea şi fructe, căci era prea înalt.

24. Altădată, am văzut o pasăre mare plutind pe cer. Era un uliu. El imita vocile păsărelelor ce zburau sub el, care s-au înălțat imediat, crezând că era de-al lor; dar de îndată ce l-au văzut, ele au coborât imediat, cuprinse de panică. Deşi cântecul uliului era similar cu cel al păsărelelor, el era mai puternic şi putea fi auzit de departe.

Mi s-a făcut atât de frică
Atunci când am auzit această voce.

25. Odată, am auzit un vuiet puternic în timpul nopții, de parcă ar fi izbucnit o furtună, dar frunzele copacilor nu se mişcau. M-am gândit atunci în sinea mea: 'Ce înseamnă oare acest vuiet care se aude în tăcerea perfectă a nopții?'

26. În curând s-a lăsat tăcerea, şi nu exista nici o urmă de vânt.

Un vuiet puternic, şi totuşi, nici un vânt.
Ce întâmplare neverosimilă!

27. Altădată, mă aflam în vârful unei stânci, pe malul mării, şi am văzut cum din mare se înălțau nori deşi şi negri. Aceştia se înălțau din ce în ce mai sus, direct către peretele stâncii. Eram curios să văd ce conțineau ei, dar în curând m-am înspăimântat, căci cu cât se apropiau mai tare, cu atât mai întunecat mi se părea hăul de sub mine.

De aceea, am fugit, după cum ştiți prea bine,
Cât mai departe de acel zid.
Şi m-am grăbit către coliba mea,
Unde mi-am găsit odihna firească.

28. *Dacă se va mai petrece ceva curios,*
Timpul va ridica cu siguranță ceața de pe ochii noştri.
Aşa că haideți să nu ne mai batem creierii
Şi să nu intrăm singuri în viespar!
Munții sunt coroiați,
Noi suntem stupizi,
Ce am putea să ne răspundem unii altora
La întrebări atât de prosteşti?
Cel mult, putem vorbi de propriile noastre nedumeriri
Născute din prostia noastră.
De aceea, acum voi tăcea
Şi mă voi duce la coliba mea
Unde mă voi bucura de odihna cea dulce
Şi voi aspira către tot ce poate fi mai bun.

29. *Dacă veți continua să vă puneți întrebări*
Dimineața vă va spune următoarele:
Razele mele vă vorbesc,
Spunându-vă că sunteți cu toții la fel de păcătoşi.
De ce nu vreți să vă odihniți o vreme
În loc să vă pierdeți timpul cu prostii?
Aveți grijă ca ochii voştri să fie limpezi
La răsăritul soarelui!

30. *Dar faceți cum doriți;*
Căci limba mea nu va respinge opțiunea voastră.
Mâine vom vedea cu toții

Dacă această noapte v-a adus vreun pic de lumină.

31. *Oricât aţi aştepta în noapte,*
Cu siguranţă, nu veţi putea crea vreun soare.
Mâine vom vedea cu toţii
Dacă această noapte v-a adus vreun pic de lumină.

32. După aceste cuvinte, Kurameh i-a părăsit şi s-a grăbit către coliba sa, pentru a se odihni, în timp ce ceilalţi trei s-au aşezat pe iarbă şi au discutat despre diferite subiecte, pentru a-şi alunga somnul.

33. Ajuns la coliba sa, Kurameh şi-a găsit nevasta şi copiii uimiţi de lumina strălucitoare din interiorul acesteia; el şi-a amintit pe loc cuvintele străinului şi a început să caute în sufletul său, devenind tot mai convins că străinul nu era deloc un străin, ci Acela care este pretutindeni la El acasă.

34. Astfel, el a început să se roage Acestuia, şi a continuat să se roage până când somnul i-a adus la tăcere limba cea înflăcărată.

Capitolul 165

ABEDAM CEL ÎNALT ŞI CEI CINCI CĂUTĂTORI AI LUMINII.

NU CĂUTAREA, CI IUBIREA CONDUCE LA VIAŢĂ.

(2 decembrie 1841)

1. Grupul celor şapte, despre care am discutat anterior, a ajuns în curând la coliba lui Adam, unde i-au găsit pe ceilalţi cinci, discutând amuzaţi cu mama Eva.

2. Imediat după ce a intrat în colibă, Abedam s-a apropiat de cei cinci şi i-a întrebat: "Spuneţi-Mi ce aţi descoperit în timpul absenţei noastre şi care au fost consecinţele Cuvântului Meu către voi? Aţi renăscut, sau l-aţi găsit învechit? Răspundeţi-Mi din inimă!"

3. Primul care a vorbit despre sine a fost Enos: "Am perceput în interiorul meu o lumină puternică şi extrem de strălucitoare. Am dorit să ştiu de unde provine ea, şi iată, lumina a ieşit afară, iar eu nu am mai putut percepe părţile interioare ale corpului meu.

4. Mi-am întrebat atunci inima unde s-a ascuns lumina, dar inima mea a rămas tăcută. Am întrebat-o din nou a doua şi a treia oară, dar ea a continuat să tacă, şi aşa a rămas până acum.

5. Iată, asta este tot ce am experimentat. Tăcerea inimii mele şi dispariţia luminii".

6. Abedam i-a spus: "Dacă în loc să cercetezi, L-ai fi iubit pe Acela care te-a iubit încă de la începutul eternităţii, inima ta nu ar fi devenit tăcută, iar tu ai avea acum înlăuntrul tău lumina şi Cuvântul. Tu nu ai dorit însă decât *să cunoşti,* dar să ştii, cunoaşterea este pentru viaţă ceea ce sunt vaporii decăderii pentru lumină. Prin aceşti vapori, tu ai alungat viaţa, deopotrivă cu lumina din inima ta. Astfel se explică de ce lumina s-a întunecat, iar inima ta a tăcut.

7. Mulţi oameni de pe acest pământ vor avea aceeaşi experienţă, iar cei care vor proceda ca tine vor avea mari dificultăţi în a regăsi viaţa şi lumina ei.

8. Dacă doreşti să trăieşti, renunţă la căutarea cunoaşterii şi umple-ţi inima de iubire. Apoi, după ce îţi vei recâştiga viaţa, vei primi şi măsura corespondentă de lumină.

9. Dacă toţi oamenii de pe acest pământ şi-ar pune cap la cap întreaga loc cunoaştere, crezi că ei s-ar apropia astfel de adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, măcar cu lăţimea unui fir de păr?

10. Ce diferenţă există între cel care studiază legile şi cel care le respectă!

11. Oare nu conduce neînţelegerea legii la distrugerea celui care o studiază, în timp ce acela care o respectă devine viu prin intermediul ei?

12. Ştiu ce vrei să spui: 'Bine, dar nu trebuie cel care doreşte să respecte legea să o cunoască mai întâi?'

13. Eu îți voi răspunde că ai întrucâtva dreptate, dar pentru a te conduce la adevărata lumină, îți voi relata o parabolă, şi depinde numai de tine să o înțelegi.

14. Ascultă, să spunem că ai doi servitori, din care unul, la orice poruncă primită de la tine, stă toată ziua bătându-şi creierii să o analizeze pe ea şi implicațiile ei.

15. În timp ce celălalt nu stă prea mult pe gânduri, ci pleacă imediat şi – din iubire pentru tine – o îndeplineşte rapid.

16. Spune-Mi, pe care din cei doi servitori l-ai păstra, încredințându-i fără rezerve secretele şi dorințele inimii tale?

17. Sunt convins că nu pe acela care analizează ştiințific voința ta, ci pe acela care o îndeplineşte fără zăbavă.

18. Crezi oare că lucrurile stau diferit în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu? O, nu, îți spun Eu! Lucrurile stau exact la fel cu Dumnezeu, căci Lui nu-i pasă de sufletele cercetătoare, ci numai de acelea care sunt active prin iubirea lor.

19. Dacă vei face la fel, vei trăi, şi într-un singur minut vei învăța mai multe de la marele Învățător, Domnul şi Tatăl tău, decât ți-ar putea aduce setea ta de cunoaştere în sute de ani.

20. Meditează asupra acestor cuvinte în inima ta şi acționează în consecință! *Amin!"*

21. Abedam l-a întrebat apoi pe Kenan: "Arată-Mi şi tu inima ta şi ce ai descoperit în ea".

22. Iar Kenan I-a răspuns: "Într-adevăr, nici eu nu m-am descurcat mult mai bine decât tatăl Enos. Şi prin fața ochilor mei, lucrurile se derulau cu repeziciune, precum nişte fulgere luminoase, dar nici eu nu le-am putut urma. Ele s-au îndepărtat rapid dincolo de orizont, iar în curând, întregul glob pământesc s-a scufundat în întunericul cel mai deplin. Cu mare anxietate în suflet, am fost nevoit să recunosc cât de neadecvate sunt puterile umane şi cât de greu ne este să prindem din zbor o lumină trecătoare.

23. Să-mi întreb inima era ca şi cum aş fi încercat să întreb o piatră. Cine poate şti ce se ascunde în ea? Ea nu îmi oferă niciodată nici un răspuns.

24. Am fost şi eu prezent atunci când Emanuel ne-a dat binecuvântarea Sa. Se pare însă că această binecuvântare m-a ocolit, la fel cum s-a întâmplat cu lumina pe care am văzut-o, care nu mi-a atins ființa, ci numai ochii, şi pe aceştia – atât de efemer".

25. Abedam i-a răspuns: "În viitor, mulți oameni vor avea aceeaşi experiență ca şi tine; şi pentru mulți dintre ei, durata experienței va părea nesfârşită, căci şi ei vor suferi moartea datorită înțelepciunii lor lumeşti. Inima lor va împietri, iar consecința va fi pizma şi lăcomia, care va fi urmată de invidie, avariție şi uciderea semenilor lor umani, iar cel avar va fi privit ca un erou al virtuții, datorită economiilor lui întotdeauna egoiste. De aceea, mulți vor suferi de o mare sărăcie, iar unii vor cunoaşte chiar moartea.

26. Dacă doreşti însă să trăieşti, fă şi tu ce l-am sfătuit pe Enos. *Amin!"*

27. Apoi, Abedam l-a întrebat pe Mahalaleel: "Tu ce ai descoperit înlăuntrul tău? Spune-Mi!"

28. Iar Mahalaleel i-a răspuns: "Într-adevăr, lucrurile au stat chiar mai prost în cazul meu decât în cel al părinților mei. Ei au văzut cel puțin o lumină, în timp ce eu nu am văzut altceva decât o noapte atotcuprinzătoare şi rece.

29. Se pare că interiorul meu este gol şi dezolant. Oriunde aş fi ciocănit în inima mea, pretutindeni suna a gol. Privind către cer, am observat că acesta era din fier, şi nici o rază a speranței într-o viață mai strălucitoare nu penetra prin el.

30. Am plâns atunci în marea sărăcie a inimii mele, dar nisipul încins al deşertului meu interior mi-a înghițit chiar şi lacrimile. Acum nu mai pot nici măcar să plâng, şi am devenit exact ca o piatră.

31. Iată aşadar ce am descoperit înlăuntrul meu şi continui să experimentez chiar şi acum, cu excepția unei anumite uşurări pe care o simt numai în prezența ta".

32. Iar Abedam i-a răspuns: "Ceea ce simți tu acum, vor simți mulți în zilele din urmă.

33. Tu eşti încă fericit, căci tu recunoşti marea nevoie dinlăuntrul tău, iar o asemenea recunoaştere este încă o mare lumină. Cei din viitor, însă, nu îşi vor recunoaşte propria moarte. Viermele lor interior îi va roade, ca şi cum ar fi trunchiul unui copac mort din pădure, iar ei nici măcar nu vor recunoaşte viermele care îi distruge, transformându-i în praf.

34. Ei vor extrage atâta fier din munţi încât vor face drumuri de fier; totuşi, nu vor fi mulţi aceia care vor păşi pe aceste drumuri de fier, drepte şi netede, aşa cum o faci tu acum. Iar dacă dintre cei mulţi şi morţi se va naşte unul viu, chiar şi scurta perioadă pe care va fi nevoit să o petreacă printre ei nu va fi deloc uşoară pentru acesta.

35. Totuşi, cei care vor fi atunci aşa cum eşti tu acum îl vor recunoaşte pe cel viu, dar numai în măsura în care tu Mă recunoşti acum pe Mine. Şi multe cuvinte ale vieţii nu vor ajunge la ei, aşa cum nu ajung acum la tine cuvintele vieţii rostite de Mine.

36. Dintre voi trei, tu eşti cel mai fericit, prin lipsa ta de lumină, iar în curând vei primi veşti bune.

37. Dar trebuie să faci şi tu ce i-am sfătuit pe Enos şi pe Kenan, căci atunci vei trăi şi vei avea lumină din belşug! *Amin!"*

Capitolul 166

CUM AR TREBUI SĂ FIE ADEVĂRATA IUBIRE PENTRU DUMNEZEU

(3 decembrie 1841)

1. Apoi, Abedam l-a întrebat pe Jared: "Vrei să-Mi spui şi tu, la fel ca părinţii tăi, ce ai descoperit înlăuntrul tău în timpul absenţei noastre?"

2. Iar Jared i-a răspuns: "Iată, ştiam că nu este prea mult de descoperit; de aceea, eu nu am căutat nimic, ci m-am relaxat şi am visat cum era înainte şi după această experienţă îngrozitoare a furtunii. Astfel, am visat despre lucruri frumoase – cât de minunat ar fi fost dacă Asmahael ar fi rămas printre noi şi ar fi locuit la mine, aşa cum mi-a promis. O, cât de fericit aş fi fost!

3. Am visat apoi cât de mult ne-am fi bucurat noi toţi dacă El, în calitatea Lui de Emanuel Abba, ar fi rămas cu noi până la această experienţă a furtunii.

4. Am visat în continuare că Emanuel Abba ne-a trimis intenţionat această furtună pentru a ne testa iubirea şi credinţa în El. Şi am mai visat că El Însuşi se afla printre noi în mijlocul acestei furtuni, poate chiar în furtuna însăşi.

5. Şi astfel, am continuat, vis după vis. Nu am găsit nici o lumină nicăieri, dar inima mea s-a simţit mai uşoară şi mai liniştită.

6. Căci m-am gândit în sinea mea că dacă am reuşit chiar şi numai să-L visez pe Acela pe care inima mea îl iubeşte cu o asemenea ardoare, la fel ca un pretendent tânăr care visează la aleasa inimii lui, aceasta este oricum o graţie imensă, oricum mai mare decât aş merita eu vreodată.

7. Şi iată, în acest fel, am putut trăi stări succesive de beatitudine, visând că trec dintr-o stare de extaz în alta. Asta este tot ce am găsit. De ce să mai caut în altă parte, când am găsit ceea ce mi-a dăruit mult-adoratul inimii mele. Şi mai doresc să adaug că nici nu doresc să mai caut şi să mai găsesc altceva. De altfel, eu sunt convins că Emanuel nu va privi cu mânie către mine atunci când – potrivit învăţăturii Sale – va trebui să părăsesc acest pământ, cu acest dar al Său, care îmi oferă o beatitudine atât de mare.

8. Şi astfel, eu mă voi bucura întotdeauna de Dumnezeu, de Emanuel, de mult iubitul meu Abba.

9. Iată, dragul meu străin, aceasta este comoara nepieritoare pe care am găsit-o".

10. Auzind această mărturie a lui Jared, Abedam Şi-a dus mâna la ochi pentru a-şi şterge o lacrimă. Abia după mai multă vreme şi-a luat El mâna de la ochi şi i-a spus lui Jared:

11. "Jared, ridică-te şi vino la Mine, căci de acum înainte nu vei mai fi nevoit să visezi la Emanuel, pe care îl iubeşti atât de mult şi pe care L-ai iubit dintotdeauna. De altfel,

acesta este chiar motivul pentru care Asmahael s-a decis să locuiască în coliba ta. Da, nu va mai trebui să visezi niciodată la El, căci El va trăi de-a pururi sub acoperişul casei tale.

12. Vino, Jared, nu-ţi fie teamă, căci iată, Emanuel al tău, Abba al tău, Tatăl tău iubit, şi-a deschis braţele către tine şi te aşteaptă!

13. Iată, Eu voi clădi un cer, care va fi cel mai înalt cer între toate, dar nimeni nu va fi admis în el dacă nu va veni să Mă întâmpine cu *această* descoperire cu care M-ai întâmpinat tu întotdeauna, în secret, la fel cum ai făcut şi acum.

14. O, dragul Meu Jared! Ascultaţi, Enoh, Methuselah şi Lameh, voi trăiţi cu toţii sub *acelaşi* acoperiş. Iubirea nu va permite niciodată să fiţi despărţiţi, nici între voi, şi nici de Mine; astfel, Eu voi rămâne de-a pururi cu voi şi cu descendenţii voştri. Până la sfârşitul tuturor timpurilor, descendenţii voştri vor fi uşor de recunoscut prin faptul că Eu îmi voi face întotdeauna sălaş în interiorul lor.

15. Vedeţi, aceasta este adevărata iubire: tăcută şi răbdătoare, fără să caute niciodată nimic, cu excepţia obiectului iubirii ei. După ce inima L-a găsit pe Acela pe care îl iubeşte, ea este fericită, uluitor de fericită, chiar dacă iubitul ei nu se mai află în faţa ochilor ei, căci el se va regăsi cu atât mai mult în inimă.

16. Atunci când cel iubit vede acest dor nestins, liniştit şi plin de răbdare, al celui care iubeşte, şi care este simultan plin de smerenie, de-abia îndrăznind să privească spre obiectul iubirii sale, adevăr vă spun: acesta şi numai el este egal Celui pe care îl iubeşte, şi care l-a iubit la rândul Lui cu mult înainte de a se naşte.

17. Cei care vor face ceea ce l-am sfătuit pe Enos, vor trăi; dar Eu voi locui numai în casele celor ca Jared! *Amin!"*

18. În sfârşit, Abedam s-a întors către Methuselah şi l-a întrebat: "Methuselah, acum ştii Cine vorbeşte cu tine; dar nu trebuie să-ţi fie teamă să-Mi spui ce ai descoperit la rândul tău. Aşadar, dacă eşti de acord, te invit să vorbeşti!"

19. Cutremurat, Methuselah a vorbit în cele din urmă, cu o voce tremurătoare: "O, Doamne şi Tată, Tu, care cunoşti toate inimile şi tot ce se află înlăuntrul nostru, cum de mă întrebi pe mine, care nu reprezint nimic în faţa Ta?

20. Iată, eu nici măcar nu mă cunosc, în timp ce Tu mă cunoşti în întregime. Dacă aş vorbi acum în faţa Ta, cât de uşor s-ar putea întâmpla să rostesc – în ignoranţa mea – un neadevăr.

21. Şi cum Te-aş mai putea privi atunci în ochi pe Tine, Tatăl preasfânt? De aceea, judecă-mă aşa cum m-ai găsit; dar Te implor, fii milostiv şi plin de compasiune cu mine".

22. Iar Abedam i-a răspuns: "Methuselah, ceea ce ai spus acum este exact ceea ce ai găsit înlăuntrul tău, iar această descoperire stă acum în faţa ta. Adevăr îţi spun: şi tu stai în interiorul colibei lui Jared, deci sub *acelaşi* acoperiş cu Mine.

23. Aşadar, toată lumea trebuie să caute; şi toată lumea trebuie să ajungă sub *acelaşi* acoperiş. Cei care vor căuta aşa cum ai făcut-o tu, vor găsi ceea ce ai găsit tu.

24. Totuşi, fiindcă te-ai raportat la Mine ca la un judecător, vei fi nevoit să trăieşti cel mai mult dintre toţi pe acest pământ, căci ascultă, deşi Eu sunt un judecător pentru toate fiinţele, copiii nu trebuie să-şi numească Tatăl – judecător. De acum înainte, toţi cei care îşi vor considera Tatăl un judecător, vor fi judecaţi. De aceea, o viaţă foarte lungă pe pământ va fi un micuţ dar pentru tine din partea judecătorului, pentru ca tu să ai suficient timp la dispoziţie pentru a recunoaşte din nou în judecător pe Tatăl tău. *Amin!*

25. Iar acum, copii, iată, s-a apropiat de miezul nopţii, iar corpul vostru are nevoie de odihnă; de aceea, haideţi să ne retragem la culcare.

26. Tu, mult iubitul Meu Jared, ai libera opţiune de a alege dacă preferi să rămâi aici, alături de Mine, sau dacă doreşti să vin Eu cu tine în coliba ta, pentru a sta cu tine".

27. Profund emoţionat, Jared i-a răspuns: "O, Tată, adoratul meu Tată, facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi!

28. Este întotdeauna atât de bine să fii alături de Tine, iar coliba mea este acolo unde Te afli Tu; aş dori însă ca nimeni să nu fie dezavantajat din cauza mea. Facă-se voia Ta! *Amin!"*

29. Iar Abedam i-a răspuns: “Da, ai dreptate; aşadar, rămâi aici, alături de Mine. *Amin!”*

30. Apoi, s-au retras cu toţii, cu inimile pline de recunoştinţă şi iubire.

Capitolul 167

ADEVĂRATA RUGĂCIUNE. DOMNUL – DEOPOTRIVĂ JUDECĂTOR DIVIN ŞI TATĂ PLIN DE IUBIRE

(4 decembrie 1841)

1. Şi astfel, s-au odihnit cu toţii până cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Numai Acela nu s-a odihnit care nu are nevoie de odihnă, fiind El Însuşi odihna supremă, simultan cu activitatea supremă.

2. Acesta – numit aici Abedam cel înalt – fiind treaz, i-a trezit de asemenea (trupeşte, de data aceasta) şi pe copiii Săi din somnul lor. A fost suficient un singur apel în acest sens: “Treziţi-vă şi ridicaţi-vă din paturi!” – şi cu toţii s-au trezit simultan, s-au ridicat, au ieşit afară şi şi-au spălat picioarele, mâinile, organele sexuale, pieptul, iar în cele din urmă, faţa. Căci acest gen de spălare fusese dintotdeauna obiceiul lor.

3. După ce s-au spălat cu toţii, cu excepţia Evei – căci femeile nu se spălau decât după ce terminau bărbaţii, şi aceasta oricum la in izvor diferit –, ei au luat ulei şi şi-au uns capetele, după care au intonat mulţumirile lor de dimineaţă în faţa lui Abedam cel înalt, care era acum prezent printre ei. Şi iată cum a sunat imnul lor:

4. “O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, îţi mulţumim plini de iubire, lăudat fie Numele Tău! O, cât de bun eşti Tu, Tată adorat! A Ta fie întreaga glorie, mulţumirile, iubirea şi adoraţia noastră!

5. Nu lua graţia Ta, compasiunea şi iubirea Ta sfântă, de la noi, care ne numim copiii Tăi, dar suntem în realitate cu toţii doar nişte păcătoşi. Binecuvântează-ne, condu paşii noştri şi ghidează-ne, ascute simţurile noastre şi înmoaie inimile noastre împietrite, pentru ca ele să devină la fel de dulci ca mierea şi la fel de moi ca ceara, şi dilată pieptul nostru strâmt pentru ca el să poată absorbi tot mai multă iubire de la Tine, o, Tată adorat!

6. Dăruieşte-ne de asemenea binecuvântarea Ta pentru a putea celebra astăzi Sabatul Tău sfânt în modul cel mai plăcut Ţie cu putinţă. Şi dacă vei descoperi încă în noi, o, sfânt Părinte, nenumărate greşeli, mai mari sau mai mici, aşa cum cu siguranţă descoperi acum, la fel cum ai făcut-o din eternitate, purifică-ne pe noi prin iubirea, graţia şi compasiunea Ta, şi transformă-ne astfel încât să devenim cu adevărat demni să Te numim pe Tine ‘Tată’, îngăduie-ne să Te iubim cu o inimă mai pură şi să îţi lăudăm Numele cu o limbă mai curată.

7. O, Tată drag şi bun, stai şi rămâi pentru noi acelaşi Părinte minunat care ne-ai fost încă de la începutul eternităţii; şi nu numai pentru noi, cei prezenţi, ci şi pentru copiii noştri şi descendenţii lor de mai târziu. *Amin.* Facă-se de-a pururi voia Ta sfântă! *Amin.* Împlinească-se graţia, iubirea şi compasiunea Ta. *Amin!”*

8. Iar Abedam cel înalt a adăugat: *“Amin,* vă spun şi Eu; *amin,* în concordanţă cu iubirea din inimile voastre, *amin,* în concordanţă cu acţiunile născute din această iubire. Căci Eu nu rostesc niciodată cuvântul sacru *amin* decât acolo unde întâlnesc iubirea cea pură.

9. Voi nu trebuie să vă rugaţi lui Dumnezeu, care este sfânt, sfânt, sfânt, ci numai Tatălui cel plin de iubire; căci pentru Dumnezeu, toţi oamenii sunt o oroare, numai pentru Tatăl ei sunt copiii Lui.

10. Sfinţenia lui Dumnezeu este inviolabilă, dar iubirea Tatălui coboară până la copiii Săi.

11. Mânia lui Dumnezeu judecă toate lucrurile, condamnându-le la anihilarea eternă, dar compasiunea Tatălui nu permite nici măcar pieirea unui vis.

12. Potrivit voinţei lui Dumnezeu, toate lucrurile trebuie să moară, dar viaţa Tatălui vine şi calcă peste moarte. Cel care îl caută pe Dumnezeu îl va pierde pe El, pe sine şi viaţa sa, căci Dumnezeu nu permite nimănui să-L atingă. Iar înţelepciunea oamenilor care

îl caută nu reprezintă altceva pentru El decât o nebunie dezgustătoare, care sfârşeşte inevitabil prin a-l ucide pe căutător. Căci acesta îl atinge pe Dumnezeu cu înţelepciunea sa, dar nici o fiinţă creată nu îl poate atinge pe Dumnezeu cu vreun simţ oarecare, rămânând în acelaşi timp vie.

13. Căci Dumnezeu este un foc etern, de o puritate absolută, dar în acelaşi timp de o intensitate de nesuportat, care nu iese niciodată în afara Sa; iar dacă Tatăl nu l-ar domoli, acest foc ar distruge toate lucrurile pentru totdeauna. De aceea, toată lumea trebuie să se teamă de Dumnezeu mai presus de orice şi să-L iubească pe Tatăl mai presus de orice; căci Tatăl este opusul cel mai evident al lui Dumnezeu.

14. Şi totuşi, Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu fără Tatăl, care este eterna Iubire întru Dumnezeu. Iar Tatăl nu ar fi Tatăl fără Dumnezeu.

15. Dar la fel cum Tatăl este viaţa întru Dumnezeu, la fel, Dumnezeu este întreaga putere şi forţă din Tatăl. Fără Tatăl, Dumnezeu ar fi inexprimabil faţă de Sine Însuşi, căci orice Cuvânt dinlăuntrul Lui este Tatăl. Dar nici Tatăl nu ar fi Tatăl fără Dumnezeu, şi astfel, Dumnezeu şi Tatăl una sunt.

16. De aceea, oricine îl atinge pe Tatăl cu iubirea sa, el îl atinge simultan şi pe Dumnezeu. Dar pe acela care uită de Tatăl şi doreşte numai să-L atingă pe Dumnezeu cu înţelepciunea sa, Tatăl îl va ignora la rândul Lui; în schimb, focul Divinităţii îl va prinde şi îl va sfâşia în bucăţi, distrugându-l necontenit, astfel încât el nu va mai reuşi niciodată să se descopere pe sine. Şi vă asigur că Tatăl nu se va grăbi prea tare să-l adune la un loc din întreaga infinitate şi să-l creeze din nou.

17. Oriunde se află Tatăl se află simultan şi Dumnezeu. Dar numai Tatăl se revelează pe Sine copiilor Săi. Dumnezeu nu se poate revela pe Sine nimănui, decât numai prin Tatăl, şi abia apoi, aşa cum este cazul acum, Tatăl revelează copiilor Divinitatea. Astfel, oricine Mă ascultă, Mă priveşte şi Mă iubeşte, îl ascultă, îl priveşte şi îl iubeşte pe Dumnezeu. Oricine este primit de Tatăl este primit simultan şi de Dumnezeu.

18. Cel nedemn, care nu este primit de Tatăl, va cădea în mâinile Divinităţii care îl va judeca şi îl va anihila, şi el nu va găsi nicăieri compasiune, graţie şi iubire.

19. De aceea, temeţi-vă de Divinitate, căci este cumplit să cădeţi în mâinile Sale!

20. Iubiţi-L în schimb pe Tatăl! Ancoraţi-vă ferm în iubirea Lui şi lăsaţi-vă ghidaţi şi atinşi de aceasta, căci atunci nu veţi mai gusta moartea, exceptând separarea de corp, acesta din urmă nefiind altceva decât blestemul Divinităţii, un înveliş înlăuntrul căruia viaţa născută din Tatăl este protejată de mânia Divinităţii, prin iubirea protectoare a Tatălui.

21. Din mâinile lui Dumnezeu voi primiţi blestemul, în timp ce din mâinile Tatălui primiţi binecuvântarea iubirii şi viaţa ce rezultă din ea. De aceea, rămâneţi ferm ancoraţi în iubire şi veţi fi protejaţi de aceasta. Dacă vă veţi ancora însă în înţelepciune, veţi pieri şi veţi fi spulberaţi de-a pururi de Spiritul Divinităţii.

22. Aceste cuvinte sunt un mare dar pentru voi, de ziua Sabatului, din partea Tatălui, ai cărui copii sunteţi şi care vă iubeşte mai presus de orice altceva există în infinitatea nemărginită. Meditaţi asupra acestor cuvinte în inimile voastre şi acţionaţi în concordanţă cu ele, căci astfel veţi trăi şi nu veţi mai cădea vreodată în mâinile Divinităţii.

23. Iar acum, Seth, du-te afară, unde soarele a răsărit deja, şi dispune pregătirea unui mic dejun abundent, căci atunci când spiritul şi-a primit înalta sa hrană, el trebuie să se îngrijească în mod corespunzător şi de trup. Cheamă-i aici pe cei trei din regiunea de miazănoapte, care cântă afară de mai multă vreme imnuri de laudă; numele lor sunt Jura, Bhusin şi Ohorion. Du-te şi îndeplineşte-ţi cum trebuie datoria! *Amin!”*

Capitolul 168

REAMINTIREA NOPŢII FURTUNII.

IUBIREA ALUNGĂ TEAMA

(6 decembrie 1841)

1. Fericit, Seth i-a mulțumit lui Abedam cel înalt pentru sarcina primită şi a alergat să împlinească voința Domnului.

2. Imediat după ce a ieşit din colibă, el i-a observat pe cei trei din regiunea de miazănoapte. El i-a strigat pe nume, iar ei i-au răspuns pe loc.

3. După ce au ajuns la el, Seth le-a spus: "Ascultați, este Cineva în această colibă care doreşte să intrați; căci cu mult înainte ca eu să fi ieşit afară, El a auzit imnul vostru de laudă.

4. De aceea, intrați în colibă, unde vă aşteaptă o binecuvântare uluitor de înaltă".

5. Atunci, Jura l-a întrebat pe Seth: "Frate Seth, ce trebuie să înțelegem din cuvintele tale? Oare a venit la voi în timpul acestei nopți de teroare sublimul şi atotputernicul Emanuel? Căci, crede-ne, noi ne-am gândit cu toții la această posibilitate atunci când furtuna de foc a încetat atât de subit.

6. Noi ne-am rugat şi am invocat ajutorul lui Emanuel, pentru mântuirea noastră. Iar când această salvare a venit, atât de miraculos, primul lucru la care ne-am gândit a fost să îi mulțumim lui Emanuel.

7. Spune-ne aşadar dacă aşa au stat lucrurile!" La care, Seth a răspuns: "Cum au stat în realitate lucrurile, dragii mei frați, veți afla în curând, în colibă. Deocamdată, eu trebuie să mă grăbesc pentru a pregăti un mic dejun copios, astfel încât nu voi mai sta la discuții cu voi".

8. Cei trei au fost mulțumiți de acest răspuns şi au intrat în colibă, plini de respect, căzând la picioarele lui Adam şi ale oaspeților acestuia.

9. Adam i-a invitat însă să se ridice şi le-a spus: "Copiii mei iubiți, mă bucur enorm să vă văd aici teferi şi nevătămați.

10. Am fost extrem de îngrijorat de soarta fiecăruia dintre voi în timpul acestei nopți, din cauza conflictului teribil dintre elemente, dar credința mea în ajutorul Domnului – Tatăl nostru mult iubit, cel de-a pururi sfânt, sfânt, sfânt, în suprema Lui atotputere – a fost chiar mai mare. Căci noi toți am fost supuşi unei mari tentații şi am fost nevoiți să trecem un test crucial. Această bătrână colibă a mea a devenit subit sălaşul tuturor bestiilor şi fiarelor sălbatice. Şerpi, hiene, tigri, lei, lupi, urşi şi tot felul de alte creaturi au umplut coliba mea, în timp ce flăcările țâşneau de pretutindeni, din pământ. Credința noastră a rămas însă fermă, astfel că în curând am putut simți cu toții efectele glorioase ale binecuvântării protectoare a lui Emanuel.

11. Mergeți însă la acela care este cunoscut sub numele de Abedam, şi care este încă un străin pentru voi, căci El vă va explica totul aşa cum trebuie. *Amin!"*

12. Cei trei s-au închinat în fața lui Adam şi s-au îndreptat spre străin.

13. Cel mai în vârstă dintre ei, Jura, i s-a adresat primul, spunând: "Te salutăm din inimă, Abedam! Patriarhul nostru suprem, Adam, ne-a trimis la tine, spunându-ne că ne vei povesti despre această noapte furtunoasă nemaiîntâlnită încă pe pământ, lăudat fie Domnul nostru Emanuel! Căci iată, noi trei suntem fiii lui Adam şi am trăit pe acest pământ mai mult de 800 de ani. Am fost prezenți la izgonirea din Paradis, după care am avut numeroase alte experiențe teribile şi triste, dar nici una care să poată fi comparată cu aceasta.

14. Nu voi vorbi acum de toate incendiile la care am asistat vreodată, nici despre munții care încă mai fumegă şi mai scot foc, sau despre zguduiturile constante ale pământului, sau despre nenumăratele fulgere şi trăznete, pădurile incendiate, uraganele dezlănțuite, etc.; căci tunetul rămâne acelaşi an de an, la fel ca şi conflictele dintre elemente şi toate fenomenele generate de acestea, care ne înspăimântă într-o asemenea măsură simțurile. Ascultă însă, bunule om, atunci când marea cea vastă şi-a ieşit din matcă, urlând şi spumegând teribil, şi a început să înghită munte după munte, ajungând în cele din urmă până la locuințele noastre din regiunea de miazănoapte, şi forțându-ne pe noi să fugim din casele noastre în cea mai mare grabă, din cauza nenumăratelor fiare ce pluteau la suprafața apelor, unele dintre ele fiind nişte monştri uriaşi cum nu am mai văzut vreodată, în sfârşit, când toate acestea, luptându-se unele cu altele, s-au repezit asupra noastră, iată, ele au asigurat un spectacol pe care cu siguranță nu îl vom uita prea curând.

15. Dar lucrul cel mai ciudat între toate a fost acela că toate aceste scene teribile au încetat subit, exact atunci când se părea că au ajuns la apogeu, de parcă nu ar fi existat

niciodată. Marea a dat înapoi, şi nu numai că s-a reîntors în vechea ei matcă, dar a dispărut atât de complet încât în urma ei nu a mai rămas nici un semn, cu excepţia marilor straturi de nămol răspândit în toate direcţiile şi care fusese anterior fundul ei.

16. Dacă nu ai nimic împotrivă, explică-ne aceste scene nemaivăzute şi nemaiîntâlnite".

17. Abedam i-a răspuns: "Dragii Mei prieteni, asemenea evenimente sunt într-adevăr greu de înţeles de către cei adormiţi spiritual, dar se dovedesc cu atât mai utile pentru trezirea spirituală.

18. Spuneţi-Mi, ce spirit cu adevărat trezit, aflat la unison cu iubirea Tatălui etern şi preasfânt, poate fi înspăimântat vreodată, chiar dacă întregul pământ ar fi distrus sub picioarele sale, iar marea dezlănţuită ar înghiţi rămăşiţele sale?

19. Credeţi voi că Tatăl atotputernic – a cărui voinţă îngrijeşte şi controlează cu atenţie miriade de sfere cereşti incomparabil mai mari decât acesta, ca să nu mai vorbim de numărul inimaginabil de spirite care trăiesc pe ele – nu este capabil să îşi protejeze copilul care îl iubeşte mai presus de orice şi care este iubit mai presus de orice de către El, cu ocazia dezechilibrării unui banal atom, pe care voi îl numiţi 'pământ' sau 'lume'?

20. Sper că veţi fi de acord cu Mine că aşa stau lucrurile. Întrebarea firească ce se pune acum este: ce anume a generat frica disperată? Cu alte cuvinte, de ce se tem copiii de întuneric?

21. Ascultaţi, motivul pentru care apare această frică este iubirea lor prea slabă faţă de Tatăl preasfânt. După cum le este iubirea, la fel le este şi credinţa; o credinţă slabă stă la baza oricărei frici.

22. Toate evenimentele de care aţi vorbit nu au prea mare importanţă; singurul lucru important este modul în care arată inima voastră.

23. Dacă Eu v-aş explica chiar totul, aceasta v-ar satisface în cel mai bun caz urechile, dar nu v-ar conduce la adevărata cunoaştere a inimilor voastre. De aceea, ar fi mai bine dacă v-aţi examina singuri şi cu toată luciditatea propriile inimi, precum şi iubirea voastră pentru Dumnezeu, şi vă spun: veţi învăţa atunci în câteva minute mai mult decât dacă v-aş explica Eu timp de milenii.

24. Deocamdată, rămâneţi şi împărtăşiţi micul dejun cu noi, căci iată, Seth şi familia lui tocmai ni-l aduce.

25. Între timp, potoliţi setea voastră de cunoaştere şi deveniţi mai activi în inimile voastre, căci astfel, noaptea voastră furtunoasă se va transforma în curând în cel mai strălucitor şi mai liniştit Sabat. Meditaţi şi înţelegeţi! *Amin!"*

Capitolul 169

MICUL DEJUN AL PATRIARHILOR ÎN DIMINEAŢA DE SABAT

(9 decembrie 1841)

1. După ce li s-a adresat astfel celor trei, Abedam cel înalt i-a îndemnat să-L urmeze. El a pornit înainte, lăsându-i pe Enoh şi pe Lameh să-L însoţească alături. Imediat după El urmau Abedam cel cunoscut, cu Jared la dreapta şi Methuselah la stânga. În spatele acestora urmau Enos, Kenan şi Mahalaleel, şi abia apoi Kaeam, Jura, Bhusin şi Ohorion.

2. Ajungând în faţa lui Adam, s-au aşezat cu toţii în jurul lui Abedam, formând un cerc deschis către Adam, cerc pe care l-au închis chiar Adam şi Eva.

3. Dar întrucât Seth nu fusese inclus în cerc, Abedam i-a îndemnat pe cei care-L înconjurau să-i facă loc şi acestuia.

4. I-au făcut imediat loc lângă Adam; şi astfel, 16 persoane, inclusiv Abedam cel înalt, au luat parte la micul dejun, format din pâine, miere şi lapte. Obiceiul făcea ca pâinea şi mierea să fie mâncate primele, şi abia apoi laptele.

5. Au respectat cu toţii acest obicei şi cu această ocazie.

6. Dar de ce ne referim în atâtea detalii la acest mic dejun de Sabat? Motivul este cât se poate de evident dacă ne gândim că la acest mic dejun a luat pentru prima oară parte Tatăl Însuşi, într-o formă vizibilă, printre primii oameni de pe acest pământ, punând astfel bazele primei biserici de pe pământ. La fel cum Adam şi Eva pot fi priviţi drept primii oameni de pe pământ, această adunare poate fi la rândul ei privită drept prima biserică a lui Iehova. Iudaismul a fost foarte ferm ataşat de această biserică, şi din anumite puncte de vedere, încă mai este. Există încă şi astăzi, în centrul Asiei, într-o regiune formată din munţi foarte înalţi, nu departe de Himalaya, o mică grupare de oameni, foarte ermetică, ce continuă să trăiască în strictă conformitate cu aceste principii, înregistrate mai târziu de către copiii lui Noe pe plăcuţe de piatră, cu anumite litere picturale, a căror versiune târzie, dar deformată, au fost hieroglifele egiptene ulterioare.

7. În schimb, aşa-zisa limbă sanscrită a perşilor şi hinduşilor nu trebuie privită ca o scriere identică; chiar şi această limbă este mult mai târzie, nefiind altceva – la fel ca şi hieroglifele egiptene – decât o versiune deformată, plină de erori grave, ceea ce a făcut ca serviciul divin bazat pe ea să nu fie altceva decât un păgânism abominabil.

8. Aşadar, acesta este motivul pentru care acest mic dejun este menţionat aici în atâtea detalii, el fiind celebrat special pentru celebrarea punerii bazelor bisericii originale, care a durat până la încheierea marii zile a naţiunilor, adică circa 4000 de ani, până la ultima mare Cină, care a pus bazele Noului Testament, o Biserică nouă, a graţiei şi compasiunii, o Biserică a vieţii eterne, întru şi prin Dumnezeu.

9. Ne vom limita deocamdată aici cu explicaţiile istorice, şi vom reveni la coliba lui Adam, pentru a vedea şi asculta ce s-a mai petrecut după memorabilul mic dejun.

10. După consumarea acestuia şi după ce toată lumea i-a mulţumit lui Abedam Emanuel Abba în inimile lor debordând de iubire, Cel Sublim s-a ridicat şi le-a adresat celor prezenţi următoarele cuvinte:

11. “Ascultaţi, voi, toţi cei prezenţi aici şi care aţi fost martorii nopţii precedente, precum şi ai zilei de ieri – exceptându-l pe Kaeam! Să nu uitaţi niciodată această zi şi pe Acela care a fost, este şi va fi, şi care a venit la voi pentru a vă învăţa El Însuşi maniera corectă de a iubi, precum şi înţelepciunea infinită ce derivă din aceasta. Nu vorbim aici de înţelepciunea lumească, care apasă mintea, dar încă şi mai mult inima, ci de înţelepciunea adevărată, întru spiritul iubirii şi al întregului adevăr ce derivă din aceasta, şi care este viaţa eternă, liberă şi autentică.

12. De acum înainte, veţi celebra întotdeauna această masă înaintea oricărei ofrande de Sabat adusă Tatălui; căci adevăr vă spun: ofranda voastră nu va fi primită decât după ce vă veţi fi recunoscut fiecare, la masa de dimineaţă, drept fraţi şi surori întru iubirea Mea, şi drept copii ai Unuia şi Aceluiaşi Tată.

13. Ori de câte ori veţi celebra această masă între voi, întru iubirea adevărată şi pură pentru Mine, Eu voi fi printre voi, fie într-o formă vizibilă – pentru aceia ale căror inimi vor arde pururi din iubire pentru Mine, fie într-o formă invizibilă – pentru cei a căror iubire este mai călduţă.

14. Da, prin iubirea Mea veţi putea face orice, în timp ce fără ea nu veţi putea face nimic! Căci iubirea Mea este un câmp fertil şi bun, în care v-am plantat pe voi. Cei care nu îl vor lăsa pe duşman să îi scoată afară vor creşte falnici şi vor da rod bogat. Dar cei care nu îşi vor înfige rădăcinile vieţii şi iubirii lor suficient de ferm şi de adânc în acest sol, se vor descurca foarte greu în momentul repetării tentaţiei, atunci când duşmanul iubirii va veni şi va încerca să scoată copăceii cei micuţi din pământ. El îi va încerca pe toţi; iar dacă va găsi vreunul slab, credeţi că îl va cruţa?

15. O, nu, el îl va scoate din pământul cel bun cu rădăcini cu tot şi îl va lăsa să se usuce, căci rădăcinile sale nu vor mai avea la dispoziţie umezeala necesară vieţii, astfel încât copăcelul se va usca, iar în final va muri. Căci cine a văzut vreodată plante care să încolţească şi să trăiască numai cu aer?

16. ‘Bine, dar orice plantă are nevoie şi de aer pentru a trăi!’ – Îmi veţi spune. Sunt de acord; dar solul este lucrul cel mai important, iar fără el, aerul este inutil.

17. Aerul poate fi asemănat cu Cuvântul divin, în timp ce iubirea din inima voastră este solul în care a fost plantat un spirit viu, învelit de un suflet viu.

18. Această sămânţă a vieţii eterne dinlăuntrul vostru poate folosi în mod util aerul învăţăturii divine, dar numai după ce a încolţit şi a făcut rădăcini puternice în solul

iubirii din inima voastră, pentru Mine. Dacă acest lucru nu s-a întâmplat, spuneţi-Mi şi judecaţi singuri: oare nu va conduce atunci aerul la moarte, deşi menirea sa firească ar fi fost să conducă spre viaţă?

19. Iată, prin urmare, Cuvântul Meu nu vă este de folos decât dacă inimile voastre sunt pline de iubire pentru Mine, şi implicit pentru fraţii voştri; căci înţelepciunea intelectului vostru (aerul alunecos) este moartea iubirii voastre.

20. Dacă iubirea voastră – menită să hrănească spiritul – este moartă precum copăcelul smuls din pământ, de ale cărui rădăcini mai atârnă doar câţiva bulgări de pământ uscat (iubirea stinsă pentru Mine), de unde vreţi să-şi mai extragă sământa voastră – copacul vieţii, pipernicit şi uscat – hrana?

21. De aceea, acest mic dejun are menirea să fie un veşnic avertisment pentru voi, remintindu-vă să rămâneţi de-a pururi ferm ancoraţi în iubire. Atâta vreme cât veţi face acest lucru, veţi dispune întotdeauna de viaţă, şi Mă veţi avea de asemenea pe Mine, Cel care sunt sursa veşnică a vieţii şi înţelepciunii ce derivă din ea.

22. Încrustaţi adânc aceste cuvinte în inimile voastre şi acţionaţi întotdeauna în concordanţă cu ele, căci atunci veţi fi mereu vii şi nu veţi mai fi nevoiţi să vă întrebaţi: 'Unde este Tatăl?', nici să-L strigaţi: 'Vino!', căci El va fi cu voi şi înlăuntrul vostru de-a pururi. *Amin.*

23. Acum, Enoh, du-te şi pregăteşte ofranda sacrificală, căci a sosit timpul. *Amin!"*

Capitolul 170

O EVANGHELIE A SACRIFICIULUI

(10 decembrie 1841)

1. Enoh s-a ridicat atunci cu inima plină de iubire şi recunoştinţă, şi L-a întrebat pe Abedam cel înalt:

2. "Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, oare este de acord voinţa Ta sfântă să-Ţi aducem şi aici, pe înălţimile sacre, acelaşi sacrificiu ca şi ieri, în câmpie? O, Abba, îngăduie-mi să cunosc voinţa Ta sfântă!"

3. Iar Abedam i-a răspuns: "Enoh, de ce Mă mai întrebi, când tu ştii prea bine care este sacrificiul care îmi face plăcere?

4. Ori de câte ori primesc o ofrandă interioară, născută dintr-o inimă plină de iubire şi de smerenie, orice sacrificiu este sfinţit, indiferent dacă este făcut în maniera lui Abel, Seth şi Enos, sau în cea de ieri, din câmpie.

5. Remarc totuşi în inimile voastre un loc gol. Voi aţi consacrat acest loc sacrificiului adus lui Dumnezeu, dar din cauza goliciunii lui, voi nu înţelegeţi cui şi de ce aduceţi acest sacrificiu. Ascultaţi aşadar această explicaţie: Tatăl nu doreşte nici un alt sacrificiu decât acela al inimii. Pe de altă parte, Tatăl este Dumnezeu cel etern, preasfânt şi atotputernic; Lui şi numai Lui îi datoraţi sacrificiul vostru, la fel cum iubirea voastră pură este pentru Tatăl.

6. Sacrificiul consumă, distruge şi ucide orice ofrandă în focul ce arde pe altar. Iată, aceasta este mărturisirea omului în faţa lui Dumnezeu, prin care el îl recunoaşte pe Dumnezeu, fie deschis, fie mai vag, simţind în inima sa cum este Dumnezeu şi ce face El.

7. Dacă cineva se limitează însă numai la ofrandă, fără să fie ancorat în iubirea sa fermă pentru Tatăl, ofranda – care este similară lui Dumnezeu – nu ar face altceva decât să-l consume, să-l distrugă şi să-l ucidă pe el, datorită faptului că el nu s-a umezit mai întâi cu apa vieţii, care nu este altceva decât iubirea pură pentru Tatăl.

8. Adevăr vă spun: cel care îi aduce un sacrificiu Tatălui în inima sa, face simultan şi un sacrificiu plăcut lui Dumnezeu; în schimb, cel care îşi face sacrificiul său numai pe altar, în faţa lui Dumnezeu, crezând că astfel îi face plăcere şi Tatălui, acţionează dintr-o mare eroare. Căci Tatăl nu este niciodată satisfăcut de o ofrandă arsă, ci numai de ofranda vie a inimii.

9. Cum credeți că ar putea fi satisfăcut Tatăl cel viu – din care s-a născut orice formă de viață – de un sacrificiu ars și mort, sau de unul care consumă, distruge și sfârșește prin a ucide în cele din urmă respectiva ofrandă?

10. Dar dacă – după cum spuneam – ființa aduce mai întâi o ofrandă de iubire către Tatăl, în inima sa, sacrificiul ulterior va fi la rândul lui bine primit, căci prin el omul declară ce a descoperit în inima sa, și anume faptul că Tatăl este sfânt, sfânt, sfânt, fiind una cu Dumnezeu cel atotputernic, dintru eternitate. Fără ofranda inițială, arderea sacrificiului nu este decât un act grotesc în fața Mea.

11. Amintiți-vă de Cain și Abel. Cain a făcut sacrificii fără iubire, în timp ce Abel le-a făcut cu iubire. Al cui sacrificiu s-a înălțat la cer și al cui a fost coborât la loc, către pământ?

12. Fiind o oroare în ochii Tatălui, care a fost consecința sacrificiului lui Cain? Acesta l-a prins în ghearele sale pe Cain și a făcut din el ucigașul fratelui său.

13. În mod similar, sacrificiul orb îi va prinde pe mulți în ghearele sale, iar ei vor acționa precum Cain și își vor ucide nenumărați frați, atât trupește cât și din punct de vedere spiritual.

14. Dacă doriți să faceți un sacrificiu, faceți-l așa cum se cuvine și după cum v-am explicat.

15. Astăzi, el va fi săvârșit așa cum a fost făcut ieri, pe câmpie. În schimb, nu veți mai aprinde focul sacrificial din altar seara, ci la amiază, pentru ca acei copii care locuiesc departe de acest loc să poată ajunge acasă până seara.

16. De acum înainte, copiii cei mici nu vor mai lua parte la sacrificii, fiind suficient ca din fiecare colibă să participe doi bărbați și o femeie. Mai mult, venirea la celebrarea sacrificiului nu trebuie să devină o datorie pentru nimeni, căci numai iubirea pentru Tatăl trebuie să-i strângă pe oameni, și nu sacrificiul în sine.

17. Dacă cineva va veni din iubire pentru Tatăl, sacrificiul său va fi sfânt, iar el va fi întărit din punct de vedere spiritual. Dacă însă, altcineva este chemat nu din iubire, ci din obligația stabilită pentru el de către un om al legii, deși propria sa inimă se opune, sacrificiul acestuia va fi desacralizat și îl va distruge, veștejindu-i inima. Iar ceea ce îmi va oferi el Mie va fi la fel ca inima sa, o lucrare lipsită de viață, o ofrandă moartă.

18. Cele ce v-am explicat acum vor rămâne de-a pururi valabile.

19. Iar acum, mult iubitul Meu Enoh, poți să începi ce ai de făcut. Voi, ceilalți, mergeți afară și spuneți-le copiilor veniți din toate colțurile pământului ce presupune un sacrificiu. Dar să nu spuneți nimănui că Eu sunt prezent printre voi.

20. Până în momentul sacrificiului, voi, Jared, Abedam și Adam, urmați-Mă la coliba lui Jared. Vor veni de asemenea cu noi copiii lui Seth și Eva.

21. În concluzie, haideți să facem totul corect, întru și prin iubire! *Amin!*”

Capitolul 171

ENOH PREGĂTEȘTE SACRIFICIUL

1. În continuare, Enoh a trecut la treabă, plasând lemnele cele mai curate de cedru pe altar, încrucișate, rugându-se în permanență.

2. În timp ce își vedea de treabă, câțiva oameni din regiunea de miazăzi au venit la el și l-au întrebat de ce așează deja lemnele pe altar, când obiceiul cerea ca ele să fie așezate numai seara.

3. Enoh le-a răspuns tot printr-o întrebare: “De ce sunteți îngrijorați? Credeți că fac acest lucru în mod arbitrar?

4. Sau a devenit acțiunea mea o minciună pentru voi numai pentru faptul că nu o înțelegeți?

5. O, da, multe lucruri par mincinoase în ochii celui orb; căci orice i-ai spune acestuia, cuvintele tale nu reprezintă altceva decât o minciună atâta vreme cât el este orb.

6. La ce-i foloseşte orbului lumina strălucitoare a soarelui? De ce s-ar chinui cineva să-i explice strălucirea acestei lumini, mințindu-l astfel? Căci pentru cel orb, soarele este negru, şi el se încăpățânează să creadă asta. De aceea, un soare strălucitor trebuie să fie o minciună pentru el, căci dacă adaugi un corp străin la comoara cuiva, ce reprezintă acesta față de propria sa comoară? Nimic altceva decât o minciună, căci el nu este precum comoara sa, ci doar un corp străin, care practic nici nu există pentru acela care nu recunoaşte decât semnele caracteristice ale comorii sale.

7. De aceea, mă întrebați degeaba, căci astăzi eu sunt mai puțin înclinat ca oricând să vă mint. Pentru cel care aparține adevărului, întreaga falsitate s-a scufundat în nimicnicia eternă; în schimb, ce semnificație ar putea avea adevărul autentic divin pentru acela a cărui inimă este încă plină de falsitate, pe care el o confundă cu adevărul? El nu ar putea semnifica nimic altceva decât o minciună.

8. Ce înseamnă lumina interioară a spiritului pentru acela care caută lumina lumească? Nimic altceva decât o minciună, o beznă absolută. Cum ar putea fi altfel, de vreme ce acea lumină bate mult mai departe decât poate ajunge privirea respectivei ființe?

9. De aceea, vă rog să mă lăsați în pace! Voi nu puteți înțelege deocamdată cărările Domnului, căci această noapte v-a întunecat inimile, astfel încât voi nu mai puteți să vă dați seama că iubirea adevărată pentru Dumnezeu nu depinde de nici o regulă, fiind complet liberă, la fel ca şi ofranda pe care i-o aduce ea. Dacă vă iubiți soțiile liber, şi nu doar la anumite ore sau în funcție de anumite reguli, de ce ar trebui să vă măsurați iubirea față de Dumnezeu?

10. Aşadar, mergeți şi meditați mai bine la cele spuse de mine! *Amin!"*

(11 decembrie 1841)

11. După ce Enoh a rezolvat cu curiozitatea celor de la miazăzi în această manieră – extrem de potrivită pentru nivelul lor de înțelegere – aceştia au început să mormăie în barbă, fiind extrem de enervați de modul în care fuseseră tratați de Enoh, căci – ziceau ei – nu puseseră întrebarea cu rea intenție.

12. Unul dintre ei le-a spus celorlalți: "Ascultați, fraților, eu îl cunosc suficient de bine pe Enoh, şi din câte mi-am dat seama încă de ieri, privind de la distanță, bănuiesc că patriarhii i-au încredințat lui sarcina de a realiza sacrificiul. Având în vedere că el s-a comportat şi a vorbit întotdeauna ciudat, eu cred că la fel de ciudat va proceda şi acum.

13. Părerea mea fermă este însă că vechiul obicei devoțional – aşa cum ni l-a lăsat moştenire Abel, şi despre care este cert că îi este plăcut lui Dumnezeu – nu ar trebui lăsat cu atâta uşurință la discreția unui singur individ, iar dacă ar fi să se hotărască o schimbare, aceasta ar trebui stabilită de întreaga adunare a copiilor. Căci nu suntem noi cu toții egali, în calitatea noastră de oameni?

14. Dacă este să ne dăm aprobarea asupra corectitudinii unui sacrificiu, acesta ar trebui să respecte şi sfatul nostru. De vreme ce noi ne opunem însă lui, este limpede că el nu este valabil pentru noi.

15. Cum am putea noi să acceptăm acest lucru, şi de ce am face-o, ținând cont că anterior, noi am fost întotdeauna consultați în chestiunile pur divine?

16. De aceea, eu zic ca Sethlahem, cel mai în vârstă şi mai experimentat dintre noi, să meargă din nou la Enoh şi să-l întrebe cu toată fermitatea ce înseamnă această amplasare a lemnului pe altar, la ora aceasta".

17. Sethlahem i-a răspuns însă celui supărat: "Ascultă, nu-mi place deloc ideea ta; căci ieri am avut prilejul să-l văd pe Enoh într-o postură cu totul extraordinară.

18. L-am văzut înzestrat cu o putere atât de mare, încât dacă mă gândesc bine, chiar şi cum mă trec fiori pe şira spinării.

19. Această noapte a fost îngrozitoare. Elementele urlau teribil, după cum ştiți prea bine, astfel încât noi am fugit cu toții spre înălțimi, unde am căzut cu fața la pământul care se cutremura, în timp ce furtuna continua dezlănțuită. Dar oricât de mare ar fi fost teama mea, nu puteam să-mi scot din inimă ceea ce am văzut şi am descoperit ieri în privința lui Enoh.

20. Vă mai amintiți cred cazul acela în care câțiva dintre noi au simțit nevoia să coboare în ținuturile de jos – mă aflam de altfel şi eu printre ei – dar un tigru s-a aşezat în

fața noastră şi ne-a împiedicat să avansăm, demonstrându-şi puterea prin uciderea unui taur uriaş.

21. Ei bine, acelaşi tigru, pe care l-am recunoscut perfect, i se supunea ieri lui Enoh precum un miel, ascultând de fiecare semn al acestuia. Nu numai că uriaşa fiară i se supunea întru totul lui Enoh, dar – lucru nemaiauzit – ea a început să vorbească, adresându-ne nouă, tuturor, cuvinte pline de înțelepciune.

22. Voi nu ați observat toate acestea, căci zăceați la pământ, în apropiere de colibele voastre, la o distanță considerabilă. Eu mă aflam însă chiar în față, şi credeți-mă, nu voi putea uita vreodată ce am văzut şi ce am auzit.

23. După cum vă imaginați, am fost foarte impresionat de Enoh, şi cu prima ocazie, am încercat să vorbesc cu el.

24. Dar atunci când mi-am exprimat dorința de a deveni discipolul său, el mi-a spus o parabolă referitoare la contemplarea unui lanț muntos aflat la distanță, explicându-mi diferența într-o manieră atât de grafică, încât prin comparație cu înțelepciunea lui, m-am simțit de parcă abia aş fi părăsit pântecul mamei mele.

25. Şi din câte mi-am dat seama, toți patriarhii – inclusiv Adam – ascultau întru totul de cuvântul lui.

26. Ținând cont de toate acestea, eu unul vă spun: dacă cineva doreşte, după modul în care a tratat el curiozitatea noastră nepotrivită, să-i mai pună o întrebare, încă şi mai nepotrivită, nu are decât, dar acela nu voi fi eu!

27. De altfel, sunt convins că oricare dintre voi ar încerca aceasta, o bătălie cu el ar fi cel mai ridicol lucru cu putință, precum aceea dintre un leu şi un şoarece. Nu cred că trebuie să fii un mare profet pentru a-ți da seama în avans cine va fi victorios.

28. Dacă totuşi doriți să îi puneți întrebarea voastră fermă, eu unul vă doresc noroc şi cât mai multă lumină. Aş mai dori să adaug totuşi un lucru înainte de aceasta, şi anume, că nu trebuie să glumeşti cu cei care se află aproape de Dumnezeu. În loc să-i chestionăm în mod penibil, mai bine le-am observa acțiunile, căci cărările marelui Dumnezeu sunt de nepătruns pentru noi, iar hotărârile Sale sunt insondabile.

29. Gândiți-vă bine la aceste cuvinte înainte de a îndrăzni să faceți vreun pas mai departe!”

30. Auzind cuvintele lui Sethlahem, grupul celor supărați a renunțat la planul său şi a urmat sfatul înțelept al acestuia.

31. Ascultând de o inspirație lăuntrică, Enoh l-a chemat însă la el pe Sethlahem şi i-a spus:

32. “Sethlahem, doresc să te laud! Iată, ai acționat acum în spiritul adevărului, întărindu-i pe cei slabi, care fără ajutorul tău, ar fi căzut într-un abis fără fund, căci în orbirea lor, ei nu pot vedea pe ce calcă.

33. De acum înainte nu mă vei mai părăsi, până când nu vei vedea şi tu ceea ce ochii tăi muritori nu au văzut încă, iar urechile tale muritoare nu au auzit încă.

34. Oare nu ți se pare ciudat să vezi această zi atât de splendidă, după o noapte atât de îngrozitoare?

35. Iar dacă ai fost atent la furtună şi ai văzut cât de brusc a luat ea sfârşit, spune-mi, acest lucru nu ți s-a părut la fel de ciudat?”

36. Sethlahem i-a răspuns: “O, Enoh, cine nu a observat toate acestea? Dar la ce ne foloseşte nouă, celor ca mine, această simplă observație? Căci eu nu înțeleg nimic din tot ce se întâmplă, fiind nevoit să-mi spun singur, drept consolare:

37. ‘Domnul Iehova ştie mai bine de ce se petrece cutare sau cutare. Iar cei care sunt mai apropiați de Iehova decât mine vor şti cum să afle mai multe; îi mulțumesc oricum lui Dumnezeu pentru pacea pe care mi-a dăruit-o şi care îmi oferă o satisfacție deplină.

38. Ce zici, dragă Enoh? Nu am dreptate?”

39. Enoh i-a răspuns: “O, Sethlahem, solul tău este foarte bun. Dacă sământa va cădea pe acest sol, ea va aduce un rod de o mie de ori mai bogat.

40. Ascultă, astăzi vei vedea un străin în mijlocul nostru. Du-te la Acesta, iar El îţi va spune cu un singur cuvânt mai multe decât aş putea-o face eu în o mie de ani. Da, adevăr îţi spun, El te va trezi mereu şi mereu.

41. Deocamdată nu-ţi pot spune mai multe, căci îl văd apropiindu-se deja!"

Capitolul 172

DESPRE NATURA INTERVENŢIEI

(13 decembrie 1841)

1. Enoh a tăcut apoi, la fel ca Sethlahem, aşteptând sosirea Celui Preaînalt.

2. Ei nu au avut mult de aşteptat, căci într-o singură clipă, El se afla deja printre ei, însoţit de Jared şi Abedam. Între timp, Adam, Eva şi ceilalţi copii ai lui Seth primiseră dispoziţie să plece la înălţimea de dimineaţă – deja cunoscută nouă – unde trebuiau să-L aştepte fericiţi pe El şi pe ceilalţi, pe care îi ştim, din coliba lui Adam.

3. După ce a ajuns la Enoh, lângă altarul sacrificial, Abedam cel înalt l-a întrebat imediat pe acesta: "Dragă Enoh, am auzit nişte mormăieli în inimile câtorva oameni din regiunea de miazăzi. Sethlahem i-a potolit într-o oarecare măsură, dar acum inimile lor strigă încă şi mai pline de răutate, fiind demne de toată mila.

4. Cum crezi că ar trebui să procedăm faţă de ei?"

5. Enoh i-a răspuns: "O, Abba, Tu mi-ai răspuns deja în inima mea. Facă-se voia Ta sfântă, căci acest lucru va fi cel mai bun cu putinţă pentru ei".

6. Iar Abedam i-a spus lui Enoh: "Iată, Enoh, de dragul lor i-am permis azi-noapte furtunii să se dezlănţuie, pentru a le umili inimile orgolioase. Dar ai putut vedea cu proprii tăi ochi şi auzi cu propriile tale urechi cât de reduse au fost efectele asupra lor.

7. Oare nu ar fi mai bine ca asemenea oameni să nu existe deloc?

8. Un altul i-ar fi lăsat poate să fie înghiţiţi de pământ, astfel încât respiraţia lor să nu mai polueze acest loc sfânt.

9. Ei, ce crezi, ar fi corect ca ei să primească în funcţie de ceea ce merită inimile lor?"

10. Enoh i-a răspuns din nou lui Abedam: "Doamne, Tu eşti plin de iubire şi de compasiune, voia Ta este de-a pururi sacră, iar graţia Ta nelimitată. Tu nu ai nevoie să fii implorat pentru a-Ţi acorda graţia cuiva, dar ne oferi nouă oportunităţi de a ne examina inimile, pentru a vedea câtă iubire faţă de aproape şi de fraţii noştri sălăşluieşte în ele, şi cât de mult am reuşit noi să devenim la fel ca Tine, prin compasiunea noastră.

11. Iată, întrucât eu recunosc – prin graţia şi compasiunea Ta infinită – că iubirea şi compasiunea mea pentru fraţii mei nu sunt altceva decât iubirea şi compasiunea Ta, o scânteie firavă din focul iubirii Tale nesfârşite şi infinit de sacre, eu vin la Tine şi mărturisesc în faţa Ta că nimic nu-mi aparţine, că totul este al Tău, – iubirea mea este iubirea Ta dinlăuntrul meu, iar compasiunea mea este compasiunea Ta dinlăuntrul meu. Pentru toate acestea, o, Abba, lăudat fie de-a pururi Numele Tău glorios şi sublim!

12. O, Abba, ori de câte ori simt o stare de compasiune faţă de cineva, înţeleg simultan cât de târzie este această stare prin comparaţie cu compasiunea Ta.

13. Unde s-ar afla sărmanul orb dacă ar fi să aştepte ca eu să-i vin în ajutor cu compasiunea mea, dacă nu i-ai fi arătat Tu graţia Ta cu mult timp înainte?

14. Da, eu îţi pot cere să ai milă de cel slab şi orb. Dar atunci când îţi cer acest lucru, o, Abba, nu o fac pentru a Te convinge, ci numai pentru a-Ţi atrage privirea şi graţia către inima mea, în clipa în care îţi aduc o sărmană ofrandă, din propria Ta comoară, dăruită deopotrivă tuturor fraţilor mei.

15. Adaug acum ceea ce spun mereu şi în orice împrejurare: o, Abba, facă-se voia Ta! Şi Te implor, acceptă – în marea Ta graţie – ceea ce îţi oferă inima mea sub forma iubirii şi compasiunii faţă de fraţii mei, o ofrandă derizorie prin comparaţie cu iubirea şi graţia Ta infinite, – acceptă-le ca şi cum ar însemna ceva în faţa Ta, pentru ca dacă îţi vei

revărsa grația asupra cuiva într-o manieră suficient de obiectivă pentru a ne putea da seama de ea chiar şi noi, cei orbi, să mă pot bucura şi eu împreună cu aceia asupra cărora Ți-ai revărsat grația în mod vizibil.

16. O, Abba, primeşte – în marea Ta grație – această confesiune a mea, şi ai răbdare cu prostia mea. Facă-se voia Ta sfântă acum şi de-a pururi! *Amin!"*

17. Abedam l-a privit pe Enoh cu multă iubire şi i-a spus:

18. "Dragă Enoh, cuvintele tale au fost perfect adevărate, ilustrându-ți cu exactitate inima şi cât de multă înțelepciune a iubirii sălăşluieşte în ea. Dar pentru a te ajuta să înțelegi mai clar în ce constă intervenția, potrivit ordinii divine, îți voi spune următoarele:

19. Dacă vezi vreun frate sărman sau vreo soră sărmană, indiferent în ce sens, fie din punct de vedere fizic, datorită slăbiciunii sau incapacității de a-şi utiliza un simț sau altul, fie din punct de vedere al inimii sale, săraci în iubire, săraci în energia de a acționa, săraci în voință, săraci în viziunea interioară, săraci din punct de vedere intelectual, ori complet sărăciți spiritual, şi dacă le arăți compasiune, născută din iubirea inimii tale față de Mine, şi implicit față de fratele sau sora ta, atunci compasiunea ta este perfectă. Căci ea ilustrează deja primirea marii Mele grații, la fel ca vântul care suflă prin pădure, deplasând frunzişul arborilor, care generează la rândul lui curenți de aer, ce sunt din nou absorbiți de marele vânt general, ca şi cum ar avea vreo semnificație prin comparație cu el.

20. Ai observat probabil că atunci când suflă vântul, el deplasează de asemenea şi frunzele uscate, care fiind complet moarte şi rigide, sunt imediat smulse de pe ramurile lor şi cad pe pământul cel mort. Şi chiar dacă vântul puternic le mai spulberă o vreme, ele sfârşesc tot prin a fi înghițite de pământ, unde le aşteaptă degradarea şi anihilarea.

21. Acesta este destinul unei frunze, dar nu şi acela al unui om. Vai lui dacă s-a uscat pe arborele vieții; adevăr îți spun, el nu va scăpa distrugerii.

22. Ceea ce am vrut să-ți demonstrez prin comparația Mea a fost faptul că numai ceea ce este viu poate fi deplasat (prin transformare) către compasiunea cea vie de către marea Mea grație. Astfel, compasiunea lui este absorbită de Mine ca şi cum ar avea cu adevărat importanță. La fel cum vântul absoarbe curenții produşi de frunzişul pus în mişcare tot de el, purtându-i mai departe, către alte frunze, la fel stau lucrurile şi cu compasiunea oamenilor către semenii lor. De aceea, un frate trebuie să facă tot ce poate pentru frații săi, din iubirea sa vie, da, vie prin şi întru Mine, iar Eu voi privi cu grație la acțiunea şi la intervenția sa, ca şi cum ar însemna ceva pentru Mine.

23. Iată, dacă vântul suflă astfel, el îți ia cu el respirația, ca şi cum aceasta ar avea vreo importanță. Crezi însă că respirația ta poate întări cu adevărat vântul, schimbându-i eventual direcția?

24. O, crede-Mă, nici chiar respirația tuturor oamenilor la un loc nu ar putea face acest lucru. Căci nici o ființă umană nu ştie de unde vine vântul, nici unde se duce, deşi el vă permite să vă dați seama care este direcția lui. Dacă veți sufla în acea direcție, vântul va absorbi suflul vostru şi îl va purta mai departe, dar dacă suflați intenționat împotriva lui, suflul vostru va fi respins şi vă va izbi în propria voastră față, distrugându-vă până la urmă.

25. În mod similar, dacă vărsați lacrimile voastre pline de compasiune într-un pârâu, acestea se amestecă cu apa pârâului, fiind purtate apoi către marea compasiunii. Dar dacă cineva se va trezi plângând alături de pârâu, iar lacrimile sale vor cădea în nisipul uscat de pe malul acestuia, ar ajunge oare şi aceste lacrimi în marea compasiunii?

26. Ascultă, dacă cineva crede că Mă poate emoționa pe Mine prin intervenția sa care îmi invocă grația, oare nu este el chiar mai stupid decât acela care crede că dacă a vărsat o lacrimă, marea însăşi trebuie să vină şi să i-o absoarbă, uitând cum arată marea şi faptul că orice pârâiaş se îndreaptă – oricum – către ea?

27. În schimb, cel care îmi permite Mie să-l emoționez, va manifesta compasiunea corectă, iar lacrimile sale vor cădea în mod firesc direct în mare.

28. În fond, cine Mi s-a rugat Mie, implorându-Mă să vă creez, pe vremea când nu exista nimeni în afara Mea? Credeți voi oare că de atunci am devenit mai dur şi mai lipsit de iubire, astfel încât propriile ființe create de Mine să vină şi să intervină pe lângă Mine, stârnindu-Mi compasiunea?

29. O, vă asigur că nu este cazul; ceea ce este însă necesar este ca propriii Mei copii să Mă lase pe Mine să le înmoi inimile, pentru ca ei să Mă primească pe Mine cu toată

iubirea, să observe apoi direcţia marii Mele compasiuni, după care să se unească activ cu Mine întru această graţie. Iată, aceasta este voinţa Mea!

30. Atunci când te-am întrebat mai devreme ce ar trebui făcut cu cei revoltaţi, tu ai răspuns corect, căci te-ai deschis în faţa Mea şi te-ai lăsat emoţionat de Mine. La fel, pe viitor, toţi oamenii ar trebui să manifeste o compasiune corectă faţă de toţi semenii lor mai sărmani decât ei, căci întru iubirea Mea, fiecare este fratele celorlalţi. Dar dacă Eu voi dori să-l trezesc pe cel mort, cine Mi se poate opune, cerându-Mi să n-o fac?

31. Şi încă ceva, Enoh, tu nu ai înţeles pe deplin întrebarea Mea, căci aceşti rebeli trebuie să fie mai întâi înghiţiţi de pământul adevăratei umilinţe, înainte de a putea reînvia.

32. Acesta este motivul pentru care am dorit să îţi dau această lecţie. Iar acum, să-i lăsăm pe rebeli să se apropie. *Amin!”*

Capitolul 173

CEI ŞAPTE REBELI DIN REGIUNEA DE MIAZĂZI ÎŞI BAT JOC DE SETHLAHEM

(15 decembrie 1841)

1. Auzind cuvintele lui Abedam cel înalt, Sethlahem a început să bănuiască faptul că asistă la ceva deosebit de măreţ. Inima sa ardea, şi o intuiţie interioară îi spunea: “Nici un om nu ar putea vorbi precum acest străin. Cred că se ascunde ceva extraordinar în spatele lui”.

2. Ghidat şi influenţat într-o mare măsură de această intuiţie interioară, Sethlahem a păşit în faţa lui Abedam cel înalt, cu cea mai mare umilinţă, şi l-a întrebat:

3. “Sublimule străin, plin de o înţelepciune divină, şi după câte îmi dau seama, şi de o putere divină, vrei să accepţi acest mic serviciu din partea mea, şi anume de a mă duce să ţi-i aduc pe *aceia* care murmură împotriva aranjamentelor făcute de Iehova, fără să-şi dea seama că Dumnezeu cel etern şi preasfânt a prevăzut încă de la începutul eternităţii ce s-a petrecut vreodată, ce se petrece şi ce urmează să se petreacă, impunându-şi propria voinţă într-o anumită măsură, chiar şi în ceea ce îi priveşte pe oamenii cei liberi?

4. Din câte îmi dau seama după cele ce mi-a spus Enoh în legătură cu tine şi după ce am auzit discuţia ta cu Enoh de adineaori, sunt convins că un singur cuvânt din partea ta adresat acestor rebeli ar contribui mai mult la transformarea lor benefică decât o mie de cuvinte ale mele.

5. Aceştia şapte sunt de departe cei mai încăpăţânaţi din întreaga regiune de miazăzi.

6. Într-adevăr, eu cred că nimic rău nu trebuie să li se întâmple, dar ei trebuie totuşi transformaţi în bine, da, cu siguranţă este necesar acest lucru.

7. Dacă eşti de acord, voi pleca numaidecât la ei!” – Iar Abedam cel înalt i-a răspuns:

8. “Sethlahem, adevăr îţi spun, dacă ai fi înţeles Cuvântul Meu, ţi-ai fi dat seama că Mă pot descurca perfect şi fără tine.

9. Totuşi, de vreme ce Eu nu sunt altceva decât un străin pentru tine, poţi să mergi şi să faci ceea ce doreşti să faci.

10. Dacă totuşi, cei şapte rebeli nu vor dori să te urmeze, poţi să te întorci în mijlocul nostru, chiar dacă nu ai realizat nimic. *Amin!”*

11. Sethlahem a pornit imediat către cei şapte rebeli, care stăteau la circa 50 de paşi mai încolo. Ajuns acolo, unul dintre ei l-a întrebat, bătându-şi joc de el:

12. “Ei, cu ce măsură ai devenit mai înţelept?

13. Ţi-a adus Enoh mai multă lumină în legătură cu parabola de ieri, pe care nu ai înţeles-o? Sau poate ţi-a făcut cunoştinţă cu un alt tigru vorbitor?

14. Da, da, cu oameni ca tine, întotdeauna este necesară vreo fiară vorbitoare care să devină un predicator al înțelepciunii, căci cuvintele noastre nu sunt suficient de bune pentru alde voi!

15. Ascultă, Sethlahem, păcat că acest Enoh atât de ciudat nu a fost cu noi în timpul nopții precedente, când câteva sute de tigri şi alte fiare de toate felurile ne-au onorat cu prezența lor. Imaginează-ți câte lucruri interesante ai fi putut învăța de la aceşti înțelepți cu coada lungă dacă Enoh i-ar fi făcut să vorbească!

16. Într-adevăr, nebunia ta a ajuns cam prea departe! Auzi, un tigru vorbitor!

17. Dacă lucrurile vor continua astfel, la anul o să auzi vorbind chiar iarba, dacă nu cumva şi pietrele, sau chiar marea.

18. Iar în celălalt an, dacă vei crede cu fermitate – ştiu că acesta este *motto*-ul tău – fiecare picătură de ploaie ce va cădea din cer îți va spune: 'Bună dimineața, înțeleptule Sethlahem! Cum ai dormit azi-noapte?'

19. Abia atunci te vei trezi probabil şi îți vei destupa urechile suficient de mult, după care îți vei deschide gura chiar mai larg decât îşi deschide tigrul fălcile atunci când înghite un taur, pentru a spune: 'Ce se întâmplă?'

20. Sethlahem, tot nu îți dai seama de nebunia visurilor tale legate de înțelepciune?

21. Ascultă, dacă din timpuri imemoriale, potrivit mărturiei lui Adam, care continuă să trăiască şi merită să fie crezut, căci el este tatăl nostru, al tuturor – presupunând că el este într-adevăr primul om de pe acest pământ, care este totuşi puțin prea mare pentru a fi fost creat pentru *un singur* om –, există toate aceste obiceiuri străvechi şi pioase, de ce crezi tu că ele ar trebui schimbate, cu atât mai mult cu cât pentru cei cu adevărat înțelepți această ceremonie străveche nici nu contează, mai puțin poate pentru a respecta venerabila tradiție istorică? Dacă ar fi să anulăm această tradiție, spune-mi, la ce le-ar mai folosi acest joc de copii oamenilor care gândesc?

22. Tu – care eşti totuşi un înțelept – chiar poți crede că Dumnezeu îşi poate găsi vreo plăcere în faptul că noi aprindem câteva vreascuri în onoarea Lui, după care ne holbăm la o oaie măcelărită cum se consumă la foc mic, cu ochi poate chiar mai îndobitociți decât cei ai oii înseşi?

23. Într-adevăr, o concepție atât de aberantă despre Divinitate, pentru a Cărei mărturie, milioane de stele şi de sori ard pe cer ca o ofrandă perpetuă, nu îi face deloc cinste sufletului uman.

24. Dacă ți-a mai rămas vreo scânteie de înțelepciune, oricât de mică, spune-mi, Sethlahem, dacă nu am dreptate, în cazul – desigur – în care vreun înțelept îmblânit nu ți-a şoptit cumva o învățătură diferită de a mea. Căci noi ştim prea bine de ce este în stare o asemenea fiară mâncătoare de tauri.

25. Dacă vrei şi crezi că eşti în stare, vorbeşte! Sau poate că nu-ți poți deschide gura suficient de larg?

26. Ascultă, urechile noastre nu trebuie gâdilate mai întâi de răgetul unui tigru pentru a auzi marea înțelepciune a lui Enoh, pentru urechile noastre umane fiind de-a dreptul suficientă o voce umană obişnuită. Aşadar, poți să-ți deschizi acum marea ta gură. *Amin!"*

27. Vă puteți imagina cu uşurință ce a simțit sărmanul Sethlahem în timpul acestui discurs acid, îndeosebi dacă veți ține seama că el dorea să se laude puțin, fiind încă destul de mândru de experiențele sale. Pe de altă parte, fusese atât de impresionat de cuvintele lui Enoh şi ale străinului, încât se aştepta tot timpul ca pământul să se deschidă şi să-i înghită pe cei şapte blasfemiatori.

28. De aceea, el a fost incapabil să rostească un singur cuvânt de răspuns, întorcându-se extrem de umilit la locul unde îl aşteptau străinul şi Enoh.

Capitolul 174

O EVANGHELIE PENTRU CEI OFENSAȚI

(16 decembrie 1841)

1. Ajuns din nou în fața altarului sacrificial, în mijlocul lui Abedam, Enoh, Jared şi Abedam cel cunoscut, Sethlahem a respirat adânc şi a dorit să își relateze pe larg sentimentele rănite în timpul insultelor primite.

2. Dar Abedam cel înalt i-a luat-o înainte şi l-a întrebat, ca şi cum nu ar fi ştiut ce s-a petrecut: “Sethlahem, unde sunt cei şapte?

3. Văd că eşti singur. Cum se face că ai dat greş în serviciul pe care intenționai să ni-l aduci?

4. În loc să-i aduci pe cei şapte, tu te-ai întors singur şi cu inima ofensată, plină de gânduri amare.

5. Ce să fac Eu acum cu tine? Dar îți spun: dacă doreşti să te răzbuni pe cei şapte frați ai tăi, scrie vinovăția lor pe nisip. Dacă cineva îți doreşte răul în inima lui, binecuvântează-l ca şi cum ar fi primul tău născut; căci numai astfel vei fi un adevărat copil nemuritor al Iubirii eterne, plin de grație, de iubire şi de întreaga înțelepciune ce derivă din aceasta.

6. Ascultă, la ce-ți foloseşte mintea gânditoare dacă îți lipseşte iubirea? Adevăr îți spun: la nimic, căci vei colinda de-a pururi prin întuneric. Chiar dacă vei contempla timp de o mie de ani munții aflați la distanță, gândindu-te la ei până când gândurile tale încinse ar putea găuri o piatră, spune-Mi, crezi că ți s-ar revela vreun pic natura lor?

7. Eu unul nu cred! Dacă în schimb, în loc să îți laşi inima să amorțească, gândindu-te aiurea la marile enigme aflate la distanță, ți-ai chema câțiva tovarăşi, care doresc la fel de mult ca şi tine să înțeleagă, şi ați porni cu toții într-o călătorie până acolo, ce crezi că s-ar întâmpla? Şi odată ajunşi acolo, oare nu ați găsi realitatea de o sută de mii de ori mai bogată decât în reprezentările false ale gândurilor tale?

8. Oare nu îți va revela mai mult fiecare privire directă – lipsită de gânduri – la fața locului, decât ar reuşi aici gândurile tale aşa-zis profunde în o mie de ani?

9. Cred că înțelegi acum ce avantaj considerabil are iubirea în fața oricărei înțelepciuni mentale.

10. Cel care dispune de iubire, adică de iubirea pură pentru Dumnezeu, Tatăl tuturor oamenilor şi Creatorul tuturor lucrurilor, din care se naşte iubirea justă şi pură pentru frații şi surorile sale, dispune de tot şi de toate. El dispune de viața eternă şi de o înțelepciune clară, sacră, prin nimic asemănătoare cu înțelepciunea mentală şi întunecată a lumii, care este absolut inutilă, singurul ei rol fiind acela de a maturiza gradat oamenii vii în vederea morții, către care îi şi conduce în cele din urmă.

11. Dacă însă doreşti să atingi înțelepciunea adevărată şi vie prin intermediul iubirii, inima ta trebuie să se golească de orice resentiment față de frații tăi, precum şi de întreaga sa înțelepciune mentală. În caz contrar, vei continua să rătăceşti de-a pururi prin beznă, fiind incapabil să distingi dacă te afli în fața unui om sau a lui Dumnezeu Însuşi, cel etern şi atotputernic, situație în care te afli chiar acum.

12. De aceea, mai întâi meditează asupra acestor cuvinte în inima ta. Iartă-ți frații, oricât de rău te-ar fi tratat, după care îți voi ierta şi Eu nebunia şi te voi pregăti în vederea vieții eterne.

13. Dacă te supără atât de tare faptul că frații tăi gândesc şi vorbesc diferit de tine, de ce nu ții seama şi de faptul că gândurile tale diferite de ale lor îi exasperează pe cei şapte, în timp ce ei nu au de-a face decât cu tine, care eşti unul?

14. *Iată, la lovitură de răspunzi cu altă lovitură*
Cine va câştiga vreodată?
Dar dacă eşti în armonie
Iar inima ți-e plină de iubire,
Ai obținut deja un mic câştig.
Şi chiar de-acesta ți se pare mic,
Eu sunt mult mai aproape atunci de tine;
Şi oare nu este acesta un câştig?

15. De aceea, du-te din nou la frații tăi, cere-le iertare şi câştigă-le inimile, iar atunci îți va fi uşor să îi aduci aici şi să-i câştigi în vederea vieții eterne.

16. Nu îl vei câştiga niciodată pe cel sfidător cu o contra-sfidare, nici chiar dacă este vorba de propriul tău copil. Căci după cum ţi-a revelat deja înţelepciunea ta, două forţe de acelaşi fel nu pot deveni niciodată una. Fiecare dintre ele se va lupta cu cealaltă şi va încerca să o distrugă. De aceea, două pietre nu pot ocupa simultan locul uneia singure.

17. Vezi, nu este oare aceasta chiar propria ta teorie? Iar Eu îţi confirm că această teorie este corectă şi adevărată.

18. Nu ai observat chiar tu cum piatra mai slabă cedează şi îi lasă locul ei celei mai puternice? Atunci, care dintre ele o urmează pe cealaltă, devenind în final conducătoarea ei şi chiar fundamentul însuşi al acesteia?

19. Cu siguranţă, nu cea mai puternică, care a împins-o pe cea slabă de la locul ei, ci cea slabă, care i-a făcut loc celei puternice. Iată, aceasta este o altă formulă a înţelepciunii!

20. Du-te aşadar la fraţii tăi şi acţionează potrivit acestei formule, căci astfel vei deveni conducătorul şi maestrul lor, datorită înclinaţiilor mai bune ale inimii tale. *Amin!"*

Capitolul 175

SETHLAHEM ŞI CEI ŞAPTE REBELI

1. Sethlahem era cât pe-aci să pună o nouă întrebare, dar Abedam i-a luat-o din nou înainte şi i-a spus:

2. "Sethlahem, tu nu eşti încă pur, căci o mare îndoială îţi apasă încă inima şi te orbeşte, astfel încât tu nu vrei şi nu poţi să-Mi înţelegi cuvintele.

3. Ce contează dacă ceea ce gândesc fraţii tăi este adevărat sau fals? În fond, nici tu nu ai vreo dovadă care să autentifice dacă înţelepciunea ta este adevărată.

4. Ce este mai bine: să doreşti să învingi ceva greşit cu altceva greşit, sau să recunoşti lipsa de valoare a propriei greşeli şi să nu te mai opui greşelii fratelui tău, de dragul iubirii şi al armoniei? În cazul din urmă, fratele care te iubeşte te va urma cu dragă inimă – în virtutea propriei sale iubiri – atunci când tu vei primi o lumină adevărată.

5. Dar dacă tu persişti cu încăpăţânare în greşeala ta şi te opui fratelui tău, lucru care îl enervează pe acesta, te va mai urma el dacă tu primeşti lumina cea adevărată?

6. Ascultă, iubirea este începutul oricărei înţelepciuni, dar umilinţa este o pârghie puternică a iubirii, precum şi a înţelepciunii. Adevăr îţi spun: atunci când eşti umil, nimeni nu va încerca vreodată să te combată, căci dacă insistentul constată că tu nu opui rezistenţă, el îşi va înceta curând agresiunea, – iar ceea ce se află înlăuntrul tău nu poate contesta nimeni. Astfel, umilinţa este cea mai bună protecţie a înţelepciunii, ca să nu mai vorbim că este cea mai bună şcoală pentru învăţarea acelui înţelepciuni al cărei sâmbure este iubirea.

7. Opusul acestei umilinţe este orgoliul, aşa cum propria ta experienţă ar fi trebuit să te înveţe până acum.

8. Aşadar, du-te şi împacă-te mai întâi cu fraţii tăi, iar apoi condu-i la Mine, după care vom vedea care parte a erorii este mai importantă. Încearcă să înţelegi! *Amin!"*

(18 decembrie 1841)

9. După acest discurs, în inima lui Sethlahem au început să răsară zorii, iar el nu a mai îndrăznit să pună alte întrebări, ci s-a închinat adânc în faţa lui Abedam, după care a pornit pe loc către cei şapte fraţi ai săi.

10. El a ajuns la ei într-o stare de profundă emoţie, şi deşi dorea să le vorbească pe loc, s-a trezit că este incapabil să o facă. Căci recunoaşterea Celui care îi dăduse acele lecţii atât de importante l-a cutremurat atât de tare, încât nu mai putea rosti nici un cuvânt.

11. După ce şi-a petrecut o vreme printre fraţii săi, într-o stare apropiată de prostraţie, aceştia au început să se îngrijoreze pentru el, căci îl respectau cu toţii pentru marea lui înţelepciune, atâta vreme cât nu venea cu lucruri prea noi. De regulă, el trebuia să fie de acord cu ei în legătură cu vechea tradiţie, despre care putea profeţi oricât voia, caz în

care găsea în ei cei mai atenți ascultători. Dacă însă dorea să le vorbească despre ceva nou, ei refuzau să îl mai asculte, ba chiar îi spuneau să tacă.

12. De această dată însă, văzând că tace atâta vreme, ei i-au permis pentru întâia oară să le vorbească despre ceva nou, fiind limpede că el nu dorea să mai respecte vechea tradiție. Mai mult chiar, vorbitorul de dinainte, care i se adresase cu atâta maliție, a fost nevoit să admită că i-a părut rău că i-a vorbit aşa cum a făcut-o.

13. Şi astfel, inima lui Sethlahem s-a simțit uşurată, plămânii săi au început să respire mai uşor, iar el s-a simțit din nou în stare să vorbească. Şi într-adevăr, li s-a adresat astfel:

14. “Dragii mei frați, îngăduiți-mi să vă vorbesc numai o singură dată! Nu doresc să vă impun nimic cu forța, şi fiecare poate să-şi păstreze părerile. De data aceasta vă rog însă să aveți răbdare cu mine şi să ascultați totul de la început la sfârşit. După ce am încheiat, fiecare poate judeca cele spuse de mine după cum doreşte. Aşadar, ascultați:

15. Noi ne agățăm de ceea ce este vechi tocmai pentru că este vechi, dar uităm că în realitate nu există nimic vechi. Desigur, ori de câte ori privim la ceva care a existat multă vreme, alături de noi, şi care s-a învechit, noi spunem: acest lucru s-a învechit şi a îmbătrânit odată cu noi.

16. Dar chiar şi atunci când judecăm astfel noi greşim foarte tare, căci dacă noi am fi cu adevărat bătrâni, ar trebui să arătăm ca acum 500 de ani.

17. Şi totuşi, cât de mult s-a schimbat înfățişarea noastră de atunci! Cum putem spune că ceva este vechi în condițiile în care din ceea ce este cu adevărat vechi nu a mai rămas nici o urmă?

18. Într-adevăr, noi ne-am schimbat din multe puncte de vedere. Unde este părul nostru? Unde sunt majoritatea dinților noştri? De câte ori nu ni s-a jupuit chiar propria noastră piele? Da, aş putea întreba unde s-a dus corpul nostru cel tânăr şi viguros?

19. Unde se află copacii ale căror fructe obişnuiam să le mâncăm în copilărie? Unde sunt vacile, oile şi caprele care ne aprovizionau cu lapte când eram copii?

20. Fructele pe care le mâncăm astăzi cresc pe copaci noi, iar laptele pe care îl bem provine de la alte animale, şi suntem satisfăcuți că ordinea lui Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile.

21. Dacă stăm pe marginea unui pârâu, cine poate spune că fiecare picătură care curge prin fața noastră nu este nouă, sau cel puțin reînnoită? Şi totuşi, ea este cât se poate de bună la gust, în pofida acestei reînnoiri constante.

22. A descoperit oare cineva vreo picătură de ploaie veche?

23. Iar orice ploaie nouă ne încântă la culme, căci astfel câmpurile noastre dau rod.

24. Noi preferăm întotdeauna porumbul cel nou, căci cel vechi a mucezit. Dorim mereu cele mai proaspete fructe. Oricine preferă un tânăr sau o tânără în locul unui tovarăş bătrân.

25. Cui îi place mai mult soarele care apune la sfârşitul unei zile vechi decât cel care răsare la începutul unei zile noi? Cine nu preferă primăvara care întinereşte totul, vechii ierni obosite şi reci?

26. Ascultați, dragii mei frați, de vreme ce noi preferăm întotdeauna, pretutindeni şi în toate, ceea ce este nou, sau cel puțin reîntinerit, găsind o utilitate mult mai mare în acesta față de orice este vechi şi care a trecut de mult timp, Domnul nostru Iehova Zebaoth, sau Dumnezeu, Creatorul etern al tuturor noilor lucruri, reînnoieşte în permanență totul în fața ochilor noştri; de ce ne-am revolta atunci dezaprobatori dacă, prin voința lui Iehova Zebaoth, s-ar introduce o modificare minoră în celebrarea ofrandei de Sabat?

27. Nu doresc să critic astfel opinia voastră, ci dimpotrivă, să vă liniştesc; căci s-a întâmplat de multe ori ca şi voi să aveți păreri remarcabile, opuse propriei mele opinii, dar pe care nu le-am putut contesta niciodată, căci mi-ați dovedit adeseori cât de ascuțită este mintea voastră.

28. Aş dori să mai adaug doar o singură rugăminte, şi anume, să veniți împreună cu mine la altar, pentru a-l cântări şi recunoaşte împreună cu mine pe străinul care ne

aşteaptă acolo. Căci credeţi-mă, cuvintele sale sunt atât de puternice şi de copleşitoare, încât aproape că m-a convins că este Iehova Însuşi!

29. Ştiu că vă vine să râdeţi, dar vă spun: nu râdeţi înainte de a investiga cu atenţie întreaga chestiune, după care veţi înţelege mai bine vechiul proverb, care îmi place atât de mult şi pe care îl rostesc atât de des, care spune că cine râde la urmă râde mai bine.

30. Ce aţi spune despre cineva care vă descrie cele mai intime gânduri ale voastre şi care vorbeşte despre cele divine ca şi cum ar fi ale lui?

31. De câte ori nu le-aţi demonstrat voi copiilor voştri şi descendenţilor lor că numai Dumnezeu cunoaşte cele mai intime gânduri ale oamenilor, acest lucru fiind imposibil pentru oameni?

32. Eu nu v-am contrazis niciodată în această privinţă, căci am realizat cât de multă dreptate aveaţi.

33. Veniţi aşadar cu mine şi convingeţi-vă singuri. Iar dacă veţi găsi că nu am dreptate, veţi putea râde de mine după pofta inimii în faţa tuturor celorlalţi, şi vă asigur că nu vă voi purta deloc pică.

34. Deci, dacă sunteţi de acord, să mergem! *Amin!"*

35. Cei şapte s-au privit uimiţi unii pe ceilalţi, neştiind ce să facă.

36. Primul vorbitor a remarcat atunci: "În fond, de ce nu? Sethlahem ne-a mai condus şi cu alte ocazii, arătându-ne tot felul de lucruri. Uneori, ele s-au dovedit nişte simple prostii, dar alteori, ele au fost pline de înţelepciune. De vreme ce suntem obişnuiţi cu un asemenea comportament din partea lui, am putea să-i facem şi acum plăcere.

37. Dar te avertizăm, Sethlahem, dacă şi de data aceasta ne vei arăta vreo ciudăţenie de-a ta, te poţi aştepta la ceva cu totul special din partea noastră! O, cu câtă plăcere te vom demola atunci!"

38. Dar Sethlahem i-a răspuns: "Nu contează, frate Kisehel. Eu unul cred că tu vei deveni chiar mai ferm în credinţa ta decât mine şi toţi ceilalţi.

39. Aşadar, să mergem! *Amin!"*

Capitolul 176

ZELUL ŞI UMILIREA LUI KISEHEL

(20 decembrie 1841)

1. Cei şapte au pornit astfel la drum, ajungând la altar în câteva clipe. Imediat după sosire, curajosul Kisehel a ieşit numaidecât în faţa lui Abedam cel înalt şi l-a privit din creştet până-n tălpi. El nu a găsit nimic neobişnuit la Acesta, dar şi-a dat seama că are o natură cinstită şi prietenoasă. Aceasta l-a încurajat să se angajeze cu necunoscutul într-o discuţie interogatoare, cu scopul de a-L testa:

2. "Dragul meu străin, iată, noi îl iubim cu toţii pe fratele Sethlahem, căci el posedă o mare înţelepciune şi ne-a ajutat de multe ori pe noi toţi cu bunătatea inimii lui. Cu câteva excepţii, prea subtile pentru noi, înţelepciunea lui ne-a fost întotdeauna de mare folos tuturor. De această dată însă, spre marele nostru regret, el pare să fi căzut pradă unei erori cu totul regretabile, căci datorită naivităţii sale înnăscute, derivată din imaginaţia lui prea vie, te confundă pe tine cu Iehova Însuşi, iar aceasta datorită marii tale înţelepciuni, pe care nu o pot nega.

3. Ei bine, dacă eşti într-adevăr atât de înţelept, cred că vei fi de acord cu mine că el a mers de data aceasta puţin cam prea departe.

4. Dacă pe lângă această înţelepciune indiscutabilă, dispui cumva şi de puţină iubire, vorbeşte-i sărmanului Sethlahem şi convinge-l să renunţe la această nebunie a minţii şi a inimii lui!

5. Căci Iehova este la fel de diferit de tine pe cât de diferit este un punct de infinitatea eternă!

6. De aceea, te implor, în numele tuturor fraților mei: de dragul iubirii fraterne – care nu cred să-ți lipsească, judecând după înfățișarea ta – fă-ne această favoare şi readu-l din nou în simțiri pe Sethlahem al nostru. *Amin!”*

7. Şi iată care a fost răspunsul lui Abedam cel înalt: “Kisehel, am cercetat cu atenție inima ta şi am descoperit că aceasta este plină numai pe jumătate cu iubire fraternă, în timp ce cealaltă jumătate este plină de o bucurie răutăcioasă şi egoistă.

8. În pofida aşa-zisei tale bune păreri despre fratele tău, tu intenționezi în secret ca – dacă afirmația lui nu poate fi dovedită – să îți bați joc de el cu limba ta ascuțită şi să râzi de el după pofta inimii.

9. Dar de vreme ce ai apelat la iubirea Mea fraternă, aş dori să aflu de la tine care este răul de care ar trebui să-l protejez mai întâi – cel din inima lui, sau cel din mintea lui?

10. În ce Mă priveşte, Eu aş fi mai înclinat să îi protejez inima, în timp ce tu pari să ții partea minții sale. Oricum, dacă este să-l salvez, Eu aş prefera să-l salvez în întregime, nu doar pe jumătate. De aceea, spune-Mi, cum ar trebui să procedez?”

11. Kisehel nu a stat prea mult pe gânduri, ci i-a răspuns prompt lui Abedam: “Prietene, înțelepciunea ta este într-adevăr mare, şi depăşeşte toate conceptele mele. Ceea ce mă uimeşte cu adevărat este faptul că, cu toată înțelepciunea ta, tu mă întrebi pe mine ce să faci. Căci înțelepții de seama ta, în fața cărora nici chiar inimile fraților noştri nu se află în siguranță, nu pun de regulă asemenea întrebări, ci se limitează să predice.

12. Astfel, şi în acest caz, va trebui să fii satisfăcut dacă eu nu îți voi răspunde.

13. În fond, ce mai contează, dacă îl vei readuce în simțiri? Te asigur că lumea nu va pieri dacă mă voi distra puțin pe seama lui, cu cele mai bune intenții de altfel!

14. La urma urmei, nu este vorba decât de o glumă.

15. De altfel, ți-am declarat deja că noi îl iubim cu toții pe fratele Sethlahem. Cum poți atunci să-mi pui o asemenea întrebare, care nu face cinste înțelepciunii tale, care poate citi chiar şi în inimi!? Oare cel înțelept nu trebuie să rămână tot timpul consecvent cu el însuşi?

16. O înțelepciune pătată de slăbiciune este încă departe de adevărata înțelepciune, cea consecventă cu sine.

17. De aceea, îndreaptă-ți mai întâi greşeala, şi abia apoi îți voi răspunde.

18. (Întorcându-se apoi către Sethlahem): Ascultă, frate Sethlahem, nu mi se pare deloc că aduce a Iehova! Sper să lămuresc cât de curând această chestiune”.

19. Abedam cel înalt l-a privit însă cu seriozitate pe Kisehel şi i-a spus: “Adevăr îți spun, dacă mai continui astfel, o să tragem concluzia că Iehova ar trebui să te ia de mână, pentru a învăța de la tine cum este înțelepciunea fără slăbiciune.

20. Dar pentru ca tu să poți vedea – murind însă din punct de vedere spiritual pentru multă vreme – că înțelepciunea lui Iehova nu are slăbiciuni, priveşte către răsărit. Poți vedea acolo cu claritate grămada aceea de pietre, care a fost anterior acestei nopți grota lui Adam, şi pe care furtuna a pregătit-o special pentru tine, pentru ca tu să poți fi martorul înțelepciunii fără slăbiciuni a lui Iehova?

21. Poți tu să înțelegi o asemenea înțelepciune? Poți tu, cu înțelepciunea ta consecventă, să reclădeşti grota exact aşa cum fusese?

22. Iată, tu dai din cap în semn că nu şi te întrebi în sinea ta dacă Eu aş fi capabil să fac acest lucru.

23. Dar nici Eu nu îți voi răspunde, ci Mă voi limita să îi spun grotei: Fii!

24. Şi iată, grota este deja înălțată, la fel cum a fost.

25. Dacă şi acum credința ta este încă prea slabă, poți merge până acolo pentru a te convinge personal că grota este reconstruită până la ultimul detaliu, până la ultimul fir de nisip, exact aşa cum a fost înainte.

26. Văd că îmi răspunzi acum în inima ta că acest lucru nu este necesar; căci dacă reconstruirea părții exterioare a fost posibilă pentru Mine, ți-e limpede că şi reconstruirea părții interioare a fost la fel de posibilă.

27. De vreme ce confirmi acum acest lucru, cu consecvența care ți-e proprie, spune-Mi: câte slăbiciuni a descoperit înțelepciunea ta la Mine?”

28. Kisehel, la fel ca şi toți ceilalți – cu excepția lui Enoh, care cunoştea atotputerea Domnului, pe care îl lăuda şi îl glorifica în permanență – au rămas împietriți. O mare frică pusese stăpânire pe ei, şi nimeni nu mai îndrăznea să rostească vreun cuvânt.

29. Atunci, Abedam l-a întrebat din nou pe Kisehel: “Ei, Kisehel, de ce nu-Mi răspunzi?

30. Iată, ți-am pus o nouă întrebare, şi poate ți-am revelat o nouă slăbiciune a înțelepciunii Mele. Dar întrucât sunt dispus să devin adeptul tău, de ce păstrezi tăcerea şi nu îmi reproşezi slăbiciunea?”

31. Dar Kisehel a căzut la picioarele lui Abedam şi i-a spus, plângând: “O, Doamne al cerului şi al pământului, nu pedepsi prea tare viermele din praf, care stă la picioarele Tale. Îmi recunosc acum marea vinovăție în fața Ta. Nu-mi rămâne decât să sper că Tu, care ai reconstruit grota lui Adam, îți vei revărsa într-o bună zi grația şi asupra viermelui din praf, şi că nu vei fi prea mânios împotriva orbirii mele, care nu a fost capabilă să recunoască Soarele. Facă-se de-a pururi voia Ta sfântă! *Amin!”*

32. Abedam i-a răspuns: “Ridică-te, du-te la locul tău şi încearcă să Mă recunoşti în inima ta. Căci această cunoaştere nu reprezintă pentru tine decât o judecată ce conduce la moarte. Numai atunci când Mă vei recunoaşte în iubirea din inima ta, te va conduce această cunoaştere către viață.

33. Atunci când inima ta îmi va menționa Numele, întoarce-te la Mine, iar Eu te voi scoate din pământul care, cu excepția lui Sethlahem, v-a înghițit acum pe toți.

34. Acum du-te şi fă cum ți-am spus! În schimb, tu, Sethlahem, poți să rămâi. *Amin!”*

Capitolul 177

CONFESIUNEA LUI KISEHEL

(21 decembrie 1841)

1. Cei şapte i-au mulțumit lui Abedam plini de căință şi de supunere față de voința Lui, după care s-au întors la locul ce le-a fost desemnat.

2. Acolo, ei s-au alăturat soțiilor şi copiilor lor – adică fiilor lor, care nu mai erau tineri, ci oameni în vârstă de câteva sute ani.

3. Remarcând că părinții lor, de obicei veseli, erau acum trişti, aceştia i-au întrebat care este motivul tristeții lor.

4. Kisehel le-a răspuns cu următoarele cuvinte: “Copii, nu ne întrebați deocamdată care este motivul pentru care suferim pentru prima oară, pe bună dreptate, ci priviți către răsărit, unde glorioasa grotă a lui Adam străluceşte iarăşi, mai minunată ca oricând. Vă amintiți cu toții cât de mare a fost regretul nostru, al tuturor, când azi dimineață am observat cu toții grămada de pietre în care fusese transformată ea.

5. Ce credeți despre toate acestea? Meditați puțin în inimile voastre.

6. Vă spun, este Cineva la altar, alături de Enoh. Retrageți-vă în interior, intrați în comuniune cu Iehova Zebaoth, Dumnezeul nostru, şi căutați-L pe Tatăl preasfânt în iubirea din inimile voastre. După ce v-ați pregătit astfel, mergeți la altar, plini de respect, şi veți găsi acolo răspunsul la întrebările voastre.

7. Acum, lăsați-ne singuri şi urmați sfatul nostru, căci veți fi atât de fericiți, da, fericiți, fericiți, incredibil de fericiți!”

8. Auzind aceste cuvinte, toți cei de față au rămas absolut uluiți, fără să îndrăznească să privească la grota lui Adam, după care s-au aruncat cu fața la pământ, lăudând şi glorificând Numele Domnului, şi mulțumindu-i pentru marea Sa bunătate. Iar inimile lor se umpleau cu o iubire din ce în ce mai mare pentru Iehova.

9. Kisehel s-a întors însă către frații săi şi le-a spus: “Fraților, ce simțiți?

10. Iată, eu unul sunt copleşit de iubire, care mă atrage cu putere către altar. Adevăr vă spun, dacă nu aş fi căzut atât de profund în orgoliu, nici un foc nu m-ar putea ține deoparte. Chiar dacă flăcările s-ar înălța către cer, mi-aş croi drum printre ele până la El, o, la El, la El!

11. Dar vina mea, imensa mea vinovăție în fața Lui, a Celui Preasfânt, mi-a înmuiat picioarele. Sufletul meu tremură atât de tare încât pământul se cutremură sub mine, ceea ce mă împiedică să ajung la El, la El.

12. Cel pe care îl iubesc acum mai presus de orice este simultan şi Cel de care mă tem mai presus de orice. Nu mă tem însă de puterea Sa infinită care m-ar putea distruge instantaneu, nici de mâna Sa care m-ar putea anihila pentru totdeauna, nici de mânia Sa care m-ar putea blestema şi ucide de-a pururi, ci mă tem că nu îl iubesc îndeajuns.

13. O, de ce nu sunt eu format numai din iubire? De ce oasele mele nu sunt iubire? De ce nu este iubire întregul meu trup?

14. Da, fraților, focul din inima mea va trebui să îmi pătrundă în oase şi să îmi consume întregul corp în iubire înainte ca eu să pot să mă apropii de El; iar acest lucru este valabil şi pentru voi! Cel drept este curat, căci el nu păcătuieşte, alungând păcatul încă de pe când era la sânul mamei sale. Noi ne-am complăcut însă în păcat, până când am ajuns să credem că acesta este dreptul nostru în fața lui Dumnezeu.

15. De aceea, păcatul ne-a împietrit, ceea ce ne face acum să fim incapabili să ne transformăm în totalitate în iubire; şi totuşi, trebuie să o facem, şi numai inima noastră reînnoită ne va putea ajuta în acest sens.

16. Flacăra iubirii din inimile noastre trebuie să devină atât de intensă încât să ardă trupul nostru păcătos, iar din cenuşa sa – să se nască un trup nou, pe deplin adaptat la iubire, şi numai în acest nou trup ne vom putea apropia din nou de El.

17. Da, fraților, înainte de o asemenea transformare, eu unul nu m-aş mai putea apropia de El; căci dintre toate păcatele mele, am ajuns să cred că cel mai mare este acela de a nu-L iubi suficient pe El, pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, pe Dumnezeu cel etern şi infinit, şi de a te apropia de El cu o asemenea iubire imperfectă.

18. O, fraților, încercați să mă înțelegeți, căci voi ați experimentat deopotrivă cu mine ce înseamnă să te apropii de El fără să meriți acest lucru.

19. Într-adevăr, nici chiar eternitatea nu va şterge acea senzație teribilă pe care am trăit-o atunci când am stat în fața lui Dumnezeu ca un păcătos.

20. O, fraților, să nu uitați! Să nu uiți nici tu, pământule, că acum îl porți pe suprafața ta pe Însuşi Dumnezeu!

21. Sărmana mea limbă se bâlbâie, pământul se cutremură, sorii vibrează, căci nici unul nu-L poate înțelege pe deplin pe Dumnezeu. O, voi, nu uitați că vă rugați lui Dumnezeu, Tatălui preasfânt!

22. Cât de sacru eşti tu acum, pământule, când paşii Creatorului tău atotputernic calcă peste tine.

23. Cât de sacră eşti şi tu, lumină strălucitoare a soarelui! O, soare, nu uita – alături de mine, cu toată nimicnicia mea – Cine este Acela asupra căruia străluceşti acum!

24. O, Tată, preasfântule Tată! Tu ai venit la noi, nedemni păcătoşi, şi nicidecum copiii Tăi, aşa cum ne-am considerat adeseori fără temei!

25. Cine poate înțelege întreaga Ta grație infinită, splendoarea iubirii Tale nemărginite?

26. O, ajutați-mă să mă rog şi să-L slăvesc pe Acela care a venit la noi, păcătoşii, ajutați-mă cu toții, frații mei, copiii mei, şi tu, pământule, şi tu, soare, şi chiar şi tu, trup păcătos şi încăpățânat al meu! Ajutați-mă să mă rog Lui, creaturi ale infinitului şi îngeri ai cerului! Căci numai El este bun, numai El este preasfânt şi numai El este plin de o iubire supremă, de atotputere şi glorie.

27. Fie ca întreaga noastră iubire să se îndrepte către El şi să-L slăvească, acum şi pururea, şi-n vecii vecilor, *Amin!”*

28. După aceste cuvinte, el a tăcut şi s-a prăbuşit la pământ, plângând; iar frații săi au făcut la fel.

29. Atunci, Abedam i-a spus lui Enoh: “Vezi, nimeni nu M-a găsit încă aşa cum a făcut-o el. Într-adevăr, el a păcătuit în orbirea lui, dar atunci când M-a recunoscut, el a devenit mai mare decât toţi cei de faţă. Căci el se consideră pe sine ca fiind cel mai mic şi mai neînsemnat. De aceea, haideţi să mergem la el şi la fraţii săi şi să-i ridicăm. Într-adevăr, Kisehel a aprins astăzi pentru Mine cel mai glorios foc sacrificial, căci el s-a lăsat pe sine consumat în întregime de focul iubirii, din dorinţa de a deveni tot numai iubire. Şi adevăr îţi spun: el chiar a reuşit.

30. Aşadar, haideţi să mergem la el şi să îl liniştim. Şi vă asigur că ceea ce veţi vedea şi veţi auzi acolo nu vi s-a mai întâmplat niciodată. *Amin!”*

Capitolul 178

RUGĂCIUNEA ŞI CĂINŢA LUI KISEHEL

(22 decembrie 1841)

1. Întregul grup s-a îndreptat atunci către locul în care cei şapte stăteau cu faţa la pământ. Îndemnaţi de Abedam, ei au rămas o vreme în tăcere, ascultând rugăciunea lui Kisehel, rostită fără ca acesta să-şi ridice faţa de la sol:

2. “O, sărman păcătos, cel mai prejos între toţi! Ce am făcut? M-am lăudat în faţa lui Dumnezeu cu nebunia mea nesfârşită, despre care eram convins că era nici mai mult nici mai puţin decât înţelepciune consecventă, şi adorându-mă astfel singur!

3. În marea Lui graţie, El mi-a arătat numai o singură scânteie minusculă din înţelepciunea Sa infinită, cea care a creat cerul şi pământul, şi care mi-a dăruit mie – mizerabilului vierme, plin de ingratitudine – această existenţă minunată, şi iată, deja zac neajutorat la pământ.

4. Oare ce mi s-ar fi întâmplat dacă El mi-ar fi arătat ceva mai mult din înţelepciunea Sa infinită, eternă şi de necuprins cu mintea umană?

5. O, probabil că aş fi fost anihilat pe loc, ca şi cum nu aş fi existat niciodată!

6. Dar în bunătatea Lui nemăsurată, în iubirea Lui infinită, în graţia Lui nesfârşită, El m-a cruţat, iertându-mi insolenţa de nedescris. În loc să mă pedepsească prompt cu distrugerea eternă, pe care am meritat-o în fiecare moment al vieţii mele de o sută de ori, El mi-a iertat vina cumplită şi m-a trimis aici, în acest loc, pentru a-L căuta şi a-L recunoaşte în inima mea, pentru ca apoi să mă pot întoarce la El!

7. Eu, cel mai nedemn şi mai mare păcătos de pe această planetă, să mă întorc la El! O, pământule, mai bine deschide-te şi înghite-mă complet! Căci deşi simt că am devenit tot numai iubire pentru El, nu cred că o eternitate întreagă mi-ar putea şterge vreodată sacrilegiul comis în faţa Lui, ca şi cum nu aş fi păcătuit niciodată!

8. O, Tată preasfânt al unor copii mai buni decât mine! Nu, nu, acest lucru nu se poate şi nu se va întâmpla, căci Tu, preabunule Tată, eşti sfânt, mult prea sfânt! Cum aş putea să mai păcătuiesc vreodată în faţa Ta, şi încă chiar mai rău?

9. Este prea mult, mult prea mult chiar şi faptul că am păcătuit o dată în faţa Ta, atunci când – în orbirea mea – am fost incapabil să Te recunosc. Dar cât de mare ar deveni păcatul meu, dacă acum, după ce Te-a recunoscut, sărmanul vierme s-ar mai întoarce în faţa Ta, ştiind că nu este altceva decât un păcătos?

10. O, ce gând teribil! Eu, un păcătos în faţa lui Dumnezeu, – nu, nu! O, Tată preasfânt, Te implor pe Tine, care eşti atât de bun, nu mă pedepsi prea tare!

11. Eu aş fi meritat cu siguranţă pedeapsa cea mai aspră, dar când mă gândesc cât de indescriptibil de mult îl iubesc, când simt această iubire în fiecare fir de păr, ca şi cum acesta ar conţine o mie de inimi pline de iubirea cea mai arzătoare, aceasta pare să contracareze pedeapsa pe care o merit, căci ea nu face altceva decât să urmeze impulsul puternic al inimii. De aceea, îmi deplâng acum marea nebunie. Şi deşi nu am fost niciodată de folos cuiva pe acest pământ, din câte îmi dau seama acum, lacrimile mele îi vor umezi acum solul. Cine ştie, poate vreun fir de iarbă uscat va folosi în mod util lacrimile mele, dacă nu cumva va muri şi el din cauza amărăciunii lor, căci ele sunt născute dintr-un mare păcătos.

12. Da, da, nobile fir de iarbă, lacrimile mele amare şi păcătoase nu conţin nici o binecuvântare, căci ele s-au născut din marea marii mele răutăţi, şi s-ar putea să te ucidă. De aceea, am să-mi las lacrimile să cadă pe nisipul uscat şi încins, şi nu mă voi mai ridica de la sol până când nu mi s-au uscat toate lacrimile, sau până când Tatăl cel drept şi Dumnezeu cel sfânt nu îmi va trimite un mesager pentru a-mi comunica pedeapsa pe care o merit.

13. Da, mă voi simţi mai bine dacă voi fi pedepsit cu izgonirea eternă în cel mai îndepărtat colţ al pământului, decât aici, în acest loc sacru, de care mă simt atât de nedemn.

14. O, solitudine plină de linişte, spune-mi unde eşti, pentru a te găsi şi a mă ascunde în tine, fără nici un martor al marii mele suferinţe care să mă privească şi să mă deplângă, şi unde să pot muri pentru păcatul meu, da, să mor pentru totdeauna?

15. Am găsit soluţia corectă. Nimic nu-mi poate şterge păcatul în faţa lui Dumnezeu, decât moartea, încetarea oricărei existenţe. Căci numai atunci când păcătosul a fost redus la zero, păcatul său dispare odată cu el. Iar pentru cel care a încetat să existe, tot restul dispare de asemenea.

16. Dar dacă nu există anihilarea perfectă în faţa lui Dumnezeu? Oare poate uita Dumnezeu vreodată ceva?

17. Iar dacă ceva continuă să existe în memoria eternă şi indestructibilă a lui Dumnezeu, mai poate fi el vreodată şters?

18. Oare suntem noi altceva decât reprezentări libere ale memoriei eterne a lui Dumnezeu în faţa lui Dumnezeu Însuşi?

19. Cine ar fi vreodată capabil să se şteargă din această memorie atotputernică a lui Dumnezeu?

20. O, Doamne, o, Tată preasfânt şi sublim! Abia acum înţeleg că toate fiinţele şi toţi oamenii nu înseamnă nimic în faţa Ta! Tu singur eşti Totul în toate!

21. Realizez de asemenea că toţi oamenii, păcătoşi şi drepţi, sunt incapabili să facă ceva în faţa Ta. Căci numai Tu eşti Totul în toate!

22. Dacă cineva este drept în faţa Ta, o, Tată preasfânt, al cui este meritul? Nu al lui, căci totul nu este decât imensa Ta graţie.

23. Iar cel care păcătuieşte în faţa Ta, ce este el? Doar un nimic mizerabil, căci el a dorit să fie cineva, fără să-şi dea seama că în faţa Ta el nu reprezintă nimic.

24. Care este aşadar diferenţa dintre cel drept şi cel păcătos? Abia acum înţeleg cu claritate: păcătosul este un prost, căci el îşi imaginează că acţionează ca şi cum ar însemna ceva în faţa lui Dumnezeu, în timp ce cel drept îşi realizează nimicnicia şi faptul că orice acţiune a sa nu este altceva decât graţia pură a lui Dumnezeu, a Tatălui preasfânt.

25. Aceasta este lumina celui drept, în timp ce noaptea păcătosului nu este decât iluzia în care se complace.

26. O, Tată sublim şi preasfânt, îmi dau seama cu claritate acum că nu mă voi putea ascunde niciodată în faţa Ta, căci Tu eşti pretutindeni Totul în toate. Dar mai înţeleg totodată şi că graţia Ta este infinită. O, nu Te mânia pe mine, ci fii milostiv cu mine, în marea Ta compasiune părintească, căci nu sunt decât un păcătos orb. Iar atunci când vei dori, îngăduie-mi să fiu cel mai mic dintre aceia asupra cărora Ţi-ai revărsat imensa graţie. O, Tată preasfânt, facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi! *Amin!"*

27. Apoi el a rămas tăcut şi a început să plângă, alături de fraţii săi.

28. Sethlahem şi cei care îl însoţeau, inclusiv Enoh, erau atât de mişcaţi, încât au început şi ei să plângă; căci cuvintele lui Kisehel aprinseseră o lumină extraordinar de puternică înlăuntrul lor.

29. Iar Abedam a adăugat că focul aprins aici era de zece mii de ori mai puternic decât cel al unui număr la fel de mare de altare sacrificiale.

30. Iar Sethlahem şi-a spus în sinea sa: "O, sărmani fraţi, marea voastră suferinţă s-a născut numai din vina mea. Dacă mi-aş fi dat seama din timp de ceea ce va urma, m-aş fi lăsat mai degrabă sfâşiat în bucăţi de voi decât să vă produc toată această suferinţă.

31. O, Abedam, Tată glorios şi preaplin de iubire! Ai milă de ei!"

32. Dar Abedam i-a răspuns: “Nu mai fi preocupat de fratele tău, ci ai grijă de devii şi tu ca el! Căci adevăr îţi spun: cine nu va deveni ca el îi va fi inferior atunci când va ajunge în împărăţia vieţii eterne.

33. Încearcă să înţelegi aceste cuvinte şi nu te mai preocupa de cel viu. *Amin!”*

Capitolul 179

NATURA PĂCATULUI ŞI CUM POATE FI ACESTA DEPĂŞIT

(23 decembrie 1841)

1. După această scurtă observaţie, adresată tuturor celor prezenţi, Abedam cel înalt a mai aşteptat puţin, după care s-a dus la Kisehel, care continua să zacă cu faţa la pământ, şi i-a spus:

2. “Kisehel, ridică-te la viaţa eternă, căci adevăr îţi spun: tu ai găsit-o.

3. Eu, Abedam Iehova cel etern, Tatăl tău preasfânt şi preabun, am venit în Persoană la tine pentru a te ajuta să te ridici. De aceea, ridică-te fără teamă, căci iată, am şters păcatul tău pentru totdeauna, întrucât tu M-ai descoperit în iubirea inimii tale aşa cum nici un alt copil de pe acest pământ nu a făcut-o înaintea ta. Aşadar ridică-te, înzestrat cu o mare înţelepciune, pe care ai primit-o datorită iubirii tale, şi cu o mare putere, născută din aceeaşi iubire, şi căreia i se vor supune toate lucrurile, animate sau neanimate, şi în sfârşit, înzestrat cu viaţa eternă. Într-adevăr, tu nu vei mai gusta moartea, căci iubirea ta pentru Mine a transfigurat carnea trupului tău.

4. Cel care va muri aşa cum ai murit tu acum, din iubire pentru Mine, şi la care voi veni în Persoană pentru a-l trezi, adevăr îţi spun, nu va fi trezit numai pentru moment, ci pentru eternitate.

5. Îţi spun: Cine nu va câştiga – la fel ca tine – viaţa eternă, va fi nevoit să aştepte în lumea de dincolo multă vreme până când va veni ziua ridicării din morţi.

6. Aşadar, ridică-te, ajută-ţi de asemenea fraţii şi copiii să se ridice, iar apoi urmează-Mă. *Amin!”*

7. Auzind vocea Domnului, Kisehel a oftat adânc, s-a ridicat în picioare şi a rămas mut de atâta recunoştinţă şi iubire, tremurând din tot corpul şi incapabil să rostească vreun cuvânt.

8. Atunci, Abedam s-a îndreptat către el, l-a atins din nou şi i-a spus:

9. “Adevăr îţi spun: fii şi rămâi constant, şi orice teamă va fi eliminată complet de la tine, iar odată cu teama şi orice păcat, ba chiar şi posibilitatea de a cădea din nou. Căci ceea ce vei face de acum înainte, vei face în Numele Meu şi al iubirii Mele. Iar dacă cineva acţionează în Numele şi întru iubirea Mea, cum ar mai putea fi imaginat vreun păcat?

10. Îţi voi explica acum ce este de fapt păcatul, cum poate păcătui omul şi cum se poate înfrâna el de la păcat.

11. Păcatul apare atunci când cineva simte un impuls interior, îi sesizează avantajele, urmăreşte realizarea sa, născută din dorinţă, îl transformă în ceva personal, după care acţionează în propriul său interes. Din corupţia născută din acest impuls, apărut numai datorită iubirii de sine dinlăuntrul omului, apare o mentalitate malefică ce invadează întreaga fiinţă, întunecându-i mintea, astfel încât ea nu mai reuşeşte să distingă între adevăr şi minciună, sau între bine şi rău.

12. Dacă însă cineva simte un impuls interior, dar se gândeşte: ‘O, Doamne, recunosc faptul că Tu m-ai atins. Acest impuls provine de la Tine, o, Tată! Bunătatea Ta nesfârşită s-a revărsat din nou asupra mea, dorind să mă întărească pe mine – cel nedemn – întru smerenie şi iubirea adevărată faţă de Tine. O, Tată, este nedemn să acţionez astfel, aşa cum m-ai ajutat să înţeleg, cu ajutorul impulsului tentaţiei. Întreaga putere este a Ta, Tu eşti singurul Domn al cerului şi al pământului. Îngăduie-mi să fac numai ceea ce se cuvine în faţa Ta, o, Tată preasfânt, şi anume, să Te iubesc în calitate de copil al Tău. În marea Ta graţie, îndepărtează din nou de la mine acest impuls superior către acţiune, căci el reprezintă o putere divină. Dacă eu, un sărman copil slab, aş acţiona potrivit acestui impuls, ar trebui să mă simt egal cu Tine în această privinţă, căci aş acţiona cu această putere a Ta, la care

numai Tu ai dreptul. De aceea, ia înapoi puterea Ta sfântă de la mine, cel nedemn, şi îngăduie-mi să păstrez doar iubirea mea de copil pentru Tine, o, Tată preasfânt!'

13. Ei bine, dacă Eu aş descoperi o asemenea smerenie la cineva, crezi tu că aş lua de la el impulsul născut din puterea Mea?

14. O, nu, îţi spun; dimpotrivă, aş binecuvânta acest impuls şi aş trezi Eu Însumi în el dorinţa către viaţa eternă. Şi astfel, prin acelaşi instrument prin care un om poate deveni un mare păcătos, un altul poate fuziona de-a pururi cu Mine, făcând lucruri de o mie de ori mai mari, susţinute de puterea Mea, iar aceasta fără să păcătuiască.

15. Crezi tu că cel păcătos face altceva decât să-Mi împlinească voinţa? Îţi spun, nici vorbă! Nimeni nu ar putea face ceva fără voinţa Mea.

16. Ştiu ce gândeşti acum: 'Atunci cum poate păcătui cineva care împlineşte voinţa Ta sfântă?'

17. Ţi-am arătat deja care este natura păcatului. Voi adăuga în continuare un exemplu, care să te ajute să înţelegi mai clar.

18. Un om ar putea fi cuprins de o mare mânie ca urmare a unei acţiuni a fratelui său, astfel încât el l-ar putea chiar ucide, aşa cum a făcut Cain. Să spunem însă că el se reculege imediat şi îşi dă seama de unde a provenit acest impuls. Nu este însă suficient ca el să recunoască acest lucru; în plus, smerenia născută în el ca urmare a recunoaşterii acestui impuls străin şi puternic trebuie să-l ajute să recunoască faptul că Eu sunt singurul Domn al vieţii şi al morţii. Realizând aceasta, cel atins de puterea Mea se va prăbuşi în faţa sfinţeniei Mele, de care s-a apropiat atât de mult, şi îmi va înapoia ceea ce este al Meu cu o inimă onestă şi plină de recunoştinţă.

19. Numai în acest caz, Eu nu îmi voi lua puterea de la el, ci îl voi binecuvânta cu această putere, trezindu-l către viaţa eternă.

20. Atunci, el va putea merge la fratele său pentru a-l converti, adică, metaforic vorbind, el îl poate ucide faţă de viaţa lumească, folosindu-se apoi de abundenţa puterii Mele pentru a-l trezi către viaţa eternă.

21. Cine ar mai putea spune acum că el a păcătuit împotriva fratelui său?

22. Dacă însă, cel care recunoaşte impulsul din interiorul său, acţionează neautorizat, folosindu-se de puterea Mea, oare nu va fi el un mare păcătos, la fel ca şi Cain, care a pervertit puterea Mea dinlăuntrul lui, ucigându-şi fratele?

23. Astfel, orice păcătos care şi-a recunoscut în timp nebunia, întorcându-se la Mine plin de remuşcări şi iubire, va deveni precum cel drept din născare – dacă va pune jos, la picioarele Mele, tot ce Mi-a luat, încălcând legea, după care va reveni plin de umilinţă la Mine. Adevăr îţi spun, toate păcatele sale vor fi atunci şterse, chiar dacă numărul lor este la fel de mare ca şi cel al firelor de nisip de pe fundul mării. Nimic nu va fi luat atunci de la el, iar el va deveni mare într-o proporţie directă cu umilinţa, iubirea şi căinţa lui.

24. Cu atât mai mult însă, vai celui încăpăţânat! – Şi astfel, Kisehel, păcatul tău a fost redus la zero, şi întrucât tu ai recunoscut ce este al Meu înlăuntrul tău, tu eşti acum la fel de pur ca şi cum nu ai fi păcătuit niciodată.

25. De aceea, vei deveni acum puternic şi Mă vei urma, împreună cu fraţii tăi, pentru a merge la copiii tăi. *Amin!"*

Capitolul 180

CELE CINCI FETE ALE LUI ZURIEL

(28 decembrie 1841)

1. Au plecat atunci cu toţii la copiii lui Kisehel, care continuau să zacă cu faţa la pământ, cutremuraţi, dar rugându-se cu mare ardoare în inimile lor şi lăudându-Mi Numele.

2. Ajuns la ei, Abedam cel înalt s-a oprit şi le-a spus:

3. "Ridicaţi-vă, copii ai lui Kisehel, precum şi voi, ceilalţi, fraţi şi mame! Căci Eu, cel în faţa Căruia staţi cu faţa la pământ, am venit în Persoană la voi, înveşmântat într-un

corp ca al vostru, şi este voinţa Mea să vă ridicaţi pentru a vă înălţa la viaţa născută din iubirea voastră faţă de Mine.

4. Adevăr vă spun, cei care se vor ridica atunci când îi chem Eu, vor cunoaşte viaţa şi nu vor mai gusta niciodată moartea.

5. Dar cei care nu vor urma chemarea Mea, vor rămâne de-a pururi cu faţa la pământ. De aceea, ridicaţi-vă cu toţii către libertate şi fericire! *Amin!"*

6. S-au ridicat atunci cu toţii în picioare, cuprinşi de o fericire imensă, căci ei L-au recunoscut imediat pe Acela care i-a îndemnat să se ridice, şi i-au lăudat cu fervoare Numele în inimile lor pline de iubire.

7. Printre ei se aflau de asemenea cinci fete care erau stră-strănepoatele lui Kisehel. Erau toate de o frumuseţe excepţională, şi deşi aveau vârste cuprinse între 30 şi 40 de ani, nici una nu era încă măritată, în pofida numeroşilor peţitori. Căci tatăl lor, un om lipsit de pretenţii şi devotat, le învăţase să Mă caute pe Mine şi să Mă iubească numai pe Mine. El le spusese adesea că dacă vor face acest lucru, la momentul potrivit, Iehova Însuşi le va dărui soţi potriviţi, alături de care vor fi foarte fericite, – poate chiar fii din linia principală a lui Adam.

8. (Pentru copiii din regiunile mai îndepărtate, acest lucru însemna mai mult decât ar însemna astăzi moştenitorul unui împărat)

9. Urmând această învăţătură bună, cele cinci fete L-au iubit din ce în ce mai mult pe Iehova, în pofida vârstei lor fragede, pentru acele timpuri.

10. De aceea, le-am permis din când în când să guste din iubirea Mea profundă, astfel încât ele se îndrăgostiseră în secret de Mine, Iehova al lor, şi nu mai doreau să-şi îndepărteze inimile de la Mine, căci Mă adorau din ce în ce mai mult, nu doar de la o zi la alta, ci chiar de la o oră la alta.

11. Ele erau de asemenea inseparabile, iubindu-se una pe cealaltă peste măsură de mult, astfel încât fiecare făcea ceea ce doreau celelalte, fiind într-o rezonanţă perfectă una cu alta.

12. Oriîncotro ar fi privit, ele erau încântate la culme, căci Îl recunoşteau pretutindeni pe unicul lor Iubit.

13. Îndeosebi atunci când descopereau o floare nouă, nemaivăzută până atunci, ele erau convinse că Eu Personal o aşezasem acolo pentru ele. Copleşite de iubire, ele alergau imediat cu micuţa floare pentru a-i arăta tatălui lor ce lucru minunat le dăruise din nou Mult iubitul lor. Tatăl era la rândul lui extrem de fericit şi îmi mulţumea din inimă pentru că le feream astfel pe fiicele sale de impulsuri impure şi de desfrâul masculin. După ce îşi exprima astfel recunoştinţa, el Mi le consacra din nou ca pe o ofrandă, implorându-Mă să revărs iubirea şi graţia Mea în inimile lor, lucru pe care l-am îndeplinit de fiecare dată, în funcţie de circumstanţele respective.

14. Şi astfel, cele cinci fete au crescut hrănite de iubirea Mea, în timp ce frumuseţea, atractivitatea şi bunătatea lor nu conteneau să se amplifice, deopotrivă spiritual şi fizic. Într-adevăr, frumuseţea lor era atât de mare, încât toate celelalte frumuseţi de pe pământ, chiar însumate, nu puteau fi comparate cu a lor. Căci datorită iubirii lor nelimitate pentru Mine, le-am permis – atât cât este posibil pe pământ – să devină de o frumuseţe divină, astfel încât toată lumea le numea 'Minunatele copile ale Iubirii' ('Allurahelli').

15. După această introducere, nu vă va fi greu să vă imaginaţi cum s-au simţit aceste cinci fete atunci când au descoperit în Abedam pe mult iubitul lor Iehova.

16. Dacă tatăl lor nu le-ar mai fi înfrânat, ele s-ar fi repezit să-şi exprime sentimentele faţă de Iehova.

17. Întrucât Abedam vedea însă cu claritate iubirea lor, el i-a spus tatălui acestora:

18. "Ascultă, Zuriel, nu le opri pe cele care doresc să vină la Mine. Oare nu sunt Eu singurul pe care le-ai învăţat chiar tu că trebuie să-L iubească? Lasă-le aşadar să vină la Mine şi nu le mai pune piedici!"

19. Plin de cea mai înaltă devoţiune, Zuriel le-a condus atunci pe fete până la Abedam, a îngenuncheat în faţa Lui (căci el îngenunchea întotdeauna atunci când Mi se ruga) şi a spus:

20. “O, Iehova, Tată preasfânt al tuturor oamenilor şi Creator al tuturor lucrurilor, ai milă de mine şi ascultă bâlbâielile gurii mele.

21. Iată-le pe cele pe care Ți le-am oferit încă din copilăria lor ca ofrandă şi ale căror inimi le-am orientat – prin grația Ta – către Tine; Ți le aduc acum înapoi pe cele pe care mi le-ai oferit ca pe un dar mie, cel mai nedemn dintre toți oamenii, o, Iehova, ca pe o ofrandă pură, împreună cu cea mai profundă recunoştință pentru a-mi fi încredințat mie, cel nedemn, un dar atât de minunat.

22. Sper din inimă ca această ofrandă să-Ți facă plăcere.

23. O, Iehova, miluieşte-mă pe mine, sărmanul păcătos în fața Ta. O, Iehova, facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi! *Amin!”*

24. Abedam cel înalt i-a răspuns astfel lui Zuriel: “Ascultă, Zuriel, darul era orb şi mut atunci când l-am plasat cu mâna Mea în pântecul soției tale, şi era impur şi murdar atunci când a venit pe lume. Tu l-ai purificat însă – în conformitate cu voința Mea – prin fiecare efort al inimii tale, crescând pentru Mine cinci pomişori drăgălaşi ai vieții, care vor da în curând cele mai delicioase fructe în grădina Mea; poți fi convins de aceasta.

25. Pe cea mai tânără dintre ele o voi binecuvânta pentru întregul pământ, iar descendenții ei vor asista la marele sfârşit al tuturor lucrurilor. Prin celelalte, lucrarea artistică a spiritului va fi binecuvântată, căci vor veni timpuri când veți avea nevoie de arte, iar pentru cei care le vor folosi cu înțelepciune ele vor fi binecuvântare; în schimb, pentru cei care le vor folosi în interes personal, ele vor fi o judecată.

26. Tu, Zuriel, nu vei mai gusta niciodată moartea. Iată, ți-am eliberat acum spiritul de carne, astfel încât acesta a devenit stăpânul învelişului său trupesc, putând să intre sau să iasă din el când pofteşte. Dar nu trebuie să-ți părăseşti de tot casa până când nu te voi chema Eu.

27. Adevăr îți spun: în regatul luminii şi al iubirii vei avea cea mai frumoasă locuință, cu tot ceea ce îți aparține, cu adevărat mult mai frumoasă şi mai măreață decât toate cerurile vizibile la un loc. Deocamdată, poți rămâne însă alături de Mine, împreună cu ai tăi. *Amin!”*

28. Apoi, Abedam li s-a adresat celor cinci care îl iubeau atât de mult, spunându-le: “Allurahelli! Cum vă plac? Sunteți satisfăcute de Mine? Aşa vă imaginați că arăt atunci când – în iubirea voastră pentru Mine – căutați semne pe câmp care să vă reamintească de Mine?”

29. De-abia îndrăznind să privească la El, cele cinci i-au răspuns cu voci tremurânde şi pline de dulceață: “O, Tu, unic obiect al iubirii noastre, Tu poți privi în inimile noastre; noi suntem mult prea nedemne de o asemenea grație din partea Ta.

30. O, Iehova, Tu eşti singura noastră speranță, singurul Iubit al inimilor noastre.

31. Noi nu merităm nici pe departe această grație desăvârşită, care ne-a îngăduit să Te iubim numai pe Tine. Recunoaştem cu toată umilința această supremă binecuvântare.

32. O, Iehova, ce minunat ar fi dacă ne-ai permite numai să Te atingem şi să-Ți apăsăm mâna de pieptul nostru!”

33. Iar Abedam le-a îndemnat să se apropie de El şi să-L îmbrățişeze, spunându-le:

34. „După Eva, voi sunteți primele femei cărora li s-a permis să Mă atingă. Şi pentru că voi M-ați primit în inimile voastre, am să vă primesc şi Eu în palma Mea cu care am creat cerul şi pământul, şi am să vă sărut întru viața eternă cu gura cu care am chemat cândva toate lucrurile la existență.

35. De aceea, veți rămâne de-acum cu Mine şi Mă veți urma pe muntele de la răsărit, unde se află Adam. *Amin!”*

Capitolul 181

ÎNGRIJORAREA UMILULUI ZURIEL

(29 decembrie 1841)

1. Cele cinci fete L-au strâns atât de tare în brațe pe Mult iubitul lor, încât Acesta era incapabil să se mişte, decât dacă şi-ar fi folosit atotputerea sau dacă le-ar fi alungat.

2. Zuriel s-a gândit atunci că un asemenea comportament din partea fiicelor lui ar fi întrucâtva neplăcut pentru Abedam Iehova, drept pentru care a îngenuncheat cu devoțiune în fața Acestuia şi L-a întrebat:

3. "Doamne, cred că fetele mele exagerează; să le chem înapoi? Căci iată, Tu doreai să mergi la locuința lui Adam, iar ele Te împiedică".

4. Dar Abedam i-a răspuns: "Ascultă, Zuriel, tu te gândeşti la Mine dintr-o perspectivă lumească. Cine M-ar putea împiedica pe Mine să fac ceva? Ce pământ Mi-ar putea întârzia paşii?

5. Dacă nu Mi-ar plăcea comportamentul fiicelor tale, crezi oare că nu M-aş elibera? Constat că ochiul tău drept este încă orb.

6. Ascultă, Eu susțin fiecare fir de nisip agățat de talpa ta prin forța iubirii Mele, care este cu mult mai puternică decât forța cu care s-au agățat de Mine fetele tale. Această putere imensă este menită numai pentru a-i asigura existența, şi iată, tu îl porți cu uşurință pe talpă, deşi nu eşti decât o altă ființă creată tot de Mine. De altfel, pe unul ca tine sunt nevoit să te susțin cu mult mai strâns, pentru ca tu să poți exista, gândi, trăi, simți şi pentru a fi conştient de tine însuți, fără ca Eu să te împiedic cu ceva în mişcările tale libere.

7. Iată, pământul se mişcă liber pe orbita sa, la fel şi soarele, luna şi stelele, care nu sunt altceva decât nişte lumi la fel ca şi acest pământ – deşi de neînțeles pentru tine, căci ele sunt absolut diferite din anumite puncte de vedere – unele dintre ele fiind incomparabil mai mari decât soarele vostru, altele mai mici şi luminând cu o lumină diferită.

8. Eu trebuie să le susțin pe toate, cu toate părțile lor infinit de variate, începând de la cel mai mic atom şi până la cel mai mare soare central, pe lângă al cărui volum – te rog să Mă înțelegi corect – soarele vostru, care este de mii de ori mai mare decât pământul, ar putea fi asemănat cu un atom; dacă nu le-aş susține astfel, ele şi-ar înceta pe loc existența. Şi totuşi, toate se pot mişca liber.

9. Înțelegi acum cât de mare este orbirea ta? Cum ți-ai putut imagina că fetele tale Mă blochează?

10. Iar aceasta nu este nici pe departe singura idee prostească a ta.

11. De vreme ce nu găsesc deloc neplăcută această activitate a fetelor tale, ci dimpotrivă, o găsesc cât se poate de plăcută, o suport – după cum poți vedea – cu bucurie. Sau poate ar trebui să nu-i suport deloc pe cei care Mă iubesc? Atunci cui să-i permit să se mai apropie de Mine?

12. Dar îți spun: dacă o femeie nu se va agăța de Mine aşa cum fac aceste fete, ea nu îmi va vedea niciodată fața.

13. Înțelegi semnificația acestor cuvinte, Zuriel?"

14. La care, Zuriel a răspuns: "O, Iehova! Iartă-l pe sărmanul orb, ăsta e singurul lucru pe care pot să-l mai spun, şi ai răbdare cu mine. O, aş putea muri de ruşine; nu, nu voi putea să-mi iert niciodată asta!

15. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai clar nebunia întrebării mele! O, Iehova, salvează-mă, căci altminteri marea ruşine a nebuniei mele în fața Ta mă va consuma în totalitate. Facă-se însă voia Ta sfântă! *Amin!"*

16. Atunci, Abedam şi-a întins mâinile către Zuriel şi i-a spus: "Zuriel, ascultă-Mă, fii împăcat, căci greşeala ta s-a datorat iubirii tale oarbe pentru Mine. De aceea, ți-am dat o lumină pentru ca pe viitor să nu Mă mai iubeşti orbeşte, ci să vezi cu amândoi ochii. Dar îți spun: cel care nu începe să Mă iubească deşi este orb, fiind preocupat de Mine – aşa cum ai fost tu – mai presus de orice, nu va primi decât cu mare greutate o lumină superioară de la iubirea Mea.

17. Acum însă, că poți vedea cu ambii ochi, cred că poți să-ți dai seama cât de puțin Mă împiedică să acționez aceste fecioare care stau agățate de picioarele Mele.

18. Priveşte în jur şi observă unde ne aflăm, şi vei realiza cât de absurdă era grija ta de mai înainte.

19. Ce crezi despre acest loc? Ne mai aflăm acolo unde ne-am întâlnit întâia oară? Sau poate lipseşte vreunul dintre voi?”

20. Zuriel s-a trezit mut de uimire; căci numai acum şi-a dat el seama că se aflau deja pe muntele sacru dinspre răsărit, care se afla la circa o jumătate de oră de locul anterior, găsindu-se astfel în prezența lui Adam.

21. Abedam l-a întrebat pe Zuriel: “Ascultă, Zuriel, de ce taci? Oare nu am ajuns în locul unde ne propuseserăm să fim, iar aceasta fără nici un efort fizic?”

22. Încercând să-şi revină, Zuriel a răspuns: “O, Iehova, aşa este! Orice faci Tu este întotdeauna bine făcut. Totuşi – nu, nu poate fi un vis – oare chiar ne aflăm aici?

23. Da, dar cum s-a întâmplat? Totul a fost atât de rapid, iar eu nu am simțit nici o mişcare. Eram îngenuncheat, şi la fel sunt şi acum.

24. O, Iehova, cât de miraculoasă este puterea Ta şi cât de sfântă forța Ta! Da, cine ar putea să nu Te iubească mai presus de orice după ce Te-a recunoscut în tăcere, căci Tu eşti suprema iubire.

25. Ar fi cu siguranță o prostie din partea mea să Te întreb din nou, o, Iehova, cum a fost cu putință? Nu, nu, nu voi mai întreba. Căci ce îți este imposibil Ție?

26. O, Iehova, îmi e ruşine de modul cum vorbesc, precum o femeie bătrână într-un vis.

27. Te implor, ai răbdare cu mine şi îngăduie-mi să-mi revin; căci totul este prea copleşitor pentru mine, un om impur în fața Ta.

28. O, îți mulțumesc, Tată preasfânt, pentru grația Ta nemăsurată, de care sunt întru totul nedemn.

29. Şi totuşi, Tu, Tată preasfânt, ne-ai considerat pe noi toți demni de prezența Ta sacră; de aceea, îți consacrăm de-a pururi inimile noastre pline de devoțiune! *Amin!”*

30. Iar Abedam i-a răspuns, spunându-i: “Zuriel, ție ți se pare ceva uluitor faptul că ne aflăm aici, împreună cu ceilalți, dar îți spun: fiecare respirație a ta, fiecare bătaie a inimii tale, într-adevăr, tot ceea ce te priveşte, este un miracol cu mult mai mare decât ceea ce tocmai s-a petrecut. Am realizat acest aşa-zis miracol numai pentru a-ți demonstra cât de inutilă era îngrijorarea ta pentru picioarele Mele.

31. Dar tu eşti drept şi viu, căci inima ta este plină de sinceritate; de aceea, tu vei rămâne un locuitor liber în casa ta. *Amin!”*

32. În continuare, Adam li s-a alăturat, lăudând şi el Numele Domnului pentru grația nemărginită pe care a revărsat-o asupra femeilor.

33. Abedam i-a răspuns: “Adam, oare nu s-a născut Eva din mâna Mea? De ce crezi tu că femeile ar trebui să fie dezavantajate în fața iubirii Mele?

34. Îți spun: într-o bună zi, când voi clădi un cer nou, voi începe această acțiune cu o femeie, şi nu în întregime cu un bărbat.

35. Dar deocamdată atât cu această chestiune, căci până atunci se vor mai petrece lucruri mari pe pământ. *Amin!”*

Capitolul 182

DOMNUL ŞI GHEMELA

(30 decembrie 1841)

1. Cele cinci fecioare agățate de picioarele lui Abedam erau încă atât de absorbite de iubirea din inimile lor, încât nu observaseră nimic din cele petrecute.

2. Fiind extrem de mulțumit cu această supunere desăvârşită a inimilor lor pure, Abedam cel înalt le-a atins din nou, le-a strigat cu o voce extrem de blândă şi le-a adresat următoarele cuvinte:

3. “Allurahelli, fiicele Mele mult iubite şi mirese ale iubirii Mele pentru voi, treziţi-vă acum de la iubirea voastră pură la lumina la fel de pură a graţiei Mele; observaţi unde vă aflaţi şi spuneţi-Mi ce credeţi despre asta”.

4. Cele cinci fete s-au ridicat atunci în picioare şi au început să privească cu timiditate în jur. Numai după o vreme au recunoscut ele muntele sacru al lui Adam.

5. Ele erau acum complet deconcertate. Fiecare ar fi dorit să-i pună lui Abedam tot felul de întrebări, dar nici una nu ştia cum să înceapă. Văzând stânjeneala lor naturală, Abedam a venit în ajutorul lor şi a întrebat-o pe cea mai tânără:

6. “Vă minunaţi cum de aţi ajuns aici, tu şi cele patru surori ale tale?

7. Aduceţi-vă aminte de furtuna de astă-noapte, care a încetat brusc după ce toate elementele s-au întors la ordinea lor iniţială – cu excepţia mării, care a trebuit să se retragă lent, astfel încât să lase în urma ei un sol fertil, de care veţi avea mare nevoie pe viitor, căci vă veţi înmulţi în curând – cu excepţia munţilor care ard pentru a lărgi gaura din interiorul pământului, necesară pentru absorbţia mării şi pentru primirea acelor fiinţe care Mă urăsc şi care fug de Mine, pentru ca ele să se poată scufunda împreună cu marea, clănţănindu-şi dinţii alături de monstrul cel mare al mării, care s-a scufundat la rândul lui în profunzimile pământului şi care este numit leviathan.

8. După cum vedeţi, toate celelalte sunt exact aşa cum au fost încă din timpuri imemoriale, fără să fi suferit nici cea mai mică stricăciune.

9. Dacă Seth – întărit cu puterea Mea – a fost în stare să liniştească furtuna, este uşor să vă imaginaţi ce stă în puterea Mea să fac.

10. Nu am săvârşit însă acest miracol de dragul vostru, ci pentru piosul vostru tată, căci el se temea în mod nefiresc că, datorită iubirii voastre, picioarele Mele ar fi împiedicate să meargă.

11. Mi-am întins aşadar mâna şi v-am purtat pe toţi în acest loc. Numai atunci când tatăl vostru a văzut că ne aflam deja în locul dorit a înţeles el că nimic nu-Mi poate împiedica Mie planurile.

12. Vă spun, iubitele Mele mirese şi fiice, am dorit ca prin această acţiune să demonstrez că şi voi puteţi câştiga lumina acestei cunoaşteri adevărate şi necesare, iar prin această trezire completă din somnul vostru, să recunosc că şi femeia a fost creată de Mine tot pentru iubire şi lumină, şi nu doar pentru iubire trupească şi întuneric. Înţelegeţi cuvintele Mele?”

13. Iar cea mai tânără dintre ele a răspuns: “O, Iehova, cum aş putea să-Ţi mulţumesc? Iată, am primit acum toată lumina de care aveam nevoie. Am înţeles cuvintele Tale sacre; mai mult, pot vedea acum totul în simultaneitate şi mă simt extrem de uşoară.

14. O, cât de fericită sunt! Cât de uluitor de bun eşti Tu, o, Iehova!

15. Dar spune-mi, mult iubitul Meu Iehova: oare surorile mele se simt la fel de fericite? Şi se percep şi ele în această lumină strălucitoare pe care o văd eu, prin graţia Ta?”

16. Iar Abedam i-a răspuns: “Este suficient să le priveşti pentru a-ţi da seama!

17. Oricine este împreună cu Mine, cum sunteţi voi acum, are totul!

18. Ascultă, draga Mea Ghemela, te iubesc atât de mult de parcă în întreaga infinitate nu aş mai avea pe nimeni pe care să-l iubesc. În realitate, lucrurile nu stau astfel, căci în infinitate există numeroase fiinţe care Mă iubesc la fel cum Mă iubeşti tu, şi care sunt iubite de Mine la fel cum te iubesc pe tine. Şi oricine care primeşte ceva de la Mine dispune de mai mult decât i-ar fi necesar în Eternitatea tuturor eternităţilor.

19. Aşa cum tu eşti acum fericită şi satisfăcută cu iubirea ta pură pentru Mine, la fel vor fi toţi cei care Mă vor iubi numai pe Mine, şi prin Mine pe toţi fraţii şi surorile lor, la fel ca pe Mine.

20. Dar pentru a putea contempla la scară mică toate lucrurile care se bucură de iubirea Mea, te rog, dragă Ghemela, ridică micuţa floare care aşteaptă la picioarele tale”.

21. Fata a ridicat floarea şi i-a arătat-o lui Abedam. El a atins-o, după care a suflat în ochii Ghemelei şi i-a spus:

22. “Spune-le tuturor celor de faţă ce vezi, în cuvinte simple.

23. Ei, ce lucruri vezi pe micuța floare? Nu-ți fie teamă să vorbești despre ele, căci tu îmi aparții Mie de-a pururi și nu vei pierde niciodată iubirea Mea pentru tine. Deci, ce vezi acolo?”

24. Iar Ghemela a început să vorbească cu timiditate și multă iubire: “O, mare, glorios și preasfânt Iehova! Ce se întâmplă? O, minune după minune! Aceasta nu este o floare! Sunt lumi, mai multe lumi imense!

25. Cine ar putea să le numere multitudinea lor infinită? Și ce splendoare: una este mai frumoasă decât cealaltă! Ce strălucire indescriptibilă le înconjoară!

26. Și – o, Iehova, Tată uluitor de sfânt! Văd de asemenea și tot felul de creaturi vii. Numărul lor este infinit. Văd ape mari înăuntrul și la suprafața acestor lumi miraculoase, pe care trăiesc nenumărate ființe vii. Și iată, un mare număr dintre ele pleacă din aceste lumi, în timp ce alt mare număr vin aici, în aceste lumi pline de strălucire.

27. O, Iehova, Iehova, nu mai pot vorbi! Minunile cresc într-una, tot mai mari și mai multe! O, Iehova, cât de sfânt și de bun trebuie să fii Tu! O, Iehova al meu!”

28. Ea nu a mai reușit să spună nimic, căci miracolele tot mai mari la care asista i-au tăiat respirația, iar ea a leșinat la pieptul lui Abedam.

29. Acesta a luat-o în brațele Sale, a trezit-o din nou și a întrebat-o: “Ghemela, cred că nu te așteptai să vezi așa ceva în această floare?

30. Și iată, întreaga creație este astfel, iar din punctul Meu de vedere, infinit diferită. În ziua în care vei ajunge în Împărăția Mea, vei putea vedea totul mult mai clar și mai bine.

31. Iată deci de câte lumi trebuie să am grijă numai în această micuță floare, dar imaginează-ți toate celelalte universuri materiale și spirituale.

32. Și totuși, îți repet, te iubesc atât de mult de parcă nu te-aș avea decât pe tine.

33. Mă înțelegi acum mai bine? O, adevăr îți spun: vei învăța să-ți cunoști și să-ți înțelegi Mult iubitul din ce în ce mai bine! *Amin!”*

Capitolul 183

O PRIVIRE ÎN PROFUNZIMILE CREAȚIEI

(31 decembrie 1841)

1. Astfel, cele cinci fete au văzut și au înțeles adânc în inimile lor cât de bun și de plin de iubire era Iehova, și dându-și seama că pot avea o încredere deplină în El, ele au devenit mai ferme în atașamentul lor față de El, îndeosebi Ghemela.

2. Aceasta a început atunci să-L întrebe despre tot felul de lucruri. Vom reda în continuare câteva dintre cele mai neobișnuite întrebări ce au ieșit din gura Ghemelei:

3. Mult-adoratule Iehova! De vreme ce grația și iubirea Ta inexprimabile mi-au permis să contemplu miracolul infinit din această micuță floare – floare care va rămâne de-a pururi la mine, ca mărturie a acestei perioade de glorie din viața mea – iată, am privit adeseori seara, cu inima plină de dor, cerul plin de stele, întrebându-mă ce ar putea însemna ele. Nu am găsit însă nici o certitudine absolută înlăuntrul meu.

4. M-am gândit totuși că ele trebuie să fie minunat de frumoase dacă le-ai privi de aproape, cu mult mai frumoase decât micuțele flori, de vreme ce ele apar atât de minunate chiar și de la mare distanță.

5. Odată, ne-am dus împreună cu tatăl nostru într-un loc foarte înalt, de unde puteam privi răsărind micuțele stele, sperând că le vom putea vedea mai îndeaproape. Dar vai, dragul, iubitul, adoratul și sfântul meu Iehova, spre surpriza noastră, stelele s-au retras la o distanță încă și mai mare, răsărind într-un loc ciudat, unde ni s-a părut foarte greu de ajuns pe timp de noapte. Eram de asemenea prea obosiți pentru a ne putea continua călătoria.

6. De altfel, tata ne-a consolat, spunându-ne că nu trebuie să fim prea dezamăgite, căci aceste stele sunt probabil prea sfinte pentru noi, din cauza Ta, acesta fiind și motivul pentru care ele se retrag mereu tot mai departe de ochii impuri ai oamenilor, și că trebuie să-

Ți fim recunoscătoare că ne permiți să privim sublimele stele chiar și de la distanță, cu ochii noștri impuri.

7. Și iată, nu am putut să nu-i dăm dreptate, lăudându-Ți Numele divin cu toată iubirea din inimile noastre pentru o grație atât de imensă.

8. Dar acum, după ce am văzut această floare – o, mult iubitul meu Iehova – nici nu îndrăznesc!... O, bunule Iehova, Părinte preaplin de iubire! Nu Te vei mânia pe mine, nu?"

9. Dar Abedam a încurajat-o, spunându-i: "O, iubita Mea Ghemela, continuă să întrebi fără teamă și fii convinsă întru iubirea ta pe Mine și iubirea Mea pentru tine: mai întâi, că Eu nu devin niciodată mânios, iar în al doilea rând, că îți voi răspunde la toate întrebările și voi îndeplini tot ceea ce îmi va cere iubirea ta pură.

10. Văd însă că trebuie să te ajut din nou, căci ești din nou stânjenită. Tu ai vrea să vezi stelele, care ție îți apar precum niște floricele de pe firmament, suficient de apropiate pentru a le înțelege. Greșesc?"

11. Dar Ghemela a confirmat din cap, cu un zâmbet fericit pe față.

12. Atunci, Abedam i-a spus: "Bine, dă-Mi mâna ta dreaptă, iar pe cea stângă dă-le-o tatălui și surorilor tale, pentru ca și ei să poată vedea ceea ce vei vedea tu".

13. După aceste cuvinte, El a suflat asupra tuturor celor amintiți pentru ca ei să poată privi în profunzimile creației.

14. Dar foarte curând, Ghemela și ceilalți au strigat:

15. "O, Iehova, Iehova, Iehova! Salvează-ne pe noi, sărmane ființe care nu însemnăm nimic în fața Ta, căci măreția nesfârșită a creației Tale ne-a înghițit aproape de tot, da, aproape că ne-a distrus! Nimeni nu poate vedea așa ceva, rămânând în același timp viu. De aceea, o, Iehova, Tată și Dumnezeu sublim și preasfânt, salvează-ne!"

16. Atunci, Abedam i-a chemat înapoi, iar viziunea a dispărut. După ce au revenit la planul terestru, cei șase au căzut cu fața la pământ, închinându-i-se cu credință și devoțiune. Căci o mare teamă îi cuprinsese pe toți, și ei tremurau din tot corpul.

17. Abedam i-a atins însă din nou și le-a spus să se ridice fără teamă. Apoi a întrebat-o cu blândețe pe Ghemela:

18. "Ghemela, Mi se pare că stelele nu ți-au plăcut la fel de mult ca și micuța floricică!

19. Ce s-a întâmplat de continui încă să tremuri atât de tare? Ia-ți inima-n dinți și spune-ne tuturor ce s-a întâmplat? Iată, ești din nou cu Mine, unde nu ți se poate întâmpla nimic rău. Spune-ne așadar imediat ce ai experimentat în timpul acestor trei momente?

20. Hai, vino și stai puțin la pieptul Meu, ca să-ți mai revii, iar apoi spune-ne despre ce este vorba".

21. Fata s-a îndreptat cu mare fervoare către Abedam, și abia după ce și-a revenit la normal, odihnindu-se la pieptul cel preasfânt, s-a ridicat și a început din nou să vorbească, cu o voce timidă și plină de gingășie:

22. "O, Iehova, Părinte atotputernic, preasfânt și infinit! Ce gură ar fi suficient de demnă pentru a descrie măreția Ta infinită, înălțimea, profunzimea și puterea Ta?

23. Nu am văzut nimic altceva decât nenumărate lumi de foc, incredibil de mari și de strălucitoare, mișcându-se în infinitate cu viteza fulgerului, întrecându-se una pe alta în măreție, frumusețe și lumină.

24. Când mi-am concentrat privirea uluită asupra acestui tablou măreț, nu am văzut altceva decât o lume nesfârșită de flăcări, în mijlocul căreia am putut vedea îngrozită forme umane de o mărime incredibilă, arătând oribil și deplasându-se cu o mare rapiditate.

25. M-am gândit la durerea acestora și am simțit cum se deschide un abis nesfârșit care a înghițit întreaga lume de flăcări, cu tot cu acele forme umane, care probabil sufereau intens.

26. Mi s-a părut atunci că acest abis fără fund amenință să mă înghită și pe mine, și atunci Te-am strigat pe Tine în ajutor. Tu m-ai salvat, motiv pentru care am să-ți mulțumesc și am să Te cinstesc de-a pururi!

27. Iată, nu mai pot vorbi. O, ai răbdare cu mine, cea care Te iubeşte mai presus de orice! O, Iehova, deci acestea sunt stelele care mi-au încântat atât de des privirea?

28. Să nu Te superi pe mine dacă voi admite deschis că prefer într-adevăr micuța floricică stelelor, care arătau cu adevărat oribil.

29. Dar dacă îmi permiți, aş dori să Te întreb acum altceva".

30. Iar Abedam i-a răspuns: "Ghemela, ai primit deja permisiunea Mea. Întreabă orice doreşti, iar Eu îți voi răspunde; dar nu mai pune întrebări despre stele, căci ele sunt prea imense pentru tine. Întreabă-Mă orice altceva".

Capitolul 184

DESPRE NATURA TIMPULUI ŞI DESPRE ETERNITATE

(3 ianuarie 1842)

1. După această asigurare atât de plină de iubire din partea lui Abedam, Ghemela a mai prins ceva curaj şi s-a mai liniştit întrucâtva. Ea a respirat din nou liber şi a pus o altă întrebare care o preocupa de multă vreme. Iată care a fost această a doua întrebare:

2. "Mult iubitul meu Iehova, Părinte preasfânt şi atotputernic! Dacă în marea Ta grație ai manifestat o compasiune atât de mare față de noi, păcătoşii, îngăduindu-ne să îți punem întrebări, ai vrea să rezolvi o chestiune pe care sărmana mea minte nu o poate cuprinde?

3. Iată, am auzit deseori cuvintele 'etern' şi 'eternitate', rostindu-le eu însămi de mii de ori, dar nu am reuşit niciodată să le înțeleg cu adevărat.

4. O, Iehova, dacă nu ai nimic împotrivă, aş dori să aud câte ceva despre acest subiect!"

5. Şi iată ce i-a răspuns Abedam, în cuvinte pe înțelesul tuturor:

6. "Ascultă, Ghemela, dacă ar fi să-ți explic eternitatea din punctul Meu de vedere, tu nu ai putea înțelege rămânând vie în acelaşi timp. De aceea, Mi-ar fi imposibil să te las să contempli eternitatea din punctul Meu de vedere. Ceea ce vă pot însă explica este faptul că eternitatea este pentru spirit ceea ce este timpul pentru trup, cu singura diferență că timpul consumă totul în jurul lui, distrugându-l, în timp ce eternitatea nu permite nici măcar distrugerea unui atom.

7. Timpul constă şi derivă din mişcarea constantă a tuturor obiectelor materiale create, căci dacă nu s-ar mişca, ele s-ar prăbuşi mai devreme sau mai târziu într-un fel de grămadă, – sorii, pământurile şi lunile, precum şi toate ființele vii ar sfârşi într-o masă haotică, cvasi-infinită, care datorită presiunii imense s-ar autoaprinde în curând, consumându-se singură şi distrugându-se în cele din urmă complet.

8. Totuşi, de dragul prezervării stării de lucruri, toate procesele, de la cel mai mare la cel mai mic, trebuie să se mişte pe distanțele corecte, într-o ordine precisă, şi chiar şi diferitele părți ale corpului trebuie să aibă un impuls constant către mişcare, care să le permită să înlăture un eventual obstacol care apare; în acest fel, mişcările constante, care sub incidența aceloraşi legi revin mereu, precum şi reacțiile regulate şi reciproce ce se produc, dau naştere intervalelor de timp care pot fi înregistrate. Iar acea putere care generează constanța mişcării, adică frecarea părților care se ating în mişcările lor, încetinindu-se sau accelerându-se astfel reciproc, este *timpul* atotconsumator. Datorită lui, toate lucrurile temporale sunt tranzitorii, consumându-se treptat, în timp ce locul lor este luat de altele, ceea ce face ca măsura timpului să fie determinată de dispariția sau revenirea lucrurilor în manifestare.

9. În ceea ce priveşte *eternitatea,* lucrurile stau exact invers. Din această perspectivă, orice mişcare este doar aparentă, ceea ce face ca în realitate, toate lucrurile să se afle în permanență într-o stare de nemişcare (de odihnă).

10. Din perspectiva temporală, lucrurile par să se odihnească, dar în realitate, chiar şi în cea mai dură piatră, nenumăratele sale particule minuscule se află într-o stare de mişcare neobosită, neexistând nimic care să fie cu adevărat inert.

11. În cazul eternității, e invers. Aici totul pare că se mişcă, dar se află în realitate într-o sare de odihnă netulburată de nimic, născută din Mine.

12. Pentru a înțelege mai bine, vă voi da un exemplu scurt şi convingător.

13. Iată, dacă ați dori să ajungeți până la munții de foc din zare, ar trebui să vă sculați devreme şi să mergeți în pas grăbit către aceştia, pentru a putea ajunge la ei cel mai devreme în două-trei zile.

14. Din perspectiva eternității, puteți să renunțați însă la acel drum, rămânând într-unul şi acelaşi loc, şi călătorind doar cu ajutorul emoțiilor şi al gândurilor până la distanțele cele mai incredibile, în timp ce conştientizați pe deplin toate lucrurile în detaliu, fără a vă mişca nici măcar un milimetru din locul în care vă aflați, deci cu alte cuvinte, rămânând în permanență în aceeaşi stare de binecuvântată odihnă – cel puțin din punctul Meu de vedere.

15. Imaginați-vă astfel lucrurile: să spunem că vă aflați adormiți într-un pat moale şi confortabil, şi că tocmai visați un vis extrem de plăcut în care alergați încolo şi încoace, dansați de bucurie, ba chiar puteți pleca într-o lungă excursie de vacanță.

16. Cred că vă dați seama că în timpul tuturor acestor mişcări din vis, trupul vostru fizic nu realizează nici cea mai mică deplasare din locul în care se află.

17. Natura eternității este similară, dar la un mod mai perfect, care este incomprehensibil deocamdată pentru voi. Căci iată, în timp ce mişcarea generează timpul, distrugerea, tranziția de la o stare la alta, iar în cele din urmă moartea tuturor lucrurilor, starea de odihnă aduce cu sine prezervarea eternă, permanența, şi în cele din urmă viața perfectă şi perpetuă, la fel ca a Mea, a tuturor ființelor care îmi seamănă Mie întru iubire şi spiritul lor viu.

18. Şi la fel cum Eu nu am nevoie să călătoresc pentru a Mă deplasa de la o eternitate la alta, nici cei preaiubiți de Mine, care se vor afla împreună cu Mine, nu vor avea nevoie să meargă undeva în persoană pentru a putea contempla toate minunile creației. Ei se vor bucura – la fel ca Mine – de adevărata viață eternă într-o odihnă perfectă, deşi ei nu o vor percepe ca pe o relaxare, ci ca pe o activitate permanentă şi beatifică, care va fi menținută în întreaga eternitate (deci nu va fi tranzitorie) chiar prin această odihnă spirituală-personală.

19. Aceasta, draga Mea Ghemela, este eternitatea şi diferența dintre ea şi timpul tranzitoriu.

20. În ceea ce priveşte durata ei, ea merge în paralel cu durata temporală. De aceea, pot exista mai multe eternități, la fel cum există mai multe timpuri, cu deosebirea că durata unei eternități nu se măsoară la fel ca durata temporală, întrucât timpul nu mai poate aduce niciodată înapoi ceea ce a trecut, în timp ce eternitatea prezervă în permanență chiar şi trecutul cel mai îndepărtat – lucru de neimaginat pentru voi – pe care îl percepe la fel ca pe cel mai clar prezent; la fel stau lucrurile şi în cazul viitorului. Ai înțeles?"

21. Iar Ghemela i-a răspuns cu un zâmbet prietenos: "O, Iehova, prin voința Ta şi numai în măsura acestei voințe, am înțeles, prin grația Ta; totuşi, nu-mi este încă prea clar cum se poate mişca cineva în timp ce se află într-o stare de odihnă perfectă. Aş dori tare mult să înțeleg acest lucru, dacă eşti de acord".

22. Iar Abedam i-a răspuns: "Dragă Ghemela, nu vei putea niciodată să înțelegi pe deplin acest lucru atâta vreme cât te vei afla în această lume şi vei purta un înveliş corporal. Dar *va veni timpul* în care vei înțelege perfect.

23. De aceea, mai bine întreabă-Mă despre altceva, iar Eu îți voi răspunde, din iubirea Mea pentru tine. *Amin!"*

Capitolul 185

NATURA VIEȚII.

PROMISIUNILE DOMNULUI CĂTRE GHEMELA.

(4 ianuarie 1842)

1. Ghemela a fost cât se poate de satisfăcută de explicațiile lui Abedam referitoare la ultima ei întrebare, şi şi-a făcut curaj să întrebe din nou:

2. "O, dulcele meu Iehova, Cel atât de plin de compasiune, de iubire şi de grație, iubirea din inima mea mă face să îndrăznesc să Te deranjez din nou cu o nouă întrebare. Sunt perfect conştientă de faptul că fiecare din cuvintele mele Te desacralizează pe Tine, Cel Preaînalt, motiv pentru care ezit de fiecare dată să-mi deschid gura în fața Ta, iar recunoaşterea deplină a totalei mele lipse de valoare şi a impurității mele în fața Ta îmi paralizează limba şi îmi pune un nod în gât, astfel încât de-abia reuşesc să mai rostesc vreun cuvânt. Dar când mă gândesc cât de indescriptibil de bun, de plin de grație şi de iubire eşti Tu, îmi fac de fiecare dată curaj pentru a mă folosi din nou de permisiunea Ta atât de sublimă.

3. Aş dori să Te rog aşadar să iluminezi mintea noastră întunecată, spunându-ne, mie şi celorlalți – în caz că nici ei nu ştiu – ce este în realitate *viața* şi cum se face că noi devenim atât de conştienți de ea încât ştim şi simțim cu claritate că existăm, fiind liberi să ne mişcăm aşa cum dorim.

4. O, dar la câte întrebări prosteşti Ți-am pus, cred că acum am depăşit măsura cu această ultimă întrebare, mai prostească decât toate celelalte.

5. Da, da, îmi pot da seama după fața Ta că am pus acum o întrebare de-a dreptul stupidă. O, dacă aş putea să întreb altceva!

6. O, Iehova, eşti oare supărat din cauza prostiei mele? Dacă da, aş fi atât de ruşinată încât mi-aş dori să mă ascund în abisul cel mai adânc al pământului, pentru a-mi deplânge tot restul vieții prostia, în întunericul cel mai dens.

7. Dar, mult-adoratul meu Iehova, eu nu aştept de la Tine lumina, ci Te rog doar să accepți întrebarea mea ca pe o umilă cerere; dar facă-se voia Ta, căci eu voi primi iubirea Ta părintească, supremă şi inexprimabilă, în adâncul inimii mele, cu cea mai mare recunoştință.

8. O, Tu, Cel al cărui Nume inima mea – deşi plină de iubire pentru Tine – nu mai îndrăzneşte să-l rostească, iartă-mă!"

9. Văzând atâta umilință, Abedam a fost profund mişcat şi i-a răspuns:

10. "Adevăr îți spun ție şi tuturor celor prezenți: atâta umilință nu am găsit la nimeni altcineva dintre cei de față.

11. Ghemela, Mă iubeşti cu adevărat mai presus de orice, şi numai pe Mine?"

12. Ghemela a început atunci să plângă, şi suspinând, a răspuns: "O, infinit Adoratule, Tu, Cel care eşti Iubirea eternă Însăşi! Cum mă mai poți întreba, când Tu m-ai creat şi mi-ai dăruit o inimă care nu poate face altceva decât să Te iubească?

13. Dacă mi-ar sta în putință, mi-aş dori să mor de o sută de ori, din iubire pentru Tine, dacă acesta ar fi unicul mijloc de a-mi demonstra iubirea pentru Tine, mai presus de orice! Dar de ce mai vorbesc astfel, căci Tu îmi poți vedea oricum inima!"

14. Abedam s-a înclinat atunci către Ghemela, a ridicat-o cu brațul său drept, a strâns-o la pieptul divin şi i-a spus:

15. "O, tu, perla cea mai dulce, mai scumpă şi mai glorioasă a iubirii şi compasiunii Mele, adevăr îți spun: inima ta cuprinde mai multă iubire decât întregul pământ la un loc. Ceea ce ai experimentat tu acum nu a experimentat nici chiar cel mai pur şi mai înțelept dintre îngeri.

16. Te binecuvântez acum pentru totdeauna. Ascultă, glorioasa Mea Ghemela, la fel cum Eu, Creatorul tău, Tatăl tău preasfânt şi etern, te țin acum lângă inima Mea – care este însuşi fundamentul etern al oricărei vieți şi ființe din infinitate – într-o bună zi, o fiică ce va arăta exact ca tine, şi care se va trage din sângele tău – ascultă-Mă! – Mă va purta pe Mine, Dumnezeu cel infinit, Viața eternă, Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor, de la atom şi până la cel mai înalt spirit angelic, pe Mine, unicul Domn al întregii puteri şi forțe, sub inima ei, adică în pântecul ei.

17. Ție îți voi dărui în curând un fiu, prin intermediul iubitului Meu Lameh. Îl vei numi Noe, iar el va deveni salvatorul poporului tău.

18. Când şi cum se va petrece acest lucru, viitorul tău fiu va afla direct de la Mine, la momentul potrivit, la fel cum tu primeşti acum această promisiune a compasiunii

Mele. Meditează asupra spuselor Mele şi vei înţelege în curând cu claritate ce este în realitate viaţa şi cum poate deveni conştientă de ea fiinţa umană, putând astfel să facă orice doreşte cu ea, într-o stare de deplină libertate.

19. Dar deocamdată, pentru a nu mai fi nevoită să păşeşti pe solul pământului fără să fi primit un răspuns la întrebarea ta, ascultă următoarele: ce este viaţa în sine şi înlăuntrul Meu – nu ai cum să înţelegi deocamdată; căci nici chiar cel mai înalt şi mai iluminat heruvim nu va putea înţelege vreodată care este misterul prin care Eu Însumi voi fi de-a pururi Viaţa, în întreaga infinitate. Cât despre viaţa dinlăuntrul tău, aceasta nu este altceva decât suflul Meu în tine, sau imaginea Mea perfectă în fiecare fiinţă umană. Şi la fel cum Eu Mă aflu în permanenţă într-o stare de deplină luciditate şi conştientizare a propriei Mele vieţi perfecte, fiecare fiinţă creată dispune de o scânteie minusculă din această viaţă a Mea, care o face să fie vie şi să-şi urmărească nevoile sale particulare.

20. Totuşi, viaţa este de o asemenea natură încât ea se poate înălţa continuu, amplificându-se datorită creşterii intensităţii suflului Meu în ea; şi cu cât ea se înalţă mai sus, cu atât mai perfectă devine ea.

21. Dar viaţa devine conştientă de sine numai atunci când primeşte alături de micuţa scânteie de iubire şi o scânteie micuţă de lumină, din graţia lui Dumnezeu. Prin această lumină, viaţa existentă îşi recunoaşte fiinţa şi devine liber conştientă de sine.

22. Atunci când această viaţă ajunge nu doar pe deplin conştientă de sine, ci şi de originea sa eternă şi sfântă, când ea îi oferă Acesteia mulţumirile, recunoştinţa, adoraţia şi iubirea sa, şi recunoaşte voinţa Celui care a creat-o, abia atunci devine ea complet liberă, iar cunoaşterea născută din această iubire o transformă într-un copil al eternei Iubiri şi Vieţi; şi numai prin această viaţă va atinge ea cea mai clară conştientizare de sine cu putinţă, precum şi percepţia vie a Celui care te ţine acum pe braţ.

23. M-ai înţeles, iubita Mea Ghemela?”

24. Iar Ghemela, copleşită de un extaz suprem, i-a răspuns:

25. “O, Tată preasfânt, Iubire supremă, cine nu ar înţelege Cuvântul Tău sacru, îndeosebi dacă s-ar bucura de graţia nemărginită pe care Tu ai revărsat-o asupra mea atunci când m-ai luat pe braţul Tău.

26. La fel, Ghemela înţelege şi ea acele aspecte asupra cărora iubirea Ta părintească fără egal a aruncat o lumină divină. Gura mea nu găseşte cuvinte potrivite pentru a-Ţi mulţumi, dar inima mea arde încă şi mai intens pentru Tine!

27. Dar ascultă, multadoratul meu Iehova! O nouă întrebare, tristă de această dată, mi-a venit acum în minte”.

28. Abedam a întrebat-o imediat, ca şi cum ar fi fost surprins: “Care, care? Ce lucru trist ţi-ai putut aminti, glorioasa Mea Ghemela, în timp ce te afli încă pe braţul Meu?

29. Spune-mi repede despre ce este vorba şi poate voi găsi un răspuns care să-ţi aline inimioara atât de gingaşă”.

30. Ghemela a zâmbit, întrucâtva stânjenită, s-a jucat o vreme cu cârlionţii bogaţi ai lui Abedam, dar nu a îndrăznit să-şi pună întrebarea.

31. După ce Abedam a încurajat-o din nou, ea a sfârşit prin a-şi pune în cele din urmă întrebarea cea tristă:

32. “O, Iehova, ascultă, mi-am dat seama din cuvintele Tale sfinte că ne vei părăsi din nou în curând, iar cum inima mea Te iubeşte atât de mult, cum mă voi descurca eu, sărmana, când nu Te voi mai vedea şi nu Te voi mai avea pe Tine, Iubirea mea eternă, lângă mine?”

33. Abedam i-a răspuns: “Ascultă, glorioasa şi mult iubita Mea Ghemela, pe de-o parte, anxietatea ta nu este lipsită de temei; într-adevăr, Eu nu voi rămâne în actuala Mea formă pentru totdeauna cu voi, căci acest lucru nu ar fi benefic pentru nici unul dintre voi. Căci dacă Eu aş rămâne cu voi în această formă, nimeni nu ar putea atinge viaţa liberă şi independentă, întrucât păcatul a redus lumea la o servitute aspră, ceea ce a condus la existenţa unor mari constrângeri şi coerciţii pe pământ. Dacă Eu – puterea şi forţa primordială – aş rămâne de-a pururi printre voi în această formă vizibilă, voi aţi avea doar o constrângere în plus şi nimeni nu s-ar mai putea mişca liber în vreo direcţie sau alta.

34. Dacă însă voi rămâne un străin pentru ochii voştri, dar cu atât mai binecunoscut şi mai familiar inimilor voastre – în cazul celor care doresc cu adevărat acest lucru, aşa cum este şi a fost întotdeauna cazul tău – atunci voi veţi deveni absolut liberi, cu toată greaua servitute a păcatului. Cel care va arunca servitutea păcatului cu dispreţ şi se va întoarce către Mine, Mă va vedea şi Mă va regăsi în iubirea din inima sa. Astfel, el va putea fi primit de Mine – pe măsura iubirii lui – iar dacă iubirea lui doreşte aceasta, va fi susţinut şi întărit de Mine; iar aceasta înseamnă că el a atins viaţa eternă.

35. Gândeşte-te, cine ar mai avea curajul să facă ceva dacă M-ar vedea tot timpul pe Mine şi ar şti cu certitudine că voi sta alături de el de-a lungul întregii sale vieţi?

36. Priveşte-i numai pe cei de faţă, care ştiu că Mă aflu printre ei într-o formă vizibilă. Ce fac ei?

37. Nici unul nu îndrăzneşte să respire liber, ce să mai vorbim de alte acţiuni, fie ele bune sau rele. Priveşte apoi marile mulţimi care ne înconjoară şi care nu au nici o idee că Mă aflu printre ei într-o formă vizibilă. Priveşte-i cât de liberi se mişcă, fără să se simtă constrânşi.

38. Mulţi dintre ei îşi imaginează că Mă aflu undeva, dincolo de stele, alţii susţin că M-aş ascunde în spatele brizei uşoare, sau au un milion de alte opinii, pentru a Mă ţine departe de ei.

39. Iată, toţi aceşti oameni nu sunt constrânşi în nici un fel de Mine şi sunt complet liberi. Nu acesta este însă şi cazul vostru. Deşi aici, alături de Mine, voi vă aflaţi departe de servitutea păcatului, fiind atraşi de iubirea Mea, pe care o adoraţi acum mai presus decât orice altceva, aceasta este totuşi o constrângere, căci în prezenţa Mea nu puteţi face altceva decât să Mă iubiţi.

40. Atâta vreme cât păşesc printre voi într-o formă vizibilă, nimeni nu poate fi creditat cu iubirea pe care o manifestă acum, care va putea fi autentificată numai atunci când voi deveni invizibil pentru voi.

41. Iată, glorioasa şi adorata Mea Ghemela, însăşi iubirea ta nu ar valora nimic dacă tu nu M-ai fi iubit şi înaintea venirii Mele în formă vizibilă, uneori chiar mai puternic decât acum, când de fapt nici nu Mă iubeşti, ci eşti doar umplută până la saţietate de iubirea Mea, în vederea vieţii eterne.

42. Dincolo de toate, tu poţi ignora trista ta întrebare, căci iubirea ta s-a manifestat întotdeauna liberă, iar tu ai avut multe lupte de dat cu lumea exterioară din cauza Mea. Astfel se explică de ce eşti atât de minunat de frumoasă, cu mult mai frumoasă decât oricare alta de acelaşi sex cu tine.

43. Datorită eforturilor tale insistente, tu poţi acum să Mă vezi pe Mine şi poţi fi atinsă de Mine fără ca acest lucru să-ţi facă vreun rău, iar Eu pot să-ţi arăt diverse aspecte ale creaţiei Mele într-o măsură care i-ar fi ucis pe alţii, care nu au câştigat – la fel ca tine – marea bătălie a iubirii.

44. De altfel, apariţia Mea într-o formă vizibilă, oricât de frecventă, nu ţi-ar putea face nici un rău, căci tu eşti deja dăruită Mie. Şi aşa cum te port acum pe braţul Meu drept, la fel te voi purta şi când voi deveni invizibil, în braţele iubirii Mele; şi ori de câte ori Mă voi arăta ţie, în acest fel Mă vei vedea, purtându-te în braţe. De aceea, fii fericită şi bucură-te în inima ta, căci de acum înainte nu vei mai fi despărţită de Mine în întreaga eternitate.

45. De altfel, glorioasa, gingaşa şi iubita mea Ghemela, crezi tu că Eu M-aş mai putea lipsi de tine?

46. O, crede-Mă, Mi-ai devenit la fel de indispensabilă inimii Mele cum ţi-am devenit şi Eu ţie. De aceea, poţi să fii liniştită, căci Eu nu te voi părăsi niciodată, aşa cum ţi se pare ţie acum.

47. Aşadar, scumpa şi glorioasa Mea Ghemela, dă uitării trista ta întrebare şi nu mai fi îngrijorată. *Amin!”*

Capitolul 186

INOCENŢĂ ŞI MODESTIE.

ÎNTOARCEREA ŞI PRIMIREA MESAGERILOR.

1. După ce a ascultat minunatele cuvinte de consolare ale lui Abedam, Ghemela a devenit atât de fericită încât a început să zburde pur şi simplu de bucurie la braţul lui Abedam, uitând de modestia ei firească, ceea ce l-a determinat pe tatăl său, Zuriel, să-i reamintească să nu se dea în petic şi să nu uite Cine este Acela care o susţine pe braţ.

2. Dar Abedam a respins mustrarea lui şi i-a spus:

3. "Dacă Mă cunoşti cu adevărat, de ce îţi faci griji inutile? Iar dacă tu nu ai venit încă să Mă cunoşti, lasă-ţi fiicele să o facă.

4. Doreşti cumva să le arăţi inocentelor tale fiice şarpele necastităţii şi să înlocuieşti inocenţa lor desăvârşită cu conştiinţa lumească, ce îşi face mereu griji?

5. Iată cât de mare este prostia ta. Cine ar putea sta în braţele Mele, făcând dovada lipsei de modestie şi provocându-Mi Mie o neplăcere?

6. De acum înainte, fii mai înţelept! Iar tu, Ghemela, nu lăsa mustrarea tatălui tău să interfereze cu bucuria ta, căci ea nu reprezintă altceva decât plenitudinea vieţii eterne înlăuntrul tău, pe care nici chiar cel mai pur dintre îngeri nu a experimentat-o încă într-o atât de mare măsură. Zburdă aşadar după măsura inimii tale, căci este bine să fii purtat de braţul Meu!"

(7 ianuarie 1842)

7. Abedam a continuat să o mângâie pe Ghemela încă o vreme, după care i-a spus: "Ascultă, desăvârşit de pura Mea iubită, ca să nu trezim gelozia în inimile celor care se apropie de noi datorită mesagerilor pe care i-am trimis la ei în această dimineaţă, şi pentru a nu trezi resentimente în ei, căci ei încă nu Mă cunosc la fel ca tine şi ca cei de faţă, am să-ţi aşez forma vizibilă la pământ, dar într-un plan invizibil ochilor fizici – adică întru spirit şi adevăr – ai să rămâi de-a pururi în braţele Iubirii Mele eterne. *Amin!"*

8. După aceste cuvinte, Abedam a strâns-o pentru ultima oară la pieptul Său pe Ghemela, după care a pus-o jos cu blândeţe, la picioarele Sale. În curând, mesagerii trimişi de Abedam să anunţe celebrarea ofrandei şi a iluminării s-au întors şi s-au prosternat în faţa Acestuia, adorându-L în profunzimea inimilor lor. Iar în spatele lor, mulţimile imense le-au urmat exemplul cel bun.

9. După o vreme, Abedam i-a îndemnat să se ridice şi le-a spus: "Aţi muncit cu credinţă şi cu cinste, iar fructele acţiunilor voastre vă urmează îndeaproape. Acest lucru îmi produce o mare bucurie, drept pentru care vă permit să îmi cereţi în deplină libertate o răsplată. Şi orice veţi dori vă va fi dat. Lăsaţi aşadar inimile voastre să vorbească".

10. Cei de faţă au strigat atunci la unison: "Doamne, Dumnezeule preasfânt, Părintele nostru preaplin de iubire, Emanuel Abedam! Ce am putea să-Ţi mai cerem atâta vreme cât Te avem pe Tine, eterna Iubire, Creatorul şi Părintele nostru preasfânt!

11. Ce şi-ar putea imagina chiar şi cea mai mare iubire de sine că este mai presus decât Tine?

12. Iată, inimile noastre care Te iubesc mai presus de orice şi-a primit deja o răsplată atât de abundentă, încât chiar dacă Ţi-am servi o eternitate, în fiecare zi, cu mult mai mult sârg decât în această dimineaţă, noi nu am putea merita nici pe departe această răsplată supremă. Într-adevăr, slujbele noastre cele mai zeloase timp de eternităţi nu ar însemna nimic prin comparaţie cu infinita măreţie a acestei răsplăţi preliminare şi sacre primite de la Tine, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, care ai decis să vii Tu Însuţi la noi, sărmani viermi în ţărână, umplându-ne cu iubirea Ta şi cu lumina cea mai desăvârşită a graţiei divine, de care suntem întru totul nedemni, cu toţii.

13. O, fie ca pământul să se deschidă şi să ne înghită instantaneu în abisurile sale fără fund dacă am mai putea avea o singură altă dorinţă, în condiţiile în care nu-Ţi vom putea mulţumi niciodată îndeajuns, o, Emanuel, pentru simplul fapt că ne-ai îngăduit o asemenea cerere.

14. Oricum, ce am putea cere noi de la Tine? Ştim noi oare ce este cu adevărat bun şi profitabil pentru noi?

15. Mulţumită însă graţiei Tale, noi ştim cu toţii că nu avem nevoie decât de Tine. Şi iată, Tu eşti acum printre noi.

16. Ce altceva să mai cerem? O, da, am vrea să-Ţi cerem să nu ne mai părăseşti niciodată. Dacă ne vei îndeplini această cerere, vom beneficia de mult mai mult decât şi-ar putea imagina inimile noastre să ceară timp de eternităţi întregi. Aşadar, asta este tot ce îţi cerem, nu atât ca răsplată pentru meritele noastre ca şi inexistente, cât datorită iubirii şi compasiunii Tale părinteşti pentru noi.

17. O, Emanuel! Iartă-ne chiar şi această cerere, căci noi suntem orbi în faţa Ta şi nu ştim ce facem. Tot ceea ce îţi face Ţie plăcere este voia Ta sfântă; şi astfel va fi de-a pururi şi în vecii vecilor! *Amin!"*

****

POSTFAŢĂ

"Iată, îi voi striga pe numele lor: H1LV1TSSAASS". Ch.3,12.

(27 mai 1847)

Referitor la aceste zece litere care nu au fost înţelese până acum, trebuie să vă spun că salvarea soarelui şi a stelelor nu depinde de ele, iar stelele îşi vor continua mişcarea pe orbitele lor fără să fie afectate de această lipsă de înţelegere. Voi ştiţi deja cu toţii că pentru viaţa eternă nu este necesar decât un singur lucru, iar cel care se concentrează asupra acestuia, urmărind să-l atingă, a ales cea mai bună cale pentru spirit – tot restul venind apoi ca un cadou liber, la momentul potrivit. De fapt, fiecare dintre voi ar fi trebuit să înţelegeţi acest mic secret încă cu mult timp în urmă, dacă v-aţi fi întors cu sinceritate şi plini de credinţă către Mine în inimile voastre. În loc să faceţi aceasta, voi v-aţi aplecat cu intelectul vostru asupra unor chestiuni asemănătoare cu cea de faţă, aceasta fiind chiar explicaţia pentru care nu aţi reuşit să înţelegeţi acest mic secret, căci pur şi simplu aceste lucruri nu sunt date intelectului, ci numai inimii şi spiritului.

Oricum, pentru ca inima voastră inimaginabil de ignorantă în chestiuni pur spirituale să nu mai trimită sărmanul intelect ca cercetaş în incinta sacră a misterului spiritual, precum un vânător orb care nu a reuşit să aducă niciodată acasă vreun vânat gras, ci cel mult vreun cadavru pe jumătate mâncat de viermi, vă voi explica în continuare cine sunt cei zece prieteni simbolizaţi de aceste litere. Aşadar, ascultaţi şi urmăriţi să înţelegeţi.

H1 se referă la iad ca anexă trupească a sufletului; numărul 1 se referă la aroganţă, tiranie şi mândrie – elemente diabolice existente în fiecare om, şi deci şi în voi. Iadul este prietenul cel mai apropiat al oricărui muritor, căci el îi flatează prin toate mijloacele posibile natura şi îi asigură tot felul de atracţii carnale.

Dacă Eu doresc să iau pe cineva în Împărăţia Mea şi să-l educ în vederea vieţii eterne, Eu sunt nevoit să-i primesc şi prietenii, de care omul nu reuşeşte niciodată să se despartă pe deplin, atâta vreme cât se află pe pământ. De aceea, păcatul, care face parte dintre aceşti prieteni, trebuie să apară în faţa ochilor Mei ca fiind pe deplin eradicat, căci în caz contrar, continuarea educării spiritului vostru nu este posibilă. Aceasta înseamnă că dacă doresc să vă primesc la Mine, sunt nevoit să îmbrăţişez cu mâinile Mele părinteşti şi iadul vostru personal, care este cel mai intim prieten al vostru de până acum. Aceasta este deci semnificaţia primei litere, pe care nu v-am explicat-o până acum din motive pline de înţelepciune.

Litera L se referă la toate felurile de pasiune care se nasc din H. Cred că nu mai este nevoie să precizez că şi pasiunile, prieteni intimi ai naturii senzuale a omului, trebuie îmbrăţişate, ridicate şi înnobilate de Mine, pentru ca spiritul omului să poată fi purificat în vederea vieţii eterne.

V1 semnifică raţiunea cuplată cu intelectul, calitate dată omului natural exterior de lume sau de iad. Nu cred că mai este necesar să subliniez că acest cuplu care guvernează astăzi lumea împreună cu iadul este extrem de preţuit de omul zilelor noastre, care ar fi în stare să renunţe la orice altceva decât la aceşti doi prieteni nedespărţiţi ai săi. Chiar dacă omul nu este foarte fericit cu adevăraţii săi prieteni interiori, rareori se opune el acestora doi.

Astfel, dacă Eu doresc să-i înalţ pe oameni până la Mine, nu am altă soluţie decât să le acord şi acestor buni prieteni ai săi o amnistie generală, primind-i împreună cu el. Cred

că acest lucru ar trebui să îţi fie foarte clar[1], căci şi tu ai o opinie foarte bună despre aceşti vechi prieteni ai tăi, deşi înţelegi prea bine că în regatul spiritual, ei nu folosesc la mare lucru.

Litera T semnifică talentul ce apare simultan cu intelectul, prin intermediul căruia omul poate atinge diferite stări de autopreţuire în care sălăşluieşte de regulă S (iubirea de sine), împreună cu cel de-al doilea S – satisfacţia egotică, – ambele fiind buni prieteni lumeşti ai omului pe care sunt nevoit să-i accept de asemenea dacă doresc să-i salvez spiritul acestuia.

Din toate acestea rezultă ataşamentul de nezdruncinat al omului faţă de întreaga splendoare lumească, precum şi ambiţia de a se ridica pe sine mereu mai sus în ceea ce priveşte favorurile şi avantajele lumeşti, sau propriul rang social, ambiţie pentru care amicul T a pregătit deja drumul. Este evident că atunci când omul este înălţat din punct de vedere spiritual, cei doi prieteni ai săi, A şi A, nu pot fi lăsaţi deoparte, trebuind să fie admişi la rândul lor de dragul conversiei omului şi rafinării sale spirituale. În sfârşit, având în vedere că toţi ceilalţi au fost admişi, nu pot fi lăsaţi deoparte nici cei doi S finali, care se referă la toate felurile de senzualitate, din care fiecare om dispune de o legiune, precum şi toate acele cumplite caracteristici lumeşti, ce dovedesc o prostie rară, cum ar fi moda, complimentele, etc., care nu pot fi lăsate deoparte nici ele.

Aceştia sunt aşadar prietenii şi fraţii voştri, inclusiv ai servitorului Meu aici de faţă, care vă definesc. Tuturor acestora trebuie să le confirmaţi cu claritate că Eu Mi-am întins mâinile către ei, i-am spălat de ceea ce era rău, am eliminat păcatul şi i-am acordat la adevăratele interese ale spiritului vostru, pentru ca voi să puteţi progresa neîntrerupţi – dacă doriţi acest lucru – pe calea cea dreaptă a luminii şi vieţii. Dacă însă doriţi să le rămâneţi mai credincioşi acestor vechi prieteni decât Mie, Cel care am revărsat asupra voastră această imensă graţie şi favoare părintească, sunteţi liberi să o faceţi. Salvarea soarelui şi a lunii nu depinde – din fericire – de această opţiune a voastră, iar stelele îşi vor continua neabătute drumul lor corect pe elipsele ce le sunt proprii. Totuşi, de vreme ce Eu am făcut atât de multe pentru voi, sper că veţi fi şi voi dispuşi să faceţi măcar atâta lucru, şi anume: să vă apropiaţi din ce în ce mai mult de Mine prin iubirea voastră şi să nu vă lăsaţi fraţii în nevoie.

V-aş fi putut explica încă cu mult timp în urmă care sunt cei zece prieteni ai vieţii voastre trupeşti dacă aş fi considerat că acest lucru este util pentru voi, dar Mi-am dat seama că aceşti zece prieteni ai voştri ar fi dat alarma şi ar fi făcut un scandal îngrozitor dacă i-aş fi revelat în detaliu, astfel încât am preferat să întârzii revelarea lor. Acum, după ce i-aţi cunoscut, nu mai depinde decât de voi să meditaţi cu toată seriozitatea asupra acestei chestiuni şi să faceţi tot ce vă stă în puteri pentru a îndeplini sarcina care vi se cere în lucrarea referitoare la aceste zece litere. Căci atâta vreme cât nu aţi cunoscut semnificaţia lor, am făcut Eu personal – în persoana servitorului – ceea ce ceream de la servitor şi de la fiecare dintre voi, şi ceea ce continui să cer şi acum.

Acest secret fiindu-vă acum revelat, este de datoria voastră să îndepliniţi sarcina dinlăuntrul vostru; în caz contrar, nu veţi putea intra pe deplin în Împărăţia Mea. Căci aici este vorba să puneţi mâna pe plug, şi nu să vă uitaţi îndărăt. Eu v-am arătat adeseori – pe diferite căi – cum este structurat omul natural şi ce trebuie să facă el pentru a transforma gradat omul natural din el într-un om spiritual; de aceea, chiar şi fără revelaţia prezentă, voi aţi avut la dispoziţie tot ceea ce vă trebuia pentru a putea merge fără ezitări pe cărarea cea dreaptă. Acelaşi lucru trebuie să-l faceţi şi de acum înainte, folosindu-vă şi de noul instrument pe care vi l-am pus la dispoziţie.

Dar mai presus de toate, rămâneţi ferm ancoraţi în iubire, căci aceasta nu vă va dezamăgi niciodată. Acolo unde este iubire, totul este, căci iubirea prezervă toate lucrurile şi este chiar fundamentul existenţei. De aceea, renunţaţi la slăbiciuni, la tristeţe şi la stările depresive, şi fiţi întotdeauna senini, curajoşi şi voioşi, gândiţi pozitiv, cu mintea, inima şi spiritul mereu împăcate, căci astfel veţi putea avansa rapid şi fără probleme pe cărare, iar porţile raiului vă vor fi veşnic deschise. De asemenea, aceasta vă va ajuta să vă controlaţi prietenii lumeşti revelaţi mai sus, pentru a-i conduce – înnobilaţi – în Împărăţia Mea. Aceasta este voinţa ardentă, plină de iubire, a Celui care vă arată acum imensa Sa graţie prin intermediul servitorului Său. *Amin!"*

[1] N.n. Este vorba de servitorul Domnului, Jacob Lorber.